

Giới thiệu Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy

Truyện Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy của tác giả Lục Xu là một tác phẩm ngôn tình rất hay, truyện nói về Tô Y Lâm là “anh em” nhiều năm của anh, cô cùng anh uống rượu cười đùa, cùng anh đánh nhau ầu ẩu, hoàn toàn tự biến mình trở thành một cô gái xấu xa trong mắt mọi người, lại không biết rằng anh đã sớm đem lòng dành cho một người con gái khác.

Cô vì người con gái anh yêu rồi xa quê hương, mà anh để lại cho cô một câu nói cuối cùng: “Thì ra em là người như vậy.” Nhiều năm sau cô trở về, bí mật ngày xưa dần dần được hé lộ, mà người anh yêu thực sự hóa ra là...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Giang Thanh Dịch

“Thật là nhảm chán mà!” Ngô Minh Trạc khoác vai Giang Thanh Dịch, nhưng tầm mắt lại đặt vào tờ báo Giang Thanh Dịch đang cầm trên tay, “Lúc nào cũng là chuyện này?”

Trên tờ báo là mấy chữ to đùng, từ xa đều có thể thấy rõ, lại là bài phân tích nguyên nhân Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng ly hôn, dạo gần đây truyền thông ngày nào cũng phân tích phỏng đoán, nóng lòng muốn đào bới ẩn tình trong đó ra xem ai là nhân tố khiến hai người đột nhiên đường ai nấy đi như vậy, không một chút dấu hiệu, người khác ly hôn đều cùng với tiểu tam tranh cãi ầm ĩ một trận, nhưng hai người họ quả thực chính là ngày hôm trước còn là vợ chồng, ngay hôm sau đã mỗi người một ngã, khó trách giới truyền thông không thể buông tha. Nghe nói sau khi tin tức hai người ly hôn được tung ra, số lượng tiêu thụ báo chí tăng gấp mấy lần. Có điều Ngô Minh Trạc cũng phải thừa nhận rằng hai người này thật sự hot, hot đến mức mấy bác gái ngoài chợ cũng biết họ là ai.

Quả thực là nhảm chán, Giang Thanh Dịch đi ngang qua cái bàn, lại tiện tay đặt tờ báo lên đó. Mấy tờ báo này hiển nhiên không phải thứ anh mua, có lẽ là của phục vụ, tùy ý đặt ở hành lang và trên bàn công, lúc anh đi qua thuận tay cầm xem mà thôi.

Anh mới rời khỏi căn phòng đó, trong khoảng thời gian này, không đúng, chính xác mà nói là từ lúc tiếp nhận công ty, sau khi đưa công ty vào quỹ đạo, anh liền nhàn hạ như vậy, không phải không bận, mà những ngày này rất nhàn nhõa, làm anh có chút tin tưởng lời nói của người khác bảo rằng anh như vậy là thiếu sự kích thích, cần đi tìm thứ gọi là kích động, bằng không anh sẽ không xuất hiện ở buổi tụ họp ngày hôm nay.

Tụ họp là đề xuất của Phòng Thiếu, còn chỉ đích danh Giang Thanh Dịch nhất định phải tham dự, tên Phòng Thiếu này luôn bất hòa với Giang Thanh Dịch anh, bảo anh xuất hiện, chắc là tìm ra điểm mấu chốt khiến anh không thoải mái. Giang Thanh Dịch phải thừa nhận, đối với Phòng Thiếu anh thực sự chờ mong, thật muốn ném trái cảm giác giậm chân tức giận, dù sao thời gian vô vị gần đây cũng cần có thêm chút gia vị khác, vì vậy vừa rồi mới có một màn như vậy.

Ngô Minh Trạc trước giờ luôn qua lại thân thiết với Giang Thanh Dịch, cho rằng Giang Thanh Dịch thật sự bị kích động, lúc này mới đuổi theo đến đây, kết quả người ta còn nhàn nhã thoải mái đứng đọc báo, chỗ nào có cảm giác như bị kích động?

Giang Thanh Dịch liếc mắt nhìn bạn tốt một cái, không nói gì, anh cũng không quan tâm chuyện của giới giải trí, dù sao cái vòng lẩn quẩn kia rối loạn bao nhiêu thì trong lòng mọi người đều rõ ràng, chẳng qua là anh thuận tay mà thôi.

Ngô Minh Trạc nở nụ cười, “Thực không để ý?”

Giang Thanh Dịch bắt lấy cánh tay Ngô Minh Trạc đặt trên vai mình, “Để ý cái gì?”

Tôi thêm vào mà tin, Ngô Minh Trạc thăm mắng một tiếng, “Vậy cậu trốn nhanh như vậy làm gì?”

Giang Thanh Dịch nhún nhún vai, “Tụ họp nhảm chán như vậy, có được cơ hội trốn thoát trước tiên, sao có thể bỏ lỡ?” Anh hơi nhếch miệng, hướng chỉ vài ngày nữa Phòng Thiếu sẽ gặp rắc rối lớn, cũng không biết thấy công ty nhà mình trở thành như vậy, đời này Phòng Thiếu còn có thể cười giống hôm nay được hay không, nếu là lần cuối cùng, đương nhiên anh phải tốt bụng cho người khác cười thỏa thích, nếu không thì thật không có ý nghĩa.

Ngô Minh Trạc cười giễu một tiếng, “Cậu đối với La Tâm Du rốt cuộc có ý gì, ngay cả việc như vậy cũng không để ý.” Anh chàng lắc đầu, híp mắt, rõ ràng tính tò mò trong cơ thể lại nổi lên, “Này, cậu và La Tâm Du cuối cùng vì sao lại chia tay? Không phải năm đó cậu theo đuổi cô ấy sao, sao lại chia tay ầm ĩ như vậy?”

La Tâm Du chính là cô gái duy nhất đời này Giang Thanh Dịch theo đuổi oanh oanh liệt liệt như vậy, năm đó ở Đại học Minh Giang mọi người đều biết Giang Thanh Dịch theo đuổi La Tâm Du, rất nhiều người còn đặt tiền cược xem tới khi nào thì Giang Thanh Dịch theo đuổi được La Tâm Du, mà phần lớn mọi người đều rõ La Tâm Du sớm hay muộn cũng sẽ trở thành bạn gái Giang Thanh Dịch, ai bảo với gia thế của Giang Thanh Dịch, chỉ cần không phải người mù, có thể cự tuyệt anh cũng không biết phải cần bao nhiêu dũng khí.

Giang Thanh Dịch cau mày, tựa hồ cũng không muốn nhắc tới đề tài này, “Cậu cứ việc tiếp tục tò mò.” Anh không có nhu cầu giải thích nghi hoặc.

Ngô Minh Trạc bĩu môi, cũng không hỏi nhiều nữa, bởi vì nhìn ra Giang Thanh Dịch không muốn nói đến chuyện này, trong lòng thầm đoán cậu ta ngoài miệng nói không chú ý, trong lòng chắc vẫn để tâm. Dù sao La Tâm Du là cô gái duy nhất cậu ta chủ động theo đuổi, còn theo đuổi vất vả như vậy, hiện giờ từ chối không muốn nói đến cuộc sống hiện giờ của mình cho người đàn ông này, dường như cuộc sống của cô thực sự cũng không tốt lắm.

Tất cả mọi người đều tinh ý, sao có thể không rõ ràng ý tứ của Phòng Thiệu, muốn làm Giang Thanh Dịch khó chịu, La Tâm Du tình nguyện làm tiểu tam của người đàn ông khác cũng không chịu ở bên Giang Thanh Dịch, thế này không phải như vạ vào mặt Giang Thanh Dịch sao?

Tên Phòng Thiệu này cũng thật là không có đầu óc, ngang nhiên đắc tội với Giang Thanh Dịch như vậy, cũng không sợ Giang Thanh Dịch ở sau lưng trực tiếp làm tên đồ muốn khóc cũng không biết tìm ai. Nói đến chuyện vừa này, lúc đó trong nháy mắt, Ngô Minh Trạc thật sự sợ Giang Thanh Dịch cầm lấy chiếc ghế rồi trực tiếp đánh người, lấy tính cách trước kia của Giang Thanh Dịch mà nói thì quả thực sẽ làm chuyện như vậy, chính là mấy năm gần đây mới thích sau lưng làm chuyện khiến người ta kêu khổ không ngừng.

Giang Thanh Dịch cũng không giải thích, nghe được tin tức hiện giờ của La Tâm Du, anh còn thấy bất ngờ, cô không chỉ làm tiểu tam, còn bị đánh một trận, khó trách tên họ Phòng kia vui vẻ như vậy.

Hộp mật là ở vùng ngoại thành, không gian rộng lớn, môi trường cũng tốt, bên ngoài nơi tụ họp là một dãy xe xa hoa xếp dài, dường như hơi giống một triển lãm xe. Nhiệt độ bên ngoài hiển nhiên thấp hơn bên trong rất nhiều, Giang Thanh Dịch rất không thích loại thời tiết này, cũng như anh ghét nhất người thiếu quyết đoán, không rõ ràng, không mura cũng chẳng nắng, làm người ta chán ghét đến cực hạn.

“Cùng nhau ăn cơm?” Ngô Minh Trạc đề nghị.

“Tôi cũng không ăn cơm một mình với đàn ông.”

Ngô Minh Trạc tặc tặc hai tiếng, cũng không nói gì thêm, tự đi tới nơi mình muốn đến ăn.

Giang Thanh Dịch mở khóa xe, kéo cửa xe ra rồi ngồi vào, đầu tiên là châm một điếu thuốc trước khi lái xe, vài năm gần đây, anh càng ngày càng nghiện thuốc lá, cũng không biết có phải do quá nhàn rỗi hay không. Hôm nay họ Phòng kia làm anh mất mặt như vậy, theo tính cách trước kia của anh, bên cạnh có thứ gì thì sẽ trực tiếp cầm lấy để đánh, cũng không để ý hậu quả, từ bao giờ anh bắt đầu thay đổi tác phong đó? Anh càng ngày càng trở thành niềm tự hào của bố mẹ, trở thành đứa con không bao giờ khiến họ phải đau đầu, mà chính anh lại chán ngấy cuộc sống như thế này.

Từ bao giờ thì thay đổi, anh nhắm mắt lại, điều thuốc dưới đầu ngón tay tóa ra hết làn khói này đến làn khói khác.

“Giang Thanh Dịch, bất kể lúc nào, bất kể cậu muốn đánh ai, tớ đều đưa cho cậu một con dao nhỏ.” Năm đó cảm thấy được sự ngốc nghếch trong lời nói ấy, hiện giờ không còn người nào nói với anh như vậy nữa.

Có lẽ là thật sự nhàm chán, mới có thể lại nhớ đến người đó, sau khi cô ra đi, không phải anh không đi tìm cô, chỉ là dường như cũng không đặc biệt để tâm, chẳng qua cũng chỉ là một vị khách qua đường trong cuộc đời anh mà thôi.

Anh vút điếu thuốc, nhanh chóng quay vô-lăng lái xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Giang Thanh Dịch

Giang Thanh Dịch vừa trở về, đã bị bà Giang gọi. Thấy sắc mặt mẹ mình tựa hồ không tốt lắm, anh thật sự có chút tò mò muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì lại khiến mẹ có vẻ mặt như vậy. Hơn nữa ngay cả sắc mặt bố anh cũng không tốt, xem ra thật sự là chuyện khó giải quyết?

Trên bàn cạnh ghế sofa đặt ba chiếc chén, anh liếc mắt qua một cái, liền hiểu được, có người đã tới.

Anh chậm rãi ngồi xuống, “Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Bác cả con tới.” Bà Giang nhìn thoáng qua chồng, lúc này mới mở miệng: “Ý của bác cả con là hy vọng con đi khuyên giải anh họ con.”

Hôm nay Giang Duy Hòa tới đây, thật sự không phải đặc biệt đến bảo Giang Thanh Dịch đi khuyên đứa con khó dạy của mình, mà là mấy ngày nay bị đứa con đốn mặt kia làm loạn đến đầu đau, muốn có người nói chuyện cùng mà thôi, dù sao cũng là người một nhà, cũng không sợ nói ra sẽ bề mặt, huống chi quan hệ anh em giữa Giang Duy Hòa và Giang Khánh Hòa vẫn luôn tốt đẹp, vì thế đến tìm người để trút hết ra, bảo Giang Thanh Dịch đi khuyên nhủ Giang Thanh Viễn cũng chỉ là nói như vậy mà thôi.

Giang Thanh Dịch nghe mẹ kể đơn giản qua mọi chuyện, khóe miệng hơi nhếch lên, “Không phải anh ấy đã đính hôn rồi sao?”

“Chính là như vậy mới phiền toái.” Giang Khánh Hòa cau mày, “Nếu hôn sự cùng Lý gia thất bại, bác cả anh thật không biết nên nói thế nào với Lý gia,

bác anh và chủ tịch Lý là bạn học, việc này nếu xử lý không tốt, sợ rằng ngay cả tình bạn cũng chẳng còn.”

Giang Thanh Dịch muốn nói chính là hiếm khi thấy anh họ giác ngộ như vậy, anh có chút tò mò, cô gái thế nào có thể khiến người “thanh tâm quả dục” như anh họ động lòng, hơn nữa còn không buồn để ý đến hôn ước mà bố mẹ đã định. Tuy rằng Giang Thanh Dịch không lớn lên cùng Giang Thanh Viễn, nhưng ít nhiều cũng hiểu rõ tính tình anh họ, chính là đứa con ngoan điển hình, từ nhỏ đến lớn, Giang Thanh Dịch nghe nhiều nhất chính là sao không nhìn Giang Thanh Viễn mà học tập, Giang Thanh Viễn chính là một hình mẫu “con nhà người ta” tiêu biểu, mà Giang Thanh Dịch tự nhiên sẽ sắm vai đứa con nghịch ngợm hay bị trách móc.

Khi Giang Thanh Dịch treo cây bị ngã gãy chân, Giang Thanh Viễn đang học đàn dương cầm, khi Giang Thanh Dịch đánh nhau với người khác rồi bị bắt vào đồn công an, Giang Thanh Viễn giành giải nhất trong một cuộc thi... Rất nhiều sự đối lập, Giang Thanh Dịch đương nhiên biết mình và anh họ không phải cùng một loại người.

Theo Giang Thanh Dịch thấy, con đường Giang Thanh Viễn nên đi vẫn là tiếp quản công việc của bác cả, sau đó lấy một cô gái cả hai bác đều vừa lòng về làm vợ, tiếp tục làm một người con ngoan một người chồng tốt, đáng tiếc, vào giờ phút quan trọng, Giang Thanh Viễn lại rẽ sang lối đi khác.

“Vâng, có thời gian con sẽ nói chuyện với anh ấy.” Anh nói rõ thái độ của mình, quan hệ giữa anh và Giang Thanh Viễn không tính là quá tốt, nhưng cũng không gọi là xấu, vài năm gần đây trên thương trường thật ra cũng có hợp tác, vì thế cũng thân thiết hơn một chút, chỉ là mối liên hệ giữa hai người phần lớn đều nhờ vào quan hệ huyết thống.

“Ngày mai đi luôn đi.” Giang Khánh Hòa gõ gõ xuống bàn, mở miệng yêu cầu.

Hiện tại Giang Thanh Viễn bị nhốt trong nhà, đây là lần đầu tiên Giang Khánh Hòa thấy anh trai mình tức giận như vậy, Thanh Viễn vẫn tiếp tục bị giam, có lẽ là xảy ra vấn đề.

Giang Thanh Dịch gạt đầu, trở về phòng.

Giang Thanh Dịch vừa rời đi, Bành Tuệ liền nhìn về phía chồng, lại thở dài nhưng cũng cảm thấy may mắn, “Tôi nói này, anh trai ông ngày trước thường nói Thanh Viễn lúc nhỏ nghe lời như thế nào, rõ ràng ý ngầm là chê Thanh Dịch nhà chúng ta. Thanh Dịch trước đây quả thực có chút bướng bỉnh, đó không phải là còn bé không hiểu chuyện sao, hiện giờ nó cũng ngoan ngoãn vâng lời rồi. Hơn nữa cho dù không ngoan, nó cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy giống Thanh Viễn.”

Chỉ là có chút bướng bỉnh? Giang Khánh Hòa liếc mắt nhìn vợ một cái, nói hay lắm, “Được rồi được rồi, bà bớt nói vài câu đi, phụ nữ suy nghĩ thật hạn hẹp.”

Bành Tuệ hừ một tiếng, hiện tại bà chính là rất vừa lòng với đứa con trai nhà mình, một người trong quá khứ không nghe lời không hiểu chuyện như thế nào cũng không quan trọng, điều quan trọng là hiện tại người đó như thế nào, hiện tại lấy Thanh Dịch so sánh với Thanh Viễn, bà thực sự cảm thấy con trai mình rất tốt.

Ngày hôm sau Giang Thanh Dịch vẫn bớt chút thời gian đến nhà bác cả, lúc anh tới nơi, sắc mặt bác gái vẫn có chút không ổn. Thấy Giang Thanh Dịch đến, bà tiếp chuyện, thật không thể hiểu nổi, Thanh Viễn trước giờ đều ngoan như vậy, sao lại làm ra chuyện khiến họ đau lòng đến thế, nhất định là bị con hồ ly tinh bên ngoài của Thanh Viễn làm hư.

Giang Thanh Dịch cau mày, nghe bác gái kể chuyện, rốt cuộc anh cũng hiểu đại khái sự tình. Không biết Giang Thanh Viễn quen cô gái đó từ bao giờ, thậm chí còn muốn đưa mẹ đến gặp cô ấy, bởi vì đó là người anh thực sự thích, đến nỗi trong lòng còn chọn cô ấy làm vợ, sau khi bác gái biết chuyện thì thấy đây không phải là chuyện nhỏ, trước hết không nói cho bác trai, muốn tự mình giải quyết sự việc. Vì thế bác gái cùng Giang Thanh Viễn đi gặp cô gái kia, ai ngờ, bác gái vừa mới gặp cô gái đó liền trực tiếp trở mặt, tuyên bố đối phương không hợp với con trai bà, mà con trai bà từ lâu đã có hôn ước với người khác, gia đình họ cũng sẽ không chấp nhận cô gái này. Giang Thanh Viễn rất phẫn nộ với hành động của mẹ, cho rằng mẹ lừa gạt mình, vì thế chuyện này càng ngày càng âm ỉ, sau khi bác cả biết chuyện, Giang Thanh Viễn vẫn tuyên bố anh nhất định sẽ lấy cô gái đó, bác cả quá tức giận, lúc này mới nhốt Giang Thanh Viễn lại...

“Thanh Dịch, cháu đi khuyên anh cháu đi, bây giờ không biết nó trúng phải tà gì nữa.”

“Bác gái, bác cũng đừng tức giận quá, không tốt cho sức khỏe. Cháu thấy hiện tại anh ấy chính là nhất thời không nghĩ thông suốt, chờ sau khi anh ấy nghĩ thông, sẽ không đối nghịch với các bác nữa.”

“Thằng nhóc đó...” Bà cũng chỉ có thể thở dài.

Giang Thanh Dịch cười cười, cũng không phải anh mượn cớ gì, mà là nói lời thật lòng. Chuyện như thế này, cũng không phải anh chưa từng thấy, cái vòng luẩn quẩn này không có gì là bí mật, không ít người cuối cùng vứt bỏ tình yêu rồi ảo não trở về nhà, trước đó đều là công tử nhà giàu quen được nuông chiều, đối với việc rời nhà trải qua cuộc sống mới mẻ, ngoại trừ oán giận cuộc sống thì chẳng có gì, bọn họ có thể không có tình yêu, nhưng không thể không có tiền tài, đó mới là gốc rễ cuộc sống của họ.

“Cháu đi xem anh ấy.” Anh xoay người đi đến phòng anh họ.

Anh lịch sự gõ vài lần lên cánh cửa, sau đó mới lấy chìa khóa bác gái đưa, mở cửa ra. Trong phòng hơi tối, anh nhíu mày, lúc này mới phát hiện tất cả rèm cửa đều buông xuống che lấp ánh sáng, theo bản năng anh bật đèn lên, chỉ thấy Giang Thanh Viễn đang nằm trên giường. Giang Thanh Dịch đứng ở cạnh cửa, nhất thời có chút bất ngờ, xem ra lần này Giang Thanh Viễn cùng bác cả trình diễn một hồi đại chiến, nếu không bác cả luôn coi Giang Thanh Viễn là niềm tự hào như thế nào lại còn động thủ.

“Anh.” Anh gọi, lúc này mới đến gần giường.

Giang Thanh Viễn cau mày, chậm rãi ngồi dậy, có lẽ là nằm quá lâu, trên mặt anh không có chút tinh thần, “Bố anh đi tìm cậu? Cậu cũng không cần lãng phí sức lực, đừng khuyên anh.”

Giang Thanh Dịch cười cười, lời này của Giang Thanh Viễn giống như đang nói – đừng lãng phí sức lực, anh không còn thuốc chữa nữa rồi.

Anh đi một vòng quanh phòng, mới tìm ghế ngồi xuống, người anh họ này tính khí vẫn không thay đổi, cho dù là gặp chuyện như vậy. Nếu thật sự lấy đá chọi với đá, Giang Thanh Viễn sẽ không bị nhốt ở đây, nguyên nhân chỉ có một, anh hi vọng bác trai bác gái có thể thay đổi thái độ, có thể chấp nhận người con gái anh yêu, như vậy cả tình thân và tình yêu đều giữ được.

Giang Thanh Dịch hạ mắt, khoe miệng lại cong lên mang theo một tia châm chọc, thế gian này làm sao có chuyện tốt như vậy, mọi việc đều thuận theo suy nghĩ của mình mà phát triển, nếu thật sự hạ quyết tâm, vậy thì trực tiếp đưa cô gái kia cao chạy xa bay, làm cô gái đó mang thai, bác trai bác gái chỉ có một đứa con này, đến lúc đó sốt ruột sẽ chỉ là hai người họ. Hiện giờ Giang Thanh Viễn lại lựa chọn dùng phương thức như vậy, cho dù bác trai bác gái thỏa hiệp, cuộc sống của cô gái đó cũng sẽ không dễ dàng, tai họa ngầm vô số.

“Chỉ là đến xem mà thôi.” Giang Thanh Dịch cười cười, “Nếu không thì cũng không có gì khác biệt.”

Giang Thanh Viễn cũng cười, người em này của anh vẫn thành thực như thế... Làm người ta không nói nên lời.

“Có phải cậu cảm thấy hành động của anh có phần hài hước hay không?” Giang Thanh Viễn tự mình lắc đầu, nhưng anh lại cảm thấy chuyện ngây thơ buồn cười này khiến anh thỏa mãn, nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có người có thể cho anh quyết tâm không thể chùn bước, có gan đối nghịch với bố mẹ, đồng thời bản thân còn cảm thấy vui vẻ.

Giang Thanh Dịch lắc đầu, “Không phải, là cảm thấy rốt cuộc anh cũng không chịu thỏa hiệp một lần.”

Giang Thanh Viễn vươn ra, cùng Giang Thanh Dịch bắt tay, hành động những người đàn ông hiểu rõ.

“Được rồi, nhiệm vụ của em đã hoàn thành, em đi trước đây.” Giang Thanh Dịch đứng lên.

Giang Thanh Viễn cười, gật đầu, “Cảm ơn cậu.” Cảm ơn đã thấu hiểu, mà không phải giống như bố mẹ anh, nghĩ anh đầu óc u mê, “Nói với họ, anh sẽ không thỏa hiệp, anh yêu Y Lâm, anh đã hứa cho cô ấy một gia đình, anh sẽ làm được.”

Giang Thanh Dịch đang đi tới cửa liền dừng lại.

Y Lâm?

Anh xoay người, nhìn về phía anh họ, “Cô ấy tên là gì?” Tựa hồ anh cũng nhận ra mình có chút không thích hợp, bèn giải thích: “Có thể làm cho anh thích thì nhất định là một cô gái không tầm thường, nói vậy cái tên hẳn là cũng không bình thường.”

Một cái tên thôi mà, có gì mà không bình thường, “Tô Y Lâm.”

Tô Y Lâm?

Trong lòng Giang Thanh Dịch như vừa mới có vật gì đó bay lên liền lập tức rơi xuống thật mạnh, là Tô Y Lâm, không phải Nhâm Y Lâm, trên thế giới này người trùng tên trùng họ nhiều như vậy, huống chi là người cùng tên nhưng khác họ.

Nhưng dường như bị ma xui quỷ khiến, anh vẫn không xoay người rời đi, mà là nhớ tới vừa rồi bác gái có dặn – Thanh Viễn không chịu nói cho hai bác tin tức về cô gái kia, cháu nghĩ biện pháp làm nó nói ra, rồi từ bên kia ra tay, chung quy có thể làm Thanh Viễn lạc đường biết quay đầu lại, biết hồ ly tính tâm địa xấu xa, cắt đứt quan hệ, Thanh Viễn cũng thu hồi tình cảm.

Ban đầu anh cũng không có ý định gộp mấy chuyện này với nhau, lúc này lại như là nhớ tới điều gì đó, “Anh, anh bị nhốt vài ngày, cũng chưa từng liên hệ với cô ấy? Anh vô duyên vô cớ biến mất lâu như vậy, cô ấy khó tránh khỏi nghĩ nhiều...”

Giang Thanh Viễn nghĩ nghĩ, quả thực như thế, ngày đó anh kéo mẹ đi luôn, không kịp giải thích gì với cô, cô sẽ không hiểu làm gì chứ!

“Thanh Dịch, chắc phải phiền cậu một việc...”

“Chúng ta là anh em, nói chuyện này để làm gì.”

Giang Thanh Dịch cảm thấy gọi là địa chỉ của Tô Y Lâm xuống tầng dưới.

Mẹ của Giang Thanh Viễn lập tức đi đến, “Thế nào rồi?”

“Thật có lỗi với hai bác, anh họ không nói gì cả.”

Tà Hiểu Ninh thở dài, “Thằng nhóc đó ngang bướng như vậy làm cái gì! Ày...”

“Bác gái đừng quá lo lắng, sớm hay muộn anh ấy cũng sẽ hiểu rõ nỗi khổ tâm của bác.”

Tà Hiểu Ninh gật đầu.

Giang Thanh Dịch trấn an vài câu, lúc chuẩn bị rời đi, mới lại mở miệng: “Bác gái, hôm đó cô gái bác nhìn thấy trông như thế nào vậy? Cháu chỉ là tò mò mà thôi, cô gái khiến anh họ thích như vậy, nhất định có chút khác biệt.”

“Có thể có cái gì khác biệt, vẫn một bộ dạng hồ ly tinh.” Nói đến đây, bà tức giận, “Tóc dài, cằm nhọn, mắt to... Cũng không biết có phải đi phẫu thuật hay không... Chẳng hiểu Thanh Viễn trúng tà gì nữa.”

Giang Thanh Dịch không hỏi thêm điều gì.

Anh ngồi vào xe của mình, tựa lưng vào ghế.

“Giang Thanh Dịch, tớ muốn ở bên cạnh cậu, cùng cậu chơi đùa.”

“Như thế không được, anh không chơi với con gái.”

Ngày hôm sau, cô liền cắt bộ tóc của mình, “Hiện tại tớ và cậu có thể chơi cùng nhau được chưa? Cứ coi như tớ là con trai đi.”

“Cái tên Nhâm Y Lâm nữ tính như vậy sao có thể là tên của con trai được?”

“Có người đàn ông còn tên là Thúy Hoa nữa đấy!”

“Sao anh không biết?”

“Cậu không biết, là do kiến thức cậu nông cạn.”

Kể từ hôm đó, mọi người đều biết, bên người anh vẫn có một cô nàng tomboy đi theo, thậm chí dần dà, ngay cả chính anh cũng quên, kỳ thực cô là một cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thẩm Đại Ngưng

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy, là thời điểm tan trường, mấy cô gái trước mặt đều chỉ tro cậu nam sinh đi đằng trước, miệng không ngừng lặp lại cái tên “Chu Thừa Trạch”, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy chỉ là một bóng lưng đã xa dần.

Cậu ấy mặc bộ quần áo đơn giản, cặp sách đeo trên vai, dáng người dong dong, mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, từ đầu đến chân không cần đến thứ gì đặc biệt, vậy mà dựa theo bóng lưng ấy dường như cũng đủ để đưa ra kết luận, đây là một nam sinh có diện mạo tuần tú.

Khi đó, tôi cũng không biết, người này và tôi có thể có quan hệ gì, có lẽ, vốn không có quan hệ.

Tuy nhiên, đã từ rất lâu, tôi từng nghe qua cái tên “Chu Thừa Trạch”, qua lời của thầy cô, từ miệng đám bạn học. Trong lòng thầy giáo Hoàng, Chu Thừa Trạch là học trò cưng của ông, bất kể điểm trung bình môn toán ở lớp chúng tôi cao cỡ nào, đều không bằng người xếp thứ nhất toàn khối ở lớp năm Chu Thừa Trạch, cũng chỉ có thể nhìn thấy thầy giáo lớp năm đề cập đến học trò cưng của thầy như thế nào. Mà trong lời nói của đám học sinh, các nam sinh thường nói “Tôi khinh, đề lần này khó như vậy, vị đó lớp năm điểm còn cao như thế, lần này chắc chắn bị cậu ta bỏ xa”, mà các nữ sinh hay thích thảo luận “Hôm nay tớ nhìn thấy Chu Thừa Trạch”, “Chu Thừa Trạch đã đổi cặp sách mới, tớ cũng thích nhãn hiệu đó, lần này nhất định phải bảo mẹ tớ mua cho tớ”... Vô số loại bàn tán, mà ý nghĩ của tôi dĩ nhiên là những chuyện này chẳng liên quan đến tôi. Chỉ là ở rất nhiều thời điểm, nhìn đến bảng điểm cuối năm của mình, tôi cũng sẽ âm thầm đối chiếu thành tích của bản thân với thành tích của cái tên đứng thứ nhất kia một chút xem tôi còn kém ở điểm nào, giống như cậu ấy là chiếc gương chiếu rọi những thiếu sót trong tôi.

Cái tên này, trong lòng tôi, chỉ là một mục tiêu mà thôi, cho đến ngày hôm đó, tôi nhìn thấy bóng dáng cậu. Trên đường về nhà, vậy mà tôi lại tưởng tượng về bộ dạng của cậu, rất nhiều lần nghe đám bạn học nói cậu ấy là chàng trai anh tuấn có khí chất, thậm chí còn miêu tả vô cùng khoa trương, nói cậu ấy không chỉ có thành tích xuất sắc, diện mạo hơn người, gia thế lại tốt, nói ngắn gọn, cậu ấy chính là một con người hoàn mỹ. Nhưng tôi không tưởng tượng ra được bộ dạng của cậu.

Tôi không biết bản thân mình bắt đầu chú ý tới cái tên này như thế nào, chỉ là mỗi lần nghe tới nó, tôi sẽ vô thức chăm chú lắng nghe.

Hôm nay, thầy cô nói ra cái tên kia ba lần, cô giáo tiếng Anh nói Chu Thừa Trạch đứng nhất, lý do này khuyến khích chúng tôi phải chăm chỉ học hành. Thầy dạy Toán bảo thi toán lần này điểm trung bình lớp tôi xếp thứ nhất, nhưng đừng kiêu ngạo, bởi vì vị trí số một bất cứ ai trong chúng tôi cũng

chưa đạt được một lần nào. Thầy giáo Vật lý không chút che giấu sự tán thưởng đối với Chu Thừa Trạch, lần này cậu ấy đứng nhất.

Mà các học sinh, hôm nay cũng nhắc tới cái tên khác không biết bao nhiêu lần, Hứa Văn Nhạc (người đứng đầu lớp) hôm nay được các bạn vây quanh cổ vũ, bảo cậu ta phải cố gắng hơn nữa, lần sau thành tích vượt qua Chu Thừa Trạch, cũng để thầy chủ nhiệm lớp nở mày nở mặt một lần.

Lúc họ nói, tôi vô thức cảm thấy, điều đó có thể sao?

Chu Thừa Trạch sao có thể bị người khác vượt mặt? Có lẽ là không chỉ mình tôi nghĩ vậy?

————— Trích nhật kí của Thẩm Tây Nguyệt —————

Lúc Thẩm Đại Ngưng tỉnh lại, nghĩ trời còn tối, cô sờ di động, đã hơn mười giờ sáng, cô cau mày, vẫn không muốn rời giường, mỗi lúc thế này mẹ sẽ ca cẩm cô mắc bệnh lười. Cô ngồi dậy, bắt đầu lười biếng thay quần áo, chỉ cần lúc cô không có công việc, cô luôn luôn ngủ nướng đến lúc tự mình tỉnh dậy, bởi vì cảm giác ấy vô cùng tuyệt vời. Mà hôm nay là một ngày đặc biệt, được rồi, có thể gọi là hơi đặc biệt một chút, hôm nay là thứ bảy, là ngày cô đến Chu gia thăm con gái. Cách đây không lâu, cô và Chu Thừa Trạch thỏa thuận ly hôn, con gái Chu Tiểu Ngừ ba tuổi của cô ở với Chu Thừa Trạch, mà vào cuối tuần cô có thể đến thăm con gái của mình.

Chu Tiểu Ngừ, biệt danh là Mưa Nhỏ, bởi vì ngày cô sinh tiểu nha đầu đó trời mưa nhỏ rả rích, vì thế lấy biệt danh này, mà cô lười nghĩ, tên khai sinh cũng liền lấy từ đồng âm với Mưa Nhỏ để đặt, cái tên Chu Tiểu Ngừ xuất phát từ đó (*). Cái tên cô đặt làm Chu gia tự nhiên vô cùng bất mãn, mà cô luôn đưa ra lý luận, cô cực nhọc vất vả sinh ra đứa con gái này, đời này nó lại chỉ có thể theo họ Chu, cô đặt cho nó cái tên như vậy thì có làm sao?

(*) Tiểu Ngừ và Mưa Nhỏ đều phát âm giống nhau là Xiao Yu

Cô còn nhớ rõ lúc cô nói lời đó, Chu Thừa Trạch ngồi ở cách đó không xa, khoe miệng hơi nhếch lên, rồi lại giống như chưa từng cong lên cười.

Cô sửa sang đơn giản, ngồi trước bàn trang điểm, mấy năm nay cô hình thành thói quen hể ra ngoài là phải trang điểm, mặc dù chỉ là đồ trang sức trang nhã, lại có thể làm cho tâm trạng của cô tốt lên, cô thích nhìn bộ dạng thanh xuân dào dạt của mình, được rồi, tuy rằng cô đã là mẹ của một đứa bé ba tuổi, nhưng điểm này cũng không cản trở cô cảm nhận được tuổi thanh xuân của bản thân mình, dù sao cô cũng mới hai mươi tư tuổi mà thôi.

Cô ngắm lại bộ dạng của mình, lúc này mới bắt đầu rời nhà.

Khung cảnh biệt thự Chu gia khá tốt, nhất là có mấy cái cây nghe nói đã được trăm tuổi, cái cây đó trước đây cô thường xuyên nhìn, thân cây rất to và chắc khỏe, thậm chí cô còn tò mò không biết bao nhiêu người nắm tay nhau mới ôm tròn được nó, vẫn muốn tìm một cơ hội thử nghiệm, đáng tiếc, còn chưa kịp làm, cô đã rời khỏi biệt thự Chu gia. Biệt thự này, cô thật sự còn chưa nhìn kỹ, có phong cách cổ điển, hình như được truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, do đó các gian phòng đều lộ ra dấu vết của lịch sử, vì thế cũng không phù hợp với cô.

Tài xế đưa cô đến biệt thự Chu gia, cô xuống xe, nhìn đến cánh cửa sắt hơi cũ mà to lớn kia, đột nhiên có chút luống cuống. Từ khi ly hôn với Chu Thừa Trạch, trở lại Chu gia, cô có thứ cảm giác này, cô thật sự có thể tự lý giải mình, đã từng có thể nghênh ngang ra ra vào vào nơi này, hiện giờ lại phải đứng ở cửa bấm chuông, sự khác biệt lớn như vậy, cô không có cảm giác gì, đó mới thực sự là không bình thường.

Cô ấn chuông cửa, chỉ một lát sau, lão quản gia bước đến.

Lão quản gia là một người hòa nhã điềm đạm, trước đây vẫn luôn gọi cô là thiếu phụ nhân. Đường như lão quản gia thoáng nhìn vào trong nhà, lúc này mới mỉm cười nhìn về phía Thẩm Đại Ngưng, “Thiếu phụ nhân, tiểu thư không có ở nhà.”

Thẩm Đại Ngưng hạ khoe miệng, cũng không hỏi nhiều, xoay người định rời đi. Lão quản gia muốn nói gì đó, nhìn thấy bóng dáng của cô, chỉ thờ dài, lắc đầu. Lão gia nhà này không thích thiếu phụ nhân, trước đây không thích, hiện tại thiếu phụ nhân ly hôn với thiếu gia, lão gia lại càng không muốn tiếp xúc với thiếu phụ nhân, lão gia còn bảo ông nói với thiếu phụ nhân rằng thiếu gia đã đưa tiểu thư đi chơi công viên, phải nói như vậy, thiếu phụ nhân nhất định sẽ có ý kiến với thiếu gia.

Lão quản gia trở về báo cáo kết quả, Dương Khả Lam nghe được nhú mày đứng lên, ngày còn trẻ bà cũng là một đại mỹ nhân, hiện tại tuy đã hơn sáu mươi, nhưng vẫn giữ được phong thái thướt tha, khí chất tao nhã, tự nhiên làm người ta ngưỡng mộ ra được nhan sắc thời trẻ của bà, giờ phút này bà nhìn chồng lắc đầu, “Hà cớ gì ông phải nhằm vào một tiểu nha đầu như vậy.”

Con trai bà lúc gần bốn mươi tuổi mới kết hôn cùng với cô gái hai mươi tuổi Thẩm Đại Ngưng, thiếu chút nữa là gấp đôi tuổi người ta, khoảng cách lớn như vậy, Thẩm Đại Ngưng không phải tiểu nha đầu thì là gì.

Chu Ôn Hòa hừ một tiếng không nói gì, quả thực ông không hài lòng về cô con dâu Thẩm Đại Ngưng này, cũng không phải do gia thế của cô có vấn đề, mà là thân phận ngôi sao nổi tiếng của cô khiến ông không thích, hơn nữa với sự giáo dục của Thẩm gia, thật sự không dám khen tặng, ông chưa từng gặp nhà nào dạy con gái giống như Thẩm gia, quả thực không thể nhìn thêm, người con dâu lí tưởng trong lòng ông nếu xuất thân từ gia đình quyền thế thì cũng phải có gia giáo, đứa con dâu này của ông không có chút gì đạt yêu cầu, nhất là cách trang điểm, ăn mặc bình thường của cô, càng làm cho ông không hài lòng, một chút tư thái đoan trang cũng không có. Nếu không phải con trai ông đến tuổi này vẫn không chịu lập gia đình, ông tuyệt đối không đồng ý cho nó kết hôn với Thẩm Đại Ngưng. Ông hoàn toàn quên, con trai ông cũng là người trong giới giải trí, và lại còn có danh tiếng lớn như vậy, được công nhận là nghệ sĩ nam nổi tiếng nhất.

Chu Ôn Hòa không thích Thẩm Đại Ngưng, trái lại, Dương Khả Lam rất quý cô con dâu này, con trai bà là người cứng chặc, cẩn trọng, lại kiêu kì, ngoài mặt thì hiền lành, nội tâm lại cố chấp, kết duyên với một cô gái làm việc không có khuôn mẫu, cuộc sống cũng coi như hài hòa, đáng tiếc, suy nghĩ của bà và chồng bà hoàn toàn bất đồng.

Thẩm Đại Ngưng xoay người bước đi, tư thái tự nhiên vô cùng phóng khoáng, chỉ là sắc mặt của cô không thể nào tốt. Chu gia như thế là có ý gì? Biết rõ cuối tuần cô đến thăm con gái, vậy mà còn đưa Mura Nhỏ ra ngoài, đây rõ ràng là đối đầu với cô mà. Cô làm việc tuy rằng tùy hứng, nhưng cũng không phải đồ ngốc, lão quân gia còn nhìn vào trong nhà một cái, tất nhiên có ngầm ý, Dương Khả Lam luôn đối xử tốt với cô, như vậy người nhằm vào cô chính là Chu Ôn Hòa. Chu Ôn Hòa, thật uổng phí cho hai chữ Ôn Hòa, xí. .

Đối với việc không gặp được con gái, thật ra Thẩm Đại Ngưng cũng không quá tức giận, điều làm cô tức giận chính là thái độ của Chu Thừa Trạch, tuy rằng không nhìn thấy Mura Nhỏ kể ra cũng có chút tiếc nuối, cũng phải nói là con gái cô ai gặp cũng đều khen đáng yêu, đó không phải là di truyền từ cô sao, rất dễ thương nhé. Lúc tâm trạng không tốt, cô liền thích đi shopping, mua một đồng hồ vừa đắt vừa vô dụng về nhà. Cô ngồi trên xe, bảo tài xế đưa mình đến trung tâm mua sắm, tài xế không nói hai lời, lập tức làm theo lời cô.

Kết quả là đến trung tâm mua sắm, cô còn chưa bước vào, phía sau đã truyền đến rất nhiều giọng nói: “Đó là Thẩm Đại Ngưng?” “Đúng là Thẩm Đại Ngưng à?” “Tôi rất thích cô ấy. . .” Liên tiếp là những màn đối thoại như thế xuất hiện, cô nhận thấy tình hình không tốt, mau chóng lùi về. Tại mấy trung tâm mua sắm thế này, bình thường có rất nhiều phóng viên, chung quy bởi vì có vài tên tuổi lớn cũng thường đi mua sắm, nhưng dù sao cũng là đại minh tinh, đi mua sắm ven đường thế này, nếu bị phóng viên chụp được, khẳng định không phải tin tức tốt. Thẩm Đại Ngưng rời khỏi đó, nhanh chóng lên xe, mà cô cũng lơ mơ cảm nhận được mình chắc chắn bị người khác chú ý, cô than thở một hơi, đầu năm nay, ngay cả đi dạo phố cũng không thể dạo cho thỏa thích nữa rồi.

Thẩm Đại Ngưng là ai? Mười mấy tuổi được một tạp chí chọn làm người mẫu, liên tiếp làm gương mặt trang bìa, lại được một vài nhà văn chọn làm hình ảnh nữ chính trong tiểu thuyết của họ, lúc còn chưa ra mắt, ngay lúc còn là một cô bé tuổi teen đã nổi tiếng, sau đó cô được chọn đóng một bộ phim, bộ phim đó rất hot, vì thế cô nhanh chóng trở thành một ngôi sao mới, hiện nay cô dùng việc mỗi năm đóng một bộ phim để giữ vững vị trí trong làng điện ảnh, dù tuổi vẫn còn trẻ, nhưng tên tuổi của cô sớm đã tạo được áp lực đối với các tiền bối trong nghề. Mọi người thường khen ánh mắt cô tốt, chọn kịch bản vô cùng thận trọng, xem phim điện ảnh của cô xong người ta thường ngồi tại chỗ trầm trồ khen ngợi, đến nay trong làng điện ảnh cô cũng không có scandal nào, ngay cả những người chê cô diễn không tốt cũng chuyển thành tuy rằng diễn không tốt lắm, nhưng rất đẹp, đẹp được như vậy, diễn xuất coi như thứ yếu, mà cô ngoại trừ đóng phim, cũng nhận được nhiều sự quan tâm ở nước ngoài, địa vị cũng rất cao, cô vừa xuất hiện, bất kể trên tờ báo nào, đều là đầu đề.

Các phóng viên bắt gặp cô, hiển nhiên không chịu thả tay, huống chi còn có thể lôi chuyện ly hôn của cô ra để tiếp tục đào bới. . .

Thẩm Đại Ngưng vô cùng bất đắc dĩ, bởi vì những người đi theo vẫn chưa từ bỏ, cô thấy ven đường có một chiếc taxi, cô ra hiệu cho tài xế dừng lại, rồi lập tức ngồi vào trong xe, tài xế còn bị dọa một trận.

“Lái xe đi.” Cô cũng chưa nói địa điểm, lái xe bị cô dọa, không mở miệng hỏi gì.

Xe đi qua nhiều nơi, dần dần đến đoạn đường ít xe cộ qua lại, “Đây là đi đâu vậy?”

“Tôi đi đón khách.” Lái xe có chút buồn bực, cô cũng chưa nói phải đi đâu, có một khách hàng gọi điện báo ông đến đón, ông liền dứt khoát lái xe đi, đến lúc đó sẽ không thu phí cô là được.

Thẩm Đại Ngưng nâng mày, ngay cả chuyến này cũng có khách cũ?

Tới địa điểm, cô xuống xe, nhưng mà vẫn trả tiền, làm tài xế có chút tò mò, chẳng lẽ cô cũng đang muốn tới nơi này?

Thẩm Đại Ngưng cũng không biết đây là đâu, xem ra là một tiểu khu, bên ngoài tiểu khu còn có một công trường đang thi công, nhưng tổng thể mà nói thì cũng không tệ lắm, cô đánh giá một chút, lại cảm thấy mình không nên xuống xe, nơi này chỉ sợ khó mà bắt xe được.

Cô đang do dự đi đến đoạn đường phía trước gọi xe, bên kia hình như cũng có chiếc xe taxi chạy đến, chỉ là không đến từ hướng này. Cô vừa mới đi vài bước, liền nhìn thấy cách đó không xa có một cô gái cầm túi xách đang đi đường tắt vào tiểu khu.

Cô gái cầm chiếc túi màu xanh, tóc dài, trên người mặc một bộ váy liền cũng màu xanh, nhìn qua rõ ràng mang theo khí chất tao nhã, cũng lộ ra vài phần nhu nhược yếu đuối, chỉ là dịu dàng yếu ớt vừa đủ.

Nét mặt Thẩm Đại Ngưng đông lại, cô liền đuổi theo, cô không dám chắc người này có phải cô ấy hay không, bởi vì phong cách khác nhau như vậy, ngay cả trang phục cũng không giống, nhưng cô vẫn đi theo.

Lúc này chuông di động vang lên.

Thẩm Đại Ngưng vừa thấy, là Chu Thừa Trạch gọi đến, hiện tại cô chẳng có thời gian mà để ý đến anh, huống chi không phải anh đưa con gái đi để cô không gặp được nó sao, lúc này còn gọi điện thoại tới làm cái gì.

Cô ngắt máy, không chút do dự.

Cô tiếp tục đuổi theo, lúc nhìn thấy cô gái kia đi vào thang máy, rút cuộc gọi to cái tên đó: “Nhâm Y Lâm?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Thầm Đại Ngưng Tô Y Lâm

Ở cửa thang máy Thầm Đại Ngưng ngăn Tô Y Lâm lại, sau khi cô gọi to cái tên kia, cơ thể đối phương tựa hồ khựng lại một chút, chính là phản ứng này khiến Thầm Đại Ngưng tin tưởng, đây là người cô muốn tìm. Thang máy chưa kịp mở ra, vì thế Tô Y Lâm chưa kịp trốn mất, Thầm Đại Ngưng đi theo Tô Y Lâm vào nhà của cô ấy.

Trong thang máy, Thầm Đại Ngưng không mở miệng nói gì, lúc trước Nhâm Y Lâm rời đi, nguyên nhân rất lớn là do mẹ của Nhâm Y Lâm. Cô cũng nghĩ tới, Nhâm Y Lâm rời khỏi đây, có lẽ chính là muốn rời khỏi chốn đau thương này, nhưng cô thật không ngờ, ngay cả cô, cũng là người mà Nhâm Y Lâm không muốn nhớ.

Thầm Đại Ngưng vào nhà rồi bắt đầu đánh giá nơi này, căn nhà có một phòng khách, một phòng ngủ, một nhà vệ sinh, trang trí tinh tế, nhìn qua vừa độc đáo lại ấm áp, mà dường như Nhâm Y Lâm sửa soạn rất tốt, rất có không khí gia đình, hơn nữa chỗ nào cũng vô cùng sạch sẽ. Thế nhưng gian nhà như vậy làm Thầm Đại Ngưng có chút chua xót, trước kia còn nhỏ Nhâm Y Lâm dường như chỉ biết làm nhà cửa biến thành một đồng lõa xộn, mà cũng không rõ từ bao giờ, Nhâm Y Lâm trở thành một cô gái nhỏ như vậy, không chỉ có ngoại hình, ngay cả tính cách cũng vậy.

“Nhâm Y Lâm...” Cô nhìn cô gái cách đó không xa.

“Đừng gọi tớ như vậy, Nhâm Y Lâm sao, đã chết rồi.” Tô Y Lâm cười cười, “Hiện tại tớ họ Tô, gọi tớ là Tô Y Lâm... Cậu muốn uống nước không?” Nói xong cô cầm cốc đi đến chỗ bình nước.

Thầm Đại Ngưng đi theo, đứng bên cạnh Tô Y Lâm, “Cậu không cần họ cũ của cậu, vì thế ngay cả bạn cũ cũng không cần?”

Cô nói rất nhẹ, lại làm cơ thể Tô Y Lâm đang rót nước run lên một cái, nước trong cốc đã gần đổ ra ngoài, lúc này Tô Y Lâm mới phục hồi lại tinh thần, đưa cốc nước cho Thầm Đại Ngưng.

Thầm Đại Ngưng không nhận cốc nước, “Bất kể cậu là Nhâm Y Lâm hay là Tô Y Lâm, tớ chỉ biết, cậu là người bạn chơi đùa với tớ từ ngày còn rất nhỏ. Biết chúng ta lần đầu tiên chơi với nhau, tớ làm một người bạn khác khóc, cậu sợ tớ bị phạt, vì thế cậu chủ động nhận là mình làm người bạn đó khóc...”

Tự nhiên Thầm Đại Ngưng cũng lý giải được vì sao cô ấy đòi họ, bởi vì mẹ của cô ấy họ Tô, sau khi mẹ qua đời, cô nhất định rất khó chịu, mới có thể rời khỏi thành phố này.

Nghe được lời của Thầm Đại Ngưng, Tô Y Lâm vô thức nở nụ cười, chỉ là nụ cười có chút thê lương. Tất nhiên cô vẫn còn nhớ chuyện mà Thầm Đại Ngưng nói, lúc đó cô thật ngốc nghếch, nghĩ đến việc Thầm Đại Ngưng trêu bạn nhỏ kia sẽ bị bố mẹ mắng, mà mẹ cô luôn yêu thương cô, gặp chuyện như vậy chỉ trách cô một chút mà thôi, lại không biết rằng, ông bà Thầm nổi tiếng là yêu con như mạng, Thầm Đại Ngưng làm người khác khóc, hai ông bà sẽ chỉ cảm thấy không ưa đứa trẻ đó, thậm chí còn lo lắng con gái mình có bị đau hay không, sao có thể trách cứ chứ.

Tô Y Lâm gật gật đầu, bảo Thầm Đại Ngưng ngồi xuống, mà cốc nước cô đang cầm trên tay, tự cô nhấp trên môi.

“Tớ chỉ là... có chút không quen.” Tô Y Lâm đặt cốc nước trên bàn, bàn trà được lau chùi thật sự sạch sẽ, lập tức xuất hiện chiếc bóng đổ ngược của cốc nước.

Thầm Đại Ngưng không so đo điều này, “Cậu trở nên cần mẫn như vậy, tớ cũng thấy không quen.”

Khóe môi Tô Y Lâm hơi giương lên, nếu cô nói cô biến thành như vậy đều là do bất buộc, có phải có chút giả dối hay không? Sau khi cô rời đi, lúc đầu phải đi thuê nhà, mỗi lần kiểm tra, sẽ bị chủ nhà lấy cớ nhà không sạch sẽ cắt xén không ít tiền, lúc đầu cô không có cảm giác gì, về sau, cô vốn chờ món tiền thế chấp kia sống qua ngày, những vấn đề của căn nhà cũng là bị khách thuê trước mặc kệ, nhưng cô không quét dọn sạch sẽ, chủ nhà không cho lấy lại tiền đặt cọc, hơn nữa còn lớn tiếng sỉ nhục cô, ngày đó cô không ngừng quét dọn nhà ở, thậm chí còn quỳ trên mặt đất dùng khăn chùi kỹ từng chút từng chút một, cuối cùng cô mệt mỏi chẳng còn chút sức lực, mới cầm lấy được tiền đặt cọc từ chủ nhà khinh người kia. Cô vĩnh viễn nhớ kỹ bộ dạng cao cao tại thượng của người chủ nhà đó, coi tiền thế chấp của cô như là ban ân cho, từ đó về sau, dường như cô luôn mặc định, biết không phải là nhà của mình, vì thế mỗi chỗ ở đều giữ sạch sẽ, mỗi một chỗ ở đều sắp xếp ngăn nắp gọn gàng.

Thầm Đại Ngưng đánh giá, nhà ở khu vực này, tiền thuê ít nhất cũng hai nghìn, vậy cho thấy cuộc sống của Tô Y Lâm cũng không tồi, “Rời khỏi đây rồi sau đó thế nào?”

“Cũng được!” Tô Y Lâm đứng lên, “Cậu có đói bụng không, tớ đi nấu cơm cho cậu.”

Vốn Thầm Đại Ngưng còn muốn hỏi cô khi nào thì học nấu ăn, nhưng hỏi ra sẽ có cảm giác hai người hiện giờ trở nên càng xa lạ, vì thế gật đầu, không hỏi thêm điều gì, bất luận Tô Y Lâm hiện tại như thế nào, nhất định ngày trước lúc rời đi đã chịu không ít khổ cực. Mà trước khi tiến vào bếp, Tô Y Lâm nhìn thoáng qua hai bàn tay của Thầm Đại Ngưng, tựa hồ trong lòng có chút vui mừng, mười ngón tay của Thầm Đại Ngưng vẫn đẹp như vậy, móng tay được trang trí giống như những tác phẩm nghệ thuật, bản thân cô gặp biến cố, lại vẫn có thể nhìn thấy Thầm Đại Ngưng sống tốt như vậy, trong lòng mơ hồ có chút vui sướng, trước kia cô không tin hạnh phúc của người khác có thể làm mình trở nên vui vẻ, hiện giờ coi như thật sự tin tưởng.

Tô Y Lâm ở phòng bếp rửa rau thái đồ ăn, hiện giờ cô có thể làm những công việc này vừa nhanh lại vừa tốt, một người sinh hoạt cũng phải gọn gàng ngăn nắp. Cô không muốn nhớ lại cuộc sống trước kia của mình, cũng cho rằng không cần, cô một mình ngồi trên xe rời đi, trên người căn bản không có

nhiều tiền, mới vừa xuống xe ở một thành phố khác, đã bị đưa tới một tổ chức. Tổ chức đó có rất nhiều người, cô vốn vừa khóc vừa âm ỉ, cô bị sắp đặt cho ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, một người đàn ông cơ thể cường tráng cời gậy ném về phía cô, chân cô trực tiếp bị nện khó mà cử động. Trước tiên những người đó lục lọi tất cả tiền trên người cô, tiếp đến là bắt cô gọi điện thoại cho người nhà đòi tiền, cô đành phải nói là cô không có nhà, tại thời điểm ấy, cô thực sự không có nhà. Sau đó cô cùng một vài người không quen biết khác bị bắt ngồi trên một loại dây ghế nhỏ, người có chuyên môn chịu trách nhiệm giảng giải, nói một nhóm người làm công việc này có thể kiếm được biết bao nhiêu tiền, không bao lâu có thể mua xe mua nhà, chỉ cần cố gắng, nhất định có thể sống một cuộc sống sung túc giàu sang. Cô khi đó, quả thực tuyệt vọng, cho dù ra khỏi cửa, cũng là có người tóm lại, muốn trốn cũng trốn không thoát, buổi tối lúc đi ngủ trong phòng tất cả đều là người, mà cô bị bắt ngủ ở tận trong cùng.

Mãi cho đến một ngày, không biết là ai trốn thoát ra ngoài, những người đó tính cảnh giác rất cao, vừa thấy thiếu người, liền lập tức mang theo người rời đi, cô sống chết không chịu đi, vừa khóc vừa kêu la âm ỉ, những người đó vẫn kéo tay cô, tay cô bị kéo chảy máu, nhưng cô vẫn không đi, những người đó không có cách nào, mới không lời cô nữa, trực tiếp bỏ chạy. Cảnh sát đến, cô lập tức ôm người cảnh sát kia mà khóc, chưa bao giờ cô cảm thấy chú cảnh sát ấm áp đến vậy, cảnh sát không lấy được tin tức gì từ cô, muốn đưa cô về nhà, cô không chịu, nói cô không có nhà, một nữ cảnh sát rất tốt bụng đưa cô về nhà, còn giúp cô tìm việc làm.

Quảng thời gian đó, đối với Tô Y Lâm mà nói, quả thực chính là con ác mộng.

Mà cô tìm được việc làm, chồng của bà chủ không ngừng quấy rối cô, bị bà chủ phát hiện, người đàn ông kia trực tiếp nói là cô quyến rũ ông ta, bà chủ không ngừng chửi rủa cô, nói cô còn nhỏ tuổi học gì không học lại học câu dẫn đàn ông, nói bà ta tốt bụng thu nhận giúp đỡ cô mà cô lại làm ra chuyện ghê tởm như vậy...

Cô trần trụi tìm việc, tiếp tục bận rộn vì cuộc sống, có lẽ là bắt đầu từ khi đó, cô đột nhiên cảm thấy được, chuyện tình cảm ngược tâm trên thế gian này, sao có thể so sánh được với sự nghiệt ngã của cuộc sống?

Không biết Thẩm Đại Ngưng đã vào bếp từ khi nào, thấy Tô Y Lâm thái thức ăn, cảm thấy rất thú vị, “Cậu dạy tớ thái đi!”

Tô Y Lâm cự tuyệt: “Nếu cảm thấy chán, vậy ở một bên nhìn là được rồi, nếu bị cắt vào tay thì không hay lắm đâu.”

Thẩm Đại Ngưng nhún vai, không tiếp tục bắt ép nữa, cô cảm thấy có hứng thú với việc chưa từng làm này, vì thế đứng bên cạnh xem Tô Y Lâm xào rau, động tác của Tô Y Lâm vô cùng thành thạo.

“Hiện tại nhìn qua có vài phần cảm giác một người vợ ngoan mẹ hiền.” Thẩm Đại Ngưng gật gù đánh giá.

Nghe được lời này, Tô Y Lâm cũng chỉ cười cười. Bởi vì nhớ lại ngày xưa, khi đó Tô Y Lâm mờ mịt ra chính là – tớ phải trở thành một người vợ ngoan mẹ hiền.

Câu cửa miệng kia, kì thực còn phải có một vế trước, cô phải trở thành vợ của Giang Thanh Dịch, làm một người vợ ngoan mẹ hiền.

Vẫn còn trẻ, mới có thể cảm thấy vì chuyện tình cảm làm bất cứ điều gì cũng đáng giá như vậy. Tô Y Lâm cảm thấy rất kì quái, cô không rõ tại sao hiện tại cô chẳng còn hình dung ra được bộ dạng mình đi theo Giang Thanh Dịch ngày xưa là như thế nào nữa.

Thẩm Đại Ngưng nhìn bạn tốt, không biết vì sao cô ấy trở nên thất thần, “Sau khi trở về, cậu không liên lạc với ai à?”

“Ồ đây, còn có người cần tớ liên lạc sao?” Âm thanh cười của Tô Y Lâm có chứa vài phần miễn cưỡng.

“Cũng gồm cả tớ?” Thẩm Đại Ngưng nâng mày.

Lúc này nụ cười gượng của Tô Y Lâm hoàn toàn biến mất, cô thực sự nở nụ cười, tay sờ sờ đầu của Thẩm Đại Ngưng, “Cậu là ngoại lệ, chỉ là tớ không biết nên lấy tư cách nào xuất hiện trước mặt cậu, không biết nên lấy tâm tư gì đối mặt với cậu, huống chi lúc trước tớ rời đi như vậy... Tớ chỉ là...”

“Được rồi, tớ tha thứ cho cậu.” Thẩm Đại Ngưng mang bộ dạng đại nhân đại lượng.

Sau vài năm, hai người bạn tốt nhiều năm còn có thể ngồi ăn cơm cùng nhau như vậy, trong lòng Thẩm Đại Ngưng ngập tràn cảm động, mà Tô Y Lâm cũng có chút xúc động. Hai người quen nhau từ khi còn rất nhỏ, mẹ của Thẩm Đại Ngưng và mẹ của Tô Y Lâm là bạn chơi bài, hai người đều vô cùng thích chơi mạt chược, luôn hẹn nhau cùng đánh bài, trong lúc hai bà mẹ chơi mạt chược, Thẩm Đại Ngưng chơi cùng Tô Y Lâm. Bố mẹ Thẩm Đại Ngưng vẫn yêu thương cô quá mức, trước đó căn bản không cho ai đến gần cô, bởi vậy khi đó cô chỉ có Tô Y Lâm là bạn tốt, mà Thẩm Đại Ngưng cũng thích đi chơi với Tô Y Lâm, lúc Tô Y Lâm rảnh rỗi, cũng sẽ đến Thẩm gia chơi đùa với Thẩm Đại Ngưng.

Tình cảm tích lũy nhiều năm như vậy, làm cảm giác xa lạ này chậm rãi nhạt nhòa.

Hôm nay số lần Tô Y Lâm thật sự nở nụ cười nhiều hơn mấy năm nay gộp lại, cô không ngừng gấp thức ăn cho Thẩm Đại Ngưng, Thẩm Đại Ngưng cũng rất nể tình ấy, còn không ngừng khen tay nghề của Tô Y Lâm rất tốt.

“Hiện tại cậu sống cũng không tệ lắm?” Tất nhiên Tô Y Lâm có chú ý đến cuộc sống của Thẩm Đại Ngưng, chính là qua báo chí, biết phim của Thẩm Đại Ngưng lượng vé bán được rất nhiều, cô cũng đã từng một mình đi xem phim của diễn viên Thẩm Đại Ngưng, ngồi trong rạp xem phim bạn tốt của mình đóng, không hiểu vì sao, trong lòng cô mơ hồ có một sự tự hào, thậm chí cô còn muốn lớn tiếng tuyên bố cho tất cả mọi người biết, nữ diễn viên trên màn hình này chính là bạn tốt nhất của cô, “Tớ biết cậu đã kết hôn.”

Thẩm Đại Ngưng nuốt miếng cơm trong miệng xuống, mới bình tĩnh tiếp nhận rồi nói: “Cũng đã ly hôn.”

“Tại sao lại như vậy?” Tô Y Lâm rất kinh ngạc, báo chí còn từng nhắc tới việc Thẩm Đại Ngưng sinh ra một tiểu công chúa, khoảng thời gian nghe tin Thẩm Đại Ngưng dự tính ngày sinh, Tô Y Lâm còn lo lắng cả ngày, hy vọng đừng có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, vì Thẩm Đại Ngưng, lúc đó mỗi ngày cô đều chú ý đến tin tức giải trí, còn tìm hiểu toàn bộ chuyện của Chu gia một lần, “Có phải do anh ta đối xử không tốt với cậu hay không?”

Thấy cô nghiêm túc và chăm chú như thế, Thẩm Đại Ngưng cũng thay đổi sắc mặt, “Đừng suy nghĩ nhiều, bọn tớ là thỏa thuận ly hôn, không có gì đúng hay sai, chịu không nổi nữa, tự nhiên li hôn.”

Thẩm Đại Ngưng miêu tả quá mức nhẹ nhàng băng quơ, làm người ta tìm không ra chỗ nào là giả, điều này làm Tô Y Lâm thoáng yên tâm, ít nhất chuyện ly hôn không khiến Thẩm Đại Ngưng chịu đả kích, lại cũng nói, Tô Y Lâm thật sự chưa nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng bị người khác ảnh hưởng bao giờ, cái loại ảnh hưởng là rồi khỏi ai sẽ đau khổ đến chết đi sống lại, Thẩm Đại Ngưng sẽ không, vĩnh viễn sẽ không vì mất đi ai đó mà tự hủy diệt cuộc sống của mình.

Trong khoảng thời gian này Tô Y Lâm hơi bận, bởi vậy cô không chú ý tới chuyện của làng giải trí, ngay cả chuyện ly hôn ồn ào huyền ảo của Thẩm Đại Ngưng cũng không biết quá nhiều, hiện giờ cô thuê căn nhà này mỗi tháng phải trả hai nghìn, cô nhờ mấy đồng nghiệp quen biết trước kia tìm hộ một vài công việc làm thêm, hiện tại cô là người mẫu của một trang web nhỏ, nói là người mẫu, thật ra chỉ là mặc một vài bộ quần áo để đối phương chụp ảnh, mà cô cũng làm người mẫu chân (*), cả ngày đều bận chụp ảnh, ngay cả thời gian dư thừa cũng không có, dù sao cuộc sống cũng là quan trọng nhất.

(*) Người mẫu chân (Leg model): là một nghề mới nổi và đang ngày càng trở nên hot. Những người mẫu này sẽ chuyên quảng cáo cho các sản phẩm tất da chân, giày boot, váy ngắn hay các sản phẩm dưỡng da. Theo đó, một “đôi chân vàng” phải đạt những tiêu chuẩn như: Chân phải thật thẳng, độ dài chân, số đo các bắp, khoảng cách các khớp và chiều dài của ngón chân đều hợp lý, không quá dài, không quá ngắn. Những người mẫu sở hữu “đôi chân vàng” có thu nhập không hề thấp chút nào, thông thường là khoảng từ 1.000 – 2.000 NDT (khoảng từ 3.5 triệu – 7 triệu VNĐ) cho 1 – 2 tiếng chụp hình ở studio đối với những thương hiệu nhỏ, còn đối với những thương hiệu lớn thì cao hơn nhiều.

Ăn cơm xong, Thẩm Đại Ngưng giúp thu dọn bàn ăn, vốn cô còn muốn rửa bát, lại bị Tô Y Lâm ngăn cản. Tô Y Lâm hiểu rõ, có lẽ đời này số lần Thẩm Đại Ngưng rửa bát dùng mười đầu ngón tay có thể đếm ra hết.

Tô Y Lâm dọn dẹp phòng bếp xong, mới đi đến tủ lạnh lấy một quả dưa hấu ra rồi bỏ thành nhiều miếng nhỏ, cô bày ra đĩa xong, đặt ở trước mặt Thẩm Đại Ngưng.

Hai cô gái có hứng thú nói về quãng thời gian còn đi học, đến chỗ thú vị, cả hai đều nở nụ cười, Thẩm Đại Ngưng cười tạo hình trước kia của Tô Y Lâm quê mùa không chịu được, hiện tại xinh đẹp hơn nhiều, nếu lúc trước Tô Y Lâm cũng mang bộ dạng này, không biết lấy đi của cô bao nhiêu sự chú ý nữa.

Tô Y Lâm cũng cười, trong lòng cũng rất rõ ràng, bản thân mình có lẽ có thể nhận được lời khen ngợi xinh đẹp hơn người khác, nhưng Thẩm Đại Ngưng không phải đẹp bình thường, có thể có một ngoại hình nổi bật trong giới giải trí phần đông đều là mỹ nữ, đó mới thật sự là đại mỹ nhân.

Mãi cho đến khi trời gần tối, Thẩm Đại Ngưng mới rời đi.

Thẩm Đại Ngưng không để Tô Y Lâm tiễn, mà tự mình rời đi, sau khi cửa đóng lại, cô quay lưng về phía cánh cửa, nét mặt có chút quái dị.

Tô Y Lâm của quá khứ, nói mười câu, ít nhất có bảy câu sẽ nhắc tới “Giang Thanh Dịch”, hiện giờ cái tên kia, rốt cuộc cũng chưa từng xuất hiện trong lời nói của Tô Y Lâm, có chút thay đổi, chỉ là thay đổi như thế sao lại làm người ta khó chịu vậy?

Cô cười cười, đi đến thang máy, chờ thang máy xuống tầng...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Chu Thừa Trạch

Ở tầng cao nhất một bệnh viện tư nổi tiếng trong thành phố, Chu Thừa Trạch đứng ở hành lang nắm điện thoại đi động trong tay, sắc mặt tương đối xấu, người phụ nữ kia vậy mà lại trực tiếp ngắt điện thoại của anh... Thật đúng là... Anh cảm di động, cũng không có ý định tiếp tục gọi lại, mà là cắt điện thoại, xoay người đi vào phòng bệnh.

Giống như một căn phòng nhỏ xa hoa, phòng bệnh không có một chút cảm giác của bệnh viện, mà là giống một phòng ngủ nhỏ ấm áp, Chu Tiểu Ngừ nằm trên giường, nhìn thấy bố vào, mắt chớp chớp, vẫn là không thể làm cho nước trong hốc mắt rơi xuống, ngược lại làm đôi mắt lấp lánh như ánh sao, anh nhìn không được bước nhanh hơn, nghĩ đến lời đánh giá của bố anh dành cho Mưa Nhỏ rằng đại khái đây chính là ưu điểm duy nhất của người phụ nữ kia, gen không tồi, thật sự là bộ mặt của xã hội, không ai có thể phớt lờ.

“Bố, đau...” Mưa Nhỏ sờ chiếc móng nhỏ của mình, vừa mới bị tiêm, đau quá đau quá.

Chu Thừa Trạch đi qua, tâm trạng xấu vừa rồi biến thành hư không, anh ngồi vào trên giường, buồn cười nhìn con gái, “Đây là tự con lựa chọn đúng

không.” Anh dùng ngón tay điểm vào trán con gái, nhận được là cái bium môi của Mura Nhỏ.

Chu Thừa Trạch hỏi bé chọn tiem hay truyền nước biển, Chu Tiểu Ngừ nhỏ bé cũng tự suy xét, truyền nước biển rất lâu rất lâu, tiem hình như loãng cái là xong, vì thế bé lựa chọn tiem một cách vẻ vang, nhưng tiem đau quá đau quá, bé lại sờ chiếc bông của mình, hiện tại vẫn còn đau.

“Bố.” Chu Tiểu Ngừ vẫn nằm sấp trên giường, giờ không kêu đau nữa, mà là nhìn bố, khoa tay múa chân bắt đầu ra dấu, “Hôm nay là thứ bảy.”

Thứ bảy cuối tuần là có thể gặp mẹ, đây là ông nội bà nội nói cho bé, hôm nay lại là cuối tuần, vậy hẳn là có thể gặp được mẹ đúng không? Bé biết bố mẹ ly hôn, nhưng bé không biết ly hôn là trò chơi gì, chỉ cần có thể nhìn thấy bố mẹ là được rồi, dù sao trước kia bé cũng không thường xuyên gặp được bố mẹ, bố mẹ đều có công việc, công việc còn rất bận rộn, hay ly hôn cũng là một loại công việc?

Chu Thừa Trạch nhìn khuôn mặt vô cùng giống Thẩm Đại Ngưng này, tự nhiên biết con gái có ý gì, anh nghĩ đến cuộc điện thoại bị cắt đứt kia, “Hôm nay mẹ bận, có lẽ không thể tới gặp Mura Nhỏ, Mura Nhỏ có khó chịu hay không?”

Mura Nhỏ chớp chớp đôi mắt to tròn, lắc đầu, “Không khó chịu, chắc chắn mẹ có công việc, giống như bố trước kia mà, hứa đưa con đi chơi công viên, kết quả là bố đi công tác.”

Chu Thừa Trạch nhờ câu nói của con gái mà bớt buồn phiền, sắc mặt đẹp hơn một chút, anh thở dài một hơi, sờ đầu con gái, lúc sáng, con gái còn hơi sốt, hiện tại nhiệt độ đã bình thường. Anh đứng lên, rồi hơi khom người xuống, “Nào, bảo bố, chúng ta về nhà.”

Mura Nhỏ đứng lên từ trên giường, lại ghé vào trên lưng bố. Đối với việc không gặp được mẹ, bé cũng không khó chịu lắm, dù sao lần này không gặp, lần sau vẫn có thể gặp được thôi. . .

Chu Thừa Trạch công Mura Nhỏ xuống tầng, tầng cao nhất không có ai, anh trực tiếp vào thang máy, đi đến cạnh xe, anh phát hiện con gái đã ngủ trên lưng từ lúc nào, anh nhẹ nhàng đặt con gái vào ghế dành cho trẻ em, Mura Nhỏ nghiêng đầu, thay đổi tư thế ngủ cho thoải mái, lúc này anh mới ngồi vào vị trí ghế lái, lái xe trở về.

Trở lại Chu gia, lão quản gia mở cửa, lão quản gia đã ở đây nhiều năm, gần như nhìn thấy hai anh em Chu Thừa Minh và Chu Thừa Trạch lớn lên, cũng đối xử với hai người như con trai, vừa thấy Chu Thừa Trạch về, ông lập tức nở nụ cười.

Chu Thừa Trạch dừng xe lại, ôm Chu Tiểu Ngừ từ trong xe ra, lão quản gia muốn giúp anh ôm tiểu thư, Chu Thừa Trạch lắc đầu, không muốn phiền. Lão quản gia cũng không biết thiếu gia đối với tiểu thư như vậy là có ý gì, trước kia thiếu gia cũng rất tốt với tiểu thư, chỉ là không thân thiết như bây giờ, ngày trước nên đi công tác thì đi công tác, lúc nhàn rồi mới trở về chơi với tiểu thư, hiện tại thì công việc có thể từ chối liền từ chối, thời gian đều dành cho tiểu thư.

“Thiếu gia, hôm nay thiếu phu nhân trở về.” Lão quản gia cười cười, mặc kệ thiếu gia có tâm tư gì, lúc ông vẫn gọi Thẩm Đại Ngưng là thiếu phu nhân, anh cũng không sửa chữa lại, không giống với lão gia, luôn nhắc nhở ông hay quên, người phụ nữ kia và Chu gia đã không còn quan hệ.

“Dạ?” Chu Thừa Trạch đang ôm Chu Tiểu Ngừ dừng lại một chút, tựa hồ cũng cảm thấy có chút kì quái.

“Tới xong lại đi rồi.”

“Chú chưa nói cháu đưa Mura Nhỏ đi bệnh viện?” Anh nhíu mày, nghĩ đến tính cách của lão quản gia, nhất định sẽ bảo người phụ nữ kia đến bệnh viện, mặc dù người phụ nữ đó không có bộ dạng của một người mẹ, nhưng biết Mura Nhỏ bị bệnh, cũng sẽ đến bệnh viện thăm mới phải.

Lão quản gia nhìn theo hướng căn phòng trong, lắc đầu, tất nhiên cũng không nói đến chuyện lão gia bảo ông nói thiếu gia đưa tiểu thư đi công viên chơi, thiếu gia mà biết chuyện này, có lẽ sẽ đi gặp lão gia.

Chu Thừa Trạch gật đầu, đại khái đã biết xảy ra chuyện gì.

Anh ôm Mura Nhỏ vào nhà, đặt Mura Nhỏ xuống chiếc giường nhỏ trong phòng con gái, đắp chăn cho con. Anh nhìn quanh phòng, tất cả đồ đạc trong phòng đều là Thẩm Đại Ngưng chuẩn bị lúc trước, cô là người luôn không thích phiền toái, nhưng lại sống khá cầu kì, đối với căn phòng này cũng rất có kiên nhẫn, mỗi một chi tiết đều không bỏ qua, căn phòng này khiến trẻ con tràn ngập hứng thú đồng thời cũng không làm người ta cảm thấy linh kinh nhiều đồ, nhìn ra được cô bỏ ra công sức tương đối lớn.

Lúc này di động vang lên.

Anh sợ làm ồn đến giấc ngủ của Mura Nhỏ, ra khỏi phòng mới lấy di động ra, trên màn hình hiện lên ba chữ “Liễu Tư Ngón”, anh nhấn mặt nhìn ba chữ này, vẫn là tắt điện thoại đi.

Anh đi xuống tầng, Chu Ôn Hòa đang cầm bình nước, chuẩn bị tưới cho vài khóm hoa bên ngoài, thấy con trai xuống tầng, ánh mắt chuyển trở về. Chu Thừa Trạch nhìn về phía bố mình, “Dù sao Thẩm Đại Ngưng vẫn là mẹ của Mura Nhỏ.”

Chu Ôn Hòa dừng bước chân, sắc mặt bình tĩnh, chỉ là trên mặt vẫn lộ ra vài phần lão luyện, vì thế làm cho sự bình tĩnh này nhiễm thêm một chút nghiêm túc không thể kháng cự, ông nhìn về phía con trai, không nói gì, tựa hồ không hiểu con trai nói vậy là có ý gì.

“Con nói rồi, con và Thẩm Đại Ngưng ly hôn là quyết định của cả hai, không phải do ai làm sai cái gì, chính là cảm thấy không hợp nhau, vì thế quyết định chia tay, đối với chuyện này con không muốn nói thêm gì nữa. Chỉ là cô ấy là mẹ của Mura Nhỏ, cô ấy có quyền đến thăm Mura Nhỏ, mà con cũng

không hy vọng Mưa Nhỏ vì vậy mà bị ảnh hưởng.” Chu Thừa Trạch tự mình nói rõ ràng.

Chu Ôn Hòa để bình nước sang một bên, trên mặt vẫn không có thần sắc gì, nhưng thật ra ông không thể hiểu được đứa con này, tuy rằng ông không rõ lắm Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng có chuyện gì không muốn người ta biết, nhưng lại biết được con trai có sở thích khác, hiện tại sau khi ly hôn vẫn nói giúp người phụ nữ kia như cũ. Giống như lúc trước đặt tên cho Mưa Nhỏ, Thẩm Đại Ngưng nói một câu vì cô sinh Mưa Nhỏ vào một ngày mưa, liền lập tức lấy đó làm biệt danh, hoàn toàn không hỏi đến thái độ của trường bối, ngay cả hành vi giả vờ hỏi ý kiến cũng không có. Lúc đặt tên khai sinh, Chu Ôn Hòa tra tìm các loại sách để đặt cho cháu gái một cái tên rất hay, kết quả Thẩm Đại Ngưng lại nói một câu trực tiếp lấy tên Chu Tiểu Ngừ, Chu Ôn Hòa tức không chịu được. Hai đứa con của ông – Chu Thừa Trạch và anh trai nó Chu Thừa Minh không phải đều là ông đặt tên cho sao? Người phụ nữ kia cũng không tính là gốc, cũng biết không qua được cửa này của ông, dứt khoát bảo Chu Thừa Trạch đến nói với họ, biết Thừa Trạch là con trai ông, cũng không nói gì được. Cũng chưa từng thấy con trai bị người phụ nữ kia mê hoặc, thế nào sự việc còn có thiên hướng như vậy.

“Về điểm này tình thần trách nhiệm của anh cũng thật là nhiều.” Chu Ôn Hòa cũng chỉ có thể giải thích như vậy cho hành vi của con trai, hai cháu trai của ông cũng đã khoảng hai mươi tuổi, hiện tại có cháu gái là Mưa Nhỏ, còn bé như vậy, hiển nhiên sẽ được thiên vị hơn.

Chu Thừa Trạch nhăn mặt, tình thần trách nhiệm? Có lẽ đi, ít nhất anh cũng không giải thích được tại sao mình lại lấy người phụ nữ kia, anh đánh giá mình và cô, không thấy nửa điểm phù hợp, vậy mà cuối cùng còn là người thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Thấy con trai không nói lời nào, Chu Ôn Hòa mới lại cầm bình nước đi ra ngoài.

Chu Thừa Trạch hạ mắt, lắc đầu, lúc này di động lại vang lên.

Vẫn là Liễu Tư Ngôn gọi đến, ngón tay anh ấn nút từ chối cuộc gọi, nghĩ nghĩ, cũng là trượt qua, vì thế cuộc gọi được kết nối.

“Chu Thừa Trạch, chúng ta gặp mặt đi!”

Người ở đầu bên kia, chỉ nói một câu như vậy.

Chu Thừa Trạch tự mình lái xe đến chỗ hẹn với Liễu Tư Ngôn, trên đường đi, tâm tình của anh vô cùng bình tĩnh, loại bình tĩnh này, không phải vì thờ ơ, anh hiểu rất rõ cảm nhận của bản thân mình, anh vẫn chờ Liễu Tư Ngôn nhiều năm như vậy chính là với tâm tình này, không liên quan đến tình yêu, không liên quan đến thời gian, liền tĩnh lặng như vậy. Nhiều năm như vậy, rất nhiều người lướt qua cuộc đời anh, nhưng tầm mắt anh cũng không vì ai mà lưu lại, các ngôi sao từng hợp tác với anh, không ít người từng ám chỉ có tình cảm với anh, anh không ngốc, tất nhiên biết rõ ám chỉ đó, nhưng anh không chấp nhận ai cả.

Anh đã từng nói với Liễu Tư Ngôn – anh vẫn chờ em, cho nên em hãy yên tâm làm chuyện mà em muốn làm đi.

Lúc nói câu nói đó, anh cũng bình tĩnh như vậy, thậm chí còn có chút không để ý, nhưng chỉ có anh biết mình nghiêm túc bao nhiêu. Trong thế giới của anh, không có chuyện đi tình biệt luyến gì đó, lại càng không tồn tại chuyện tình cảm đổi thay, khi thế giới của anh chỉ hiện hữu Liễu Tư Ngôn, ánh mắt anh liền không nhìn thấy người phụ nữ khác.

Chỉ là hiện tại nhớ tới những lời này, dối trá biết bao, thậm chí dối trá đến mức đáng sợ, bởi vì người lựa chọn kết hôn sinh con là anh, người ở bên người phụ nữ khác cũng là anh, mà hiện giờ để Liễu Tư Ngôn ba mươi chín tuổi độc thân như trước, vẫn là cùng một người.

Có chút châm chọc chính là, thời gian anh quen biết Liễu Tư Ngôn còn nhiều hơn tuổi của vợ cũ anh, người bên cạnh anh từ ngày còn thiếu niên, vẫn là cô gái Liễu Tư Ngôn, anh chứng kiến cô từ một cô bé trở thành một cô gái, rồi từ một cô gái trở thành một người phụ nữ, càng ngày càng trưởng thành, mà cô cũng chứng kiến anh từ một thiếu niên trở thành một người đàn ông chín chắn, trưởng thành, thậm chí còn nhìn thấy anh đảm đương chức vụ làm cha, thậm chí còn nhìn thấy anh trở thành chồng của người phụ nữ khác.

Mà Liễu Tư Ngôn ngồi chờ ở quán cà phê, nhìn cốc cà phê trước mặt, tay cô cầm chiếc thìa không ngừng khoáy. Cô bây giờ đã không còn là một người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, nhưng trên người mang theo nét cuốn hút của một người phụ nữ trưởng thành, cũng là có nhiều ưu thế hơn những người phụ nữ cùng tuổi, thậm chí hầu hết mọi người đều nghĩ cô mới chỉ hơn ba mươi tuổi mà thôi.

Nhưng mà thế thì sao?

Cô nhớ đến khi mình xem bản tin về Thẩm Đại Ngưng, cô gái đó xinh đẹp đến chói mắt, giống như ánh mặt trời buổi bình minh, cho dù là lúc vừa mới sinh con xong, đáng người vẫn mảnh mai như cũ, ngay cả thời gian giảm béo cũng không cần, có thể trực tiếp làm việc. Liễu Tư Ngôn còn nhàm chán đến nỗi xem tin tức tám nhảm về Thẩm Đại Ngưng trên mạng, không ít cư dân mạng đều hoài nghi bụng của Thẩm Đại Ngưng là giả, có lẽ là không muốn đáng người thay đổi, lo lắng đáng người bị biến dạng, vì thế tìm người để thay, nếu không một người phụ nữ mới sinh con làm sao có thể ngay lập tức xuất viện như vậy, thậm chí đôi chân dài đẹp đề kia còn không thay đổi chút nào.

Cô nhìn những bình luận này nhưng cũng rất rõ ràng, Chu gia sao có thể để chuyện như vậy phát sinh, chắc chắn trong bụng Thẩm Đại Ngưng là con của Chu Thừa Trạch. Chuyện này thật sự một mực đánh vào đúng nỗi đau của cô, nhiều năm như vậy, chưa bao giờ cô nghĩ đến một ngày mình sẽ nhìn thấy Chu Thừa Trạch kết hôn cùng người phụ nữ khác, thậm chí còn có con với người phụ nữ đó. Khoảnh khắc ấy, cô hy vọng biết bao, chuyện mà cư dân mạng nói, tất cả đều là thật.

Hơn hai mươi năm, cô và Chu Thừa Trạch tạm chia xa, đối lấy chính là cô nhìn thấy Chu Thừa Trạch và người phụ nữ khác ở bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Giang Thanh Dịch Tô Y Lâm

Tô Y Lâm ngủ không ngon giấc, cả đêm đều trần trọc, cuối cùng cô mơ mơ màng màng thiếp đi, rồi lại mơ thấy con ác mộng làm cô ghê tởm đó.

Cô nhớ đến ngày mình ở trong tổ chức đó, cũng là khoảng thời gian mà cả đời này cô không muốn nhớ lại nhất, khi đó cô cố gắng đổi mặt, vì thế cuộc sống trong tương lai, cô cũng sẽ cố gắng đổi mặt. Sau khi bị bà chủ kia sa thải, cô không ngừng tìm việc làm, cũng chỉ có vào giây phút đó, cô mới nhận ra trước kia bản thân mình hạnh phúc đến cỡ nào, trên người không có tiền, một cuộc điện thoại, mẹ sẽ đưa tiền cho cô. Có một lần, vì muốn mua quà sinh nhật cho Giang Thanh Dịch, cô xin mẹ một số tiền đáng kể, lúc mẹ hỏi, cô bày trò làm nũng, mẹ cũng không còn cách nào khác. Có lẽ cũng chỉ có vào giây phút đó, cô mới hối hận, trước đây bản thân mình sao lại không biết quý trọng như vậy, cho tới lúc đó cũng không dành thời gian quan tâm đến mẹ, mà là cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện đi theo Giang Thanh Dịch.

Lúc cô rời đi, trên người không mang theo giấy tờ gì cả, người khác bảo cô chứng minh thân phận, cô làm không được, vì thế đối phương lập tức hiểu ý, cô còn chưa trưởng thành, bất kể cô giải thích thế nào cũng vô ích. Lần đầu tiên trong đời, để kiếm tiền mặt mũi cũng chẳng có, thậm chí lúc cô đứng ở trên đường, nghĩ cho dù là quét rác, có lẽ cô cũng sẵn lòng, ai bảo giờ đây cô chỉ có hai bàn tay trắng, nếu không tìm được việc, ngay cả chỗ để ở cũng không có, hoặc là phải thật sự đi làm ăn xin, khi đó cô chính là tuyệt vọng như vậy.

Chuyện tuyệt vọng hơn, đến vào sau đó.

Cô không biết mình bị người khác theo dõi từ lúc nào, khi đang ngồi ở bên ngoài nhà ga thở dài, cô cảm thấy đằng sau có người, cô còn chưa kịp hét lên, đã bị người khác dùng thứ gì đó bịt kín mũi, vì thế chuyện về sau, cô không biết.

Lúc cô tỉnh lại, tay chân đều bị trói, mà cô bị nhốt ở một nơi bị bỏ hoang, cô đảo mắt nhìn quanh, có thể thấy nơi này đã bị phủ đầy bụi, căn phòng rất lớn, lại không có đồ vật gì, cô vô cùng sợ hãi, hoàn toàn không biết vì sao mình lại ở đây, cái cảm giác không biết này nhấn chìm cô, cô rất muốn ngủ, hoặc là trực tiếp ngất xỉu, lúc tỉnh dậy phát hiện ra mình chỉ mơ thấy ác mộng mà thôi. Cô hy vọng biết bao, cô còn ở nhà, mỗi ngày đều bị mẹ giục dậy ăn sáng rồi đi học, mà cô vẫn tiếp tục không biết xấu hổ đi tìm Giang Thanh Dịch, ở bên cạnh anh không chịu rời đi, những ngày đó tươi đẹp giống như thiên đường vậy.

Nhưng không được, tay cô còn đang bị trói, miệng cũng bị băng dính dán chặt, cô động dậy một chút, cơ thể trực tiếp ngã xuống đất, ngay cả ngồi dậy cũng không được.

Lúc này có người đi đến, là hai người, một béo một gầy, ngoại hình rất bình thường, chỉ là ánh mắt chúng nhìn cô khi đi tới gần làm cô cảm thấy ghê tởm.

“Em gái này nhìn qua cũng không tệ nhỉ, không bằng để anh đây chơi đùa cho vui về đi?” Ánh mắt tên béo nhìn về phía cô ngập tràn dục vọng, ánh mắt đó làm cô thấy sợ hãi, cô muốn lui dần về sau, nhưng cơ thể không di chuyển được, nước mắt rơi xuống không ngừng, nhưng tiếng khóc cũng không thể phát ra nổi.

Có lẽ bộ dạng của cô quá mức chật vật, hai tên đó đồng thời nở nụ cười, rồi tên gầy thu nụ cười lại, “Quả thật đã lâu rồi chưa ăn thịt, có điều...” Tên gầy do dự chốc lát, sau đó ngồi xuống, tay thô lỗ kéo quần của cô xuống, ngay cả quần lót cũng trực tiếp cởi ra, tay sờ sờ giữa hai chân cô, tựa hồ kiểm tra gì đó.

Dơ, bẩn, ghê tởm, trong lòng cô chỉ có một cảm giác như vậy, dạ dày dường như cũng còn cào buồn nôn vô cùng.

Tên gầy cũng lại tùy ý kéo quần của cô lên, có vài phần tức giận đồng thời cũng cảm thấy may mắn đứng dậy, “Quên đi, chỗ này có vẻ giống như...” Nói xong hất vỗ vỗ tay.

“Chỗ này làm sao, lâu rồi không chơi...”

Tên béo vừa nói xong, đã bị tên gầy đâm cho một cú, “Còn làm sao, mày đúng là đồ ngu, bán cho mấy tên thích biến thái, chúng ta không phải giàu to à...”

Tên béo liếc mắt một cái nhìn người trên mặt đất, dường như còn có chút tức giận.

Tên gầy nhìn thấy biểu hiện của tên béo, tựa hồ cũng hiểu được điều gì, vỗ vỗ bả vai tên béo, “Lần này không phải còn bắt được hai em nữa sao, đến chỗ hai em ấy, tùy mày chọn.”

Lúc này tên béo mới vui vẻ đứng lên, nhắc chân bước ra ngoài, tên gầy cũng nhìn người trên mặt đất một cái, sau đó đi theo, hình như cũng muốn thưởng thức gì đó.

Tô Y Lâm chưa bao giờ cảm thấy mỗi một giây sống sót lại gian nan như vậy, mỗi một giây đều là một loại tra tấn, mà tra tấn hơn chính là cô nghe thấy tiếng hét chói tai của phụ nữ từ bên ngoài truyền đến, tiếp theo là tiếng khóc, sau đó là tiếng chửi bới của đàn ông, cùng với tiếng khóc đứt quãng của phụ nữ là một âm thanh khác. Dạ dày của cô, càng trở nên cồn cào, càng ghê tởm, âm thanh đó không dứt bên tai, truyền tới hết lần này đến lần khác. Cô nghĩ đến bàn tay bẩn thỉu đó lúc trước chạm vào mình, cô lại càng ghê tởm, nếu bị như vậy, cô thà rằng chết đi ngay lập tức.

Đầu của cô, dần dần chạm gần đến mặt đất, mà cô giống như không có cảm giác gì, thế nhưng cô lại cảm thấy mình cứ như vậy chết đi cũng rất tốt, có lẽ đây là trừng phạt ông trời ban cho cô, cô bức tử mẹ mình, vì thế dùng phương thức nhục nhã này để chết đi.

Nhưng cô không chết.

Không biết tên gậy kia đã trở lại từ lúc nào, hấn túm tóc cô, tưởng chừng cũng kéo luôn cả da đầu cô, “Cô em cứ đập đầu như vậy, bị thương lại càng tốt, không thể bán được thì các anh đây sẽ tự mình chơi em, vừa khéo hai anh đây còn chưa chơi đủ đâu. . . Đương nhiên, bọn anh chơi thì thể cũng rất thành thạo.”

Tên gậy quăng cô thật mạnh, nước mắt của cô lại chảy ra.

Không biết qua bao lâu, có người nâng cô lên xe, đó là một chiếc xe tải không lớn, cô và hai người khác trực tiếp giống như mấy món hàng hóa, tay chân vẫn bị trói như cũ, mà miệng cũng bị bịt kín, không phát ra được âm thanh gì.

Xe chạy liên tục, không rõ là đi đâu, cô cảm thấy mình cũng theo đó mà xong đời.

Xe rung lắc, mà hai cô gái khác dường như đã ngủ, cô cảm thấy bên trong xe hình như có chút ánh sáng, cô gắng hết sức bò đến chỗ cửa thùng xe, bò thật sự mệt, nhưng cô có thể cảm nhận, đó chính là nguồn sáng, cô không dám cài cửa lại, người ngồi đằng trước sẽ cảm thấy được phía sau xe có tiếng động.

Cô cố gắng hé mở cửa, phát hiện giữa hai cánh cửa không kín hoàn toàn, cô gắng sức đẩy ra, khe hở ở giữa lớn hơn một chút, không quá lớn, chỉ mấy milimet mà thôi, nhưng nhờ mấy milimet này, cô có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Là ở trên đường cao tốc, cách xe phía sau rất xa, khe hở cho cô hi vọng lại biến thành tuyệt vọng, cô nhìn chăm chăm bên ngoài, hi vọng có kì tích xảy ra.

Rốt cuộc xe chậm rãi dừng lại, cô nhìn chiếc xe phía sau đang tiến dần lên, bởi vì ở trạm thu phí, xe phía sau đến rất gần, cô không rời mắt khỏi chiếc xe đó, trong lòng sốt ruột muốn chết, cô muốn hét lớn tiếng kêu cứu cô. Sau đó người ngồi trên xe lại cúi đầu tìm gì đó, cuối cùng anh ta ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt khác, anh ta hoảng sợ, lập tức nhìn thấy dòng nước mắt chảy ra từ đôi mắt kia, cô cảm thấy hình như anh ta đang nhìn cô, lập tức để phần băng dính bịt trên miệng đến gần khe hở, anh ta vừa mới nhìn thấy, chiếc xe liền rời đi.

Tại giao lộ tiếp theo, xe hàng bị cảnh sát cưỡng chế yêu cầu cho kiểm tra, phát hiện thùng xe phía sau có ba cô gái bị trói, hai gã tội phạm bị tình nghi cũng bị bắt, thậm chí sau khi cảnh sát tiến hành điều tra, còn bắt được một đường dây chuyên bắt cóc phụ nữ, lúc đó chuyện này còn rầm rầm rộ rộ trên báo chí.

Báo chí khen ngợi người lái xe kia rất nhiều, khen anh ta kiến nghĩa dũng vi (*), người bình thường gặp tình huống như vậy, có lẽ sẽ mang theo thái độ không liên quan đến mình và cũng không muốn xen vào, mà anh ta còn xen vào như vậy, báo cảnh sát, cứu được ba cô gái này, không ai quan tâm ba cô gái ấy gặp phải chuyện gì, sau khi mọi người bàn luận ba cô gái đáng thương như thế nào, chuyện này cũng tan thành mây khói.

(*) Thấy việc nghĩa hăng hái làm, dám làm việc nghĩa

Khi Tô Y Lâm tỉnh lại, lưng áo đã ướt đầm mồ hôi, cô đưa tay bật đèn lên.

Ánh đèn hơi yếu, mọi thứ trong phòng lại có thể nhìn thấy được rõ ràng, mà cô cũng có thể thấy chiếc bóng yếu ớt của mình trên tường, tựa như đám bèo tấm, cô vươn tay sờ chiếc bóng của mình, đương nhiên chẳng thể sờ thấy gì cả.

Đêm dài, chỉ có thể nghe được tiếng thở gấp của chính mình.

“Tô Y Lâm, tất cả đều qua rồi.”

“Tô Y Lâm, tất cả đều qua rồi.”

“Tất cả đều qua rồi. . .”

Cô nói đi nói lại với bản thân mình chục lần, rồi mới xuống giường, vào nhà vệ sinh tắm rửa. Cô đứng dưới vòi hoa sen, không ngừng kì cọ, cô nhắm mắt lại, cảnh tượng đó lại như xảy ra ngay trước mắt, đôi tay bẩn thỉu đó, bẩn thỉu như vậy, cô không ngừng kì cọ, hết lần này đến lần khác. . .

Ở công ty Giang Thanh Dịch có chút bất an, loại bất an này nhanh chóng thể hiện trong công việc, người khác không dám hỏi anh bị làm sao, người xem như có điều kiện hỏi là bạn tốt của phó giám đốc anh, Giang Thanh Dịch bị hỏi qua vài lần làm sao vậy, cũng hiểu rằng bản thân mình có chút bất thường. Anh ngồi trong phòng, chiếc ghế xoay vài vòng, anh nghĩ đến cô gái mà anh họ nhắc đến, Tô Y Lâm. . . Thật sự trùng hợp như vậy sao?

Anh di chuyển chiếc ghế đến trước bàn làm việc, có phải hay không, có trùng hợp như vậy hay không, rất đơn giản, gặp rồi sẽ biết.

Anh quyết định xong liền cầm áo ra ngoài, anh là người thừa kế công ty, mà còn là người duy nhất, tự nhiên không ai trách cứ anh tự ý rời đi, cho dù là giám đốc điều hành cũng không có nửa phần oán giận, dẫu sao Giang Khánh Hòa cảm thấy con trai vẫn còn trẻ, cần tôi luyện, nếu không đâu có chuyện ông còn ngồi trên chiếc ghế giám đốc điều hành này, chẳng qua là vừa gánh vác chuyện công ty vừa diu dặt Giang Thanh Dịch mà thôi.

Giang Thanh Dịch dựa theo địa chỉ mà Giang Thanh Viễn đưa, lái xe đến một tiểu khu, khi anh đi còn chưa đến lúc hết giờ làm, xe cộ trên đường không quá nhiều, chỉ là ở bên ngoài tiểu khu anh trực tiếp dừng xe mà không đi vào trong, tiểu khu thế này, gara bên ngoài rất hẹp, đợi lát nữa đến giờ tan tầm, xe của anh có lẽ không rời đi được, dù sao đến lúc đó xe nhiều người cũng nhiều, anh không muốn phiền phức.

Anh vào tiểu khu, tìm được cầu thang, trực tiếp lên tầng.

Anh tìm đúng đến địa chỉ, liền đứng ở cửa gỗ gỗ, tiểu khu này nhìn qua không tồi, chỉ là hành lang và tất cả mái hiên khá gần nhau, cho dù là ban ngày, cũng có chút âm u, làm người ta dẫu cho đứng cũng thấy cả người không thoải mái.

Anh gõ vài cái, hơi hoài nghi, rốt cuộc trong nhà có người hay không?

Nhưng mà, nghi vấn này rất nhanh có được lời giải đáp, bởi vì cửa mở.

Vốn Tô Y Lâm muốn ra khỏi nhà hôm nay, nhưng tình trạng của cô thực sự không tốt, vì thế cô ở nhà nghỉ ngơi một ngày. Ở nơi này người có thể tìm cô không nhiều lắm, chỉ có Giang Thanh Viễn và Thẩm Đại Ngưng, Giang Thanh Viễn đã nhiều ngày không xuất hiện, không nằm trong sự suy xét của cô, mà cho dù Thẩm Đại Ngưng đến đây, cô ấy cũng không kiêng dè như vậy, nếu cũng không phải là Thẩm Đại Ngưng, thì chắc là người đến kiểm tra tiền điện nước.

Cửa mở ra.

Người trong nhà và người ngoài cửa nhìn thấy đối phương, người trong nhà sắc mặt bình tĩnh, cô ngủ không ngon, còn có quầng thâm quanh mắt, nhưng cho dù là nhìn thấy người ngoài cửa, thần sắc của cô cũng cực kì lãnh đạm, giống như đã sớm dự đoán được, dẫu thực sự cô cũng không tưởng tượng hoặc đoán trước hình ảnh này. Mà người ngoài cửa, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, ngoại trừ một cái chớp mắt lúc ban đầu chột lóc lên chút kinh ngạc hoặc cũng là nói “Thì ra là thế”, bởi vì đã nghĩ đến giả thiết này, thật sự nhìn đến là cô, ngược lại rất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Không đến mấy ngày sau, số lần tôi nghe đến cái tên kia ngày càng nhiều. Tôi nghĩ, tôi không bao giờ có thể sử dụng những lời như thế này “Hôm nay tớ lại nhìn thấy cậu ấy, bộ dạng của cậu ấy lại đẹp hơn một chút so với trong tưởng tượng của tớ rồi.” “Thực sự thành tích của cậu ấy rất tốt, chỉ là điểm ngữ văn không được tính là cao, đó coi như là khuyết điểm của cậu ấy nhỉ?” “Chu Thừa Trạch, lúc bố mẹ cậu ấy đặt cho cậu ấy cái tên này nhất định mất rất nhiều công sức, đồng thời cũng đặt rất nhiều kỳ vọng vào cậu ấy.” để miêu tả cậu ấy, bởi vì tôi biết, cậu thuộc về một người khác, viết đến đây, vậy mà tôi lại cảm thấy ưu thương, thứ cảm giác này đến rất mãnh liệt, làm bản thân tôi có chút khó tin.

Vì có gì tôi phải cảm thấy ưu thương, người ấy và tôi đâu có quan hệ gì, chẳng lẽ tôi có tình cảm khác với cậu ấy? Như vậy, hình như lại càng buồn cười, tôi không biết cậu ấy, là thật sự không biết, ngoại trừ biết tên của cậu ấy, ngay cả nói chuyện tôi cũng chưa từng nói với cậu ấy được một câu, như vậy cũng có thể nói đến chuyện thích, tôi nghĩ tôi thật sự là một người có suy nghĩ hạn hẹp.

Hôm nay họ nói đến Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn, là bởi vì có bạn học nhìn thấy Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đi cùng nhau, vì thế bạn học cố tình đến hỏi Liễu Tư Ngôn xem cô ấy và Chu Thừa Trạch có quan hệ gì, bạn học này hỏi xong, các bạn khác liền bắt đầu trêu đùa, Liễu Tư Ngôn là một nữ sinh dịu dàng, diện mạo không tồi, thành tích cũng ti lệ thuận với diện mạo, các bạn trong lớp rất có thiện cảm với cô ấy, cho dù trêu đùa, cũng không quá trớn, dù vậy cô ấy cũng không thể giữ được bí mật, thừa nhận mình và Chu Thừa Trạch đang yêu nhau.

Trong nháy mắt đó, trong nháy mắt nhìn thấy Liễu Tư Ngôn gật đầu, trái tim tôi co rút một chút. Tôi nhìn các bạn học xung quanh, những nữ sinh này bình thường đều có thiện cảm với Chu Thừa Trạch, sắc mặt đều rất khó coi, có người đã từng nói, đại khái hai phần ba nữ sinh trong ngôi trường này đều thích Chu Thừa Trạch, lời này có lẽ là nói quá, nhưng có lẽ cũng chẳng phải khoa trương.

Tôi nghĩ tôi nên tự xem lại mình, tôi và những nữ sinh này đều giống nhau, đều chưa từng tiếp xúc với Chu Thừa Trạch, dựa vào cái gì mà chúng tôi thích một người như vậy, chẳng lẽ vì cậu ấy có diện mạo tuấn tú thành tích không tồi hơn nữa gia thế không tệ? Như vậy, thật sự có thể coi như có tình cảm với cậu ấy? Tôi không biết, tôi không cho mình được một đáp án.

Nhưng tôi vẫn tiếp tục nghe được các bạn nữ thúc bách Liễu Tư Ngôn nói ra quá trình cô ấy và Chu Thừa Trạch quen nhau. Thì ra một lần lúc tan học, xe đạp của Liễu Tư Ngôn bị hỏng, Chu Thừa Trạch đi ngang qua, thấy thế liền sửa xe giúp cô ấy, thậm chí còn lo lắng nữ sinh đi về một mình quá muộn không an toàn, chủ động muốn đưa cô ấy về nhà. Mấy bạn học đều gào thét thật lảnh mạn, trong lúc đó nhất thời lại đùa vui ồn ào, giống như trong lớp tôi xuất hiện một nữ sinh có thể nói chuyện yêu đương với Chu Thừa Trạch, cũng là một chuyện vô cùng đáng tự hào, thậm chí có bạn còn kêu la, bảo Liễu Tư Ngôn nói với bạn trai cô ấy, kì thi toán lần sau thả tay chút, cũng thỏa mãn được nguyện vọng của thầy dạy toán lớp tôi, người có thành tích toán cao nhất xuất hiện ở lớp chúng tôi.

Lảnh mạn? Tôi không biết, tôi chỉ biết, chiều hôm đó, tôi nhìn thấy Liễu Tư Ngôn thừa dịp không có ai, cố ý phá hỏng chiếc xe đạp của mình, hơn nữa lúc Chu Thừa Trạch xuất hiện còn bày ra bộ dạng vô cùng ảo não. Liễu Tư Ngôn khi đó, sắc mặt đỏ bừng, dường như vừa sợ hãi vừa thẹn thùng, tôi nghĩ lúc đó cô ấy hết sức căng thẳng.

Tôi không chán ghét cô ấy làm ra hành vi như vậy, ít nhất cô ấy có dũng khí đó, mà tôi thì không. Nếu tôi nhớ không lầm, Liễu Tư Ngôn là người học giỏi toán nhất lớp tôi, mà Chu Thừa Trạch là người học giỏi toán nhất năm lớp năm, hai người họ vào thời gian khác, nhất định đã từng có tiếp xúc.

Cho nên tôi vẫn biết, Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau, không phải bởi vì xe đạp của cô ấy bị hỏng, mà là vì cậu ấy đã chú ý tới cô ấy từ lâu.

Là như vậy, tôi vẫn tự nói thế với mình.

————— Trích nhật kí của Thẩm Tây Nguyệt —————

Thẩm Đại Ngưng bị điện thoại gọi đến làm cho tỉnh giấc, cô buồn bực mở to mắt, sờ di động đặt dưới gối. Cô vẫn có thói quen đặt điện thoại dưới gối khi đi ngủ, nhưng di động vẫn mở nguồn, Chu Thừa Trạch luôn nói thói quen này của cô không tốt, bắt cô trước khi ngủ phải tắt máy, nếu không đi động có bức xạ, không tốt cho sức khỏe. Khi đó cô vô cùng đắc ý nhìn anh, “Không tốt cho sức khỏe thì có thể chết sớm hay không? Dù không tốt như thế nào đi nữa, cũng sẽ không già trước hai mươi năm ha?”

Cô là cười sự thật anh lớn hơn cô hai mươi tuổi, mà Chu Thừa Trạch cũng chỉ bình tĩnh nhìn cô, tựa như bậc cha mẹ không biết nên quản thúc đứa con nhà mình như thế nào, và chuyện anh làm là trực tiếp tắt nguồn di động của cô, cưỡng chế yêu cầu cô ngủ.

Thẩm Đại Ngưng nhìn tên hiển thị trên màn hình di động, cô vẫn chưa đổi, vẫn là cái tên cô đặt trước kia – Chu Nhân Khí, sở dĩ đặt ra cái tên này là vì khi đó trên mạng mọi người nói nhân khí của cô rất cao, sau đó lại thêm vào là: nhưng mà so với Chu Thừa Trạch, vẫn kém một đoạn; dần dà, chuyện đó giống như sự thật hiển nhiên mà trong lòng mỗi người đều nhận định, vì thế cô dứt khoát đặt ra cái tên Chu Nhân Khí, nhân khí cao, là cô làm cho anh cao...

Đầu sở quấy rầy giấc ngủ của cô thì ra chính là tên này, cô hơi hối hận sao không nghe ý kiến trước kia của anh trực tiếp tắt nguồn điện thoại, nhưng nghĩ lại nếu thực sự nghe lời anh, cô mới là có bệnh, đã ly hôn rồi con coi lời anh như thánh chỉ.

“Có gì sao?” Cô ngồi dậy, ngủ khí không tốt lắm, hôm qua không cho cô gặp Mura Nhỏ, hôm nay còn gọi điện tới làm cái gì?

“Hôm nay Mura Nhỏ ở nhà, hẳn là cô cũng không bận, là mẹ của Mura Nhỏ, nên làm gì tự cô rõ ràng.”

A, hiện tại đường hoàng giáo dục cô như vậy, sáng sớm, anh gọi điện bảo cô đi làm chuyện cần làm, cô chẳng có hứng nói chuyện như vậy, cũng chẳng phải người sẽ làm theo lời người khác nói.

Hình như anh đọc được suy nghĩ của cô, không đúng, còn lợi hại hơn việc đọc được suy nghĩ, vậy mà còn biết được giờ phút này cô đang nghĩ gì.

“Hôm qua Mura Nhỏ bị ốm, tôi đưa nó đến bệnh viện.” Anh dứt khoát dừng cuộc gọi, thái độ rất rõ ràng, cô tới hay không thì tùy, dù sao anh đã truyền đạt hết lời muốn nói rồi.

Thẩm Đại Ngưng cầm di động nhếch miệng, người nọ nói như không chút để ý nhưng lại để lộ ra thứ áp lực tuyệt đối, kỹ năng thật giỏi, Mura Nhỏ sinh bệnh, anh ta đưa Mura Nhỏ đi bệnh viện là hợp tình hợp lý, mà cô bị nhốt ngoài Chu gia là cô xứng đáng bị vậy, nếu cô có thời gian mà không đến thăm con gái ốm đau, vậy cô chính là một người mẹ đáng bị nguyên rủa, bởi vì là mẹ thì nhất định phải yêu thương con, nếu không yêu thì chính là loại người cặn bã.

Cô nghĩ bản thân mình sắp buồn nôn, lại vẫn đứng dậy chuẩn bị thay quần áo, tuy rằng cô ghét thái độ của Chu Thừa Trạch, nhưng vẫn đến Chu gia một chuyến.

Cô mặc quần áo xinh đẹp vào, lại trang điểm một chút, mới chậm rãi ra khỏi cửa.

Lần này tài xế đưa cô đến Chu gia, lão quản gia vẻ mặt vui mừng ra mở cửa cho cô, không để cô làm khách đứng bấm chuông, cô cười với lão quản gia, cảm giác của cô đối với ông lão này không tệ, vì thế cũng sẽ không làm khó đối phương.

Cô đi vào mới phát hiện, thì ra hôm nay con cháu trong nhà đều ở đây, ngay cả Chu Thừa Minh luôn bận bịu nhiều việc, đi công tác nhiều nơi trên thế giới liên miên cũng vậy, cũng không biết chuyện gì có thể khiến anh ta về nhà, phải biết rằng hơn ba năm kết hôn với Chu Thừa Trạch, số lần cô nhìn thấy Chu Thừa Minh cũng có hạn, tuy rằng điều này cũng liên quan đến công việc bận rộn của cô; có đôi khi nhìn thấy chị dâu cô cảm thấy thật đáng thương, gả cho một người đàn ông như vậy, dường như giống một góa phụ, nhưng người phụ nữ đó cũng rất vui mừng, bởi vì Chu Thừa Minh có ý thức trách nhiệm rất mạnh, chưa bao giờ làm chuyện xằng bậy ở bên ngoài, lại càng không có con riêng gì đó, cũng là như vậy, chị dâu liên tục vui vẻ thoải mái, đối với cuộc sống cũng vô cùng hài lòng, điều này làm Thẩm Đại Ngưng không có suy nghĩ gì.

Giống như Thẩm Đại Ngưng cảm thấy gặp được Chu Thừa Minh thật là bất ngờ, mọi người trong Chu gia nhìn thấy cô, cũng là rất bất ngờ.

Thẩm Đại Ngưng mặc kệ họ có bất ngờ hay không, dù sao hiện tại cô chẳng có quan hệ gì với người trong Chu gia, không đúng, là ngoại trừ Chu Tiểu Ngừ cô chẳng có liên quan đến ai khác, cô khoanh tay, nhìn về phía họ với vẻ mặt cảnh giác, “Nghe nói con gái tôi bị ốm? Tôi thật sự rất hiếu kỳ, Mura Nhỏ rất ít khi bị ốm, sao tôi mới rời đi không bao lâu, nó liền sinh bệnh, cái gọi là chăm sóc chu đáo của Chu gia các người chính là chăm sóc như vậy?”

Giọng điệu của cô rất không khách khí, vốn chị dâu trước của cô định nói gì đó, lại bị Chu Thừa Minh kéo lại, vì thế không nói gì. Thẩm Đại Ngưng cũng không thích chị dâu phát biểu gì, vào những lúc thế này mà người phụ nữ đó mở miệng, ngoại trừ ba phải vẫn là ba phải, nói mà như không nói, làm cô càng bực mình.

Dương Khả Lam thở dài, có chút trách cứ nhìn thoáng qua con trai thứ, lần này gọi con cả trở về, vẫn là vì chuyện của thằng con trai thứ này, vậy mà kết quả là nó lại gọi Thẩm Đại Ngưng đến, xem ra chuyện đó cũng nói không được...

“Đại Ngưng, mẹ biết con lo lắng cho Mura Nhỏ, chỉ là tính cách cũng quá nóng nảy mới nói thế, đương nhiên mẹ có thể hiểu con, nhưng ở bên ngoài cũng không nên nói như vậy...”

Dương Khả Lam còn chưa nói xong, Chu Ôn Hòa đã ngắt lời: “Mura Nhỏ chỉ hơi phát sốt mà thôi, hôm qua cũng đã hạ sốt rồi.”

Lời của cô, giống như Chu gia họ đối xử không tốt với Mura Nhỏ vậy.

Thẩm Đại Ngưng cười cười, “Không phải con gái bác, đương nhiên là ‘chỉ hơi phát sốt mà thôi’, à thật xin lỗi, vốn không phải con gái bác, là cháu gái bác.”

Hai cháu trai của Chu Ôn Hòa đều che miệng cười khê, trong nhà này, thật sự không có ai dám nói chuyện như vậy với ông nội, ngay cả bố của hai người, đối với ông cụ cũng là vẻ mặt cung kính, người thím đầu tuổi gần giống họ này tuyệt đối là người khác biệt, ai khác thì hai người họ không biết, nhưng họ thật sự thích người thím này.

Chu Ôn Hòa rất tức giận, nhưng cũng không thể ăm ỉ với tiểu bối, chỉ có thể trừng mắt với Thẩm Đại Ngưng.

Cô nói tiếp: “Con gái tôi bị ốm, cũng không cho tôi thăm nó, gia phong của nhà họ Chu các người cũng thật làm tôi mở mang kiến thức, tôi nhớ rõ trong thỏa thuận ly hôn lúc trước của tôi và Chu Thừa Trạch rõ ràng đã quy định, tôi có quyền thăm hỏi con gái, nếu ngay cả điểm ấy cũng không đáp ứng tôi, tôi cũng không sợ làm trái thỏa thuận, tuy rằng tôi là người sợ phiền toái, nhưng mọi chuyện tôi sẽ giao cho luật sư xử lý, cũng chẳng phải hao công phí sức mà lo lắng.”

Ai làm cô chịu uất ức, cô sẽ trả lại gấp đôi, đặc biệt là người đã không còn liên quan đến cô.

Chu Ôn Hòa lạnh lùng hừ một tiếng: “Mura Nhỏ sinh bệnh, cũng chưa thấy người mẹ là cô hỏi han một câu...”

Chu Thừa Trạch thấy cô ăm ỉ đủ rồi, lúc này mới đi lên phía trước, giữ chặt cánh tay cô, “Mura Nhỏ ở trong phòng chờ cô.”

Bậc thang này hạ xuống, bất luận nói thế nào, Chu Ôn Hòa cũng là bố chồng cô, cô cũng không thể cãi nhau với ông ấy, chuyện như thế này người bất lợi luôn là cô, dù sao không tôn trọng trưởng bối cũng là một tội lớn, nhẹ thì bị nói là kiêu căng ngạo mạn, nặng thì chính là bất hiếu, dẫu thế nào Trung Quốc cũng có truyền thống phải kính trọng người lớn tuổi...

Lúc này cô mới lên tầng, lần này cô làm loạn như vậy, không tin lần sau họ còn dám đóng cửa không cho cô vào nữa.

Cô đi đến phòng của Mura Nhỏ, chậm rãi đẩy cửa phòng ra, đầu ngó vào bên trong, “Nhìn xem, ai tới này!”

Chu Tiểu Ngừ đang ngồi trên chiếc giường nhỏ bện rộn xếp hình ngẩng đầu nhìn, lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Mẹ.”

Thẩm Đại Ngưng bĩu môi, chỉ như vậy? Thế này cũng không tính là quá nồng nhiệt, chuyện hai mẹ con gặp lại nước mắt lưng tròng chẳng lẽ đều là giả? Cô chậm chạp bước đến, “A, Mura Nhỏ đang chơi gì vậy...”

“Mẹ muốn cùng chơi với con hay không?” Mura Nhỏ lại ngẩng đầu nhìn cô một cái, “Quên đi, con tự chơi một mình thôi, chắc chắn mẹ sẽ cảm thấy thật ấu trĩ.”

Cô còn chưa nói gì có được không!!!

“Mura Nhỏ, con xem con cũng không gặp mẹ như vậy...”

“Sẽ không à, lần trước mới gặp qua.” Mura Nhỏ chớp mắt, “Mẹ quên rồi sao, lần đó lúc mẹ đóng phim, một tháng đều không thấy con, mẹ bảo con phải ngoan ngoãn, chỉ cần con ngoan ngoãn, mẹ sẽ xuất hiện.”

Thẩm Đại Ngưng nghe xong, hiềm thấy thế nhưng có vài phần khó chịu, cô sờ sờ trán con gái, đích thực không phát sốt, xem chừng sức khỏe cũng không có gì đáng ngại, “Hôm qua bị ốm sao, mẹ cũng không biết.”

“Mẹ biết cũng vô ích à, mẹ cũng không phải bác sĩ...”

Đứa bé này, không thể nói một câu không khiến người ta cứng họng sao?

Thẩm Đại Ngưng mở to mắt nhìn con, Mura Nhỏ nghĩ mẹ muốn so với mình xem mắt ai to hơn, vì thế cũng mở to hai mắt, do vậy hai mẹ con trong phòng lại biến thành mắt lớn đối đầu với mắt bé, được rồi, cuối cùng Thẩm Đại Ngưng nhận thua.

“Đi bệnh viện có tiêm hay không, có đau hay không?”

Mura Nhỏ sờ chiếc mũi nhỏ bé của mình, trong nháy mắt liền mếu máo, “Có đau, đau lắm đau lắm”

“Vậy Mura Nhỏ có khóc hay không?”

“Con khóc một tí như vậy thôi.” Mura Nhỏ dùng đầu ngón tay ra dấu.

“Vậy Mura Nhỏ ngoan, biết sẽ đau, đừng để mình bị ốm, như vậy sẽ không phải tiêm đúng không, cũng sẽ không đau. Hơn nữa Mura Nhỏ phải kiên cường, không thể lúc nào cũng khóc được.”

“Chẳng lẽ trước đây lúc bị tiêm mẹ cũng không khóc sao?”

“Cái này...” Hình như đại khái là có khóc nhè, “Mẹ là người dũng cảm như vậy, đương nhiên sẽ không khóc...”

“Vậy con sẽ học tập mẹ.” Mura Nhỏ cười cười, lại nghiêm chỉnh đứng lên, “Mẹ ly hôn cũng không khóc, trên tivi mấy cô đổ nước mắt chảy xuống rất nhiều rất nhiều... Ừm, phải học tập giống mẹ.”

Thẩm Đại Ngưng hoàn toàn giãn tái mặt, rốt cuộc là ai mở mấy bộ phim truyền hình vô bổ đó lên vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Chuyện này đối với tôi mà nói giống như không có gì ảnh hưởng, lại giống như có một chút ảnh hưởng, nhưng có thể có ảnh hưởng như thế nào, tôi ăn cơm như thường, đi học như thường, đi ngủ như thường, vẫn là cuộc sống giống như trong quá khứ, dường như không có một chút thay đổi. Tuy rằng, bản thân tôi cũng rất rõ ràng, vẫn là có chút thay đổi, thứ cảm xúc thất vọng ngày một đậm dần này khiến bản thân tôi cũng không thể chấp nhận được, làm sao lại có thể như vậy, chỉ là người khác yêu đương mà thôi, chỉ là Liễu Tư Ngôn lớp tôi và Chu Thừa Trạch lớp năm yêu nhau mà thôi. Chuyện đó và tôi có quan hệ gì sao, kì thật không có quan hệ gì.

Hai người họ không tính là nồng thắm, nhưng cũng không tính là nguội lạnh, chính là mỗi lần tan học Chu Thừa Trạch sẽ đến cửa lớp chúng tôi chờ Liễu Tư Ngôn, nghe nói cậu vẫn đưa cô ấy về nhà. Mà khi tôi nhìn thấy hai người họ cùng nhau ra về, nhìn thấy họ cùng nhau cười cười nói nói, mới chính thức bằng lòng tin tưởng, họ thật sự đang yêu nhau, là phán đoán của chính bản thân mình, mà không phải nghe từ lời người khác nói có lẽ cũng là một loại nhận định.

Chu Thừa Trạch thích Liễu Tư Ngôn.

Tôi mất rất nhiều thời gian suy nghĩ, vì sao cậu ấy lại thích Liễu Tư Ngôn, nữ sinh xinh đẹp hơn cô ấy có nhiều, nữ sinh đáng yêu hơn cô ấy cũng nhiều, thậm chí nữ sinh thành tích tốt hơn cô ấy cũng không ít, lớp phó học tập lớp năm vẫn thích Chu Thừa Trạch có thành tích cũng xuất sắc như vậy, nhưng bạn gái của Chu Thừa Trạch không phải nữ sinh tốt đẹp hơn Liễu Tư Ngôn, mà là Liễu Tư Ngôn, có lẽ thích chính là thích, làm gì có nhiều lý do như vậy.

Cho đến một ngày, một nữ sinh trong lớp chưa xốt mở miệng – vậy Chu Thừa Trạch có thể thích cô ấy ở điểm gì, thích cô ấy nghèo khó, vì thế mới có thể trình diễn câu chuyện cổ tích hoàng tử và cô bé lọ lem.

Tôi thực sự suy nghĩ xem phán đoán này có chân thực không, gia cảnh của Liễu Tư Ngôn không tốt, đây là chuyện rất nhiều người đều biết rõ, Chu Thừa Trạch thích Liễu Tư Ngôn, có phải chính là vì hoàn cảnh của cô ấy hoàn toàn khác với hoàn cảnh của cậu ấy hay không, hai người có hai hoàn cảnh khác nhau, vì thế khiến cậu ấy cảm thấy mới mẻ, thêm nữa là Liễu Tư Ngôn có gia cảnh không tốt lại càng làm Chu Thừa Trạch muốn bảo vệ, có phải như vậy hay không, tôi tự hỏi hết lần này đến lần khác, nhưng không có đáp án.

Tôi cảm thấy tôi hoàn toàn điên rồi, những chuyện đó có liên quan đến tôi sao, tôi làm gì phải để ý như vậy, làm gì phải đoán già đoán non như vậy.

Cho đến lúc tôi nhìn không được bèn đi theo họ một lần, đó là lúc Chu Thừa Trạch đưa Liễu Tư Ngôn về nhà, họ ở phía trước cách tôi không xa lắm, hai người liên tục nói chuyện, tựa hồ cậu ấy còn nở nụ cười. Tôi nhìn thấy, hai người sánh vai bước bên nhau, mà tay cậu, hình như vẫn muốn nắm tay cô ấy, lần đầu tiên vừa vươn tới lại lập tức rút về, lần thứ hai thời gian vươn ra dài hơn lần thứ nhất một chút, lần thứ ba đã can đảm hơn, trực tiếp nắm lấy tay cô ấy.

Đó mới là tâm lý của những người đang yêu đúng không? Đột nhiên tôi hiểu được lý do cậu ấy thích cô ấy đã không còn quan trọng, quan trọng là người mà cậu ấy nắm tay là Liễu Tư Ngôn, mà sẽ không phải tôi, sẽ không phải là Thẩm Tây Nguyệt tôi.

Tôi học cách không chú ý tới mọi chuyện của hai người họ, bởi vì những chuyện đó hoàn toàn không liên quan đến tôi, tôi cố gắng học tập, cũng nghiêm túc làm bài, giống như kỳ vọng của bố mẹ và thầy cô, để đạt mục tiêu vào được một trường đại học tốt mà nỗ lực, mà phấn đấu.

Thầy cô giáo đương nhiên biết quan hệ của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn, nghe nói hai người còn bị giáo viên gọi đi nói chuyện một lần, không biết hai người họ ứng phó như thế nào, dù sao về sau các thầy cô đối với họ cũng là mở một mắt nhắm một mắt.

Thế giới này luôn có những người được hưởng đặc quyền, hai người họ thành tích cũng không tồi, vì thế ở chỗ các thầy cô giáo, cũng có đặc quyền, mà không phải đối mặt với chuyện yên ương bị chia rẽ.

————— Trích nhật kí của Thẩm Tây Nguyệt —————

Thẩm Đại Ngưng tự nhiên ở lại Chu gia dùng cơm trưa, cô cũng là người không tự giác, hoàn toàn không cảm thấy mình là một “người ngoài” ăn bữa cơm đoàn tụ của gia đình họ có gì không ổn. Cô ngồi cạnh Mưa Nhỏ, lúc ăn cơm Mưa Nhỏ rất hay thất thần, thật sự không thích ăn cơm, Thẩm Đại Ngưng gấp rau vào bát của Mưa Nhỏ, bảo con gái phải ăn cơm, Mưa Nhỏ ăn một miếng rồi lại nhìn ngó đó đây, dù sao đối với chuyện ăn cơm bé hoàn toàn không có hứng thú.

“Chu Tiểu Ngừ.” Thẩm Đại Ngưng nghiêm túc.

Chu Tiểu Ngừ nhìn sắc mặt mẹ, rất thông minh thật sự bắt đầu ăn cơm, tiểu tử này tuy còn bé nhưng rất biết nhìn sắc mặt người khác, khi mẹ lộ ra vẻ mặt như vậy hoặc lúc tâm tình không tốt, ngàn vạn lần không được chọc vào, đương nhiên, đó là điều bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ học được sau quá trình lịch sử vài lần bị đánh vào mông ngập tràn nước mắt, mẹ đánh vào mông rất đau rất đau, bé kêu ai đó đến giúp đỡ cũng vô ích, bởi vì trước khi đánh mẹ sẽ đóng cửa lại. Có một lần ở nhà ông bà ngoại, mẹ đánh bé, bà ngoại đến giúp đỡ, mẹ rất hung dữ, còn hơi hung dữ với bà ngoại, sau đó bà ngoại vừa xót xa cho bé, lại cũng bảo bé đừng trách mẹ.

Thấy Chu Tiểu Ngừ thành thành thật thật bắt đầu ăn cơm, sắc mặt Thẩm Đại Ngưng tốt hơn một chút. Mọi người trên bàn ăn thấy cảnh tượng vừa rồi, không ai mở miệng nói gì.

Nhưng thật ra hai vợ chồng Chu Thừa Minh nhìn thấy đôi trẻ kia lại cảm thấy rất thú vị, Thẩm Đại Ngưng cứ như vậy ở trong nhà này tự do tự tại, chẳng có chút xiú bộ dạng của người đã không còn quan hệ với gia đình này, về phần em trai anh, chỗ nào có đáng về đã ly hôn? Xem ra lần này, không cần trở về khuyên em trai làm gì, vốn ý của Chu Thừa Minh là không nên xen vào chuyện của em trai, chỉ là bố mẹ lại không nghe, bắt anh trở về, anh cũng đành nghe theo.

Chu Tiểu Ngừ vừa ăn cơm, vừa liếc mắt nhìn Chu Thừa Trạch ngồi bên trái, “Bố, thức ăn.” Bé lấy tay chỉ món ăn trên bàn, ý tứ thực rõ ràng, quá xa, bé với không đến.

Chu Thừa Trạch gấp món ăn đó cho con gái rồi lại gấp thêm vài món khác, Chu Tiểu Ngừ mỉm cười ngọt ngào, “Cảm ơn bố.”

Chu Thừa Trạch nở nụ cười, xoa đầu con gái đầy cung chiều.

Thẩm Đại Ngưng thấy hai bố con như vậy, bĩu môi không nói gì.

Ăn cơm xong, hai cháu trai của Chu Thừa Trạch chơi đùa với Chu Tiểu Ngừ, tuy rằng không biết hai người họ lớn tuổi hơn Chu Tiểu Ngừ bao nhiêu, nhưng lại vô cùng yêu thương đứa em gái nhỏ này, vì thế đều sẵn lòng kiên nhẫn chơi đùa cùng. Chu Tiểu Ngừ có bạn chơi cùng, cũng sẽ không bám lấy Thẩm Đại Ngưng.

Thẩm Đại Ngưng đứng ở trong sân, nhìn thấy Chu Tiểu Ngừ bắt hai anh họ làm ngựa cho mình cưỡi, hai thiếu niên cò kè bàn bạc với Chu Tiểu Ngừ, kết quả thỏa thuận cuối cùng là Chu Tiểu Ngừ cưỡi trên cổ họ, mà hai người họ cũng không cần phải bò trên mặt đất.

Thẩm Đại Ngưng đứng nhìn cảnh tượng kia từ xa, cảm thấy chơi thật vui, trước đây cô không có anh trai để chơi cưỡi ngựa như vậy, thật sự là một tiếc nuối lớn trong cuộc đời.

Không biết Chu Thừa Trạch đã xuất hiện phía sau cô từ lúc nào, “Cô nên rời đi.”

Lúc anh nói chuyện vẫn không có cảm xúc gì, tựa như lời nói bình thường đến không thể bình thường hơn. Thái độ này của anh, rất nhiều thời điểm làm cô thấy được, giữa hai người thật sự công bằng, cô không có tình cảm gì với anh, rời khỏi anh cô vẫn sống rất tốt, mà anh cũng vậy, vì thế không ai nợ ai, chỉ là giữa họ còn có một đứa con mà thôi.

Có điều nghe được ngữ khí không cảm xúc đó của anh, cô vẫn có chút khó chịu, tuy rằng cô không để ý nhiều chuyện, nhưng cô cũng không phải con ngốc, chẳng qua cô lười so đo, hy vọng bản thân mình sống thoải mái hơn mà thôi, nhưng nếu cô không thoải mái, cô cũng không để ý chuyện làm người khác theo đó mà không thoải mái.

“Lợi dụng người khác xong rồi lập tức đuôi đi?” Cô nghiêng đầu nhìn, động tác vô cùng đơn thuần, chỉ là ý tứ trong lời nói đương nhiên không giống vậy.

Chu Thừa Trạch nheo mắt, nhưng không mở miệng nói chuyện.

Cô nhìn anh, thế này là đại biểu cho thừa nhận?

Bắt đầu từ tối qua, các tòa soạn đều tăng ca để in lại ấn phẩm giải trí mới, tất cả đều là tin tức liên quan đến Chu Thừa Trạch, hoặc là liên quan đến chuyện của hai người họ. Nếu như trước đây, giới truyền thông luôn phỏng đoán nguyên nhân hai người ly hôn, thì tin tức lúc này, e rằng chính là giải mã lý do hôn nhân của họ rạn nứt. Một bức ảnh chụp cảnh Chu Thừa Trạch gặp mặt một người phụ nữ khác được tiết lộ, thậm chí anh còn ngồi cùng người phụ nữ kia vài giờ, cuối cùng chủ động đưa người phụ nữ đó về nhà, về phần giới truyền thông viết sau đó anh có về nhà hay không, vậy phải xem các phóng viên lợi dụng tin tức ra sao.

Trang đầu báo giải trí hôm nay, tất cả đều là bức ảnh kia, có báo còn tung tin tức độc quyền, quá khứ của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn được đào

bối lên, yêu nhau hơn hai mươi năm, chà chà, không lẽ đây là nguyên nhân hai người họ ly hôn?

Cô có thể biết được chuyện này, nhất định người nhà họ Chu cũng sẽ biết, truyền thông phỏng đoán như vậy, có lẽ Chu gia cũng sẽ đoán như vậy. Hai người quả thực đã ly hôn, mà Liễu Tư Ngôn thật sự đã trở về, Liễu Tư Ngôn đối với Chu Thừa Trạch mà nói, vĩnh viễn là một sự tồn tại đặc biệt.

Chu Ôn Hòa có hảo cảm với Liễu Tư Ngôn hơn cô vài phần, Chu Ôn Hòa luôn thích xem xét nhân phẩm của người khác, luôn không thích tác phong của cô, lại rất thích Liễu Tư Ngôn, cho rằng tuy Liễu Tư Ngôn gia cảnh bần hàn, nhưng vô cùng nỗ lực, có chí tiến thủ, là một người phụ nữ không tồi, đây cũng là nguyên nhân Chu gia không can thiệp vào chuyện Chu Thừa Trạch dây dưa không rõ với Liễu Tư Ngôn nhiều năm như vậy. Hiện giờ cô và Chu Thừa Trạch đã ly hôn, nói vậy trong lòng Chu Thừa Trạch cũng có Liễu Tư Ngôn. Nếu Liễu Tư Ngôn trở về, vậy đại biểu cho việc trong lòng Liễu Tư Ngôn vẫn có Chu Thừa Trạch như cũ. Những người yêu nhau, đương nhiên phải ở bên nhau, Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn tuổi không còn nhỏ, điều Chu Ôn Hòa nghĩ nhất định chính là để hai người họ cùng một chỗ, mới có thể gọi Chu Thừa Trạch trở về, cùng nhau thương lượng chuyện này.

Cố tình, Chu Thừa Trạch gọi cô đến, vì thế lập tức làm hỏng kế hoạch của Chu Ôn Hòa, chuyện khuyên bảo, hiện giờ cũng không được.

Chu Thừa Trạch này làm việc, sao có lúc không đơn thuần?

“Không nghe qua câu ‘mời Phật dễ tiền Phật nan’ sao?” Cô nháy mắt với anh, “Như thế nào lại đột nhiên thay đổi chủ ý vậy, không phải yêu nhau hơn hai mươi năm sao, câu chuyện tình yêu làm biết bao người cảm động, quả thực nghe mà muốn rơi lệ, nghe mà phải ngưỡng mộ. À, hay anh cảm thấy cô ta lấy đi hơn hai mươi năm của anh, nên anh cũng muốn lấy đi hơn hai mươi năm của cô ta như vậy? Vẫn là đừng, dù sao hai người đều đã lớn tuổi, đừng làm khổ nhau như thế.”

Vậy mà anh vẫn có thể ở trong thứ cảm xúc bất động như núi, lời nói của cô, dường như vẫn chưa mấy may kích thích được anh, anh chỉ nhìn cô, giống như đang nhìn một đứa trẻ bướng bỉnh.

Lại cũng nói, nếu anh nóng vội, thật đúng là có thể sinh ra một đứa con gần bằng tuổi cô, đáng tiếc anh không nắm lấy thời cơ đó.

“A, chẳng lẽ tôi đoán sai rồi?” Cô tới gần anh hơn: “Là vì anh ghét bỏ cô ta già rồi, cảm thấy cô ta hoa tàn ít bướm (*), đa cũng xấu đi, dù sao một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi cũng không thể so với một cô gái mới hai mươi mấy, anh lại không tiện nói ghét bỏ cô ta, chỉ có thể dùng phương thức này, đến lúc đó chỉ cần nói một câu người nhà anh không đồng ý là có thể rũ bỏ mọi trách nhiệm của mình...”

(*) Ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá.

“Lái xe của cô đang chờ cô ở cửa.” Chu Thừa Trạch không nhìn cô, trực tiếp vào nhà.

Cô nhíu mày, đây là đuổi cô đi.

Ồ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giang Thanh Dịch Tô Y Lâm

Nếu yêu cầu Tô Y Lâm nhớ lại từ khi nào thì quen Giang Thanh Dịch, đại khái đó là chuyện xảy ra thật lâu thật lâu trước kia, có lẽ phải quay ngược dòng thời gian trở về lúc cô được sinh ra. Cô và Giang Thanh Dịch ở trong một đại viện, cùng nhau lớn lên, cùng nhau chơi đùa, từ ngày còn nhỏ Giang Thanh Dịch đã là một tiểu vương, trong đầu luôn có đủ loại suy nghĩ cổ quái, anh có nhiều ý tưởng lại cũng rất gan dạ, bọn trẻ trong khu đều thích chơi cùng anh, sẽ chọc vào tổ ong, trên người bị đốt, lúc bố cảm roi ra đánh còn có thể cười vui vẻ. Bị đánh thảm như vậy, Tô Y Lâm cảm thấy chỉ nhìn anh thôi đã thấy đau rồi, cô hỏi anh có đau không, anh lắc đầu nói không đau, bởi vì da của con trai dày hơn da của con gái, khi đó cô kiên định tin tưởng lời anh nói, vì thế thật sự cho rằng da của con trai dày hơn da của con gái rất nhiều.

Bởi vì da của con trai dày hơn da của con gái, vì thế rất nhiều chuyện con trai mới làm được, con gái thì không thể. Giang Thanh Dịch thích mang theo mấy đứa bạn cùng nhau chơi đùa, giới hạn đương nhiên là chỉ có con trai, về phần đưa con gái theo, anh không có kinh nghiệm, cũng hiểu rằng con gái tương đương với phiền toái. Nếu ở trong khu này phải tìm ra một đứa con gái phiền toái nhất, ngoài Nhâm Y Lâm ra nhất định không có ai khác.

Giang Thanh Dịch ghét bỏ cô phiền phức, là bởi vì trước giờ cô rất không thức thời. Lúc anh bị đánh, giờ phút mất mặt như vậy, vậy mà cô còn ở một bên làm người xem, khiến anh muốn khóc mà cũng không dám khóc, dù sao nếu chuyện này bị truyền ra ngoài thì sẽ rất bề mặt, anh chỉ có thể cắn răng chịu đựng. Mà sau đó, cô lại còn hỏi anh có đau hay không, có đau hay không thì cô đi mà thử một lần chẳng phải sẽ biết được hay sao?

À, cô phiền toái không chỉ ở điểm này, chạy đã chậm rồi, còn thích đi theo anh, bỏ mặc như thế nào cũng không được, nếu không cho cô đi theo, cô liền khóc, khóc như chưa từng được khóc, làm hại anh về nhà bị mẹ mắng một hồi, còn có thể bị bố đánh một trận, nhưng ngày hôm sau cô vẫn đi theo anh.

Anh rất không thích nữ sinh đi theo, được không?

Khi anh cùng mấy thằng bạn thảo luận chuyện ra bên ngoài trộm sơn trà, cô đột nhiên chui ra, “Các anh đang làm gì vậy?” Sự nghiệp vĩ đại của anh, bị cô quấy nhiễu như vậy không nói làm gì, còn bị bố mẹ anh nhận định là anh đi làm chuyện xấu, những chuyện như vậy kéo đến ừn ừ, làm anh nhìn thấy cô là bắt đầu có bóng ma, tốt nhất là có thể trốn thì sẽ trốn, càng ít gặp cô lại càng tốt.

Nhưng không có cách nào, hai người ở cùng một khu, dù có trốn như thế nào, cũng thường xuyên chạm mặt.

Vì thế chuyện may mắn nhất của Giang Thanh Dịch là anh không học cùng trường cấp hai với cô, do đó tránh bị cô làm phiền, mà lúc đó anh cũng bắt đầu yêu đương, cuộc sống trôi qua cũng coi như dễ chịu.

Giang Thanh Dịch cảm thấy thật sự kì quái, quá khứ này, lúc anh không nhìn thấy cô, căn bản là sẽ không nhớ tới. Đến khi lại nhìn thấy cô, những chuyện xảy ra trước đây vậy mà hiện ra rõ ràng trước mắt, giống như anh đặt những ký ức này vào trong một chiếc hộp, bình thường không mở ra thì sẽ không thấy, một khi chạm vào chìa khóa, những thứ trong chiếc hộp sẽ lộ hết ra, rõ ràng như thế, ngay cả bản thân anh cũng không thể tin tưởng, thì ra mình lại nhớ rõ đến vậy.

“Không mời anh vào sao?” Anh nhìn người trước mắt mở miệng.

Dẫu rằng hiện giờ cô thay đổi rất nhiều, mái tóc vốn ngắn giờ đã dài đến eo, trang phục vốn luôn trung tính giờ đã biến thành trang phục nữ tính, sức sống vốn sinh động giờ trở thành đằm mình trong yên tĩnh, anh vẫn liếc mắt một cái có thể nhận ra cô, là Nhâm Y Lâm đã cùng anh lớn lên.

Tô Y Lâm nhìn anh trong chốc lát, nghiêng người, để anh đi vào. Hiện giờ lại nhìn thấy anh, cô đã không còn có cảm xúc hay tâm tình gì, chính là một người đã từng quen biết, như thế mà thôi.

Giang Thanh Dịch vào trong nhà, trước tiên đánh giá nơi này, đối với anh mà nói trang trí không đáng gì, lại đủ thoải mái, gian nhà không lớn, nhưng vừa đủ với cô, cô là một cô gái độc thân, không phải sống cùng người khác trong căn phòng cho thuê dùng nhà vệ sinh công cộng, đã tốt rồi, phải biết rằng trước kia Nhâm Y Lâm sẽ không làm bất cứ điều gì.

“Nhâm Y Lâm, mấy năm nay em sống không tồi nhì!”

“Tôi họ Tô.” Cô sửa lời anh, về phần nửa câu sau, ngay cả nghĩ phải sửa lại cũng không muốn, cô sống tốt hay không, không liên quan đến anh, không cần phải nói rõ điều gì với anh, mà bởi vì ngữ khí của anh như vậy, cô nghĩ ngay cả bạn bè họ cũng không phải, “Sao anh lại tìm được đến đây?”

Giang Thanh Dịch cũng không để ý đến thái độ hiện giờ của cô, “Sau khi rời đi ngay cả họ của mình cũng không cần?” Anh nghĩ đến “Tô Y Lâm” trong miệng Giang Thanh Viễn, sao anh lại không nghĩ đến, mẹ của cô họ Tô.

Cô đứng nhìn anh, thắc mắc sao anh lại tới đây, anh đã gặp Thẩm Đại Ngưng? Cô lập tức loại bỏ suy nghĩ này đi, anh sẽ không hỏi Thẩm Đại Ngưng cô ở đâu, mà Thẩm Đại Ngưng cũng sẽ không chủ động nói với anh tình trạng cuộc sống hiện giờ của cô, rốt cuộc sao anh lại tìm đến nơi này?

Giang Thanh Dịch ngồi trên ghế sofa, vắt chéo chân, hơi híp mắt, “Cho anh một cốc nước.”

Cô đứng im không nhúc nhích, cô không phải Tô Y Lâm của quá khứ, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, đã cảm thấy đó là điều hạnh phúc nhất thế giới, anh bảo cô làm gì, cô đi làm không một chút do dự, Tô Y Lâm đó kể từ lúc Nhâm Y Lâm rời đi đã chết rồi, hiện tại còn sống chính là bản thân cô, sẽ không vì bất kì ai mà đánh mất mình, cô chỉ sống vì bản thân mình.

“Không muốn biết vì sao anh tới đây?” Anh cười, ở thương trường vài năm, sớm đã học được cách làm thế nào để nhanh đạt được mục đích, anh chắc chắn cô muốn biết.

Quả nhiên, ba giây sau, cô xoay người đi lấy nước cho anh.

Cô rót nửa cốc nước, đưa cho anh. Anh nhìn cốc nước duy nhất trong tay cô, khoe miệng hơi giương lên, cũng thực bình tĩnh nhận cái cốc, uống xong hai ngụm nước, anh chậm rãi đặt cốc xuống, trong tư thái thông thả đó cất giấu sự tao nhã không được nguy trang. Kỳ thật, chính cô cũng không rõ ràng, từ khi nào, gia đình hai người họ trở nên khác biệt như vậy, người lớn hẳn là đã sớm có cảm giác rồi, nhà cô tuy rằng cũng giàu có, nhưng nhà anh lại càng ngày càng đại phú đại quý, dần dần, đã không còn ở trong cùng một vòng tròn, chỉ là cô không hiểu và cũng không hiểu được, vẫn luôn nghĩ từ đầu đến cuối họ đều giống nhau, cái suy nghĩ tự cho mình là đúng có chút buồn cười.

Anh không biết cô đang suy nghĩ điều gì, thứ cảm giác này có chút mới lạ, cũng có chút làm người ta ảo não, cô của quá khứ, luôn làm anh liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

“Giang Thanh Viễn.” Anh chậm rãi phun ra ba chữ, xem như giải đáp vấn đề vừa rồi của cô.

Cô hơi sửng sốt, rồi lập tức hiểu rõ. Giang Thanh Viễn, Giang Thanh Dịch, vừa nghe hai cái tên này tự nhiên sẽ nghĩ hai người có quan hệ gì đó, chỉ là cô không nghĩ theo chiều hướng ấy mà thôi. Chính là thông qua Giang Thanh Viễn anh biết đến sự tồn tại của cô, hơn nữa còn tới nơi này, vậy anh đến là muốn làm gì? Cô thầm đoán trong lòng, là khuyên cô chủ động rời xa Giang Thanh Viễn, hay là bảo cô với thân phận hiện giờ không xứng với Giang Thanh Viễn do đó nên biết khó mà lui, hay chẳng thương tiếc cô hiện giờ sao lại biến thành như vậy...

Anh đánh giá thần sắc của cô, “Hình như em cũng không hiểu kỳ?”

Cô liếc mắt nhìn anh, ngồi xuống ghé đối diện anh, “Hiếu kỳ cái gì?”

“Hiếu kỳ vì sao anh họ anh lâu rồi không xuất hiện, hiện giờ anh ấy đang làm sao?” Anh nhìn cô, đối với sự bình tĩnh của cô không biết nên đánh giá như thế nào, anh họ anh ở nơi đó vì chuyện của cô mà bị đánh bị nhốt, cô dường như lại không có phản ứng gì, tựa như cô gái mà Giang Thanh Viễn yêu không phải là cô vậy.

Tô Y Lâm hơi run nhẹ, cô gặp Giang Thanh Viễn, không tính là lãng mạn. Cô ở một khu danh lam thắng cảnh giúp một ông lão bán đồ lưu niệm, đó là một cửa hàng mang đậm phong vị cổ xưa, ông cụ trông coi cửa hàng đã lâu, đối với việc cô đến, quả thực ông rất vui mừng, mỗi ngày đều liên miên lái nhái nói với cô rất nhiều chuyện, có chuyện liên quan đến vợ chồng con trai cùng thằng cháu đích tôn của ông, có chuyện liên quan đến nguồn gốc cửa hàng, có chuyện về những kinh nghiệm trong quá trình trưởng thành ông từng trải qua nửa đời trước, mà cô ở nơi đó, chẳng qua là vì muốn tìm được một chỗ dung thân, lời này ở thời đại ngày nay nghe có chút khó tin, nhưng quả thực là thế. Vào lúc đó Giang Thanh Viễn gặp được cô, dùng lời của Giang Thanh Viễn mà nói, chính là nhất kiến chung tình, sau đó anh theo đuổi cô, mà cô thì cho rằng hành vi của anh chỉ là trò vui mới của mấy vị công tử con nhà giàu mà thôi, cũng không để trong lòng.

Cô ở lại đó không bao lâu, Giang Thanh Viễn cũng thật lâu không xuất hiện. Cô bắt đầu làm người mẫu trên mạng, cho đến một ngày, có người chủ động mời cô làm người mẫu cho một thương hiệu, sau đó, cô phát hiện Giang Thanh Viễn vậy mà lại ở đó, anh cũng nói để tìm cô mà anh tốn không biết bao nhiêu công sức, may mắn một lần vô tình nhìn thấy ảnh của cô trên mạng, bởi vậy biết được phương thức liên hệ với cô. Thì ra lúc trước anh đang theo đuổi cô, trong nhà có chuyện, anh phải trở về, đến khi lại tới tìm cô, phát hiện cô đã sớm không còn ở nơi đó.

Từ đó, Giang Thanh Viễn vẫn có liên hệ với cô, lần này thái độ của cô không kháng cự như trước, hai người coi như ở trong trạng thái nửa yêu đương, chỉ là đối với anh mà nói, hai người hẳn là đã chính thức qua lại!

Lần trước sau khi anh đưa cô đi gặp mẹ anh, anh cũng chưa xuất hiện trở lại, cô cho rằng có lẽ anh nghĩ thông suốt rồi, giống như bố mẹ anh hy vọng anh “cải tà quy chính” trở về con đường đúng đắn mà họ nghĩ, hiện giờ nghe ý tứ của Giang Thanh Dịch, hình như còn có chuyện mà cô không biết.

“Ừm, anh ấy hiện giờ như thế nào?” Cô mở miệng, nhưng đối với chuyện này tựa hồ cũng không quan tâm lắm.

Anh nhìn cô, không hiểu phản ứng hiện giờ của cô, đây không phải là lời của một đôi yêu nhau thăm thiết đang bị chia cắt nên nói.

“Bác gái anh không thích em, sau khi cùng em gặp mặt, bác gái và anh họ cãi nhau một trận, anh họ chọc giận bác gái và bác trai, vì thế bị bác trai đánh một trận, hiện tại đang bị nhốt trong nhà.” Giang Thanh Dịch nói qua tình trạng hiện giờ của Giang Thanh Viễn.

Tô Y Lâm gật đầu, có phần sáng tỏ. Bất luận thái độ của Giang Thanh Viễn với cô như thế nào, bố mẹ anh cũng sẽ không chấp nhận cô, mà bản thân Giang Thanh Viễn lại là một người con hiếu thuận, sẽ không làm ra chuyện trái lời bố mẹ, nhưng cũng sẽ không làm chuyện gì có lỗi với cô, vì thế hiện giờ anh lâm vào tình cảnh khó cả đôi đường. Biết được chuyện này, đối với cô mà nói cũng không có gì khác biệt, dù sao đối với cô, kết quả như vậy cô đã đoán được trước rồi.

Ngay từ đầu cô đã biết, bố mẹ Giang Thanh Viễn sẽ không chấp nhận cô, anh muốn thử một lần, vì thế cô cho anh cơ hội, để anh thử nghiệm.

“Cho nên anh tới đây là muốn nói cho tôi biết chuyện này?” Cô nhướn mày, “Hiện giờ lời của anh cũng truyền đạt xong rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành.”

Anh cười, “Không có gì muốn nhắn với anh họ anh?”

Cô lắc đầu, không có, không cần nói bất cứ điều gì.

Thoạt nhìn Giang Thanh Viễn hiện giờ, có lẽ lúc đầu sẽ có thái độ cương quyết, nhưng dù sao họ cũng là bố mẹ anh, chung quy thì thái độ của anh sẽ ngày một mềm mỏng hơn, mà cô cũng sẽ không làm chuyện gì vì anh, người đàn ông mà cô muốn không phải là anh, mà người phụ nữ có thể bên cạnh anh cũng không phải là cô như vậy, anh sẽ thất vọng về cô, dần dần chuyện này sẽ qua đi.

Không có gì để nói, không phải đôi trai gái nào cũng có một câu chuyện kinh thiên động địa của mình.

Cái lắc đầu của cô khiến anh mỉm cười, anh đứng dậy, cầm lấy áo vest đã cởi ra, chuẩn bị rời đi, mà cô ngồi tại chỗ không động đậy, ngay cả đứng dậy tiễn khách cũng không nghĩ.

Dường như bây giờ Tô Y Lâm vẫn còn có thể nhớ rõ những lời mẹ Giang Thanh Viễn đã nói với mình.

“Không phải cô là loại phụ nữ yêu thích hư vinh sao, đừng tưởng mê hoặc được con trai tôi thì muốn làm gì cũng được...”

“Chẳng qua chỉ là một con hồ ly tinh mà thôi, ngoài đường thiếu gì loại phụ nữ như cô.”

“Cô cũng không cần phải giả bộ gì hết, người như cô tôi đã thấy nhiều rồi, tránh xa con trai tôi ra một chút, nếu không tôi sẽ làm cô phải hối hận...”

“Cút cho tôi, Giang gia chúng tôi vĩnh viễn không hoan nghênh cô, đời này cô đừng có mơ tưởng gì cả...”

...

Rất nhiều câu nói như vậy truyền đến, không có cảm giác sao, có lẽ là vẫn có một chút, ít nhất từ trước tới giờ, cô chưa bao giờ nghĩ những lời như vậy sẽ được dùng để nói với mình.

Mẹ luôn nói với cô: “Về sau Y Lâm nhà ta nhất định sẽ tìm được một người đàn ông tốt yêu thương mình, như vậy mẹ cũng yên tâm.”

Nếu mẹ biết, hiện giờ cô thảm như vậy, nhất định rất đau lòng phải không? Chỉ có vào khoảnh khắc này, cô mới cảm thấy mẹ không còn thật tốt, sẽ không phải đối mặt với đứa con gái đáng thất vọng này của mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tô Y Lâm

Tô Y Lâm sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, dù đến khi lớn lên, cô mới biết được bố mẹ mình đều là tái hôn, đối với cuộc hôn nhân trước đây của mẹ, cô hoàn toàn không biết, nhưng bố cô hẳn là có biết, bởi vì bố đã từng nói, không ai có thể nghi ngờ mẹ, tất cả mọi chuyện của mẹ bố đều biết, không ai rõ hơn bố mẹ là người phụ nữ như thế nào. Trước giờ bố cũng không cho phép ai dị nghị sau lưng mẹ, cũng là sau khi hiểu chuyện hơn, cô mới biết được, thường xuyên có người bàn tán về mẹ, cũng không dùng từ ngữ gì hay ho, bọn họ miêu tả mẹ là – chim sẽ bay đậu ngọn cây, không thể nghi ngờ, bố chính là ngọn cây đó.

Nhưng mặc kệ như thế nào, cô cảm thấy sống trong gia đình mình thật hạnh phúc, bởi vì bố yêu thương mẹ, mà hai người cũng yêu thương cô, dù rằng cô còn có một anh trai cùng cha khác mẹ nữa, là con của bố và vợ trước, cô kém tuổi anh trai hơi nhiều, bình thường quan hệ không tốt, cũng không xấu, thuộc loại sẽ không quan tâm đến chuyện của đối phương, không có chuyện mẹ kể ngược đãi con chồng như trên internet, cũng sẽ chẳng có tin tức mẹ kể yêu con chồng như mạng, cứ như vậy từng ngày trôi qua.

Bên nhà mẹ hẳn là rất nghèo, cô cho là như vậy, người khác cũng nghĩ như vậy, bọn họ nói mẹ là người đến từ vùng núi nào đó, may mắn gặp được Nhâm Tông Diệu, mới có thể một bước lên trời như thế. Khi đó nghe những lời nói như vậy, cô còn chưa hiểu được, đến khi hiểu được, cô đã học được từ “ghen tị” trước đó rồi, vì thế cũng không để những lời đó ở trong lòng, cô chỉ cần biết bố mẹ yêu mình là được rồi.

Đại viện có rất nhiều người, cũng có rất nhiều bạn nhỏ, cô cùng họ lớn lên, chỉ là sau đó có vài bạn chuyển đi, một số do gia đình phát đạt, một số lại do gia đình phá sản, cho dù là kiểu nào, đều rời xa dân cuộc sống của cô. Vì thế nguyện vọng số một của cô là – nhà Giang Thanh Dịch không cần phát đạt cũng không bị phá sản.

Cô một lòng cho rằng, chỉ cần như thế, hai người có thể vĩnh viễn ở nơi này, mà cô cũng có thể mãi mãi nhìn thấy anh. Cô không biết bản thân mình bắt đầu chú ý tới anh từ khi nào, hoặc là nói, bắt đầu từ khi được sinh ra, cô đã chú ý tới anh trai nhỏ đó – anh trai nhỏ lớn hơn cô một tuổi.

Anh luôn có rất nhiều ý tưởng, anh có thể mang theo rất nhiều bạn bè đến một chỗ rất xa trộm gà con, một đám con trai, trong tay mỗi người cầm vài chú gà con, đoạn thời gian đó tất cả cha mẹ đều rất đau đầu, bởi vì trước khi đến trường bọn trẻ luôn nhất nhất dặn dò họ phải chăm sóc gà con cho tốt, mà khi bọn trẻ tan học về, chuyện đầu tiên làm là đến xem gà con. Lũ nhóc vui vẻ, người lớn chóng mặt, bởi vì cả viện đều có không khí của một lũ nhóc nuôi gà, cho đến ngày những chú gà con này lần lượt chết đi, hội phụ huynh rút cuộc thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Ngày lũ gà con chết hết, Giang Thanh Dịch mang theo người, cùng nhau tổ chức đám tang cho lũ gà, chính là chôn chúng cùng một chỗ, mấy cậu nhóc sắc mặt trang nghiêm, giống như bộ dạng thực sự tham dự một lễ tang. Tô Y Lâm cũng tham gia, nhưng cô không rõ vì sao sắc mặt họ lại trang nghiêm như vậy, nhất là bạn mập cũng mang theo nét mặt nghiêm trọng, cô nhìn không được, nở nụ cười.

“Nhâm Y Lâm, cậu đang làm gì vậy?” Có cậu nhóc bắt mắt, bọn họ đang thành tâm cầu nguyện cho những chú gà đáng yêu này đấy!

Cô vẫn cười, chỉ là cảm thấy buồn cười mà thôi!

“Bọn con gái thật đáng ghét!”

“Em không có.” Cô bĩu môi, nhìn Giang Thanh Dịch lấy lòng.

Giang Thanh Dịch mặt nhăn mày nhíu, mặc kệ cô.

Lễ tang được tiến hành xong, một đám con trai lại lập kế hoạch đi hái lê. Lúc trước chúng phát hiện một cây lê, điều quan trọng đó là cây lê vàng, nhưng thịt quả rất mịn, còn nhiều nước, rất ngọt, lúc trước lũ nhóc còn đánh cược, rốt cuộc lê vàng ăn ngon hơn hay lê xanh ăn ngon hơn, thực tế chứng minh, chỗ cùi thịt của quả lê vàng đa số đều không mịn (*) cho lắm, lại còn hơi ít nước. Hiện tại tìm thấy một cây lê vượt qua nhận định từ trước của mình, tự nhiên lũ nhóc coi cây lê đó như bảo bối.

(*) Chỗ cùi thịt của quả lê chứa thạch bào (hay còn gọi là “sạn”), vì thế thịt quả lê có cảm giác “sần sùi”.

Nhưng cô cũng muốn đi theo, đám con trai đều tỏ vẻ không muốn, bọn con gái là loài động vật phiền phức, chuyện này chúng đều biết.

“Em cứ đi, nếu không em về nhà phò mẹ các anh.”

Mọi người thỏa hiệp, trong lòng lại ghét Tô Y Lâm thêm một chút, chỉ có con bé này mới có da mặt dày như vậy, đi đâu cũng xin đi cùng, không đi thì sẽ về phò, mấy đứa hay mách lẻo là sinh vật mà cả bọn khinh bỉ nhất, rất không may, con bé này phạm phải không chỉ một hai lần.

Tô Y Lâm không nên đi theo, lũ nhóc cũng có cách của chúng, chạy, chúng chạy nhanh hơn cô, cô cũng là người không biết sợ, chúng chạy cô cũng chạy, hơn nữa cô còn có chiêu sau, dám không mang cô theo, cô sẽ kêu lên, đến lúc đó chủ cây lê nghe được, cả bọn sẽ gặp xui xẻo, vì thế một đám con trai tức điên người đứng lại chờ cô.

Cuối cùng đã đến được dưới cây lê, Giang Thanh Dịch là thủ lĩnh của cả bọn, đương nhiên đảm đương nhiệm vụ quan trọng nhất là hái lê, đối với việc trèo cây anh đã sớm thành nghề, hai ba động tác là trèo được lên, sau đó hái lê. Vấn đề xuất hiện, có thể hái được lê rồi, nhưng lấy cái gì để đựng bây giờ, mọi người nhìn về phía Tô Y Lâm, chỉ có cô mặc váy.

Vì thế Tô Y Lâm hai tay túm váy, tạo thành cái bao nhỏ, váy của cô là váy hai tầng, cô cũng không lo lắng chuyện gì, “Xem đi, may mà có em!”

Cô vừa dứt lời, Giang Thanh Dịch đang ở trên cây trực tiếp ném một quả lê vào trong váy của cô, trọng tâm cô không vững, đặt mông ngồi phịch xuống mặt đất. Giang Thanh Dịch vừa nhìn đã biết không ổn, anh chỉ muốn làm cô ngậm miệng mà thôi, còn dám nói chuyện, không sợ chủ nhà ra à. Lần trước đều tại cô lấm mồm cứ riu rít như chim hót, làm hại cả bọn không trộm được gì, còn bị chủ nhà đuổi theo rất lâu, cả đám đều lem nhem bùn đất, về nhà lại bị mắng một trận.

“Không sao chứ?” Giang Thanh Dịch nhìn thoáng qua.

Tô Y Lâm dừng cảm đứng dậy, kỳ thật rất đau, nhưng cô vẫn cười, “Không sao, không đau, em tuyệt đối không đau, anh không cần phải lo cho em.”

Giang Thanh Dịch rời tầm mắt tiếp tục hái lê, thật sự không để ý đến cô nữa.

Hái lê xong, anh nhảy từ trên cây xuống, chỉ huy tiểu đội về nhà, cô ở phía sau, hai tay túm váy, chậm rãi bước liêu xiêu, mà lũ nhóc ở phía trước bắt đầu không ngừng nói chuyện phiếm.

Đương nhiên, cuối cùng Giang Thanh Dịch thưởng cho cô một quả lê làm tiền thù lao.

Cô cũng không biết vì sao, cô nhất định muốn đi theo anh, muốn cùng anh chơi, muốn cùng anh vui đùa âm ỉ, đó mới là cuộc sống mà cô nghĩ đến. Mà mấy bạn nữ cũng sẽ vây quanh cô, nói cô là đứa con gái không biết xấu hổ, cả ngày sao chỉ biết chạy theo đám con trai, đó là chuyện chỉ có mấy đứa con gái hư có thể làm, cô cũng không để ý.

Cho đến khi mẹ bảo, là con gái thì phải ra dáng con gái, không thể suốt ngày chơi đùa với con trai. Mẹ sợ cô sẽ tiếp tục như vậy đến lúc lớn lên, vì thế khi mẹ đi chơi mạt chược cũng mang cô đi theo, bởi vậy cô quen Thẩm Đại Ngưng, lần đầu tiên nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng, ánh mắt cô không thể rời khỏi cô ấy, bởi vì rõ ràng đó là một cô bé rất xinh, xinh hơn tất cả các bạn nữ mà cô từng quen, cô cũng rất muốn làm bạn với cô ấy.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu mình cũng lớn dần giống Thẩm Đại Ngưng như vậy, liệu lúc Giang Thanh Dịch ra ngoài chơi đùa, có phải sẽ không ghét bỏ mình hay không? Câu hỏi này, vĩnh viễn không có đáp án, cô bắt đầu cùng Thẩm Đại Ngưng chơi đùa, Thẩm Đại Ngưng có rất nhiều đồ chơi, chỉ cần không thích thứ nào, cô gọi bảo mẫu một tiếng, bảo mẫu lập tức thay món đồ chơi mới, dường như giống một cô công chúa sống trong tòa lâu đài vậy. Bản thân Tô Y Lâm cũng cảm thấy được, Thẩm Đại Ngưng chính là một cô công chúa, vì thế khi Thẩm Đại Ngưng phạm sai lầm, cô lại không phải là công chúa, nên nguyên ý nhận tội thay công chúa.

Cô và Thẩm Đại Ngưng ngày càng trở nên thân thiết, hai người là bạn chơi cùng vui vẻ nhất, cũng là những người bạn tốt nhất của nhau.

Năm Tô Y Lâm mười lăm tuổi, cô và bố mẹ lần đầu tiên khác khẩu, khác khẩu chấm dứt sau khi công cuộc kháng chiến bằng cách tuyệt thực của cô thành công. Cô muốn học ở trường Trung học Cảnh Trung, mẹ lại hi vọng cô học ở một trường gần nhà, nhưng cô rất muốn đến Cảnh Trung học. Vì chuyện không học cùng trường cấp hai với Giang Thanh Dịch mà cô luôn canh cánh trong lòng, hiện giờ có cơ hội này, đương nhiên cô phải nắm lấy.

Cũng là năm đó, có hai chuyện khiến Tô Y Lâm rất vui vẻ, chuyện thứ nhất là cuối cùng cô có thể học cùng trường với Giang Thanh Dịch như ước nguyện, chuyện thứ hai là cô và Thẩm Đại Ngưng trở thành bạn cùng lớp.

Hôm đi báo danh, Thẩm Đại Ngưng vừa thấy bộ dạng của cô, trực tiếp tròn tròn mắt, “Sao cậu lại biến thành cái dạng này?”

“Thế nào, rất đẹp trai hả?” Cô còn xoay một vòng trước mặt Thẩm Đại Ngưng, giờ phút này, Tô Y Lâm đột nhiên cảm thấy mình cao lớn oai phong hơn, về chuyện xinh đẹp, không ai có thể so với Thẩm Đại Ngưng, nhưng về độ đẹp trai, không ai so được với cô nhé, cuối cùng cô cũng có một ưu điểm của riêng mình rồi.

Trường cấp hai của Thẩm Đại Ngưng cũng chính là trường Cảnh Trung, Cảnh Trung có một câu nói – ở trường này, nếu bạn không biết Thẩm Đại Ngưng, vậy bạn không xứng là học sinh Cảnh Trung.

Ngày Thẩm Đại Ngưng nhận được nhiều thư tình nhất, có thể cao ngang với đồng sách vở trên bàn. Mà sau mỗi tiết học, sẽ có học sinh lớp khác đứng ngoài cửa, đến xem đại mỹ nữ trong lời đồn rớt cuộc có bộ dạng như thế nào, nam sinh nữ sinh đều có, cũng chỉ vì đến nhìn phong thái của Thẩm Đại Ngưng.

Có nam sinh gặp được Thẩm Đại Ngưng, hai mắt đều mở to, sau đó nghe tiếng chuông vang lên vẫn lưu luyến không rời đi, nữ sinh thì sẽ chua hơn

giảm bảo – con gái sau 18 tuổi sẽ thay đổi, những người trước đây có ngoại hình xinh đẹp, hơn phân nửa lớn lên nhan sắc đều tàn phai.

Tô Y Lâm học cùng lớp với Thẩm Đại Ngung, hơn nữa hai người còn là bạn cùng bàn, không có cách nào, ai bảo các trang thiết bị ở trường này đều là do bố của Thẩm Đại Ngung quyên tặng chứ, con gái ông hưởng thụ chút đãi ngộ này thì có làm sao, chỉ là được chọn bạn ngồi cùng bàn mà thôi.

Sau khi Tô Y Lâm ngồi cùng Thẩm Đại Ngung, hoàn toàn thấy được nhân khí của Thẩm Đại Ngung, “Nếu không thì chúng ta thu vé vào cửa đi, liếc mắt nhìn cậu một cái thu năm đồng, nói một câu, thu mười đồng, đảm bảo không bao lâu, tớ sẽ phát tài.”

“Sao cậu lại trở nên thông minh vậy, thật sự là chủ ý tốt.” Thẩm Đại Ngung luôn cổ động như thế.

Thẩm Đại Ngung cười, Tô Y Lâm cũng cười theo.

Thẩm Đại Ngung rất đặc biệt, cũng là về sau Tô Y Lâm mới biết được, cha mẹ yêu thương con cái luôn có chừng mực nào đó, nhưng bố mẹ Thẩm Đại Ngung nuông chiều cô ấy, hoàn toàn không có giới hạn. Sau khi Thẩm Đại Ngung được sinh ra không bao lâu, bố Thẩm bắt đầu trù tính cho tương lai của cô ấy, sợ con gái chịu ủy khuất, mua cả một trường mẫu giáo, đổi hết toàn bộ trang thiết bị cũ của trường, cung cấp các loại đồ chơi thú vị, để khi Thẩm Đại Ngung ba tuổi có thể yên tâm đi nhà trẻ. Còn tiểu học, bố Thẩm trực tiếp quyên tặng sách vở, tiền xây dựng, cơ sở vật chất kỹ thuật,... cho nơi về sau Thẩm Đại Ngung học tiểu học. Trung học sao, nhìn các thiết bị giáo dục tiên tiến ở trường này, cũng sẽ biết bố Thẩm đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, đều chỉ vì cô con gái bảo bối này.

Mọi người đều nói hai ông bà nhà họ Thẩm yêu con như mạng, cho dù là người giàu có nhất, nào có ai chăm con như vậy, nhưng hai người họ chính là chăm con như thế, tác phẩm chính là Thẩm Đại Ngung hiện giờ.

Nhưng Tô Y Lâm vẫn chưa thấy được Thẩm Đại Ngung có gì quá đặc biệt, đại khái tính tình Thẩm Đại Ngung không tính là quá tốt, nhưng cũng không quá hư, với lại hai người còn có thể chơi với nhau nữa.

Tô Y Lâm nhớ rõ đó là giữa trưa một ngày nào đó, ở trên hành lang cô nhìn thấy Giang Thanh Dịch, trong tay anh còn cầm một hộp cơm, cô lập tức chạy qua, “Tớ tìm tớ sao? A, đúng lúc tớ còn chưa ăn cơm, cảm ơn nhé...” Hiện tại cô nói chuyện với Giang Thanh Dịch đã rất tùy ý, ai bảo hai người là anh em cơ chứ.

“Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi.”

“Hi hi.”

Cô cười, có chút ngượng ngùng.

Hình như anh nhìn thoáng qua lớp học, tất cả mọi người đều đã đi ăn cơm trưa, trong phòng không có người, Giang Thanh Dịch cũng rời đi.

Khi cô đang ngồi tại chỗ, Thẩm Đại Ngung trở về, mấy ngày nay cô ấy sinh bệnh, tâm tình không tốt, cảm xúc không tốt, ăn uống cũng không tốt.

“Cậu chưa ăn cơm đúng không, đến ăn chút gì này.” Tô Y Lâm lập tức lôi hộp cơm ra, là Thẩm Đại Ngung, nếu không cô cũng không lôi hộp cơm mà Giang Thanh Dịch đưa cho ra đâu!

Thẩm Đại Ngung lắc đầu, ăn không vào, hoàn toàn không muốn ăn.

Thẩm Đại Ngung nhìn cô trong chốc lát, đột nhiên cười hỏi: “Giang Thanh Dịch và cậu có quan hệ gì? Hai người nhìn qua rất thân thiết.”

Tô Y Lâm đang cúi đầu ăn cơm, vốn cô đã ăn rồi, nhưng vì đây là Giang Thanh Dịch đưa cho, đương nhiên cô không ngại ăn thêm một ít, “Chính là tớ đã từng nói với cậu đấy, người mà tớ thích từ nhỏ đến lớn.”

“À, ra vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Liễu Tư Ngôn

Khi Liễu Tư Ngôn ra khỏi phòng KTV, trời đã tối muộn, nơi nơi đều đã lên đèn, từng vầng sáng vàng vọt, người nhìn lòng ấm áp. Cô tới tham gia buổi họp mặt bạn học cũ, họp mặt bạn trung học, quan hệ giữa các bạn học trong lớp cô không tồi, nhiều năm qua, mỗi năm đều tổ chức những buổi họp mặt lớn và nhỏ, mục đích chính là để củng cố tình cảm nhiều năm thêm vững chắc, nhất là thứ tình cảm thuần khiết này, sau khi gặp lại những người bạn học cũ, sẽ nhớ tới những năm tháng hồn nhiên thuở ấy.

Quan hệ của Liễu Tư Ngôn và các bạn trong lớp luôn rất tốt, chuyện này cũng liên quan đến cách đối nhân xử thế của cô, cô không cãi nhau với người khác, tất nhiên cũng sẽ không đắc tội với ai, theo thời gian, những đánh giá của mọi người trong lớp về cô đều không tồi. Mà mỗi lần họp mặt cùng bạn

học, đều có người thông báo cho cô, chỉ là từ ba năm trước cô không còn xuất hiện nữa.

Đối với sự vắng mặt của cô, tất cả mọi người đều rõ ràng, cô đang ở nước ngoài, sao có thể về được. Về phần nguyên nhân sâu xa bên trong, rất đơn giản, Chu Thừa Trạch kết hôn, mà cô đâu lại không phải là cô.

Ở những buổi họp mặt ngày trước, mọi người sẽ cười và hỏi cô, bao giờ thì kết hôn với Chu Thừa Trạch, khi nào kết hôn thì nhất định phải mời họ đến uống rượu mừng. Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch ở bên nhau nhiều năm như vậy, lúc đầu mọi người còn tưởng Chu gia ghét bỏ thân phận của Liễu Tư Ngôn, đôi này hẳn là không thành, nhưng người ta mười năm hai mươi năm vẫn ở bên nhau, kết hôn cũng chỉ là hình thức mà thôi, đối với tình cảm của hai người họ mà nói, có kết hôn hay không cũng đều như nhau. Giống như những đôi tình nhân nước ngoài nổi tiếng, ở bên nhau hơn mười năm, mặc cho giới truyền thông phỏng đoán về tin đồn chia tay, người ta vẫn có thể ở bên nhau vui vẻ, chẳng qua đây là Trung Quốc, đại đa số mọi người đều cho rằng hai người ở bên nhau thì nên kết hôn.

Nhưng khi Chu Thừa Trạch kết hôn, hơn nữa đối tượng kết hôn lại là ngôi sao trẻ hai mươi tuổi trong giới giải trí, mọi người chẳng hiểu ra sao cả. Hội phụ nữ bày tỏ sự tức giận, ở bên nhau nhiều năm như vậy, thế mà lại thua bởi một tiểu nha đầu, đàn ông quả nhiên là loài động vật háo sắc, ngay cả Chu Thừa Trạch được cho là không giống vậy cũng như thế. Mà hội đàn ông thì lại tỏ vẻ có thể hiểu được, khuôn mặt của Thẩm Đại Ngưng rất có khả năng làm người ta muốn sở hữu.

Chỉ là tất cả những chuyện này đều đã là quá khứ, hiện giờ Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng đã ly hôn, Liễu Tư Ngôn cũng đã trở về, tự nhiên mọi người đều cho rằng đôi này có thể quay lại với nhau, mà không phải trên báo giải trí cũng phỏng đoán vậy sao, Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng ly hôn, rất có thể nguyên nhân là do Liễu Tư Ngôn.

Là bạn học cũ, đương nhiên họ sẽ đứng về phía Liễu Tư Ngôn, hôm nay các bạn học nhìn thấy Liễu Tư Ngôn, tuy rằng không trực tiếp nhắc đến Chu Thừa Trạch, nhưng lại ám chỉ cô như hoa đào nở rộ, tựa hồ đều nhận định cô và Chu Thừa Trạch nhất định sẽ hòa hảo.

Liễu Tư Ngôn day trán, tiết mục khi họp mặt bạn học rất ít, mọi người đều đã lập gia đình, cũng không thể ở bên ngoài quá lâu, sau khi ăn cơm xong sẽ đến phòng KTV hát hò, quan trọng là tất cả mọi người đều muốn đi, ngoài ra không có thêm gì cả.

Trong các bạn học của cô, phần lớn đều đã chui vào nắm mồ hôn nhân, thậm chí có người ly hôn rồi tái hôn có con đều đã lớn, người có tốc độ nhanh nhất, đã có cháu trai rồi.

Về việc đề cập đến con cái, vẫn đều có, ngày trước, cô không có cảm giác gì, hôm nay cô nghe được mấy người bạn nói về con cái họ, có người nói con mình có thành tích không tốt, có người phàn nàn con mình càng lớn càng to gan quàng không nổi nữa, có người lại thờ dài sinh con chính là tự mình chịu tội, mỗi ngày làm việc đều vì chuẩn bị chuyện thành gia lập thất cho chúng... Cô nghe những lời này, thế nhưng có vài phần chua xót.

Cô vậy mới biết, thì ra ngày trước nghe những chuyện này cô không có cảm giác gì, là bởi vì khi đó Chu Thừa Trạch còn ở bên cạnh cô, cô cảm thấy có được anh giống như có được cả thế giới, về phần con cái, đó là chuyện cô chưa bao giờ nghĩ đến.

Hiện giờ không còn Chu Thừa Trạch nữa, lòng cô liền trống rỗng, sự ám áp của người khác đều có thể làm lòng cô càng trở nên bi thương.

Thậm chí cô còn nghĩ, nếu cô và Chu Thừa Trạch cũng giống như những người bạn học của cô, lúc hai mươi mấy tuổi liền kết hôn, cuộc sống hiện giờ của cô và họ liệu có phải cũng giống nhau. Cô sẽ có một người chồng yêu thương mình và cả đứa con đáng yêu nữa.

Đến giờ phút này đây, cô mới biết được mình hối hận biết bao, rõ ràng là hạnh phúc trong tầm tay, có sao cô lại đánh mất!

Có bạn học hỏi cô ở đâu, muốn đưa cô về nhà, cô khéo léo từ chối, một mình đi dưới ánh đèn đường. Giờ này có khá nhiều người trên quảng trường, rất nhiều người già tụ tập một chỗ khiếu vũ với nhau, cô ngồi im lặng một bên nhìn. Chỉ là trong đại náo, xuất hiện hình ảnh bên trong phòng KTV, bộ dạng mấy bạn học nhắc đến con cái mình, làm cô đột nhiên nghĩ đến Chu Thừa Trạch.

Vài ngày trước, cô và Chu Thừa Trạch gặp nhau. Từ khi anh ly hôn, cô vẫn luôn liên lạc với anh, mà hình như anh vẫn không muốn gặp cô. Vốn cô muốn khuyên bảo anh, sau khi gặp anh cô mới thấy là mình tự lo lắng quá rồi, anh xác thực đã ly hôn, nhưng không có nửa phần suy sụp, dường như chuyện ly hôn hoàn toàn không ảnh hưởng đến anh.

Nói thật, nhìn thấy anh như vậy, cô có chút vui vẻ, ít nhất anh không có nhiều tình cảm lắm với người phụ nữ kia.

Cô nói về quãng thời gian khó chịu nhất đó, rốt cuộc cô đã nghĩ thông suốt, muốn cùng anh trở về như ngày xưa, bọn họ kết hôn, rồi sinh con. Mà sau khi cô trở về, chào đón cô là tin tức ngập trời về anh, tin đồn về anh và cô gái đó, hoặc là nói đó cũng không tính là tin đồn.

Cô không tin, cô không tin anh sẽ làm ra chuyện có lỗi với cô như vậy. Cô nghĩ đó là tin đồn vô căn cứ phóng viên tung ra, bắt đầu từ khi anh tiến vào trong cái vòng luẩn quẩn này, vẫn có những tin tức như vậy truyền ra, ban đầu cô còn quan tâm, về sau biết được đó toàn là do trí tưởng tượng phong phú của đám kí giả, cô không còn chú ý đến nữa.

Lúc này đây, cô cũng nghĩ như vậy. Cho đến khi, chuyện này càng trở nên âm ỉ, bạn bè cô đều gọi điện đến báo cô phải bình tĩnh, họ cũng không biết, khi đó cô đã về nước. Phổ lớn ngộ nhỏ đều bàn tán về tin tức này, mà cô cũng thấy được hình ảnh và video đó, có phóng viên “nhầm vùng”, ở bãi đỗ xe chụp được cảnh tượng làm người ta vô cùng kinh ngạc. Đế vương nổi tiếng Chu Thừa Trạch và ngôi sao điện ảnh mới thực thực hư hư triền miên ở trong xe, mà không bao lâu, hai người mở cửa xe ra, thế nhưng vẫn hôn nhau không rời, vừa đi vừa hôn, không dừng lại một khắc nào, sau đó họ cùng nhau vào thang máy khách sạn, về phần họ làm gì sau đó, mọi người tự tưởng tượng.

Thấy được những thứ này, Liễu Tư Ngôn không thể tự lừa dối mình được nữa, bởi vì cô nhìn thấy trong video người hôn cô gái kia không rời là anh,

người khác không tung tin sai về anh, anh thật sự làm chuyện như vậy. Trời sập đất lở, ngay tại giây phút đó.

Vì thế cô gọi điện cho anh, trong điện thoại chỉ nói một câu – Chu Thừa Trạch, em hận anh.

Cô để lại cho anh câu nói kia, rồi lại lên chuyến bay quốc tế rồi đi.

Cô nghĩ, anh sẽ đến tìm mình, sẽ đến giải thích, cho dù anh nói với cô, đó là một cảnh trong phim, cô cũng sẽ tin anh, nhưng mà không có, ba tháng sau, cô nghe được tin, Chu Thừa Trạch và cô diễn viên đó kết hôn, lễ cưới vô cùng hoành tráng, làm rất nhiều người phải kinh ngạc.

“Anh có biết khi đó em vô cùng tuyệt vọng hay không?” Cô nhìn người đàn ông đối diện, biết rõ anh đã kết hôn với người khác, nhưng vẫn cứ mong kỳ tích xuất hiện, “Anh không biết.”

Nếu anh biết, sao lại kết hôn với người khác, hai người ở bên nhau không phải một năm, hai năm hay mười năm, mà là hai mươi năm, cô không thể tưởng tượng được anh lại cùng người khác kết hôn, dù rằng hiện giờ anh đã ly hôn, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận chuyện anh đã từng thật sự từ bỏ cô.

Chu Thừa Trạch đương nhiên hiểu rõ, cô oán trách anh, oán trách việc anh đã làm năm đó.

Hai người ở bên nhau hơn hai mươi năm, không có tình cảm sao, không thể.

Anh trầm mặc, cô đành phải cười cười, “Vì sao không nhận điện thoại của em?”

“Chưa nghĩ ra phải đối mặt với em như thế nào.” Anh dừng lại một chút, “Hiện giờ anh chỉ lo cho con gái của mình thôi, anh không hy vọng con bé sẽ bị ảnh hưởng vì chuyện này, dù sao đối với anh mà nói, con bé chính là người quan trọng nhất.”

Sau đó hai người nói về cái gì, cô đã không còn nhớ rõ, kí ức rõ ràng nhất là câu nói của anh, anh nói rằng người quan trọng nhất với anh là con gái anh.

Tại phút chốc đó, cô hối hận, nếu cô và anh cũng có một đứa con, có phải hai người sẽ không đi đến bước đường này?

Liễu Tư Ngôn từ trong hồi ức phục hồi về trạng thái bình thường, cô lại nhìn về phía quảng trường, lúc trước có rất nhiều người, hiện giờ chẳng còn mấy ai, những người đến khiêu vũ đã giải tán, quảng trường náo nhiệt vừa rồi trong nháy mắt trở nên thật yên tĩnh.

Liễu Tư Ngôn nhớ rõ rất nhiều chi tiết về Chu Thừa Trạch, chẳng sợ thời gian đã qua lâu lắm rồi. Lúc ban đầu, đương nhiên cô đã nghe qua tên của anh, nhưng chưa từng tiếp xúc với anh bao giờ, cho đến một lần, cô bị thầy giáo toán gọi lại, lần đó người bị giữ lại, còn có Chu Thừa Trạch, hai người phải ở lại làm một đề toán, làm xong đề các thầy cô thu thập tư liệu, sỡ dĩ chọn hai người là bởi thành tích của họ đều không tồi, có thể đỡ tốn nhiều công sức.

Đó là lần đầu tiên cô và anh có tiếp xúc, khi anh làm bài bộ dạng rất chăm chú, cũng không chủ động mở miệng nói chuyện. Sau khi các thầy cô rời đi, trong phòng chỉ còn nghe thấy tiếng bút sột soạt trên giấy.

Cô ngẩng đầu, có thể nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú, rất cuộc cô hiểu được tại sao anh lại nổi tiếng như vậy đối với các nữ sinh, cô nhìn nhìn, không hiểu sao mặt bắt đầu đỏ lên. Dần dần, cô bắt đầu chờ mong thời gian ngồi làm bài một mình với anh.

Một thời gian dài, cô cũng sẽ cùng anh thảo luận một vài vấn đề, anh rất thông minh, bất kể câu hỏi gì cũng nghĩ ra đáp án rất nhanh, thậm chí hai người còn cùng nhau thảo luận tìm ra phương pháp giải bài mới, làm cho các thầy cô vừa kinh ngạc vừa vô cùng phấn khởi.

Sau khi phải làm bài thi, cô không có thời gian để thảo luận với anh, nhưng nếu gặp đề thi nào khó, cô vẫn sẽ đi tìm anh đề hỏi, anh cũng sẽ nhát nhát trả lời, vô cùng kiên nhẫn.

Cô vĩnh viễn không quên ngày hôm đó, cô biết Chu Thừa Trạch phải trực nhật, anh sẽ về muộn hơn bình thường. Cô đi lấy xe, nhìn thấy chiếc xe đơn độc của mình, không hiểu sao cô nổi lên một suy nghĩ trong đầu, suy nghĩ này khiến cô cảm thấy mình thật không tốt đẹp, nhưng cô không thể tự không chế mình không làm như vậy.

Cô cố ý làm hỏng xe của mình, mang bộ dạng ảo não trên con đường Chu Thừa Trạch chắc chắn sẽ đi qua, cô biết với quan hệ hiện giờ của hai người, anh nhất định sẽ đến hỏi han.

Tất cả mọi chuyện đều phát triển theo suy nghĩ của cô.

Thậm chí anh còn chủ động đưa cô về nhà, ở trên đường, cô cố gắng tìm ra mọi đề tài để nói với anh, anh cũng rất phối hợp giải đáp những vấn đề ấy.

Cho đến khi anh đưa cô về đến nhà cô, anh không lập tức rời đi, mà nhìn cô cười, “Cậu rất tò mò về chuyện của tớ?”

“Hả?”

“Tớ cũng rất tò mò về chuyện của cậu, nếu chúng ta đều tò mò về nhau, chỉ bằng cho nhau cơ hội để thỏa mãn sự tò mò này đi.”

Anh cười như cũ, giống như chàng hoàng tử trong thế giới của cô, mà lần đầu tiên trong đời, cô trở thành một nàng công chúa.

Tối hôm đó, cô mất ngủ, cô thực sự không thể tin đó là sự thật, là mơ phải không, hay vẫn là ảo tưởng của bản thân cô.

Cho đến ngày hôm sau, anh xuất hiện trước cửa lớp cô, lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra thượng đế ưu ái cô như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giang Thanh Dịch

Giang Thanh Dịch rời khỏi nơi ở của Tô Y Lâm, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy anh nhìn thấy cô, trong lòng anh dấy lên thứ cảm giác không nói nên lời, anh không quá kích động, tất nhiên cũng không quá vui vẻ, chỉ là anh rất muốn biết rốt cuộc cô đã trải qua những chuyện gì. Tóm lại thứ cảm giác này chính là, dường như anh vẫn luôn biết sẽ có ngày này, cô trở về, hai người gặp lại.

Tâm lý chắc chắn như vậy, cũng là hôm nay anh mới phát hiện ra.

Anh về thẳng nhà, ngồi trên sofa trong phòng khách, ánh mắt hơi híp lại, nghĩ đến những chuyện trong quá khứ. Hoặc là nói con người đều ích kỉ đi, khi đó anh biết rõ cô chịu tổn thương, nhưng vẫn mặt nặng mày nhẹ mắng cô, không có đầu óc, không để ý hậu quả, vừa ích kỷ vừa ngu ngốc không ai bằng. Anh biết cô khổ sở, nhưng không có nửa phần an ủi, mà là đi làm chuyện của anh, còn cô, đã sớm bị anh gạt sang một bên rồi.

Cho đến khi anh trở về nghe được tin đi Tô qua đời, đã là qua vài ngày, tâm tình anh không tốt, đến Tô gia, không nhìn thấy Tô Y Lâm, cũng không cảm thấy có gì kỳ lạ. Anh nghe mẹ bảo, đi Tô bị bệnh, bị chuyện của Tô Y Lâm làm cho phát bệnh một lần mà mất. Anh vẫn luôn cảm thấy cô nên bị giáo huấn một trận, sao có thể làm xằng làm bậy như thế, chỉ là đi Tô vừa mất, nếu giáo huấn cô vào lúc đó thì không khỏi quá mức tàn nhẫn. Huống chi bản tính cô không xấu, anh nghĩ cô đang rất đau buồn, nên mới không lộ mặt. Cho đến khi Nhâm Thành Huy đến tìm anh, hỏi anh có biết Tô Y Lâm đi đâu không, mà ngay cả chuyện Tô Y Lâm mất tích anh cũng không biết. Nhờ Nhâm Thành Huy, anh mới biết, thì ra sau khi đi Tô qua đời, Nhâm Tông Diệu mắng Tô Y Lâm một trận tề tât, sau khi tham dự lễ tang của đi Tô xong, Tô Y Lâm không xuất hiện nữa. Anh đồng ý sẽ giúp đỡ tìm người, nhưng trong lòng cũng không để ý lắm, chỉ cảm thấy cô thật không hiểu chuyện, vào thời điểm này còn mất tích loạn cả lên, là sợ mọi chuyện còn chưa đủ rồi hay sao? Sau khi tìm được cô, cả anh cũng sẽ giáo huấn cô một trận, nhưng anh không nghĩ tới, lần này cô rời đi lại nhiều năm như vậy.

Lúc đầu không có người suốt ngày lủi thủi bên tai anh thật có chút không quen, chỉ là dù sao con người cũng là loài sinh vật có khả năng thích ứng, một thời gian sau, cũng thành thói quen, nhiều nhất cũng chỉ là vào một thời điểm ngẫu nhiên nào đó, hơi cảm thán mà thôi.

Thành thật mà nói, cho dù là giờ phút này, anh nhớ tới người bạn chơi đùa cùng mình trước đây tên Nhâm Y Lâm, xuất hiện ở trong đầu vẫn là hình ảnh một tomboy tóc ngắn hay mặc quần áo trung tính, còn người mà anh nhìn thấy hôm nay khiến anh có cảm giác không thật.

Anh lười biếng ngồi, thỉnh thoảng trong tivi lại truyền ra những lời thoại quảng cáo, anh hơi cúi đầu, rơi vào giữa suy nghĩ nào đó.

“Thế này là làm sao? Bộ dạng lơ đãng vậy.” Bành Tuệ nhìn con trai, đứa con này của bà luôn thuận buồm xuôi gió, rất ít khi lộ ra vẻ mặt như vậy, “Bên đó Thanh Viễn thế nào rồi?”

“Cái gì thế nào ạ?” Lúc này anh mới phục hồi tinh thần lại.

“Cái thằng này, có nghe mẹ nói chuyện không, hỏi con đấy, không phải con sang bên đó khuyên Thanh Viễn sao, tình hình thế nào rồi?”

“Có thể thế nào nữa? Bác cả cũng không thể thực sự làm gì anh ấy, tối đa là vô cùng tức giận thôi. Dù sao hai bác cũng chỉ có một đứa con là anh ấy, nghĩ cũng biết là không thể làm gì anh ấy rồi.”

Bành Tuệ nghe được lời này của Giang Thanh Dịch liền nhủ mày, muốn nhện, nhưng vẫn là không nhện được, “Mẹ và bố con cũng chỉ có con là đứa con duy nhất thôi đấy, con sẽ không làm ra chuyện lung tung lộn xộn giống vậy chứ hả?”

Giang Thanh Dịch nghe xong thì nở nụ cười, hiếm thấy mẹ anh cũng có giác ngộ như vậy, nếu anh thật sự muốn làm gì, bố mẹ anh còn có thể quản được sao? Chẳng qua hiện tại anh không có hứng thú làm những chuyện khiến bố mẹ đau đầu mà thôi.

Anh mở miệng: “Mẹ có tuổi rồi cũng đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Bành Tuệ nghe xong thì có chút không vui, nhưng cũng không so đo, “Ày, hiện tại con thật sự không có bạn gái? Nếu có người phù hợp, mang về cho mẹ nhìn xem.”

Bành Tuệ biết không nhiều về chuyện của con trai, nhưng cũng không ít, bà biết hỏi học đại học anh tiêu phí rất nhiều tâm tư theo đuổi một nữ sinh, khi đó hai ông bà cũng không can thiệp, chỉ là cảm thấy anh còn nhỏ, yêu đương gì đó cũng không thành vấn đề, chỉ có người mà anh dự định mang về nhà, họ mới cần cẩn thận cân nhắc xem đó là cô gái như thế nào, chỉ là hai ông bà còn chưa kịp cân nhắc, anh đã chẳng còn gì với cô gái đó rồi.

“Được rồi, không phải bố mẹ nói con còn nhỏ sao? Việc này còn sớm, không vội.” Anh mang vẻ mặt không quan tâm, vốn đang muốn rời đi, bởi vì biết bình thường mẹ mà nhắc đến chuyện này thì sẽ luôn mồm không dứt, nhưng anh vừa chuẩn bị đứng dậy, nghĩ tới Nhâm Y Lâm, không đứng, phải là Tô Y Lâm, lại ngồi xuống, “Mẹ, mẹ còn nhớ Nhâm Y Lâm không?”

Nghe đến cái tên này, rõ ràng Bành Tuệ có chút sùng sốt, lập tức hơi ngẩn người, “Sao con lại hỏi về con bé? Có phải con gặp lại nó rồi hay không?”

Giang Thanh Dịch lắc đầu, “Chỉ là đột nhiên nhớ tới mà thôi.”

“Nói đến thì cũng đã nhiều năm rồi không gặp nha đầu đó, cũng không biết con bé sống có tốt không, hiện tại mẹ vẫn còn nhớ ngày còn nhỏ nó hay đi theo con, rõ ràng chạy không nhanh nhưng vẫn muốn đi theo, khi đó bộ dạng con bé thật đáng yêu... Thế nào mà nha đầu đó nói đi là đi, không sợ bố nó lo lắng hay sao?” Nói đến đây bà lại thở dài, “Nói đến thì cũng là do con không đúng, nếu không vì con, sao Y Lâm có thể làm ra chuyện như vậy, nha đầu đó đầu óc đơn giản, vốn nghĩ nó thích con chỉ là đùa mà thôi, ai biết được con bé lại nghiêm túc như vậy?”

Giang Thanh Dịch không muốn nghe tiếp lời mẹ nói nữa, đứng dậy đi đến phòng mình. Bành Tuệ nhìn động tác của con trai, liền mất hứng, cái thẳng này, rõ ràng là tự nó nhắc đến, thế rồi lại không có kiên nhẫn nghe.

Nếu năm đó con trai bà xử lý chuyện đó thật tốt, nha đầu Y Lâm cũng không đến mức... Haizz

Đây là lần đầu tiên từ lời của mẹ Giang Thanh Dịch biết được thái độ của bà, đối với chuyện năm đó, anh luôn cảm thấy Tô Y Lâm làm không đúng, vừa ích kỷ lại ngốc nghếch, mới có thể làm lớn chuyện như vậy, hiện giờ theo lời mẹ, có lẽ là lỗi của anh.

Cũng đúng, trước giờ Tô Y Lâm không thù không oán với La Tâm Du, cô sẽ chẳng tự nhiên làm gì La Tâm Du, chuyện duy nhất khiến Tô Y Lâm ghét La Tâm Du là việc anh theo đuổi La Tâm Du, Tô Y Lâm bất mãn, dù sao cũng bắt đầu từ lúc đó, Tô Y Lâm cố ý hoặc vô tình nhắm vào La Tâm Du.

Anh luôn tự xưng là thông minh, vậy mà điểm ấy cũng không thể nhìn rõ, như lời của mẹ, nếu nói lúc trước cuộc đời Tô Y Lâm bị hủy hoại, vậy liệu chẳng anh cũng là một trong những nhân tố hủy hoại cuộc đời cô?

Suy nghĩ này, làm anh thật lâu cũng không thể bình tâm

Ngày hôm sau, Giang Thanh Dịch tới bệnh viện, một năm nay, sức khỏe của Nhâm Tông Diệu càng ngày càng kém, vẫn đều ở tại bệnh viện. Từ sau khi đi Tô qua đời, tình trạng của Nhâm Tông Diệu không tốt lắm, hiện giờ lại càng kém hơn.

Lúc Giang Thanh Dịch đến, trong phòng bệnh chỉ có hộ lý, anh đi vào, thấy Nhâm Tông Diệu còn đang ngủ say, anh cũng không quấy rầy, đặt hoa quả và sản phẩm dinh dưỡng mình mua xuống.

Anh ngồi được một lát thì Nhâm Thành Huy tới. Hiện tại Nhâm Thành Huy đều phải chạy đi chạy lại giữa công ty và bệnh viện, vừa xử lý xong chuyện công ty anh liền đến bệnh viện, sợ bệnh tình của bố có biến chuyển.

Quan hệ giữa nhà họ Nhâm và nhà họ Giang không tính là xấu, nhưng không phải quá tốt, nhất là khi sản nghiệp nhà họ Giang càng ngày càng lớn, như vậy tính ra, nhà họ Nhâm chỉ có thể được xem như một công ty nhỏ mà thôi, vì thế về sau cũng không qua lại nhiều, giao tình duy nhất là hai nhà đã từng là hàng xóm, bởi vậy khi Nhâm Thành Huy nhìn thấy Giang Thanh Dịch ở đây, cũng có phần kinh ngạc.

Giang Thanh Dịch đứng dậy, “Đi ngang qua đây, liền đến thăm chú một chút. Thời gian trước bận rộn, em cũng không có thời gian để đến hỏi thăm, sức khỏe của chú thế nào rồi?”

Nhâm Thành Huy liếc mắt nhìn đồ mà Giang Thanh Dịch mua đến, sao có thể không biết đây là lấy cớ mà thôi, “Vẫn như vậy.”

“Anh cũng đừng lo lắng quá, chú ở hiền gặp lành, nhất định sẽ không có chuyện gì cả.”

“Hy vọng là thế.” Nhâm Thành Huy tươi cười thân thiện, cũng không quá ôm hy vọng.

Giang Thanh Dịch thấy vậy, không tiếp tục đề tài này nữa, “Anh có tin tức gì của Y Lâm không?”

Nhâm Thành Huy mặt nhăn mày nhu, lắc đầu, “Anh cũng vẫn tìm nó, lúc trước bố mắng nó một trận, nói những lời không hay lắm, bảo đi là bị nó làm cho tức chết. Bố chỉ vô cùng tức giận thôi, nhưng cũng không nghĩ đến, nó cứ như vậy rồi đi...” Đây vốn là chuyện nhà anh, nhưng Giang Thanh Dịch sẽ không vô duyên vô cớ đến đây, có lẽ là vì điều đó, “Mấy năm nay, bố vẫn luôn hối hận về chuyện ngày đó, sức khỏe cũng càng ngày càng kém, nếu cậu có gặp được nó, hy vọng có thể chuyển lời với nó, nếu nó còn coi ông ấy là bố thì trở về gặp ông, cũng có thể đó sẽ là lần gặp cuối cùng.”

Giang Thanh Dịch dừng lại, cũng gật gật đầu.

Thì ra lúc trước cô rời đi không phải vì tùy hứng, mà là bởi cô nghĩ mình đã hại chết mẹ, không thể tiếp tục ở lại đối mặt với người nhà, không hiểu sao, sự thật đó làm anh trở nên khó chịu.

Anh cũng không nán lại quá lâu thì liền rời đi, Nhâm Thành Huy vẫn nhìn theo bóng lưng anh, tuy rằng anh không biết vì sao Giang Thanh Dịch đột nhiên tới đây, nhưng chắc là vì Nhâm Y Lâm. Những năm gần đây, anh vẫn luôn tìm kiếm cô em gái cùng cha khác mẹ kia, nhưng không có chút tin tức nào, nếu Giang Thanh Dịch muốn tìm người, hẳn là thuận lợi hơn nhiều nhỉ?

Nhâm Thành Huy xoay người, nhìn về phía người đang nằm trên giường bệnh. Tình cảm của anh đối với bố rất phức tạp, từ khi bố lấy người phụ nữ đó, giữa anh và bố có một sự ngăn cách vô hình, nhất là khi người phụ nữ đó còn sinh ra một cô con gái. Anh vĩnh viễn không quên được nụ cười hạnh phúc của bố khi bế cô con gái đó, giây phút ấy, anh hoàn toàn cho rằng mình là người thừa, còn ba người đó mới là một gia đình hạnh phúc.

Đến khi lớn dần, anh đột nhiên phát hiện, kỳ thật bố cũng không cung cấp cho anh thiếu thứ gì, bài tập của anh, bố sẽ hỏi đúng hạn, cho dù công việc

bận rộn cũng sẽ đến hợp phụ huynh cho anh, về phần người phụ nữ kia, mặc dù sẽ không lấy lòng anh, nhưng cũng sẽ không trước mặt thế này sau lưng thế nọ, càng không có chuyện ngược đãi gì đó, mà trước giờ bố vẫn luôn có suy nghĩ giao lại công ty cho anh.

Nhưng trong lòng anh đã nuôi dưỡng thành một thứ gì đó, lại không thể phá vỡ nó, giữa anh và bố chỉ có thể như vậy. Mấy năm nay, người phụ nữ kia không còn, bố già đi ngày một nhanh, bố nói bởi vì người luôn ân cần chăm sóc bố đã đi rồi. Có lẽ là như vậy, rất nhiều vị trí không gì có thể thay thế, ví dụ như bố, ví dụ như vợ.

Anh thờ dài một hơi, đi đến bên giường, dặt lại chăn cho người đang nằm trên đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giang Thanh Dịch

Giang Thanh Dịch ra khỏi bệnh viện, nghĩ đến tình trạng sức khỏe hiện giờ của Nhâm Tông Diệu, tự hỏi liệu cô có biết tình trạng của bố mình bây giờ hay không, hẳn là không biết, nếu không cô sẽ không lãnh đạm như vậy, chỉ là đối với cô mà nói, có lẽ là không hy vọng gặp lại những người có quan hệ với cô trong quá khứ.

Anh nghĩ đến việc mình cũng thuộc vào hội những người mà cô “không hy vọng” gặp lại, không hiểu sao cảm thấy có vài phần không thoải mái, anh đã từng là một sự tồn tại đặc biệt trong sinh mệnh của cô, hiện giờ sao, đối với cô, anh và mọi người đều giống nhau, không có gì đặc biệt.

Hơn nữa, quan hệ hiện giờ của cô và Giang Thanh Viễn... Ánh mắt anh hơi tối lại, anh thay đổi dự định, lái xe về phía nhà bác cả.

Giang Thanh Dịch vừa xuống xe, đã nhìn thấy bác gái vội vàng đi đến, tựa hồ đang lo lắng chuyện gì đó. Anh nhìn qua, có chút khó hiểu, Tà Hiểu Ninh cũng không vòng vo, hiện giờ bà gấp gáp đến không chịu được, nào có thời gian mà tốn công suy nghĩ việc này có mất mặt hay không, “Thanh Dịch, cháu đến rồi à.” Lời nói có vài phần ý tứ cảm thấy may mắn trong đó, “Anh họ và bác cả cháu vừa âm ỉ một trận to, anh cháu đã mấy ngày không ăn gì rồi, nếu tiếp tục vậy thì sao có thể chịu được.”

Ánh mắt Tà Hiểu Ninh đỏ lên, xem ra lần này thật sự bị thái độ của Giang Thanh Viễn làm cho vô cùng đau lòng, bà một lòng nuôi dưỡng đứa con này khiến bà hết sức tự hào, hiện giờ lại biến thành như vậy, bà nghĩ thế nào cũng không thông tại sao Giang Thanh Viễn lại trở nên như thế, do vậy càng thêm chán ghét người phụ nữ khiến con trai bà thay đổi đó.

“Trước tiên bác đừng lo lắng quá, sức khỏe vẫn là quan trọng nhất.”

“Sao bác có thể không lo được...” Tà Hiểu Ninh gấp gáp giậm chân một cái, lúc này lại hoài nghi nhìn về phía anh, “Chuyện lần trước bác nói với cháu, cháu tìm hiểu được gì chưa, cô gái đó...”

Tà Hiểu Ninh có suy nghĩ của riêng mình, nếu tất cả những chuyện này là cô gái đó dựng lên, chi bằng đưa cho cô ta ít tiền, bảo cô ta đến nói với con trai bà, cô ta tiếp cận Thanh Viễn vốn là vì tiền, như vậy cũng có thể để Thanh Viễn thấy được bộ mặt thật của cô ta, từ đó chết tâm, thanh thân ổn định kết hôn với cô gái mà họ đã sắp xếp, như vậy tất cả đều vui vẻ.

Giang Thanh Dịch lắc đầu, “Cháu không điều tra ra được.”

Tà Hiểu Ninh khó nén nổi sự thất vọng, nhưng cũng không nói thêm gì. Nếu thật sự muốn điều tra thì sao có thể không điều tra ra được, xem ra Thanh Dịch không muốn tìm hiểu, thanh niên trẻ tuổi suy nghĩ giống nhau, hơn phân nửa là Thanh Dịch muốn giúp Thanh Viễn, sau khi nghĩ thông suốt điều này, bà cũng không đặt hy vọng vào Thanh Dịch nữa.

Giang Thanh Dịch đi vào trong nhà, Giang Duy Hòa đang bức bối, sau khi nhìn thấy Giang Thanh Dịch, sắc mặt vẫn không tốt lắm, “Mặc kệ thắng nghịch tử đó, nó muốn tuyệt thực thì cứ tuyệt thực, tùy nó.”

Giang Thanh Dịch nhìn những mảnh cốc chén vỡ còn chưa kịp thu dọn trên sàn, “Cháu đi nói chuyện với anh ấy.”

Lần này Giang Duy Hòa nhìn anh một cái, không nói gì. Giang Duy Hòa nhìn đứa cháu này, cũng phải nói trước kia ông thật sự không để đứa cháu này vào mắt, trước kia nghĩ rằng tiểu tử này không học vấn, không nghề nghiệp, không thể làm gì nên hôn, hiện giờ xem ra tiểu tử này làm việc hẳn hơi đâu ra đấy, mà còn ngoài dự đoán của mọi người, thật sự thì em trai ông đã sinh ra được một đứa con tốt, bởi vậy nghĩ đến Thanh Viễn, ông lại càng tức giận...

Giang Thanh Dịch lên tầng, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, bật đèn lên, “Anh.”

Lúc này người trên giường mới chậm rãi ngồi dậy, quả thực đã lâu rồi không ăn gì, giờ phút này Giang Thanh Viễn cảm thấy cả người mềm nhũn, dường như không còn chút sức lực nào. Nhưng lúc này Giang Thanh Viễn thật sự vui mừng, mấy ngày nay anh vẫn chờ cậu em họ này đến, bởi vì hiện tại anh chỉ có thể biết được tình hình của Tô Y Lâm từ người em này, cũng không biết hiện tại cô sống có tốt không...

Giang Thanh Dịch đi đến, liền phát hiện sắc mặt anh họ mệt mỏi, không có một chút tinh thần, hơn nữa rõ ràng gầy đi rất nhiều, “Sao anh lại biến mình

thành cái dạng này?”

Giang Thanh Viễn căn bản không để ý đến chuyện này, “Cậu gặp Y Lâm chưa? Hiện tại cô ấy thế nào rồi?” Anh có chút vội vàng, “Cô ấy có trách anh không đến tìm cô ấy hay không?”

Giang Thanh Dịch ngồi xuống bên giường, làm như không thấy biểu hiện vội vàng của anh họ, sau khi anh thông thả mở cửa, mới bình tĩnh trần thuật: “Em đến gặp cô ấy, cô ấy sống ở một nơi không tồi, chỗ đó không quá sầm uất, giao thông thuận tiện, nhà một phòng khách một phòng ngủ trang trí rất được, một cô gái độc thân thuê được một chỗ như vậy có vẻ hơi xa xỉ. Lúc em gặp cô ấy, cô ấy đi làm như bình thường, ăn cơm như bình thường, không có gì bất thường cả... Hơn nữa, nếu em không chủ động nhắc đến anh, căn bản cô ấy cũng sẽ không hỏi đến tình trạng hiện giờ của anh.”

Lời này, nói rõ rằng Giang Thanh Viễn đã tự mình đa tình, anh nghĩ người khác sẽ lo lắng cho anh, sẽ buồn rầu, mà hóa ra người ta ăn cơm, đi ngủ, đi làm như bình thường, làm gì có chuyện vì anh mà trở nên bất thường! Thế này không phải có chút buồn cười sao?

Giang Thanh Viễn lại giống như không nghe được ý tứ kín đáo trong đó, “Cô ấy là người không bộc lộ cảm xúc ra ngoài, cho dù khó chịu cũng chỉ giữ ở trong lòng...”

Trên mặt Giang Thanh Dịch có ý cười chột lóe lên rồi biến mất, cho dù vào giờ phút này, người anh họ này của anh vẫn nói giúp cô gái kia, Nhâm Y Lâm cho anh ấy ăn thuốc gì, mà làm người luôn cân trọng như Giang Thanh Viễn thật sự rơi vào lưới tình rồi, điều này làm anh thực sự thấy tò mò. Hoặc là nói bị một cảm xúc khác khuấy phá, người mà anh đã từng e ngại vì sợ bị làm phiền, vậy mà có một ngày có thể khiến người luôn được khen ngợi là xuất sắc động tâm, cảm giác này, tự nhiên có chút kì quái.

“Anh, hẳn là anh hiểu được ý của em...”

“Thanh Dịch, cậu không hiểu cô ấy.”

Lúc này Giang Thanh Dịch lắc đầu, “Em nói về tình hình hiện giờ của anh, nói anh vì cô ấy chẳng ngại đối nghịch với bố mẹ, nói anh vì cô ấy còn đang đấu tranh, mà cô ấy thì thờ ơ, như vậy chính là, cô ấy đã sớm đoán được mọi chuyện sẽ thành thế này. Mà đối với những việc làm của anh, cô ấy cũng không có một chút cảm giác, không cảm động, không đau lòng, càng không nguyên ý cùng anh đấu tranh. Mà khi em hỏi cô ấy có lời nào muốn nhắn với anh không, cô ấy lắc đầu, ngay cả một câu cũng không có. Anh, anh khẳng định mình yêu một cô gái như vậy?”

Giang Thanh Viễn nhìn em họ của mình, tay hơi xiết chặt. Tất nhiên Giang Thanh Dịch nhìn thấy được anh xiết chặt tay lại, có thể nghĩ ra được tâm tình hiện giờ của anh ấy là do đâu. Đột nhiên, Giang Thanh Viễn thả tay ra, nở nụ cười, “Anh biết rồi, là mẹ anh gọi cậu tới? Mẹ nghĩ như vậy, anh sẽ thỏa hiệp? Hay là muốn dùng cách này để làm anh chết tâm, anh sẽ không, cậu cũng không cần nói thêm gì nữa, bởi vì anh sẽ không tin.”

“Tin hay không tùy anh, bản thân anh hẳn là rất rõ ràng rồi, sự thật mà em nói anh lại coi là giả, anh bằng lòng tự thuyết phục mình như vậy, vậy anh cứ tiếp tục.”

Giang Thanh Dịch không nhiều lời nữa, đứng dậy, anh thật sự không ngờ, tình cảm Giang Thanh Viễn dành cho Tô Y Lâm lại sâu đậm đến vậy.

Anh đi tới cửa, nhú mảy, vì có gì, anh không muốn nhìn thấy anh họ và Nhâm Y Lâm ở bên nhau? Một người là anh họ của anh, một người là bạn chơi đùa với anh từ thuở bé, gặp tình huống như vậy, chuyện mà anh nên làm nhất, chẳng lẽ không phải là chúc phúc và tác thành cho họ hay sao.

Mặc dù anh không nói dối, nhưng việc anh cảm thấy may mắn này là vì sao?

Chỉ cần nghĩ đến phản ứng của Tô Y Lâm khi nghe tên của Giang Thanh Viễn, không hiểu sao anh cảm thấy thoải mái, phản ứng của cô chứng minh một điều, tình cảm của cô đối với Giang Thanh Viễn không sâu đậm như vậy, cô cũng sẽ không làm chuyện gì vì Giang Thanh Viễn, nếu không cô sẽ không có thái độ đó, chính là sau khi cô biết được gia cảnh của Giang Thanh Viễn, liền không có bất cứ ý tưởng gì.

Anh đóng cửa lại, đi xuống tầng.

Giang Duy Hòa vẫn ngồi tại chỗ, nhìn đến đứa cháu đang đi xuống, cũng không muốn mất mặt chủ động hỏi, Giang Thanh Dịch tự nhiên chủ động mở miệng: “Nếu anh họ tiếp tục không ăn gì, có lẽ sức khỏe thực sự sẽ có vấn đề, cháu khuyên anh ấy phải ăn thứ gì đó, nếu cứ như vậy...” Anh lắc đầu, lược đi khả năng nghiêm trọng hơn.

“Thằng nghịch từ đó, cho nó đói chết luôn đi.”

Nghe thấy chồng nói vậy, tim Tả Hiểu Ninh nảy lên một cái, cũng không dám tiếp lời, chỉ là lúc Giang Thanh Dịch rời đi, bà ra ngoài tiễn anh.

“Thanh Dịch, cháu xem chuyện này nên làm thế nào...”

Giang Thanh Dịch dừng bước chân, đưa một tờ giấy cho bà.

Tả Hiểu Ninh mở ra, nhìn lại anh, “Đây là...”

“Lúc bác đến gặp cô ấy, ôn hòa điềm đạm nói ra tính toán của mình, cô ấy sẽ đáp ứng yêu cầu của bác.” Anh cố tình nói thêm một câu như vậy.

Lúc này Tả Hiểu Ninh mới phản ứng trở lại, đây là địa chỉ của cô gái đó? Giang Thanh Dịch thế này là có ý gì, còn muốn bà phải khách khí?

Buổi tối, Giang Thanh Dịch thay mặt Giang gia tham dự một tiệc rượu, từ đời ông nội anh Giang gia bắt đầu tách ra, nghe nói là bởi vì chuyện gia sản, anh em trong nhà sử dụng rất nhiều thủ đoạn, vì thế bắt đầu tách ra, từ đó liền noi theo tác phong này, cho dù là anh em thân thiết, cũng là tách ra tự lập, bởi vậy cho dù tình cảm giữa Giang Khánh Hòa và Giang Duy Hòa như thế nào, trong chuyện chính sự cũng không liên quan đến nhau. Có lẽ là bởi tác phong này, Giang Thanh Dịch và Giang Thanh Viễn đều là đứa con duy nhất trong nhà, chính là để đề phòng việc con cái tranh quyền đoạt vị, cuối cùng làm cho gia tộc suy tàn.

Bởi vậy Giang Thanh Dịch chỉ đại diện cho nhà anh mà thôi, điều này mọi người đều biết rõ.

Giang Thanh Dịch xuất hiện, ít nhiều làm không ít các cô gái ở đây chú ý, hiện giờ anh chưa kết hôn, ngay cả bạn gái cũng không có, không thể nghĩ ngờ đây là miếng bánh ngon, hưởng chỉ mấy năm qua, Giang Thanh Dịch không có chuyện xấu nào, điều này lại càng khiến anh trở thành hình mẫu người chồng lí tưởng trong mắt mọi người. Anh vừa tiến vào hội trường, liền cảm thấy có nhiều ánh mắt dừng trên người mình, anh cũng không để ý, ánh mắt ước ao này, từ nhỏ đến lớn anh đã gặp rất nhiều, từ khi học nhà trẻ đã bắt đầu rồi, hưởng chỉ lúc đó mấy bạn nhỏ trong đại viện đều làm ra chuyện gì đó để thu hút sự chú ý của anh, đối với ánh mắt và những hành động này của các nữ sinh anh đã sớm gặp nhiều thành quen.

Lúc này một cô gái đi ngang qua người anh, tựa hồ vấp phải đuôi váy, cơ thể đổ về phía sau, anh tiến lên đỡ đối phương.

“Cẩn thận một chút.” Ngữ khí của anh ôn hòa, nét mặt lại vô cùng dịu dàng.

“Cảm ơn anh.” Cô gái đột nhiên đỏ mặt.

Anh gật gù đầu, lập tức đi đến bên kia, bóp chết lời cô gái muốn nói trong cổ họng.

Đối với mấy tiết mục xiếc vật vãnh này, số lần anh nhìn thấy không phải một nghìn thì cũng là tám trăm, từ lúc ban đầu cảm thấy khó hiểu rồi dần dần cảm thấy thú vị, đến cuối cùng thì đã cảm thấy quá nhiên vô cùng nhạt nhẽo.

Anh vừa mới đi được vài bước, liền gặp người quen.

Thẩm Đại Ngưng

Cô thật sự là người dù ở bất cứ nơi nào cũng hấp dẫn ánh mắt mọi người, Giang Thanh Dịch dám cam đoan, ít nhất một phần ba số đàn ông ở đây đều quan sát cô, một số ít nóng lòng muốn tiến lên chào hỏi. Thẩm Đại Ngưng ngoại trừ có thân phận của một ngôi sao điện ảnh, còn là con gái duy nhất của nhà họ Thẩm, cô xuất hiện trong trường hợp này, đương nhiên hợp tình hợp lý, chỉ là cô vừa mới ly hôn với Chu Thừa Trạch, mọi người vẫn cần đánh giá về cô, nhưng với vẻ đẹp trước mắt, vẫn có người không thể nhìn được.

Cho nên mới nói, phụ nữ xinh đẹp như vậy, cho dù ly hôn cũng chẳng làm sao, chỉ là lời này phải có thêm điều kiện tiên quyết, trước hết cô phải là người phóng khoáng cảm lên được buông bỏ cũng được.

Tất nhiên Thẩm Đại Ngưng cũng nhìn thấy Giang Thanh Dịch, hai người tuổi tác tương đương, lại là tuấn nam mỹ nữ, đứng chung một chỗ, thật sự là một đôi vô cùng chói mắt, đáng tiếc, tất cả mọi người đều biết, giữa hai người không phải là quan hệ yêu đương.

“Chào.” Thẩm Đại Ngưng mở miệng trước, đánh giá Giang Thanh Dịch từ chân đến đầu một lần, đứng vậy, cô đánh giá đàn ông, thích đánh giá bắt đầu từ giày, cô vẫn luôn cảm thấy rằng, một người đàn ông để ý đến chất lượng giày hơn cả quần áo, người đàn ông này nhất định ôn trọng hơn đồng thời cũng không khoe mẽ.

Giang Thanh Dịch sao, từ đầu đến chân cũng gần như vậy.

Người có thể thỏa mãn sở thích khác người này của cô dĩ nhiên có chồng trước của cô, chồng trước của cô chính là người đặc biệt cầu kì trong việc chọn giày dép, ngược lại đối với quần áo lại không quá chú ý như vậy, đương nhiên, cái gọi là không quá chú ý cũng chỉ ở mức độ tương đối mà thôi.

“Ừ.” Giang Thanh Dịch gật đầu, định gặp nhau trong chốc lát rồi thôi, lại đột nhiên mở miệng: “Y Lâm đã trở về, em biết chưa?”

Về mặt cô thân nhiên, cô lập tức nâng mày, ý tứ rất rõ ràng – cho nên?

Anh cười, quả nhiên cô biết.

Chỉ là thái độ kiêu ngạo hiện rõ trên mặt kia, thật đúng là làm cho người ta...

“Em là người có mị lực như vậy, sao cũng ly hôn?” Anh vẫn cười.

Lần này Thẩm Đại Ngưng không để ý tới anh nữa, bĩu môi rồi đi, anh có ý.

Giang Thanh Dịch đương nhiên là có ý, anh nhìn thấy tiêu đề mới trên báo, rất nhiều tờ báo đều nói rằng Chu Thừa Trạch và bạn gái trước tiếp tục tiền duyên, vì thế chia tay với Thẩm Đại Ngưng, thậm chí có người còn đào bới chuyện tình cảm hơn hai mươi năm của Chu Thừa Trạch và bạn gái cũ, trên mạng một số người còn lớn tiếng tuyên bố đó mới là tình yêu thật sự.

Như vậy thật đúng là và vào mặt Thẩm Đại Ngưng, người ta là thật lòng yêu nhau, vậy coi cô là cái gì, cô sinh con ra lại xem là gì? Trở thành chương ngại vật ngăn cản một tình yêu chân chính?

Chương 14: Thắm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Rất nhiều thời điểm tôi đều nghĩ, con người ta không thể kiểm chế được những ham muốn của bản thân hay là không muốn kiểm chế, kỳ thật vấn đề này không đưa ra được kết luận, bởi vì khi phải đối mặt với đoạn tình cảm đi ngược lại với đạo đức, không phải đại đa số mọi người đều sẽ nói “không thể kiểm chế được” hay sao, nhưng tôi nghĩ, tôi với họ không giống nhau, bởi vì tôi biết, tôi không muốn tự kiểm chế mình, cảm giác đó quá mức tuyệt vời. Có đôi khi giống như đi trên mây, biết rõ nếu bước ra ngoài khoảng không thì vạn kiếp không trở lại được, vậy mà vẫn cứ yêu cái cảm giác bay trong không trung đó.

Đúng vậy, ngày này, rốt cuộc tôi có thể thẳng thắn thừa nhận tình cảm của mình, tôi nghĩ tôi thực sự thích cậu thiếu niên tên Chu Thừa Trạch kia. Đùng hỏi vì sao tôi thích cậu ấy, bởi vì bản thân tôi cũng không thể cho mình được một đáp án, nếu nhất định phải trả lời, tôi nghĩ tôi chính là một người suy nghĩ hạn hẹp, thích một người được gọi là “người yêu lý tưởng” của nhiều người, càng làm cho người ta không thể chấp nhận đó là người yêu lý tưởng này đã có người yêu.

Cuối cùng tôi đã biết Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch quen nhau như thế nào, từ một bài tập toán, tôi xem bài thi toán được điểm không cao của mình, tâm trạng nào nề, nhưng cũng không quá mức buồn phiền. Cậu ấy có bạn gái là chuyện của cậu ấy, mà tôi yêu mến cậu ấy là chuyện của tôi, tôi sẽ không quấy rầy đến cuộc sống của cậu ấy, chính là như vậy.

Thành tích môn vật lý của tôi khá tốt, nếu nói một cách không khiêm tốn, thì thành tích môn vật lý của tôi đặc biệt tốt, tốt đến mức đủ để có chút tiếng tăm toàn khối, hơn nữa tôi là người duy nhất có thành tích môn vật lý có thể so sánh với Chu Thừa Trạch, thậm chí có đôi khi, tôi cao hơn cậu ấy một hai điểm. Thầy giáo vật lý đã từng nói, người có thành tích toán học tốt, thành tích môn vật lý không nhất định cũng vậy, nhưng người có thành tích môn vật lý tốt, thành tích toán học nhất định không tồi, trong lớp có rất nhiều bạn có thể làm dẫn chứng chứng minh tính chính xác trong câu nói của thầy, mà tôi lại là người chứng minh câu nói của thầy là sai, vì thế khi thầy nhắc lại câu nói đó, cuối cùng sẽ thêm một câu – ngoại trừ Thắm Tây Nguyệt. Mỗi khi thầy giáo nói như vậy, các bạn trong lớp sẽ cười rộ lên, bởi vì quả thực thành tích vật lý của tôi rất tốt, mà nếu lấy thành tích môn toán ra so sánh, quá mức ảm đạm.

Tôi vẫn luôn cảm thấy vật lý là một môn học đơn giản, có nhiều quy luật, lấy những mối liên hệ tìm được, rất dễ dàng tìm ra kết quả, đây là nguyên nhân tôi yêu môn vật lý, nhất là quy luật bảo toàn năng lượng. Tôi có thể sử dụng nó để giải rất nhiều bài tập, mà rất nhiều thời điểm, các bạn học đều không thể lý giải được lối suy nghĩ của tôi. Nhưng toán học thì không như vậy, những con số thường xuyên làm tôi hoa mắt, nhất là phần đồ thị...

Mà lần đầu tiên tôi và Chu Thừa Trạch tiếp xúc với nhau, dĩ nhiên là bởi môn vật lý.

Trong khối cần chọn ra người tham dự kì thi vật lý, tôi và Chu Thừa Trạch được chọn.

Tôi còn nhớ rõ hôm đó, tôi và cậu ấy theo thầy giáo hướng dẫn cùng lên xe, địa điểm thi của chúng tôi giống nhau. Thay mặt cả trường tham dự kì thi này, ít nhiều đều có chút tự hào, mà tôi thì lại không yên lòng. Bởi vì giây phút đó, tôi ghét sự bất lực của bản thân mình, lúc ở trên xe, tôi nghĩ đến rất nhiều đề tài, hy vọng có thể cùng nói chuyện phiếm với cậu ấy, cho dù không thể thoải mái tán gẫu, nhưng ít nhất cũng có thể lưu lại một ấn tượng trong lòng cậu ấy.

Nhưng tôi suy nghĩ lâu như thế, cuối cùng lại chẳng thể nói ra được một câu nào.

Tôi rối rắm, chưa bao giờ rối rắm đến thế.

Trước khi vào phòng thi, vậy mà cậu ấy gọi tôi lại: “Bạn học Thắm Tây Nguyệt?”

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy, hoàn toàn quên phản ứng.

“Lúc thi, đừng căng thẳng, thả lỏng một chút, cứ coi như một cuộc thi bình thường thôi. Cố lên!”

Cậu ấy vội vã cười với tôi, liền vào phòng thi.

Tôi nhìn bóng lưng cậu ấy, thì ra cậu ấy chú ý tới tâm trạng rối loạn của tôi, chỉ là cậu ấy không biết, tôi không căng thẳng, chỉ là vì cậu ấy mà thôi.

Cậu ấy sẽ không biết, có lẽ vĩnh viễn cũng không biết. Suy nghĩ này, làm tôi bắt đầu phiền muộn.

—————Trích nhật ký của Thắm Tây Nguyệt—————

Thắm Đại Ngưng về nhà một lần, cô trở về nhà, tự nhiên được bố Thắm mẹ Thắm bồi bổ đồ thức ăn tốt nhất và cho những bộ quần áo đẹp nhất, chỉ sợ có gì khiến cô không thoải mái. Lúc trước cô và Chu Thừa Trạch kết hôn, bố Thắm mẹ Thắm đương nhiên không đồng ý hoàn toàn, gia thế và nhân phẩm của Chu Thừa Trạch thì không có gì để chê trách rồi, điều quan trọng là hơi lớn tuổi, được rồi, không phải là hơi lớn tuổi, mà là lớn rất nhiều. Nhưng Thắm Đại Ngưng phải cưới, chính là cô muốn cưới, vì thế hai ông bà nhà họ Thắm bắt đầu chuẩn bị của hồi môn.

Hiện giờ Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch đã ly hôn, bố Thẩm mẹ Thẩm lời anh con rể cũ ra mắng một trận tã toi, cưới con gái như hoa như ngọc nhà họ, vậy mà không trân trọng, lại còn muốn ly hôn. Nếu không phải Thẩm Đại Ngưng ngăn cản, cô cảm thấy bố sẽ thực sự đến gặp Chu Thừa Trạch để mắng anh một trận.

Đây cũng là nguyên nhân dạo này Thẩm Đại Ngưng không muốn về nhà, cả ngày hai người họ quở trách Chu Thừa Trạch, làm tai cô bắt đầu lùng bùng nhưng không thể không về nhà, nếu không sẽ làm tổn thương trái tim hai người già.

Cô ly hôn, bố Thẩm mẹ Thẩm tình nguyện nhận việc trông con gái giúp cô, nhưng tự cô không muốn nuôi, cô cũng không ngốc, đã ly hôn, còn mang theo con của chồng cũ làm gì, tuy rằng không nên nói về con gái mình như thế, nhưng lời nói thật lòng chính là khó nghe như vậy. Hiện giờ con bé được nhà họ Chu nuôi dưỡng, để con gái cô tiêu tiền của nhà họ Chu, để nhà họ Chu phải lo lắng, lúc cô nhớ con gái có thể đến thăm nó, nếu nhà họ Chu dám đối xử không tốt với con gái cô, cô có thể làm loạn lên, khi tâm tình không tốt thì âm ỉ cho cả thành phố biết, cô cũng không tin, Chu gia có thể vác cái mặt đó đi đâu, vì vậy người nhà họ Chu, chỉ có thể cho con gái cô những thứ ngon thứ tốt.

Ngày tháng trôi qua như vậy mới dễ chịu, cô cũng không rảnh rỗi đi giành quyền nuôi nấng gì đó, không có nhiều sức lực như vậy.

Thẩm Đại Ngưng ngủ ngon giấc, ngày hôm sau uống xong thuốc bổ mẹ nấu, mặc quần áo thật đẹp, lúc này mới bắt đầu làm việc.

Cô tham gia hoạt động quảng bá cho một thương hiệu, bởi vì cô là người phát ngôn, mà một người phát ngôn khác của thương hiệu này là Chu Thừa Trạch, cô chỉ cần nghĩ một chút, cũng có thể tưởng tượng ra hôm nay ở hiện trường phóng viên sẽ hỏi về vấn đề gì.

Ly hôn ly hôn ly hôn... ngoại trừ chuyện này, chỉ sợ phóng viên không có suy nghĩ gì về các vấn đề khác, à, đúng rồi, có lẽ còn có thể hỏi về quan hệ của Chu Thừa Trạch và người phụ nữ kia, và hỏi quan điểm của cô đối với chuyện này.

Cô ngồi vào trong xe, bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Khi kí kết hợp đồng với thương hiệu này, là lúc cô mới sinh Mưa Nhỏ không được bao lâu, sau khi cô sinh Mưa Nhỏ, dáng người vẫn mảnh mai như trước, cũng không cần phải giảm béo, chỉ là phần bụng có hơi đầy đặn thêm một chút, nhưng cô cũng không chụp ảnh quảng cáo đồ nội y, lúc đóng phim cũng hiếm khi để lộ bụng, vì thế điều này không có ảnh hưởng gì với cô. Rất nhiều thương hiệu thích tìm các cặp vợ chồng làm người đại diện, hai người cũng được chọn như vậy, nhưng lúc thương hiệu này tìm người đại diện họ còn đang là vợ chồng, hiện giờ đã ly hôn, thương hiệu này cũng không có dự định thay đổi người đại diện, dù sao thì dù đã ly hôn, nhân khí của hai người vẫn cao như cũ, đồng thời mức độ gây chú ý không hề thấp một chút nào, quan trọng nhất là chuyện ly hôn lần này không có tin tức tiêu cực, hai người cũng không bị bôi nhọ, hình tượng cũng không bị ảnh hưởng.

Thẩm Đại Ngưng chọn một lát ở trên xe, một lúc sau thì đến nơi.

Sau khi đến đó, trước tiên cô đến phòng hóa trang, rồi đi thay quần áo, cô mặc trang phục mà thương hiệu này cung cấp tham gia hoạt động. Cô để người khác tùy ý trang điểm cho mình, coi mình như một khúc gỗ, trong công việc, bình thường cô sẽ không tùy hứng.

Khi đã chuẩn bị tất cả ổn thỏa, cô mới ra khỏi phòng hóa trang, liền nhìn thấy Chu Thừa Trạch đang đi đến từ một căn phòng khác. Nếu, nếu người đàn ông này không phải chồng trước của cô, cô cảm thấy hiện tại việc mình muốn làm nhất định là mở miệng huýt sáo.

Thật ra ở nhà Chu Thừa Trạch cũng rất tuần tú, hơn nữa đó là kiểu đẹp trai lẳng đọng theo năm tháng, trở thành thứ khí chất vô cùng có mị lực, và lại anh cũng không có lúc nào thiếu gọn gàng cả, ở nhà cô quen nhìn anh như vậy, nhìn nữa nhìn mãi, liền nghĩ đàn ông khắp thiên hạ đều thế, chỉ có lúc đi trên đường, mới bắt đầu thờ dài, thời đại của mỹ nam rất ít nhà.

Chu Thừa Trạch hiện giờ, đeo kính râm, cả người lộ ra cảm giác đẹp trai không ai sánh bằng, có được khí chất mê người cũng tương tự vậy, mà trên người anh còn có thêm vài phần thần bí và lạnh lùng, mấy loại cảm giác kết hợp lại với nhau, Thẩm Đại Ngưng cũng phải thừa nhận, cực phẩm nhé, người hâm mộ của người ta nhiều như vậy, đều không phải người mù á...

Cô thở một hơi, làm cho mình bình tĩnh.

Không phải anh chỉ thay đổi một bộ trang phục thôi sao, nhiều nhất là bôi ít gì đó lên mặt, anh tuyệt đối là người không tô son hay đánh mắt gì gì đó, điểm này cô vẫn rất rõ ràng.

Cô không nói gì, tất nhiên Chu Thừa Trạch cũng không mở miệng nói chuyện, như vậy... coi như không quen biết cũng tốt.

Hai người ra ngoài, tham gia hoạt động.

Hai người xuất hiện, thu hút rất nhiều ống kính máy ảnh, đèn flash đua nhau nhấp nháy, ghi lại hình ảnh của hai ngôi sao nổi bật nhất giới giải trí hiện nay.

Hai người xuất hiện cũng không lâu, chỉ là tất cả mọi người đều hiểu rõ, tiêu đề báo ngày mai đã chuẩn bị xong xuôi.

Hoạt động chấm dứt, hai người bị rất nhiều phóng viên vây quanh, yêu cầu bắt buộc có một cuộc phỏng vấn. Từ sau khi tin tức ly hôn của hai người được tung ra, giới truyền thông vẫn chưa gặp được người, hiện tại vất vả mãi mới có được một cơ hội “danh chính ngôn thuận” hỏi về chuyện này, sao có thể bỏ lỡ.

Quả nhiên, rất nhiều vấn đề được ném thẳng qua cho Chu Thừa Trạch.

“Hôn nhân của anh và Thẩm Đại Ngưng tan vỡ thật sự không liên quan đến người ngoài sao? Có người chụp được cảnh anh dùng chung bữa tối với một người phụ nữ bí ẩn, xin hỏi anh và người phụ nữ đó có quan hệ gì?”

“Ảnh đế Chu, trên mạng có tin tức nổ ra rằng người cùng ăn tối với anh là mối tình đầu của anh, cũng là người bạn gái yêu nhau hai mươi năm của anh, đối với những lời này anh có gì muốn nói không?”

“Nếu nhanh như vậy anh đã có tình mới, cô Thẩm có đề ý không? Hay là cô ấy đã sớm biết chuyện này?”

“Anh có dự định tái hôn không? Anh sẽ nói thế nào với con gái về chuyện này?”

“Con gái anh có thái độ thế nào với tình mới của anh...”

“Có người nói hai người ly hôn chỉ là chiêu trò để tuyên truyền cho bộ phim mới, xin hỏi đó có phải là sự thật không?”

...

Một loạt các câu hỏi, Chu Thừa Trạch chậm rãi bỏ kính xuống, “Không thể trả lời.” Anh lại chậm rãi đeo kính lên, nháy mắt anh nhìn thấy, người phụ nữ kia còn hứng thú dào dạt chấp nhận phỏng vấn, không khỏi hơi nhủ mảy.

Thẩm Đại Ngưng không sao cả, bất kể phóng viên hỏi gì, cô đều mỉm cười ứng phó.

“Đối với chuyện chồng cũ có tình mới cô có ý kiến gì...”

“À, chuyện này hà, tôi không rõ lắm, chờ tôi hỏi anh ta rồi nói sau.”

“Thế tức là cô và Chu tiên sinh vẫn còn liên hệ như trước?”

“Số điện thoại tạm thời còn chưa xóa...”

...

Người khác hỏi câu nào, cô đáp lại câu nấy, dù sao cũng không có câu nào mang ý nghĩa sâu xa, cũng không đắc tội với giới truyền thông. Cô trả lời một hồi lâu, người đại diện đưa cô rời đi, các phóng viên cũng không truy hỏi nữa.

Cô đi vào phòng nghỉ đã chuẩn bị trước cho hai người, Chu Thừa Trạch đến sớm hơn cô, lúc này anh đã gỡ kính râm xuống, nhìn qua không còn lạnh lùng như vậy, nhưng sắc mặt anh rất khó coi, nhất là lúc này, anh nhìn về phía cô.

Cô cũng không sợ hãi, đi về phía anh, “Có tình mới vẫn không vui như thế, chặc chặc chặc...”

Cô không ngừng lắc đầu, giống như một bạn nhỏ thích chơi trò đùa dai.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Bình thường từ “nếu” sẽ xuất hiện trong trường hợp nào, có lẽ là vào lúc con người ta không cam lòng hoặc là đang vọng tưởng, mà tôi thì thuộc trường hợp vọng tưởng. Bởi vì hôm nay tôi có một giấc mơ, tôi đem tất cả những chuyện xảy ra với Liễu Tư Ngôn, áp đặt lên bản thân mình. Trong giấc mơ, vì cuộc thi vật lý nên tôi và Chu Thừa Trạch ở cạnh nhau, cho nên hiểu nhau, tôi hiểu cậu ấy, và cậu ấy cũng hiểu tôi, sau đó chúng tôi bắt đầu cùng nhau thảo luận về các câu hỏi trong đề vật lý, tôi nói ra suy nghĩ của mình, cậu ấy nói ra ý tưởng để giải quyết vấn đề của cậu ấy, chúng tôi càng ngày càng thân thiết, cuối cùng, chúng tôi qua lại với nhau.

Sau khi tỉnh giấc, tôi nhìn lên trần nhà trống rỗng, tâm tư trong lòng không phải là khuây khỏa, không phải là vui sướng... mà là ghê tởm, đúng vậy, tôi cảm thấy ghê tởm về sự ảo tưởng của chính mình, vậy mà tôi lại mơ tưởng đến bạn trai của người khác. Giấc mơ này, giúp tôi nhìn thấy rõ nội tâm của mình, tôi cũng có chỗ ghê tởm như vậy, hơn nữa tôi ghen tị với Liễu Tư Ngôn đến thế.

Đúng vậy, nhất định là tôi ghen tị với Liễu Tư Ngôn, ghen tị việc cô ấy là người mà Chu Thừa Trạch nhìn với ánh mắt khác ánh mắt cậu ấy nhìn mọi người.

Nếu như, ban đầu người Chu Thừa Trạch gặp được là tôi, vậy nữ sinh bên cạnh cậu ấy liệu có thể là tôi? Cậu ấy tốt như vậy, buổi trưa sẽ đi ăn cơm cùng với Liễu Tư Ngôn, tan học thì chờ Liễu Tư Ngôn rồi đưa cô ấy về nhà, dịp cuối tuần, họ còn có thể hẹn nhau ra ngoài thảo luận bài tập.

Tôi nghe được lời Liễu Tư Ngôn miêu tả cô ấy và Chu Thừa Trạch, cô ấy nói – tớ và cậu ấy ở bên nhau, cho dù không làm gì, miễn là có đối phương,

có thể đủ để nghĩ đến thiên trường địa cửu.

Thiên trường địa cửu, chuyện xa xôi như vậy, Liễu Tư Ngôn nói ra một phen như thế, không ít người đều trêu ghẹo cô ấy.

Mà tôi, thấy được trong mắt Liễu Tư Ngôn ngoài vui sướng, còn ẩn chứa chút khoe khoang, đúng vậy, khoe khoang, cô ấy có tư cách để khoe, chỉ cần cô ấy có được Chu Thừa Trạch, không phải sao?

Nhưng tôi, trong lòng âm ỉ thứ cảm giác không thoải mái, Liễu Tư Ngôn không có gì không tốt, cô ấy xinh đẹp, tốt bụng, đối nhân xử thế độ lượng, tính cách cởi mở, trong lớp rất nhiều bạn đều quý mến cô ấy, chỉ là tôi vẫn cảm thấy không thoải mái.

Cô ấy cái gì cũng tốt, nhưng không đủ tốt để sánh vai cùng Chu Thừa Trạch, có lẽ nếu bên người Chu Thừa Trạch là một cô gái hoàn mỹ, tôi sẽ không có thứ cảm giác không thoải mái này, ít nhất sẽ không có chuyện sau khi nhìn thấy Liễu Tư Ngôn khoe khoang, càng cảm thấy cô ấy không xứng với Chu Thừa Trạch. Có lẽ là tôi nhạy cảm, tôi cảm thấy cô ấy cố tình nhắc đến Chu Thừa Trạch, vì thế người bên cạnh lại kêu gào – đúng vậy, chuyện này Chu Thừa Trạch nhà cậu nhất định sẽ làm, nhưng đừng đến làm tan nát con tim mấy cô nàng độc thân như bọn tớ được không.

Cùng với đó là cười, mà trên mặt Liễu Tư Ngôn cũng là thỏa mãn.

Nếu nói, Chu Thừa Trạch đối với Liễu Tư Ngôn chỉ là một người bạn trai có thể lấy ra để tất cả mọi người hâm mộ giống như một vật phẩm, tôi nghĩ, cô ấy thật sự không xứng với Chu Thừa Trạch, ít nhất, tình cảm của cậu ấy là đơn thuần.

Nhưng, những điều này, chỉ là sự bất bình trong phút chốc nào đó của tôi thôi, tôi cũng sẽ chẳng làm gì hết, cũng không nói gì cả, thậm chí vẫn yên lặng nhìn hai người họ ăn trưa, nhìn cậu đưa cô ấy về nhà.

Tôi có thể thế nào được nữa, không thể nào cả.

Thích chính là thích, phần thích này, có lẽ sẽ kéo dài đến lúc thi đại học, sau khi vào đại học, tôi sẽ quên cậu ấy, sau đó có một cuộc sống khác, có lẽ lúc đó, tôi quay đầu lại xem quyển nhật ký mình đang viết, sẽ cười bản thân mình bây giờ, sao tôi lại ngốc nghếch như vậy!

—————Trích nhật ký của Thẩm Tây Nguyệt—————

Rất nhiều thời điểm Chu Thừa Trạch không muốn trao đổi gì với Thẩm Đại Ngưng, bởi vì cô nói chuyện giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, nếu so đo thì quá mất phong độ, nhưng nếu không so đo, lại bị cô đâm đúng chỗ ngứa trong lòng, vì thế tiến thoái lưỡng nan. Hiện giờ, anh đã tìm được phương thức đối phó rất tốt, chính là phớt lờ, phớt lờ cô, phớt lờ nụ cười của cô, nhờ vậy anh có thể bình yên, đây là người phụ nữ không thể suy nghĩ quá sâu xa về cô, cũng không thể tiếp cận quá gần, bởi vì thế giới của cô, hoặc là làm cho người ta chán ghét, hoặc là làm cho người ta mê muội đến chết.

Rất lâu trước kia, Chu Thừa Trạch đã nghe qua tiếng tăm của cô, dù sao ngôi sao trong giới điện ảnh nổi tiếng nhanh như cô cũng có, nhưng người có mức độ nổi tiếng cao và đạt đến vị trí như cô, không dễ gặp. Cô là một người... nói thế nào nhỉ, khi anh cùng ăn cơm với một vài đạo diễn nổi tiếng có đôi mắt tinh tường trong giới điện ảnh, họ có nhắc đến Thẩm Đại Ngưng, nếu phải chọn một “bình hoa”, Thẩm Đại Ngưng tuyệt đối là người có thể dùng để diễn tả chính xác nhất hai chữ “bình hoa”. Nói đơn giản một chút, người khác đóng phim là dựa vào diễn xuất, còn cô đảm nhiệm phần “đẹp” là được, đó cũng là một loại “tài sản”, hơn nữa về đẹp của cô, cũng không làm người khác thấy chán ghét, vì thế cô mới có nhiều fan hâm mộ như vậy.

Chu Thừa Trạch đã từng xem phim của cô, kì thật diễn xuất không tính là kém, chỉ là khuôn mặt của cô tự hại cô, cho dù có diễn xuất thì cũng chỉ là thứ vụn vặt dùng để phụ trợ, dù sao đa số mọi người chỉ chú ý đến nhan sắc của cô, dần dà, cũng chỉ vì ngắm nhan sắc của cô mà thôi.

Trước khi hợp tác với cô, anh còn hơi lo lắng, một tiểu cô nương, nổi tiếng nhanh chóng như vậy, thế nào cũng sẽ có phần kiêu căng... Sau khi gặp cô, ừ, trăm nghe không bằng một thấy, cô có thể sai mấy người trợ lý xung quanh làm việc này việc kia đến mệt muốn chết, mua nước không phải vì cô thích, mua lại, đồ ăn không hợp khẩu vị, không ăn, tâm tình không tốt, không muốn làm gì cả... Lúc tâm tình cô không tốt, người bên cạnh cô cầu ông nội bà nội cũng vô ích, người khác bận rộn đến độ mặt đầy mồ hôi, cô lại có thể nhàn nhả tự tại đến vui vẻ.

Chỉ là một khi bắt đầu quay phim, cô vẫn có sự chuyên nghiệp đạt tiêu chuẩn, điểm này thì cũng nên biểu dương.

Những chuyện này, đều là trước khi kết hôn, tất cả nhận thức của Chu Thừa Trạch về Thẩm Đại Ngưng chính là, trong cuộc sống bình thường cô là một đại tiểu thư kiêu căng, khi làm việc thì có tính chuyên nghiệp, đương nhiên anh sẽ không thích kiểu người như vậy, nhưng cũng sẽ không ghét, dù sao cuộc sống riêng tư của cô vẫn chưa ảnh hưởng đến người khác.

Có lẽ cô là một người lạc quan, có lẽ cô là một người vô tâm vô phách.

Giờ phút này cô nhìn anh, bĩu môi, “À, chẳng lẽ tôi đoán đúng rồi.” Thấy anh vẫn không nói lời nào, cô tiếp tục, “Cũng đừng khó chịu nữa, hai người lâu như vậy không ở bên nhau, khó tránh khỏi việc phải tìm lại cảm giác một lần nữa, yên tâm đi, người yêu cũ cũng giống như WIFI đã từng kết nối, gặp lại nhau, sẽ tự động bắt sóng, nếu còn không kết nối, có lẽ là xảy ra vấn đề nhỏ, giải quyết ổn thỏa là được.”

Cô mang bộ dạng nói cười vui vẻ.

Chu Thừa Trạch lắc đầu, “Lần sau đừng nói lung tung với phóng viên.”

“Tôi có chửi bới anh sao?” Cô nhướn mày, “Ít ra lệnh với tôi thôi, hừ.”

Cô giống như một cô công chúa kiêu ngạo, xoay người rồi đi. Chu Thừa Trạch mặt nhăn mày nhu, cô chính là một người tự ý làm xằng, một cô gái cho

rằng đời người chỉ là trò chơi. Người như vậy, nhất định không ở cùng một thế giới với anh, con người anh tối sầm lại, Thẩm Đại Ngưng chính là một sự sai lầm trong cuộc đời anh, sai lầm này hẳn là được sửa chữa đúng lúc.

Thẩm Đại Ngưng có chút tức giận, những người bên cạnh không ai dám trêu chọc cô, cô cũng không biết phát giận thế nào, chính là đôi mắt trừng trừng nhìn người ta, sau đó nói vài lời làm người khác khó xử, nhưng chỉ như vậy, cũng làm người ta khó sở lắm rồi.

Kì thật cô và Chu Thừa Trạch, vẫn có điểm giao tiếp không thông, điểm này tồn tại bắt đầu từ khi kết hôn. Chuyện cô làm, trong mắt anh đều là chuyện ngây thơ buồn cười, hơn nữa rất nhiều thứ không phân biệt trường hợp, cũng không làm trường bối vui vẻ, dần dần, đáy lòng anh hoặc ít hoặc nhiều cũng có bất mãn với cô, chỉ là từ trước đến nay anh không phải loại đàn ông sẽ phát giận với phụ nữ, vì thế cuộc sống qua đi được ngày nào hay ngày này.

Bản thân cô cũng đã từng nghĩ, từng ngày trôi qua như vậy cũng được, cũng không có gì không tốt, không phải chỉ là giao tiếp không thông thôi sao, dù sao đâu phải tất cả các cặp vợ chồng đều tâm linh tương thông, cả đời này trôi qua như thế, cô nghĩ vậy, Chu Thừa Trạch hẳn là cũng nghĩ như thế. Kết quả, hai người vẫn ly hôn, vẫn không thể cả đời sống được ngày nào hay ngày này như vậy, nhớ lại, không phải không cảm thấy bị thương, ít nhất thuở ban đầu, hai người cũng đã từng có quãng thời gian gắn bó keo sơn hạnh phúc.

Kết thúc công việc, cô cũng không quay về công ty, mà một mình rời đi.

Thẩm Đại Ngưng đến Chu gia, tiếp theo Chu Thừa Trạch còn có lịch trình, chắc chắn sẽ không ở nhà. Lần này, người nhà họ Chu không để cô ở bên ngoài, cô nói rõ mục đích đến đây, muốn đưa Mưa Nhỏ ra ngoài chơi. Tuy rằng lúc trước cô và Chu Thừa Trạch có thỏa thuận, cuối tuần cô có thể đến thăm con gái, nhưng cũng không nhất thiết, hiện tại cô đến gặp con gái, có làm sao?

Thái độ của cô cương quyết, Chu Ôn Hòa không thể so đo với tiểu bối, vì thế cô thuận lợi đưa con gái đi.

Thẩm Đại Ngưng mang con gái đi, Chu Ôn Hòa tức giận đi tới đi lui trong nhà, Dương Khả Lam nhìn thấy chồng như vậy, vừa buồn cười vừa cảm thấy thú vị, cũng chỉ có cô con dâu này mới có khả năng đó.

Thẩm Đại Ngưng dắt bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ rời khỏi Chu gia, cô đột nhiên muốn đưa con gái đi chơi, thật đúng là chưa nghĩ đến việc đi chơi ở đâu. Vì thế cô ngồi xồm xuống, hỏi ý kiến con gái: “Mưa Nhỏ, con muốn đi đâu chơi?”

“Mẹ không nghĩ được sao?” Bé chỉ là một bạn nhỏ, chuyện khó khăn phức tạp như vậy, sao có thể hỏi bé.

Thẩm Đại Ngưng thờ dãi, ánh mắt đảo quanh, nghĩ tới Tô Y Lâm, lập tức gọi cho đối phương một cuộc điện thoại, sau khi biết Tô Y Lâm đang ở nhà, cô ôm Mưa Nhỏ đưa đến nhà của Tô Y Lâm.

Vì thế lúc Tô Y Lâm mở cửa, liền thấy một lớn một bé, Tô Y Lâm nhìn thấy Chu Tiểu Ngừ thì vô cùng ngạc nhiên và vui vẻ. Chu Tiểu Ngừ có bộ dạng xinh xắn, còn xinh hơn búp bê nữa, búp bê xinh đẹp nhưng không linh động, còn Chu Tiểu Ngừ cả người đều ngập tràn cảm giác tinh nghịch hoạt bát, không liên quan đến xinh xắn đẹp đẽ, liền giống như một tác phẩm khéo léo của thượng đế. Tô Y Lâm lập tức ôm lấy Chu Tiểu Ngừ, đánh giá không ngừng, bộ dạng Chu Tiểu Ngừ giống Thẩm Đại Ngưng đến tám phần, hai phần còn lại hẳn là di truyền từ Chu Thừa Trạch.

Chu Tiểu Ngừ chớp mắt, cũng không giẫy giụa, “Dì chính là người mà mẹ muốn dẫn con đến gặp,” Chu Tiểu Ngừ đắc ý lặp lại lời mẹ đã nói với bé trên xe: “Mẹ nói đi là bạn tốt nhất của mẹ, nhưng đi chưa từng gặp con, cho nên mẹ nhất định phải đi gặp con.”

Bạn tốt nhất, lời này được một đứa trẻ non nớt nói ra, làm Tô Y Lâm ngập tràn cảm động.

Lúc này Thẩm Đại Ngưng xụ mặt, “Chu Tiểu Ngừ, con nên nói gì?”

Chu Tiểu Ngừ lập tức bĩu môi, nhưng giây tiếp theo liền hô lên giòn tan: “Con chào dì.”

“Dì cũng chào Mưa Nhỏ.” Lúc trước Tô Y Lâm vẫn chú ý đến chuyện của Thẩm Đại Ngưng, đương nhiên biết tên của nhóc con này, “Mưa Nhỏ thật xinh xắn, dì rất thích con.”

“Dì cũng rất đẹp.” Chu Tiểu Ngừ cười hi hi.

Lúc này Thẩm Đại Ngưng mới vào nhà, cũng không ôm con gái từ trong lòng bạn tốt ra. Tô Y Lâm đang nghĩ xem nên làm gì để Mưa Nhỏ vui vẻ, từ ăn uống đến sở thích đều hỏi hết một lượt, Thẩm Đại Ngưng bĩu môi, người này chưa bao giờ nhiệt tình với cô như vậy được không.

Nhưng mà Thẩm Đại Ngưng nghĩ về thời học trung học, hai người cũng giống như tất cả những thiếu nữ khác, tán gẫu một chút về chuyện tương lai. Hai người từng có giao ước, sẽ làm mẹ nuôi cho con của người còn lại, như vậy không chỉ tình bạn tốt đẹp của hai người được tiếp tục duy trì, mà còn làm tình cảm đôi bên càng thêm sâu sắc, hiện giờ Thẩm Đại Ngưng đã sớm có con, lại vẫn là lần đầu tiên đưa con gái đến gặp mẹ nuôi của nó.

“Đừng gọi là dì.” Thẩm Đại Ngưng đột nhiên lên tiếng: “Về sau, đây là mẹ nuôi của con.”

“Mẹ nuôi?” Chu Tiểu Ngừ lặp lại danh xưng này, tuy rằng khó hiểu, nhưng cũng cảm thấy rất thú vị, “Mẹ nuôi.”

Một tiếng gọi mẹ nuôi này làm lòng Tô Y Lâm nhanh biến đổi, bình thường Tô Y Lâm ở một mình, trong nhà không có đồ chơi gì, cũng không có đồ ăn vặt nào ngon, điều này làm Tô Y Lâm ngồi không yên, cô nhất định phải đi mua thứ gì đó, Thẩm Đại Ngưng khuyên thế nào cũng không được, đành để Tô Y Lâm đi.

Tô Y Lâm vừa mới đi, Chu Tiểu Ngừ liền sà vào lòng mẹ, bé nhìn mẹ, “Mẹ, mẹ nuôi là ý gì ạ?”

Thẩm Đại Ngưng nghĩ nghĩ, “Ừm, chính là một người thân, về sau Mura Nhỏ phải coi mẹ nuôi như một người rất thân rất thân, đã biết chưa?”

Chu Tiểu Ngừ tựa hồ cũng tự suy tư trong chốc lát, gật gật đầu.

Không biết Tô Y Lâm đi đâu mà mua về một đống đồ, có nhiều loại đồ chơi, cũng có nhiều loại quần áo và đồ ăn vặt của trẻ em, còn cả rất nhiều thức ăn nữa. Nhìn thấy trên tay Tô Y Lâm cầm nhiều đồ như vậy, Thẩm Đại Ngưng lập tức nhũn mỳ, cô đi qua, không cầm lấy mấy thứ đồ kia, mà đặt tay Tô Y Lâm vào trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng xoa những chỗ hằn đỏ lên vì ma sát với quai túi.

Tô Y Lâm hơi do dự, nhưng không ngăn cản động tác của Thẩm Đại Ngưng.

Ngay tại thời khắc này, Tô Y Lâm thật sự nở nụ cười, giờ khắc này, cô thật sự cảm nhận được tình cảm của hai người thời trung học, cô vẫn nghĩ rằng, qua vài năm như vậy, tình cảm của hai người dù nhiều dù ít cũng sẽ có sự thay đổi, đây cũng là một trong những nguyên nhân Tô Y Lâm không muốn gặp lại Thẩm Đại Ngưng, bởi vì cô thà rằng để tình cảm tốt đẹp này lưu lại sâu trong trí nhớ có lẽ còn tốt hơn, hiện giờ cô biết được, tình cảm vẫn luôn còn, hơn nữa chưa bao giờ thay đổi.

Tô Y Lâm tự mình xuống bếp, Thẩm Đại Ngưng rửa nguyên liệu, bởi vì Tô Y Lâm không cho cô thái thức ăn, vì thế cô chỉ có thể rửa nguyên liệu cùng vài thứ linh tinh. . . Mà bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ thì ngồi trên ghế sofa chơi đồ chơi, bé cũng không cần người khác chơi cùng, tự chơi đồ chơi của mình, nhưng chơi vô cùng vui vẻ, hiu hiu. . .

Bữa cơm này, đồ ăn rất phong phú, dù sao cũng là Tô Y Lâm chuẩn bị vì con gái nuôi của cô.

Chu Tiểu Ngừ cũng ăn được rất nhiều, liên tục khen cơm mẹ nuôi nấu rất ngon.

Ăn cơm xong, hai người mẹ dắt con gái đi tản bộ xung quanh, Chu Tiểu Ngừ nhìn nơi này một cái, nhìn nơi kia một cái, vẫn một bộ dạng tinh nghịch.

“Đại Ngưng, hôm nay là ngày tốt cảm thấy vui vẻ nhất trong mấy năm qua, cảm ơn cậu.”

“Cảm ơn tờ làm gì, tờ cũng rất vui mà, bạn bè chính là tồn tại vì để làm cho đôi phương vui vẻ.”

Tô Y Lâm muốn nói gì đó, cuối cùng lại chẳng nói được gì.

Phía chân trời, mặt trăng từ từ di chuyển, từ sau đám mây đen, chậm rãi hé lộ trọn vẹn những vầng sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tô Y Lâm

Hôm nay Tô Y Lâm bận rộn cả ngày, cô được một tác giả tiểu thuyết ngôn tình chọn làm nhân vật minh họa cho tiểu thuyết của đôi phương, diện mạo của cô gái đó rất có chất nghệ thuật, sau khi nhìn thấy cô, cô ấy rất vừa lòng, cảm thấy cô có được thứ khí chất cô tịch, cô gái kiêu như vậy, cũng là một loại nhân vật trong truyện được hoan nghênh, có chút cảm giác thần bí, làm người ta rất muốn tiếp cận.

Chụp ảnh cả ngày, thay đổi rất nhiều địa điểm, tuy rằng ảnh chụp cũng khá đẹp, nhưng cô phải cũng chịu khổ không ít. Cô không hiểu khí chất gì đó người khác nói, cũng không biết thần bí gì đó có đúng hay không, chỉ biết là cô cần công việc này để thỏa mãn nhu cầu cuộc sống, nếu nói trên người cô có thứ khí gì đó, có lẽ chính là mùi tiền, dù sao cô là cúi đầu vì tiền, không vì thứ gì khác.

Cô trở về tiểu khu, còn chưa đến cửa chính phải quẹt thẻ khi ra vào, kết quả khi đến đó, bảo vệ đã quẹt thẻ mở cửa thay cô, hành động này không làm cô vui vẻ, ngược lại là bắt đầu buồn bực.

Đoạn thời gian trước, trong thang máy và cửa tiểu khu đều dán thông báo, bởi vì trong tiểu khu thường bị mất đồ, để tăng cường sự an toàn trong tiểu khu, khuyến khích tất cả mọi người làm thẻ, về sau nếu không có thẻ thì sẽ không được vào, bởi vì trước đây chỉ cần gọi bảo vệ, cửa sẽ mở. Vì thế dưới tình huống như vậy, Tô Y Lâm đi làm thẻ, sau khi làm xong mới phát hiện, cái gọi là nghiêm ngặt cũng chỉ nghiêm ngặt được hai ngày, rồi lại khôi phục giống như lúc trước, mọi người vẫn không làm, vẫn để bảo vệ quẹt thẻ. . .

Loại cảm giác này chẳng dễ chịu, cho dù chỉ là chuyện nhỏ nhặt như hai mươi đồng, lại có cảm giác bản thân mình đã bị lừa gạt.

Cô vào thang máy, ba mặt của thang máy đều dán quảng cáo, chỉ là tần suất thay đổi quảng cáo rất nhanh, hiện giờ đã đổi sang quảng cáo mới, một cái là phẫu thuật thẩm mỹ, một cái là làng du lịch, còn có một cái là. . . Cô còn chưa nhìn rõ, tầng cô chọn đã đến rồi, cô vừa rời khỏi thang máy, vừa lấy chìa khóa ra.

Vừa mới quẹt vào hành lang, tay cô đang lấy chìa khóa dừng lại một chút, bởi vì trước cửa nhà cô có một người. Hành lang im ắng, ánh sáng mờ mờ, một

bóng người đứng đó, thật dễ dàng làm người ta liên tưởng đến chuyện khác...

Cô bình tâm lại, bởi vì nhận ra đối phương, đúng là người mà Giang Thanh Viễn đưa cô đi gặp lúc trước – mẹ của Giang Thanh Viễn.

“Cô Tô, thật ngại quá, không báo trước đã đến đây rồi.” Tà Hiểu Ninh nhẹ nhàng cười, cố gắng làm mình nhìn qua ôn hòa một chút, tuy rằng bà đã chờ ở chỗ này lâu rồi, thậm chí còn hoài nghi chẳng lẽ địa chỉ Thanh Dịch cho mình là sai sao.

Lần này, tựa hồ ác ý không nhiều như vậy, Tô Y Lâm phán đoán thế.

Cô đi qua mở cửa, sau khi mở cửa ra, cô mời Tà Hiểu Ninh vào nhà.

Tuy rằng Tô Y Lâm tự cho rằng mình không phải người thông minh, nhưng cô vẫn rất rõ ràng, Tà Hiểu Ninh đến tìm mình, nhất định là vì chuyện của Giang Thanh Viễn.

Sau khi Tà Hiểu Ninh vào nhà liền đánh giá nơi này, có thể nhìn ra được, thu nhập của cô rất khá, “Cô ở đây một mình?”

“Đạ, chỗ cháu chỉ có nước lọc, bác có muốn uống không?” Cô hỏi khách khí và xa cách.

Tà Hiểu Ninh dường như hiểu rõ điều gì, nơi này tất cả đều thuộc về quỹ đạo cuộc đời Tô Y Lâm, không có nửa phần hơi thở đàn ông, điều này cho thấy lời cô nói hoàn toàn là thật. Bà bắt đầu hoài nghi phán đoán của mình về cô gái này lúc trước.

Có lẽ, đây là nguyên nhân Thanh Dịch bảo bà phải giữ hòa khí với cô gái này?

Tô Y Lâm mời đối phương ngồi xuống, nếu không uống nước, vậy nói luôn vào chính sự, cô cũng phải nghe xong lời Tà Hiểu Ninh nói, mới biết mình có làm theo yêu cầu đó được hay không.

Thái độ của Tà Hiểu Ninh cũng khá khách khí, khách khí mang theo vài phần xa cách, đầu tiên là giải thích chuyện lúc trước với Tô Y Lâm, tiếp theo là cảm khái, lúc ấy là bà đầu óc không minh mẫn, mới có thể nói một mạch ra những lời đó. Tà Hiểu Ninh bùi ngùi, nói về chuyện trước đây của Giang Thanh Viễn, từ ngày còn nhỏ, Tà Hiểu Ninh và Giang Duy Hòa đã đặt kỳ vọng lớn vào anh, mà Giang Thanh Viễn cũng thực sự không tòi, từ trước tới nay luôn là niềm kiêu ngạo của hai người, luôn là con ngoan trò giỏi, được mọi người nhận định là người lớn lên nhất định rất có tiền đồ, sau đó là đổ vào trường đại học tốt nhất, tự dựa vào bản thân mình đạt đủ điều kiện để được ra nước ngoài, tất cả những chuyện này đều làm họ cảm thấy vô cùng tự hào vì có một người con như vậy. Lúc Giang Thanh Viễn về nước, họ liền sắp xếp cho anh một vị hôn thê môn đăng hộ đối, đối với chuyện này, Giang Thanh Viễn cũng không có ý kiến bất đồng nào, cuộc đời Giang Thanh Viễn, có lẽ từ lâu đã được định trước, không cho phép anh tự thay đổi, cũng không cho phép người khác đến thay đổi.

Tà Hiểu Ninh nói tới đây, khề thờ dài, “Có lẽ không nên nói với người ngoài, nhưng đã nói đến đây rồi, cũng không có gì khó nói nữa... Gia đình tôi nhìn qua không tòi, ở thành phố này cũng coi như có vị trí nhất định, chỉ là mấy năm nay, cạnh tranh ngày càng gay gắt, nhân tài mới xuất hiện nhiều như vậy, gia đình tôi từ lâu đã không còn so được với ngày xưa, mà hôn sự của Thanh Viễn, không chỉ là một cuộc hôn nhân đơn giản như vậy, Thanh Viễn còn chưa biết chuyện này. Nhưng lúc này Thanh Viễn nhất thời hồ đồ, cô Tô hẳn là người hiểu rõ được phải không?”

Tô Y Lâm đã hiểu, đối phương đến tìm mình, thì ra là vì chuyện này...

“Bác hy vọng cháu có thể làm gì?” Cô thân nhiên nhìn đối phương, cho dù đối phương không có thiện cảm như cũ, nhưng cũng không muốn để chuyện này tiếp tục vương mắc với mình.

“Tôi muốn cô đi gặp Thanh Viễn một lần...”

Cho đến khi Tà Hiểu Ninh rời đi, cũng không nghĩ thông suốt, chuyện này sao lại thuận lợi như vậy, vốn bà chuẩn bị có thiện ý nói chuyện cùng cô gái này, nếu không thể đồng ý, cũng đừng trách bà không khách khí, nhưng đối phương lại bằng lòng không chút do dự, điều này làm bà bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ mình nhìn lầm người? Nhưng đúng vậy thì sao, con trai bà không thể hủy bỏ hôn sự kia, cô gái khác tốt hay xấu, đều không quan trọng, nhất định đều là khách qua đường mà thôi, chỉ là hiện giờ con trai bà còn chưa rõ tình trạng của mình.

Tô Y Lâm nhìn Tà Hiểu Ninh rời đi, hôm nay cô hơi mệt, sau khi đi tắm, liền lên giường ngủ một giấc. Cô thực sự hiểu được những việc làm và hành vi của Tà Hiểu Ninh, chính là một kiểu yêu thương khác của người mẹ với con mình, người lớn tuổi luôn nghĩ về lâu về dài, nhất thời si mê được coi như một cái gì đó mà thôi, sau khi phản ứng lại, chẳng qua là – hóa ra chỉ vậy.

Đêm nay, cô mơ thấy mẹ.

Khi mẹ đi chơi mát chược, luôn đưa cô đi cùng, sau đó mẹ sẽ mua cho cô một cây kẹo, cô thật sự rất thích ăn loại kẹo này, không quá ngọt, lại rất giòn, hơn nữa còn rất thơm. Khi đó mẹ ngồi trên bàn mát chược, được một lát lại nhìn cô một cái, sợ cô chạy lung tung, sợ cô gặp chuyện không may, cuối cùng phải nhìn thấy thì mới yên tâm.

Trên đường về nhà, mẹ sẽ nắm tay cô, sợ cô mệt, mẹ sẽ bế cô, sau đó dán mặt mẹ lên mặt cô – Y Lâm thật sự là bảo bối nhỏ của mẹ.

Bảo bối nhỏ, cả đời sẽ yêu thương bảo bối nhỏ.

Danh xưng này, ngọt ngào như thế, giống như cây kẹo năm đó, ăn vào miệng, vị ngọt ngập tràn, để lại cảm giác thỏa mãn nồng đậm.

Mẹ chưa bao giờ bỏ qua mỗi dịp họp phụ huynh hay lễ tốt nghiệp nào của cô, mẹ nói mẹ sẽ làm bạn với cô cả đời, nhìn cô lớn lên, nhìn cô yêu đương, nhìn cô kết hôn...

Tô Y Lâm trong giấc mơ, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ.

Ngọt ngào, có đôi khi cũng làm người ta đón đầu, bởi vì đáy lòng biết, nó đã thuộc về quá khứ, hơn nữa sẽ không bao giờ quay trở lại.

Ngày hôm sau Tô Y Lâm chụp ảnh xong, mới đến Giang gia, cô vẫn chưa quá coi trọng chuyện này, ít nhất sẽ không coi trọng nó bằng công việc của cô.

Trước khi cô đến Giang gia thì có gọi cho Tả Hiểu Ninh một cuộc điện thoại, bởi vậy họ đều biết hôm nay cô sẽ đến. Sau khi Giang Duy Hòa biết vợ đã đi gặp Tô Y Lâm, cũng không nói gì, nhưng ngầm đồng ý với việc làm của vợ, cũng đại biểu cho thái độ hiện giờ của ông. Đối với con trai, Giang Duy Hòa vẫn luôn duy trì vai ông bố nghiêm khắc, nhưng ông bố còn tiếp tục nghiêm khắc như vậy, đứa con có thể cũng không còn.

Tô Y Lâm đi vào, cũng không khách khí chào hỏi họ, hiện giờ chuyện này là do cô gây nên, cô chỉ đến giải quyết, những thứ khác không liên quan đến cô.

Lúc này Tả Hiểu Ninh đi đến, đưa Tô Y Lâm đến trước cửa phòng Giang Thanh Viễn. Tô Y Lâm khách khí gõ cửa, sau khi Tả Hiểu Ninh trực tiếp mở cửa, đẩy Tô Y Lâm vào.

Tô Y Lâm lao đảo một chút mới đứng vững, trong phòng rèm cửa buông xuống, rất tối, cô sờ sờ công tắc ở cửa, bật đèn lên. Người nằm trên giường hẳn là có thể cảm nhận được có người tiến vào, nhưng cũng không có ý định lên tiếng, đây là ý muốn cự tuyệt việc cùng nhau nói chuyện?

Cô thông thả đi qua, nếu nơi cô ở có thể xem như không tồn tại, vậy nơi này chính là phiên bản xa hoa và lộng lẫy.

“Nghe nói lâu rồi anh không ăn cơm? Không đói bụng sao?”

Nghe được giọng cô, người trên giường lập tức ngồi dậy, hoàn toàn không giống như người đã đói bụng vài ngày.

Giang Thanh Viễn nhìn thấy cô, trên mặt nở ra nụ cười ngạc nhiên vui mừng, anh nghĩ nỗ lực mấy ngày nay của anh đã đạt được hiệu quả, chung quy thì bố mẹ vẫn thỏa hiệp vì anh, rốt cuộc anh có thể vẹn toàn đôi bên rồi.

“Em hơi đói, chỉ bằng chúng ta ăn cơm trước?” Cô sờ bụng mình rồi đột nhiên mở miệng.

Giang Thanh Viễn không nghĩ nhiều, gật đầu. Người giúp việc ở bên ngoài lập tức bê thức ăn vào, hai người trong phòng, cùng nhau ngồi ăn cơm.

Cô vừa nhìn anh ăn, vừa nói về mấy chuyện gần đây cô làm, dạo này cô hơi bận, vẫn luôn chụp ảnh, tuy rằng lương không cao, nhưng cũng may là hợp tác vui vẻ, có sản phẩm mới tìm cô làm người mẫu, mà cô còn hợp tác với một tạp chí nào đó nữa.

Giang Thanh Viễn thật sự đói bụng, vừa ăn vừa nghe cô nói chuyện, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Đến khi anh buông đũa, cô mới lại mở miệng: “Không cảm thấy có gì rất kì quái sao? Sau khi anh bị mẹ anh dẫn đi, em làm việc bình thường, cuộc sống cũng bình thường, không vì vậy mà có gì không bình thường?”

Lúc này Giang Thanh Viễn mới cảm thấy điều bất thường, cô tới đây... cũng không phải giống như anh nghĩ?

Hơn nữa lời này hình như đã từng nghe qua, lời lúc trước Giang Thanh Dịch nói với anh cũng tương tự như vậy.

“Y Lâm, em...”

“Anh có biết vì sao em đồng ý cùng anh quay về thành phố này không? Đúng vậy, anh nói anh dẫn em về gặp người nhà anh, kì thật ngay từ đầu, em đã rõ ràng, người nhà anh sẽ không chấp nhận em. Nhưng vì sao em lại muốn trở về, chỉ khi chuyện xảy ra, anh mới có thể biết được chúng ta không thích hợp, đây không phải là vấn đề yêu hay không yêu, mà là em không muốn, không muốn trải qua một cuộc sống như vậy... theo anh đến dự tiệc, nói chuyện với người khác giống như diễn kịch, sau đó nhìn sắc mặt bố mẹ anh sống qua ngày, bình thường sẽ an phận thủ thường chờ anh đi công tác chưa về... Những chuyện này không phải là điều mà em muốn...”

“Có phải họ bắt ép em không?” Anh chỉ có thể nghĩ như vậy.

Tô Y Lâm nở nụ cười, hẳn là anh biết điều cô nói đều là sự thật, chỉ là anh chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện sẽ phát sinh về sau khi hai người ở bên nhau...

Cô đứng lên, cảm thấy mục đích hôm nay của mình đã đạt được, “Có lẽ em không phải là người cùng chung chí hướng với anh, quan hệ giữa anh và em trước giờ, hẳn là anh rất rõ ràng, mà em rất cảm ơn sự chiếu cố của anh.”

Âm thanh của cô rất bình tĩnh, làm anh hoàn toàn không thể nói nên lời.

Cô đi tới cửa, dừng bước chân, “Giang Thanh Viễn, điều em muốn nói nhất với anh là cảm ơn anh, em vẫn không có dũng khí trở lại thành phố này, anh cho em một cái cớ để em có thể tự nói với mình, em vẫn nghĩ rằng em sợ thành phố này, hiện tại mới phát hiện, chỉ là em không có dũng khí mà thôi, mà bây giờ, em phát hiện em vẫn yêu thành phố này như trước.”

Cô đi qua hành lang, xuống cầu thang.

Trong phòng truyền đến tiếng đồ vỡ của vật gì đó, cô dừng lại một chút, nhưng không quay đầu lại.

Dường như Giang Thanh Viễn phát tiết ném vỡ không ít đồ đạc, những lời này của cô, làm anh cảm thấy mình như một tên ngốc, anh tự cho là vì hai người mà cùng phấn đấu, lại phát hiện chỉ có một mình anh làm mà thôi.

Sau khi cô xuống tầng, cũng không nói chuyện, nhiệm vụ của cô đã hoàn thành, không cần nói rõ thêm gì cả.

Cô rời khỏi Giang gia, vậy mà lại nhìn thấy Giang Thanh Dịch đứng ở cửa, anh như cười như không đứng ở đó, giống như sớm đoán trước được cô sẽ xuất hiện ở đây.

Cô đi đến chỗ anh, “Là anh nói cho bà ấy địa chỉ của tôi?”

Anh cười, xem như thừa nhận.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Tất nhiên Tô Y Lâm không biết vì sao Giang Thanh Dịch phải làm vậy, cô cũng không muốn hỏi, đối với cô mà nói, đó là chuyện vô nghĩa, tựa như cô cũng chưa từng hy vọng gặp lại người đàn ông này, đúng vậy, hiện giờ anh đã trở thành một người đàn ông, không còn là cậu thiếu niên hăng hái cô nhìn thấy của ngày đó nữa.

Cô xoay người chuẩn bị rời đi, anh lại tiến lên phía trước ngăn cô lại, “Theo góc độ nào đó mà nói, chúng ta cũng được coi như thanh mai trúc mã, nhiều năm không gặp, vậy mà một bữa cơm cũng chưa ăn cùng nhau, thế này cũng quá...” Anh dừng lại, “Cùng ăn một bữa đi!”

Thanh mai trúc mã, từng là cụm từ cô tâm tâm niệm niệm biết bao, thậm chí buổi tối khi đi ngủ, nằm trong chăn cũng sẽ vì vậy từ vui vẻ mà mất ngủ. Bởi vì cô từng xem trong một quyển sách, “thanh mai trúc mã” chính là thứ tình cảm đẹp nhất và cũng may mắn nhất trên thế giới này, có rất nhiều câu chuyện yêu hận tình thù – làm người xem đều có thể hâm mộ hoặc ghen tị, cũng có thể ảo tưởng rằng mình có thể có một câu chuyện thuộc về riêng mình như thế, nhưng chỉ có thanh mai trúc mã – muốn hâm mộ cũng không hâm mộ được, nó không chỉ cần thiên thời địa lợi nhân hòa, mà còn là món quà từ đời trước, nếu không sao có thể cùng một người lớn lên từ thuở ấu thơ, cô tự nghĩ như vậy.

Còn hiện giờ, cô mới biết được, cái gọi là thanh mai trúc mã thì làm sao, đại đa số câu chuyện thanh mai trúc mã đều nói cho chúng ta biết, thanh mai gả cho người khác, mà trúc mã cũng lấy một người khác, có gì để hâm mộ? Chẳng qua là trong những người đi chung lối với bạn trên con đường đời, thanh mai hay trúc mã là người cùng bạn lớn lên thời gian ban đầu, có lẽ bởi vì là lúc ban đầu, mới có vẻ đặc biệt như vậy mà thôi.

“Tôi đã ăn cơm rồi.” Cô thản nhiên đối mặt với anh, cũng không có gì không được tự nhiên, chỉ là một người mà cô phân định rằng không thuộc về thế giới của cô mà thôi.

Giang Thanh Dịch cười, “Cùng Giang Thanh Viễn?”

Cô liếc mắt nhìn anh, bởi vì anh dùng không phải là từ “anh” mà là gọi thẳng tên. Điều này làm cô có chút không thoải mái, bởi vậy không trả lời, đương nhiên ngay cả gật đầu cũng không muốn.

Dường như anh lại bắt giác bùng tình, “Anh không cho rằng em có thể nuốt trôi cơm khi đối mặt với anh ấy...” Anh quan sát biểu cảm của cô, cô tựa hồ... không có biểu cảm gì, vì thế anh không dừng lại, “Một người đàn ông chưa cho em một cuộc sống mới, cũng là một người đàn ông không cứu em ra khỏi cuộc sống quá khứ, anh ấy cho em hy vọng, cũng làm em thất vọng rồi, trên người anh ấy có rất nhiều trói buộc, có lẽ em đã từng mong chờ, nhưng hành vi của anh ấy, không thể nghi ngờ chính là làm tan vỡ chút hy vọng cuối cùng của em...”

“Khi nào thì học tâm lý học?” Cô cười lạnh nhạt, “Tôi đã không còn hy vọng với ai nữa rồi.”

“Vậy sao?” Anh tới gần cô, lấy tư thái cúi đầu xuống nhìn cô, “Vậy vì sao em phải trở về cùng anh ấy? Có chờ mong chứ, mới có thể đồng ý gặp mẹ anh ấy, nghĩ rằng từ nay về sau em có thể trải qua một cuộc sống yên ổn, lại phát hiện đó là vực sâu mà em không muốn tiến vào...”

Cô lui về sau từng bước, “Anh điều tra tôi?”

Từ hành tung của Giang Thanh Viễn, từ đó điều tra quá khứ của cô, đương nhiên, nhưng tin tức không được đầy đủ, chỉ có thể biết được chuyện của cô và Giang Thanh Viễn, không được tính là đặc biệt oanh liệt, lại là câu chuyện đủ đẹp để, bốn chữ “nhất kiến chung tình”, từ trước đến nay đều là một loại phương thức gặp gỡ thần thánh trong tình yêu.

Cô nhìn anh, có lẽ vậy, có lẽ cô từng coi Giang Thanh Viễn là một người có thể cho cô hy vọng về một cuộc sống yên ổn, từ đó về sau không để cô phải phiêu bạt nữa, trải qua cuộc sống đơn giản mà đại đa số mọi người đều trải qua, sau khi biết gia thế của anh, cô cũng biết, không hy vọng nữa, thứ cô cần không phải là như vậy.

Anh mỉm môi, xem như trả lời, quả thực anh có điều tra cô, đừng hỏi vì sao, bởi vì bản thân anh cũng không biết.

Trên mặt cô có vài phần tức giận, cô xoay người rời đi, anh dùng một tay bắt lấy tay cô, “Chẳng qua em cho rằng anh ấy là một người đàn ông có thể cho em một cuộc sống yên ổn, đàn ông thỏa mãn điều kiện này có rất nhiều, em không cần vì vậy mà tức giận.”

Cô giãy giụa, muốn thoát khỏi tay anh, anh cũng không bằng lòng, sức lực của cô cũng không bằng anh.

Cô giương mắt nhìn anh, “Buông ra.”

“Cùng nhau ăn cơm.” Anh kiên trì.

Cô cúi đầu, cô cũng không muốn có tiếp xúc gì với anh.

Anh thở dài, buông cô ra, chỉ là nhìn về phía cô với sắc mặt nghiêm túc, “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Cô dừng một chút, suy nghĩ dự định rời đi cũng gác lại, mỗi khi anh lộ ra biểu cảm như vậy, cô đều tin tưởng anh, đương nhiên, anh cũng chưa lừa gạt cô điều gì, chỉ là hiện tại, cô ảo não chính là, thói quen này vậy mà vẫn còn chưa thay đổi.

Tô Y Lâm, vẫn lên xe của Giang Thanh Dịch.

Giang Thanh Dịch đưa cô đến một quán cơm riêng tư, ở một nơi hơi hẻo lánh, tựa hồ thuộc về nơi loại người có tiền sẽ đến đây để thư giãn khi nhàn rỗi, bởi vì ít người, môi trường tốt, không khí trong lành, tự nhiên được coi như địa điểm tốt nhất để tán gẫu. Mà tất nhiên Tô Y Lâm cũng có sự lý giải của riêng mình, sợ dĩ anh đưa cô tới đây, có lẽ cũng là sợ ai đó chụp ảnh được hoặc gặp được, dù sao hiện giờ anh cũng là anh chàng độc thân “vàng” trong giới thượng lưu, rất nhiều cô gái mơ ước đến anh, nếu chụp được cảnh cô và anh đi cùng nhau, đối với anh mà nói, cũng là một phiền toái lớn.

Hiện giờ, cô có thể thực tình tảo để đổi mặt với một chuyện, cô và anh là hai người thuộc hai thế giới, còn anh và Giang Thanh Viễn mới thuộc cùng một loại người, cách cô rất xa.

Hai người cùng nhau đi vào, dường như anh rất quen thân với ông chủ, sau khi chào hỏi, mới đưa cô lên tầng. Chỉ một lát sau, phục vụ mang lên một khay đen đen gì đó, có chút giống với sắc đen của bùn đất, đen như mực, phục vụ có ý nói một câu, đây là ông chủ đặc biệt bảo mang cho cô.

Sau khi Giang Thanh Dịch nói cảm ơn, mới nhìn về phía cô, “Có thể ném thử xem.”

Cô nhìn đến thứ màu đen trên bàn, dùng đũa gấp một miếng, cô nghĩ rằng ăn sẽ rất cứng, ăn cũng ngọt và thơm vô cùng, bên ngoài màu đen bao lấy thứ màu trắng bên trong, như là rất nhiều loại hoa quả trộn lại với nhau, lại dùng nguyên liệu đặc biệt bọc lại, hương vị tươi mát tự nhiên, ngọt nhưng không ngán, hơn nữa thứ này tuyệt đối là trăm phần trăm từ thiên nhiên.

Đã rất lâu rồi cô không ném qua thứ gì tinh tế như vậy, cho dù là khi cô đi cùng Giang Thanh Viễn, Giang Thanh Viễn là một người hay chiều theo ý người khác, sợ cô cảm thấy gì đó, lúc đưa cô đi ăn cơm cũng là ở một nơi rất bình thường, đối với chuyện này cô vẫn luôn thực sự cảm kích, tuy rằng cô không nói, nhưng có thể lý giải được người khác.

“Thế nào?” Giang Thanh Dịch nhìn cô ăn một miếng mới mở miệng: “Đây là món đặc biệt trong các món đặc biệt ở đây, hầu hết mọi người chưa được ăn”, anh nhìn vào thành phần, “Lần này sao lại hào phóng như vậy.”

“Cũng không tệ lắm.” Cô ăn hai miếng rồi buông đũa.

Một lát sau, đồ ăn được bê lên, nhìn qua không có gì đặc sắc, nhưng vô cùng dân dã, thuộc loại thức ăn không dùng “sắc” mà dùng hương vị để hấp dẫn thực khách.

“Sau khi rời đi, đã làm những gì?” Anh tùy ý mở miệng hỏi.

“Đã làm rất nhiều việc, làm người trông kho, nhân viên bán hàng, bán quần áo...” Cô nhất nhất nói xong, trong lời nói không chứa nửa phần cảm xúc, giống như đang miêu tả chuyện của người khác.

“Rất vất vả!” Cuối cùng anh dẫn dắt thêm vào một câu như vậy, bởi vì bỗng nhiên không biết nên nói gì. Nhâm Y Lâm trước kia, tuy rằng mang theo bộ dạng tùy tiện, nhưng cũng xác thực là một thiên kim tiểu thư, sống trong một thế giới tương đối thuần túy, sau khi rời đi, lại chỉ có thể tự buộc mình thích ứng với xã hội này, chuyện đó đối với cô mà nói, thực sự có chút tàn nhẫn.

“Cũng được.” Đối với cô, còn những chuyện khác nữa, thế này đã là tốt lắm rồi, ban ngày có thể làm việc, đến tối có thể ngủ ở một nơi an toàn, chuyện khó chịu nhất chính là hôm nay không biết mình có thể đi đâu, không biết mình nên vượt qua thời khắc tiếp theo như thế nào.

Cô ăn rất ít, anh mặt nhăn mày nhu, “Ăn nhiều một chút.”

Cô liếc mắt nhìn anh, hiện tại quả thực cô ăn không nhiều lắm, “Ừm.”

Sự phối hợp của cô, làm tâm tình của anh tốt hẳn lên, sắc mặt cũng dễ coi hơn, “Tô Y Lâm, xin lỗi.”

“Hử?” Cô nhìn anh, hiển nhiên là thấy rất khó hiểu.

“Anh cũng không biết năm đó em vì nguyên nhân như vậy mới rời đi.” Lúc anh nói ra những lời này, trong lòng cũng nặng trĩu, anh chỉ nghĩ rằng cô giận dữ, bị bố mắng một trận liền làm loạn rồi nhà bỏ trốn, mẹ cô vừa mất, vậy mà lúc đó cô còn câu kinh, khi đó anh cảm thấy hành vi của cô vừa ấu trĩ vừa tùy hứng, cũng chưa từng suy nghĩ, cô mang theo cảm giác tội lỗi trong lòng mà rời đi...

Anh nặng nề, còn cô cong cong khóe miệng: “Biết hay không có liên quan gì?” Đây đều là chuyện của cô, không liên quan đến anh, “Anh không làm gì có lỗi với tôi cả, từ đầu tới cuối đều không có, cũng không cần phải cảm thấy mắc nợ.”

Đời này cô và anh, cũng cứ như vậy đi, trong lòng cô, anh chỉ là một thiếu niên mà cô từng điên cuồng lao đầu vào, như vậy mà thôi. Giống như việc anh đưa cô tới đây ăn cơm, nhìn đến sắc mặt của ông chủ kia, cô nghĩ, anh cũng từng đưa không ít cô gái tới nơi này. Trước kia nếu có suy nghĩ này, cô sẽ khó chịu đến chết, hận không thể xé xác mấy cô gái đó ra, hiện giờ sau khi lại suy nghĩ như vậy, cô không có ý tưởng gì, cho dù là nghe được tin anh kết hôn, cô nghĩ tâm trạng của mình cũng không có gì thay đổi.

Cô nói như vậy, anh không biết vì sao, tâm tình mình trầm hẳn xuống, giống như tốc độ của một vật gì đó đang rơi.

Cô ăn xong, lau miệng, “Cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm.”

Đối với một người, thương tổn lớn nhất không phải oán hận căm thù, cũng chẳng phải uất ức hay biến mất, mà là đã thờ ơ.

Anh cười cười, lại không biết mình đang cười cái gì, “Không hỏi anh muốn nói gì với em sao?” Anh cũng không hỏi lại, bởi vì tựa hồ cô không có hứng thú, “Anh muốn đưa em đến một nơi.”

“Giang Thanh Dịch, đủ rồi.” Cô đứng lên, âm thanh cũng không lớn, nhưng đủ nghiêm túc, “Chúng ta bây giờ, đã không cần như vậy nữa, mà tôi cũng không còn là nữ sinh năm đó anh bảo gì cũng nghe theo, cho nên, cứ như vậy đi. Nếu anh cảm thấy cảnh ngộ của tôi hiện giờ, không nhận được sự trợ giúp của anh, không thỏa mãn được sự thiện lương sâu trong lòng anh, vậy cũng quên đi, bởi vì tôi không cần. Hiện tại tôi sống rất khá, không cần ai giúp đỡ, anh cũng không cần phải để ý đến tôi.”

Anh búng ngón tay, đưa thẻ trả tiền cho bồi bàn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô như cũ. Hiện giờ, cô nghĩ anh như vậy?

Vì sao, anh nhớ đến cô nàng tomboy từng đi theo anh dù đuổi như thế nào cũng không được? Không đủ xinh đẹp, không đủ dịu dàng, thậm chí không đủ thông minh, nhưng bất luận anh nói gì hay làm gì, cô vĩnh viễn là người đi theo anh vô điều kiện.

“Anh chỉ muốn nói với em, hiện giờ tình trạng sức khỏe của bố em không tốt lắm, có thời gian thì em nên đến bệnh viện thăm bác ấy.” Cuối cùng dường như anh nhận thua.

Người cô hơi khựng lại, lại rõ ràng run lên một chút, lập tức thống khổ lắc đầu.

Cô không đi, cũng sẽ không đi, bố cô, căn bản là không muốn nhìn thấy cô. Vốn sức khỏe ông không tốt, nếu thực sự nhìn thấy cô, có lẽ... Ánh mắt cô hơi đỏ lên, nhưng vẫn cần môi không chế cảm xúc của mình.

Cô đang ần ần.

Anh không miễn cưỡng cô, “Anh đưa em về.”

Cô nhắm mắt, “Cảm ơn.”

Lúc trở về, anh lái xe, cô ngồi ở phía sau, trong xe vang lên giai điệu nhẹ nhàng du dương, thỉnh thoảng anh nhìn kính chiếu hậu quan sát cô gái ngồi sau, cô im lặng ngồi đó, giống như một bức tranh sơn thủy, tĩnh lặng như vậy, làm người ta giống như không cảm nhận được hơi thở của cô, giống như căn bản cô không tồn tại.

Anh không biết vì sao Giang Thanh Viễn say mê cô như thế, có lẽ cảm giác rơi vào lưới tình là như vậy? Giống như một thứ bí ẩn, làm người ta muốn tìm hiểu đến cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Tô Y Lâm

Tô Y Lâm nằm trên giường, trần trọc không yên, như thế nào cũng không ngủ được. Nhắm mắt lại, là hình ảnh cô đứng trong bệnh viện, nghe thấy bác sĩ

thông báo mẹ cô đã qua đời, cô không thể tin được, muốn vọt vào phòng bệnh, cô không tin mẹ chưa nhìn thấy cô kết hôn đã cứ rời đi như vậy, cô không tin, không tin một chút nào. Cô vừa mới chạy vào, tay còn chưa chạm đến người trên giường, đã bị bố hất tay ra.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của bố.

“Mày đừng chạm vào bà ấy, mày có tư cách gì mà chạm vào bà ấy, chính mày, làm bà ấy tức mà chết... Mày đừng chạm vào bà ấy.” Nhâm Tông Diệu nhìn cô, cả người run rẩy.

“Bố...”

“Tao không phải bố mày, tao cũng không có đứa con gái như mày...”

Cô nhìn mẹ nằm yên lặng trên giường bệnh, giống như đang ngủ, thậm chí ngủ rất say, nhưng bác sĩ nói mẹ không còn hô hấp nữa, tim cũng đã ngừng đập. Cô rất muốn lấy tay chạm vào mẹ, sau đó nói cho bác sĩ ông ấy chẩn đoán sai rồi, mẹ chỉ đang ngủ rất say mà thôi, mẹ vẫn còn sống tốt, nhưng cô không dám đến chạm vào, không phải vì bố ngăn cản, mà vì sợ hãi kết luận của cô và bác sĩ đều giống nhau.

Cô nghe lời bố lặp lại, là cô khiến mẹ qua đời, sao họ lại sinh ra đứa con gái không nghe lời như cô, sao cô lại không ngoan như thế, làm mẹ tức giận đến ngã bệnh, sao cô lại đáng ghét như vậy. Nhâm Tông Diệu tức giận tới cực điểm, thậm chí nhin không được đánh lên người cô, tựa hồ chỉ có làm vậy, mới khiến ông dễ chịu hơn một chút.

Cô quỳ gối trước giường bệnh của mẹ, để bố tùy ý mắng, tùy ý đánh, thậm chí cô còn nghĩ như vậy cũng tốt, nếu có thể làm mẹ quay trở về, cô có chết cũng đáng.

Là cô hại chết mẹ, sức khỏe mẹ vốn không tốt lắm, cô lại làm ra chuyện như vậy, bố nói không sai, cô chính là đứa con gái bất hiếu, hại chết mẹ mình, có đứa con nào lại làm ra chuyện đáng căm phẫn như vậy hay không.

Ở Đại học Minh Giang, chỉ cần là người có mắt, đều biết Nhâm Y Lâm thích Giang Thanh Dịch. Một cô gái, biến mình thành bộ dạng như vậy, còn mặt dày theo sau một nam sinh, còn có thể vì điều gì? Không ít nữ sinh có thiện cảm với Giang Thanh Dịch đều thảo luận sau lưng về sự tồn tại của Nhâm Y Lâm, quả thực là kì quái, đi theo Giang Thanh Dịch, nghĩ rằng như vậy sẽ làm Giang Thanh Dịch cảm thấy cô đặc biệt sao? Chẳng qua Giang Thanh Dịch coi cô là chân sai vặt miễn phí mà thôi, lại được chuyện cô chạy nhanh hơn bất kì ai nữa. Bản thân Nhâm Y Lâm không phải chưa từng nghe những lời này, nhưng nghe được thì thế nào, trong mắt cô, tất cả những người đó đều ghen tị, bởi vì dù có đổi lại thành mấy người đó, Giang Thanh Dịch cũng không cho họ đi theo anh, người có thể đi theo Giang Thanh Dịch, từ đầu đến cuối chỉ có một người, chính là – Nhâm Y Lâm.

Chỉ có một người, nghe lời này sao lại thỏa mãn lòng hư vinh như vậy, nói cách khác, đối với Giang Thanh Dịch thì chỉ có cô mới là một sự tồn tại đặc biệt, đích xác như thế, không phải sao?

Nhâm Y Lâm từng tiêu phí thời gian suy nghĩ, ý nghĩa của cô đối với Giang Thanh Dịch là gì, đáp án là người đặc biệt nhất trên đời. Anh lớn hơn cô một tuổi, hai người cùng lớn lên trong một đại viện, lúc cô học được cách gọi bố gọi mẹ, cũng học được gọi anh, chỉ là về sau dù thế nào cô cũng không chịu gọi Giang Thanh Dịch là anh, bởi vì khi đó cô biết, anh trai và em gái không thể nào ở bên nhau.

Ngày còn bé, khi lũ trẻ đi trộm thứ này thứ kia, cô sẽ canh chừng cho cả bọn. Lúc anh bị bố mẹ phạt, cô im lặng ở cạnh anh. Khi anh bị thầy giáo phạt chép bài tập, cô liền bắt chước chữ anh giúp anh chép bài. Khi anh làm loạn trốn nhà đi, cô lặng lẽ đưa tất cả tiền tiêu vặt của mình cho anh... Trên thế giới này ngoại trừ Nhâm Y Lâm cô, còn ai đối xử tốt với anh như vậy?

Thời cấp ba, khi anh ra ngoài đánh nhau, cô sẽ đi cùng anh, anh muốn đánh người, cô sẽ đưa cho anh vũ khí. Lúc tâm tình anh không tốt, cô trốn học đi uống rượu cùng anh, cho dù ngày hôm sau bị giáo viên chủ nhiệm bắt được mắng cho một trận, cô cũng thấy đáng giá, bởi vì người đó là Giang Thanh Dịch anh, không phải ai khác, là người mà cô vẫn luôn muốn lấy.

Khi đó, cô chưa từng biết, thứ tình yêu này, từ trước đến nay đều không tuân theo quy luật thứ tự trước sau, nó huyền diệu như thế, huyền diệu đến mức cô còn chưa kịp lý giải hoàn toàn, nó đã nảy sinh.

Nghe tin Giang Thanh Dịch theo đuổi mỹ nhân Khoa tiếng Trung Đại học Minh Giang, suy nghĩ đầu tiên trong đầu Nhâm Y Lâm là không tin, chuyện này chắc chắn là mọi người nói đùa, sao anh có thể theo đuổi người khác được, sao có thể. Cô nhìn thấy ánh mắt những người đó nhìn về phía cô tràn ngập sự thương hại, giống như đang nhìn một nữ sinh vừa thất tình, chỉ là họ đều lầm rồi, cho dù là Giang Thanh Dịch thật sự theo đuổi người khác, cô cũng không thất tình, cô và Giang Thanh Dịch ngay cả “tình” cũng không có, sao có thể thất tình được, hai chữ “thất tình” này, đối với một số người, có đôi khi cũng là một sự tồn tại đầy châm chọc.

Nhưng trong trường mọi người đều truyền tai nhau về sự kiện kia, cô muốn tìm anh, muốn hỏi anh cho rõ ràng, chuyện đó có phải là thật hay không, sao anh có thể thích La Tâm Du được. Rõ ràng lần trước khi nhìn thấy La Tâm Du, đám huynh đệ kia của anh đều hò hét ngắm mỹ nữ, còn anh chỉ nhìn thoáng qua, cười mở miệng: “Vậy cũng tính là mỹ nữ, ánh mắt các cậu kiểu gì vậy?”

Cách nói chuyện như thế, sao có thể thích được?

Cô tìm anh khắp trường, muốn tìm anh, để anh nói với những người đó, đính chính những tin đồn.

Nhưng rốt cuộc cô tìm được anh rồi, ở căng tin của trường, nơi đó có rất nhiều người đang đứng, bởi vì tất cả mọi người đều đang xem cảnh náo nhiệt. Cô đi qua, phát hiện mọi người đang nhìn Giang Thanh Dịch và La Tâm Du.

Lúc này Giang Thanh Dịch đang cầm lấy tay La Tâm Du, còn La Tâm Du thì nhũn mảy, càng có thêm dáng dấp yếu đuối của một mỹ nữ, tuy rằng loại dáng dấp yếu đuối này làm người ta nhìn thì bỗng nhiên thấy không thoải mái, “Giang Thanh Dịch, anh buông ra.”

“Không buông.” Giang Thanh Dịch cười khê, giống một thiếu niên tinh nghịch, “Cứ không buông.”

“Anh thật... ấu trĩ.” Đường như La Tâm Du thực sự hơi tức giận.

“Anh chính là ấu trĩ, vì em mà ấu trĩ.” Giang Thanh Dịch vẫn cười.

La Tâm Du vừa tức vừa vội, cuối cùng đỏ mặt.

“La Tâm Du, anh thích em, anh hy vọng em trở thành bạn gái của anh.” Giang Thanh Dịch mang theo vẻ mặt chân thành.

“Giang Thanh Dịch, tôi không thích anh, cũng không thể trở thành bạn gái của anh.” Đột nhiên La Tâm Du vùng thoát khỏi tay anh, xuyên qua đám người chạy mất.

Rất nhiều người đều cười, có người nhìn Giang Thanh Dịch cười, “Cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng.”

“Đó là đương nhiên.” Anh đứng trong đám người, cười đến có chút xấu xa, lại có chút tà ác.

Nhâm Y Lâm cũng đứng trong đám người đó, nhưng anh không nhìn đến cô. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng, chuyện người khác nói đều là thật, anh thật sự theo đuổi La Tâm Du, nhưng rõ ràng anh không thích La Tâm Du, hơn nữa rõ ràng anh biết cô thực sự ghét La Tâm Du. Thành tích của cô không tốt lắm, mà Khoa tiếng Trung của trường này lấy điểm tương đối thấp so với các trường khác, vì thế cô chọn chuyên ngành này, cô có thể cảm thấy La Tâm Du thường nhắm vào mình, bởi vậy cô không có thiện cảm với La Tâm Du, cô còn từng đề cập tới chuyện này trước mặt Giang Thanh Dịch rồi.

Lúc ấy anh nói – Ai dám bắt nạt em, anh sẽ làm cho cô ta phải hối hận vì đã đến thế giới này.

Cách nói bá đạo mà có chút buồn cười, cô lại cảm thấy mình hạnh phúc muốn chết đi được, khi đó cô là người duy nhất ở bên cạnh anh, là nữ sinh duy nhất ở bên cạnh anh, hiện giờ anh đã có đối tượng để theo đuổi, còn là người mà cô ghét nhất. Mà cô hoàn toàn không biết tất cả mọi chuyện xảy ra như thế nào...

Cô không thể tin được, hoàn toàn không tin.

Trong Khoa tiếng Trung, mỹ nữ khá nhiều, mà La Tâm Du được xem như một người đặc biệt, mọi người đều nói trên người cô ta có phong cách cổ điển, mà nguyên nhân Tô Y Lâm không thích cô ta là do cảm thấy cô ta giả tạo, còn rất thích khoe khoang, có phần cố ý muốn thu hút ánh mắt người khác.

Nếu không phải cô tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, thế nào cô cũng không thể tin được Giang Thanh Dịch thật sự thích La Tâm Du, đến mức phải theo đuổi để La Tâm Du trở thành bạn gái, mà đã rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy Giang Thanh Dịch vui vẻ như vậy, chẳng lẽ đó chính là thứ gọi là mị lực của tình yêu? Cô không biết, cô chỉ cảm thấy rất khó chịu.

Buổi tối, Thẩm Đại Ngưng đến đây với cô, Thẩm Đại Ngưng không tham gia kì thi đại học, hiện tại đã tiến vào giới giải trí, chỉ là chưa có tiếng tăm, bản thân Thẩm Đại Ngưng cũng không đề ý, cô còn trẻ, vào cái vòng tròn này chính là cảm thấy chơi rất vui, thật sự là không có ý định nhờ đó mà nổi tiếng.

Sở dĩ Thẩm Đại Ngưng không tham gia kì thi vào đại học, thật sự là một chuyện kì lạ, bởi vì mùa hè năm lớp 11 thật sự rất nóng, không sai, nguyên nhân ban đầu chính là điều này. Trường cấp ba của họ tạm thời còn chưa lắp điều hòa trong phòng học, ý của nhà trường là không thể nuôi dưỡng học sinh thành người yếu ớt như vậy. Thẩm Đại Ngưng nhắc mấy lần là quá nóng, bố Thẩm nghĩ phải lắp cho lớp con gái một chiếc điều hòa, có điều nếu chỉ lắp trong một lớp, ảnh hưởng sẽ không tốt lắm, phải lắp cho cả trường, khi đó rốt cuộc Thẩm Đại Ngưng cảm thấy được vẫn là tiết kiệm một chút thì tốt hơn. Vì thế đợt học thêm chương trình học năm lớp 11, còn một tiết học cuối cùng trong ngày nhưng Thẩm Đại Ngưng cảm thấy quá nóng, liền lập tức về nhà, nói với bố cô, ở trường quá nóng, cô không muốn đi học. Khi nghe thấy con gái nói như vậy, bố Thẩm không nói hai lời, lập tức đến trường tìm hiệu trưởng, nói con gái ông không tham gia đợt học thêm, dù sao có học thêm hay không thì thành tích của con gái ông vẫn vậy, sau đó... hiệu trưởng đồng ý.

Kết quả, Thẩm Đại Ngưng ở nhà ngốc, cảm thấy mỗi ngày trôi qua thật quá sung sướng, nếu thích thú như vậy, đến trường để làm gì? Cô bắt đầu có suy nghĩ này trong đầu, sau đó dứt khoát không học bài, đương nhiên, hai ông bà nhà họ Thẩm vẫn khuyên bảo cô một hồi, phát hiện cô thật sự không thích học, cảm thấy đời người không chỉ có học tập là con đường duy nhất, vì thế chiều theo ý con gái.

Sau đó, Thẩm Đại Ngưng được người phụ trách một tạp chí nhìn trúng, bắt đầu chụp một vài tấm ảnh bìa và hình minh họa, dần dần tiến vào giới giải trí, hiện giờ đã đạt được chút thành tích.

Thẩm Đại Ngưng đến đây xem Nhâm Y Lâm, liền phát hiện Nhâm Y Lâm cả người mệt mỏi, nhìn qua không có chút tinh thần nào.

“Cậu làm sao vậy? Lần trước nhìn cậu vẫn tốt mà, sao giờ lại biến thành thế này?” Thẩm Đại Ngưng mang theo vẻ mặt khó hiểu.

“Đại Ngưng.” Nhâm Y Lâm gằn như khóc nước nỏ, “Cậu nói tớ nên làm gì bây giờ?”

“Làm sao vậy?” Thẩm Đại Ngưng hoàn toàn không hiểu, vẻ mặt mờ mịt.

“Anh ấy thích người khác... Anh ấy theo đuổi người khác... Cậu nói xem sao anh ấy có thể như vậy, anh ấy biết rõ tớ ghét La Tâm Du, sao anh ấy có thể đối xử với tớ như vậy, sao có thể đối xử với tớ như vậy?” Nhâm Y Lâm ôm Thẩm Đại Ngưng, nhìn không được xúc động muốn khóc, “Vì sao lại biến thành như vậy? Cậu nói xem vì sao mọi chuyện lại biến thành như vậy?”

Thẩm Đại Ngưng vỗ nhẹ vào lưng bạn tốt, “Bởi vì Giang Thanh Dịch theo đuổi nữ sinh khác, cho nên cậu khó chịu?”

Nhâm Y Lâm chỉ cúi đầu khóc, dường như rất đau lòng, cũng hoàn toàn không muốn nói chuyện.

Thẩm Đại Ngưng đẩy bạn từ trong lòng ra, “Y Lâm, thật ra có một câu tớ đã sớm muốn nói với cậu, nhưng vẫn không có cơ hội.”

Nhâm Y Lâm nhìn cô, dùng ánh mắt hỏi – cậu muốn nói với tớ điều gì?

“Cậu ở bên cạnh Giang Thanh Dịch lâu như vậy, có từng nghĩ tới khả năng này hay không, cậu vẫn đợi chờ như vậy, anh ấy liền coi cậu là anh em, cũng không nghĩ đến khả năng gì khác, cũng không sinh ra tình cảm gì, cho đến khi anh ấy gặp được nữ sinh anh ấy thích...” Thẩm Đại Ngưng nói đến đây thì trầm mặc trong chốc lát, “Ý của tớ là, có lẽ cậu gần gũi với anh ấy quá, nên anh ấy dần coi đó là một thói quen, vì vậy sẽ không cân nhắc đến cái gọi là tình cảm...”

Nhâm Y Lâm lắc đầu, “Tớ không hiểu ý của cậu là gì, tớ thích anh ấy như vậy, tớ ở bên cạnh anh ấy là sai sao? Tớ làm sai việc gì?”

Thẩm Đại Ngưng hé miệng, kỳ thật, cũng không làm gì đi. Bất luận Giang Thanh Dịch có thái độ gì, nhưng Nhâm Y Lâm đi theo Giang Thanh Dịch thực sự rất vui vẻ, người khác không biết, nhưng cô rất rõ ràng. Vì sao người ta rơi vào lưới tình, chỉ là vì có thể trải nghiệm thứ tình cảm kì diệu đó mà thôi, nếu Nhâm Y Lâm đi theo Giang Thanh Dịch, nhận được lại chính là niềm vui, vậy cần gì phải suy xét xem tác dụng của việc đó là gì và nó có phải mơ tưởng hay không, dù sao chỉ cần cô ấy vui vẻ là được.

“Cậu không sai.” Thẩm Đại Ngưng nhẹ nhàng thở dài.

Nhâm Y Lâm lại hết sức bất bình, “Nhất định là La Tâm Du quyến rũ anh ấy, tớ nói cho cậu biết, La Tâm Du đó không đơn giản như bề ngoài đâu, tớ cảm thấy cô ta rất xấu xa... Nhất định là do cô ta quyến rũ, lại còn cố tình mang theo bộ dạng hiền lành vô tội như thế, còn không đồng ý, giả bộ giống như vậy cơ, tớ dám cam đoan, lúc cự tuyệt trong lòng cô ta hẳn là đang mừng thầm đấy.”

Nhâm Y Lâm như vậy làm Thẩm Đại Ngưng nở nụ cười, nhưng không cười thành tiếng.

Ngay cả vào thời điểm này, Nhâm Y Lâm cũng chỉ trách La Tâm Du quyến rũ Giang Thanh Dịch, chứ chưa từng trách Giang Thanh Dịch bao giờ, đây có lẽ gọi là yêu nhĩ, không nở trách người mình yêu, vì thế chỉ có thể trách tội người khác.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nhâm Y Lâm

Nhâm Y Lâm không thích La Tâm Du, chuyện này bắt đầu không phải kể từ khi Giang Thanh Dịch theo đuổi La Tâm Du, mà là nhận thức “cá nhân” của cô với La Tâm Du. Đúng vậy, là nhận thức của riêng cô, bởi vì không có ai tác động đến. Trong sinh mệnh của mình, cô chưa từng gặp ai giống La Tâm Du. Khi cô và La Tâm Du đi mua đồ dùng cho lớp học, tiền là La Tâm Du giữ, sau khi mua xong, lúc quyết toán sổ sách, có khoản bất thường, La Tâm Du nói dăm ba câu, tất cả mọi người đều nhận định là Nhâm Y Lâm bỏ tiền vào túi mình, đã thế La Tâm Du còn mang bộ dạng hiền lành tốt bụng bảo cô ta cũng có trách nhiệm trong chuyện này, mọi người đừng trách Nhâm Y Lâm. Lần đầu tiên Nhâm Y Lâm phải ngậm bồ hòn như vậy, tức giận đến muốn hắt bần.

Sau chuyện đó, Nhâm Y Lâm không quản chuyện của lớp nữa, vì thế lại có người nói, cô không yêu tập thể, không lấy lớp làm trọng, cô bỏ lại một câu “Lớp cũng không yêu tôi” rồi đi theo Giang Thanh Dịch.

Một chuyện khác là cô vừa mới gia nhập hội học sinh, La Tâm Du cố tình cũng đến góp vui, thế này cũng không có gì, cô không để ý tới là được, nhưng hội trưởng lại bảo hai người là bạn cùng lớp, vì thế xếp vào chung một nhóm nhỏ với nhau, Nhâm Y Lâm cực nhọc hoàn thành nhiệm vụ, La Tâm Du lại nói mấy câu, liền đổi trắng thay đen, ý tứ rất rõ ràng, tất cả đều là La Tâm Du làm, Nhâm Y Lâm ngoại trừ nhàn hạ thì không làm gì hết, La Tâm Du nhu mì mi đứng ở đó, tựa hồ vì phải làm việc mà tay còn đau. Nhâm Y Lâm tức giận, rời khỏi hội học sinh, không muốn có bất kì liên quan gì với La Tâm Du nữa.

Trong mắt Nhâm Y Lâm, La Tâm Du chính là loại nữ sinh có tâm kế thường thấy trên tivi, ngày trước xem tivi cô cảm thấy tại sao lại có nhiều người ngu ngốc như vậy, bị loại nữ sinh đó lừa gạt, đối lại vào cuộc sống, cô mới phát hiện, người ngu ngốc như vậy thật nhiều. Mà Nhâm Y Lâm nằm mơ cũng hy vọng có một ngày, tất cả mọi người phát hiện ra bộ mặt thật của La Tâm Du, sau đó mỗi người đều sẽ phỉ nhổ vào mặt cô ta. Thực tế là, người ở cùng với La Tâm Du đều cảm thấy cô ta thiện lương tốt đẹp, đối xử với mọi người nhiệt tình, sống tích cực, Nhâm Y Lâm ghét La Tâm Du như vậy, vì thế lập tức bị gán cho “tội danh” ghen tị.

Nhâm Y Lâm vẫn luôn cảm thấy rằng sớm muộn gì La Tâm Du cũng bị vạch trần, sau đó cô sẽ có rất nhiều người cùng chí hướng với mình, trên thực tế

là cô ngày càng mang tiếng xấu, điều này càng làm cô thêm ghét nữ sinh đạo đức giả kia.

Nhưng mà khi thấy người khác không biết được bộ mặt thật của La Tâm Du, cô cũng từng tự suy xét về vấn đề này, đến cuối cùng là người khác rất ngốc, không thể nhìn rõ, hay vẫn là La Tâm Du chỉ nhắm vào cô, còn ở trước mặt người khác liền duy trì hình tượng Bạch Liên Hoa. Nhâm Y Lâm nghiêng về về trước hơn, bởi vì cô không cảm thấy đối phương chỉ nhắm vào chính mình, nhắm vào một người, cũng cần phải có nguyên nhân đúng không, cô và La Tâm Du hoàn toàn không có thù xa hận gần gì, cô cũng không phải người có thành tích tốt làm người ta đố kỵ, lại cũng chẳng phải kiểu người xinh đẹp làm người cùng giới phải tự thẹn, vì thế chỉ có thể là La Tâm Du trời sinh đã nham hiểm.

Chuyện cô tâm tâm niệm niệm muốn tố giác La Tâm Du ác độc còn chưa xảy ra, trong trường đã xảy ra chuyện khác là Giang Thanh Dịch theo đuổi La Tâm Du. Lần này, Nhâm Y Lâm mới rõ ràng, thì ra hình ảnh của cô trong mắt mọi người là như vậy, mặt dày mày dạn đi theo Giang Thanh Dịch, hiện giờ Giang Thanh Dịch đã có đối tượng để thích, cô còn có thể tiếp tục không biết xấu hổ như vậy đi theo Giang Thanh Dịch sao?

Chỉ có mấy người bạn chơi cùng Giang Thanh Dịch mới an ủi cô, bảo cô đừng đau lòng, La Tâm Du đối với Giang Thanh Dịch, chẳng qua chỉ là sự mới mẻ nhất thời thôi, hơn nữa lấy tính cách của Giang Thanh Dịch mà nói, bạn gái đương nhiên không thể bằng anh em được. Trong nháy mắt đó, Nhâm Y Lâm mới cảm thấy mình thật sự đau, bởi vì trong mắt người khác, cô và Giang Thanh Dịch là quan hệ anh em. Trước đây để không có mối quan hệ đó với anh, cô có chết cũng không chịu gọi Giang Thanh Dịch là anh, hiện giờ cô có thể ở bên cạnh anh, nhưng lại vẫn dùng thân phận như thế.

Cô hỏi họ, sao Giang Thanh Dịch lại thích La Tâm Du.

Mọi người trầm mặc trong chốc lát, vẫn nói cho cô sự thật. Có một lần Giang Thanh Dịch đi ăn cơm nhưng quên mang tiền, anh cảm thấy rất xấu hổ, cũng không muốn mất mặt nói rõ, là La Tâm Du đi đến trước mặt anh, chủ động mời anh ăn cơm, cũng không vạch trần ra chuyện anh không mang theo tiền, sau đó cũng giả bộ làm như không biết gì. Khi đó, đột nhiên Giang Thanh Dịch cảm thấy nữ sinh này không giống mọi người.

Không giống mọi người, Nhâm Y Lâm nghe thấy càng thêm đau lòng, thì ra chỉ cần một chút tiền cơm, là có thể lấy lòng Giang Thanh Dịch, mà cô ở bên cạnh anh nhiều năm như thế, vậy mà ngay cả một chút tiền cơm cũng không bằng.

Cô rất đau lòng, hơn nữa loại đau lòng này không thể nói cho bất kì ai, giống như có vật gì đó mắc ở trong lòng, biết, nhưng không lấy ra được, đành phải tiếp tục khó chịu.

Cô đi tìm Giang Thanh Dịch, anh đang chơi bowling cùng mọi người, kĩ thuật của anh không tồi, hơn nữa còn rất tuấn tú, bên người có vài nữ sinh vây quanh, cô không để ý đến mấy người này, đi đến trước mặt anh, “Cậu thật sự thích La Tâm Du?”

“Ừ, thích.” Anh thờ ơ nói, tiếp tục ném một trái, ngay cả quay đầu lại nhìn cô cũng chưa từng, giống như hóc mắt cô đó lên giờ phút này, dường như hoàn toàn không liên quan gì đến anh.

Cô rời đi, đi thật xa, khi quay đầu nhìn lại, anh chơi đùa vui vẻ cùng một đám mỹ nữ như cũ, căn bản là không nhìn cô, điều tuyệt vời trong sinh mệnh của anh, không có nửa phần dành cho cô.

Sau ngày đó Nhâm Y Lâm bắt đầu nhắm vào La Tâm Du đủ các kiểu, nếu cô đã ghét một người như vậy, đối phương lại làm mình khó chịu, hà cớ gì cô phải tiếp tục không thoải mái một mình. Trong túi của Nhâm Y Lâm bắt đầu có các loại động vật nhỏ ghê tởm, sợ tới mức trong giờ học La Tâm Du phải hét âm lên, trong thức ăn của La Tâm Du cũng xuất hiện mấy thứ ghê tởm đó, nghe nói mấy ngày này La Tâm Du ra khỏi cửa đều phải thận trọng, cho dù là như vậy, vẫn có nước từ trên cao rơi xuống người La Tâm Du.

Nhâm Y Lâm cảm thấy từ trước đến nay chưa bao giờ mình sáng khoái như vậy, khi đó cô mới hiểu được lời Thẩm Đại Ngưng nói là vô cùng chính xác, Thẩm Đại Ngưng nói, ai làm bản thân mình không vui, vậy trả lại cô ta gấp bội, làm cô ta càng không vui vẻ. Nhưng cô lại không biết một điều, người khác nhau thì làm ra những chuyện cũng không giống nhau. Tỉ như ngày đó Thẩm Đại Ngưng đối phó với những người cô ấy ghét, Thẩm Đại Ngưng liên trắng trợn tỏ vẻ là cô ấy làm, mặc kệ đối phương như thế nào, những người xem thấy Thẩm Đại Ngưng như thế, càng cảm thấy cô ấy quyết đoán, cũng đủ liều lĩnh, làm Thẩm Đại Ngưng có vẻ có cá tính.

Mà Nhâm Y Lâm làm chuyện như vậy, bị La Tâm Du tìm tới cửa, La Tâm Du cũng không đánh chửi, chỉ là vành mắt đỏ lên cầu xin cô: “Cậu có thể đừng nhắm vào tôi được hay không, tôi thật sự không biết tôi đắc tội cậu chỗ nào, cậu cũng biết gia cảnh nhà tôi không tốt như nhà cậu, cũng không thể được như cậu, nhưng cậu nói cho tôi biết, phải thế nào thì cậu mới bằng lòng thu tay lại? Cậu vì Giang Thanh Dịch mới làm vậy với tôi phải không? Nếu là như vậy... tôi có thể...” La Tâm Du khóc chạy đi.

Bởi thế tin đồn cô nhắm vào La Tâm Du vì Giang Thanh Dịch theo đuổi La Tâm Du lan truyền khắp trường. Trong những câu chuyện xưa, cô là phú nữ đại giàu có, còn La Tâm Du là cô bé lọ lem xinh đẹp hiền lành, hiện giờ tiểu thư giàu có nhắm vào cô bé lọ lem, mọi người tự nhiên sẽ đứng về phía cô bé lọ lem.

Đột nhiên cô phát hiện, sự sáng khoái mấy ngày nay cô đạt được, vậy mà lập tức tiêu tan hết, cô không vui vẻ một chút nào.

Giang Thanh Dịch chủ động đến tìm cô, nếu là trước đây, nhất định cô sẽ cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng lúc này, cô hạnh phúc không nổi, bởi vì cô biết rõ anh vì người khác mới đến tìm cô.

Mà anh cũng chỉ nói một câu: “Đừng làm chuyện như vậy, đối với bản thân em cũng không tốt.”

Cô cười, nửa câu sau của anh là muốn nói cô đừng nhắm vào La Tâm Du nữa? Nghe nói mấy ngày nay, anh tặng La Tâm Du không ít quà, là vì muốn làm La Tâm Du vui vẻ sao, nhưng anh có biết, sinh nhật cô bao nhiêu năm qua, anh có từng tặng món quà nào cho cô không, không có, ngay cả sinh nhật cô anh cũng không hỏi, huống chi là quà.

Cô luôn chờ mong, một ngày nào đó anh phát hiện ra cô cũng tốt, sau khi La Tâm Du xuất hiện, cô mới đột nhiên biết được, có lẽ cô có tốt hay không cũng chẳng sao, bởi vì căn bản cô không phải người anh cần.

Nhâm Y Lâm cảm thấy mình điên rồi, bởi vì có người cũng ghét La Tâm Du đề nghị với cô dứt khoát dọa La Tâm Du một trận, tốt nhất là làm La Tâm Du sợ đến mức đời này cũng không bao giờ dám xuất hiện trước mặt Giang Thanh Dịch nữa, cô đồng ý, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ, hy vọng tên của La Tâm Du hoàn toàn không còn dính dáng đến Giang Thanh Dịch.

Sự kiện đó diễn ra như thế nào, cô hoàn toàn không rõ.

Phiên bản lan truyền trong trường là rốt cuộc La Tâm Du đồng ý ra ngoài gặp mặt Giang Thanh Dịch, nhưng La Tâm Du gặp phải người xấu, suýt chút nữa bị người ta **, may là Giang Thanh Dịch xuất hiện đúng lúc. Mà cảnh sát bắt tay vào điều tra, những người muốn ** ở đồn công an rất hợp tác, tất cả đều khai là Nhâm Y Lâm sai nhóm người đó đi làm việc này, bởi vì Nhâm Y Lâm thích Giang Thanh Dịch, mà người Giang Thanh Dịch thích lại là La Tâm Du, Nhâm Y Lâm bèn nghĩ ra phương thức đó, muốn hãm hại La Tâm Du, La Tâm Du chịu đả kích này, nhất định sẽ rời khỏi Giang Thanh Dịch.

Nhâm Y Lâm bị cảnh sát đưa đi, ở đồn công an, cô bị tra khảo, cô bày tỏ cô chỉ nghe theo đề nghị của họ, họ nói đi dọa La Tâm Du, cô đồng ý, cũng không tham dự gì. Tất cả cảnh sát đều phấn nộ, sự việc đã được điều tra rõ, đến bây giờ cô còn ngụy biện, hiện tại lá gan của nữ sinh cũng thật lớn, việc làm đó hoàn toàn là phạm tội.

Chuyện này không biết thế nào lại truyền đến trường học, rất nhiều sinh viên đều căm phẫn, họ không thể chịu đựng được việc phải học dưới cùng một mái trường với loại người như vậy, cùng nhau yêu cầu nhà trường phải xử lý chuyện này. Mà hành vi của Nhâm Y Lâm bị rất nhiều người khinh bỉ, mọi người trong lớp cảm thấy hành vi của cô quá trơ tráo, rất nhiều người nói xấu cô, cái gì mà đã sớm biết cô là người như vậy, may mắn là không tiếp xúc nhiều với cô, cô quả thật là là đồ điên.

Trường học cũng không áp chế chuyện này, mà La Tâm Du vì bị kích động nên phải vào viện, sau khi ra viện La Tâm Du tỏ vẻ mình vẫn chưa bị làm hại, cho nên không có ý định truy cứu trách nhiệm, dù sao cô ta và Nhâm Y Lâm cũng là bạn học, chỉ là cô ta hy vọng về sau Nhâm Y Lâm đừng làm chuyện như vậy, bất luận đúng là Nhâm Y Lâm làm hay là người khác.

Nhưng chuyện này lại bị lan truyền trên mạng, tuy rằng La Tâm Du không định truy cứu, nhưng rất nhiều người đều cho rằng Nhâm Y Lâm phải bị trừng phạt, loại người như vậy bước vào xã hội chính là một khối u ác tính, ai biết về sau cô có thể làm ra chuyện gì nữa.

Có người trực tiếp bóc ra hành vi trong quá khứ của Nhâm Y Lâm, cùng với gia thế của cô, nhận định cô chính là một đứa con bị bố mẹ làm hư, không có việc xấu nào không làm, chính là ý vào mình có gia thế tốt, rất nhiều người nhục mạ cô, không ít người hy vọng cô phải được dạy cho một bài học. Cũng có người phỏng đoán, La Tâm Du không tố cáo Nhâm Y Lâm, có phải là do bị người khác bắt ép hay không, chứ làm gì có ai bị hại như vậy mà còn cười cho qua?

Trên mạng tất cả đều là bài đăng mắng chửi Nhâm Y Lâm, mà bạn học của cô lại cho rằng, cô là loại người yêu Giang Thanh Dịch đến điên cuồng, làm ra chuyện như vậy, mọi người không cảm thấy bất ngờ một chút nào, đây đều là tác phong của Nhâm Y Lâm.

Bất luận Nhâm Y Lâm giải thích như thế nào, cảnh sát cũng không tin tưởng cô, bạn học cũng không tin tưởng cô...

Là Giang Thanh Dịch đưa cô ra khỏi đồn công an.

“Nhâm Y Lâm, anh biết em tùy hứng, cũng biết em làm việc không lo lắng đến hậu quả, nhưng anh thật không ngờ em lại làm ra chuyện thế này, thì ra em là người như vậy...”

Lời cô muốn giải thích, tất cả mắc kẹt trong cổ họng.

Trong nhà sau khi biết chuyện của cô, Nhâm Tông Diệu tức giận đến mức muốn đánh chết cô, mà không biết mẹ nghe được chuyện này ở đâu, ngăn cản bố, mẹ nói, mẹ tin tưởng Y Lâm của mẹ sẽ không làm ra chuyện như vậy. Nhưng mẹ phát bệnh, vẫn qua đời, người duy nhất tin tưởng cô. Có lẽ là vẫn không tin đi, nếu không sao lại vì vậy mà tức đến cực điểm.

Nhiều năm sau, vô tình cô xem được một bộ phim truyền hình.

Nữ chính nói tính cách của cô ấy quả thật không tốt, cũng rất không thích người kia, nhưng cô ấy không xấu xa như vậy.

Cô nghe thấy lời thoại đó, vậy mà mặt ứa nước mắt.

Ai sẽ tin tưởng cô... cô cũng không xấu xa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Thầm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Kết quả kì thi vật lý được công bố, tôi phát huy khả năng như bình thường, thậm chí có chút hơn bình thường, bởi vì tôi được giải nhất, mà Chu Thừa Trạch cũng được giải nhì, cuộc thi vật lý này, đối tượng tham gia là tất cả các học sinh giỏi vật lý của các trường trung học toàn tỉnh, có thể đạt giải đã là được rồi, bởi vậy tôi và Chu Thừa Trạch đều được nhà trường tuyên dương, thậm chí còn được radio của trường đưa tin về việc này.

Những ngày này, tâm tình của tôi hết sức vui vẻ, tôi đặc biệt thích phát thanh viên của radio trường đọc “Bạn học Thầm Tây Nguyệt lớp 11/3 và bạn học Chu Thừa Trạch lớp 11/5 đại diện cho trường chúng ta...”, bạn học Thầm Tây Nguyệt, bạn học Chu Thừa Trạch, đây là lần đầu tiên, tên của tôi và tên của cậu ấy gắn liền với nhau, cảm giác đó rất kì diệu, làm cả đêm tôi đều nhớ lại những lời này, giống như trong ma chú, đó là khoảng cách duy nhất giữa tôi và cậu ấy, dù rằng trong mắt người khác nó chẳng là gì.

Bởi vì cuộc thi này, thầy giáo vật lý còn thưởng thêm cho tôi phần thưởng nữa, nói tôi đã làm thầy nở mày nở mặt, không chỉ đạt được giải, còn vượt qua cả Chu Thừa Trạch lớp 5. Thầy giáo vật lý lớp 5 luôn tự hào vì có học sinh như Chu Thừa Trạch, lúc này đây, thầy giáo vật lý lớp tôi cũng có thể hành diện được, mặc dù tôi vẫn là niềm tự hào của thầy, nhưng không có kiểu thi đua thế này để so sánh xem ai lợi hại hơn.

Các bạn học cũng sẽ khích lệ riêng với tôi – Thầm Tây Nguyệt, cậu thật lợi hại.

Trong khối cũng có bạn học bắt đầu biết đến tôi, lời đồn hiện tại chính là lớp 3 có Thầm Tây Nguyệt, lớp 5 có Chu Thừa Trạch.

Tôi đã từng xem rất nhiều rất nhiều tiểu thuyết, nếu trong câu chuyện xuất hiện lời đồn, đó nhất định là về nam chính và nữ chính, nhưng tôi biết, trong câu chuyện sẽ không xuất hiện Liễu Tư Ngôn, cũng sẽ không có đoạn lúc trước nam chính nói chuyện yêu đương với người khác, mà câu chuyện của tôi xuất hiện là do sự chủ định, nó sẽ không phải câu chuyện của tôi và Chu Thừa Trạch.

Nhưng tôi vẫn rất vui vẻ, bởi vì trong một khoảnh khắc nào đó, nó cho tôi ảo giác tuyệt vời đó, có thể làm tôi ảo tưởng, tôi và cậu ấy cũng có thể. Hiện giờ, tôi đã không còn cảm thấy buồn nôn vì suy nghĩ đáng xấu hổ đó nữa, bởi vì nó làm tôi cảm thấy tuyệt vời, nếu tôi chưa từng hại ai, cũng không phá hoại người khác, vậy liệu tôi có bị nhận định là người xấu?

Không biết tương lai rồi sẽ ra sao, nhưng tôi rất rõ ràng, giờ khắc này tôi rất vui vẻ.

Thầm Tây Nguyệt, Chu Thừa Trạch...

Mà cậu ấy còn nói chuyện cùng tôi nữa, đó là lúc đi gọi cơm, cậu ấy đứng ở phía trước, ở giữa cách mấy người, cậu ấy nhìn thấy tôi trước.

“Chúc mừng.” Đây là lời cậu ấy nói với tôi.

Tôi lại hiểu được ý của cậu ấy, cậu ấy là chỉ thành tích thi vật lí lần này.

Cậu ấy cười ôn hòa, nói câu đó xong lại tiếp tục xếp hàng.

Khoảnh khắc đó, suy nghĩ trong đầu tôi là, đây chính là người mà tôi thích, đột nhiên tôi cảm thấy được cậu ấy đáng để tôi thích, tôi đạt được danh hiệu thứ nhất, cậu ấy đạt được danh hiệu thứ hai, cậu ấy lại chưa từng cảm thấy sao sao đó, không ghen tị, không cảm thấy mất mặt, thậm chí còn ôn ôn tồn tồn với tôi.

Chúc mừng...

Tôi muốn nói, cảm ơn.

—————Trích nhật ký của Thầm Tây Nguyệt—————

Vì chuyện công việc nên đã nhiều ngày Chu Thừa Trạch chưa về nhà, kết quả là lần này vừa về nhà đã bị áp suất thấp trong nhà đập vào người, mà chị dâu anh cũng chỉ nhún nhún vai, ý tứ rất rõ ràng, cục diện này, là do anh tạo thành. Chu Thừa Trạch bất đắc dĩ, những ngày anh rời đi, họ chưa từng gọi điện thoại cho anh, bởi vậy anh nghĩ cho dù có chuyện xảy ra, hẳn là cũng không phải chuyện lớn. Quả nhiên, anh đã biết ngọn nguồn, Thầm Đại Ngưng đến đây đón Mưa Nhỏ đi chơi, sau đó không trở lại.

Nói thật, anh thật sự không cảm thấy được thế thì làm sao, bất luận anh nhìn nhận Thầm Đại Ngưng thế nào, chung quy thì cô vẫn là mẹ của Mưa Nhỏ, cô đưa Mưa Nhỏ đi vài ngày thì có làm sao. Anh cảm thấy được bản thân mình có phần bị Thầm Đại Ngưng tẩy não rồi, khi cô mang thai, nói nhiều vô cùng, cả ngày chỉ nói nhất định thượng đế là đàn ông nên mới bắt phụ nữ trên thế giới này phải chịu tội, hiện tại đàn ông phải đi làm, phụ nữ lại không chỉ có công việc, về nhà còn phải làm việc nhà, thế cũng đủ rồi, thế mà lại còn phải sinh con nữa. Cảm giác đó chính là, đàn ông chiếm hết tất cả mọi ưu đãi. Vốn anh cũng không để ý chuyện này, nhưng cô còn nói phụ nữ sinh con đau biết bao nhiêu, cảm xúc cũng sẽ bị ảnh hưởng, hơn nữa phần lớn phụ nữ sẽ bị ảnh hưởng đến vóc dáng vì sinh con, cái này coi như thứ yếu, còn có ảnh hưởng tiêu cực nữa, sau khi sinh con phụ nữ già đi rất nhanh, lại không còn tự tin nữa... Nói ngắn gọn, phụ nữ sinh con thật không dễ dàng, không chỉ trên phương diện cơ thể, còn có trên phương diện tâm lý nữa.

Tuy rằng anh cảm thấy lời cô nói cũng không trọn vẹn, nhưng cũng phải thừa nhận, về vấn đề sinh con, đàn ông quả thật có chút đuối lý.

Chu Thừa Trạch vừa về đến nhà đã bị Chu Ôn Hòa gọi vào nói chuyện, ý tứ rất rõ ràng, bảo anh đi đón Mưa Nhỏ về. Đương nhiên, vẫn tương đối uyển chuyển, nói Mưa Nhỏ không thể tiếp xúc quá nhiều với người phụ nữ kia, nếu không theo phương thức giáo dục của nhà họ Thầm, sau này họ không thể gặp ai mất.

Dù sao Chu Thừa Trạch cũng không thể âm ỉ với bố, huống chi giờ tuổi của bố cũng lớn rồi, bình thường ông luôn coi Mura Nhỏ như niềm vui, hiện giờ Mura Nhỏ không ở đây, có thể nghĩ ra được cuộc sống của Chu Ôn Hòa nhằm chán đến mức nào.

Tuy rằng anh cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng vẫn rời khỏi nhà theo yêu cầu của bố.

Thẩm Đại Ngưng đứng tên mấy căn nhà, đây tất nhiên là kiệt tác của bố Thẩm mẹ Thẩm, nguyên do làm như vậy là sợ về sau xảy ra biến cố, đơn giản một chút chính là bất kể xảy ra chuyện gì, dù sao cũng không thể làm Thẩm Đại Ngưng chết đói. Chu Thừa Trạch hoàn toàn không thể lý giải được tình yêu thương con của bố Thẩm mẹ Thẩm, cũng như khi kết hôn, không hiểu sao đôi vợ chồng già đó lại khóc lụy hại như vậy, cảm giác như họ gả đi không phải là con gái mà là nguồn gốc sinh mệnh của họ vậy, mấy năm nay cũng hiểu được, Thẩm Đại Ngưng thật sự là nguồn gốc sinh mệnh của họ, vì thế tính cách Thẩm Đại Ngưng là như vậy thì cũng không có gì ngạc nhiên cả.

Đối với sự chiều chuộng quá mức của bố mẹ mình, Thẩm Đại Ngưng vẫn có phần không tiêu hóa được, nhưng ở trước mặt họ cô không biểu hiện ra một chút nào, chỉ là trăm phương nghìn kế nghĩ biện pháp để không về nhà thường xuyên. Cô là một người lười, bên ngoài sẽ chỉ ở một nơi, tuy rằng cô có nhiều căn nhà. Vì thế, Chu Thừa Trạch muốn tìm được cô, cũng rất dễ dàng.

Nơi cô thường ở là một căn nhà hai tầng bình thường, diện tích cũng không lớn, lại đủ thoải mái. Là bảo mẫu mở cửa cho anh, bảo mẫu đã ở đây nhiều năm, tất nhiên biết hai người là quan hệ gì.

Lúc anh đi vào thì thấy Mura Nhỏ đang ngồi trên mặt đất, anh nhìn mặt cau mày, đi qua, thấy dưới móng Mura Nhỏ có tấm thảm dày thì mới giãn mi tâm ra.

“Mura Nhỏ.” Anh gọi, chỉ thấy con gái đang nghịch mảnh ghép nhỏ trong tay, “Mura Nhỏ.”

Chu Tiểu Ngừ ngẩng đầu nhìn bố, ừm, bé không quan tâm.

“Mura Nhỏ, bố tới đón con.” Anh có hơi bất đắc dĩ, nhóc con này, không ai theo kịp được... Rất nhiều khi điều này là ưu điểm, nhưng nhìn thấy thì sao lại chẳng có tư vị như vậy.

Anh đi đến trước mặt con gái, “Bố đến đây, con nên nói gì hả?”

Lúc này bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ ngẩng đầu lên, tóc của bé được buộc túm lại thành hai bím, là kiểu tóc rất đơn giản và bình thường của các bạn nhỏ, lại cũng có thể làm bé đáng yêu mười phần, lúc này bé vươn tay phải của mình ra, đưa ngón trỏ đến giữa môi, làm ra động tác “suyt, đừng nói”.

Chu Thừa Trạch thở dài một hơi, “Chu Tiểu Ngừ...”

Lời dạy dỗ của anh còn chưa nói ra, cửa phòng nào đó đột nhiên bị mở ra, oanh một tiếng, vô cùng lớn, mà Thẩm Đại Ngưng cứ tóc tai bù xù đứng ở cửa như vậy, cô đứng ở cửa, tư thế có chút khó coi, tóc cũng rất rối, cô tiện tay cào cào tóc, “Mới sáng sớm ờn cái gì mà ờn, nhà họ Chu chưa đủ cho anh ờn, còn muốn đến đây ờn nữa sao? Không biết quấy rầy giấc ngủ của người khác là một tội lớn à? Ngủ không ngon thì sẽ giảm thọ... À, xin lỗi, chắc chắn anh không biết rồi, dù sao cũng già cả rồi, ai biết có thể sống bao lâu.” Cô nói xong, xoay người vào phòng, oanh một tiếng, cửa lại đóng.

Nếu Thẩm Đại Ngưng ngủ không ngon thì sẽ trở nên vô cùng nóng nảy, không để ý đến ai hết, hơn nữa nếu ai quấy rầy giấc ngủ của cô, cô sẽ hận không thể đá người nọ thẳng xuống địa ngục ngay.

Chu Thừa Trạch đứng đó, có vài phần sững sờ, một hồi lâu mới phản ứng trở lại, cô thế là lên con gì vậy...

Chu Tiểu Ngừ nhìn bố, mặt mày cong lên, bé đã từng nhắc nhở rồi mà, đừng nói, bố lại còn nói, xem đi xem đi, đúng là như vậy rồi nhé. Nhưng bé cong cong môi, rất rõ ràng là có vài phần vui sướng khi người khác gặp họa... Bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ là một bạn nhỏ rất thức thời, trong cả gia đình thì người không thể đắc tội nhất chính là mẹ, bởi vì tính tình mẹ rất không tốt, lại còn từng tét mông bé nữa, rất đau, có lúc dù là bà ngoại đến giúp đỡ cũng vô dụng.

Ngoài mẹ ra, thật sự chưa có ai từng đánh Chu Tiểu Ngừ, cho nên bé nhớ rất rõ, khi nào thì không thể trêu chọc mẹ, cái này thì nhất định phải khắc ghi trong lòng.

Chu Tiểu Ngừ đứng lên, thu dọn đồ chơi của mình, kéo Chu Thừa Trạch đi lên tầng hai, nói chuyện ở tầng hai, hẳn là tiếng sẽ không lớn đến vậy, sẽ không quấy rầy đến giấc ngủ của mẹ.

Vốn là mẹ ngủ ở tầng hai, nhưng hình như mẹ ngủ không ngon, đôi từ tầng trên xuống tầng dưới, lại đôi từ tầng dưới lên tầng trên, cuối cùng lại đôi từ tầng trên xuống tầng dưới... Được rồi, mẹ luôn kì lạ như vậy.

Diện tích tầng trên nhỏ hơn tầng dưới khoảng một nửa, Chu Tiểu Ngừ đi đến căn phòng ngoài cùng, căn phòng này nhỏ nhất, bình thường đều là nơi mà Chu Tiểu Ngừ chơi đùa, dưới nền trải một lớp thảm mềm, chân giẫm lên thì rất thoải mái.

Bé đặt mông xuống, bỏ tranh xếp hình lúc trước mình chơi ra, tiếp tục ghép lại.

Bé ghép hồi lâu, vẫn chưa ra hình gì, lúc này mới nhìn về phía bố, “Bố...”

Bé chỉ vào trang giấy nhỏ này, ý tứ rất rõ ràng, cần trợ giúp!

Vì thế Chu Thừa Trạch ngồi xổm xuống, nhìn nhìn trang giấy nhỏ này, lại nhìn bức tranh ban đầu, cũng chính là những mảnh ghép nhỏ hợp lại thành bức tranh ban đầu, thế mới tính là thành công.

“Mura Nhỏ, con xem có phải những mảnh ghép này có vài màu sắc không?”

Mura Nhỏ gật đầu.

“Vậy Mura Nhỏ tìm ra những màu sắc khác nhau rồi để gọn ra, được không?”

Mura Nhỏ cúi đầu suy nghĩ, có lý, vì thế bé tìm ra các màu sắc khác nhau từ trong đồng mảnh ghép, màu xanh lá đặt vào với nhau, màu xanh lam đặt vào với nhau, màu trắng đặt vào với nhau, màu đỏ nhạt đặt vào với nhau...

Nhìn thấy con gái đã phân loại tốt rồi, Chu Thừa Trạch lại mở miệng: “Vậy bây giờ bắt đầu ghép nhé, đầu tiên ghép từng phần nhỏ lại, chúng ta ghép cái cây trước đã...”

Mura Nhỏ gật đầu, đặt những mảnh ghép màu xanh tới trước mặt, bắt đầu ghép từng mảnh từng mảnh một.

Lúc Mura Nhỏ làm việc thì rất nghiêm túc, cho dù là ghép tranh, một mình bé cũng có thể chơi rất hăng say, vừa không ồn ào, vừa không cần ai phải trông chừng. Nhìn thấy bộ dạng Mura Nhỏ cúi đầu ghép tranh, anh nhin không được đưa tay xoa xoa đầu Mura Nhỏ. Con cái thật sự là một sự tồn tại thần kì, ít nhất trước khi có Mura Nhỏ, anh không cảm thấy được rằng bản thân mình sẽ thích trẻ con, nhưng có Mura Nhỏ rồi, nhìn thấy bé mở mắt, nhìn thấy bé mọc tóc... bắt đầu vui mừng vì bé mọc răng, vui mừng vì bé học được phải cời quần trước rồi mới đi tiểu, đó từng là những chuyện nghĩ cũng không dám nghĩ, lại chậm rãi xảy ra trên người anh.

Mura Nhỏ chính là món quà tốt nhất đẹp nhất mà anh được tặng.

“Bố, bố xem có phải ghép như vậy không?” Mura Nhỏ để mảnh tranh nhỏ mà mình ghép lại tới trước mặt anh.

Bởi vì là đồ chơi của trẻ con nên tranh ghép rất đơn giản, “Đúng rồi này, Mura Nhỏ nhà chúng ta thật thông minh.”

Mura Nhỏ cười hi hi, lại tiếp tục ghép những thứ khác...

Hai bố con ngồi cùng nhau, chơi cùng nhau, nhất thời không khí rất hòa hợp.

Rốt cuộc Thẩm Đại Ngưng rời giường sau một giấc ngủ không tòi thì mới phản ứng lại, hình như Chu Thừa Trạch đến đây?

Sau khi thức dậy, cô bê bát canh nóng bảo mẫu nấu cho cô trong tay, cô vừa uống vừa lên tầng, đi đến ngoài căn phòng nhỏ đó, nhìn thấy đôi cha con kia, ầu ầu... Cô thối thối bát canh, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Thấy cô tỉnh rồi, Chu Thừa Trạch mới đứng dậy, “Tôi tới đón Mura Nhỏ về.”

Cô hừ một tiếng, không nói gì.

Mura Nhỏ nhìn mẹ rồi lại nhìn bố, cho đến khi Chu Thừa Trạch ôm Mura Nhỏ lên, cũng đi qua bên người Thẩm Đại Ngưng.

Chu Tiểu Ngừ được ôm, bé gọi một tiếng: “Mẹ.”

Chu Thừa Trạch cũng dừng bước chân.

“Mẹ, mẹ lại đây.”

Thẩm Đại Ngưng bĩu môi, lại vẫn rất nghe lời con gái, đi qua, Mura Nhỏ hôn một cái lên mặt Thẩm Đại Ngưng, sau đó cười khi khi. Không hiểu sao, đột nhiên tâm tình của Thẩm Đại Ngưng tốt hẳn lên.

“Tạm biệt mẹ.” Chu Tiểu Ngừ vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé.

Thẩm Đại Ngưng cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chu Thừa Trạch

Chu Thừa Trạch từ chối một vài công việc để dành thời gian bên Mura Nhỏ. Hai ngày này, cuối cùng bức tranh của anh và Mura Nhỏ cũng ghép xong, bức tranh ánh mặt trời ban mai lên bên hồ, có hồ nước, có rừng cây, còn có vàng sáng mặt trời, cùng với vẽ kiểu diêm khi ánh dương chiếu xuống mặt hồ. Chu Tiểu Ngừ ghép bức tranh xong, có vẻ rất hớn hờ, năn nỉ anh nhất định phải cho bé treo ở trong phòng, đối với yêu cầu này của con gái Chu Thừa Trạch đương nhiên đồng ý, lập tức dán bức tranh lên phòng Mura Nhỏ.

Sau khi treo xong, Mura Nhỏ nhìn bức tranh thì cười ngây ngô, “Đây là tự con ghép lại nè.”

Bé chớp chớp mắt, bộ dạng hờn mát, Chu Thừa Trạch nhin không được ôm con gái lên, “Ừ, Mura Nhỏ thật thông minh. . . Vì muốn thưởng cho Mura Nhỏ, bố quyết định đưa con ra ngoài chơi đấy.”

Mura Nhỏ hôn chụt một cái lên mặt anh, vô cùng vui sướng vì quyết định này, bé thích chơi, đủ kiểu chơi, tất cả bé đều thích, chỉ cần cho bé đồ chơi, bé có thể chơi cả ngày được, cho dù không có gì, bé cũng có thể dùng những thứ trong nhà để chơi. Chẳng hạn như xếp bát thành một hàng, dùng đũa gỗ loạn lên, cách chơi này coi như còn tốt chán, bé còn từng đập vỡ bát, cảm thấy bát bị đập vỡ trên mặt đất trông rất đẹp, bé vẫn không ngừng đập, vì thế cũng có thể tưởng tượng ra được phòng khách bị bé biến thành bộ dạng thế nào rồi. Vậy mà lúc muốn giáo huấn bé, bé mở to mắt ra nhìn bạn, sau đó cười, cần ngày thơ vô tội bao nhiêu có ngày thơ vô tội bấy nhiêu.

Ăn cơm xong, Chu Thừa Trạch liền đưa Mura Nhỏ ra khỏi nhà. Chu Thừa Trạch đưa nhóc con đi vào khu vui chơi lớn nhất thành phố, ở đây thiết bị vui chơi là nhiều nhất, cũng toàn diện nhất. Chỉ là Chu Thừa Trạch đưa Mura Nhỏ vào thì còn có chút không ổn, anh là đại minh tinh, hơn nữa còn rất nổi tiếng, tất cả mọi người đều nhận ra anh, vì thế không ít người đều vây quanh. Anh là người không thích chụp ảnh chung cùng người khác, vì thế mọi người đều không có được cơ hội tới chụp ảnh chung, cho nên những người đứng xem ra sức chụp ảnh hai bố con, Chu Thừa Trạch đành phải khéo léo bày tỏ, bảo mọi người cố hết sức đừng chụp ảnh, anh không hi vọng sẽ ảnh hưởng đến con gái mình.

Anh cúi đầu nhìn Mura Nhỏ, phát hiện cô bé đang mở đôi mắt to tròn nhìn mọi người xung quanh, dường như rất tò mò vì sao người khác lại nhìn mình, bé cũng không sợ hãi, sau khi tròn mắt thì cười với tất cả mọi người, bé vốn rất xinh xắn, hơn nữa lại vô cùng tươi vui, thật ra kiểu tươi vui này đã không còn quá phổ biến, nhưng bé có thể khiến người ta nhìn thấy thì lòng đều nhũn ra, hận không thể lập tức sinh một cô con gái.

Chu Thừa Trạch thấy con gái không bị dọa, mới không tiếp tục ngăn cản nữa, dù sao có ngăn cản cũng vô dụng.

Những người đứng xem đều đến vì Chu Thừa Trạch, hiện giờ lại tập trung ông kính vào Chu Tiểu Ngừ, không có cách nào cả, bạn nhỏ này không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, hơn nữa lại còn rất ấm áp.

Chu Thừa Trạch bị sự bình tĩnh của con gái làm nảy sinh tam quan mới, anh nghĩ thầm rằng sẽ đưa con gái đi chơi tàu lượn, muốn thấy bộ dạng không bình tĩnh của con gái, chỉ là thứ đó quả thật không hợp cho con gái chơi, anh đành phải đưa cô nhóc đi chơi trò khác. Anh mới phát hiện, bất kể chơi thứ gì, bé đều có thể vô cùng vui vẻ, tựa hồ chỉ cần được chơi, bé liền có thể đủ để high. Chu Thừa Trạch đứng một bên, nhìn nhóc con ngồi trên vòng xoay ngựa gỗ, bé giữ chặt chú ngựa, trên mặt còn đặc ý dào dạt, vốn anh lo bé sẽ bị ngã nhưng ngược lại, điều đó là lo lắng vô ích.

Sau khi chơi đủ rồi, Chu Tiểu Ngừ kéo anh đi mua kẹo bông.

Thật ra cũng không phải bé rất muốn ăn kẹo bông, nhưng mấy cây kẹo bông này nhìn qua rất đẹp, vì thế bé phải cầm một cây trong tay, tay còn lại thì bị Chu Thừa Trạch nắm lấy.

“Bố, bố ăn đi.” Chu Tiểu Ngừ cho bố ăn miếng đầu tiên.

Chu Thừa Trạch ăn một miếng tượng trưng, rồi để cho con gái ăn, bé liếm liếm, phát hiện không ngon như trong tưởng tượng của mình, nhưng vẫn tiếp tục ăn.

Anh dắt Mura Nhỏ đi dạo một mạch, giống như một giải thích viên giải thích cho Mura Nhỏ về những thiết bị, đương nhiên cũng sẽ thêm vài câu kiểu hiện tại bé vẫn chưa thể chơi, nhóc con cũng không hỏi tại sao, chỉ cùng đại chiến với kẹo bông.

Mãi cho đến lúc phải về, Chu Thừa Trạch mới ôm lấy bé một phen, anh sợ bé đi nhiều đến mức quá mệt.

Chu Tiểu Ngừ đã tranh đấu với kẹo bông xong, rất ngoan ngoãn ném que vào thùng rác. Trên đường về, Chu Tiểu Ngừ nhìn những người đi lại trên đường, phần lớn đều là bố mẹ đưa theo con nhỏ đến. Chu Thừa Trạch thấy được ánh mắt của con gái, lòng chợt đông lại, điều anh không hi vọng nhất chính là hôn nhân của anh sẽ tạo thành bóng ma trong lòng Mura Nhỏ, anh hi vọng con gái anh có thể mãi mãi sống lạc quan hạnh phúc, chứ không phải trở nên miễn cảm không vui vẻ.

“Mura Nhỏ đang nhìn gì thế?” Giọng nói của anh đầy vẻ thờ dãi.

“Bố, cái bạn đó lớn như vậy, thế mà còn muốn bố bạn ấy bế. . . Thật mắt mắt thật mắt mắt.”

Chu Thừa Trạch, “. . .”

Anh không nên lo lắng gì gì đó. . .

Anh nhìn về phía trước, phát hiện ở đó một người quen đang đứng, anh nhú mảy, người ở bên cạnh nhìn chăm chăm nhiều như vậy, anh tự nhiên không

chú ý đến.

Khi anh bế Mura Nhỏ lên xe, anh cũng ngồi vào vị trí điều khiển, sau khi lái xe được một đoạn, anh mới dừng xe lại, để Liễu Tư Ngôn lên xe.

Mura Nhỏ thấy trên xe lại có thêm một người, mở to hai mắt nhìn đối phương, lại chớp chớp mắt. Liễu Tư Ngôn cười cười với Mura Nhỏ, lúc trước cô nghĩ tới rất nhiều tâm tình khi cô nhìn thấy đứa bé này, chua xót hoặc khó chịu, thậm chí là cô không thể đối mặt với đứa bé này, hiện giờ gặp mặt rồi, suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô vậy mà lại là đứa bé này rất đáng yêu, thuộc kiểu bạn nhỏ chỉ nhìn một cái đã muốn ôm một lát, nhất là đôi mắt kia, như làn nước trong veo, làm người ta không sinh ra chút chán ghét nào. Tuy rằng cô rất không muốn thừa nhận, đứa bé này rất ít chỗ giống Chu Thừa Trạch.

Chu Thừa Trạch nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, “Mura Nhỏ, đây là cô Liễu.”

“Cháu chào cô Liễu ạ.” Chu Tiểu Ngừ vẫn quan sát Liễu Tư Ngôn, dù bé đang nói chuyện, nhưng cũng mỉm cười, bởi vậy rất khiến người ta có thiện cảm.

“Cô cũng chào Mura Nhỏ.” Liễu Tư Ngôn vươn tay, muốn xoa xoa đầu bé.

Chu Tiểu Ngừ hơi tránh đi, “Mẹ nói không thể để người khác xoa đầu.”

Liễu Tư Ngôn vươn tay ra rồi lại dừng ở không trung thì có vài phần xấu hổ, được một lát mới phản ứng trở lại, “Mura Nhỏ thật sự là bạn nhỏ nghe lời.”

Về mặt Chu Tiểu Ngừ kiểu: đó là đương nhiên.

Chu Thừa Trạch lái xe đến một quán ăn riêng tư, chỗ này người ít địa điểm vắng, không dễ bị phóng viên bắt được, nếu bị chụp hình, không chừng lại âm ỉ thành tin tức gì gì đó, sau khi trở thành nghệ sĩ, chính là điểm này không tốt, không có nửa phần cuộc sống riêng tư, phóng viên hận không thể đào bới mọi thứ về anh, ngay cả màu sắc của đồ lót cũng có thể viết thành một bài báo được.

Lúc ăn cơm, gọi món ăn đương nhiên là theo khẩu vị của Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ nghe họ gọi món, cầm đũa gõ lên mặt bàn, tỏ ý kháng nghị, “Con muốn ăn cay...”

Chút khẩu vị đó của bé giống Thẩm Đại Ngưng, không cay không thích, không chỉ vậy, còn thích ăn thứ gì đó ngọt chua cay. Lúc ăn mì, nhóc con còn tự mình đưa dai cho ọt và đường trắng vào mì, họ nhìn thấy thì đều không nói gì, bé lại giống như phát hiện ra lục địa mới ăn hết tất cả mì, về mặt còn như kiểu chưa đủ nữa.

“Trẻ con ăn ít thôi.” Chu Thừa Trạch nhíu mày.

Chu Tiểu Ngừ bĩu môi, “Mẹ sẽ cho con ăn.” Nhóc con liếc nhìn bố, ý rất rõ ràng, bố không tốt như mẹ, mẹ luôn cho bé ăn, bố lại không cho bé ăn.

Chu Thừa Trạch trừng mắt nhìn Mura Nhỏ.

Liễu Tư Ngôn liếc nhìn hai bố con nhà này, cô nghĩ đến câu nói đó của anh, con gái là người quan trọng nhất với anh. Cô không biết có phải đường giới hạn của phụ nữ dễ dàng thay đổi như thế hay không, rõ ràng trước kia dù anh nói thêm một câu với người khác cô cũng sẽ để ý, còn hiện tại ngay cả việc anh có con gái cô cũng bắt đầu chấp nhận được.

“Mura Nhỏ, bố cháu cũng vì muốn tốt cho cháu thôi, trẻ con ăn nhẹ một chút vẫn tốt hơn.”

Lúc này Mura Nhỏ mới không nói nữa, sau khi đồ ăn được bung lên, Liễu Tư Ngôn hỏi Mura Nhỏ muốn ăn gì, cô giúp Mura Nhỏ gấp, có vài phần lầy lúng. Chu Thừa Trạch thấy cảnh tượng đó, cũng không nói gì.

Chỉ là Chu Tiểu Ngừ tuyệt đối là người nhìn rất ôn hòa, đối với việc bố không cho ăn cay bé cũng không nói gì, chỉ là trên bàn cơm chỉ ăn một chút như vậy. Sau khi về nhà, Chu Tiểu Ngừ chui từ trong lòng bố ra, lập tức nhào vào lòng bà nội, “Bà nội, con đói, con muốn ăn cá chua cay, rất muốn rất muốn ăn.”

Dương Khả Lam nhìn con trai với ánh mắt kì quái, “Giờ này mới về, vẫn chưa đưa Mura Nhỏ đi ăn cơm à?”

Chu Thừa Trạch nhìn con gái, anh có thể nói gì được nữa?

Mà hôm nay anh cũng không nói chuyện mấy với Liễu Tư Ngôn, ở trên bàn cơm, chuyện hai người nói hơn phân nửa cũng là liên quan đến Mura Nhỏ.

Ảnh chụp Chu Thừa Trạch mang theo Chu Tiểu Ngừ đi khu vui chơi bị lan truyền trên mạng, cũng trở thành tí cho nhiều bài báo, cư dân mạng đều bình luận rằng Chu Thừa Trạch thật sự là một người cha tốt, dưới tình trạng công việc bận rộn vẫn không quên đưa con gái ra ngoài chơi. Có điều mấy lời buồn nôn cũng có, có người kêu muốn làm con rể Chu Thừa Trạch, hỏi xem hiện tại đặt trước có muộn không, một nhóm người bắt đầu xếp hàng, hi vọng có thể cảm được một đấng số tốt...

Chu Tiểu Ngừ cũng được các cư dân mạng khen đủ kiểu, từ đầu đến chân được khen đến hoàn mỹ.

Chỉ là Chu Thừa Trạch được khen như vậy, liền có cư dân mạng bắt đầu đặt câu hỏi, Chu Thừa Trạch bận như vậy vẫn đưa con gái ra ngoài chơi, ngược lại sao không thấy người không quá bận rộn như vậy là Thẩm Đại Ngưng đưa con đi chơi? Phụ nữ luôn yêu cầu cao với phụ nữ, luôn cảm thấy phụ nữ nên yêu thương con cái, đàn ông không thương con nhiều bằng phụ nữ được, người phụ nữ này chính là rất thất trách, rất không đúng.

Cư dân mạng chất vấn như vậy, fan của Thẩm Đại Ngưng liền phản pháo, Thẩm Đại Ngưng chỉ không giống vài người biết diễn thôi, dù sao Ảnh đế nhiều năm như vậy, diễn một vai ông bố tốt cũng thừa sức, hơn nữa ai mà biết được có phải là suy đoán đúng hay không, dù sao đây cũng là chuyện của nhà người ta.

Cư dân mạng lúc trước đào bới quá khứ của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn cũng viết nên câu chuyện quá khứ của hai người họ như truyền cổ tích, còn có không ít người rơi nước mắt, dù sao ở thời đại này, câu chuyện tình yêu đẹp nhất chính là từ đầu đến cuối vẫn là cùng một người. Hơn nữa những người quen biết với Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đều đánh giá tích cực về câu chuyện tình yêu của cặp đôi này, tất cả đều nói tình cảm của họ rất tốt, từ ngày còn đi học tình cảm đã rất tốt rồi, mãi đến nhiều năm như vậy tình cảm vẫn đều rất tốt.

Vì thế có người bắt đầu hoài nghi, sao Chu Thừa Trạch lại chia tay Liễu Tư Ngôn? Lúc trước fan của Thẩm Đại Ngưng châm chọc Liễu Tư Ngôn đủ kiểu, cho rằng về sau Chu Tiểu Ngừ hỏi Chu Thừa Trạch người phụ nữ trông có thể làm bà nội bé là ai, sao Chu Thừa Trạch có thể không biết xấu hổ nói đó là mẹ kế của Mưa Nhỏ được. Mà những lời này cũng chọc giận fan của Chu Thừa Trạch, dù sao Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn cũng bằng tuổi, châm chọc tuổi tác của Liễu Tư Ngôn, không phải cũng biến thành châm chọc tuổi tác của Chu Thừa Trạch hay sao?

Có người bắt đầu đào bới chi tiết chuyện tình cảm của mấy người này, phân tích chuyện chia tay giữa Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn, phát hiện theo lời nhiều người, khi nghe đến tin tức kết hôn của Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng thì họ cũng không dám tin, bởi vì hầu như không có tin tức Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn chia tay truyền ra. Mà từ ngày sinh của Chu Tiểu Ngừ, có thể đoán ra được, lúc Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng kết hôn, Thẩm Đại Ngưng đã mang thai rồi. Vì thế có người phỏng đoán, tình cảm giữa Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn rất tốt, Chu Thừa Trạch rơi vào bẫy của Thẩm Đại Ngưng, căn cứ theo thời gian, khi đó Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng đang cùng hợp tác trong một bộ phim, sỡ dĩ hiện tại hoài nghi Thẩm Đại Ngưng là bởi vì Chu Thừa Trạch ở trong giới giải trí hai mươi năm, hình tượng vẫn luôn rất đẹp, rất nhiều ngôi sao nữ cũng khen tính cách con người anh rất tốt.

Vì thế cách nói lúc trước của fan Thẩm Đại Ngưng kêu Liễu Tư Ngôn là tiểu tam lập tức bị phủ định, còn chưa biết rốt cuộc ai mới là tiểu tam đâu, cũng không phải chỉ sau khi kết hôn thì mới được xem như tiểu tam. Nếu lúc trước Chu Thừa Trạch thực sự bị Thẩm Đại Ngưng tính kế, như vậy thì hiện tại Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn hòa hợp, không phải mới có thể chứng minh tình yêu hay sao, tình yêu chính là bất luận ở giữa gặp phải ngăn trở gì, cuối cùng họ vẫn có thể ở bên nhau.

Fan của Thẩm Đại Ngưng cũng không chịu yếu thế, tỏ ý rằng dù Thẩm Đại Ngưng ly hôn thì vẫn có rất nhiều người yêu mến như cũ, ít nhất sẽ không giống như Chu Thừa Trạch, cũng có thể làm bố của Thẩm Đại Ngưng được rồi, lời này đủ độc, hai bên fan bắt đầu đại chiến, vì thế trên mạng là cảnh tượng churong khí mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thẩm Đại Ngưng

Hôm nay trên quyền tạp chí nào đó thấy được một câu – Yêu thầm là tình cảm tiếc nuối nhất trên thế giới này.

Tôi nhìn câu đó thì trầm mặc thật lâu, rồi lập tức lắc đầu, tôi không cảm thấy đó là tình cảm tiếc nuối nhất, bất kể người được yêu thầm đó có biết chuyện này hay không. Tôi nghĩ, đối với rất nhiều người, yêu thầm thật ra là ngọt ngào, mỗi ngày chú ý đến tất cả mọi thứ về người ấy, lại sợ bị người khác biết được, che giấu thật cẩn thận, rồi lại vô cùng chờ mong một ngày nào đó người ấy phát hiện, tình cảm thần kì mà vì điều ấy, là thứ mà người chưa từng đáp lại ta mang lại cho ta, bất luận kết quả cuối cùng là gì, nếu là tôi, từ trong tâm khảm tôi nhất định sẽ cảm ơn sự tồn tại của người ấy, cảm ơn người ấy đã cho tôi một chặng đường tươi đẹp.

Tiếc nuối không? Thứ ấy thì mỗi người một ý, con người sở dĩ được cho là người, là bởi vì biết tự kiểm chế mình, chứ không phải là buông thả, nếu người đó có bạn gái, có hôn thê hoặc đã có bạn đời, cho dù thích, cũng không thể nhân danh tình yêu mà làm tổn thương họ, như vậy mới là một điều đáng khinh. Tôi không cho rằng có gì tiếc nuối, thích là một loại cảm giác, mà tôi thấy thứ cảm giác này nên về đúng quỹ đạo của nó.

Mấy ngày nay, tôi và cậu ấy vẫn giống như trước, hoặc là nói có một chút khác biệt. Ít nhất, lúc chạm mặt, cậu ấy và tôi sẽ chào hỏi nhau, tuy rằng phần lớn thời điểm cậu ấy chỉ gật đầu. Mỗi lần nhìn thấy cậu ấy, tôi đều có thể cảm thấy, đó là một chàng trai nho nhã lịch sự, tựa như có thể nhìn thấy được, một ngày nào đó cậu ấy sẽ trở thành một người người đàn ông, một người đàn ông rất ưu tú rất có mị lực.

Không hiểu sao, tôi có thể cảm thấy được cậu ấy nhất định sẽ là một người đàn ông tốt, cũng sẽ là một người chồng, một người cha tốt. Ai có thể may mắn đến vậy, trở thành một nửa còn lại của cậu ấy?

Có lẽ, vẫn là Liễu Tư Ngôn? Nhưng không sao cả, người mà cậu ấy tự lựa chọn, tôi tin cô ấy sẽ có chỗ để cậu ấy yêu thích, bởi vì tôi nghĩ, nếu để tôi đánh giá Liễu Tư Ngôn, tôi nhất định sẽ có suy nghĩ chủ quan, do đó bỏ qua những ưu điểm khác của cô ấy.

Mấy ngày nay, cậu ấy vẫn như trước, chờ Liễu Tư Ngôn cùng đi ăn cơm, buổi chiều tan học thì cùng nhau ra về, điều khác biệt duy nhất, có lẽ là gần đây nhiệt độ giảm, cậu ấy còn có thể mang tới bữa sáng ấm áp cho cô ấy nữa.

Bất kể như thế nào, ở trong mắt tôi, Liễu Tư Ngôn cũng là một nữ sinh may mắn.

Thẩm Đại Ngưng tỉnh dậy, lấy di động ra, trước tiên nhìn qua thời gian, lại dụi dụi mắt, sau đó mới nằm trên giường hưởng thụ thú vui nghịch di động. Cô vào Weibo, phát hiện số lượng bình luận dưới bài đăng lúc trước của mình vậy mà nhiều gấp đôi, cô mở ra, liền phát hiện rất nhiều bình luận cãi nhau cùng rất nhiều bình luận mắng chửi cô. Cãi nhau đương nhiên là giữa những người bảo vệ cô và những người khinh bỉ cô, cô cũng không tức giận, còn hăng hái bùng bùng mở mấy bình luận ra xem, sau đó phát hiện những người này không đầu không đuôi mắng cô có tâm cơ, mắng cô phá hoại chuyện tình cảm của người khác, thỉnh thoảng còn có thể xuất hiện từ ngữ khiến người ta khó chịu – tiểu tam.

Cô bỏ di động qua, những người này đều nhàn rồi buồn chán cả, chẳng hiểu tại sao.

Cô rời giường, bởi vì cô phải làm việc, bộ phim của cô sắp chiếu, hiện giờ sắp đến thời kì tuyên truyền. Cô ngồi máy bay cùng nhân viên chính của đoàn phim đi tham gia ghi hình một chương trình giải trí, sau khi chương trình được phát sóng một ngày, đó cũng là ngày khởi chiếu bộ phim, thời gian vừa khớp. Trước tiên cô tới công ty, bởi vì cô không thích người khác tới nơi ở của cô, ở công ty cô mới gặp trợ lý và người đại diện.

Cô luôn biết cách ăn mặc, nhìn qua cả người thoải mái lại cũng không rườm rà tí nào. Chỉ là sau khi cô tới sân bay, không tốt nữa, rất nhiều fan đi theo không ngừng, rất nhiều phóng viên trực tiếp bao quanh, tất cả đều điên cuồng chụp ảnh cô. Mà các phóng viên thì lặp lại câu hỏi, hỏi cô có suy nghĩ gì đối với chuyện Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau.

Thẩm Đại Ngưng nghe được tên của Liễu Tư Ngôn, bước chân hơi dừng lại, chỉ là người đại diện của cô trực tiếp kéo cô rời đi, sau đó cười xòa với phóng viên, giải thích rằng thời gian sắp đến rồi, phải đi làm thủ tục đăng kí. Bản thân Thẩm Đại Ngưng hiểu rõ, chị Diệp sợ cô nói lung tung, trước kia chị Diệp đã dạy cô, có thể bớt lời nào thì hay lời ấy, có thể không nói thì đừng nói, bởi vì em mãi mãi không biết được một câu nói của mình sẽ bị người ta hiểu sai thành như thế nào nữa.

Thẩm Đại Ngưng đi xuyên qua đám người, mà trợ lý thì đi giúp cô làm các loại thủ tục, cô lên máy bay, đã không còn những ánh đèn flash nữa, tâm tình của cô cũng tốt hơn một chút, nằm trên máy bay một lát đã tới địa điểm đến.

Cô xuống máy bay đi ra ngoài, còn có một nhóm fan khá đông, cô gỡ kính râm xuống, cười khẽ với họ, hơn nữa còn nói với họ rằng có thời gian rảnh thì hãy đến đón, nếu không có thời gian thì nhất định đừng cố ép, hơn nữa trước khi đến nhất định phải ăn com trước, đừng đói bụng chờ. Đối với fan hâm mộ của mình cô vẫn rất cảm kích, đều là người xa lạ, lại có thể bảo vệ cô như thế, hơn nữa còn chờ mấy giờ liền, cũng chỉ để được nhìn cô một lát, suy nghĩ này chẳng mang chút tính toán.

Thẩm Đại Ngưng đi theo người đại diện đến khách sạn mà phía tổ sản xuất chương trình sắp xếp, chưa được bao lâu, vậy mà người dẫn chương trình lại tự mình đến, trước kia cô đã từng tham gia chương trình này một lần, mấy người dẫn chương trình đối xử với khách mời không tệ lắm, chỉ là khi đó cô vừa mới ra mắt trong giới điện ảnh, bộ dạng còn rất non nớt. Khi đối mặt với người xa lạ, cô không nói nhiều lắm, mà mấy người dẫn chương trình đều điều tiết không khí rất giỏi, đều khen cô ngoài đời còn xinh đẹp hơn trên màn ảnh, trong đó còn có một người còn xưng là fan trung thành của cô nữa.

Đạo diễn chương trình thảo luận với chị Diệp những thứ có thể đề cập đến, rồi những thứ không thể đề cập, sau đó chỉnh sửa kịch bản chương trình cho phù hợp, tuy là mời cả đoàn phim, nhưng không thể nghỉ ngơi, Thẩm Đại Ngưng là trọng tâm và cũng là nghệ sĩ có nhân khí cao nhất.

Đội sản xuất chương trình nhanh chóng hoạch ra trình tự nội dung chương trình, buổi tối bắt đầu bố trí trường quay.

Trải qua một hồi thiết kế và sửa chữa, đại khái kịch bản cũng ra, sau đó là bắt đầu diễn tập, sau hai lần diễn tập, cuối cùng cũng qua cửa, ngày hôm sau chính thức ghi hình.

Bản thân Thẩm Đại Ngưng không quá thích tham gia những chương trình thể này, đây cũng là lí do cách ba năm cô mới lại lên chương trình này, trong phần bỏ phiếu đề mời nữ thần đến, cô chính là vị nữ thần được bỏ phiếu nhiều nhất, mà cô cũng chưa từng xuất hiện, tuy rằng chương trình này tỉ lệ xem rất cao, đề tài xoay quanh cũng rất hot.

Cô nghỉ ngơi một ngày, hôm sau đến trường quay ghi hình, tất cả đều dựa theo kịch bản, cũng tốt, hơn nữa bởi vì mời cả đoàn phim, cho nên tuy rằng thời gian tiêu tốn trên người cô là nhiều nhất, nhưng ít nhất không phải mọi ánh mắt đều đặt trên người cô. Một lát sau, MC tỏ ý rằng sẽ có một phần rất đặc biệt, tất cả mọi người đều nhìn về phía màn hình chính, khi có người xuất hiện trên màn hình chính, mọi người đều kêu lên.

Người xuất hiện trên màn hình là Chu Tiểu Ngừ.

Khi khuôn mặt xinh xắn tươi cười của Chu Tiểu Ngừ xuất hiện, tất cả mọi người đều hét ầm lên, Chu Tiểu Ngừ cười với ống kính, “Mẹ... mẹ... mẹ.”

Chu Tiểu Ngừ cúi đầu nghĩ nghĩ, “Mẹ, con yêu mẹ... Mẹ làm việc cho tốt nha, chăm sóc mình cho tốt nữa.”

Tuy rằng chỉ mấy câu nói đơn giản, nhưng từ trong miệng của một đứa trẻ ba tuổi, tự động khiến lòng người ảm áp. Lúc này MC chen giọng vào, cô ý nhân mạnh, khi tổ quay phim đi quay đoạn VCR này, những lời này không phải người trong tổ dạy, mà là bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ tự mình nói.

Khán giả trong trường quay đều vỗ tay nhiệt liệt.

MC bắt đầu hỏi Thẩm Đại Ngưng: “Đại Ngưng, bạn xem được đoạn VCR này thì có tâm trạng thế nào?”

Thẩm Đại Ngưng cầm micro, “Tâm trạng chính là...” Cô cười hỏi khán giả ở dưới sân khấu: “Mọi người nói xem Mưa Nhỏ giống con gái tôi hay giống em gái tôi.”

“Em gái.” Mọi người trằm miêng một lời lên tiếng.

Biến thành tự khen mình trẻ, tất cả MC nở nụ cười, “Các bạn đều là fan hâm mộ tốt của Trung Quốc cả, đợi lát nữa sẽ phát giấy chứng nhận cho các bạn.”

Các phần tiếp theo diễn ra như trong kịch bản, Thẩm Đại Ngưng nhìn đạo diễn chương trình, nếu cô và Chu Thừa Trạch không ly hôn, người xuất hiện trên màn hình có lẽ là Chu Thừa Trạch nhỉ? Nghe nói những cặp vợ chồng lên chương trình này mà ân ái thì đều xảy ra vấn đề, cô còn lợi hại hơn họ, ân ái còn không có, trực tiếp có vấn đề luôn.

Kết thúc chương trình là phần khán giả đặt câu hỏi, khán giả viết câu hỏi lên trên giấy, sau đó chọn bừa, câu hỏi được chọn sẽ được MC đọc lên để nhóm nghệ sĩ trả lời.

Đến câu hỏi cho Thẩm Đại Ngưng, rõ ràng sắc mặt vị MC đó hơi thay đổi, nhưng những chương trình thế này, hi vọng lớn nhất đương nhiên là có gì đó hot, cho dù nghệ sĩ cảm thấy khó xử thì cũng có thể chỉnh sửa ở phần hậu kỳ, vì thế MC vẫn đọc câu hỏi lên: “Vị khán giả này có hơi nguy hiểm đấy nhé, rốt cuộc là một người có ý chí sắt đá thế nào mới hỏi ra một câu khiến Đại Ngưng của chúng ta khó xử vậy chứ. Vị khán giả này nói, hiện tại không ít cư dân mạng đều đã hỏi bạn học và những người biết những chuyện trước đây của Đại Ngưng, họ đều nói tính tình Đại Ngưng rất không tốt, thậm chí hoài nghi... hôn nhân cũng là vì tính tình không tốt mới đổ vỡ, xin hỏi điều này là thật sao?”

Người đại diện của Thẩm Đại Ngưng lập tức chạy lên, rõ ràng đã nói là không hỏi mấy chuyện liên quan đến hôn nhân, nhất là mấy chuyện liên quan đến Chu Thừa Trạch rồi mà.

Tất cả mọi người đều nhìn Thẩm Đại Ngưng.

Lúc này, Thẩm Đại Ngưng yên lặng đẩy chị Diệp ra sau, dường như cô không cảm thấy câu hỏi này khó xử gì cả, “Tuy rằng hôn nhân của tôi không phải vì tính tình tôi không tốt mà không đi đến cuối cùng, nhưng chuyện tính tình tôi không tốt là thật. Định nghĩa tính tình tốt là gì, là lúc nói chuyện lựa ý hòa theo đối phương, hay là không ngừng khoan dung đối phương thỏa hiệp đối phương, cuối cùng được một thanh danh tính tình tốt? Tôi không biết được. Nhưng tôi biết, bố mẹ tôi đối với tôi rất tốt, họ coi tôi như công chúa, vì thế tôi cũng sẽ không đi lấy lòng người khác. Trong hôn nhân của tôi cũng giống vậy, bố mẹ tôi coi tôi như công chúa nhiều năm như thế, tôi cũng sẽ không vì bất cứ người đàn ông nào mà trở thành cô hầu gái. Nếu không thì không chỉ có lỗi với bản thân mình, còn rất có lỗi với bố mẹ tôi nữa.”

Cô buông micro, không nói nữa.

Sau khi chương trình kết thúc, có phóng viên bắt đầu hỏi cô lời nói đó là đang ám chỉ gì đó sao? Cô lắc đầu, nói đó chỉ là một sự cảm khái đối với chuyện rất nhiều nữ sinh ngày nay sau khi sa vào tình yêu liền quên mất bản thân mình đã từng là một cô công chúa được bố mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, hoàn toàn biến thành cô hầu gái vì một người đàn ông.

Sau khi trở về khách sạn, Thẩm Đại Ngưng bật máy tính lên, gõ từ khóa vào, lập tức thấy được tin tức về cô mấy ngày nay. Mấy đơn vị truyền thông này viết chuyện giữa cô, Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn thành bộ tiểu thuyết tam giác tình yêu, mà cô là tên đầu sỏ dựa vào khuôn mặt đẹp mà phá hoại tình cảm của người khác. Trên mạng những người mắng chửi cô đếm không xuể, bởi vì quả thực tình cảm hai mươi mấy năm của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn làm cảm động rất nhiều người, vì thế đại đa số mọi người đều cho rằng nếu không có Thẩm Đại Ngưng, đoạn tình cảm đó nhất định có thể đi đến cuối cùng.

Cô xem những bình luận này, cũng không tắt phần bình luận dưới Weibo của mình đi, người ta sẵn lòng mắng chửi, cô để người ta mắng chửi.

Cô lấy di động ra, không nói hai lời, trực tiếp gọi điện thoại cho Chu Thừa Trạch.

Chu Thừa Trạch vừa mới ru Mưa Nhỏ ngủ xong, liền nhận được điện thoại của cô.

“Thật có bản lĩnh ha, không nói một câu, đổ tất cả lỗi lên đầu tôi. Anh nhiều tiền bạc như vậy, mời được không ít thủy quân (*) đấy nhỉ? Cái hình tượng rục rờ chói lọi của anh thật đúng là sừng sững không đổ á, cho dù ly hôn rồi cũng vẫn có thể làm người cha vĩ đại đạo mạo trang nghiêm, danh hiệu Ảnh đế nhiều năm như thế không phải khi không mà được ha... Sao, hiện tại có phải cảm thấy rất sáng khoái không ha.” Cô tuân một tràng ra.

(*) Thủy quân: Một thuật ngữ dịch nôm na là “lính đánh thuê internet”, đây là những người làm thuê cho những công ty online, công việc của họ hiểu đơn giản nhất là PR trên các diễn đàn, blog, website.

Chu Thừa Trạch nhú mày, thế này là lại lên cơn thần kinh gì vậy?

“Sao không nói lời nào? Anh bồi đen tôi nữa thử xem, tôi và anh không yên đâu.” Cô nói xong thì cũng thấy mình có tình gây sự, cô đương nhiên biết anh không đến mức làm chuyện vô vị như vậy, chỉ là fan hâm mộ làm vậy vì thần tượng thôi, nhưng cô không phát tiết với anh, cô có thể tìm ai được.

“Phát hỏa xong rồi?”

Cô không nói lời nào, Chu Thừa Trạch cảm di động trực tiếp ngắt máy.

Cô nghe được chuỗi âm thanh liên hồi đó, thẳng tay ném điện thoại xuống.

A, có mùa xuân thứ hai liền trực tiếp không để người tiền nhiệm này là cô vào mắt rồi.

Chương 23: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Tà Hiểu Ninh tươi cười hớn hở tiễn Lý Chân Chân ra cổng chính, cho đến khi bóng dáng Lý Chân Chân biến mất, nét tươi cười trên mặt bà mới hoàn toàn biến mất. Ánh mắt bà hơi híp lại, tỏa ra mùi nguy hiểm, sau khi về đến phòng khách, bà vươn tay gạt bàn trà, tất cả những thứ trên mặt bàn đều rơi xuống đất, tiếng “choảng” quanh quẩn khắp phòng, mấy người giúp việc bị dọa đến choáng váng.

Tà Hiểu Ninh không thể biểu đạt ra nổi bức dọc trong lòng như trước, sắc mặt vừa khó coi vừa dọa người, vốn bà là người phụ nữ vô cùng giỏi giang, giờ phút này lại tỏ ra sự tức giận của nữ vương, khiến người ta không dám đến gần. Bà đảo mắt nhìn thoáng qua đám người giúp việc, “Còn không dọn đi? Cần tôi dạy?”

Người giúp việc lập tức vội vàng dọn dẹp những thứ vỡ bừa bãi trên mặt đất, chỉ một lát, mặt sàn sạch sẽ như mới, hoàn toàn không làm người ta liên tưởng ra được trước đó từng xảy ra chuyện gì.

Trước đó, Tà Hiểu Ninh ngồi đây cùng trò chuyện với Lý Chân Chân. Lý Chân Chân là con gái duy nhất của tập đoàn Lý thị, tuy nhà họ Lý không được tính là thế gia vọng tộc, nhưng người cầm quyền nhà họ Lý và Chu Duy Hòa là bạn học kiêm bạn tốt, hôn ước này cũng được định từ lâu, chỉ là chuyện đó chỉ nói ngoài miệng, sau khi con cái hai bên trưởng thành, mọi người mới lại nhắc tới chuyện đó. Tà Hiểu Ninh vừa ý nhà họ Lý ở điểm tuy họ không được tính là gia đình có gia thế nhất có gia tài nhất, nhưng hai người già nhà họ Lý vô cùng yêu thương cô con gái nhà họ, chỉ cần Lý Chân Chân kết hôn cùng Thanh Viễn, nhà họ Lý nhất định sẽ toàn lực phụ tá Thanh Viễn. Đạo lý này cũng giống như việc gả cho người đàn ông chỉ có một trăm vạn nhưng sẵn lòng cho bạn một trăm vạn còn tốt hơn so với việc gả cho người đàn ông có một ngàn vạn nhưng lại chẳng bằng lòng cho bạn đồng nào.

Vì thế Tà Hiểu Ninh tự nhiên cực lực thúc đẩy cuộc hôn nhân này, nhưng vậy mà lại xuất hiện chuyện rắc rối, Thanh Viễn mang cô gái kia về, hiện giờ thật không dễ dàng mới thu xếp sự tình được, Thanh Viễn bắt đầu quay về công ty làm việc, cũng ăn cơm đúng giờ, sức khỏe người trẻ tuổi cũng khôi phục rất nhanh, xem chừng tất cả đi theo đúng quỹ đạo, nếu không phải hôm nay Lý Chân Chân đến đây, bây giờ Tà Hiểu Ninh còn chẳng hay biết gì.

Ý của Lý Chân Chân rất đơn giản rõ ràng, Giang Thanh Viễn đã tự mình đi tìm cô, nói rõ anh đã có cô gái mà mình thích, sẽ không kết hôn với cô, hy vọng cô tôn trọng sự lựa chọn của anh, hôn sự giữa nhà họ Giang và nhà họ Lý bản thân anh sẽ không đồng ý, hơn nữa anh hy vọng cô đừng lãng phí thời gian trên người anh, bảo cô đi tìm tình yêu thật sự thuộc về mình.

Lý Chân Chân đến đây, chính là tự đến hỏi người nhà họ Giang, thế này rốt cuộc là ý của Giang Thanh Viễn hay là ý của nhà họ Giang bọn họ, nếu là ý của nhà họ Giang, vậy Lý Chân Chân cô cũng sẽ không bám lấy Giang Thanh Viễn không buông, hai nhà giải trừ hôn ước này trong hòa bình.

Tà Hiểu Ninh đương nhiên là cười nói với Lý Chân Chân, đó thật sự là Thanh Viễn nhất thời bị quý ám làm mê muội đầu óc, bị thể giới phồn hoa bên ngoài làm mờ mắt, chờ nó nghĩ thông suốt rồi, nhất định sẽ biết được sự tốt đẹp của con, Lý Chân Chân nghe đến đó, sắc mặt dễ coi hơn rất nhiều.

Tà Hiểu Ninh ở trong cái vòng lẩn quẩn này nhiều năm như vậy, sao có thể không biết được suy nghĩ thực sự của Lý Chân Chân. Nếu Lý Chân Chân thực sự tiếp thu lời Giang Thanh Viễn, chuyện đầu tiên làm sẽ không phải là tới nhà họ Giang xác định thái độ của họ, mà là về nhà náo loạn với bố mẹ một trận, lấy thái độ của hai ông bà nhà họ Lý, hôn sự này có lẽ không thành. Nhưng Lý Chân Chân tới nhà họ Giang trước, điều này cũng biến thành nói với họ, con trai họ dường như không có suy nghĩ giống cô, cần họ làm gì đó mới được.

Bởi vậy Tà Hiểu Ninh cũng rõ ràng, Lý Chân Chân chắc chắn bằng lòng với hôn sự này, nếu không sau khi xảy ra chuyện như vậy cũng sẽ không tới đây như cũ, nếu nhà họ Lý bên kia không có gì thay đổi... Đột ngột Tà Hiểu Ninh khựng lại, chỗ con trai bà bên này tuyệt đối không thể xuất hiện biến hóa gì, tuyệt đối.

Bà hừ lạnh một tiếng, vốn nghĩ rằng cô gái kia thức thời, mới có thể đề cô ta đến khuyên Thanh Viễn. Hiện giờ xem ra vốn là đi con đường ngoằn ngoèo mà thôi, trước làm Thanh Viễn không bị họ trói buộc, sau lại khiến hôn sự của Thanh Viễn và nhà họ Lý bị giải trừ, thật đúng là một cô gái tâm cơ thâm sâu. Đừng nói hôn sự với nhà họ Lý không có khả năng có biến, cho dù có biến, Tà Hiểu Ninh bà cũng sẽ không chấp nhận một cô gái như vậy.

Sau khi trở về, Giang Thanh Viễn phát hiện sắc mặt mẹ mình không đúng lắm.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Vì chuyện lúc trước, cơ thể Giang Thanh Viễn gầy sọp hẳn đi, người càng thêm thon dài, thiếu chút cảm giác ôn nhu như ngọc.

“Thanh Viễn.” Tà Hiểu Ninh thờ dãi, “Mấy ngày nay con có gặp Chân Chân không?”

“Sao vậy ạ?” Giang Thanh Viễn nhú mày, “Cô ấy đã tới?”

Vừa thấy vẻ mặt của con trai, Tà Hiểu Ninh đã biết, nếu bà gạt đầu, con trai nhất định sẽ chán ghét Chân Chân, nó sẽ cảm thấy Chân Chân nhanh vậy đã đến than phiền, đừng nói là có hảo cảm với Chân Chân, cảm giác chắc chắn ngày càng tệ.

Tà Hiểu Ninh lắc đầu, “Vừa rồi dì Lý của con gọi điện cho mẹ, nói Chân Chân tự nhốt mình trong phòng không ăn không uống, cũng không biết là làm

sao... Thanh Viễn, dù sao con cũng là vị hôn phu của Chân Chân, thăm Chân Chân một chút thì có làm sao, mặc kệ xảy ra chuyện gì, an ủi con bé một chút, thiếu nữ trẻ mà, rất nhiều người khó tránh khỏi bụng dạ hẹp hòi.”

Tà Hiểu Ninh nhìn về mặt con trai, quả nhiên nó có vài phần xấu hổ, sau mấy giây trầm mặc thì gật đầu.

Như vậy, nó nhất định sẽ nghĩ tình trạng bây giờ của Chân Chân là do nó, đứa con này của bà sao, lòng dạ không quá cứng rắn, nhất là nó sẽ không làm chuyện có lỗi với người khác.

Giang Thanh Viễn thay quần áo xong liền ra cửa, Tà Hiểu Ninh híp mắt, gọi điện cho Lý Chân Chân, thuận miệng nói với Lý Chân Chân vài đặc điểm của con trai, đừng chơi trò cứng rắn với nó, phải mềm mỏng, càng yếu đuối, nó càng không nhẫn tâm được.

Mấy ngày nay công việc của Tô Y Lâm cũng không thuận lợi, cô theo giao hẹn đến đúng vào thời gian quay chụp, đối phương đều tỏ ý rằng họ đã tuyển được người khác rồi, không có ý định hợp tác với cô. Chỗ có kí hợp đồng đều tỏ ý sẵn sàng bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, hơn nữa trả thù lao vô cùng hậu hĩnh, chỗ không kí hợp đồng, sau khi thanh toán toàn bộ tiền công thời gian trước một lần, trực tiếp bảo cô rời đi, một hàng người mẫu đông như vậy, cạnh tranh cũng rất lớn, chỉ là cô không ngờ rằng sẽ có chuyện như vậy. Nếu chỉ là một đơn vị quảng cáo, cô sẽ không nghĩ nhiều, nhưng chỗ nào cũng thế, điều đó rất khiến người ta hoài nghi, cô trăm tư không thể hiểu được đó là vì sao.

Hôm nay cũng là tình huống như vậy, đơn vị đó vốn là tạp chí hợp tác rất tốt với cô, nhưng cũng không tiếp tục hợp tác cùng cô nữa, hôm nay cô định đến đây kí hợp đồng, thời gian trước tạp chí tương đối bận, hợp đồng không sửa đổi gì, hôm nay cô muốn đến hỏi tình hình một chút, kết quả là nhận được tin tạp chí này tuyển được một người mẫu, khí chất càng phù hợp với tạp chí này hơn, tỏ ý kín đáo rằng sẽ không hợp tác với cô nữa.

Không ai có ý định nói với cô là vì sao.

Lúc cô rời đi, vị tiểu thuyết gia đó cũng vừa tới, đó là một cô gái diện mạo rất bình thường, nhưng vô cùng lạc quan, loại lạc quan này có thể chui ra từ mỗi một tế bào trên người cô ấy, Tô Y Lâm thích người như vậy.

Úy Lam Diệc, một tác giả có chút danh tiếng, viết mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình thanh xuân, phổ biến rất rộng trong giới học sinh.

Lúc trước chính là Úy Lam Diệc nhìn trúng cô.

Úy Lam Diệc đi về phía cô, “Không phải em đắc tội ai chứ?” Úy Lam Diệc vỗ vỗ bả vai cô, “Ngẫm kĩ lại xem nào, có vài người dù không được coi như nhân vật vô cùng lớn gì đó, nhưng lạc đà gãy cũng còn lớn hơn ngựa.”

Tô Y Lâm nhũn mày, cô thật sự không cảm thấy được mình đã đắc tội ai, chỉ là xem ý của Úy Lam Diệc, vậy là có người cố ý nhắm vào cô?

Úy Lam Diệc cười cười, “Nếu chị có năng lực đó, chị sẽ giúp em, nhưng chị không có năng lực đó.”

“Cảm ơn chị.” Bất luận như thế nào, đây là người duy nhất chịu nói thật với cô trong mấy ngày qua.

Hơn nữa lời Úy Lam Diệc nói cũng là thật, hiện giờ Úy Lam Diệc chỉ là một tác giả nhỏ có chút danh tiếng thôi, nếu tạp chí không có ý định nâng lên, không tuyên truyền, bản thân cô ấy cũng không có cách nào cả.

Tô Y Lâm cười cười với cô ấy rồi mới rời đi, nhiều năm sau, khi Tô Y Lâm nhìn thấy tác giả này nổi tiếng, tiểu thuyết có bộ nào xuất bản bộ ấy, có bộ nào chuyển thể thành phim bộ ấy, nhớ lại tất cả những gì xảy ra hôm nay, cũng sẽ cười bày tỏ rằng Úy Lam Diệc có trái tim nồng ấm và thực lực để nổi tiếng.

Tô Y Lâm trở lại nhà trọ, bây giờ cô phải tính toán cho kĩ cuộc sống về sau của mình, tuy rằng nhờ chút phí bồi thường vi phạm hợp đồng và thù lao thì coi như cô cũng có chút vốn liếng, nhưng điều này cũng có nghĩa là đạo gần đây cô không có việc làm, nếu vẫn tiếp tục như vậy, ngay cả tiền thuê nhà nơi này cô cũng không đủ sức trả, cô phải vừa tiết kiệm vừa nghĩ cách.

Cô xoa xoa trán, hiện giờ những người cô quen ở đây không nhiều lắm, ngoại trừ những người sẽ không nhắm vào cô, chỉ có mẹ của Giang Thanh Viễn, nhưng lần trước cô đã đến nhà họ Giang nói rõ ràng với Giang Thanh Viễn rồi, sao còn xảy ra chuyện thế này nữa?

Cô không nghĩ ra, vì thế dứt khoát không nghĩ nữa, sau khi tắm xong cô liền lên giường đánh một giấc, có vấn đề gì thì để mai giải quyết, dù sao đối với cô mà nói, ngày mai và hôm nay cũng không khác nhau là bao.

Giang Thanh Dịch đang ngồi trong phòng làm việc, tay nghịch bút, anh nhìn thấy phần tài liệu này thì rất khó chịu, cầm tài liệu liền đi tìm vị tổng giám đốc điều hành được mời đến đó, với tài liệu này, hai người tiến hành thảo luận rất lâu trong phòng, cuối cùng cũng nhất trí quan điểm. Sau khi trở lại phòng làm việc, anh phát hiện di động báo có cuộc gọi nhờ, vì thế anh gọi lại.

“Có việc?” Anh vừa đeo tai nghe bluetooth nghe điện thoại, vừa tiếp tục xem tài liệu, anh không thể khiến công ty chịu tổn thất gì, một vài người vậy mà lại muốn lừa dối giấu giếm, anh đã nói mà, mấy người già đó giữ lại đều như đám mọt, vậy mà một đám đều cho rằng mình là công thần lớn, không ai dám động đến bọn họ, vậy anh để bọn họ nhìn xem, anh có dám động đến họ hay không.

“Không phải anh bảo tôi phải chú ý nhiều đến cái cô Tô đó sao?”

Nghe nói vậy, Giang Thanh Dịch ngồi ngay ngắn, cũng không nhìn đến tài liệu nữa, “Sao thế?”

“Gần đây cô ấy có thể là đã gặp chút phiền toái.”

“Sao lại như vậy?”

“Mấy thương hiệu thời trang và tạp chí hợp tác với cô ấy đó, tất cả đều dừng hợp tác với cô ấy.”

“Hả?” Anh nhíu mày, đột nhiên xuất hiện tình huống thế này, chắc chắn có nguyên nhân.

“Chuyện này... chỉ bằng anh hỏi bác trai bác gái anh đi.”

“Nói thẳng, ít nói lời vô ích thôi.” Anh chửi thầm một tiếng.

“Bác gái anh đã có lời rồi, bảo bọn họ không dùng cô Tô nữa, hơn nữa còn phát ngôn rằng muốn ở thành phố Minh Giang này thì phải khiến cô Tô không tiếp tục làm được gì, anh cũng biết mà, một chuyện nhỏ như thế, cho dù là những người có máu mặt thì cũng sẽ sẵn lòng nể tình, huống chi là mấy người tép riu này...”

“Tôi biết rồi.”

Anh ngất máy, ngồi trên ghế, một tay chống cằm. Bác gái thế này là lại làm sao vậy? Chuyện lần trước không phải đã giải quyết rồi sao? Vậy mà lại nhằm vào cô ấy, hiện giờ cô ấy chỉ có một mình, ở đây lại không có công việc gì, cô phải sống thế nào? Anh nghĩ đến cơ thể gầy yếu hiện giờ của cô, tuy rằng đa số các cô gái bây giờ đều thích dáng người như vậy, anh nhìn thấy các cô gái khác thì cũng sẽ không cảm thấy gì, nhưng nhìn thấy cô thì lại cảm thấy được, những năm gần đây, cô chắc chắn đã chịu rất nhiều cực khổ.

Giang Thanh Dịch gọi một cuộc điện thoại cho Tà Hiểu Ninh, tùy ý hỏi qua về tình hình của anh họ, lại rất uyển chuyển đề cập đến chuyện của anh họ anh và “cô gái đó”. Tà Hiểu Ninh cũng không giấu giếm anh, trực tiếp nói với anh, họ đều bị bề ngoài của cô gái đó lừa rồi, cái gì mà đến khuyên Thanh Viễn chứ, hoàn toàn là một kẻ sách, bà đã biết người phụ nữ đó là loại tâm cơ thâm sâu tầng tầng lớp lớp mà, thế mà Thanh Viễn lại cứ bị người phụ nữ đó lừa gạt.

Ở chỗ Tà Hiểu Ninh, Tô Y Lâm quả thực chính là kẻ mang tội ác tày trời, mặt ngoài nhu nhược nhưng nội tâm độc địa, cổ tình mang dáng vẻ rất dễ nói chuyện, còn đi khuyên bảo Thanh Viễn đừng u mê nữa, thật ra chính là quỷ kế của cô ta, biết Thanh Viễn là kiểu người không dễ từ bỏ và dễ thấy mắc nợ, nói vậy thì, Thanh Viễn đương nhiên càng không buông bỏ được. Vì thế mới làm vậy, cứ vậy, có thể làm người nhà họ Giang bọn họ không ghét cô ta như vậy nữa, đồng thời cũng để Thanh Viễn nắm được quyền, để Thanh Viễn chủ động hủy bỏ hôn ước, cứ vậy, không phải người phụ nữ đó còn có cơ hội hay sao?

Giang Thanh Dịch nghe bác gái tuôn một tràng, nhện xuống suy nghĩ muốn tranh luận với bà trong điện thoại, ngất máy, tuy rằng nghe xong rất nhiều thứ vô nghĩa, nhưng ít nhất anh đã biết được nguyên nhân Tô Y Lâm bị đối xử như vậy.

Bác gái đó của anh, thật sự tưởng tượng rằng tất cả mọi người đều là kẻ địch, cũng đúng, bác gái anh chính là bước từng bước một đi tiếp như vậy, nếu không thì có thể rằng “bác gái” anh đã không phải Tà Hiểu Ninh.

Anh nhìn di động, nghĩ đến Tô Y Lâm giờ phút này, đôi mắt anh hơi nhíu lại, chuyện này đối với anh mà nói, không hẳn không phải chuyện tốt.

Hiện trường tiệc rượu

Giang Thanh Dịch bung chiếc ly để cao, tỉ mỉ quan sát chất lỏng trong ly, màu sắc chất lỏng rực rỡ và tinh khiết, anh nhìn một hồi lâu, khoe miệng đột nhiên hơi giương lên, ánh mắt anh dừng lại trên người một đôi nam nữ cách đó không xa, nói chính xác, người đàn ông và người phụ nữ đang cùng nhau đi về phía sân nhảy nơi một bộ phận người cùng khiêu vũ. Người đàn ông áo quần bảnh bao, trên người có hơi thở nho nhã, nhìn thì dường như chính là kiểu đàn ông phong độ mà phụ nữ thường nói, mà người phụ nữ mặc một bộ lễ phục màu vàng nhạt, đồ trang sức tùy ý, nhưng cả người lộ ra hương vị thoải mái, không nói đến ngũ quan, người ta cũng sẽ sẵn lòng dừng ánh mắt ở trên người cô.

Giang Thanh Dịch cười, cười người phụ nữ đó lộ ra mỹ cảm tự nhiên, nhưng từ đầu đến chân, cho dù là màu móng tay, cũng đã qua sự lựa chọn, tính toán tỉ mỉ, không có chút gì không hài hòa, biểu hiện ra sự hoàn mỹ nhất của cô, người phụ nữ này là Lý Chân Chân, mà người đàn ông bên cạnh cô là Giang Thanh Viễn.

Giờ phút này Giang Thanh Viễn đang khiêu vũ cùng Lý Chân Chân, Lý Chân Chân diện mạo xinh đẹp, cho dù là nhìn gần đến vậy cũng không có tí vết nào, mấy hôm nay tâm tình cô không tốt, Giang Thanh Viễn từng đi thăm hỏi một lần, sau khi biết tâm trạng cô xuống thấp như vậy là vì mình, trong khoảng thời gian ngắn anh cũng không nhắc lại chuyện đó, huống chi sau khi anh nói ra chuyện hủy bỏ hôn ước, Lý Chân Chân cũng không nói gì, thậm chí rất tôn trọng ý kiến của anh, điều này khiến anh áy náy.

“Xin lỗi.” Giang Thanh Viễn cũng không biết nên nói những gì.

Lý Chân Chân lắc đầu, “Anh không có gì có lỗi với em cả, anh chỉ đang lựa chọn điều mà anh muốn lựa chọn thôi, chuyện này không sao cả, em hiểu được anh.”

Cô càng nói vậy, trong lòng Giang Thanh Viễn càng khó chịu, “Chân Chân, em là cô gái tốt...” Vốn anh muốn nói rồi cô sẽ gặp được người đàn ông còn tốt nữa, chỉ là lời này nói ra không khỏi quá tổn thương người, anh chỉ có thể nuốt xuống cổ họng. Lúc trước vốn anh nghĩ cô cũng không có suy nghĩ gì với mình, dù sao hôn sự này tất cả đều là bố mẹ hai bên sắp xếp, tuy hai người là đương sự, nhưng lại bị vấp trong trạng thái bị động. Mà biểu hiện đau lòng của cô, cho anh biết rằng anh đã tự cho mình là đúng, nếu cô thật sự không có suy nghĩ gì, sao có thể ưng thuận hôn ước?

“Anh không cần nói gì cả, bởi vì em đều hiểu được.” Đường như Lý Chân Chân không muốn đề cập đến đề tài này, “Cũng không biết sau này còn có cơ hội khiêu vũ cùng anh thế này không nữa.”

Cô nói rất buồn bã, làm Giang Thanh Viễn trong chốc lát cũng có chút phiền muộn.

Hai người khiêu vũ, khi chuyển đến một góc nào đó, Lý Chân Chân mới thấy được Giang Thanh Dịch, mà Giang Thanh Dịch cũng nhìn cô, Giang Thanh Dịch giờ ly về phía cô, hàm nghĩa không nói cũng rõ. Lý Chân Chân là dạng người gì, Giang Thanh Dịch rất rõ ràng, cũng không phản cảm, cô thông minh, cũng sẽ dùng thủ đoạn, nhưng dù sao cũng chưa từng hại đến ai, cách từ “xấu xa” rất xa.

Lý Chân Chân cũng cười cười với Giang Thanh Dịch.

Đã từng, kiểu đàn ông như Giang Thanh Dịch là kiểu đàn ông mà Lý Chân Chân tán thưởng nhất, có cảm giác thần bí, hơn nữa có thể chơi rất vui, làm việc biết nông sâu, người đàn ông như vậy rất có sức hấp dẫn mê hoặc người khác, cô cũng rất thích, chỉ là trong quá trình tiếp xúc, cô biết rất rõ, kiểu đàn ông này giống như loại quần áo đặc biệt nhất bày trong tủ kính, rất nhiều người đều thích, người có thể mua được cũng có, nhưng người thực sự có thể mặc và gìn giữ được thì rất hiếm, vì thế với phần lớn mọi người mà nói, đó chính là tiêu phí thời gian mua kiểu trang phục đắt tiền nhưng lại không phù hợp với mình mà thôi.

Nếu là lúc trước, Lý Chân Chân quả thực sẽ không coi trọng kiểu đàn ông như Giang Thanh Viễn, dù rằng thực ra hai người cũng được coi như cùng nhau lớn lên, rất quen thuộc đối phương. Trong mắt anh cô là cô gái khôn khéo hợp lòng người, nhiệt tâm theo hướng nho nhã yếu ớt, trong mắt cô anh là chàng trai ưu tú chính trực, nhưng cô rất rõ, anh thực sự là chàng trai tỏa sáng như ánh mặt trời, mà bản thân cô có lẽ chỉ có thể giả như mặt ngoài khôn khéo hợp lòng người, có điều cô cũng coi nhẹ chàng trai như vậy, trong mắt cô, ngoài học ra thì anh còn gì nữa? Lúc còn rất nhỏ cô đã bị ảnh hưởng bởi một quyển sách nào đó, cô không quá thích kiểu nam sinh này, luôn cảm thấy họ tựa như trang giấy trắng, giống như rất không tồi, nhưng dùng tay chọc nhẹ thì sẽ rách.

Chỉ là tuổi tác tăng lên, cùng với việc mấy năm nay đã nhìn thấy quá nhiều chuyện dở bản rồi thói hư tật xấu của đàn ông, cô đột nhiên bắt đầu cảm thấy, ưu điểm lớn nhất trên người một người đàn ông là có ý thức trách nhiệm, không có thứ này, có nhiều ưu điểm hơn nữa cũng uống phí, mà Giang Thanh Viễn vừa khéo có được thứ này. Vốn cô nghĩ hôn sự này như nước chảy thành sông, vì thế cũng không quá để tâm, hiện giờ vậy mà lại xuất hiện tình trạng rối loạn, cô cũng không quá đau lòng, cô có sự tự tin, Giang Thanh Viễn chung quy chính là chồng cô.

Giang Thanh Dịch dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn đôi nam nữ đó, ở trong mắt anh, họ rất xứng đôi, nếu thực sự kết hôn, thật ra cũng không tồi, đây là suy nghĩ thực sự trong lòng anh, hơn nữa Lý Chân Chân hoàn toàn có thể tóm được Giang Thanh Viễn, không tin, cứ mỗi mắt chờ xem.

Giang Thanh Dịch thật sự cảm thấy mấy thứ tiệc rượu thế này chẳng chút thú vị, cũng giống như mượn cớ để làm chuyện gì đó đường đường chính chính, độ tuổi này của anh, vốn nên càng ham thích chuyện thế này mới phải, tiện thể tìm một cô gái lọt vào mắt để tiến hành “xâm nhập giao lưu” một chút, nhưng anh lại không có nửa phần hào hứng, ngược lại làm một người ngoài cuộc, mặc sức xem người trong cuộc phát triển tình hình.

Trước kia anh đã từng nghe một quan điểm của một nhóm phụ nữ, nói đừng cho rằng tìm đàn ông thì phải tìm kiểu đàn ông rất nghèo, nghĩ rằng đàn ông như vậy sẽ trung hậu thành thực, trừ phi đời này bạn đều mong anh ta phải trải qua những tháng ngày nghèo khổ, nếu không anh ta chỉ giàu lên một chút, trước kia chưa từng chơi trò gì thì sẽ muốn thử, thậm chí còn chơi nhiều trò hơn người có tiền nữa, về sau mà khóc thì cũng không biết tìm ai khóc đâu. Nếu quan điểm như vậy là chính xác, Giang Thanh Dịch cũng rất muốn biết, có phải tất cả tình cảm mãnh liệt và nhiệt huyết anh đều đã tiêu hết khi còn trẻ rồi, cho nên hiện tại anh bắt đầu đi trên con đường trầm ổn mà người khác vẫn nói?

Anh đưa ly rượu lên, lúc này mới nhấp một ngụm, buông ly rượu, anh ra khỏi đại sảnh tiệc rượu, sân diễn này vô cùng nhàm chán.

Đừng hỏi vì sao anh muốn tới đây, bởi vì ngay cả bản thân anh cũng không biết được. Giang Thanh Dịch ngồi hút thuốc trong xe, cho đến khi trong xe đều là mùi khói thuốc không tản đi được, tựa như đám mây mù vẩn vẩn, nếu ai không biết thì có khi còn tưởng là đã xảy ra hỏa hoạn cũng nên, anh quên mở cửa kính xe. Mấy năm gần đây, anh ngày càng nghiện thuốc lá nặng, anh biết nguyên nhân ban đầu mình nghiện thuốc lá nặng, nhưng sau này việc hút thuốc lại trở thành một thói quen.

Đường như anh cảm thấy đã đủ rồi, lúc này mới mở cửa xuống xe, lại đi về phía cổng tiểu khu, nơi này anh chỉ đến một lần, nhưng lại nhớ đường vô cùng rõ ràng.

Anh đứng ở ngoài gõ cửa, anh cũng không xác định được giờ này Tô Y Lâm có ở nhà hay không, cứ qua đây như vậy thôi. Có điều hiện giờ cô không có việc làm, cô sẽ lại đi đâu? Có lẽ vẫn là chạy khắp nơi tìm việc? Anh nghĩ đến đáng về cô không ngừng tìm đến người ta, rồi lại bị từ chối hết lần này đến lần khác, trong lòng không hiểu sao bắt đầu khó chịu.

Chỉ là tưởng tượng của anh cũng không được chứng thực, bởi vì cửa mở, cô ở nhà.

Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, cô vẫn chưa nghiêng người tránh đường để anh vào nhà, mà là nhìn anh, nhưng cũng không nói lời nào, đôi mắt đã biểu đạt những gì cô muốn nói, cô không cảm thấy anh nên xuất hiện ở đây.

“Không chào đón anh sao?” Anh giống như không đọc ra sự khước từ trong mắt cô.

Cô trầm mặc nhìn anh mấy giây, vẫn để anh tiến vào.

Lần này Giang Thanh Dịch không đánh giá căn nhà, mà lập tức đi đến trước máy nước uống, lấy ra chiếc cốc duy nhất, rót cho mình nửa cốc nước ấm. Vừa rồi dường như anh hít thuốc vào quá mạnh, lúc này cổ họng rất khô. Anh vừa uống nước vừa quét mắt qua chiếc cốc duy nhất này, dường như mới bóc ra, chỗ này bình thường căn bản không có người đến nhỉ?

Anh uống nước xong, rót cuộc cổ họng không còn khó chịu như vậy nữa. Mà Tô Y Lâm thì trầm mặc nhìn động tác của anh, không nói lời nào, cũng không ngăn cản.

Lúc này anh nhìn về phía cô, “Sao giờ này vẫn còn ở nhà?” Có loại cảm giác biết rồi còn cô hỏi.

Cô khẽ nhún mày, “Nếu không thì sao?” Cô nhìn anh, rót cuộc khẳng định được gì đó, “Anh tới đây... chỉ là muốn xác định xem có phải tôi lại cùng đường hay không?”

Cô cười thê lương, cũng không khác cùng đường là bao, lần này mẹ của Giang Thanh Viễn không hề xuất hiện, trực tiếp muốn dùng hành động ép cô đi, rời xa thành phố này, cô cũng bắt đầu hoài nghi, có phải vốn cô không nên trở về?

Anh trầm mặc mấy giây, bởi vì không muốn nói dối, “Hiện giờ định làm gì?”

Cô lắc đầu, không nghĩ nhiều, có thể qua ngày nào thì hay ngày nấy, tiền thuê nhà thì cũng may, bởi vì cô trả phí dụng một năm một lần luôn, về phần khác, cô còn chút tiền thừa, có điều không nhiều lắm.

Anh đi đến trước mặt cô, “Vì sao không gọi điện cho anh?”

“Hử?”

“Nếu là trước kia, em gặp chuyện thế này, nhất định sẽ nói cho anh biết.”

“Hiện tại đã không phải là trước kia.” Cô bình tĩnh nhắc nhở.

Cả nửa ngày anh không lên tiếng, một hồi lâu cuối cùng mới thở dài, “Anh giúp em thu xếp công việc.”

“Không cần.” Cô xoay người, bởi vì không muốn nghe anh nói tiếp nữa, hiện giờ cô như vậy, có lẽ chỉ khiến anh cảm thấy cô thật đáng thương nhỉ?

“Tô Y Lâm, em đang sợ cái gì? Không dám nhắc tới trước kia, không muốn nhìn anh, nghĩ rằng như vậy thì có thể vờ như chưa từng xảy ra chuyện gì sao? Mặc kệ trước kia là như thế nào, chúng ta đều lớn lên cùng nhau, anh cũng từng nhận được không ít thứ có ích từ em, hiện giờ giúp em cũng không có suy nghĩ gì khác. Nếu không thì em muốn thế nào, chịu không nổi nữa, lại hèn nhát rồi đi? Trốn tránh hết lần này tới lần khác? Tô Y Lâm, nơi này mới là gốc rễ của em, bạn bè em, người nhà em toàn bộ đều ở đây, ngay cả gốc rễ của mình em cũng không cần nữa hay sao?”

Cô nửa ngày không động, bản thân cô cũng không rõ vì sao mình phải trở về thành phố này, còn tìm cho mình một cái cớ như vậy để trở về, thì ra là vậy, nơi đây là gốc rễ của cô, cô mới có thể trở về thành phố này, lòng mới không giống đám bèo tấm trôi dạt nữa.

Cuối cùng Tô Y Lâm nghe theo lời Giang Thanh Dịch, làm công việc mà anh sắp xếp cho, công việc của cô rất đơn giản, chỉ chỉnh lý một vài tài liệu mà thôi, ý của Giang Thanh Dịch là vừa cho cô làm vừa để cô học, nhân dịp này học thêm vài thứ hữu dụng.

Hơn nửa ngày hôm sau, Giang Thanh Dịch trực tiếp bảo cô chuyển nơi ở, anh đã tìm cho cô căn nhà rất tốt, ngay từ đầu cô đã không đồng ý, nhưng khi Giang Thanh Dịch nhắc tới bác gái anh, cô liền chấp nhận, bởi vậy mấy ngày nay cô vẫn luôn rất bận rộn.

Tà Hiểu Ninh cử người đi nhưng không tìm được tin tức về Tô Y Lâm, bà nhún mày, cảm thấy việc này không đơn giản, nhưng khi nghe nói cô đã dọn đi, lại cảm thấy vậy là được rồi, dù sao cô ta cũng không thể liên lạc được với con trai bà.

Tà Hiểu Ninh nghĩ đến con trai, mấy hôm nay nó đều đang hao tâm tổn trí vì chuyện của Lý Chân Chân, dường như muốn tìm ra phương pháp tốt nhất để con bé coi bỏ khúc mắc.

Con người sao, tiếp xúc nhiều, tình cảm không này sinh được chắc? Tà Hiểu Ninh vô cùng vừa ý cô con dâu Lý Chân Chân này, thông minh, hơn nữa có thể giúp đỡ trên con đường sự nghiệp được, diện mạo cũng rất không tồi, mấu chốt là có thể bù lại những thứ con trai bà không có, cho nên hôn sự này đương nhiên không thể xảy ra vấn đề gì.

Về phần cô gái kia, dọn đi rồi? Cô ta thức thời thì tốt nhất là đừng xuất hiện ở trước mặt bà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thầm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Hôm nay có một bạn học không biết tìm được từ đâu một bộ đề toán, bộ đề này rất khó, vì thế cả ngày trời các bạn có thành tích toán tốt trong lớp đều nghiên cứu đề thi này, có lẽ là cảm thấy rất có thành tựu nhĩ, mỗi lần giải được một đề đều như một lần mình thực hiện được giá trị, mấy bạn học thảo luận không ngừng, tuy rằng tôi hoàn toàn không thể hiểu được, niềm vui trong đó nằm ở đâu.

Mà cuối cùng là một đề phụ kèm theo, dựa theo sự khó của bộ đề, có thể nghĩ ra được đề phụ này còn khó đến cỡ nào nữa. Đề này, họ không thảo luận ra được kết quả, rồi lại rất không cam lòng, vì thế có người tùy ý mở miệng, cũng không biết cái bạn lớp năm đó có thể giải được không.

Vì thế họ liền đi tìm Liễu Tư Ngôn, hy vọng Liễu Tư Ngôn đi tìm Chu Thừa Trạch, giúp họ giải đề này. Liễu Tư Ngôn hơi thiếu tự nhiên, ý cười trên mặt có chút ngưng ngừng và bất đắc dĩ, không như nụ cười tỏa nắng bình thường của cô ấy.

Trong nháy mắt này, tôi đột nhiên đặt mình vào vị trí của Liễu Tư Ngôn, phát hiện, nếu là bản thân mình, e rằng tôi sẽ càng thêm thiếu tự nhiên và đỏ mặt, tôi từng bất mãn với hành vi nào đó của cô ấy, đến bây giờ mới phát hiện, nếu là bản thân mình, ngay cả như cô ấy tôi cũng không bằng. Bởi vì nếu tôi là cô ấy, chỉ sợ hận không thể tuyên bố với toàn thể giới, Chu Thừa Trạch là của tôi.

Mà cô ấy, đã làm tốt lắm rồi.

Sau khi ăn cơm trưa, Liễu Tư Ngôn vẫn cầm bộ đề đến lớp năm, tôi nghĩ đến hình ảnh đó, mấy người bên lớp năm có lẽ cũng sẽ cười nhạo họ nhĩ!

Liễu Tư Ngôn mau chóng trở về, bộ đề đó, Chu Thừa Trạch giải xong rất nhanh, còn viết rõ từng bước để tiện cho mọi người xem.

Có người cười, có quan hệ thông gia với bạn đó lớp năm thật là tốt, làm việc cũng tiện, Liễu Tư Ngôn bị trêu ngưng chín mặt.

Liễu Tư Ngôn còn nói ra mạch suy nghĩ để giải đề của Chu Thừa Trạch, nói đề này nếu dùng phương pháp toán học thì rất khó giải, nhiều bước, hơn nữa dễ làm sai, vì thế Chu Thừa Trạch dùng nguyên lý vật lý nào đó, có thể giải ra rất nhanh.

Dùng nguyên lý vật lý để giải đề toán? Tôi mới nghe lần đầu, mà các bạn học đều mang dáng vẻ tiếp thu, nói suy nghĩ của người thông minh đều không giống với chúng ta.

Vào khoảnh khắc ấy, tôi nhìn thấy nụ cười tự hào trên mặt Liễu Tư Ngôn, cô ấy tự hào vì Chu Thừa Trạch.

Tôi đột nhiên nhớ tới một ngày nào đó, tôi nhìn thấy Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ngồi ở gần sân thể dục, khi đó mây ngũ sắc phiêu lãng trên bầu trời, họ cười nói, nụ cười trên mặt họ, còn đẹp hơn cả mây ngũ sắc.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy họ xứng đôi như khoảnh khắc ấy.

—————Trích nhật ký của Thầm Tây Nguyệt—————

Chương trình mà Thầm Đại Ngưng tham gia ghi hình có tỉ lệ xem trong nước rất cao, hơn nữa đại đa khán giả đều là người trẻ tuổi, vì thế những lời cô nói lại trở thành tiêu điểm.

Những fan ủng hộ cô đương nhiên sùng bái lời cô nói bằng mọi cách, cho rằng các cô gái sẽ tự coi mình thành công chúa, bạn chỉ có tự coi mình thành công chúa, mới có người đối xử với bạn như công chúa. Cũng có rất nhiều người kể lại quá khứ của mình, đại khái ý là – tôi xem anh ta như vật báu, anh ta lại coi tôi như cây cỏ, khi tôi coi anh ta như cây cỏ, anh ta lại xem tôi như vật báu.

Mà những người ghét Thầm Đại Ngưng thì châm biếm những lời cô nói. Hôn nhân vốn là kết quả của sự khoan dung lẫn nhau nỗ lực cùng nhau, cũng đâu phải thiếu nữ mà cả ngày muốn người khác phải chờ che bạn. Mà hôn nhân của Thầm Đại Ngưng thất bại liền trở thành bằng chứng chứng minh lời cô nói mất mặt biết bao, phụ nữ vẫn ít học theo cô thì hơn, nhất là những người không nhiều tiền không có khuôn mặt xinh đẹp như cô.

Mà khi Thầm Đại Ngưng tuyên truyền phim, cũng có rất nhiều nhà báo hỏi đến chuyện hôn nhân của cô, cô đều từ chối trả lời, cười nói nếu không thảo luận đến bộ phim thì sẽ bị đạo diễn mắng, khiến tất cả mọi người cười rộ lên.

Liên tục một tháng trời, Thầm Đại Ngưng cùng vài diễn viên đều tiến hành tuyên truyền ở các thành phố lớn, đương nhiên, doanh thu phòng vé cũng rất khả quan.

Mỗi lần soi gương, Thầm Đại Ngưng đều cảm thấy mình gầy hơn thì phải, trợ lý của cô nói cô vẫn có vẻ đẹp chấn động lòng người. Cô mở di động, phát hiện trên mạng có đánh giá nói sau khi ly hôn dường như cô trở nên đẹp hơn, cô thật sự muốn trả lời lại một câu, không liên quan đến chuyện ly hôn á, cô chỉ mệt mà thôi.

Cô trở lại thành phố Minh Giang vào cuối tuần, cô ngẫm nghĩ, phân vân mãi xem nên trở về ngủ hay đi thăm con gái. Rốt cuộc là về cái ổ của mình đánh một giấc hay đi thăm Mưa Nhỏ đây? Thăm Mưa Nhỏ, nhưng cô thật sự rất muốn đi ngủ mà. Không thăm Mưa Nhỏ mà đi ngủ trước, nhưng đã rất lâu rồi cô không gặp Mưa Nhỏ, lần cuối cùng nhìn thấy là từ trong video, hai mẹ con lâu vậy không gặp nhau, ngộ nhờ tình cảm dần phai nhạt thì làm sao? Hơn nữa con gái cô vất vả nuôi lớn, nếu bị người ta cho trở thành con gái của người khác, vậy hồng bát rồi. Vì thế kết quả dẫn đến cuối cùng, đến nhà họ Chu.

Hiện tại cô có thể tự do ra vào Chu gia, chỉ là ông bố chồng cũ có vẻ vẫn không thích cô như cũ, còn thiếu mỗi nước trực tiếp viết trên mặt mấy lời bảo

cô nhanh rời đi. Thảm Đại Ngưng này cũng đâu phải dạng vừa, cô biết người khác không thích cô, vì thế cô liền cố ý lượn lờ trước mặt Chu Ôn Hòa, có thể nghĩ ra được về mặt Chu Ôn Hòa để coi đến cỡ nào.

Hôm nay bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ vẫn ở nhà, bởi vì trong nhà có người trông, họ cũng không để Mura Nhỏ đi học ở nhà trẻ, suy nghĩ của Thảm Đại Ngưng cũng là như vậy, chờ Chu Tiểu Ngừ bốn tuổi thì hẳn cho đi nhà trẻ, năm tuổi rưỡi cho vào lớp một.

Lúc Thảm Đại Ngưng đến, Chu Tiểu Ngừ vẫn đang chơi đùa với mấy món đồ chơi, chỉ là hôm nay cô nhóc chơi cùng Dương Khả Lam nữa. Có lẽ là đã rất lâu rồi không gặp, lần này Chu Tiểu Ngừ rất nể tình bỏ đồ chơi xuống, chạy về phía Thảm Đại Ngưng, “Mẹ.”

Thảm Đại Ngưng ôm lấy Mura Nhỏ, trong lòng lại có chút cảm động, cảm thấy bao nhiêu đau đớn lúc sinh Mura Nhỏ đều đáng giá, con gái quả thật là chiếc áo bông nhỏ của mẹ mà, dùng để làm ấm lòng.

Thảm Đại Ngưng cũng ôm con không bao lâu, cô thật sự rất buồn ngủ, có điều cũng không quên hỏi: “Lúc không có mẹ, Mura Nhỏ làm những gì?”

Mura Nhỏ không ngừng nói rất nhiều rất nhiều chuyện.

Thảm Đại Ngưng lập tức cắt ngang, “À, vậy bố con thì sao, mang con ra ngoài làm những gì?”

Rốt cuộc, trong những lời đáp liên tiếp của Mura Nhỏ, Thảm Đại Ngưng nắm được tin tức – Cô Liễu mua cho con một chú gấu bông rất lớn rất lớn, lớn hơn rất nhiều so với những chú gấu của con...

Đây thật sự là một tin tức quan trọng, chỉ là cô thật sự rất buồn ngủ, chạm vào giường là có thể ngủ luôn và ngay. Hình như cô nên tức giận mới phải, Chu Thừa Trạch đó thật sự là tên khốn kiếp, thừa dịp cô không ở đây liền vội vàng tìm mẹ kể cho Mura Nhỏ. Nhưng thật sự rất buồn ngủ – cô quyết định, chờ sau khi tỉnh dậy thì từ từ tức giận cũng được, bây giờ phải đi ngủ trước đã.

“Mura Nhỏ, trước con tự chơi đi, mẹ đi ngủ một lát đã...” Cô thật sự là không được rồi.

Cô đến phòng của Mura Nhỏ, trực tiếp nằm trên giường nhắm mắt lại ngủ luôn.

Mura Nhỏ nhìn mẹ, nghiêng đầu cười cười, ngắm nghía đủ rồi thì cầm đồ chơi đến chơi ở cửa phòng, cũng không bắt bà nội chơi cùng, mà bảo bà nội đi làm chuyện của bà.

Chu Thừa Trạch trở về đã là mấy giờ sau, lúc anh về, Mura Nhỏ còn đang ngồi trên sàn nhà ngoài phòng cô nhóc, nhóc con cầm trên tay một bức tranh ghép hình, đây là thứ Chu Thừa Trạch mua khi đưa bé ra ngoài chơi lần trước, khó hơn một chút so với bức tranh bé đã ghép trước đó, gần đây bé đều ghép mãi bức tranh này.

Chu Thừa Trạch vừa thấy con gái ngồi dưới sàn, trên sàn cũng không có gì lót, nhất thời giận tái mặt, đi qua liền xách Mura Nhỏ lên, “Chu Tiểu Ngừ, bố đã nói không được ngồi...”

Chu Tiểu Ngừ nháy mắt mấy cái, nghiêm trang làm động tác nhỏ giọng một chút, “Bố nhỏ giọng chút đi, mẹ đang ngủ, mẹ rất mệt.”

Chu Thừa Trạch thả con gái xuống, Thảm Đại Ngưng ở đây? Anh đương nhiên biết rõ thời gian này cô rất bận, không chỉ đi tuyên truyền phim, còn phải quay vài ba quảng cáo, không mệt mới là lạ.

Chu Tiểu Ngừ ngáp dài, cũng không biết đường thu dọn đồ chơi, dù sao có bố ở đây rồi.

Chu Tiểu Ngừ đi vào phòng, bé cũng muốn ngủ.

Vì thế Chu Thừa Trạch đứng ở cửa, liền nhìn thấy Mura Nhỏ đi đến bên giường, đầu tiên là cời dây buộc tóc, khi bé ngủ thì nhất định sẽ xòa tóc, nếu không lúc ngủ sẽ cảm thấy rất không thoải mái. Sau khi cời dây buộc tóc, nhóc con đạp rơi giày, đi đến bên giường, chui vào lòng Thảm Đại Ngưng, ngủ thẳng.

Chu Thừa Trạch im lặng nhìn cảnh tượng kia, dường như một lớn một nhỏ đó ngủ cực kì ngon.

Không khí bữa cơm tối nhà họ Chu khá quý dị, tất cả mọi người đều biết cảm xúc của Chu Ôn Hòa không tốt, vì thế không ai mở miệng, chỉ cúi đầu ăn. Cũng phải nói trong lòng Chu Ôn Hòa này thật không thoải mái, mà đầu sỏ đó còn đang say giấc nồng, ông cũng không thể kéo người ta dậy mắng một trận, vì thế chỉ có thể nín nhịn như vậy.

Nếu là bình thường, lúc này Chu Tiểu Ngừ đang cùng ăn cơm với họ, hôm nay thì hay rồi, người phụ nữ kia đến, cũng dạy hư cháu gái ông, bình thường Mura Nhỏ sẽ không ngủ vào giờ này, cho dù ngủ, cũng sẽ không bỏ qua bữa tối.

Hơn nữa vừa rồi Chu Thừa Trạch bảo người đừng đi gọi Mura Nhỏ, đợi lát nữa Mura Nhỏ dậy, lại bảo người giúp việc làm chút thức ăn là được.

Kì thực lời này của Chu Thừa Trạch nói cũng chỉ là nói mà thôi, tỉ lệ phát sinh khả năng này quá nhỏ. Trước kia buổi tối Chu Tiểu Ngừ cũng đói, tỉnh dậy muốn ăn thứ gì đó, kết quả Thảm Đại Ngưng ôm Chu Tiểu Ngừ nằm trên giường một phen, còn lằm bằm – Ngủ, ngoan nào, ngủ thì sẽ không đói...

Đó là người phụ nữ buổi tối bản thân mình lười dậy ăn thứ gì đó, cũng không cho phép người khác dậy ăn, nếu cùng tranh luận với cô, cô sẽ nói ra n khuyết điểm của việc ăn tối muộn, nếu lúc không kiên nhẫn, cô sẽ trực tiếp nói một câu không ăn một bữa cũng không chết người được, ờn cái gì mà ờn.

Ăn com xong, Chu Thừa Trạch lên phòng của Mura Nhỏ trên tầng hai, tay anh đặt tại núm cửa, anh ngẫm nghĩ, vẫn không bật đèn, mà lấy di động ra soi. Anh đi đến bên giường, đôi mẹ con nằm trên giường đều đang ngủ say, anh lấy tay kéo chăn lên đắp cho hai người, rồi mới rời đi.

Ngày hôm sau thật ra Thẩm Đại Ngưng tỉnh lại rất sớm, vì thế kịp bữa sáng của nhà họ Chu. Trước đây khi cô vẫn là thiếu phụ nhân nhà này, đừng nói là buổi sáng không ăn gì, cho dù ăn, xem thời gian cô tỉnh lại, chắc chắn cũng không cùng thời điểm ăn sáng với nhà họ Chu. Hơn nữa, bình thường buổi sáng cô cũng không thích ăn gì, nhưng nếu người làm không chuẩn bị phần của cô, cô sẽ cố tình muốn ăn, làm người làm phải vội vàng đi nấu cho cô, nhưng nếu người làm chuẩn bị tốt phần của cô, hơn phân nửa là cô không ăn, được rồi, cô chính là người đáng ghét như vậy, bản thân cô cũng biết, nhưng cô không có ý định sửa đổi.

Cô đi đến trước bàn ăn, trực tiếp ngồi xuống, hôm nay là cháo thịt trứng muối, cô nhũ mảy, không thích, “Đổi cho tôi.” Cô trực tiếp ra lệnh cho người làm.

Người làm đó thấy vô cùng may mắn vì bản thân đã đoán được trước, nhanh nhẩu bưng món cô thích lên.

Cô không thích ăn cháo mặn, càng không thích thứ gì hơi ngọt, hơi mặn, ví dụ như cháo rồi bánh trung thu gì gì đó sẽ khiến cô cảm thấy quái dị, người làm này vẫn là người trước kia, bị Thẩm Đại Ngưng tra tấn trong một khoảng thời gian quá dài, rốt cuộc có thể hiểu được sở thích của Thẩm Đại Ngưng.

Điều bộ ra lệnh đó của cô, vẫn còn coi nơi này là nhà mình?

Chu Ôn Hòa sa sầm mặt, “Thật đúng là khách khí.”

Thẩm Đại Ngưng cười, “Tôi là khách mà, đương nhiên phải khách khí rồi.”

Chu Ôn Hòa tức nổ mắt.

Lúc này Chu Thừa Trạch mới đưa Chu Tiểu Ngừ xuống tầng, vừa rồi anh mặc quần áo cho Mura Nhỏ, còn chải tóc nữa...

Không khí trên bàn com quái dị, hai cháu trai của Chu Ôn Hòa đang cố gắng nhịn cười, trên mặt Dương Khả Lam cũng có ý cười nhạt.

Chu Thừa Trạch nhìn đầu sỏ Thẩm Đại Ngưng này chăm chú, ngược lại cô ăn rất ngon miệng, có lẽ cô ngủ không tồi, nhìn qua rất có tinh thần.

Chu Tiểu Ngừ đi qua ngồi cạnh mẹ, phát hiện đồ ăn của mẹ không giống với đồ ăn của người khác, “Con muốn ăn cái này giống mẹ.”

Người làm đành phải múc thêm một bát.

Chu Tiểu Ngừ vừa ăn vừa gấp thức ăn cho mẹ, nói mẹ gầy, phải ăn nhiều một chút.

Chu Thừa Trạch ngồi xuống ăn, nghe được lời con gái thì liếc nhìn Thẩm Đại Ngưng, hình như thật sự gầy rồi, anh còn chưa gặp được ai kiểu như cô, càng gầy nhìn lại càng có vẻ nhỏ.

Lúc mới kết hôn, mỗi lần nằm trên giường, cô sẽ bảo anh phát biểu quan điểm, cưới người có thể làm con gái anh được, có phải cảm thấy kiếp trước anh đã cứu được cả ngân hà hay không.

Còn có lúc ban đầu nữa, cô cảm khái – Ấy da, Chu Thừa Trạch, tuy em cũng biết anh khó xử, anh đã già vậy rồi, cưới em thì lòng anh áy náy và cảm thấy rất có lỗi với em, nhưng em đại nhân đại lượng không chê anh đâu.

Chu Thừa Trạch nhũ mảy, đột nhiên cũng cảm thấy hương vị cháo này hơi lạ, nếu không thì sẽ đâu cảm thấy mình ăn không vào chứ.

Sau khi ăn xong, Thẩm Đại Ngưng chơi cùng Mura Nhỏ, một người cháu của Chu Thừa Trạch nói chuyện phiếm cùng anh, đột nhiên hỏi anh, sao lại ở bên thím.

Đây có lẽ chính là một ẩn số trên thế giới này, cho dù là fan của anh hay người nhà anh cũng không nghĩ thông được, rõ ràng anh và Thẩm Đại Ngưng không phải người cùng một thế giới, mà anh cũng không phải kẻ háo sắc, sao lại dính chặt vào cùng Thẩm Đại Ngưng.

“Dù sao thì cũng có lúc ánh mắt bị mờ.”

Anh nghĩ, bản thân mình là thật sự mờ mắt hay là bị vẻ ngoài đó mê hoặc?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Hôm nay có người thổ lộ với tôi, đây cũng không phải là lần đầu tiên, tôi lại dùng tâm tình của lần đầu tiên để giải quyết chuyện thế này. Một chàng trai rất thuần khiết, khuôn mặt rất sáng láng, ánh mắt cũng rất đơn thuần, trên người khoác lên bộ đồng phục học sinh ngăn tôi lại trên đường khi tan học, ngăn một hồi lâu nhưng lại không nói gì dù rằng mặt đã đỏ, cuối cùng mới ấp a ấp úng nói ra mục đích của mình, sau đó báo tên báo lớp của bản thân. Khi cậu ấy nói ra tên của mình, tôi có ấn tượng, bởi vì cậu ấy đã từng viết cho tôi mấy bức thư tình.

Nếu là trước đây, tôi sẽ xử lý chuyện này thế nào? Xoay người rời đi, không cho đối phương hy vọng, bởi vì tôi vẫn ghét nhất kiểu người dây dưa trong tình cảm. Nhất là khi thấy một nữ sinh rõ ràng không thích đối phương, lại cố ý vướng mắc với đối phương, lấy điều này thể hiện mình hấp dẫn đến mức nào, nữ sinh như vậy, nhất định sẽ không trở thành bạn của tôi.

Nhưng tôi chỉ bình tĩnh hòa nhã nói với cậu ấy, tạm thời tôi không nghĩ đến chuyện yêu đương. Tôi nghĩ những lời này có lẽ khiến người ta dễ tiếp nhận hơn “tôi không thích bạn” một chút. Cái trước là từ chối mọi người, vì thế bị từ chối thì cũng hợp lý, còn cái sau thì chỉ vờ vờ không thích người này mà thôi.

Cậu ấy nhìn tôi thì sừng sốt vài giây, sau đó hỏi tôi, khi tôi muốn nói chuyện yêu đương, có thể ưu tiên cân nhắc cậu ấy hay không. Tôi cười cười, đến lúc đó thì nói sau.

Tôi phát hiện, tôi đã không thờ ơ được giống như trước. Nếu là lúc trước, tôi sẽ không suy xét thứ khác, còn hiện giờ tôi lại suy nghĩ nói vậy có thể khiến đối phương khó chịu hay không. Có lẽ là tôi hiểu được tư vị yêu thầm, vì thế lấy mình đo người, theo đó đối xử với người ta cũng khoan dung hơn rất nhiều.

Hôm nay tôi đi toilet mấy lần, có một lần tôi cố ý đi qua cửa lớp năm, nhìn trộm từ ngoài cửa vào. Khi đó Chu Thừa Trạch đang bị một bạn nữ bám lấy, hình như đang thảo luận một đề nào đó. Tôi không nói ra được đó là cảm giác gì, chỉ là vẻ mặt của cậu ấy rất nghiêm túc, rồi lại có thể không cho đối phương ảo tưởng gì, có chút cảm giác có khoảng cách.

Tôi nhìn cậu ấy rất lâu, hơi hy vọng cậu ấy quay đầu nhìn thấy tôi, rồi lại sợ hãi nếu cậu ấy thực sự làm như vậy thì bản thân mình nên phản ứng như thế nào. Trên đường về lớp, tôi một mực nghĩ, nếu cậu ấy và tôi học cùng một lớp, tôi sẽ mượn vấn đề nào đó tiếp cận cậu ấy sao? Có lẽ là sẽ không đâu, tôi vẫn chỉ yên lặng nhìn cậu ấy thôi, dù sao thì cậu ấy cũng là bạn trai của người khác, trên người dán cái nhãn của người khác.

—————Trích nhật ký của Thẩm Tây Nguyệt—————

Thẩm Đại Ngưng là người có da mặt dày, hơn nữa sau khi ăn no ngủ say, cô chẳng những không lập tức rời đi mà vẫn cứ ở lại nhà họ Chu, vô cùng nhàn nhã thông dong chơi cùng Chu Tiểu Ngừ. Có mẹ chơi cùng, Chu Tiểu Ngừ không chơi trò ghép hình gì đó nữa, mà trốn trong sân, bảo mẹ đi tìm. Sân rất lớn, còn có cây cối rất to, có thể hoàn toàn che mắt người, Chu Tiểu Ngừ trốn, Thẩm Đại liền chạy theo, đài ngộ này, trước kia Chu Tiểu Ngừ đều không được hưởng, bà nội không chạy được, hai anh thì ghét bỏ cô bé trẻ con nên cũng không chơi cùng bé, vẫn là mẹ tốt hơn.

Cuối cùng Thẩm Đại Ngưng bắt được Mưa Nhỏ, một lớn một nhỏ lẫn qua lẫn lại trên cỏ.

Chu Thừa Trạch cau mày nhìn đôi mẹ con đó, điều thuốc trong tay bị anh quán quạnh ngón trỏ, sớm đã không dùng được nữa. Cháu trai nhỏ của anh vẫn còn đứng bên cạnh anh, lúc này cũng nhìn sang bên đó.

“Chú út, thực sự ly hôn rồi ạ.” Trong giọng nói dường như còn có chút tiếc nuối, có thím út này ở đây, trong nhà đều có cảm giác thú vị và có thêm vài phần sức sống.

Chu Thừa Trạch không lên tiếng, không có ý định chia sẻ chuyện riêng của mình với người khác.

Anh cháu thấy không nhận được câu trả lời của ông chú, tự thấy mặt mặt rời đi.

Mà Thẩm Đại Ngưng bên kia cùng chơi với con gái vui đến quên trời quên đất, đột nhiên cô nhớ tới lời con gái nói hôm qua, khoe miệng hơi nhếch lên. Cô cho con gái nằm bò lên người mình, định cùng tâm sự với con gái, “Hôm qua con nói có một cô mua gấu bông cho con?”

Chu Tiểu Ngừ gật đầu, “Là cô Liễu.”

“Vậy vì sao người ta mua gấu cho con?”

Chu Tiểu Ngừ thật đúng là nghiêm túc suy nghĩ, “Bởi vì con đáng yêu.”

Thẩm Đại Ngưng nhìn không được vрон tay búng trán con gái, sao có thể tự luyến như vậy chứ, tuy rằng quả thật rất đáng yêu, “Lúc cô đó mua gấu cho con, bố con đang làm gì?”

“Bố thì đứng nhìn á.” Về mặt Chu Tiểu Ngừ rất đương nhiên.

Còn về mặt của Thẩm Đại Ngưng thì có chút cổ quái, Chu Thừa Trạch mang theo con gái cô đi gặp mặt người phụ nữ khác, ai không biết còn tưởng đó mới là một nhà ba người ấy chứ. Chỉ là cô lại chối bỏ suy nghĩ của mình rất nhanh, hai “người già” đó có thể sinh ra được đứa trẻ bé thế này hay sao? Có lẽ là vẫn có thể, nhưng nhất định không sinh ra được đứa bé đáng yêu thế này á, Mưa Nhỏ đáng yêu như vậy là giống cô, di truyền tất cả đều là tính hoa trên người cô.

Cô bấu môi, Chu Thừa Trạch thật đúng là không khách khí ha, đã vội vàng tìm mẹ kế cho Mura Nhỏ như vậy rồi, có điều cô cũng không buồn. Cô xinh đẹp hơn nhiều so với bà cô kia, Chu Thừa Trạch đó không có mắt, chứ không phải là cô có vấn đề.

Cô bế Mura Nhỏ đi qua, liền nhìn thấy Chu Thừa Trạch đang cầm di động nhìn gì đó, cô bước nhanh qua, muốn nhìn lên, chỉ nhìn thấy một chữ “ngôn” thì Chu Thừa Trạch đã cất di động, hơn nữa ánh mắt còn mang theo vẻ tìm tòi nhìn cô.

“Sợ tôi nhìn hà, làm chuyện gì xấu xa rồi?” Cô nhướn mày, chẳng may cảm thấy ngượng ngùng.

Chu Thừa Trạch không muốn đáp lại cô, bởi vì có nói nữa với cô cũng vô nghĩa, hơn nữa họ hoàn toàn không thể trao đổi bình thường được. Có điều Thẩm Đại Ngưng còn nhanh hơn động tác của anh, “Môi tay rồi, anh bế Mura Nhỏ đi.”

Chu Thừa Trạch trừng mắt nhìn cô, cô giả bộ vô tội. Mura Nhỏ vô cùng thông minh vươn tay để bố bế, ơ, vì sao vẻ mặt bố lại cổ quái như vậy? Chu Thừa Trạch không có cách nào từ chối con gái, đành phải vươn tay bế Mura Nhỏ.

Thẩm Đại Ngưng tiến lên đuổi kịp anh, đáng vẻ cô biết cả rồi, anh cũng khỏi cần ra vẻ nữa, “Tôi biết, vừa rồi anh đang nhắn tin với Liễu Tư Ngôn, chuyện này có gì mà không thể cho người khác biết chứ, tuy rằng anh cũng già cả rồi, nhưng pháp luật cũng đâu quy định già cả rồi thì không thể nói chuyện yêu đương, anh không cần cảm thấy gánh nặng đâu. Có điều đàn ông mới ly hôn xong đã tìm mùa xuân thứ hai nhanh như anh, cũng xem như giác ngộ rất cao rồi đây...”

“Thẩm Đại Ngưng.” Giọng nói của Chu Thừa Trạch hơi nghiêm túc, cô đang nói làm nói nhảm cái gì vậy!

“Anh không cần thẹn thùng đâu, đều hiểu cả đều hiểu cả...”

Chu Thừa Trạch nhìn về phía cô, giữa hai người đâu chỉ là không thể trao đổi, quả thực chính là không ở cùng một hành tinh ấy.

Chu Tiểu Ngữ vô cùng thông minh nghe bố mẹ nói chuyện, hơn nữa cũng duy trì thói quen tốt không nói chen vào, lúc này bố mẹ đều không nói chuyện nữa, nhóc con có thể mở miệng hỏi được rồi, “Bố mẹ, cái gì gọi là mùa xuân thứ hai?”

Thẩm Đại Ngưng cười ha ha hai tiếng, “Mẹ con đọc ít sách, bố con tương đối thông thái, hỏi bố con ấy.”

Bạn nhỏ Chu Tiểu Ngữ lại nhìn bố mình, trong ánh mắt ngập tràn vẻ tò mò.

Chu Thừa Trạch trừng mắt nhìn Thẩm Đại Ngưng, bé con gái rồi đi.

Thẩm Đại Ngưng đứng tại chỗ một lát, lại đuổi theo, “Anh thế này là đi đâu đấy?”

Được rồi, Chu Thừa Trạch vô cùng không muốn thừa nhận, anh tức đến hồ đồ rồi, đi nhầm hướng rồi, anh bế Mura Nhỏ vòng lại. Sau khi về phòng, anh tự mình pha sữa cho Mura Nhỏ, Mura Nhỏ ôm bình gắng sức hút, Mura Nhỏ thích vị này, mỗi lần đều uống không ít.

Thẩm Đại Ngưng nhìn động tác của anh, phát hiện anh còn thuần thực hơn cô, hơn nữa cô sợ phiền phức nhất, cũng không làm mấy chuyện này đâu.

Cô chậm rãi đi đến bên cạnh Chu Thừa Trạch, “Lát nữa anh định làm gì?”

Chu Thừa Trạch nhìn con gái, không muốn đáp lại cô, lúc này anh thấy vô cùng may mắn vì hai người đã ly hôn, con gái không cần phải chịu sự tàn phá của cô, nếu không mỗi ngày anh đều phải lo lắng con gái mình có phát triển bình thường không mất.

“Tôi biết, một lát nữa anh định gặp Liễu Tư Ngôn.” Cô thờ dài, tựa hồ vì sự thông minh tài trí của mình mà cảm thấy bị thương, sao có thể lập tức đoán trúng vậy chứ.

Chu Thừa Trạch vẫn không có phản ứng gì, Liễu Tư Ngôn quả thực hẹn gặp anh, chỉ là anh vẫn chưa trả lời.

“Hai người định gặp ở đâu? Hay là ăn cơm trước rồi mới gặp? Định đến quán nào?”

Đáng vẻ cô tích cực như thế, rốt cuộc khiến Chu Thừa Trạch cảm thấy kì quái, “Cô muốn làm gì?”

“Đưa tôi cùng đi đi!”

Chu Thừa Trạch cảm thấy, nếu mình đang uống nước, có lẽ sẽ trực tiếp phun ra mất. Vậy mà Thẩm Đại Ngưng rất trịnh trọng, cô còn có thể nêu ra lý do vô cùng tốt nữa, anh và Liễu Tư Ngôn có thể yêu đương lâu như vậy, hơn nữa rất có thể Liễu Tư Ngôn còn là mẹ kế của con gái cô, cô phải đi tìm hiểu tâm lý của người phụ nữ đó đã thì mới vững lòng được, phải xác định rốt cuộc người ta có ác độc hay không đã, dù sao thì hiện nay chuyện mẹ kế hành hạ con vợ trước của chồng cũng quá nhiều, cô phải suy nghĩ vì Mura Nhỏ, trước đi dò xét tình hình đã.

Chu Thừa Trạch nhìn cô, người phụ nữ suy nghĩ kì quặc này, vậy mà có thể nói những lời khiến người ta cảm thấy rất có đạo lý lại vô cùng ngụy biện nữa.

Anh không định ra khỏi cửa, nhưng Thẩm Đại Ngưng cứ quẩn lấy anh không tha. Cái gì mà không cần ngại cô đâu, anh muốn ra ngoài gặp người ta thì cứ đi, thực sự không cần ngại đâu, hơn nữa cô là thật sự muốn đi nhìn xem bạn gái trước của anh rốt cuộc là thần thánh phương nào...

Được rồi, cuối cùng vậy mà Chu Thừa Trạch lại hồ đồ đồng ý với cô, sau khi lên xe, anh cảm thấy mình mình bị quỷ ám trúng rồi, nếu không sao lại đồng ý với yêu cầu kì dị đó của cô chứ, anh quả thật là điên rồi.

Ý của Thẩm Đại Ngung là ăn com tương đối tốt, có thể tiện quan sát người ta. Chu Thừa Trạch hoàn toàn không muốn đánh giá hành vi của cô, nó hoàn toàn vượt qua nhận thức và giới hạn của anh.

Mà sau khi Liễu Tư Ngôn nhìn thấy Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngung, vẻ mặt càng thêm đặc sắc.

Thẩm Đại Ngung đi đến bên cạnh Liễu Tư Ngôn rất tự nhiên, “Đừng hiểu lầm, tôi và anh ta đã ly hôn rồi, hơn nữa cũng không có ý định kết hôn lại, chỉ là buồn chán nên ra ngoài dạo chơi thôi.”

Liễu Tư Ngôn nhìn về phía Chu Thừa Trạch, mà anh thì quay đầu, không đối mặt với cô, quen Liễu Tư Ngôn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên anh không dám nhìn cô như thế, ngay cả năm ấy sau khi phát sinh chuyện đó với Thẩm Đại Ngung, anh cũng không có loại cảm giác giống hiện giờ.

“Cô không tin sao?” Thẩm Đại Ngung bĩu môi, “Yên tâm đi, tôi và anh ta ở bên nhau cũng không giống người yêu đâu, nói xem nào, tôi đứng cạnh hai người, hẳn là giống con gái hai người nhì!”

Có thể nghĩ ra được sắc mặt Liễu Tư Ngôn khó coi đến cỡ nào.

Bữa com này, đã định trước là tràn ngập vẻ quái dị, nhất là dưới tình huống Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch đều không chủ động gọi món, còn Thẩm Đại Ngung thì chủ động gọi một bàn thức ăn lớn, không cần phải nói, tất cả đều là món cô thích, về phần người khác, muốn ăn gì thì tự đi mà gọi.

Chu Thừa Trạch cũng không nói chuyện, Liễu Tư Ngôn thì vẫn giữ mãi cái luồng cảm giác không thoải mái đó, cảm giác không thoải mái này không phải bởi vì Thẩm Đại Ngung ở đây, mà là hành vi của Thẩm Đại Ngung tự tại như thế, điều này làm lòng cô khó chịu không nói nên lời.

Sắc mặt Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đều không tốt, vậy mà Thẩm Đại Ngung lại ăn vô cùng ngon miệng, chờ đến lúc cô ăn lưng dạ rồi, đột nhiên cô có chút lương tâm phát hiện ra gì đó, cô nhìn Liễu Tư Ngôn, “Không hợp khẩu vị à, sao không ăn?”

Liễu Tư Ngôn gượng gạo nở nụ cười, đành phải cầm đũa.

Tuy Thẩm Đại Ngung thích ăn, nhưng luôn ăn rất ít, không phải để giảm béo, mà là cô ăn một chút như vậy thì bụng đã không chống đỡ nổi, cô nhìn Liễu Tư Ngôn chẳng chút kiêng dè, mắt nhìn thẳng, hơn nữa không che giấu gì.

Tuy rằng Liễu Tư Ngôn đã bốn mươi, nhưng chăm sóc cũng không tồi, dù đã không còn cảm giác của một cô gái, trên người đã có mùi vị của người phụ nữ trưởng thành, nhưng đây cũng là một kiểu hấp dẫn trí mạng, hơn nữa qua bề ngoài của Liễu Tư Ngôn thì cũng có thể tưởng tượng được, thời con gái người ta cũng là kiểu cô gái khá xinh đẹp.

Ánh mắt cô thẳng đến mức khiến người ta không thể phớt lờ, Liễu Tư Ngôn đã quan sát cô mấy lần, cô cũng không có ý thu hút về.

Một bữa com, ngô không ra ngô khoai không ra khoai, rốt cuộc cũng đã xong.

Ra khỏi quán com, Thẩm Đại Ngung xoa xoa bụng mình, bụng vẫn tròn vo, cô nhìn về phía Chu Thừa Trạch, “Anh không tiễn người ta sao? À, tôi biết rồi, không tiện đường.”

Chu Thừa Trạch liếc nhìn cô một cái, cô nói vậy, người khác còn nói thế nào được nữa?

“Em còn chút chuyện khác cần xử lý, không đi cùng hai người được nữa.” Liễu Tư Ngôn cười cười, nhưng không nhìn về phía Thẩm Đại Ngung.

Đây có tính là một kiểu coi khinh? Thẩm Đại Ngung nhũn mày, “Vậy chúng ta mau về thôi, không chừng Mura Nhỏ nhớ tôi rồi, lúc nhóc con đó nhớ tôi, nó sẽ giận đấy...”

Chu Thừa Trạch, “...”

Đến khi lên xe, Thẩm Đại Ngung nhìn thấy bóng dáng kia từ gương chiếu hậu, Liễu Tư Ngôn vẫn đứng tại chỗ chưa rời đi, cô không nhìn thấy vẻ mặt cụ thể, lại biết lúc này Liễu Tư Ngôn đang rất khó chịu.

Cô đôi động tác tay, Liễu Tư Ngôn, cô đang khó chịu sao? Nhưng tôi rất vui về đấy!

Đời người còn sống, có một loại vui vẻ là ngắm chân người khác.

Tác giả có lời muốn nói:

Thẩm Đại Ngung: Rõ ràng tôi tương đối dễ ưa, vì sao trong truyện nhân khí của Chu Thừa Trạch lại cao hơn tôi?

Lục Lục vừa định mở miệng, đã bị Thẩm Đại Ngung trực tiếp cướp lời: Tôi biết rồi, tên Chu Thừa Trạch đó là Ảnh đế mà, ra vẻ thôi, hội fan ngốc nghếch của anh ta đều bị anh ta lừa cả, độc giả thông minh như vậy, tất nhiên sẽ không bị anh ta lừa rồi, cho nên tôi đương nhiên tương đối dễ ưa.

Lục Lục: ...

Thẩm Đại Ngưng: Vừa rồi cô muốn nói gì?

Lục Lục: Cô nói đều đúng cả!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Đối với công việc hiện tại, Tô Y Lâm rất vừa lòng, dù sao thì nó cũng rất đơn giản, cô lên tay rất nhanh, hơn nữa cô phát hiện người ở đây không có màn tranh đấu giành chức quyền trong truyền thuyết, đều là lãnh đạo sắp xếp cho làm gì thì làm đó, không ảnh hưởng lẫn nhau, có điều không phải toàn bộ đều vậy, cũng có đoàn đội xử lý tình hình hoạt động, mọi chuyện do đoàn đội đó tự thu xếp, trong mắt cô, môi trường làm việc ở đây không phức tạp, không có ai đến hỏi cô học trường gì hoặc tới đây làm như thế nào, buổi sớm đi làm thì sẽ chào hỏi nhau một chút, lúc ăn cơm cũng sẽ gọi nhau một tiếng, cứ đơn giản như vậy, đây vẫn luôn là tình trạng mà cô tương đối thích, mà Giang Thanh Dịch cũng chưa từng xuất hiện, giống như anh thật sự vì tình cảm trước đây của hai người tùy ý giúp cô một phen, hưởng chi một phen này trong mắt anh xem ra cũng nhỏ bé không đáng kể, như vậy cũng tốt.

Buổi trưa, cô đều cùng đồng nghiệp ăn cơm trong căng tin công ty, căng tin ở đây không chỉ trang hoàng vô cùng thoải mái, thức ăn cũng rất ngon, giá cả còn rẻ hơn bên ngoài không biết bao nhiêu nữa, bởi vậy công nhân viên trong công ty đều thích ăn cơm ở đây.

Mọi người bàn luận tình hình công việc của mình, ngẫu nhiên lại thờ dài khách hàng khó kiếm, mọi người anh một câu tôi một câu nói đến khách hàng cực phẩm mình từng gặp, bàn tán rất sôi nổi. Tô Y Lâm rất thích không khí như vậy, dù rằng cô cũng không tham gia, chỉ thỉnh thoảng nói một hai câu, cô mới tới không bao lâu, tuy rằng chưa hoàn toàn nhập vào cái vòng luẩn quẩn này, nhưng ngày thường đều rất dễ nói chuyện.

Mấy cô gái đang tám chuyện, đột nhiên có người nháy mắt, ý bảo nhìn bên kia.

Tất cả mọi người nhìn theo, thì ra là Giang Thanh Dịch đang dẫn người đến căng tin, đi qua không ai không chào hỏi anh, mà anh vẫn còn đang nói gì đó với người bên cạnh, hình như là khách hàng gì đó.

“Ông chủ này của chúng ta cũng thật hiếm lạ, người khác tiếp khách hàng đều là đến mấy nhà hàng xa hoa gì đó, anh ấy thì lại dẫn người đến căng tin công ty.” Có người nhún nhún vai, tỏ vẻ rất khó hiểu.

“Vậy thì cũng có gì đâu? Hiện tại cơ bản đều là mấy khách hàng đó cầu anh ấy, anh ấy muốn làm vậy, ai có thể nói gì được. Huống chi căng tin của chúng ta cũng đâu kém gì, nhất là khu nhà ăn bên kia, hoàn toàn không kém hơn mấy nhà hàng nổi tiếng ấy chứ.”

“Ày, ông chủ của chúng ta hiện tại ngay cả bạn gái cũng không có một bóng, người tuổi tầm như anh ấy không phải giờ là lúc thích chơi bời hay sao, sao anh ấy không thích mấy trò ăn chơi trác táng gì đó nhỉ, thật sự khó hiểu mà.”

“Câu thế này là không hiểu rồi, đó là anh ấy đã sớm chơi đủ rồi, chẳng thèm nữa, chỉ có người chưa từng thấy việc đời mới cảm thấy mấy thứ lộn xộn gì đó chơi vui thôi. Tổ có một người quen, cô ấy nói năm đó học cùng trường với ông chủ của chúng ta, ông chủ của chúng ta ở trường chính là một tên tính tình nóng nảy, đánh người tuyệt đối rất tàn nhẫn, sau đó quảng cho một xấp tiền là được, động tác đó cân đẹp trai bao nhiêu có đẹp trai bấy nhiêu, mấy năm gần đây có lẽ là hồi tâm rồi đấy...”

Tất cả mọi người nói về quá khứ của Giang Thanh Dịch, còn thêm vào chút phỏng đoán.

Ngay tại giờ khắc này, Tô Y Lâm đột nhiên quay đầu lại, giống như xác minh loại cảm giác kì diệu vừa rồi của cô, Giang Thanh Dịch thật sự đang nhìn cô, chỉ là anh thu hồi mắt rất nhanh, giống như chỉ tùy ý nhìn quanh đây một vòng thôi.

Ăn cơm xong, mọi người trở lại vị trí làm việc, bởi vì còn chưa tới giờ làm, ai chơi đi động thì chơi, ai buồn dựa lê thì buồn, ai công việc bận rộn thì tiếp tục bật máy tính làm việc buổi sáng còn chưa làm xong.

Lúc người khác tan tầm, cô vẫn chưa rời đi, cô còn vài thứ chưa xử lý xong, đây là nhiệm vụ lãnh đạo mới giao cho cô, bởi vì còn lại không bao nhiêu nên cô muốn làm xong đã rồi mới đi, mấy đồng nghiệp đó rời đi thì chào cô một tiếng, rồi liền đi quẹt thẻ. Bình thường Tô Y Lâm làm xong việc của mình thì cũng sẽ làm nhiệm vụ khác mà lãnh đạo giao cho, cô cũng thích như vậy, có thể để mình học được không ít thứ, cô đang làm bản kê, sau đó nhập số liệu vào, ngày mai sẽ chuyển cho lãnh đạo.

Cô chăm chú nhìn máy tính, vừa làm vừa kiểm tra xem mình có nhầm lẫn chỗ nào không, cuối cùng sau khi xác định đã làm xong và không có sai sót, cô mới lưu lại.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cô chỉ cảm thấy như mới qua một lát, khi cô đang vươn tay làm động tác chống eo, liền nhìn thấy Giang Thanh Dịch đứng cách cô nửa mét, cũng không biết đã đứng đó bao lâu rồi, vậy mà cô lại không phát hiện.

Một tay anh đút trong túi, ánh mắt anh nhìn về phía cô khiến cô cảm thấy quái lạ. Giang Thanh Dịch đã quan sát một lúc lâu, nếu không phải anh tận mắt nhìn thấy cô như vậy, có lẽ anh vĩnh viễn cũng không chịu tin, hiện tại cô lại biến thành đáng yêu này, an tĩnh như thế, đồng thời cũng rất có tính nhẫn nại, Nhâm Y Lâm trước kia, dường như cũng hoàn toàn biến mất khi cô quyết định vứt bỏ cái họ đó rồi.

“Cùng nhau ăn cơm đi!” Anh mở miệng: “Dù sao chúng ta vẫn là bạn, không phải sao?”

Cô mím môi, nhưng không từ chối. Sau câu đầu anh liền ngăn chặn suy nghĩ muốn từ chối của cô, huống hồ nếu không phải là bạn, dựa vào cái gì anh phải sắp xếp công việc cho cô, dựa vào cái gì anh phải thu dọn những phiền toái đó cho cô. Mà cô không rõ lắm, anh làm vậy là có mục đích gì, dù sao trên người cô cũng không có gì đáng giá để người khác phải mưu toan, còn không bằng theo người khác ấy.

Cô gạt đầu, tắt máy tính, cầm đồ của mình rồi mới rời đi.

Lúc này công ty đã không còn mấy người, cô theo anh vào thang máy xuống bãi đỗ xe. Cô nhìn bóng dáng hai người trên tường thang máy, suy nghĩ trong lòng giờ phút này có lẽ cũng là cô cảm kích anh, thời niên thiếu thì cho cô ước vọng, hiện giờ lại cho cô sự an ổn, đương nhiên, cái sau càng đáng để cảm kích hơn cái trước, phiêu bạt lâu như vậy, cô thật sự chỉ muốn thứ cảm giác bình yên.

Mãi cho đến khi hai người đều ngồi vào trong xe, Giang Thanh Dịch mới lại mở miệng: “Muốn ăn gì?”

“Tùy ý đi!” Cô thật sự không nghĩ ra, hiện tại lúc ăn cơm cứ để người khác gọi đi, cô tùy ý là được, cũng không có cảm giác bức thiết phải ăn gì cả.

Giang Thanh Dịch cắn môi, lẽ nào người ta nói trên thế giới này một trong những từ ngữ dễ ghét nhất cũng bao hàm hai chữ “tùy ý” hay sao, quả nhiên là đủ chán ghét. Mà anh cũng không lên tiếng, anh đưa cô tới một quán mỳ. Lúc tiến vào quán, Tô Y Lâm không nhận được nhìn anh một cái, loại cảm giác này rất kì lạ, trước đây quả thực cô thích ăn mỳ, nói thế này đi, bảo cô ăn cơm, cô chỉ có thể ăn non nửa bát, nhưng lại không tình nguyện tạo nên, bảo cô ăn mỳ, cô có thể ăn một bát lớn, hơn nửa bên trong cô còn bỏ vào rất nhiều loại gia vị và thức ăn đi kèm, mỳ cô làm, bản thân cô cảm thấy nhìn không thể ngon hơn được nữa.

Nhưng sau vài năm, dường như cô không còn như vậy nữa.

Sau khi vào quán mỳ, có thể lựa chọn đủ loại mỳ, Tô Y Lâm chọn đại một loại. Gia vị mỳ là một thứ đen tuyền gì đó, hình như là tương, hương vị cũng được, có điều cô không thích trên bát mỳ bày hai con tôm và nửa quả trứng chim.

Mỳ ở đây, không rẻ, nhưng cũng không đắt.

Cô ăn rất chậm, Giang Thanh Dịch khêu mỳ trong bát rồi ăn một chút, lại nhìn cô, cô ăn thật sự nho nhã, mà không phải húp sùm sụp giống như trước đây, làm người ta nhìn thì đã bắt đầu hoài nghi thứ đó rất ngon nên cô mới như vậy, “Không hợp khẩu vị?”

“Cũng được.” Cô thật sự cảm thấy cũng được.

Giang Thanh Dịch tựa hồ có chút bất đắc dĩ vì kiểu thái độ nhàn nhạt này của cô, anh buông đũa, yên lặng nhìn cô ăn. Anh nhớ đến nữ sinh theo anh ra ngoài đánh nhau đó, khi ấy cô cáo mượn oai hùm khiến anh cảm thấy buồn cười, rõ ràng không biết đánh nhau, lại giả vờ như mình rất lợi hại.

Tô Y Lâm không thích ánh mắt này của anh, vì thế cúi đầu tiếp tục ăn, cô cảm thấy hương vị bát mỳ này giống như không đến nơi, giống như thiếu một chút nữa thì có thể rất ngon, lại thiếu một chút như vậy, vì thế càng ăn càng cảm thấy khó nuốt. Rốt cuộc cô cũng ăn xong, Giang Thanh Dịch nhìn cô, dường như biết cô sắp nói gì, quả nhiên cô vừa mở miệng đã là: “Cảm ơn anh mời tôi ăn mỳ.”

Anh cười, mặc dù có chút bất đắc dĩ.

Hiện tại vậy mà anh lại hoài niệm những tháng ngày cảm thấy cô rất phiền trước đây, cô sẽ nói không ngừng bên tai anh – Lát nữa cậu muốn đi đâu? Tớ đi cùng cậu. – Giang Thanh Dịch, tớ đi cùng cậu, đừng bỏ lại tớ. – Lần sau cậu đi ngắm gái đẹp thì cũng đưa tớ đi cùng nhé, tớ cũng rất thích ngắm gái đẹp...

Anh chưa từng tin rằng, một người lại có thể thay đổi hoàn toàn như thế, nhưng hiện giờ chuyện này thực sự đang diễn ra trước mắt anh.

Anh đứng dậy, thanh toán xong thì đưa cô rời đi.

Ngồi vào trong xe, phía bên này dòng xe ít hơn, dưới vầng sáng của ánh đèn đường, bầu trời sau hoàng hôn trước màn đêm nhiễm một tầng huyền bí mờ nhạt, ánh sáng loang lổ nhiều màu thỉnh thoảng vụt qua xe. Giang Thanh Dịch lái xe, tay trái dùng lực, tay phải gõ gõ trên vô lăng, “Y Lâm, có phải em đã trải qua... sự suy sụp gì đó?” Phía sau rõ ràng có dừng lại, anh hiển nhiên là đang dẫn đo xem mình nên dùng từ ngữ thế nào.

Tay Tô Y Lâm căng thẳng nắm chặt, lúc nhìn về phía anh về mặt lại rất bình tĩnh, “Anh đang nói gì vậy?”

Nếu là trước đây, có lẽ cô chỉ biết chú ý tới xung hô của anh với cô đã khác nhĩ, sau đó lòng ngập tràn niềm vui, hiện giờ, sự chú ý của cô đã sớm thay đổi rồi.

Giang Thanh Dịch nhìn cô, không nói nữa, anh nghe nói người đã trải qua biến cố lớn, tính cách sẽ thay đổi rất nhiều, chỉ là đoán vậy mà thôi, sau đó lại từ từ tin tưởng, cô chỉ là một cô gái lưu lạc ở bên ngoài, có lẽ thật sự đã trải qua chút...

Tô Y Lâm lại không nhìn anh, lập tức nhìn ra ngoài ô cửa xe.

Cảnh vật đan lồng vào nhau, làm lòng cô dần bình tĩnh lại, chỉ là được một lát, cô liền cau mày, tuy cô không quá biết về nơi ở mới của mình, nhưng con đường này rõ ràng không phải đường về chỗ ở của cô, cô quay ngoắt nhìn về phía anh, “Anh thế này là định đưa tôi đi đâu?”

Giang Thanh Dịch nghe thấy câu hỏi của cô thì cũng không trả lời, dù rằng cô hỏi liên tiếp ba lần liền.

Tô Y Lâm biết anh sẽ không trả lời, cũng không tiếp tục phí sức hỏi nữa.

Giang Thanh Dịch dừng xe ngoài cửa lớn bệnh viện, sau khi anh dừng xe lại, mới nhìn về phía cô, “Bố em hiện đang ở trên đó, em trở về lâu như vậy, lại vẫn không đi gặp chú ấy, có phải có chút quá đáng không?”

Cô nhìn anh, tay hơi run run.

Trong đầu cô không ngừng vọng lại tiếng bố quát cô “cút”, từ đó lặp đi lặp lại, cũng nhắc nhở cô mẹ mất như thế nào, nhắc nhở cô tất cả mọi thứ cô trải qua, còn có người đàn ông trước mặt này nữa, cô thừa nhận là cô ngu ngốc, nhưng đối với cô mà nói, anh chẳng phải cũng là cội nguồn cơn của ác mộng hay sao.

Cô cắn môi, ngay cả bờ vai cũng đã run rẩy.

“Sức khỏe chú Nhâm thật sự không tốt, đã hai ngày liền không tỉnh rồi...”

Dường như anh muốn chia tay qua, lại bị cô gạt xuống, “Dựa vào cái gì anh quản tôi? Dựa vào cái gì anh đến giáo dục tôi? Dựa vào cái gì anh quyết định chuyện của tôi? Giang Thanh Dịch, tôi và anh có quan hệ gì sao?”

Cảm xúc của cô dường như rất kích động, “Anh chỉ muốn nói...”

“Anh không cần nói gì cả. Giang Thanh Dịch, đừng tự cho là đúng như vậy, anh thì biết cái gì... Anh thì biết cái gì, anh chẳng biết gì cả...” Cô nhắm mắt, nước mắt chảy xuống, anh chẳng biết gì cả, cô làm mẹ tức chết, bố không muốn nhìn thấy đứa con gái bất hiếu này một chút nào, một chút cũng không muốn.

Cô khóc, ngực hơi phập phồng.

Giang Thanh Dịch không nỡ lòng ép cô nữa, anh vòng xe, chuẩn bị đưa cô về. Trên đường về, cô không phát ra chút âm thanh nào, anh lại biết rõ, cô còn đang khóc, cô quay đầu đi không để anh thấy được, nhưng vẫn đang khóc.

Anh tiến vào đến trước tòa nhà trong tiểu khu mà cô sống thì mới dừng xe, gần như trong nháy mắt anh dừng xe, cô liền tự tay mở cửa, lại không mở được, anh đã khóa cửa xe. Lúc này cô mới quay đầu nhìn anh, nhưng không nói lời nào.

“Y Lâm, thế giới này sẽ có bố mẹ không thương con mình, nhưng bố mẹ em hiển nhiên không nằm trong số đó, bố mẹ em yêu thương chiều chuộng em thế nào, bản thân em rất rõ, họ sẽ mắng em vì em làm sai chuyện gì đó, nhưng sẽ không thật lòng không muốn gặp em. Mà chú Nhâm, cũng là như thế.”

Anh bình tĩnh nói, mà cô yên tĩnh nghe.

Cuối cùng, anh vẫn mở cửa xe cho cô.

Tô Y Lâm xuống xe, lại có thể cảm thấy anh vẫn luôn dõi theo mình. Bố cô, đã không còn trách cô rồi sao? Vào rất nhiều thời điểm, cô hồi tưởng những chuyện mình đã làm lúc trước, cùng với tất cả những thứ cô trải qua sau đó, cô đều cảm thấy có lẽ là trời cao trừng phạt mình, theo đó lại có chút cảm kích, tất cả đều chỉ là kính sợ.

Cô đi đến chỗ ngoặt, quay đầu lại, phát hiện anh vẫn còn đỗ xe ở đó. Cô dừng lại mấy giây, lại quay đầu chờ thang máy.

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Lục: Giang Thanh Dịch, độc giả đều muốn ngược chết anh.

Giang Thanh Dịch: Sau đó thì sao?

Lục Lục: Anh xem rồi liệu đi.

Giang Thanh Dịch: Lúc cô ngược thì nhẹ tay một chút, tôi sợ đau (hề hề, đau thì có thể xin được chút mùi lòng)

Lục Lục thăm nguyên rủa: Còn không buồn nghĩ tới chuyện hối lộ tôi... Đáng ghét muốn chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Hôm sau, Tô Y Lâm đi làm bình thường như trước, vốn cô nghĩ Giang Thanh Dịch sẽ lại tìm cô, hoặc là khuyên cô gì đó nữa, nhưng không có, công việc của cô rất bình thường, thậm chí cho đến lúc tan làm, Giang Thanh Dịch cũng chưa từng xuất hiện. Lúc tan làm, cô thờ dài nhẹ nhõm, bởi vì khi anh nhắc lại chuyện đó, trong đầu cô sẽ nhớ tới cảnh tượng ấy, bố cô không muốn gặp cô, người khác không biết được tình cảm của bố mẹ cô, nhưng bản thân cô thì rất rõ, tình cảm của họ sâu đậm đến mức không ai tiến vào được.

Khi đó, rất nhiều người bàn tán linh tinh sau lưng mẹ cô, vài người cố ý nói cho bố cô nghe, chờ mong vợ chồng hai người bất hòa, nhưng sau khi nghe những lời đó, bố chẳng những không nghĩ rằng mẹ không đúng, thậm chí còn nói mấy người hống thị phi một trận, mà sau khi về nhà bố cũng sẽ không nói với mẹ về việc đó, khi ấy bố tin tưởng mẹ vô điều kiện. Vốn cô cũng không hiểu được sự tin tưởng đó nặng đến mức nào, cho đến khi cô dần lớn lên, biết được một người đàn ông tin tưởng một người phụ nữ vô điều kiện như vậy, chính là yêu người đó biết bao. Cho nên cô thực sự hiểu được sự tức giận của bố với mình lúc đó, thậm chí một thời gian rất dài cô đều nghĩ, có phải lúc bố nhìn thấy cô thì sẽ nhớ tới người vợ đã bị cô bức chết của ông hay không, mỗi khi suy nghĩ này dâng lên trong đầu, cô đều không có dũng khí quay về thành phố này.

Lời đó là Thẩm Đại Ngưng đã từng nói với cô, Thẩm Đại Ngưng nói, một đôi vợ chồng hạnh phúc, nếu gia đình xuất hiện biến cố, nhất là nỗi đau mất đi đứa con, tỉ lệ ly hôn sẽ rất cao, không phải bởi vì họ không yêu nhau nữa, mà là bởi vì mỗi khi nhìn thấy nhau, họ đều sẽ nhớ tới nỗi đau mất con, do đó không thể đối mặt với đối phương nữa, chỉ có thể rời xa nhau để kết thúc. Lúc Thẩm Đại Ngưng nói câu đó, vẻ mặt nghiêm túc đến mức khiến Tô Y Lâm cũng không dám tin đó là vẻ mặt mà Thẩm Đại Ngưng sẽ có. Về sau mỗi lần nhớ tới lời Thẩm Đại Ngưng nói, cô sẽ tự nhập vào vai diễn đó, chỉ là người mất là mẹ cô, mà cô là tên đầu sỏ gây nên tội mà thôi.

Hôm nay Tô Y Lâm không được phân công thêm việc, vì thế lúc tan làm cô cùng đồng nghiệp quẹt thẻ, sau đó ra khỏi cửa và chia tay với đồng nghiệp ở trạm xe buýt. Môi trường này rất đơn thuần, cô ở trên xe ngược lên nhìn trời, hôm nay bầu trời xanh thẳm, cô hy vọng thời tiết tốt như vậy vẫn sẽ tiếp tục được duy trì.

Nơi cô ở là do Giang Thanh Dịch thuê, khi đó ưng thuận lòng tốt của anh là anh giúp cô tìm việc, cô không muốn vừa nhận ý tốt của anh lại vừa tỏ ý bản thân mình không cần nhận ân tình của anh, hơn nữa quả thật cô cần tìm một chỗ ở mới. Mà chỗ ở này của cô, tốt hơn rất nhiều so với nơi ở cũ của cô, bất luận là trang hoàng hay các thiết bị trong nhà đều là mới hoàn toàn, mà Giang Thanh Dịch cho cô trả tiền thuê nhà lại rẻ đến kinh người, hiện tại cô biết với mọi thứ thì đừng cậy mạnh, cô chỉ chờ đến sau khi mình ổn định thì sẽ tìm nơi ở khác, từ đó về sau thật sự dần phân rõ giới hạn với Giang Thanh Dịch.

Cô xuống xe buýt, đi về phía tiểu khu.

Ngày hôm nay với cô rất yên ổn, cô vẫn nấu cơm ăn cơm đúng giờ, xem chút tin tức, sau đó đi ngủ sớm, chờ ngày mai đến.

Hùng đông, cô chậm rãi rời giường, xuống lầu chạy hai vòng, lại quay về làm bữa sáng, sau khi ăn sáng xong, cô sửa soạn bản thân cho tốt, liền ra khỏi cửa. Chỉ là khi vừa mới đi đến cổng tiểu khu, cô đã thấy được chiếc xe quen thuộc kia, cô không thể vờ như mình không thấy được, khi cô nghĩ anh sẽ không xuất hiện nữa, anh lại xuất hiện, thứ cảm giác này cũng không đặc biệt khó chịu, chỉ là rất bất ngờ.

Cô đi qua, mà Giang Thanh Dịch cũng hạ cửa kính xe xuống.

“Lên xe.” Anh ra lệnh giống như người chỉ huy.

Lần này Tô Y Lâm không thỏa mãn suy nghĩ của anh, cô chỉ nhìn anh, không cảm thấy anh thế này là để đưa cô đi làm, như vậy thì anh còn mục đích khác, mà cô cũng sẽ không tùy tiện lên xe anh nữa, có bài học lần đầu tiên, không có nghĩa là cô có thể cho phép có lần thứ hai.

Dường như Giang Thanh Dịch cũng biết cô đang do dự điều gì, anh cũng không tiếp tục chơi trò trầm mặc nữa, “Tô Y Lâm, em không đi gặp bố em, không sao, nhưng ngay cả ngày giỗ của mẹ em em cũng không đi gặp di hay sao?”

Quả nhiên, sắc mặt Tô Y Lâm thay đổi, hôm nay là một ngày đặc biệt như thế, cô đương nhiên biết. Cô không có mặt mũi gặp mẹ mình, nhưng không có nghĩa cô không biết hôm nay là ngày gì, nhưng rốt cuộc có đi hay không, cô không nghĩ thông, cô có thời gian do dự một ngày, vốn cô cho mình thời gian suy nghĩ một ngày, lúc tan làm thì sẽ tự cho mình câu trả lời, nhưng anh lại bắt cô trả lời đáp án của mình trước.

Gần như không do dự như vậy nữa, cô lên xe.

Mẹ, người phụ nữ dịu dàng nhất vẫn xuất hiện trong những giấc mơ của cô.

Giang Thanh Dịch nhìn cô từ gương chiếu hậu, sắc mặt cô không tốt lắm, môi hơi mím chặt, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lại có thể cho người ta biết rõ, cô không nhìn gì cả, cô đang rơi vào giữa suy nghĩ nào đó. Anh nghĩ, nếu mình không ở trên chiếc xe này, có lẽ cô sẽ trực tiếp khóc nhè? Người coi lại, vừa lau nước mắt vừa khóc, còn ra sức để bản thân mình không phát ra tiếng nức nở.

Anh tưởng tượng ra cảnh đó trong đầu, vậy mà lại có chút khó chịu. Trước đây anh cũng không biết, thì ra anh cũng sẽ cảm thấy cô yếu ớt đến mức muốn để ai đó ôm lấy cô, an ủi cô. Khi đó anh chỉ cảm thấy người có da mặt dày giống cô, có lẽ cả đời này cũng sẽ không có thời khắc đáng thương như vậy, mà Giang Thanh Dịch anh, nói thật, cũng sẽ không thích cô gái nhu nhu nhược nhược, nhưng hôm nay là làm sao vậy?

Lúc học ngữ văn đến một chương nào đó trong , Nhâm Y Lâm đã từng không ngại phiền hồi anh, nếu anh là Giả Bảo Ngọc, anh có yêu Lâm Đại Ngọc

không. Lúc ấy anh cười nhạt lắc đầu, anh đương nhiên không thích Lâm Đại Ngọc. Vì thế cô mở to mắt nhìn anh, tựa hồ hiểu rõ rồi lại mở miệng, vậy cậu thích Tiết Bảo Thoa hả. Giang Thanh Dịch vẫn lắc đầu như trước. Nhâm Y Lâm lại rối rắm vì sao anh không thích Lâm Đại Ngọc, Lâm Đại Ngọc rất xinh mà, cô cảm thấy Lâm Đại Ngọc là cô gái xinh đẹp nhất trong , hơn nữa còn yếu đuối mong manh như vậy, cô thấy rất thương xót, nếu cô là đàn ông, cô nhất định sẽ thích Lâm Đại Ngọc, cũng làm nàng vui vẻ, không để nàng phải rơi thêm một giọt nước mắt nào.

Vì sao không thích Lâm Đại Ngọc, cho tới bây giờ, Giang Thanh Dịch cũng không rõ đó là vì sao, có lẽ anh một lòng thích cảm giác hưởng thụ mạo hiểm mà mới lạ, chứ không phải đi thể hội hi vọng ái ố của một cô gái.

Hiện giờ thì sao, nhìn thấy dáng vẻ của Tô Y Lâm, không hiểu sao anh lại nghĩ đến Lâm Đại Ngọc, thì ra thật sự có một ngày cô trở thành kiểu giống Lâm Đại Ngọc mà cô thích.

“Bên công ty anh đã bảo người xin nghỉ giúp em rồi.” Anh muốn nói gì đó để làm dịu bớt không khí lúc này.

“Ừm.” Cô quay đầu nhìn anh ở phía trước, “Cảm ơn.”

Xe đi rất lâu, tới một vùng ngoại ô cách xa trung tâm thành phố, nơi đó là một nghĩa trang, mà mẹ cô ở đó. Giang Thanh Dịch dừng xe, sau đó cùng Tô Y Lâm xuống xe, mua vài thứ ở cửa hàng nhỏ gần nghĩa trang rồi mới đi cúng bái. Giang Thanh Dịch cung kính lạy trước mộ, sau đó đi sang một bên, để cô ở đó một mình.

Sau khi ra khỏi rừng bia, Giang Thanh Dịch xoay người, phát hiện thân ảnh cô chỉ nhỏ có tí, anh vươn tay đo chiều dài bóng dáng cô, phát hiện khoảng cách giữa hai ngón tay ngắn đến mức khiến anh giật mình.

Cô vẫn đứng ở đó, không biết có phải đang nói chuyện hay không, cũng không biết là đang nghĩ gì. Giang Thanh Dịch cứ đứng ở một bên, giờ khắc này, về mặt anh phức tạp nhìn cảnh ấy, cô của hiện tại xa lạ đến mức anh không bắt lấy được bóng dáng cô của quá khứ, rồi lại giống như một bóng dáng quen thuộc lơ mơ xuất hiện lặp đi lặp lại trong đầu anh, khiến anh không thể thoát khỏi cuộc sống của cô, bởi vì anh vẫn chưa tìm được nguyên nhân bản thân mình vì sao lại như vậy.

Hai người đều đứng, mãi cho đến khi mặt trời mọc, mãi cho đến khi mặt trời treo tít trên cao.

Đại khái qua rất lâu rất lâu, cuối cùng Tô Y Lâm đặt bó hoa trong tay mình xuống trước tấm bia. Sau đó, cô nhìn chăm chăm vào bó hoa cô vừa đặt xuống, ở đây chỉ có một bó hoa, đây là cô mang đến, vậy có nghĩa là trước đó không có ai đến cúng bái, mà cô ở đây lâu như vậy, cũng không thấy ai đến cúng...

Trên thế giới này, cho dù tất cả mọi người quên ngày giỗ của mẹ cô, nhưng bố cô thì sẽ không, vì ý nghĩ của mình mà cô lùi lại mấy bước. Cô gần như lao đảo đi đến bên cạnh Giang Thanh Dịch, sắc mặt cô lo lắng, hơn nữa lúc nói chuyện còn mang theo sự run rẩy, “Đưa tôi đến bệnh viện... Ngay bây giờ...”

Bố cô chỉ có một tình huống sẽ không đến đây, chính là ông bị thứ gì đó ngăn cản, nhưng ông đang ở bệnh viện, vậy chính là bệnh tình của bố thật sự rất nghiêm trọng...

Nhưng cô nhớ rõ sức khỏe bố vẫn luôn rất tốt, khi đó bố cười nói với cô, bố nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, nhìn anh trai cô và cô kết hôn, sau đó còn giúp họ trông cháu...

Giang Thanh Dịch lái xe, nhìn thấy hốc mắt cô dần đỏ...

Thời gian Nhâm Tông Diệu nằm viện đã dài đến một năm, với bệnh tình của ông bác sĩ cũng chỉ lắc đầu, nói cơ thể ông bị bệnh là thứ yếu, chủ yếu chính là tâm bệnh, tâm bệnh không khỏi, có lẽ ông vẫn cứ như vậy, có lẽ sẽ rời khỏi nhân gian rất nhanh, có lẽ sẽ kéo dài từng ngày, không ai biết được cuối cùng ông sẽ ra sao.

Lúc Tô Y Lâm tới bệnh viện, Nhâm Tông Diệu vẫn nằm trên giường bệnh như trước, không nói được gì, tựa như một người già đã tiến vào giấc ngủ sâu. Lần này cô không chút lui bước, tới thẳng phòng bệnh, chỉ là khi tiến vào phòng, hốc mắt vốn đỏ của cô lại chứa đầy nước mắt. Bố cô còn chưa đến năm mươi tuổi, hiện giờ không chỉ tóc bạc quá nửa, dung mạo tiêu tụy, ngay cả người cũng gầy trơ xương. Cô đi qua, nước mắt rơi từng giọt xuống đất, cô quỳ gối bên giường, vươn tay cầm lấy tay bố. Tay ông cũng gầy như vậy, cô dùng tay ông sờ sờ lên mặt mình, đôi tay từng ngập tràn yêu thương, hiện giờ lại giống như một khối da người không hề có độ ấm.

“Bố... bố...” Cô nhỏ giọng gọi ông, giống như sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của ông, rồi lại sợ hãi ông cứ không tỉnh lại như vậy, “Con là Y Lâm... Con trở về rồi, con biết bố không muốn nhìn thấy con, vậy bố tỉnh lại, rồi lại mắng con lại đánh con, được không?”

Nước mắt cô chảy xuống thành từng dòng, cô gọi hết lần này tới lần khác, “Bố...”

Cô sai rồi, cô thật sự sai rồi, sao cô có thể rời đi như vậy chứ, cũng chỉ để bản thân mình dễ chịu, sau đó để lại bố một mình chịu đau khổ.

Giang Thanh Dịch cau mày nhìn cô, muốn đi lên kéo cô, anh đi được hai bước, cuối cùng lại dừng lại. Anh biết giờ phút này cô khó chịu đến mức nào, trên thế giới này cũng không có cách nói đồng cảm lấy, nhưng anh có thể hiểu được tâm tình cô giờ phút này. Cô lại đang tự trách mình, cô trói buộc cái chết của mẹ lên người mình, hiện giờ có lẽ cũng trói buộc sự tiêu tụy của bố lên người mình.

Nhâm Tông Diệu vẫn không tỉnh lại, lúc này Nhâm Thành Huy lại đến. Anh cũng không biết Giang Thanh Dịch sẽ mang Tô Y Lâm tới đây, khoảnh khắc nhìn thấy Tô Y Lâm, đầu tiên anh kinh ngạc, sau đó thì lại biết đã xảy ra chuyện gì, anh trầm mặc một lát, khi Tô Y Lâm tựa hồ khóc đủ rồi, anh đi lên trước vỗ vỗ bả vai Tô Y Lâm, ý bảo muốn nói chuyện với cô.

Trước đây Tô Y Lâm và Nhâm Thành Huy cũng không thân, cô có thể cảm thấy được người anh trai này không thích mình, vì thế cô cũng không cố ý lấy lòng anh, tựa như cô vĩnh viễn sẽ không đi thể hội xem lúc ấy anh là một đứa trẻ nhìn thấy bố mình cưới người khác thì có cảm nhận gì, vì thế tình cảm hai anh em vẫn không mặn không nhạt. Cho đến khi thành niên, dường như hai người dần hiểu được, chuyện của bề trên, tựa hồ không nên tự phỏng đoán quá nhiều, khi đó hai người biết rằng đối phương là một trong những người thân thuộc nhất, có quan hệ huyết thống ăn sâu bén rễ, nhưng rốt cuộc lại không có cơ hội phát triển tình cảm anh em, chỉ có thể bình thân như vậy mà ở chung.

Cô mới khóc, vì thế mắt vẫn còn rất đỏ.

Nhâm Thành Huy vươn tay, muốn lau nước mắt cho cô, tay vươn ra được một nửa, vẫn thu về.

“Mấy năm nay, chịu rất nhiều khổ sở à?” Anh đoán, cũng nhận định vậy.

Cô cúi đầu, với cô, khổ cực hơn nữa, đều là báo ứng của cô.

“Trở về rồi thì đừng đi nữa.” Nhâm Thành Huy thở dài, “Anh biết năm đó chuyện của di vẫn làm em thấy rất đau khổ, cho nên em rời đi, anh cũng biết năm đó bố đã nói với em những gì. Chuyện tới bây giờ, anh chỉ hy vọng em có thể quên hết tất cả, lại trở về với gia đình của chúng ta. Em có bố, em còn có anh trai... Ừm, còn có chị dâu em nữa, có lẽ em còn chưa gặp cháu mình nữa nhỉ!”

Tô Y Lâm mím môi, vừa mới hé môi, Nhâm Thành Huy đã ngăn cản cô cất lời, “Bác sĩ nói bệnh của bố là tâm bệnh, mấy năm qua, chuyện bố hối hận nhất chính là lúc trước đã mắng em, khiến em rời nhà đi. Sau khi em rời đi, bố vẫn canh cánh trong lòng vì những lời đã nói với em, sau đó vẫn buồn bực không vui, bệnh tình ngày càng nặng, rồi tới đáng vẻ như bây giờ...”

Cô bỗng nhiên nhìn về phía anh, dường như không thể tin được lời anh nói.

Nhâm Thành Huy lại tự giễu lắc lắc đầu, “Bố vẫn luôn rất thương em... Sau khi em rời đi, của hồi môn bố chuẩn bị cho em vẫn không động vào một phần nào, cho dù là công ty...” Anh ngậm miệng đúng lúc, “Tình yêu thương của bố dành cho em vẫn chưa từng thay đổi, kể cả là hiện tại.”

Giờ khắc này, rốt cuộc Tô Y Lâm không thể kìm nén được nữa, cô khóc nức nở, ở trước mặt người anh trai cùng cha khác mẹ này của cô.

Tác giả có lời muốn nói:

Tô Y Lâm: Mấy chuyện đau buồn của tôi đều hết rồi chứ?

Lục Lục: Giang Thanh Dịch có được tỉnh là nỗi đau buồn của cô không?

Tô Y Lâm: Tỉnh!

Lục Lục: Vậy nỗi đau buồn của cô còn...

Tác giả bày tỏ rằng từ đó về sau Tô Y Lâm sẽ hạnh phúc, tốt đẹp.

Ở một nhà hàng cao cấp nào đó, Lục Lục đang ăn uống thả ga bữa tiệc mà Giang Thanh Dịch hồi lộ...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Trường học tổ chức hội thể thao, tôi không tham gia hạng mục nào, bởi vì tôi quả thật không thích. Mà sĩ số học sinh nữ lớp tôi cũng khá nhiều, không cần ai cũng phải tham gia. Ủy viên thể dục đang hỏi xem ai tham gia hạng mục gì, tôi nhìn thấy Liễu Tư Ngôn lúc này rất tích cực, trước đây cô ấy sẽ không tham gia kiểu hạng mục này, hiện giờ lại trở nên tích cực đến vậy.

Buổi trưa, tôi về phòng học trước, khi đó trong phòng học đã có người rồi, nhưng người không nhiều lắm, vừa khéo là Liễu Tư Ngôn và mấy nữ sinh đó. Tôi thật không ngờ đến, tên tôi sẽ xuất hiện trong miệng của họ.

Chẳng qua là nghĩa xấu mà thôi, có người nói tôi tính tình kiêu căng, cũng không chủ động tham gia hạng mục gì, cũng không thích tham gia hoạt động tập thể. Họ lại nói đến thành tích của tôi, lại nói sang điều kiện gia đình tôi không tồi, bởi vì có người nhìn thấy lúc tan học tôi đều được tài xế đón... Vậy tôi

mới biết, thì ra trong miệng người khác tôi là như vậy.

Mà dường như Liễu Tư Ngôn lên tiếng rất ít, câu duy nhất cô ấy nói là – Thảm Tây Nguyệt sao, tớ cảm thấy cậu ấy cũng được mà.

Câu nói ấy, giữa mấy nữ sinh đó, hẳn là xem như lời rất không tồi rồi nhỉ?

Hội thể thao bắt đầu trong hai ngày, Liễu Tư Ngôn tham gia thi chạy cự li dài và nhảy cao, mà khi cô ấy chạy, Chu Thừa Trạch liền đứng ở điểm đích chờ cô ấy. Cậu ấy mặc đồng phục, trong tay cầm một chai nước khoáng đã mở nắp nhưng chưa ai uống, mà tầm mắt cậu ấy, vẫn di chuyển theo bước chạy của Liễu Tư Ngôn.

Tôi giấu ánh mắt mình, sau lại phát hiện, không cần thiết, phần lớn đều là người giống như tôi nhỉ? Bên cạnh có rất nhiều nữ sinh đều đang nhìn Chu Thừa Trạch, cậu ấy vinh viễn đều là tiêu điểm của mọi người, bất luận là trên người cậu ấy có dán cái nhãn của người khác hay không. Mà tôi ở giữa những nữ sinh này, thật sự rất không thu hút ánh mắt người khác, cần gì phải che giấu chứ?

Khi Liễu Tư Ngôn đến đích, rốt cuộc không kiên trì gì vọt vào lòng Chu Thừa Trạch, tôi thừa nhận, khoảnh khắc đó, trong lòng tôi có mùi vị không đúng nhất định, bởi vì cô ấy có thể thân nhiên như vậy, không kiên trì gì như vậy, cười như vậy, đâm vào ánh mắt tôi, nhức nhối.

Mà Chu Thừa Trạch, cũng tham gia chạy cự li dài và nhảy xa, Liễu Tư Ngôn đã ở điểm đích chờ cậu ấy.

Không hiểu sao, giây phút ấy, tôi đột nhiên nghĩ, giữa họ, không ai chen lọt vào được, tựa như một thể vậy. Tựa như tôi trước sau vẫn tin tưởng, Chu Thừa Trạch vinh viễn cũng sẽ không vứt bỏ Liễu Tư Ngôn, thật sự là suy nghĩ kì lạ, cả đời rõ ràng xa xôi đến vậy mà.

Chu Thừa Trạch chạy xong, tóc ướt đầm mồ hôi, mà chiếc sơ mi mỏng cậu mặc trên người cũng ướt đầm. Nói thật, khoảnh khắc đó cậu ấy rất thảm hại, nhưng tôi lại rất thích, có lẽ là giờ khắc này cậu ấy không hoàn mỹ nữa, có một kiểu đẹp rất chân thật.

Tôi nghĩ tôi thật sự trúng độc rồi, nếu không vì sao thời điểm cậu ấy thảm hại như vậy, tôi còn có thể tìm ra điểm khiến tôi thích cậu ấy được?

—————Trích nhật ký của Thảm Tây Nguyệt—————

Chu Thừa Trạch quả thật không ngờ, Thảm Đại Ngưng chỉ trở về chào con, nhưng đây là sự thật, bởi vì ngay cả xe Thảm Đại Ngưng cũng không xuống, Chu Tiểu Ngừ thì đứng ở ngoài xe, vẫy tay với Thảm Đại Ngưng. Tiểu nha đầu gật gù đắc ý, nhìn thấy mẹ không xuống xe thì cũng không cảm thấy kì lạ, chỉ vẫy vẫy tay, “Tạm biệt mẹ.”

Thảm Đại Ngưng nhìn con gái, càng nhìn càng thích, con gái cô đó, xinh xắn vậy đó, đáng yêu vậy đó.

“Quên tôi ở đâu rồi?” Thảm Đại Ngưng khó hiểu nhìn Chu Thừa Trạch, ý bảo anh mau lái xe đưa cô về, cô hơi buồn ngủ, về sớm một chút thì có thể nằm trên chiếc giường lớn thoải mái rồi. Tưởng tượng rằng có thể trực tiếp ngủ, tâm tình của cô liền trở nên tươi đẹp vô cùng.

Chu Thừa Trạch luôn không thích đáp lại cô, có lẽ là đã hoàn toàn chấp nhận sự thật rằng anh hơn cô mười tám tuổi, có câu ba năm một thế hệ, hai người là sáu thế hệ rồi, vì thế không hiểu nhau, cũng không tiếp cận nhau được, tựa hồ chính là chuyện rất dễ hiểu rồi.

Chu Thừa Trạch đưa cô đến cửa tiểu khu thì liền rời đi, Thảm Đại Ngưng đứng tại chỗ, nhìn anh lái xe rời đi. Cô nghiêng đầu, cũng không biết suy nghĩ điều gì, cô ra dấu theo hướng anh rời đi. Vô tình như vậy, một câu cũng không muốn nói với cô, là thật sự chuẩn bị tiếp tục tiền duyên với Liễu Tư Ngôn?

Cô nghĩ đến loại khả năng này, lại suy tính xem mình ảnh hưởng gì từ việc đó, cuối cùng có lẽ cô cũng cảm thấy vô vị, đi ngủ trước vậy.

Trước khi Chu Thừa Trạch trở về, Chu Tiểu Ngừ đang được ông nội bế. Chu Ôn Hòa vô cùng thích Chu Tiểu Ngừ, tuy rằng bộ dạng nha đầu này và Thảm Đại Ngưng rất giống nhau, nhưng trẻ con vô tội, không cần phải chịu tội theo làm gì.

“Tiểu Ngừ à, ông nội hỏi con này, con cảm thấy cô Liễu thế nào?” Chu Ôn Hòa nói theo tâm tư, quả thật là hy vọng Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau, không chỉ là không thích Thảm Đại Ngưng, càng nhiều hơn chính là quá khứ bao năm như thế, Chu Ôn Hòa quả thực đã coi Liễu Tư Ngôn như con dâu rồi, hướng chí tình cảm của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn nhiều năm như vậy, hiện giờ tuổi tác Liễu Tư Ngôn cũng lớn, thế nào cũng cảm thấy con trai ông đã làm lỡ dở người ta, hiện tại Thừa Trạch đã ly hôn Thảm Đại Ngưng, giờ lại cùng Liễu Tư Ngôn ở bên nhau, cũng nói thông được.

“Rất tốt ạ.” Chu Tiểu Ngừ chau đôi lông mày nhỏ, cảm thấy câu hỏi của ông nội thật lạ, cô Liễu sẽ mua thứ này thứ kia cho bé, mua đồ chơi cho bé, đối với bé rất tốt.

“Vậy để cô Liễu làm mẹ của Tiểu Ngừ, có thể chứ?” Đối với phản ứng của Tiểu Ngừ xem ra Chu Ôn Hòa rất vừa lòng.

Chu Tiểu Ngừ mở to hai mắt, lập tức lắc đầu, “Nhưng con có mẹ rồi mà.”

Nhóc con có mẹ, sao có thể cần một người khác làm mẹ nữa?

Chu Ôn Hòa cảm thấy mình có thể dạy bảo thêm rồi, “Tiểu Ngừ có mẹ, nhưng cũng có thể có thêm một mẹ nữa mà, như vậy thì có hai mẹ yêu thương Tiểu Ngừ, mua cho Tiểu Ngừ gấp đôi...”

Chu Tiểu Ngừ nghe thấy thì lòng dao động, quả gấp đôi, đồ chơi gấp đôi... Nhóc con lại lập tức nghiêm mặt lắc đầu, mẹ đánh đòn đau lắm, được rồi, bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ là người sợ kẻ mạnh, biết ông nội bà nội sẽ không làm gì mình, bố hình như cũng sẽ không làm gì mình, cả nhà chỉ có mẹ đánh bé, vì thế bé coi lời mẹ nói như thánh chỉ, “Không được, mẹ biết thì sẽ đánh đòn, mẹ nói mẹ là độc nhất vô nhị... Không thể có người giống mẹ được.”

Chu Ôn Hòa trừng mắt, “Cô ta dám.”

Chu Tiểu Ngừ bĩu môi, nguyên nhân bĩu môi là – lời ông nội nói không đáng tin, mẹ đều đánh mình trước mặt ông, cũng không thấy có lúc nào mẹ không dám cả.

Lúc này Chu Thừa Trạch xuất hiện, cũng không biết đã nghe được bao nhiêu, anh đi qua ôm lấy Chu Tiểu Ngừ, lại có chút bất mãn nhìn Chu Ôn Hòa, “Tiểu Ngừ còn nhỏ, nó chỉ là một đứa trẻ.”

Chu Ôn Hòa mím môi, cuối cùng không nói gì. Ý của Chu Thừa Trạch cũng rất rõ ràng, anh không hy vọng suy nghĩ của người lớn sẽ trói buộc trẻ con, Tiểu Ngừ cứ theo như tính cách của Tiểu Ngừ là được, mà quyết định và thái độ của người lớn cũng không nên tiếp xúc quá nhiều với Tiểu Ngừ, anh cũng không muốn Tiểu Ngừ trở nên miễn cảm.

Tiểu Ngừ một tay ôm cổ bố, “Bố.”

“Ừ.”

“Hôm nay mẹ hư lắm, đi ra ngoài cũng không mang con theo.”

Chu Thừa Trạch cười, nhỏ như vậy đã so đo mấy thứ này rồi.

Tiểu Ngừ ngẫm nghĩ, “Bố cũng hư lắm, cũng không muốn nhắc nhở mẹ mang con theo...”

Chu Thừa Trạch cảm thấy, con gái mình trưởng thành rồi thì phương diện logic chắc hẳn cũng rất không tồi.

Ngày hôm sau, Liễu Tư Ngôn hẹn Chu Thừa Trạch đi thăm thú trường cũ của hai người, Chu Thừa Trạch đồng ý. Khoảng thời gian trước, Chu Thừa Trạch thật đúng là chưa nghĩ đến suy tính cho tương lai, hôm qua khi nghe đến cuộc nói chuyện giữa bố và Mưa Nhỏ, đột nhiên anh cảm thấy quả thực mình nên cân nhắc một chút, dù sao tuổi tác anh cũng không được tính là nhỏ nữa. Mà nếu anh còn muốn kết hôn, không thể nghi ngờ Liễu Tư Ngôn chính là sự lựa chọn tốt nhất, hai người quen nhau nhiều năm như vậy, mà nếu không phải Thẩm Đại Ngưng lấy phương thức vui đùa tiến vào trong sinh mệnh anh, anh sẽ thực sự ở bên Liễu Tư Ngôn cả đời.

Chu Thừa Trạch chỉ mặc trang phục bình thường, đương nhiên, có mang theo một chiếc mũ có thể che khuất mặt. Thực sự là anh vô cùng nổi tiếng, nhất là trong thời đại các cô gái đều yêu đại thúc này, phong cách của anh như vậy, hấp dẫn rất nhiều lớp tuổi, nhỏ thì mấy tuổi, lớn thì đến bảy tám mươi tuổi, thiếu nữ thì yêu diện mạo của anh, người già thì yêu diễn xuất của anh, đi đến đâu anh cũng đều dễ bị người khác nhận ra.

Hai người gặp nhau trước cổng trường, bởi vì là cuối tuần, người trong trường không nhiều lắm. Hai người nói chuyện một lát với bảo vệ, nói rằng hai người là học sinh cấp ba cũ về thăm trường, bảo vệ là một ông già lưng tuổi, nghe thấy lời hai người nói thì vô cùng vui vẻ, vô cùng hào hứng mở cửa ra, để hai người tiến vào.

Trường học tương đối khang trang so với trước kia dù không thay đổi nhiều lắm, chỉ là thêm mấy tòa nhà, có lẽ bố cục không thay đổi, trường học cũng trở nên có vài phần cảm giác lịch sử, dù sao cũng đã nhiều năm như vậy rồi.

Tất cả những thứ này, đều làm Liễu Tư Ngôn cảm thấy thân thiết, tất cả những thứ này đều là những thứ họ quen thuộc trước đây, hơn nữa hai người là ở đây rồi quen nhau rồi cũng thân nhau, còn có ý định gần nhau nữa.

“Giống như không có gì thay đổi ấy.” Liễu Tư Ngôn cười cười, cô nhìn tòa nhà nơi họ học trước đây, trên mặt tràn ngập ý cười không cần lời nói, “Trước đây luôn cảm thấy học rất phiền não, các bạn học trong lớp ai cũng đều huyênh hoang sớm thi vào đại học một chút, sau đó thoát khỏi biển khổ... Nhưng mà lên đại học rồi thì mới phát hiện, tất cả dư vị đáng ghi tâm vậy mà đều là thời cấp ba.”

Cô lắc đầu, dường như cũng cảm thấy được, thời cấp ba là quãng thời gian tươi đẹp nhất đời người.

“Quả thực là vậy.” Học xong cấp ba rồi thì vào đại học, hai người học cùng một trường đại học, ngay cả nguyện vọng cũng điền giống nhau.

Liễu Tư Ngôn lại nhớ tới gì đó, “Năm đó thi đại học, anh là vì em chọn trường đại học đó nên mới không xuất ngoại sao?”

Chu Thừa Trạch mỉm cười, “Nghĩ thế nào đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

“Vậy rốt cuộc có phải hay không?”

“Một nửa đi!” Anh trả lời vậy, vốn anh không có ý định xuất ngoại, mà đại học tốt nhất thành phố Minh Giang là Đại học Minh Giang, đương nhiên anh sẽ lựa chọn trường đó rồi, đương nhiên, cũng suy xét đến tình hình thực tế của Liễu Tư Ngôn khi ấy, thành tích của cô có thể đỗ trường đó được, vì thế đẹp cả đôi đường.

“Họ đều nói anh là vì em mới không xuất ngoại, xem ra em thật sự là ‘uổng được cái danh hảo’ rồi.”

Chu Thừa Trạch nhún mày, “Em thực sự để ý chuyện này?”

Liễu Tư Ngôn sững sốt, lại lập tức lắc đầu, “Đều là chuyện đã qua lâu vậy rồi, cũng đâu đến lượt tới bây giờ mới để ý chứ, chỉ là đột nhiên nhớ tới mà thôi.”

Hai người đi đến sân thể dục, ngồi trên xà đơn, có hơi giống như thời cấp ba, ngồi trò chuyện ở đây. Thật ra lúc đó tán gẫu toàn mấy thứ gì đó không có dinh dưỡng, đồng thời cũng không thú vị, nhưng khi đó chỉ là rất thích.

Hôm nay ánh mặt trời khá đẹp, không quá mạnh, chiếu lên người cảm giác ấm áp vui vẻ. Liễu Tư Ngôn nắm chặt xà ngang để giữ thăng bằng cơ thể, “Chu Thừa Trạch, cho tới bây giờ, em vẫn canh cánh trong lòng, em vẫn nghĩ, chúng ta sẽ đi đến cuối cùng, vì sao hiện giờ lại thành như vậy?”

Vì sao anh kết hôn, cô dâu lại là người khác? Mà anh còn có một cô con gái nữa.

Động đến đề tài này, anh có thể nói gì được? Lúc trước anh cũng cảm thấy như vậy. Mà người phản bội lại đoạn tình cảm này, quả thực chính là Chu Thừa Trạch anh, ít nhất thời điểm đó họ thực sự chưa chia tay, anh liền cùng Thẩm Đại Ngưng ở bên nhau, mà Liễu Tư Ngôn là người nhận được tin cuối cùng, anh cũng không biết mình nên nói với cô thế nào, anh sắp kết hôn, mà cô dâu lại không phải cô.

“Đúng vậy, anh cũng rất muốn biết.” Chu Thừa Trạch thở dài một hơi, anh nghiêm túc nhìn cô, anh vì cô đã làm rất nhiều chuyện, tôn trọng cô, hiểu cô.

Từ sau khi cô biết gia thế của anh, lòng tự trọng của cô không cho phép cô dựa vào anh như vậy, vì thế cô muốn thành công, cũng không cho anh giúp đỡ cô chút nào. Cô học thiết kế, xuất ngoại để bồi dưỡng, cố gắng học đủ loại phong cách, mà mục tiêu là trở thành một người phụ nữ xứng đôi với anh. Tâm tình của cô, anh có thể hiểu được, vì thế anh ủng hộ cô.

Mà điều anh có thể làm chính là hết sức tôn trọng cô, vì thế anh trở thành diễn viên, nhà họ Chu có gia huấn, người liên quan đến giới giải trí không được thừa kế gia nghiệp, những thứ này anh chưa từng nói bao giờ, anh cũng phối hợp với bước chân cô. Nhưng vì sao, vẫn là kết quả như vậy?

Một người phấn đấu rất cuộc khó khăn đến mức nào, anh biết rõ, cô tiêu tốn mười năm, mới phát được lên trong cái vòng luẩn quẩn đó, trở thành nhà thiết kế nổi tiếng, rất cuộc có thể thoát khỏi bóng ma tự ti. Cô không có vốn liếng bẩm sinh như Thẩm Đại Ngưng, không có bố mẹ yêu thương cô, cũng không có gia thế tốt đẹp, chỉ có thể dựa vào sự cố gắng rồi lại tiếp tục cố gắng.

Chu Thừa Trạch vĩnh viễn không quên được ngày ấy, Liễu Tư Ngôn đạt được giải thưởng quốc tế nào đó, cô lên máy may về nước tìm anh, cũng muốn trao chiếc cúp cho anh, bởi vì cô cảm thấy, chiếc cúp này, cũng có phần của anh, là anh lặng lẽ ủng hộ thì mới có được cô như vậy, mới có cô thành công như hiện giờ.

Liễu Tư Ngôn đương nhiên cũng không quên được ngày đó, cô cầm cúp ngồi chờ anh ở nhà hàng. Cô nhớ rõ lời anh nói, sau khi tốt nghiệp đại học, họ liền kết hôn. Mà những năm gần đây, dường như chỉ cần cô bằng lòng, họ sẽ kết hôn, có thể giống như đại đa số người kết hôn, mà hai người cũng không còn nhỏ nữa, đều đã ba mấy rồi, cô cũng không có ý định đi chứng minh bản thân nữa.

Vì thế cô đặt chiếc cúp tới trước mặt anh, “Chu Thừa Trạch, chúng ta kết hôn đi!”

Trước đây đều là anh chờ cô, vậy cô nghĩ, lần này cứ để cô cầu hôn đi.

Mà phản ứng của anh là lắc đầu, anh nói: “Không được.”

Nguyên nhân sao, anh cũng không nói. Cô nghĩ anh đang giận, dù sao tình cảm của họ đã nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày tình cảm của họ sẽ có thời khắc đứt quãng.

Sau đó anh nói không được, không được.

Lại sau đó, Liễu Tư Ngôn biết nguyên nhân không được.

Tất cả phương tiện truyền thông đều nói đến một tin tức hot hàng đầu, phố lớn ngõ nhỏ mọi người đều nói về cặp đôi đó, Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng ở bên nhau, cặp đôi nổi tiếng nhất giới giải trí hiện nay ở bên nhau, các loại tin tức họ phim giả tình thật sôi sùng sục, không ít người còn phỏng đoán xem họ bắt đầu từ khi nào.

Liễu Tư Ngôn cảm thấy lúc ấy, mình như bị một chậu nước đá dội, cơ thể chợt đông cứng.

Không thể tin, thì ra lại là tâm tình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chu Thừa Trạch Thăm Đại Ngưng

Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng quen nhau khi cùng đóng chung, nói là quen, thật ra có hơi quá, bởi vì ngoại trừ lúc diễn chung, hai người gần như cũng không nói với nhau câu nào. Mà rất rõ ràng là Chu Thừa Trạch không quen nhìn những hành vi của Thẩm Đại Ngưng, chỉ cần xong một cảnh, đều có thể nghe được giọng nói bất mãn của Thẩm Đại Ngưng với trợ lý, mà trợ lý của cô đều chỉ có thể bảo sao nghe vậy, vô cùng thấu hiểu sâu sắc mấy chữ tên tuổi lớn, sẽ không bao giờ lôi ra mấy thứ đồ ăn khiến cô bất bẽ mà cũng chẳng có những bộ quần áo khiến cô ghét. Tóm lại, nếu lúc ấy có người nói với anh, đây là vợ anh, có lẽ anh sẽ trực tiếp cảm thấy người đó có bệnh.

Chu Thừa Trạch tán thưởng những diễn viên có phẩm chất nghề nghiệp, đây là một trong những nguyên nhân anh không thích hợp tác với lớp diễn viên thế hệ trẻ, những diễn viên đó không có lấy một tác phẩm tiêu biểu, nhưng công lực tạo chiều trờ thì rất thâm hậu. Sở dĩ Chu Thừa Trạch nhận bộ phim này, đơn giản là đạo diễn phim vô cùng nổi tiếng, nắm bắt rất tốt tình tiết phim. Mà tuy Chu Thừa Trạch không thích tác phong của Thẩm Đại Ngưng, nhưng cũng rất đồng ý rằng Thẩm Đại Ngưng phù hợp diễn vai nữ chính, tính cách thẳng thắn hào sảng, có vài cảnh cuồng loạn kích động. Mà Thẩm Đại Ngưng có thể phát huy trạng thái cuồng loạn kích động rất tốt, diễn xong một cảnh, cô liền om sòm lên mình muốn ăn gì, khiến người ta nhìn không được mà lắc đầu, trong phim và ngoài đời không khác nhau là bao.

Nhưng nói tóm lại, Chu Thừa Trạch không muốn tiếp tục hợp tác với Thẩm Đại Ngưng.

Tuy rằng trao đổi không nhiều lắm, nhưng Thẩm Đại Ngưng cũng phê bình anh kín đáo, cô sẽ thường nhìn anh chế nhạo: “Anh đừng có mang bộ dạng lão thần này đi khắp nơi nữa, có khán giả nào có thể cảm thấy rằng anh yêu nữ chính chứ hả? Chỗ này anh không nên biểu hiện như vậy... Anh ngồi đây, hẳn là nhìn không được quay đầu lại nhìn, vừa muốn nhìn, lại muốn nhìn... Nhưng lại cứ không nhìn được, như vậy mới có thể thể hiện được rõ.”

Mà đạo diễn còn đứng cười ở một bên.

Cảnh sau đó, đương nhiên không dựa theo yêu cầu của Thẩm Đại Ngưng. Mà là thêm vào vài thứ, để anh ngồi ở đó, về mặt cô quạnh nhìn hình ảnh phản chiếu trên chiếc bút máy, trên chiếc bút máy đó hiện ra bóng lưng rời đi của nữ chính, anh cứ yên lặng nhìn như vậy.

Cảnh này, cho dù là hiện tại, cũng vẫn được gọi là cảnh kinh điển của bộ phim đó, rất nhiều người xem đều khóc.

Chu Thừa Trạch vẫn cảm thấy, anh và Thẩm Đại Ngưng sẽ không giao nhau, đến trước bữa tiệc chia tay.

Bộ phim đóng máy, nhân viên đoàn phim cùng nhau ăn bữa cơm cuối cùng, tất cả mọi người đều có chút tiếc nuối, trong lúc đó mỗi người đều uống không ít rượu. Chu Thừa Trạch rất hiếm khi uống rượu, tuy rằng từ lượng anh luôn không tới.

Đến ăn cơm còn có một nhà đầu tư nào đó, nhà đầu tư họ Ngô, phó trương giàu có, nhưng bộ dạng không quá khó coi, có điều bắt đầu từ lúc ăn cơm, vị họ Ngô này liền dán mắt vào Thẩm Đại Ngưng, không ngừng có ý chúc rượu Thẩm Đại Ngưng.

Chu Thừa Trạch rất phản cảm với hành vi như vậy, nhưng anh không nói gì. Bởi vì anh đã từng thấy người như vậy, một ngôi sao nữ bị chúc rượu, được người ta cứu, ngôi sao nữ chẳng những không cảm kích, còn căm ghét người khác ngăn cản con đường đi của cô ta, nhóm người này chính là như vậy, có vài người đi con đường không giống người thường, bạn cho là bạn đang giúp người ta, nhưng chẳng qua chỉ khiến người ta cảm hận mà thôi.

Họ Ngô chúc rượu không quá thành công, mấy thứ khác thì Thẩm Đại Ngưng không biết, chứ công phu làm nũng thì là hạng nhất rồi, không muốn uống là không muốn uống, cô có thể nói lời đó ra đầy nũng nịu, hơn nữa cô vốn đã xinh đẹp, có người đàn ông nào không nể tình. Họ Ngô thấy chúc rượu không thành, vì thế lại bùng rượu, bảo Thẩm Đại Ngưng uống, chỉ uống ly này là được.

Chu Thừa Trạch nhú mày, tựa hồ muốn nói gì đó, bởi vì ly rượu đó có vấn đề. Đạo diễn kéo Chu Thừa Trạch, ý bảo anh đừng xen vào chuyện này.

Chu Thừa Trạch cũng hiểu, quả thực không cần xen vào việc của người khác. Anh không hiểu biết nhiều về Thẩm Đại Ngưng, nghe nói có bối cảnh nhất định, nhưng chỉ là nghe nói, ai biết được tình huống thật thế nào. Huống chi Thẩm Đại Ngưng tuổi còn trẻ mà đã đạt được đến vị trí này, ai biết cô có lối đi khác hay không.

Thẩm Đại Ngưng tự nhiên uống hết ly rượu đó.

Bữa tiệc diễn ra không bao lâu thì kết thúc, Chu Thừa Trạch cũng không đề chuyện đó ở trong lòng.

Khi ở bãi đỗ xe dưới khách sạn, Chu Thừa Trạch thế nào cũng không nghĩ đến, anh lại chạm mặt Thẩm Đại Ngưng ở đây. Dường như cô uống quá nhiều, bởi vì trên người cô có mùi rượu, có điều hình như cô cũng không say. Cô nhìn thẳng vào Chu Thừa Trạch, sau đó đi về phía anh.

Chu Thừa Trạch quả thực rất buồn bực, bởi vì cô không nên xuất hiện ở đây, mà lại là một mình.

Khi đó Chu Thừa Trạch đứng ở cạnh xe, nhìn cô đi tới.

Mặt cô hơi đỏ, ánh mắt mang theo vài phần mơ màng, “A... Anh xem thường tôi? Con mẹ nó anh dựa vào cái gì mà xem thường tôi?” Vừa rồi khi ăn cơm, trong mắt anh thoáng vụt qua chút khinh thường, cô nhìn rất rõ, cô tới gần anh, “Anh là cái quái gì? Giã bộ cao quý gì? Sao, cảm thấy tôi dung tục khó dần nổi?”

Anh nhú mày, không muốn so đo với cô, “Cô uống say rồi.”

“Tôi không uống rượu, tôi biết rõ.” Uống rượu? Mùi rượu? Không phát hiện mùi rượu trên người cô đều tỏa ra từ quần áo à? Cô nhìn anh, càng nhìn càng tức giận, mẹ nó nữa, nghĩ cô thành hạng người gì chứ?

Chu Thừa Trạch không cùng tranh cãi với cô, nhưng cô lại cứ muốn cùng tranh cãi với Chu Thừa Trạch.

Cô kéo cửa xe ra, đẩy anh rất mạnh, để anh tiến vào trong xe, mà cô cũng tiến vào. Cô cảm thấy khó chịu, rõ ràng anh biết rượu đó có vấn đề, vậy nhưng lại không nói, anh ghét cô đến mức độ này?

Càng nghĩ lại càng tức giận.

Cô nửa đề trên người Chu Thừa Trạch, anh nhất thời không để ý nên mới bị cô đè lên, là thật sự không nghĩ tới, khí lực cô thật sự rất lớn, còn rất quật cường nữa, “Thẩm Đại Ngưng, cô như vậy, rất dễ khiến người ta hiểu lầm.”

“Hiểu lầm?” Cô nghiêng ngả từ này, “Hiểu lầm cái gì? Hiểu lầm tôi thích lão già anh?”

Cô quét mắt qua mặt anh, cái khuôn mặt này thật ra có thể nhìn được, chỉ không biết được chức năng khác thì thế nào... Cô vươn tay, đầu tiên là sờ mặt anh...

Chu Thừa Trạch thề, đời này anh chưa từng có loại cảm giác này, anh tựa hồ thật sự bị một người phụ nữ đùa giỡn... Anh vừa tức vừa giận, túm lấy tay cô, “Thẩm Đại Ngưng!”

Cô bị anh túm tay, cũng không tức giận, ngược lại lại cười, “Thôi đi, chuyện thế này người bị hại đều là phụ nữ, anh tức giận cái gì?”

Cô thừa dịp anh ngẩn ra, chủ động hôn lên môi anh, cảm nhận một chút thứ cảm giác đó. Lúc đóng phim, cô thật sự muốn đề nghị hôn lùi để thể nghiệm một chút.

Lần này, Chu Thừa Trạch là thật sự bị tức đến đỏ bừng mặt, anh chưa từng gặp người phụ nữ nào như vậy, không biết xấu hổ, hơn nữa còn vênh váo tự đắc.

Cô dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng mình, động tác đó, mỉa mai đến cực điểm... Cho dù không thích cô nhưng Chu Thừa Trạch cũng phải thừa nhận, động tác này thật sự có thể khơi dậy dục vọng chinh phục phụ nữ của đàn ông, vẻ đẹp của cô không giống một bức tranh trong trạng thái tĩnh, mà là biến động, thu hút người ta, muốn để người ta đi khám phá, đi chinh phục, đi nắm chặt.

Anh buông tay cô ta, muốn đẩy cô.

Động tác của Thẩm Đại Ngưng hiển nhiên còn nhanh hơn anh, bởi vì cô lại hôn anh, còn đưa tay luồn vào trong quần áo anh, cô ghé vào lỗ tai anh, “Có gì mà ngại thừa nhận? Đừng nói với tôi anh không muốn.”

Vậy mà cô lại vươn tay đi sờ chỗ không nên sờ.

Anh không phân rõ được rốt cuộc mình không thể chịu đựng nổi hay là phần nộ nữa.

Cô như đạt được mục đích, ghé vào lỗ tai anh mà tuyên bố: “Anh đúng là cái đồ hèn, ngay cả việc mình có phản ứng cũng không dám thừa nhận.”

Chu Thừa Trạch chưa bao giờ có cảm nhận như vậy, cái loại cảm nhận bị ai đó châm một mũi lửa trong lòng, giống như muốn thiêu hủy thứ gì đó. Anh quả thực muốn chửi người, anh là người đàn ông bình thường có được không, cô trêu chọc anh như vậy, còn dám nói như thế.

“Bỏ tay ra.” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Từ lúc hơn mười tuổi đã chưa từng có thứ cảm nhận này, anh vẫn thuộc kiểu chàng trai hiền hậu ôn hòa, sau khi trưởng thành thì cũng đi theo con đường trầm ổn, bị bức đến nước này, ngay cả bản thân anh cũng không dám thừa nhận. Tựa như anh không muốn thừa nhận, là tự anh vươn tay kéo cô rồi đặt cô lên ngực mình, anh lại hôn cô, lập tức xoay người lên ghế, giờ trò với cô.

Có lẽ tại giây phút ấy, anh mới thật sự muốn chửi người, thật con mẹ nó là yêu tinh.

Bởi vì cô vẫn còn đang cười, kiểu cười muốn làm người ta xé nát nụ cười của cô thành từng mảnh nhỏ, kiểu cười muốn làm người ta nghiền nát mỗi một nơi trên cơ thể cô.

Khi quần áo cô không chỉnh tề nữa, cô còn chút lý trí mở miệng: “Tôi không thích ở đây... Đi khách sạn?”

Hai người vốn là ở bãi đỗ xe phía dưới khách sạn, vì thế mới có một màn như vậy, vừa đi ra từ trong xe, vừa hôn nhau không rời, gần như là dính chặt lấy nhau lúc vào thang máy khách sạn, đi thẳng tới phòng, gian phòng họ Ngô kia đặt, có sẵn, cũng không cần phòng khác.

Đêm hôm đó, Chu Thừa Trạch chỉ cảm thấy mình cũng không là mình nữa, cái loại cảm giác như trên thiên đường, khiến người ta vứt bỏ tất cả, chỉ muốn trầm luân, giống như bản thân mình luôn biết mình sai, thế là không dám suy xét đến những thứ khác, chỉ có thể tiếp tục như vậy.

Về phần Thẩm Đại Ngưng, trong lòng nguyên rủa tổ tông anh mấy lần, đau chết cô mất.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Chu Thừa Trạch đã biết mình phạm phải lỗi lầm lớn rồi. Anh không phải người thích đùn đẩy trách nhiệm cho người khác, vì thế anh cũng không trốn tránh, chỉ chờ cô tỉnh lại. Mà anh đứng bên cửa sổ, hút thuốc không ngừng, đầu mẩu thuốc rơi đầy trên sàn, có thể nghĩ ra được tâm tình anh hòng bết thế nào.

Anh thực sự không muốn thừa nhận, bản thân anh cũng sẽ làm ra chuyện như vậy.

Anh vẫn luôn cảm thấy “tôi chỉ phạm vào lỗi mà tất cả đàn ông đều phạm phải” chỉ là mượn cớ mà thôi, mà hiện giờ, anh cũng phạm vào lỗi như vậy, nhưng anh rõ ràng tỉnh táo, chẳng lẽ chẳng qua anh cũng chỉ là một người bình thường, sẽ bị mê hoặc, sẽ cùng một người phụ nữ mình không có tình cảm trực tiếp lên giường? Anh bắt đầu tự hoài nghi mình triệt để.

Vậy mà Thẩm Đại Ngưng lại có thể ngủ rất ngon, cô ngủ thẳng đến chiều, khiến người ta muốn đánh cho cô tỉnh luôn.

Rốt cuộc, cô tỉnh lại, mắt hơi nheo nheo. Chu Thừa Trạch thì đứng bên giường, vốn anh muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy trên tay cô đều là vết đỏ, anh không biết mở miệng thế nào nữa, trên tay đều là vết đỏ, những chỗ khác chẳng phải là...

Thẩm Đại Ngưng nháy mắt mấy cái với anh, lập tức nở nụ cười, “Thì ra anh vẫn rất bình thường á, tôi còn nghĩ...” Cô đánh giá anh một lần, cười hơi xấu xa.

Chu Thừa Trạch cảm thấy bản thân mình càng thêm buồn bực.

Anh tâm phiền ý loạn như thế, cô vẫn còn có thể cười được, rốt cuộc cô có biết đã xảy ra chuyện gì hay không?

Thẩm Đại Ngưng rời giường thay quần áo, vẻ mặt anh quá mức nghiêm túc, làm cô nhũn mảy, “Tôi đã qua mười tám tuổi rồi, đừng có mang dáng vẻ mình làm hại trẻ vị thành niên như thế.”

Anh vẫn không nói lời nào, tựa như việc cô hoàn toàn không làm theo lẽ thông thường khiến anh cảm thấy bất đắc dĩ.

Cuối cùng cô mặc quần áo xong, đứng ở trước mặt anh, “Đúng rồi, là tôi quyến rũ anh, anh có thể đổ trách nhiệm lên đầu tôi, tôi không để ý chút nào, anh cũng khỏi cần quá tự trách...”

Cô nói xong thì liền rời đi, cái loại cảm giác này tựa như anh mới là tên đại ngốc vậy, vẫn ở đây mà canh cánh trong lòng.

Khi Liễu Tư Ngôn về nước tạo cho anh sự bất ngờ và vui mừng, Chu Thừa Trạch cảm thấy, giây phút đó, bản thân mình đã chết tâm.

Anh thật sự không biết nên đối mặt với Liễu Tư Ngôn thế nào, vì thế dứt khoát không nói gì cả.

Mà giới truyền thông ghép những bức ảnh chụp anh và Thẩm Đại Ngưng hôn nhau thành một đoạn video, tư thế đó cần mập mờ bao nhiêu có mập mờ bấy nhiêu, mà bản thân anh rất rõ ràng, hình ảnh chân thực còn kịch liệt hơn trên màn hình rất nhiều.

Đối với chuyện này Thẩm Đại Ngưng không giải thích gì, Chu Thừa Trạch cũng không có phản ứng.

Thẩm Đại Ngưng thông qua người đại diện đưa ra phương án giải quyết, liền gọi đó là một tình tiết bị cắt trong phim, bảo đạo diễn đến giải thích chuyện này, rất dễ dàng qua cửa, huống chi trong phim vốn hai người có cảnh hôn, sau khi tăng mức độ lên thì cảm thấy không hợp với phong cách bộ phim nên cắt đi, chuyện này cũng hợp lý.

Mà ý của đạo diễn về sau lại sáng tỏ, hiện tại trước mượn ngọn gió đồng này tạo chú ý một phen. Scandal của đôi nghệ sĩ nam nữ hot nhất giới giải trí, giá trị bao nhiêu, ai cũng rõ ràng.

Mà lúc đó Chu Thừa Trạch biết mình đã hiểu sai ý của đạo diễn rồi, đạo diễn bảo anh đừng quản chuyện Thẩm Đại Ngưng uống rượu, là chỉ việc bên người Thẩm Đại Ngưng dẫn theo người, lúc sau tên họ Ngô kia là bị người ta đánh gãy chân, hơn nữa còn không dám lên tiếng, có thể biết được vì sao Thẩm Đại Ngưng dám uống ly rượu đó.

Mà hơn một tháng sau, Thẩm Đại Ngưng chủ động tìm Chu Thừa Trạch.

Anh thừa nhận, anh thực sự không muốn gặp cô, nhưng không gặp cũng phải gặp.

Mà cô cũng không phải người có tính kiên nhẫn, cô đi thẳng vào vấn đề: “Tôi mang thai rồi, con của anh.”

Một câu, làm anh cảm thấy mình giống như đứng ở trong hầm băng, nhưng lại có chút cảm giác như trút được gánh nặng, tựa như chuyện này cuối cùng cũng có kết quả, bất kể là tốt hay xấu, tóm lại là có kết quả.

Lần này Thẩm Đại Ngưng vẫn tương đối nghiêm túc, đối với chuyện của mình cô vẫn khá tùy ý, nhưng bây giờ là đề cập đến sinh mạng người khác, “Tôi cũng không phải đến bức anh gì gì đó đâu, chỉ là nói với anh một tiếng thôi, nếu anh không muốn đưa bé này, vậy thì cùng tôi đi bệnh viện một chuyến là được, cũng coi như tiễn đưa bé này một đoạn.” Cô ngắt nghỉ, vẫn nói thật: “Nghe nói bóp chết sinh mệnh như vậy thì sẽ có nghiệp chướng, anh đi thì

cũng coi như cùng chịu một phần.”

Chu Thừa Trạch nhìn người phụ nữ cho rằng xóa bỏ đứa bé cũng như trò đùa này, “Đừng nói linh tinh.”

“Hử?”

“Cho tôi thời gian một ngày để suy nghĩ.”

Nói là thời gian một ngày để suy nghĩ, thật ra anh cũng không nghĩ gì cả, chỉ an an tĩnh tĩnh ngủ một giấc, sau đó gọi điện cho cô, “Thẩm Đại Ngưng, chúng ta kết hôn đi!”

Khi ấy Thẩm Đại Ngưng đang ăn gì đó, “Nửa giờ sau gọi lại, chờ tôi ăn no rồi nói sau.”

...

Nói ngắn gọn, rất nhanh chóng, tin tức đám hỏi giữa nhà họ Thẩm và nhà họ Chu truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, ai cũng biết Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng sẽ kết hôn.

Hơn nữa, Chu Thừa Trạch là thật sự có ý định cùng cô đi qua quãng đời còn lại. Trong khi cô mang thai, anh giống như người chồng đạt tiêu chuẩn, cùng cô đi khám thai, mua cho cô thức ăn ngon, ngăn cô ăn mấy thứ có hại.

Hơn nữa khi cô làm nũng, anh cũng cố gắng lựa ý hòa theo, tựa như một đôi vợ chồng thực sự yêu nhau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chu Thừa Trạch

Doanh thu phòng vé của bộ phim mà Chu Thừa Trạch hợp tác với Thẩm Đại Ngưng vẫn được xưng là kỳ tích, sau khi đóng máy thì hai diễn viên chính phim giả tình thật, bộ phim này được hâm nóng và tán tụng, mỗi ngày nó đều là đề tài mới, lúc công chiếu, hai vị diễn viên chính không ai tham dự buổi tuyên truyền, vậy mà một quả bom nặng lại được quăng ra, hai người kết hôn, bởi vậy fan của hai người đều hưởng ứng nhiệt liệt ra rạp xem bộ phim này, gọi là tác phẩm hẹn ước của hai người, tin bên rạp chiếu truyền đến vĩnh viễn đều là thêm xuất chiếu, khiến doanh thu phòng vé của những bộ phim chiếu cùng thời gian đều trở thành thứ không đáng nhắc đến.

Mà sau khi kết hôn, Thẩm Đại Ngưng nhiều lần bị giới truyền thông chụp được, có người đoán rằng cô đã mang thai, vì thế cô bị fan của Chu Thừa Trạch mắng không ngừng. Mang thai còn đi giày cao như vậy, mang thai mà tay không rời đi động... quả thực chính là chẳng để ý đến đứa bé. Thẩm Đại Ngưng không để bụng, nghiêm trọng hơn, càng nhiều người mắng cô như vậy, cô lại càng vui.

Cuộc sống sau khi kết hôn cũng được, dù sao xem tính cách của cô thì cô cũng sẽ không chịu nhiều uất ức, phương châm của cô là – biết tính tôi không tốt còn chọc vào tôi, anh thiếu ngược hả!

Mà Chu Thừa Trạch cũng thích ứng với cuộc hôn nhân này, nếu không có gì ngoài ý muốn, hai người cũng cứ đi qua cả đời như vậy, nhưng tóm lại là có thêm chuyện ngoài ý muốn.

Nếu Chu Thừa Trạch chưa từng thấy cô chat video với người khác, có lẽ cuộc hôn nhân này sẽ không như thế nhỉ!

Thẩm Đại Ngưng cùng bạn cười đùa về cuộc hôn nhân của mình, “Bởi vì chưa từng kết hôn mà, cho nên muốn thử xem, vì thế liền kết hôn á.”

“Thế là cậu chưa từng sinh con, vì thế liền sinh một đứa đến thử xem?”

“Sao cậu có thể thông minh như vậy?”

“Thôi đi má, vậy vì sao lại cố tình tìm tới Chu Thừa Trạch?”

Thẩm Đại Ngưng ngẫm nghĩ, “Đương nhiên là kết quả sau khi suy nghĩ tường tận rồi.”

“À, nói nghe xem nào.”

“Nghe nói anh ấy có bạn gái yêu nhau hai mươi năm trời, muốn thử xem sức hấp dẫn của bản thân á, xem anh ấy có thể vứt bỏ bạn gái yêu nhau bao năm của anh ấy được không. Kết quả thực nghiệm, không phải cậu thấy rồi hả!”

“Trời ạ...”

Thẩm Đại Ngưng xoay người, liền thấy Chu Thừa Trạch đứng cách đó không xa, cô bình tĩnh tắt máy tính, sau đó nhìn anh, “Anh về rồi à.” Hoàn toàn không có sự ngượng ngùng khi bị người ta bắt quả tang làm chuyện xấu, cô rất thoải mái.

Hai ngày sau, hai người thỏa thuận ly hôn.

Được rồi, đề nghị ly hôn là Thẩm Đại Ngưng tự mình nói ra. Anh hỏi cô mấy lời đó là nói đùa hay là suy nghĩ thật lòng. Cô chần chừ, cô thực sự nghĩ như vậy.

Anh tức giận không đề nén được, cô đùa bốn cuộc đời người khác như thế, coi như chỉ là một tuồng kịch có thể sửa đổi bất cứ lúc nào vậy, cô không biết hành vi của cô sẽ tạo thành thương tổn cỡ nào với người khác, mà cô có biết thì cũng sẽ không đề ý.

Tựa như cô bình tĩnh mà thờ ơ dựa vào cửa nhìn anh tức giận, “Khó chịu như vậy, chỉ bằng ly hôn đi, đỡ phải mỗi ngày nhìn thấy tôi đều cảm thấy tôi là tên đầu sỏ làm rạn vỡ chuyện tình cảm của anh.”

Một câu tùy tiện như vậy.

Có lẽ khi nhìn thấy sự bình tĩnh trong mắt cô, Chu Thừa Trạch mới chính thức nhận ra, ngay từ đầu, hai người đã sai lầm, sai lầm từ đầu đến cuối.

Đó chỉ là một người phụ nữ xem đời người như một trò đùa mà thôi.

Đến giờ phút này, Chu Thừa Trạch cũng thừa nhận, anh thật sự vứt bỏ Liễu Tư Ngôn, vì một người phụ nữ không coi anh ra gì, mà người phụ nữ ấy ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp thì không có gì hay ho. Sự thật này, muốn để người ta thừa nhận, thực sự có hơi khó, nhưng chính là sự thật, không cho phép biện giải, tuy rằng anh không thể giải thích, lúc ấy anh bị mê hoặc thế nào, nhưng anh là bị mê hoặc, trở thành một trong số rất nhiều đàn ông không thể tự khống chế mình.

Vốn anh có thể mượn rất nhiều cớ, nếu Liễu Tư Ngôn chưa từng rời đi, chưa từng vì cái mà cô gọi là lòng tự trọng rời đi hết lần này đến lần khác, có lẽ anh sẽ không phạm phải sai lầm này. Nhưng sai rồi chính là sai, anh không thích tìm lý do để tự biện giải cho mình.

Anh thở dài một hơi, “Là lỗi của anh.”

Liễu Tư Ngôn hiểu được, anh không muốn đề cập đến đề tài này, từ đầu đến cuối anh đều không sẵn lòng đề cập tới chuyện giữa anh và Thẩm Đại Ngưng. Liễu Tư Ngôn vẫn luôn biết anh hẳn không phải người như vậy, chuyện như thế, chắc chắn là Thẩm Đại Ngưng đã làm gì đó, mà anh không cần thận nên đi vào con đường đó, anh là người chấp nhận kết quả, sai chính là sai, anh sẽ không trách cứ người khác. Tựa như khi anh tham gia cuộc thi, người khác ăn gian để vượt qua anh, anh cũng sẽ không chỉ trích thủ đoạn của người khác, chỉ cảm thấy mình học còn chưa đủ mà thôi, đây là một người đàn ông sẽ không giận cá chém thớt.

Đã từng, cô cảm thấy đó là ưu điểm của anh, hiện giờ... nó lại khiến cô có chút khó chịu.

Bỏ đi, anh không muốn đề cập, vậy thì không đề cập. Chỉ là cô biết, anh đã từng có cuộc hôn nhân ấy, nó chắc chắn là một cái dằm trong tim cô, hơn nữa vĩnh viễn cũng không thể nhổ lên.

Liễu Tư Ngôn chỉ vào đường chạy trên sân thể dục, “Còn nhớ rõ hồi hội thể thao, em chạy 1500m không? Lúc đó, thật ra em không muốn kiên trì nữa, thì ra chạy cũng mệt như vậy, nhưng nghĩ đến việc anh đang ở đích chờ em, em lại rất có động lực, lại tiếp tục chạy.”

Chu Thừa Trạch đương nhiên không quên cảnh tượng đó, anh cầm chai nước khoáng ở đó chờ cô.

“Thời điểm ấy, họ đều nói thành tích của em tốt. Đến sau đó em mới phát hiện, thì ra chỗ mà em đáng để người khác hâm mộ nhất là em có được người bạn trai như anh. Có lẽ anh không biết đâu, năm đó rất nhiều nữ sinh trong trường chúng ta đều thích anh, ngay cả trong lớp em số bạn thích anh cũng không ít. Khi ở bên anh, em đã từng mộng lung, sợ làm chỗ này không tốt, sợ làm chỗ kia không hay... Nhưng em lại xem anh như bảo bối vô giá duy nhất của em, hận không thể để tất cả mọi người biết, anh là của em. Em mẫu thuẫn như vậy, hoặc là nói, cũng rất tự ti nhì!”

Cô chậm rãi tự thuật tâm tình của mình: “Em sợ em không xứng với anh, sợ nhất là người nhà anh không chấp nhận em, em chỉ có thể cố gắng rồi lại cố gắng... Bởi vì em không có gia thế tốt, chỉ có thể làm vậy để tự chứng minh bản thân.”

Cô nói xong lời cuối, có lẽ thật sự có chút bị thương. Rất nhiều người chế giễu cô, nếu sớm kết hôn với Chu Thừa Trạch, sao có chuyện Thẩm Đại Ngưng được, tất cả đều là tự cô gây nên, nhưng nào có ai thấu hiểu cho nội tâm bất an của cô? Cô chỉ hy vọng mình trở thành một người có thể xứng đôi với anh mà thôi, suy nghĩ này rất khó để người ta thấu hiểu hay sao?

Mà năm đó Chu Thừa Trạch thích cô ở điểm gì? Lương thiện, có lòng tự trọng, cũng có chút thông minh.

“Đều qua rồi.” Anh nhìn cô, cô cũng không cần phải canh cánh trong lòng nữa.

Liễu Tư Ngôn lại dùng sức lắc đầu, “Không... Chưa qua.” Cô nhìn anh, “Chu Thừa Trạch, em vẫn luôn ở đây... Nếu em nói, em vẫn luôn chờ mong anh ly hôn, vẫn luôn chờ mong ngày này, anh sẽ nghĩ em thế nào?”

Hai người đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, rất nhiều tình cảm đã trở thành một loại thói quen và sự quan tâm, còn có anh nắm nợ cô nữa. Anh hiểu ý

của cô.

“Anh quả thực đã ly hôn.” Anh nhìn về phương xa, cũng là thời điểm bắt đầu cuộc sống mới rồi.

Chu Thừa Trạch vừa về đến nhà đã bị Dương Khả Lam kéo sang một bên.

Về mặt Dương Khả Lam nhìn con trai đầy ngỡ ngàng, “Bố con nói con ra ngoài gặp Liễu Tư Ngôn, là thật hả?”

Chu Thừa Trạch dạ một tiếng, không muốn nhiều lời. Nếu hôn nhân của anh và Thẩm Đại Ngưng là một sai lầm, mà nếu sai lầm này chưa từng phát sinh, anh và Liễu Tư Ngôn đã sớm kết hôn rồi, nếu theo tình yêu mà nói, đoạn hôn nhân đó, thật sự có thể được xem như vết nhơ rất lớn, khiến người ta không muốn đề cập đến.

Dương Khả Lam thở dài, cảm thấy con trai mình có chút vô tình, “Vậy Đại Ngưng phải làm sao? Hai đứa không có khả năng hòa hảo nữa?”

Chu Thừa Trạch nhìn mẹ rất nghiêm túc, “Mẹ, mẹ thành thật trả lời con, mẹ cảm thấy con và Thẩm Đại Ngưng hợp nhau sao?”

Dương Khả Lam nhíu mày, e rằng không ai cảm thấy thằng bé này và Thẩm Đại Ngưng hợp nhau. Lúc trước khi nó nói muốn kết hôn, mà đối tượng kết hôn là Thẩm Đại Ngưng, chuyện đó thật sự dọa cả một đồng người, đừng nói là kết hôn, cặp đôi này có thể tiến đến với nhau, đều là chuyện không thể tin được. Cho dù nó nói Thẩm Đại Ngưng mang thai, Dương Khả Lam đều cảm thấy giống như nằm mơ vậy, tính cách của hai đứa nó... được rồi, thực sự không hợp nhau.

Cho nên nó thế này là muốn chuyển loạn thành chính?

“Nhưng Tiểu Ngừ...” Dương Khả Lam nghĩ đến cháu gái nhỏ của mình, vẫn cảm thấy thật đáng thương, còn nhỏ như vậy mà bố mẹ đã chia tay, tuy rằng bà biết suy nghĩ này không theo kịp trào lưu, người hiện đại càng theo đuổi mấy thứ kích thích gì đó chứ không phải vì đứa con mà cố gìn giữ một gia đình, nhưng bà lại cứ khó chịu cho cháu gái, “Tiểu Ngừ còn nhỏ như vậy, tự con nghĩ kĩ đi, đừng vì quyết định của mình mà hối hận là được.”

Chu Thừa Trạch nhíu mày.

Nghĩ đến Tiểu Ngừ, bản thân anh cũng rất khó chịu. Bây giờ Tiểu Ngừ còn nhỏ, anh không hy vọng sau khi lớn lên con bé sẽ hận mình, bất luận như thế nào, anh đều hy vọng con gái có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc. Mà Tiểu Ngừ, là đứa con mà bản thân anh muốn nó được sinh ra, anh có trách nhiệm mang lại cuộc sống tốt đẹp cho nhóc con đó.

Chu Thừa Trạch đi lên tầng hai, nhìn Mưa Nhỏ.

Mưa Nhỏ đang ngủ trưa, khi ngủ bé không được coi là rất ngoan, nhưng cũng sẽ không đá loạn chân.

Nhóc con ngủ rất say, bởi vì còn nhỏ, tựa như một khối gì đó be bé vậy. Anh ngồi bên giường, nhìn Tiểu Ngừ ngủ. Đáng vẻ cô nhóc không khác Thẩm Đại Ngưng cho lắm, anh nghĩ đến tính cách hiện giờ của con gái, đúng giống mẹ nó mới tốt. Anh nghĩ nghĩ rồi lại thở dài.

Hôn nhân với Thẩm Đại Ngưng, với anh mà nói, cứ giống như một giấc mơ vậy.

Lần đầu tiên anh mang Thẩm Đại Ngưng đi gặp bạn bè, sau khi bữa tiệc kết thúc, mấy người bạn đó nói khê với anh, lần sau cũng đừng mang cô ra ngoài nữa. Nhóm bạn này trước đây vẫn cùng Chu Thừa Trạch gặp mặt, còn không cảm thấy gì, có Thẩm Đại Ngưng, lập tức cảm thấy mình đã già rồi, hơn nữa ở rất nhiều phương diện Thẩm Đại Ngưng cũng không hợp với họ, họ cũng không hay ho gì mà đi bắt nạt “tiểu bối”.

Có người mỉm cười nói, nói anh và Thẩm Đại Ngưng ở bên nhau cũng không cảm thấy không được tự nhiên hay sao? Cũng có đàn ông cười, đều là đàn ông nên đều hiểu cả, có ai mà không thích kiểu trẻ trung xinh đẹp tràn ngập sức sống như vậy chứ?

Sau đó anh cũng không mang Thẩm Đại Ngưng ra ngoài nữa.

Mà Thẩm Đại Ngưng thì vô cùng vui vẻ, cô chính là một người không thích ra khỏi cửa. Bảo cô ra ngoài du lịch, cô sẽ chỉ cảm thấy mệt, đi nhiều con đường như vậy, cô hoàn toàn không có hứng thú với mấy thứ phong cảnh gì đó, đứng xem ở địa điểm thật và xem trên hình có chỗ nào khác nhau chứ, sở thích duy nhất của cô là ngủ, ngủ và ngủ.

Mà Chu Thừa Trạch, ngược lại rất thích đi đây đi đó.

Tính cách hai người hoàn toàn khác nhau, sở thích cũng hoàn toàn khác nhau, giá trị quan cũng hoàn toàn không giống nhau.

Thật kì lạ, hơn ba năm đó, rốt cuộc hai người ở chung như thế nào? Có lẽ cũng không ở chung thế nào cả, hai người đều có công việc, sau khi trở về lại loanh quanh bên đứa con, vì thế rất nhiều thứ, đương nhiên liền xem nhẹ.

Chu Tiểu Ngừ tỉnh lại, nhìn thấy bố thì chớp chớp mắt, rồi lập tức vrun tay, “Bố, bé.”

Chu Thừa Trạch liền bế cô nhóc, cho nhóc con đứng trên đùi mình.

Chu Tiểu Ngừ rất không vui, “Chải tóc.”

Tóc cô bé vẫn rối rối.

Chu Thừa Trạch túm bừa rồi buộc lại, Chu Tiểu Ngừ soi gương, không hài lòng lắc đầu, “Không đẹp, không đẹp như mẹ chải.”

Chu Thừa Trạch dùng lược gỗ xuống đầu con gái, “Con xác định mẹ con không phải là đẻ con ra ngủ thêm một lát, mà là chải đầu cho con?”

Chu Tiểu Ngừ thật sự ngẫm nghĩ, ngưỡng chừng nở nụ cười, cũng liền quên luôn chuyện tóc buộc không đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Tô Y Lâm ngồi bên giường, ngơ ngác nhìn người già nằm trên giường, đây là bố cô, là người thân nhất của cô. Cô vươn tay muốn sờ vào ông, tay vươn ra đến giữa không trung lại giống như bị bóng nên lập tức thu về, cô muốn sờ mặt bố, nhưng lại sợ hãi, cô sợ từ nay về sau người này vẫn ngủ say không tỉnh lại trước mặt mình. Cô vốn nghĩ, những thứ bản thân mình đã trải qua, đã là nỗi đau không thể chịu đựng trong sinh mệnh, hiện giờ nhìn thấy bố nằm trên giường bệnh, cô mới hiểu được, thì ra đây cũng là nỗi đau không thể chịu đựng trong sinh mệnh cô.

Cô còn nhớ rõ, lúc bố và mẹ ngồi trên sofa xem tivi, khi đó trên mặt bố có vẻ thờ ơ rồi lại đậm đặc hạnh phúc, còn trên mặt mẹ lại là nụ cười rất dịu dàng, hai người đang xem một bộ phim cổ trang, trong phim con gái của một nhân vật quan trọng nào đó xuất giá, mười dặm trang sức đỏ, đội đưa hôn nhân không thấy điểm cuối, mẹ và bố thấy cảnh tượng như vậy, lập tức bắt đầu nói chuyện mai sau con gái họ lấy chồng thì họ phải chuẩn bị bao nhiêu đồ cưới. Mà cô ngồi bên cạnh họ, cũng không tập trung mà nghĩ ngợi, Giang Thanh Dịch và La Tâm Du rốt cuộc có quan hệ gì?

Nếu biết có ngày này, cô nhất định sẽ dành mỗi giây mỗi phút cuộc đời mình cho bố mẹ. Cô căm ghét mình, vì sao mỗi lần phải mất đi rồi thì mới biết quý trọng, mới có thể hiểu được hối hận là như thế nào.

“Bố...” Rốt cuộc cô lại gọi lên chữ này, dù rằng tiêu tốn tất cả khí lực của cô, nhưng rốt cuộc cô đã gọi lên, khi cô nghĩ cả đời này mình sẽ không gọi và cũng không có tư cách để gọi nữa.

Cô vẫn vươn tay, kéo tay của Nhâm Tông Diệu, “Bố, bố nghe thấy con đang nói chuyện không? Anh nói bố chưa bao giờ trách con, bố tỉnh lại rồi nói cho con biết đó là sự thật được không? Bố không nói, con cũng sẽ không an tâm đâu, cảm thấy là họ lừa con, bố tự nói với con, được không?”

“Ngày giỗ của mẹ vậy mà bố lại không đi thăm mẹ, mẹ mà biết thì sẽ đau lòng lắm, bố tỉnh lại, chúng ta cùng đi thăm mẹ, được không?”

“Con biết, chung quy thì bố vẫn giận con, hiện tại con trở về rồi, bố mừng thẳng trước mặt con, được không?” Cô đặt tay của Nhâm Tông Diệu lên mặt mình, đôi tay này chỉ còn lại lớp da già nua, cô cảm thấy hai mắt mình lại cay cay.

Giang Thanh Dịch nhìn người trong phòng bệnh, ấn đường nhú chặt, anh biết cô sống không tốt, không chỉ là cuộc sống không tốt, còn có lòng cô nữa. Nhưng biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy cô đau khổ lại là một chuyện khác, anh không rõ vì sao lòng mình đột nhiên trở nên nặng trĩu như vậy.

Nhâm Thành Huy vỗ vỗ bả vai Giang Thanh Dịch, Giang Thanh Dịch nhìn Nhâm Thành Huy, hai người vô cùng hiểu ý đi sang một bên. Nhâm Thành Huy lấy thuốc lá ra, sau khi châm một điếu thì đưa cho Giang Thanh Dịch, sau đó mới tự mình châm một điếu khác. Có ý tá đi qua, nhìn thấy hai người đang hút thuốc, y tá nhú mày lại chuẩn bị mở miệng ngăn, Nhâm Thành Huy liếc mắt qua y tá đó, ánh mắt sắc bén, y tá nhỏ lập tức rồi đi với dáng vẻ chưa thấy gì cả.

“Cảm ơn cậu có thể đưa con bé đến bệnh viện.” Nhâm Thành Huy nhìn người trước mặt, anh và Giang Thanh Dịch không thân thuộc, cũng không có ân oán gì, mấy năm nay nhà họ Giang càng ngày càng tốt, mà nhà họ Nhâm họ lại càng ngày càng không được tốt lắm.

Giang Thanh Dịch chăm chú đánh giá Nhâm Thành Huy, “Anh cũng không hỏi chút xem mấy năm nay cô ấy sống thế nào sao?”

Nhâm Thành Huy đương nhiên có cừ người đi tìm Tô Y Lâm, chỉ là thế giới này lớn như vậy, người của anh năng lực có hạn, sao có thể tìm được Tô Y Lâm, “Điều qua rồi, quan trọng là bây giờ con bé đã trở về, không phải sao?”

Giang Thanh Dịch nghe nói thế, anh trầm mặc mấy giây, rồi lại lập tức cười gật gật đầu, thực vậy, quan trọng là cô đã trở về, tất cả những thứ cô đã trải qua, mặc kệ là tốt hay xấu, đều đã qua rồi.

Tô Y Lâm nói liên miên rất nhiều trước mặt Nhâm Tông Diệu, nói về ngày cô còn nhỏ, nói về mẹ, nói về một vài chuyện họ đã từng làm trước đây.

Lông mi của Nhâm Tông Diệu đang nằm trên giường bệnh đột nhiên hấp háy, đôi mắt tràn ngập tang thương chậm rãi mở ra. Tô Y Lâm ngừng nói, tay cũng không dám động dấy chút nào, mắt không dám chớp nhìn Nhâm Tông Diệu thật sự mở mắt ra, toàn thân cô đều xót xa, nước mắt không thể kiềm soát được rơi từng giọt từng giọt xuống.

“Bố... bố...” Giọng của cô đều là tiếng khóc.

Dường như qua một hồi lâu thì Nhâm Tông Diệu mới có thể nhìn rõ ràng tất cả mọi thứ trước mắt, ông nhìn thấy người ở trước giường mình, một lúc lâu mới vươn tay ra, muốn sờ sờ mặt con gái, rồi lại vì khoảng cách mà không sờ tới được, “Y Lâm?”

Cô ra sức gật đầu, “Con là Y Lâm, con trở về rồi... Bố, con trở về rồi...”

Nhâm Tông Diệu ngo ngoay muốn ngồi dậy, Tô Y Lâm lập tức đi đỡ ông. Cơ thể Nhâm Tông Diệu đang động đậy, nhưng ánh mắt chỉ dừng lại trên mặt cô, mấy năm nay, không có lúc nào Nhâm Tông Diệu không nhớ đến con gái nhỏ của mình, nhưng mỗi lần ông đều không nhìn được, ông không biết cô có sống tốt không, không biết cô có bị người ta bắt nạt không, không biết cô có gặp nguy hiểm không.

Ông lại vươn tay sờ mặt cô, lúc này, cô ngồi rất gần, để ông sờ mặt mình.

Khi chạm đến mặt cô, lúc này Nhâm Tông Diệu mới dám kích động cười rộ lên, “Là Y Lâm, con gái bố đã trở về rồi, con gái bố đã trở về rồi...” Ông cười, dù rằng khuôn mặt đều là nếp nhăn, giờ phút này đáng vẻ kích động bức thiết thậm chí có chút khô hời.

“Bố, con trở về rồi... Con gái bất hiếu, lâu như vậy đều không đến nhìn bố, là lỗi của con gái.”

Nhâm Tông Diệu lại lắc đầu, “Không, là lỗi của bố, là lỗi của bố... Sao bố có thể nói vậy với con chứ, là bố rất có lỗi với con, khiến con bỏ nhà đi, nhất định con đã chịu rất nhiều cực khổ rồi.”

“Không có, con gái sống rất tốt, thật sự rất tốt.”

Nhâm Tông Diệu vẫn nhìn cô, mắt ông đỏ lên, “Trở về là được rồi, trở về là được rồi... Nếu không bố nào có mặt mũi mà đi gặp mẹ con, sao dám đi gặp bà ấy chứ.”

“Bố.” Cô đột nhiên lớn tiếng gọi ông, “Mẹ mới không muốn gặp bố ấy!”

Nhâm Tông Diệu cười, “Phải, bố con chưa thấy con kết hôn, còn chưa nhìn thấy cháu ngoại bố, mẹ con nhất định không muốn gặp bố.”

Tô Y Lâm cắn môi, vẫn không nhìn được, nhào vào lòng Nhâm Tông Diệu, đây là bến cảng ấm áp của cô, đây là chuyện mà cô muốn làm nhất trong giấc mơ, cô muốn nhào vào lòng bố, nói với bố cô nhớ ông đến mức nào.

Nhâm Tông Diệu tỉnh lại, mặc kệ mọi người khuyên thế nào, ông đều muốn ra khỏi viện, đi đến nghĩa trang thăm Tô Tuyết. Nhâm Tông Diệu rất kiên quyết, Nhâm Thành Huy một mực yên lặng ném thuốc chưa châm trong tay xuống đất, “Bố, con đưa bố đi.”

Nổi hận với bố từ ngày còn nhỏ, nay đã chuyển thành hiểu và lượng thứ, tới cuối cùng, thậm chí anh còn thoải mái đi làm đủ thứ chuyện. Nhâm Thành Huy rất rõ ràng, bố mình chắc chắn sẽ đi thăm di Tô.

Giang Thanh Dịch liếc mắt nhìn Nhâm Thành Huy, không nói gì. Tô Y Lâm nấp máy môi, cuối cùng không nói gì cả, mà nâng Nhâm Tông Diệu dậy.

Đã là nửa đêm, hai chiếc xe đến nghĩa trang, nơi đó là một mảng tối đen, điều kì lạ là không ai cảm thấy sợ hãi.

Giang Thanh Dịch cùng Nhâm Thành Huy ngồi một bên hút thuốc, Tô Y Lâm dìu Nhâm Tông Diệu đứng ở trước mộ của Tô Tuyết.

“Tuyết Nhi, bà xem xem, con gái chúng ta đã trở về rồi, nó đã trở về rồi. Mấy năm nay tôi đều không dám đến thăm bà, sợ bà trách tôi đuổi con gái bảo bối của chúng ta đi, hiện giờ con bé đã trở về rồi, bà cũng đừng giận tôi nữa.” Nhâm Tông Diệu nói chuyện với tám bia mộ, giống như người vợ đã mất đang ở trước mặt ông vậy. Họ đều nói Tô Tuyết gả cho ông không biết đã chiếm được bao nhiêu lợi, nhưng ông biết, ông không bao giờ tìm thấy được một người vợ như vậy. Khi ông gặp Tô Tuyết, là những ngày cuộc đời ông khó khăn nhất, người khác nghĩ ông có tiền có thế, nhưng khi đó ông nợ nần, rầu rĩ, ông đang do dự xem có nên thế chấp nhà để cầm cố hay không. Khi ông nói quyết định của mình cho Tô Tuyết, Tô Tuyết chỉ cười nói với ông, bảo ông làm tất cả những chuyện ông muốn làm, nếu không làm thì sẽ vĩnh viễn không cam lòng, vậy thì cứ đánh cược một phen, thắng thì được cả thế giới, thua thì bà cùng ông trải qua cuộc sống bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ.

Người phụ nữ này, cùng Nhâm Tông Diệu ông vượt qua những tháng ngày gian khó nhất.

“Mẹ sẽ không trách bố đâu, mẹ có trách thì cũng sẽ chỉ trách con. Đã vậy con còn quá bất hiếu, không ở bên cạnh bố...”

Nhâm Tông Diệu nhìn con gái, ý bảo cô đừng nói những lời đó, bất kể quá khứ là đúng hay sai, họ cũng đừng so đo nữa, đều qua cả rồi.

Nhất thời, Tô Y Lâm rất cảm động, cô một lòng muốn tìm một người sẵn lòng tin tưởng mình, Thẩm Đại Ngưng là bởi vì như vậy nên khiến cô cảm động, từ đầu tới cuối cô ấy luôn tin tưởng cô sẽ không làm chuyện hại La Tâm Du. Mà bố cô thì kể cả cô là đứa con gái xấu xa, ông cũng sẵn lòng đón nhận cô, họ đều khiến cô cảm động như thế.

Tô Y Lâm vẫn cùng Nhâm Tông Diệu nói chuyện với Tô Tuyết, liên tục đến một lúc lâu sau, Nhâm Tông Diệu mới cùng Tô Y Lâm rời đi.

Rời khỏi nghĩa trang, Nhâm Tông Diệu dùng ánh mắt có thâm ý khác liếc mắt nhìn Giang Thanh Dịch một cái.

Giang Thanh Dịch trở về nơi ở của mình, xử lý qua loa bản thân một chút, lúc anh mở di động lên, liền phát hiện không ít cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là từ Giang Thanh Viễn.

Giang Thanh Dịch ngẫm nghĩ, vẫn chưa lập tức gọi lại, mà là hôm sau mới chậm như rùa gọi lại cho Giang Thanh Viễn.

Chuyện này cũng làm Giang Thanh Dịch biết được mục đích của Giang Thanh Viễn.

Giang Thanh Viễn biết Tô Y Lâm đã chuyển nhà, nhưng lại không biết hiện giờ Tô Y Lâm ở đâu, anh đã thông qua người tìm kiếm Tô Y Lâm nhưng không có manh mối gì. Giang Thanh Viễn cũng không làm gì được, người mà anh có thể sử dụng đều là người của bố mẹ anh, anh không tra ra được thứ gì, chỉ có thể nói là mẹ anh không cho phép, bởi vậy Giang Thanh Viễn tìm đến cậu em họ này, nhờ Giang Thanh Dịch tìm giúp.

Giang Thanh Dịch cầm di động, biểu cảm trên mặt hơi lạnh, chỉ là nghe giọng lại không biết được cảm xúc giờ phút này của anh, “Anh, anh đã biết là bác gái không muốn để anh tìm được cô ấy, anh còn làm mấy chuyện này?”

“Thanh Dịch, anh nói cậu cũng không hiểu đâu. Cậu giúp anh tìm cô ấy là được.”

“Nếu bác gái đã không muốn anh tìm được cô ấy, tóm lại có lý do của bác. Anh tìm được rồi thì có thể thế nào được? Vì sao anh không nghĩ đi, tại sao cô ấy phải chuyển nhà, tại sao phải rời đi, bác gái phải làm gì đó chứ. Nếu anh tìm đến cô ấy, cũng chỉ là buộc cô ấy lại rồi đi tiếp, đây là điều anh muốn?”

Giang Thanh Viễn đương nhiên không ngờ đến chuyện này, “Mẹ anh làm gì?”

“Em chỉ đoán thôi. Hơn nữa, anh, em cảm thấy trước khi buông lời hứa hẹn với một cô gái, đầu tiên phải xử lý chuyện của bản thân mình cho tốt đã, ví như tình hình hiện nay của anh và Lý Chân Chân vậy.”

Giang Thanh Viễn muốn nói gì đó, rồi lại không muốn nói không hay về Lý Chân Chân trước mặt Giang Thanh Dịch, cho dù anh không có tình cảm với Lý Chân Chân, nhưng dù sao cả hai cũng lớn lên cùng nhau, hơn nữa hiện giờ Lý Chân Chân quả thực rất ái mộ anh, anh lại càng không muốn nói những lời làm tổn thương Lý Chân Chân.

“Không có việc gì nữa thì em cúp máy đây.” Giang Thanh Dịch bấm phím tắt, mắt anh hơi híp lại.

Giang Thanh Dịch không muốn nói về chuyện của Tô Y Lâm với Giang Thanh Viễn, nhưng hiển nhiên, Giang Thanh Viễn không nghĩ như vậy.

Sinh nhật của Tà Hiểu Ninh, cả nhà Giang Thanh Dịch đương nhiên đều đến, Tà Hiểu Ninh còn tự mình xuống bếp. Cơ hội khó có được, Giang Thanh Viễn trực tiếp kéo Giang Thanh Dịch đến sân trong.

“Thanh Dịch, cậu tra giúp anh về tình hình hiện giờ của Y Lâm đi, mấy ngày nay anh bị chuyện này làm cho muốn phát điên rồi.” Về mặt Giang Thanh Viễn đầy mệt mỏi.

Nét mặt Giang Thanh Dịch ngò vặc nhìn anh họ mình, “Được.”

“Thanh Dịch...” Giang Thanh Viễn vỗ vỗ bả vai Giang Thanh Dịch, đang định nói lời cảm ơn.

Giang Thanh Dịch đã tiếp tục mở miệng: “Nếu anh có thể cam đoan sau khi anh biết được tin tức của cô ấy, bác gái sẽ không làm gì cả, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của cô ấy...”

Giang Thanh Viễn nhú mày.

“Hoặc là nói, anh có thể xử lý tốt chuyện của Lý Chân Chân.” Trên mặt Giang Thanh Dịch hơi mang nét châm chọc, là thật sự có chút châm chọc, vừa rồi Lý Chân Chân cũng đến đây, hiện giờ còn đang giúp Tà Hiểu Ninh trong bếp, mặc ai nhìn vào đều là đáng về mẹ chồng nàng dâu hòa thuận. Biểu hiện của Giang Thanh Viễn vậy mà lại là tương đối đau lòng vì sức khỏe Lý Chân Chân không tốt mà vẫn tới.

Giang Thanh Dịch đã không thể dùng lời nói mà hình dung tâm tình của mình khi vừa rồi nhìn thấy cảnh tượng đó.

“Thanh Dịch, cậu không muốn anh gặp Y Lâm như vậy, chẳng lẽ...” Giang Thanh Viễn cũng không phải kẻ ngốc.

Giang Thanh Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên lại nghĩ tới gì đó, không định xoay người rời đi nữa, “Quả thực có ản tình.”

Giang Thanh Viễn không hiểu.

“Tô Y Lâm còn có một cái tên, Nhâm Y Lâm, anh biết không?”

Giang Thanh Viễn không quá có thể hiểu được, đúng, anh không nhớ rõ mấy người bạn chơi bời của Giang Thanh Dịch trước đây, cái vòng tròn cuộc sống trước đây của hai người không quá giống nhau.

“Con gái của Nhâm Tông Diệu, em gái của Nhâm Thành Huy, anh nên hiểu rồi chứ?” Giang Thanh Dịch nhắc nhở.

Giang Thanh Viễn mở to hai mắt, ngược lại có chút ngạc nhiên và vui mừng.

Khỏe miệng Giang Thanh Dịch hơi nhếch lên, anh đương nhiên hiểu được anh họ anh đang vui mừng gì, con gái nhà họ Nhâm, tất nhiên gia thế không kém, không phải bác gái ghét bỏ điều kiện của Nhâm Y Lâm không tốt hay sao? Nhưng Giang Thanh Viễn cũng không suy nghĩ một chút xem, nhà họ Nhâm có thể so với nhà họ Lý sao? Huống chi hiện tại việc làm ăn của nhà họ Nhâm ngày càng không tốt, hơn nữa chuyện mà Nhâm Y Lâm làm trước đây, bác gái biết được thì sẽ càng thêm ghét mà thôi.

Và lại Giang Thanh Dịch có thể xác định, dù Giang Thanh Viễn quyết tâm nói rõ ràng với Lý Chân Chân, Lý Chân Chân cũng có bản lĩnh khiến Giang Thanh Viễn không nói ra được gì cả.

Trong lòng anh suy tính, rất tốt, một công đôi việc.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Thảm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Cuối cùng cũng được nghỉ rồi, thật ra tôi cũng không quá vui vẻ, so với việc ở nhà, kì thật tôi càng thích ở trường hơn. Ngồi trong phòng học không làm gì cả, có thể nghe được lời bàn tán của các bạn, như vậy sẽ cảm thấy mình không chỉ có một mình. Kiêu ngạo? Tôi nghĩ đến đánh giá của các bạn về mình, tôi cũng đâu kiêu ngạo, chỉ là không biết nói gì thôi, tôi cũng hâm mộ những bạn học có thể nói nhiều nói tốt, dường như có thể hợp với tất cả mọi người vậy, mà tôi không làm được, tôi là thuộc kiểu người ở trong góc nào đó yên lặng đánh giá những người xung quanh.

Mẹ nói đây là kì nghỉ cuối cùng của thời cấp ba, kì nghỉ kết thúc lớp 11 phải học thêm, lớp 12 thì đương nhiên không phải nói nữa, chắc chắn sẽ bận muốn chết. Vì thế mẹ cho tôi rất nhiều tiền tiêu vặt, bảo tôi ra ngoài tìm bạn cùng đi dạo phố, cùng đi chơi. Mà khi tôi thực sự đứng trên đường, trong lòng tôi vậy mà lại có một suy nghĩ rất vi diệu, tôi có thể tình cờ gặp Chu Thừa Trạch ở đây không? Tôi biết suy nghĩ này rất buồn cười, thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng tình cờ gặp một người như thế, thật sự là rất khó. Nhưng tôi không khống chế bản thân được, tôi thật sự rất muốn rất muốn nhìn thấy cậu ấy, cho dù chẳng nói gì cũng được.

Tôi ngồi ở quảng trường người đến người đi tấp nập, nhìn dòng người vội vã đó, đột nhiên nghĩ, thật ra tôi rất nhớ quãng thời gian ở trường học. Ít nhất như vậy, tôi có thể nhìn thấy cậu ấy, dù rằng từ đầu tới cuối tôi và cậu ấy cũng không nói hơn một câu, nhưng không sao cả, ít nhất tôi sẽ rất vui vẻ.

Sau khi về đến nhà, tôi cố gắng tiêu tốn thời gian vào chuyện làm bài tập, lúc làm bài tập toán, gặp phải đề khó, trong tiềm thức tôi sẽ nhớ tới Chu Thừa Trạch. Nếu cậu ấy gặp phải đề này, chắc chắn sẽ không chút chần chừ liền giải ra đáp án nhỉ? Lần đầu tiên phải thừa nhận, người với người quả thật không giống nhau mà.

Sau khi làm bài tập xong, tôi cầm bút, vẽ vẽ lên trang giấy trắng, tôi muốn vẽ lại hình ảnh trong đầu tôi. Nhưng không được, tôi không phải họa sĩ, dù thế nào cũng không vẽ ra được dáng vẻ của cậu ấy, không chỉ vậy, ngay cả một chút giống cũng không có. Mà người trên trang giấy, nhìn qua đã thấy buồn cười như vậy rồi.

Tôi không vẽ ra được dáng vẻ của cậu ấy, chỉ có thể đặt cậu ấy ở trong trái tim tôi, trở thành một cái tên ghi hằn trên trang nhật kí, chỉ có bản thân tôi biết dáng vẻ của cậu ấy là như thế nào.

Trích nhật ký của Thảm Tây Nguyệt

Bởi vì công việc thời gian vừa rồi nên Thảm Đại Ngưng mệt muốn chết, cô về thẳng nhà luôn. Thảm Việt và Vu Từ nhìn thấy con gái bảo bối gầy như vậy, đau lòng không chịu nổi, Thảm Việt liền tự mình xuống bếp nấu thức ăn ngon cho con gái tâm bồi. Phải biết rằng Thảm Việt thuộc kiểu người theo chủ nghĩa đàn ông, ở nhà tuyệt đối sẽ không vào bếp, cũng không rửa bát gì gì đó, tuy rằng ông nấu cơm rất ngon, nhưng không làm gì được cả, ông cũng rất lười nữa. Có điều điểm này lại không áp dụng đối với Thảm Đại Ngưng, chỉ cần Thảm Đại Ngưng về nhà, cô hoàn toàn được coi như công chúa.

Thảm Việt đi làm cơm, Thảm Đại Ngưng liền nằm trên giường tiếp tục ngủ, cơm nấu xong thì tự nhiên mẹ sẽ gọi cô. Chỉ cần Thảm Đại Ngưng ở nhà, sẽ không có cái gọi là giờ ăn cơm, khi nào Thảm Đại Ngưng đói thì sẽ là giờ ăn cơm của cả nhà.

Vu Từ lặng lẽ mở cửa phòng con gái ra, thấy con gái đang ngủ trên giường, người co thành một khối, trên mặt bà đều là ý cười. Con gái vẫn giống như trước đây, lúc ngủ vẫn là tư thế này. Thảm Đại Ngưng là được Vu Từ tự tay nuôi lớn, từng chút từng chút thay đổi của con gái Vu Từ đều nhớ rõ.

Vu Từ khẽ đóng cửa lại, không muốn ảnh hưởng đến giấc ngủ của con gái.

Khi bà xoay người chuẩn bị rời đi, theo bản năng liền nhìn về phía căn phòng cuối hành lang, mà xui quỷ khiến, vậy mà Vu Từ lại đi về phía bên đó. Đi tới trước phòng, bà vươn tay nắm chốt cửa, lúc này mới nhớ ra, căn phòng này đã sớm bị khóa lại rồi, nhất thời trong mắt bà đều là vẻ buồn bã.

Ngày còn nhỏ khi Thẩm Đại Ngưng phát hiện căn phòng này, cô luôn kéo tay Vu Tử rồi hỏi, căn phòng này rốt cuộc là của ai. Về sau Thẩm Đại Ngưng lớn hơn một chút, cô thường dè dặt hỏi bà, căn phòng này có phải chính là căn phòng ma trong truyền thuyết hay không. Lại đến sau đó, Thẩm Đại Ngưng không bao giờ hỏi về căn phòng này nữa, trong nhà cũng không ai nhắc đến, giống như căn phòng này chưa từng tồn tại vậy.

Vu Tử dùng tay đè lại viên mắt đang đỏ lên, nghe được chồng ở dưới tầng gọi vọng lên với mình rằng có thể ăn cơm rồi, lúc này bà mới vội vàng đi đến phòng của Thẩm Đại Ngưng, vỗ vỗ mặt con gái, “Dậy nào, đi ăn cơm, bố con tự mình xuống bếp đây.”

Thật ra Thẩm Đại Ngưng vẫn chưa ngủ, cô chỉ muốn nằm trên giường, dù rằng bộ dạng cô rất giống như ngủ còn chưa tỉnh. Cô từ từ ngồi dậy, đầu tiên là dụi dụi đôi mắt buồn ngủ mơ màng, rồi mới chậm rãi mặc quần áo, “Mẹ xuống trước đi, một lát nữa con xuống.”

“Ừ.”

Thẩm Đại Ngưng mặc quần áo vào, rửa mặt qua loa rồi mới ra khỏi phòng. Cô vô thức nhìn thoáng qua căn phòng cuối hành lang, xét theo tiếng bước chân vừa rời của mẹ, vừa rồi mẹ đi đến đó? Cô rũ mắt, liền xuống lầu ăn cơm.

Khi Thẩm Đại Ngưng ngồi vào bàn ăn, trước chỗ ngồi của cô bát đĩa đã sắp xong, trong bát còn đầy cơm đang bốc khói nghi ngút.

Cô bưng bát rồi gấp thức ăn, ném thử, gạt gạt đầu, “Tay nghề của bố vẫn giỏi như trước đây vậy.”

Thẩm Việt được con gái khen, khỏi phải nói là vô cùng thích chí, “Thế thì ăn nhiều một chút, bổ sung lại chỗ thịt đã rơi mất.”

Thẩm Đại Ngưng cười tí mắt, cô là người không dễ béo, lại rất dễ gầy, một mồi sinh bệnh thì cân nặng sẽ giảm thẳng, “Con đương nhiên sẽ ăn nhiều rồi, có điều phải cảm ơn mẹ đã sinh con ra mạnh khỏe, không dễ béo một chút nào, nếu không sao có thể có lộc ăn như vậy chứ.”

Vu Tử cũng được con gái khen, cười đến hài lòng thỏa dạ.

Ăn cơm xong, Vu Tử liền chạy đi xem tivi, hiện giờ con gái đã trở về, bà biết chồng mình chắc chắn sẽ biểu hiện cho tốt, sẽ chủ động đi rửa bát.

Thẩm Đại Ngưng đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy mẹ đang xem bộ phim gì đó, cô cau mày, “Bộ phim này có gì hay đâu mẹ, vừa dài vừa chán, một câu có thể nói rõ câu chuyện, nhưng lại có thể nói thành trăm câu, rõ ràng là xem đoạn đầu đã đoán được kết thúc, lại có thể ăn có một bữa cơm mà diễn đến tận hai ba tập...”

Nghe thấy lời con gái, Thẩm Việt cười mà không nói, còn Vu Tử yên lặng đổi kênh.

Thẩm Đại Ngưng còn muốn tiếp tục chê bộ phim cầu huyết đó, lúc này di động kêu, cô về phòng nghe điện thoại. Điện thoại là nhà họ Chu bên kia gọi tới, chuyện rất đơn giản, Chu Tiểu Ngừ khóc lớn đòi mẹ, hơn nữa khóc đến thảm thiết. Thẩm Đại Ngưng nhận được điện thoại thì tỏ vẻ mình được yêu thương mà lo sợ, từ lúc nào mà Chu Tiểu Ngừ lại đánh mẹ như vậy?

Thẩm Đại Ngưng lập tức đánh giết đến nhà họ Chu.

Sau khi Thẩm Đại Ngưng tới nhà họ Chu, rốt cuộc cô cũng biết được đã xảy ra chuyện gì rồi. Sự tình rất đơn giản, Chu Tiểu Ngừ vốn chơi trong sân, nhóc con chạy đuổi theo một chú bướm, nhưng chơi đùa xong, Chu Tiểu Ngừ liền khóc lớn, cũng không nói là làm sao, chỉ khóc, khiến Chu Ôn Hòa và Dương Khả Lam đều rất lo lắng, dỗ Chu Tiểu Ngừ đủ kiểu, nhưng Chu Tiểu Ngừ chỉ muốn mẹ. Hai ông bà già kiểm tra Chu Tiểu Ngừ một lần, không phát sốt, cả người cũng không có chỗ nào bị sâu bọ côn trùng cắn, nhưng lại cứ khóc không ngừng.

Chu Ôn Hòa liền gọi điện thoại cho con trai, mà Dương Khả Lam cũng trộm gọi cho Thẩm Đại Ngưng.

Chu Thừa Trạch chạy về rất nhanh, Chu Tiểu Ngừ khóc vô cùng đáng thương, nhào vào lòng bố. Khi Chu Thừa Trạch cố gắng hỏi, Chu Tiểu Ngừ mới chỉ vào cái lỗ tai nhỏ của mình, nói với bố bên trong có gì đó. Chu Thừa Trạch lập tức đưa Mưa Nhỏ đi bệnh viện.

Thẩm Đại Ngưng không nói gì, chỉ là lúc cô đến, Chu Thừa Trạch đã mang Mưa Nhỏ đi rồi. Cô ngồi chờ trong phòng, cũng không định rời đi, người đã đến rồi, lúc này rồi đi, mắc mệt!

Thẩm Đại Ngưng thông dong chờ, ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo, sắc mặt rất bình tĩnh. Dáng vẻ này của cô, vô hình trung kích động đến Chu Ôn Hòa, “Cô thế này có dáng vẻ của một người mẹ không hả?”

Thẩm Đại Ngưng giương mắt nhìn Chu Ôn Hòa, “Nên thế nào? Khóc đòi chết đòi sống? Con gái tôi không có chuyện gì đâu, bác ít rửa nó thôi.”

Ai rửa Mưa Nhỏ? Chu Ôn Hòa trừng mắt nhìn Thẩm Đại Ngưng, lạnh lùng hừ một tiếng, lại vẫn không nói gì cả.

“Cũng không biết Mưa Nhỏ bị làm sao nữa, sao lỗ tai lại có có thứ gì chui vào được chứ!” Dương Khả Lam cũng rất lo lắng, đi qua đi lại trong phòng.

Thẩm Đại Ngưng nhiu mày, “Lo lắng như vậy, không biết gọi điện thoại hỏi con trai hai người sao?”

Chu Ôn Hòa và Dương Khả Lam nghe xong lời này, lập tức lấy di động ra gọi điện cho Chu Thừa Trạch. Điện thoại đương nhiên là Chu Ôn Hòa gọi,

Dương Khả Lam lo lắng chờ ở một bên, nghe đến khi nét lo lắng trên mặt Chu Ôn Hòa không còn, “Đã không sao rồi à, đang trên đường về à... Vậy tốt rồi tốt rồi... Không sao là tốt rồi.”

Thẩm Đại Ngưng nghe thấy vậy, không tự giác thoải mái hơn một chút, chỉ là vẻ mặt cô vẫn không quá dễ ý, cô vốn cảm thấy con gái mình không có việc gì có được không?

Dương Khả Lam lập tức đi nấu cơm, Chu Ôn Hòa nhìn Thẩm Đại Ngưng thì cũng không vừa mắt, Thẩm Đại Ngưng yên lặng xem thái độ của Dương Khả Lam và Chu Ôn Hòa, tuy cô không phải người đáng tin cậy, nhưng nếu Chu Ôn Hòa và Dương Khả Lam không yêu thương Mura Nhỏ thì dù nói gì cô cũng sẽ không để Mura Nhỏ ở lại nhà họ Chu. Đứa trẻ không được ông nội bà nội thích rất đáng thương, về phần bố sao, có vợ mới, sao còn quản đứa trẻ sống chết thế nào nữa.

Một lát sau, Chu Thừa Trạch bế Mura Nhỏ về, mắt Mura Nhỏ vẫn còn đỏ đỏ, hiển nhiên là trước đó khóc quá nước nờ, thấy mẹ ở đây, đôi mắt to tròn sáng hẳn lên.

Chu Thừa Trạch thấy Thẩm Đại Ngưng ở đây thì cũng không biểu hiện ra cảm xúc gì, chỉ nói đơn giản chuyện của Mura Nhỏ. Thì ra lúc Mura Nhỏ đang chơi, một con muỗi bay vào trong lỗ tai cô nhóc, con muỗi không chỉ chui vào trong lỗ tai, còn giương cánh bay nữa, nhưng không gian bên trong lỗ tai nhỏ, con muỗi lại không bay được, Mura Nhỏ bị dọa, trong lỗ tai cứ vo vo ve ve, vì thế nhóc con liền khóc òa một trận. Lúc ở bệnh viện, khi bác sĩ gấp con muỗi đó ra, con muỗi vẫn còn đang sống...

“Không sao là tốt rồi.” Dương Khả Lam an ủi cháu gái nhỏ, trong nhà có hai cháu trai, lại còn lớn như vậy, chỉ có Mura Nhỏ bé bỏng như thế, có thể khiến mấy trường bồi là họ vô cùng yêu thương.

Thẩm Đại Ngưng nghe rồi nhũu mày, không nói hai lời, đoạt lấy Chu Tiểu Ngừ từ trong lòng Chu Thừa Trạch. Chu Thừa Trạch cũng sừng sốt, lập tức nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng bế Mura Nhỏ lên tầng hai, anh nhũu mày, cũng không có ý định xen vào.

Chu Ôn Hòa không vui, “Thừa Trạch, anh để mặc người phụ nữ này ở nhà ta muốn làm gì thì làm?” Cứ đoạt lấy đứa bé như vậy, gia giáo của nhà họ Thẩm ở đâu?

Dương Khả Lam kéo tay chồng, cảm thấy lời này hơi nghiêm trọng.

Nhưng lúc này, tầng trên truyền đến tiếng khóc của Mura Nhỏ.

Chu Thừa Trạch nghe thấy tiếng khóc của con gái, lập tức chạy lên tầng hai, phòng của Mura Nhỏ đã bị khóa trái, chỉ nghe thấy tiếng khóc của Mura Nhỏ, thế này là bị Thẩm Đại Ngưng đánh? Trong lòng anh nhất thời tức giận đến khó mà bình tĩnh được, đứa trẻ nhỏ như vậy... Anh dùng chân đá cửa, “Thẩm Đại Ngưng, mở cửa cho tôi...”

Sau khi cửa bị đá năm lần, cuối cùng cũng được mở ra, Thẩm Đại Ngưng liền đứng đối diện với Chu Thừa Trạch.

“Thẩm Đại Ngưng, cô là mẹ của Mura Nhỏ, cô muốn dạy bảo con bé cũng không sao, nhưng nó mới chỉ có ba tuổi, trước khi cô động tay thì có thể suy xét trước đến tuổi của nó không hả?” Lần này Chu Thừa Trạch thật sự nổi giận rồi.

Thẩm Đại Ngưng nhìn người đàn ông trước mặt này, ngay cả nổi giận nhìn qua cũng rất đẹp trai, có điều hình như đây cũng không phải trọng điểm, “Tôi đánh cũng đã đánh rồi, anh muốn làm thế nào?” Cô hất cằm, hiển nhiên có bản lĩnh cố ý chọc giận người ta.

Chu Thừa Trạch trừng mắt nhìn cô, đẩy cô một chút, đi thẳng vào trong phòng.

Mura Nhỏ đang ngồi trên giường, nước mắt rơi không ngừng, lại không dám khóc thành tiếng, lên nhìn mẹ đầy sợ hãi, miệng mếu máo, đáng vẻ cần đáng thương bao nhiêu có đáng thương bấy nhiêu.

Chu Thừa Trạch thấy trong lòng đau nhức, giống như có người xéo mất miếng thịt của anh vậy, đau triệt để, anh ôm Mura Nhỏ vào trong lòng mình, “Mura Nhỏ không khóc không khóc, Mura Nhỏ ngoan...”

Mura Nhỏ mếu máo, lau toàn bộ nước mắt vào quần áo bố.

Vừa rồi Mura Nhỏ quả thực bị mẹ đánh, mẹ vừa đánh bé vừa mắng bé. Con muỗi chui vào trong lỗ tai, hẳn là phải nói trước cho người lớn đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết khóc thì có tác dụng gì, còn khóc lâu như vậy, làm cả nhà đều lo lắng. Mura Nhỏ nhiều lần nhận sai, nhóc con nhớ kỹ rồi, lần sau bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải nói với mọi người đã xảy ra chuyện gì, chứ không phải chỉ biết khóc.

Chu Thừa Trạch vỗ nhẹ sau lưng con gái, Mura Nhỏ ở trong lòng Chu Thừa Trạch, tầm mắt hoàn toàn bị anh ngăn trở, không nhìn thấy được vẻ mặt của mẹ.

Thẩm Đại Ngưng nửa dựa vào cửa, nhìn bộ dạng của Chu Thừa Trạch, có lẽ so với trong tưởng tượng của cô, anh càng yêu thương Mura Nhỏ hơn?

Mura Nhỏ khóc không bao lâu thì mệt, mệt thì liền ngủ. Chu Thừa Trạch cẩn thận đi lấy khăn lau mặt cho con gái, rồi mới cởi áo của Mura Nhỏ, để Mura Nhỏ ngủ.

Chu Thừa Trạch thấy Mura Nhỏ nằm ngoan ngoan, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, anh lập tức xoay người nhìn người đang đứng ở cửa, “Chúng ta nói chuyện.”

Thẩm Đại Ngưng luôn ghét không khí nghiêm túc, không khí trong cái thư phòng này cũng như vậy, mà sắc mặt Chu Thừa Trạch lại càng âm trầm, cô bĩu môi, cô ghét nhất cái dáng vẻ này của anh, giống như ai nợ anh mấy trăm vạn vậy.

“Mura Nhỏ còn bé, rất nhiều đạo lý có thể dạy từ từ, không cần nóng vội.” Tay của Chu Thừa Trạch gõ gõ xuống bàn, tư thế đứng của anh hiển nhiên là lấy tư thái nhìn xuống để nhìn Thẩm Đại Ngưng đang ngồi, “Đứa trẻ còn bé như vậy, rất dễ trở nên miễn cảm, hơn nữa đối với rất nhiều hành vi của bề trên thì sẽ có bóng ma.”

“Cho nên?”

“Về Mura Nhỏ, tôi sẽ tự dạy nó.” Anh nhìn cô, tin rằng cô có thể hiểu được ý của anh, vấn đề giáo dục, sẽ không phiền cô đại giá.

Thẩm Đại Ngưng nở nụ cười, cô ngồi, nhưng hai chân bắt chéo lại run nhẹ, “Anh có thời gian đó?”

Mấy quảng cáo, đại diện phát ngôn, kịch bản phim không bỏ được, anh sẽ có thời gian ở bên Mura Nhỏ? Đùa nhau à?

“Tôi sẽ bỏ bớt một phần công việc, dành thêm nhiều thời gian ở bên Mura Nhỏ.” Anh nhìn cô, không để ý tới sự châm chọc trong mắt cô, anh nói những lời này rất nghiêm túc.

“À... vậy tùy anh.” Cô đứng lên, “Có điều, anh có tư cách gì mà nói tôi?”

Cô để tùy anh, mà anh... cũng không có tư cách quản cô.

Chu Thừa Trạch nhăn mày.

Buổi tối lúc ăn cơm, Thẩm Đại Ngưng cũng chưa rời đi, cô liền ăn cơm ở đây.

Mura Nhỏ cũng được Dương Khả Lam gọi xuống, lúc Mura Nhỏ đi đến trước bàn ăn, nhóc con còn cẩn thận quan sát Thẩm Đại Ngưng mấy lần, sau đó mới ngoan ngoan ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh Thẩm Đại Ngưng.

Mura Nhỏ cúi đầu ăn cơm, một lát sau, Mura Nhỏ gấp một miếng ớt đỏ cách mình không xa, sau đó để vào bát của mẹ, “Mẹ, mẹ thích ăn ớt ngọt nhất mà, ăn không cay.”

Tập thể người nhà họ Chu cảm nín.

Dương Khả Lam nhìn Chu Tiểu Ngữ, quả nhiên là con ruột của Thẩm Đại Ngưng.

Chu Ôn Hòa thì cau mày nhìn Chu Tiểu Ngữ, mới bị đánh còn lấy lòng người ta nữa sao.

Hai cháu trai nhà họ Chu, được rồi được rồi, ý định bênh vực kẻ yếu vì Mura Nhỏ có thể thu về, người ta vui vẻ chịu đựng đó.

Chu Thừa Trạch lại day day trán, thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Sau khi trở về bên cạnh Nhâm Tông Diệu, mỗi ngày Tô Y Lâm đều nói chuyện cùng Nhâm Tông Diệu trước giường bệnh, đối với những chuyện của Tô Y Lâm thì Nhâm Tông Diệu cảm thấy rất hứng thú, Tô Y Lâm cũng chọn những thời điểm mà cô sống không tồi để nói, không muốn khiến bố vì cuộc sống không tốt của mình mà áy náy. Tâm tình Nhâm Tông Diệu chuyển biến rất tốt, mỗi ngày ông đều tươi cười, không đến mấy ngày sau, Tô Y Lâm và Nhâm Thành Huy đón Nhâm Tông Diệu về nhà.

Nhà vẫn là ngôi nhà đó, lại trở về nơi đây, Tô Y Lâm đột nhiên có một loại xúc động rất muốn khóc. Nhâm Thành Huy đã sớm kết hôn, hiện tại con đã hơn một tuổi. Tô Y Lâm rất thích chị dâu này, đó là một cô gái khéo léo có chủ kiến riêng, cô nhìn Nhâm Thành Huy và chị dâu ở chung, liền biết được Nhâm Thành Huy rất có tình cảm với chị dâu.

Lúc về đến nhà, chị dâu đã sớm dọn dẹp phòng của cô rồi, mà Tô Y Lâm thì trở lại chủ động nấu cơm. Lúc ăn cơm, không khí trên bàn ăn rất hòa hợp, chỉ là trong lúc vô ý Nhâm Tông Diệu vẫn lộ ra vài phần phiền muộn. Tô Y Lâm trước đây, đương nhiên không biết nấu cơm, giờ lại biết, vậy chỉ có thể

chứng minh cuộc sống bên ngoài của Tô Y Lâm hoặc nhiều hoặc ít đều không được như ý, chỉ cần nghĩ như vậy, Nhâm Tông Diệu lại khó chịu.

Sau khi ăn xong, Tô Y Lâm và Nhâm Tông Diệu cùng nhau ra ngoài đi dạo. Nơi này đối với Tô Y Lâm mà nói, rất quen thuộc, lại bởi vì duyên cớ lâu ngày không trở về, lại có chút cảm giác xa lạ.

“Bố, không phải bố con mình đã nói mặc kệ chuyện trong quá khứ rồi sao? Vậy bố cũng đừng nghĩ ngợi nữa, con thật sự sống không tồi, mà hiện tại, con không chỉ sống không tồi, con còn rất hạnh phúc nữa. Có nhà, trong nhà có bố, có anh trai có chị dâu, còn có cháu nhỏ nữa, rất tốt, đây là cuộc sống trong mơ của con.” Tô Y Lâm cười nhẹ, cảm giác hạnh phúc giờ khắc này rất chân thật, khiến cô vội vã muốn chạm đến.

Nhâm Tông Diệu nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của con gái, một lúc lâu thì cuối cùng cũng gạt đầu.

Mấy năm nay, cuộc sống của những người ở gần họ có thể nói đã xoay như chong chóng, ví như nhà họ Giang lên như điều gặp gió đã dọn khỏi nơi này, ví như nhà họ Từ đã sớm phá sản không ở đây được nữa, rất nhiều người lạng lẽ bán nhà ở đây rồi rời đi, có người thì bỏ lại nhà rồi không quay trở lại. Có lẽ bởi vì điều kiện hoặc nguyên nhân khác, giá nhà ở đây vẫn luôn rất cao, người quen hỏi đã đi gần hết rồi, giờ đã có thêm nhiều hàng xóm mới.

Nhâm Tông Diệu và Tô Y Lâm cùng đi dạo, có thể gặp được vài người, những người này Tô Y Lâm hoàn toàn không biết, nhưng Nhâm Tông Diệu lại biết, ông giới thiệu đầy tự hào, đây là con gái bảo bối của ông.

Kì thật ngắm lại cũng chỉ có vài năm, nhưng cảnh thì còn mà người đã mất, ngay cả người ở bên cạnh cũng đều là những người xa lạ, Tô Y Lâm không cảm thấy buồn, ngược lại cô cảm thấy rất tốt.

Hôm sau, Nhâm Tông Diệu và Nhâm Thành Huy đến công ty, Tô Y Lâm và chị dâu liền cùng nhau học làm bánh ngọt. Từ sau khi biết chị dâu có thể làm đủ loại bánh ngọt, thiện cảm của Tô Y Lâm với người chị dâu này lại càng tăng nhanh, bánh ngọt chị dâu làm không chỉ ngon vô cùng, kiểu dáng cũng đẹp vô hạn.

Chị là người làm nói với hai người, bên ngoài có người tìm Tô Y Lâm.

Tô Y Lâm và chị dâu liếc nhìn nhau, đều có chút khó hiểu, hiện giờ Tô Y Lâm mới trở về được có mấy ngày, sao lại có người đến tìm cô? Tô Y Lâm cời tạp dề và gắng tay ra, “Chị dâu, chị cứ làm tiếp đi, em ra ngoài xem một chút.”

Đứng ở cổng nhà họ Nhâm vậy mà lại là Giang Thanh Viễn.

Cô chau mày, cô thật sự không ngờ bản thân mình còn có thể gặp Giang Thanh Viễn. Sau khi nhìn thấy cô, Giang Thanh Viễn đương nhiên vô cùng vui sướng, Thanh Dịch quả nhiên không gạt anh, Tô Y Lâm thật sự là con gái nhà họ Nhâm.

“Y Lâm” Giang Thanh Viễn cười.

Tô Y Lâm liếc nhìn về phía sau, nhún mày, “Anh qua đây với em.”

Nhà cửa ở đây không tính là quá lớn, nhưng giữa mấy nhà có không ít vườn hoa, có điều thời gian tồn tại hơi lâu rồi, có vài phần cảm giác cổ xưa.

Tô Y Lâm ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc cây hoàng giác (*), cây hoàng giác không biết đã bao nhiêu năm tuổi rồi, cành cây to khỏe, hơn nữa cành lá đan chen bện xoắn, đây là chiếc lều che nắng che mưa, trước đây sẽ có rất nhiều người đến đây nói chuyện phiếm, đây cũng là một trong những nơi “mở hội nghị” của Giang Thanh Dịch.

(*) Cây hoàng giác (黄角树): loài cây được mệnh danh là thị thụ (市树 – loài cây biểu tượng của thành phố) của thành phố Trùng Khánh (Trung Quốc). Chúng sinh trưởng ở bên thôn, trên đường, sườn núi... hầu như ở nơi nào của Trùng Khánh cũng có thể thấy cây hoàng giác. Cây hoàng giác có khả năng chống chịu mạnh nên có thể sống đến mấy trăm năm. Tán cây hoàng giác rộng, râm mát nên nó thường trở thành địa điểm để người già, trẻ nhỏ, phụ nữ... Trùng Khánh ngồi nghỉ, hóng mát, vui chơi, nói chuyện phiếm...

Ảnh: <http://i.imgur.com/vZqK6eM.jpg>, <http://i.imgur.com/0qRL9D9.jpg>

Giang Thanh Viễn cũng đi theo rồi ngồi xuống, “Anh đến chỗ ở của em, thế mới biết được em đã rời đi rồi, vì sao em không nói với anh? Em có biết anh tìm em vất vả thế nào không?”

“Em cho rằng lần trước em đã nói rất rõ ràng rồi.” Tô Y Lâm cắn môi, “Lần này anh tới là để gửi em thiệp cưới à? Có điều đoán chừng là em không thể đi đâu, tin rằng gia đình anh cũng không mong muốn nhìn thấy em, nhưng mà em sẽ chúc phúc anh và Lý tiểu thư, hai người cũng rất xứng đôi, em tin rằng hai người ở bên nhau sẽ rất hạnh phúc...”

“Y Lâm, không phải anh đến tặng thiệp cưới, sao có thể có thiệp cưới chứ, trừ phi là em và anh...”

Tô Y Lâm đột nhiên đứng lên, “Vậy em không biết vì sao anh phải tới đây cả.”

“Rất vất vả anh mới tìm được em, sao em có thể nói với anh như vậy. Em yên tâm, giữa anh và Lý Chân Chân không có gì cả, cô ấy cũng là một cô gái tốt, cô ấy sẽ tác thành cho chúng ta...”

Tô Y Lâm thờ dãi một hồi, “Anh có biết anh đang nói gì không?” Cô có chút muốn cười, “Rốt cuộc là anh ngây thơ hay là em khờ dại vậy? Em là từng định đi qua cuộc sống cùng anh, nhưng sau khi biết thân phận của anh, em liền không muốn nữa, bởi vì hoàn cảnh đó rất phức tạp, đến giờ cũng là thứ

em không muốn. Huống chi bố mẹ anh căn bản không thích em... Vốn em không muốn nói sự thật với anh, nhưng anh đã tìm được em, vậy em nói với anh vậy. Vì sao em phải chuyển nhà, vì sao em phải rời đi, đều là bởi vì anh, mẹ anh cản trở tất cả công việc của em, khiến em không thể không rời đi, anh vừa lòng chưa?”

Giang Thanh Viễn lui lại một bước, “Anh... Anh không biết, hơn nữa, tuy mẹ anh... nhưng bà chỉ nhất thời tức giận thôi, bà không có ý xấu gì đâu.”

“Anh vẫn còn không hiểu sao, mẹ anh có ý xấu hay không đều không liên quan đến em, em chỉ muốn một cuộc sống bình lặng, xin anh hãy thành toàn.”

“Y Lâm, em không thể đối với anh như vậy.” Anh đột nhiên nghĩ tới gì đó, “Lúc trước quả thực mẹ anh không thích em, đó là vì mẹ không biết thân phận của em, hiện giờ biết em là con gái nhà họ Nhâm rồi, mẹ sẽ không ngăn cản chúng ta ở bên nhau nữa.”

Cô lắc đầu, “Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, nhưng xin anh, đừng ảnh hưởng đến người nhà em. Mà em, thật sự ngay từ đầu chưa từng có chờ mong gì với anh.”

Cô xoay người muốn rời đi, Giang Thanh Viễn lại giữ chặt cô, “Em hãy tin anh, cho anh một cơ hội, anh sẽ chứng minh cho em thấy.”

Cô đưa tay, trực tiếp kéo tay anh xuống.

Bởi vì mấy ngày nay ở bên cạnh Nhâm Tông Diệu, Tô Y Lâm vẫn chưa đến công ty của Giang Thanh Dịch giải quyết thủ tục xin thôi việc, lúc cô đến giải quyết, tất cả mọi người rất bất ngờ khi biết cô xin thôi việc, nhưng sau khi kinh ngạc, họ vẫn trở lại vị trí của mình tiếp tục công việc, cô rất thích thái độ ấy, không đến mức không ai hỏi thăm, cũng không có ai vì cô rời đi mà đau lòng.

Thủ tục thôi việc làm rất dễ, chỉ cần để người phụ trách bộ phận của cô kí tên là được, mà trong tay cô vốn có không nhiều việc, ngay cả bàn giao công việc cũng không cần.

Bắt đầu từ lúc quyết định trở về nhà họ Nhâm, cô đã không có ý định tiếp tục làm việc ở đây, cô muốn ở bên Nhâm Tông Diệu nhiều hơn, dùng thời gian tham gia học một lớp huấn luyện, sau khi học được thứ này thứ kia thì đến công ty giúp đỡ Nhâm Thành Huy. Cô nhớ đến ánh mắt bố nhìn về phía Giang Thanh Dịch lúc trước thì đã biết, bố không muốn cô tiếp xúc nhiều với Giang Thanh Dịch.

Sau khi làm xong thủ tục thôi việc, Tô Y Lâm vẫn chưa về thẳng nhà, mà là lượn lờ ở khu gần đó. Có lẽ là vì tâm tình tốt, cô nhìn gì cũng cảm thấy vui vẻ, nhìn thấy cửa hàng bán hoa liền cảm thấy những bông hoa đó xinh đẹp rực rỡ, nhìn thấy bạn nhỏ nào thì đều cảm thấy bạn nhỏ đó hoạt bát đáng yêu, mà cô cũng định cáo biệt quá khứ, đi qua cuộc sống mới của mình, giống như cô đã từng nói với bản thân, Nhâm Y Lâm trước kia đã chết rồi, hiện tại người còn sống là Tô Y Lâm.

Cô đi dạo đến lúc tan tầm, sau đó mới gọi điện thoại cho Giang Thanh Dịch, nói địa điểm của mình.

Lúc này cô đã ngồi trong một nhà hàng, đẳng cấp nhà hàng không được tính là cao nhất, nhưng cũng rất không tồi. Trước đó cô cũng đã nói với Giang Thanh Dịch, hôm nay cô sẽ mời anh ăn cơm, về phần ăn gì, đợi anh tan làm thì mới suy xét.

Giang Thanh Dịch lái xe đến nhà hàng này rất nhanh chóng.

Anh đi đến chỗ đối diện cô rồi ngồi xuống, giờ phút này sắc mặt cô không tồi, thoạt nhìn thì mấy ngày qua cô sống cũng khá tốt. Anh đoán được cô sẽ xin thôi việc, cũng sẽ rời khỏi căn nhà anh đã tìm cho cô, vì thế tất cả những việc cô làm hiện giờ, anh không cảm thấy bất ngờ một chút nào.

Cô đưa thực đơn đến trước mặt anh, “Anh gọi món đi.”

Anh mời cô ăn mấy lần, nên cô mời anh ăn một lần.

Đầu tiên Giang Thanh Dịch đánh giá cô một lúc, sau đó anh chuyển mắt xuống thực đơn, anh cũng không giả vờ giả vịt gì, gọi vài món rồi đưa thực đơn cho bồi bàn, “Vì sao đột ngột mời anh ăn cơm?”

“Rất đột ngột à?” Cô lắc đầu, “Anh đã giúp em nhiều như vậy, mời anh ăn một bữa, rất nên làm.”

Anh giúp cô, vì thế cô muốn hoàn trả cho anh? Giá cả đồ ăn ở đây rất đắt, cô là chủ định như vậy? Giang Thanh Dịch không biết trong lòng mình có được tính là bị coi thường hay không nữa, người này đã từng là người mình gọi tới thì tới bảo đi thì đi, hiện giờ cô lại không mong muốn có quan hệ gì với mình, hôm nay chỉ là ăn một bữa cơm đơn giản như vậy?

Anh cười cười, “Sức khỏe chú thế nào rồi?”

“Không tồi.” Nhắc tới bố, cô có vẻ vui hơn rất nhiều, “Bác sĩ nói vốn bố không có vấn đề gì lớn, chỉ là... Cho nên hiện giờ sức khỏe rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi, em trở về bên cạnh chú, đây là phương thuốc tốt nhất dành cho chú.”

Tô Y Lâm nhớ đến chuyện lúc trước anh trăm phương nghìn kế để cô đi gặp bố, “Cảm ơn lời anh nói với em lúc trước, quả thực, trên thế gian này nào đó nhiều cha mẹ thù hận con mình như vậy, em không bất hạnh đến thế, bố em rất yêu em.”

“Nghĩ thông suốt là được rồi, mà kết quả hiện tại rất tốt, không phải sao?”

Bồi bàn bung thức ăn lên, màu sắc hương vị đều đủ cả, chỉ nghĩ thôi đã khiến người ta muốn ăn rồi.

Tô Y Lâm nhìn về phía bồi bàn, “Mang cho tôi hai chai rượu lên.”

Giang Thanh Dịch kinh ngạc nhìn cô, lại không nói gì cả. Hai người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đánh giá đồ ăn ở đây, hương vị rất không tồi, về sau có thể thường xuyên đến.

Sau khi ăn khá nhiều rồi, Tô Y Lâm liền kính rượu Giang Thanh Dịch, cô muốn uống rượu cùng anh. Trước đây, hai người cũng thường như vậy, chỉ là khi đó bên cạnh anh còn có mấy tên bạn chơi bởi khác, hương vị quen thuộc đó, đã rất lâu rồi chưa tóa ra, rốt cuộc có cơ hội này, hai người có thể cùng nhau uống thoải mái một lần.

Cô uống một chén rượu, cắn cắn môi, trên mặt cũng mang theo ý cười, “Giang Thanh Dịch, anh cũng biết nhỉ, từ nhỏ em đã rất thích anh rồi. Thật ra em cũng không biết em thích anh ở điểm gì, chính là muốn đi theo anh, muốn cùng anh đi chơi, cùng nhau đi trộm mấy thứ linh tinh nhà người khác, cùng nhau trốn học... Em sẽ cảm thấy đó chính là thời khắc hạnh phúc nhất của em, em là nghĩ như vậy...”

Thậm chí á, em còn hết lời cầu xin bố mẹ em để được học cùng cấp ba với anh. Bởi vì thời điểm đó, em cảm thấy tiếc nuối lớn nhất cuộc đời em chính là không học cùng một trường với anh. Em mong ngóng có thể nhìn thấy anh, cho dù không nói gì cả, vĩnh viễn trở thành cái đuôi nhỏ của anh. Thời điểm đó, em chính là ngốc như vậy, ngốc đến mức cả thế giới chỉ có thể nhìn thấy mỗi mình anh.

Em một mực nghĩ, em thích anh ở điểm gì nhỉ, anh có chỗ nào đáng để em thích nhỉ. Em tìm rất nhiều lý do, anh đẹp trai này, gia thế tốt này, tuy rằng tính cách ngô nghếch, nhưng không ăn chơi trác táng xem thường người khác, anh có tính thần trọng nghĩa của anh, mỗi lần anh đánh nhau, đều là đánh mấy đứa hay ăn hiếp người khác, cho nên em thích anh, hy vọng mình trở thành người đặc biệt nhất trong cuộc đời anh. Sau đó em mới phát hiện, kì thật cái gọi là thích, thật sự là hạn hẹp như vậy, em thật sự hiểu anh là người thế nào sao? Thực ra em cũng chẳng hiểu gì cả, em chỉ thích một người mà em tự cho là em rất hiểu mà thôi.

Hơn nữa, em còn đặc biệt tự cho là đúng nữa. Em luôn cho rằng mình sẽ trở thành nữ chính trong tiểu thuyết, chỉ cần yên lặng ở bên cạnh anh, bất kể bên cạnh anh có bao nhiêu nữ sinh, bất kể anh thích người khác bao nhiêu, những người đó chung quy đều chỉ có thể là khách qua đường. Chỉ có em, chỉ có Nhâm Y Lâm em mới trở thành chốn về cuối cùng của anh, mà người cuối cùng của anh chỉ là một mình em. Rất buồn cười nhỉ? Kì thật bản thân em cũng cảm thấy rất buồn cười, sao lại tự cho là đúng như vậy được chứ, nhưng em chính là nghĩ như vậy. Cho nên em đi theo sau anh, cùng anh đi đánh nhau, thực ra em thật sự rất sợ, nhìn thấy mấy người mặt mày dữ tợn, chân em đều run run, nhưng để được ở bên anh, em cố gắng giả vờ như chẳng sợ hãi gì cả, nói chuyện như thường với các anh. Còn nữa, em thật sự rất không thích ăn ech đồng, nhưng anh thích, em liền ăn cùng anh, còn khen mấy thứ anh thích sao lại ngon như vậy nữa chứ. Em căn bản cũng không thích mấy trò vận động mà anh thích, nhưng vì để có thể nhìn thấy anh, em chỉ có thể kiên trì hùa theo anh...

Từ nhỏ đến lớn, em đã quên mất, những thứ em thật sự yêu thích là gì rồi. Chỉ một mực lần theo bước chân anh, học trường cấp ba của anh, học trường đại học của anh, cuối cùng ngay cả việc bản thân mình có đáng về như thế nào em cũng đã quên rồi.”

Giang Thanh Dịch vẫn yên lặng nghe cô nói, cho đến khi cuối cùng cô cũng dừng lại, “Em nói với anh những thứ này để làm gì?”

“Anh thông minh như vậy, không biết được em đang nói gì sao?” Từ lúc cô dùng ba chữ “Nhâm Y Lâm”, anh hẳn đã biết được ý của cô, “Em đã từng thích anh, rất thích rất thích, ngay cả bản thân em cũng không biết vì sao lại thích như vậy... Nhưng điều đó đều đại biểu cho quá khứ rồi. Bất luận hiện tại anh đối với em là áy náy hay là cảm thấy mắc nợ, hoặc là đối với tình cảm trước đây của em cảm thấy không có cách nào báo đáp, hay là cảm thấy có tình cảm lảng giềng, đều đủ rồi, cảm ơn anh vì tất cả mọi thứ anh đã làm cho em. Nhưng tất cả cũng dừng lại đi, người làm những chuyện đó trước đây là Nhâm Y Lâm, cứ để tất cả biến mất theo cái họ kia đi. Anh không nợ em gì cả, mà em cũng không muốn gì từ anh...”

“Đây là... tiệc cáo biệt?”

“Có thể nói như vậy, từ nay về sau, chúng ta cứ trở thành người xa lạ đi!” Cô đứng dậy, chuẩn bị đi trả tiền, “Anh cũng không cần tiễn em đâu, em tự biết đường về. Tạm biệt.”

Tay anh khẽ động.

Tạm biệt?

Anh xoay người, nhìn bóng lưng đang rời đi của cô.

Lần đầu tiên cô nói với anh cô thích anh đến vậy, nhưng lại là một kiểu từ bỏ, thích anh đến thế, lại chỉ là đã từng mà thôi.

Anh nhìn bóng lưng của cô: em liền khẳng định rằng chúng ta không bao giờ gặp lại nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thầm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Cái gì gọi là giấc mơ trở thành sự thực? Định nghĩa giấc mơ trở thành sự thực là gì? Kì thật tôi cũng không hiểu được.

Ngày còn học tiểu học, thầy cô giáo luôn hỏi chúng tôi lớn lên mơ ước làm gì, rất nhiều bạn nói muốn trở thành giáo viên, cũng có bạn nói muốn trở thành nhà khoa học và phi hành gia, nhưng chúng tôi khi đó, rõ ràng cũng đâu hiểu được hàm nghĩa của những danh từ đó. Hồi học cấp hai, cô giáo tiếng Anh hỏi ước mơ của chúng tôi là gì, nhưng phải trả lời bằng tiếng Anh. Khi đó, bạn cùng bàn của tôi vì không biết từ “dẫn chương trình” là gì nên quỳnh quáng cả lên, bạn ấy nói bạn ấy muốn trở thành một người dẫn chương trình.

Mà tôi tự hỏi mình, tôi muốn trở thành gì?

Chỉ là vì sao ước mơ cứ nhất định phải là trở thành thứ gì đó? Mà hôm nay, tôi hoàn toàn buông lỏng bản thân, trở thành nữ chính trong câu chuyện cổ tích trong mấy giờ, tôi buông lỏng bản thân mình như vậy, tôi khát khao hạnh phúc ngấn gối đó đến thế, đúng vậy, tôi gọi là hạnh phúc, bởi vì tôi có thể nghe được âm thanh trái tim mình đập thành thịch, nó kích động vì khoảnh khắc ấy.

Hôm nay tôi theo bố mẹ tham dự một tiệc rượu, tôi cũng không hiểu được hàm nghĩa cụ thể, nhưng lại biết sắm vai một cô gái đạt tiêu chuẩn như thế nào. Sau khi tiến vào hội trường, tôi chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mặt giống như cảnh tượng trong mơ vậy, trong mơ tôi nhìn thấy người khiến lòng tôi tâm tâm niệm niệm. Cậu ấy bị người ta vây ở giữa, nơi đó có một chiếc piano rất lớn, cho dù tôi không hiểu về đàn piano, nhưng tôi lại rất rõ ràng, chiếc đàn này chắc chắn rất xa xỉ, mà Chu Thừa Trạch ngồi trước chiếc piano lướt phím đàn. Tôi véo tay theo bản năng, rất đau, vì thế tôi biết, tất cả những chuyện này đều là thật. Tôi nở nụ cười, cùng với mọi người nhìn cậu ấy chơi đàn tựa như một chàng hoàng tử, âm điệu bay ra từ ngón tay cậu ấy, tuyệt vời đến thế.

Một khúc đàn xong, bố cậu ấy mới xuất hiện, dùng thái độ khiêm tốn bày tỏ rằng chút tài nghệ ấy của con ông chỉ ở mức vẫn không dám phô bày trước mọi người, bảo mọi người đừng chê cười, nhưng những người sáng suốt thì đều biết, Chu Thừa Trạch đàn rất hay, vì thế những lời khen ngợi không ngừng xuất hiện. Nhưng cho dù tại thời điểm thế này, Chu Thừa Trạch cũng chỉ im lặng đứng đó, không có chút kiêu căng nào, dù rằng rõ ràng cậu ấy có vốn liếng để kiêu căng.

Tiệc rượu bắt đầu, bố của Chu Thừa Trạch nhận lời khen ngợi của mọi người rằng hai con trai ông đều tiền đồ rộng mở.

Tôi đi theo sau mẹ, nhu thuận trước sau như một, nhưng tôi biết, nội tâm tôi đang không an phận.

Mẹ đi nói chuyện với người có quan hệ tốt với mình, bảo tôi ngoan ngoãn chờ. Khoảnh khắc khiến kí ức tôi hãy còn như mới rốt cuộc cũng đến, Chu Thừa Trạch đi đến trước mặt tôi, vươn tay, mời tôi khiêu vũ.

Giống như một giấc mộng, nam sinh tôi tâm tâm niệm niệm đứng trước mặt tôi, vươn tay mời tôi cùng nhảy một điệu. Tôi cho rằng tôi sẽ kích động đến không cách nào động dậy, hoặc là sẽ vì kích động mà mặt đỏ bừng, nhưng không có, tôi rất điềm tĩnh đặt tay mình vào tay cậu ấy, tôi nhìn thấy khóe miệng cậu ấy cười khẽ, so với trong giấc mơ của tôi cậu ấy càng mê người hơn, mà tôi cười xán lạn với cậu ấy.

Nếu đây chỉ là một giấc mơ, vậy xin hãy cho tôi ảo tưởng trong chốc lát, rằng mình chính là nàng công chúa được hoàng tử để ý đến.

—————Trích nhật ký của Thầm Tây Nguyệt—————

Thầm Đại Ngưng rời nhà họ Chu ngay tối hôm đó, cô ở đây thì không khí áp lực quá mức, tuy rằng bản thân cô không quá để ý, nhưng ồn ào thì người khác cũng không vui vẻ, đó cũng không phải cảnh cô muốn thấy, và lại, trong nhà còn có mẹ nấu cơm nước ngon lành cho mình, tội gì không về tiếp tục ăn chứ?

Lúc Thầm Đại Ngưng rời đi, Chu Tiểu Ngừ vẫn ngoan ngoãn đứng trước mặt Thầm Đại Ngưng mà vẫy tay, “Mẹ, tạm biệt mẹ.”

Thầm Đại Ngưng gật đầu, sau đó liền lên xe.

Chu Thừa Trạch đứng bên cạnh con gái, vuốt vuốt tóc Chu Tiểu Ngừ, đột nhiên có chút tò mò, “Vẫn còn thích mẹ hả?”

Chu Tiểu Ngừ bĩu môi, dường như rất không muốn trả lời. Nhìn thấy dáng vẻ này của con gái, Chu Thừa Trạch nhìn không được mà lắc đầu, anh lại bế con gái lên rồi mới trở vào. Đã không còn sớm nữa, anh bế con gái đi tắm rửa, tắm cho cô nhóc xong, anh sấy tóc cho con gái rồi mới chuẩn bị ru con gái ngủ.

Có lẽ là vẫn tò mò, lúc rời đi, Chu Thừa Trạch nhìn nhóc con nằm trên giường, anh ngồi xổm bên giường, “Vì sao gấp thức ăn cho mẹ thế?”. Vừa mới bị đánh, hẳn là rất có ý kiến mới đứng vậy mà còn có chút lấy lòng Thầm Đại Ngưng nữa.

Chu Tiểu Ngừ mở to đôi mắt, “Con đang khoan dung với mẹ đấy, bố không phát hiện sao?”

Về nghiêm túc của nhóc con khiến lòng Chu Thừa Trạch lại mềm nhũn.

“Vì sao phải khoan dung với mẹ?”

“Bởi vì trên tivi có nói mà.” Chu Tiểu Ngừ học theo giọng của nam chính trên phim, “Ta luôn luôn khoan dung với mỹ nhân...” Chu Tiểu Ngừ cười khà khà, “Mẹ là mỹ nhân, cho nên phải khoan dung.”

Nhóc con chớp chớp mắt, mà cơ thể Chu Thừa Trạch trực tiếp cứng đờ, tam quan vờ thẳng thành đồng vụn, anh cũng biết đây là lời thoại trong một bộ phim, là bộ phim cầu huyết mà Dương Khả Lam xem lúc trước, tên nam chính đó là một tên chơi bời, lần đầu tiên gặp được nữ chính thì đã nói vậy, nhưng lúc đó không phải Mura Nhỏ đang chơi đồ chơi hay sao?

“Mura Nhỏ, khi đó không phải con không xem tivi à?”

“Bố là đồ ngốc, âm thanh chỉ cần dùng lỗ tai để nghe chứ không cần dùng mắt để xem!”

Nhưng vì sao lại cố tình nhớ kỹ câu nói đó? Chẳng những nhớ rõ, lại còn học tập dùng theo nữa...

Được rồi, Chu Thừa Trạch thật sự có phần hết nói nổi, xem ra anh nên đề nghị mẹ đừng suốt ngày xem phim nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của Mura Nhỏ.

Thấy Chu Thừa Trạch muốn rời đi, Mura Nhỏ cười lạnh lợi, “Chúc bố ngủ ngon.”

“Ừ, Mura Nhỏ cũng ngủ ngon.” Chu Thừa Trạch cảm thấy con đường dạy bảo con gái cứ dài đằng đẵng á.

Chu Thừa Trạch nói được thì làm được, nếu anh đã quyết định dành nhiều thời gian ở bên Mura Nhỏ, vậy thì chính là thật sự bỏ bớt rất nhiều công việc của mình, dành càng nhiều thời gian cho Mura Nhỏ.

Chu Thừa Trạch bế Mura Nhỏ ra ngoài, lúc anh ra khỏi cửa, về mặt Chu Ôn Hòa tươi cười nhìn về phía con trai và cháu gái mình, còn vuốt vuốt chòm râu cằm bản không tồn tại nữa. Sau khi Chu Thừa Trạch và Chu Tiểu Ngừ lên xe, Dương Khả Lam đi đến trước mặt chồng, trên mặt bà toàn bộ đều là sự không ủng hộ, “Ông thích Liễu Tư Ngôn đến vậy hả? Biết người con trai mình đi gặp là Liễu Tư Ngôn, cười thành như vậy cơ đấy.”

“Vốn Thừa Trạch và Tư Ngôn là một đôi, hai đứa đã ở bên nhau nhiều năm vậy rồi, nên ở bên nhau chứ. Không phải phụ nữ các bà thường mắng đàn ông vô tình sao? Hiện tại con trai lăng tữ quay đầu, bà là mẹ sao không vui như vậy chứ hả?” Chu Ôn Hòa đánh giá vợ, già bộ lắc đầu, “Tôi cảm thấy vừa lòng với Tư Ngôn đấy, tuy rằng xuất thân nó không tốt lắm, nhưng biết vươn lên, lúc còn đi học thì cố gắng học tập, sau khi tốt nghiệp thì cố gắng phấn đấu, hiện tại đám người trẻ tuổi có mấy người có thể làm được như Liễu Tư Ngôn? Tôi thấy bà là tóc dài nhưng kiến thức ngắn đấy.”

Dương Khả Lam tức giận, “Ông ít nói mấy lời lấy cớ này thôi, không phải ông không thích Đại Ngưng hay sao? Già đầu rồi, mấy lời bên mép toàn vớ vẩn. Tôi chẳng hiểu được cái gì mà vươn lên hay không vươn lên hết, tôi chỉ biết Mura Nhỏ là con gái Đại Ngưng, nếu Thừa Trạch thực sự không còn gì với Đại Ngưng, tôi cảm thấy buồn cho cháu gái mình, không được hả?”

“Nói bà kiến thức ngắn chính là ngắn đấy, lấy tính cách của Tư Ngôn thì nhất định sẽ đối tốt với Mura Nhỏ.

“Ha ha... Đàn ông đều giống nhau, chỉ muốn mình sáng khoái, hoàn toàn không suy xét đến đứa trẻ.”

“Lời này bà đi mà nói với con trai bà.” Chu Ôn Hòa bĩu môi, trực tiếp xoay người về sân.

...

Chu Thừa Trạch là người đã quyết định thì sẽ không do dự, trước kia khi anh và Liễu Tư Ngôn qua lại với nhau, anh đã lựa chọn nữ sinh này, thì liền có ý định bước tiếp cùng cô. Khi anh phạm phải sai lầm đó với Thẩm Đại Ngưng, anh liền chuẩn bị nhận những lời chửi mắng của Liễu Tư Ngôn, đồng thời chịu trách nhiệm với Thẩm Đại Ngưng. Khi anh thấy Thẩm Đại Ngưng thật sự coi hôn nhân như trò đùa, cũng không có tình cảm gì với anh, còn chủ động đưa ra yêu cầu ly hôn, sau khi nghiêm túc suy ngẫm, anh liền quyết định giải trừ cuộc hôn nhân đó.

Mà hiện giờ, sau khi anh quyết định cùng Liễu Tư Ngôn ở bên nhau, anh liền hy vọng con gái có thể thân thiết với Liễu Tư Ngôn, dù sao nếu anh thực sự ở bên Liễu Tư Ngôn, vậy nghĩa là Mura Nhỏ phải cùng sống với Liễu Tư Ngôn trong thời gian dài.

Liễu Tư Ngôn nhìn thấy Chu Thừa Trạch bế Mura Nhỏ đi về phía mình, nhất thời trong lòng trở nên ngọt ngào. Bắt đầu từ lúc quyết định trở về bên anh, cô đã làm công tác tư tưởng cho mình, cô phải chấp nhận sự tồn tại của Mura Nhỏ, hơn nữa cô kiểm điểm lại hành vi của mình, nếu biết có hôm nay, cô nhất định sẽ sớm kết hôn với Chu Thừa Trạch, sao có chuyện của Thẩm Đại Ngưng về sau được? Cô cho rằng tất cả đều là sai lầm của mình, mà hiện giờ, cô sẽ không làm chuyện tương tự nữa, cô sẽ quý trọng mỗi một cơ hội của mình.

“Mura Nhỏ, để cô ôm con một cái, được không?” Liễu Tư Ngôn nhìn Chu Tiểu Ngừ, đứa bé này vô cùng đáng yêu.

Chu Tiểu Ngừ nhìn bố, sau khi Chu Thừa Trạch gật đầu, Chu Tiểu Ngừ vươn hai tay về phía Liễu Tư Ngôn.

Liễu Tư Ngôn ôm Chu Tiểu Ngừ, nhịn không được hôn lên tóc Chu Tiểu Ngừ, nếu cô không theo đuổi cái gọi là “xứng đôi”, hai người đã sớm kết hôn rồi, có phải con của hai người còn lớn hơn Chu Tiểu Ngừ đúng không? Suy nghĩ này rất quái nhiều lòng người, Liễu Tư Ngôn bảo mình đừng tiếp tục nghĩ nữa, nếu không cô nhất định sẽ điên mất.

“Cô mua quần áo cho Mura Nhỏ, được không?”

Chu Tiểu Ngừ gật đầu, quần áo mới, bé thích.

Chu Thừa Trạch đi sau Liễu Tư Ngôn, thấy thái độ không bài xích của con gái, trong lòng thoáng an tâm. Hơn nữa Chu Tiểu Ngừ thật sự rất có hứng với quần áo, khi Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch thảo luận chiếc váy nào đó tương đối đẹp, Chu Tiểu Ngừ còn có chính kiến của mình nữa, nhóc con không thích trên váy có viền hoa, nhóc con thích kiểu váy jean cơ...

Cảnh Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn cùng nhau chọn quần áo cho Chu Tiểu Ngừ tự nhiên bị người ta chụp được, trở thành tin hot trên báo chí ngày hôm sau, giới truyền thông nói thẳng rằng Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đã hợp lại, chuyện giữa Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng dường như chính là vết rạn trong câu chuyện tình yêu này, rất nhiều fan vì tin tức này mà mắng Chu Thừa Trạch, nhất là cộng đồng fan của Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng, họ không tiếp nhận được chuyện này, lên Tieba và Weibo của Chu Thừa Trạch gây sự, mắng Chu Thừa Trạch phụ tình với quy mô lớn. Mà fan của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn thì lại ở một bên vui sướng khi người ta gặp họa, những fan này đã có từ rất sớm rồi, chỉ là sau đó lại bị fan của Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng làm lu mờ, hiện giờ họ lại tiếp tục hoạt động sôi nổi, còn có người cười nói đời nhiều năm như vậy, chính là kiên định rằng chung quy thì Chu Thừa Trạch là của Liễu Tư Ngôn...

Sau khi tỉnh ngủ, Thẩm Đại Ngưng xuống tầng, liền nhìn thấy hình như bố và mẹ đang xem gì đó, sau khi cô xuống rồi phát ra âm thanh, Vu Từ và Thẩm Việt lại giấu thứ đang cầm trong tay rất nhanh, Thẩm Đại Ngưng nhú mày nhìn họ, “Bố mẹ đang làm gì thế?”

“Ngưng Ngưng, hôm nay dậy sớm vậy à?” Vu Từ đi đến trước mặt Thẩm Đại Ngưng, “Bữa sáng mẹ làm xong rồi, chúng ta vào phòng bếp ăn cháo nào...”

Thẩm Đại Ngưng cắn môi lắc đầu, không để ý đến mẹ, đi thẳng về phía Thẩm Việt, “Cái gì vậy, bố lấy ra đi?”

Vu Từ ra sức nghiêm mặt với chồng, Thẩm Việt vẫn đưa tờ báo đã bị cuộn lại cho Thẩm Đại Ngưng, Thẩm Đại Ngưng vừa cầm báo thì đã thấy title báo to tướng, hình ảnh chụp rất rõ, Liễu Tư Ngôn bế Chu Tiểu Ngừ, Chu Thừa Trạch thì mỉm cười nhìn hai người, thoát nhìn vậy, dường như họ mới là một nhà ba người hạnh phúc vậy.

Thẩm Việt thấy con gái không nói gì, không khỏi mở miệng: “Cái thằng Chu Thừa Trạch này đúng là không ra gì, còn đưa cháu ngoại tôi cho cái loại phụ nữ này bế nữa... Ai nói nhân phẩm thằng đó tốt thế, xem ra tất cả đều là người mù rồi.”

“Cũng không nhất định là người mù đâu, Chu Thừa Trạch này không phải đã mấy lần nhận cái danh hiệu Ảnh đế hay sao? Tôi thấy thằng đó là biết diễn trò đấy.” Vu Từ cũng gia nhập.

“Đúng đấy, cưới được con gái bảo bối nhà chúng ta là thằng đó đã tu được mấy đời rồi, đã vậy còn không quý trọng.”

“Con gái tôi gả cho bất cứ ai cũng tốt hơn người phụ nữ kia, bởi nhiều phần như vậy cũng không che được chuyện cô ta đã già, sao so được với Ngưng Ngưng nhà chúng ta chứ.”

“Đúng đúng, bảo bối nhà chúng ta nhất định có thể chọn được người rất tốt, đó là tổn thất của Chu Thừa Trạch, cũng không phải tổn thất của bảo bối nhà chúng ta...”

...

Thẩm Việt và Vu Từ không ngừng nói về chỗ không phải của Chu Thừa Trạch.

Thẩm Đại Ngưng nhìn vào tờ báo đó, cô vò thành một cục rồi ném vào thùng rác.

“Con lên tầng ngủ thêm một lát, lát nữa sẽ xuống ăn.” Thẩm Đại Ngưng thuận miệng dặn.

Vu Từ không ngừng gật đầu, thấy con gái đã lên tầng, mới tiếp tục cùng chồng nghiên cứu xem đáng về của con gái rút cuộc đại biểu cho điều gì.

Thẩm Đại Ngưng về phòng, nghĩ đến tờ báo kia, trong lòng vẫn có chút không thoải mái, vì thế cô lấy đi động ra gọi điện cho Chu Thừa Trạch. Lúc này Chu Thừa Trạch đang mặc quần áo cho Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ mắt lim dim, dường như vẫn còn muốn ngủ tiếp.

Chu Thừa Trạch nhìn đi động, vẫn nhận điện.

“Tôi thấy bài báo rồi, trang đầu.” Trong lời cô nói có chút cười, “Anh thế này là thực sự định tiếp tục tiền duyên với Liễu Tư Ngôn?”

“Chuyện đó có liên quan đến cô sao?” Chu Thừa Trạch liếc mắt nhìn Chu Tiểu Ngừ, ý bảo con gái tự mặc quần áo, còn anh thì cầm đi động đi ra khỏi phòng con gái.

Chu Thừa Trạch vừa mới ra khỏi cửa, Chu Tiểu Ngừ liền ngã xuống giường, một phút sau, tiến vào mộng đẹp.

“Anh cảm thấy không liên quan đến tôi? Mưa Nhỏ là con gái tôi, nếu anh chọn tái hôn cùng người khác, cơ thể hiện giờ của anh, hẳn là còn có thể sinh con nữa, vậy anh định đối xử với Mưa Nhỏ thế nào? Đã có thứ uy hiếp đến Mưa Nhỏ, tôi cảm thấy có nhiều chuyện vẫn phải nói cho rõ ràng, mấy năm nay anh kiếm được không ít nhĩ, anh định cho Mưa Nhỏ bao nhiêu? Những chuyện đó đều là vấn đề thực sự, chẳng lẽ không có liên quan đến tôi?”

Chu Thừa Trạch quả thật không nghĩ xa đến vậy, anh nhú mày, “Cho dù xảy ra thì sẽ thế nào? Cô có tư cách gì mà yêu cầu? Giống như lời cô nói lúc

trước đây, chúng ta đã hoàn toàn không còn quan hệ gì, mấy thứ này cũng không đến lượt cô đòi hỏi.”

“Anh thật sự khá lắm.”

“So ra còn kém cô, coi cuộc đời người khác như trò đùa.” Anh ngắt máy, tay nắm di động, giờ khắc này cảm xúc anh lên xuống, khiến anh không thể tự lừa gạt mình, thì ra đối với thái độ thờ ơ không chút để ý của cô anh lại không cam lòng như thế.

Anh phá hỏng tình cảm bao năm của mình cùng cô tiến hành một cuộc hôn nhân, cuối cùng nhận được là sự không xem trọng của cô, cùng với câu nói không chút tình cảm – Ly hôn đi!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Tô Y Lâm

Sau khi biết Tô Y Lâm là con gái của Nhâm Tông Diệu, Giang Thanh Viễn quả thực rất vui vẻ, anh không còn muốn tiếp tục tìm Tô Y Lâm nữa, mà là muốn xử lý chuyện này cho tốt đã, ít nhất không đến mức khiến mẹ lại nhắm vào Tô Y Lâm. Bởi vậy, Giang Thanh Viễn cùng Tà Hiểu Ninh nói chuyện một lần, mục đích để làm sáng tỏ, anh là thật tình thích Tô Y Lâm, hy vọng Tà Hiểu Ninh có thể tác thành, đương nhiên, anh cũng không quên nói rằng Tô Y Lâm là con gái của Nhâm Tông Diệu. Ý của Giang Thanh Viễn rất đơn giản, tất cả những chuyện Tà Hiểu Ninh làm với Tô Y Lâm lúc trước anh đều biết, hiện giờ anh cũng không so đo những chuyện đó, chỉ hy vọng bà có thể suy xét một chút chuyện của anh và Tô Y Lâm.

Tà Hiểu Ninh ở trước mặt Giang Thanh Viễn, đương nhiên mang theo nụ cười nhẹ – để mẹ suy xét một chút.

Chờ Giang Thanh Viễn đi khỏi, Tà Hiểu Ninh bắt đầu giận dữ. Giang Thanh Viễn là đến công ty, gần đây quả thực công ty khá bận, nói trắng ra, chính là công ty thiếu tiền, chỉ cần chuyện giữa Lý Chân Chân và Giang Thanh Viễn chưa thành, nhà họ Lý sẽ không sẵn lòng giúp đỡ, điểm này, Tà Hiểu Ninh và Giang Duy Hòa rất rõ ràng, vậy mà bản thân Giang Thanh Viễn lại không thấy rõ.

Bắt đầu từ sinh nhật Tà Hiểu Ninh lần trước, Lý Chân Chân đã sống ở đây, trên danh nghĩa là bầu bạn bên Tà Hiểu Ninh, lý do là sức khỏe Tà Hiểu Ninh không tốt, nguyên nhân thực tế đương nhiên là trường bối hai bên hy vọng mượn cơ hội này để Lý Chân Chân và Giang Thanh Viễn bồi dưỡng tình cảm.

Lý Chân Chân biết Tà Hiểu Ninh tức giận, vì thế cô đi vào phòng, bảo người làm xử lý những thứ bị đập vỡ tan tành trên sàn, “Di, hà tất đi phải vì người ngoài mà tự khiến bản thân tức giận à?”

“Chân Chân, di không có mặt mũi mà nói với con chuyện này nữa, con xem thái độ của Thanh Viễn đó, thật sự làm di tức chết mất.”

Lý Chân Chân lại không tức giận, cô cảm thấy tình huống thế này chơi rất vui, bởi vì, thế này mới có tính khiêu chiến, nếu không, Giang Thanh Viễn thật sự theo yêu cầu của bố mẹ kết hôn với mình, vậy thì nhìn qua không quá thú vị, “Di, khi chuyện đã xảy ra rồi, suy nghĩ đầu tiên của chúng ta hẳn là phải đi giải quyết vấn đề, chứ không phải là phát giận.”

Lý Chân Chân đi qua, day day trán cho Tà Hiểu Ninh.

Tà Hiểu Ninh sừng sốt, rồi lập tức gạt đầu, “Di là bị tức đến hồ đồ rồi, con như thế này... cũng không biết Thanh Viễn nhà chúng ta có phúc lấy được con không nữa.”

“Di, con đương nhiên mong muốn trở thành con dâu của di mà.”

Ngày này, Lý Chân Chân và Tà Hiểu Ninh cùng nhau tìm xem tin tức về Tô Y Lâm, tin tức không được tính là quá nhiều, bởi vì chỉ có thể biết được chuyện của Tô Y Lâm thời đại học, nhưng vậy đã đủ rồi, bởi vì Tà Hiểu Ninh đã tức đến bốc hỏa. Thời điểm đó tuy Tô Y Lâm vẫn được gọi là Nhâm Y Lâm, nhưng hoàn toàn không ngại người khác đánh giá mình, tất cả mọi người đều biết, Tô Y Lâm yêu Giang Thanh Dịch như thế nào, không chỉ vậy, cô còn vì Giang Thanh Dịch mà đi tìm người đối phó với người mà Giang Thanh Dịch thích là La Tâm Du. Hồi đó chuyện này quá âm ỉ, trên mạng đều lên án hành vi của Tô Y Lâm, chuyện này dù thế nào cũng không che giấu được.

“Loại phụ nữ như thế mà muốn gả vào nhà chúng ta, quả thực là hy vọng hão huyền.” Tà Hiểu Ninh nhìn thấy những chuyện trong quá khứ của Tô Y Lâm, lại tức giận, “Di đã biết đưa con gái đó không phải thứ gì tốt mà, lúc ấy thiếu chút nữa thì bị cô ta lừa rồi, cái gì mà sẽ nói rõ với Thanh Viễn chứ, di thấy cô ta là lạt mềm buộc chặt thì có. Vốn còn nghĩ cô ta biết điều chủ động dọn đi, hiện tại xem ra là cô ta cố tình làm vậy, sau đó tiết lộ cho Thanh Viễn tất cả những chuyện di làm với cô ta, Thanh Viễn chắc chắn sẽ áy náy. Lúc này Thanh Viễn lại nói muốn kết hôn với cô ta, còn có thể giúp chuyện nhà cô ta nữa, chút tài sản nhà họ Nhâm, đúng là khôi hài mà, cho dù Nhâm Thành Huy có chút đầu óc, nhưng vẫn là sống dở chết dở, lại còn muốn kéo nhà chúng ta xuống nước nữa. Con bé đó thật nham hiểm, Thanh Dịch không vừa mắt cô ta, cô ta liền mê hoặc Thanh Viễn nhà chúng ta, di sẽ không để cô ta toại nguyện đâu.”

“Vậy di muốn làm thế nào?” Lý Chân Chân nhường mảy, cảm thấy chơi thật vui.

“Nhà chúng ta tuy không tính là gia tộc lớn, nhưng đối phó với nhà họ Nhâm thì vẫn không thành vấn đề.”

Lý Chân Chân cười cười, cảm thấy càng ngày càng thú vị.

Sau khi tan làm, Giang Thanh Viễn trở về thì liền phát hiện bầu không khí trong nhà rất không ổn, Giang Duy Hòa trực tiếp nói rõ, trong nhà này không được phép xuất hiện cái tên Tô Y Lâm, sắc mặt Tả Hiểu Ninh cũng không phải quá dễ coi.

Giang Thanh Viễn chỉ cảm thấy không hiểu tại sao, muốn hỏi nguyên do cho rõ ràng, Lý Chân Chân lại lắc đầu với anh.

Ăn cơm xong, Lý Chân Chân và Giang Thanh Viễn cùng đi trong sân, “Trước đó em khuyên đi, hy vọng đi có thể tác thành cho anh và Tô tiểu thư, dù sao em cũng cảm thấy hai người yêu nhau thì nên ở bên nhau, hiện tại cũng đâu phải xã hội cũ nữa. Có điều, vốn là đi bị em nói nên dao động rồi, đi bảo để đi cân nhắc đã, vì thế liền tìm xem quá khứ của Tô Y Lâm, kết quả là đi tức giận không nhẹ...”

Lý Chân Chân thuật lại vắn tắt quá khứ của Tô Y Lâm. Bao gồm chuyện Tô Y Lâm thích Giang Thanh Dịch như thế nào, lại nhắm vào La Tâm Du ra sao nữa.

“Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, Y Lâm cô ấy tuyệt đối không phải người như vậy.” Nhưng Giang Thanh Viễn cũng biết, chuyện giữa anh và Tô Y Lâm, cơ hội rất xa vời, chỉ bằng việc Tô Y Lâm từng thích Giang Thanh Dịch, mẹ chắc chắn sẽ không đồng ý chuyện này, gia đình này kiêng kỵ chuyện như vậy.

Mà lúc này, Giang Thanh Viễn cũng có phần hiểu được những hành động trước đó của Giang Thanh Dịch, xem ra lúc trước Thanh Dịch đã giúp Y Lâm một vài chuyện. Cho dù vào lúc này, anh vẫn nghĩ về cậu em đó theo hướng tốt.

Lý Chân Chân thở dài một hơi, “Anh tin tưởng cô ấy như vậy, nhưng mà, nếu anh nói với di như thế, di vẫn sẽ không tin anh đâu, ngược lại sẽ cảm thấy Tô tiểu thư mê hoặc anh đến chết mê chết mệt rồi, di sẽ càng thêm chán ghét Tô tiểu thư, hơn nữa có lẽ sẽ càng nhắm vào cô ấy, khiến cô ấy mất nhiều hơn được...”

“Anh...” Nếu không nghe thấy Lý Chân Chân nói vậy, anh thực sự định đi giải thích cho mẹ rồi.

“Giang Thanh Viễn, anh thực sự thích Tô tiểu thư như vậy sao? Rồi cô ấy không được, sẵn sàng đối nghịch với bố mẹ, khiến bố mẹ đã già rồi vẫn còn khó chịu không thôi về chuyện của anh? Cô ấy quan trọng đến vậy à?” Lý Chân Chân nhíu mày, kì thật cô là thuộc kiểu nữ vương, nhưng rất tiếc, đáng về cô lại là kiểu Lâm Đại Ngọc, chỉ hơi nhíu mày, đã là bộ dạng khiến người ta thương xót.

Giang Thanh Viễn không nói được rằng Tô Y Lâm là quan trọng nhất, hướng chỉ là với Lý Chân Chân, anh không muốn lời nói của mình sẽ làm tổn thương cô, “Không biết nữa, anh chỉ biết cô ấy là người mà mình lựa chọn, anh hy vọng anh có thể tự lựa chọn, vì cuộc đời mình mà tự lựa chọn, chứ không phải vĩnh viễn vì người nhà vì bố mẹ...”

Anh có chút ưu thương, có lẽ là làm học sinh ngoan quá lâu rồi, cho nên chờ mong bản thân mình có thể làm chuyện mà học sinh ngoan sẽ không làm...

“Em có thể hiểu được, chỉ là em muốn biết, thái độ của Tô tiểu thư là như thế nào? Cô ấy cũng thích anh giống như anh thích cô ấy sao?”

Ánh mắt Giang Thanh Viễn nhanh chóng âm trầm dần.

Lý Chân Chân tự nhiên bắt được nét âm trầm trong mắt anh, miệng cô hơi giương lên, “Tuy em nói thế này là không nên, em cũng biết em không có tư cách gì mà nói vậy, nhưng em cảm thấy nếu không nói thì em sẽ ăn ngủ khó yên lắm. Lúc anh ở bên Tô tiểu thư, rốt cuộc cô ấy đối với anh có tốt không? Trước đây cô ấy thích Giang Thanh Dịch như vậy, không tiếc gì mà làm ra hành động điên cuồng đến thế, tình cảm của cô ấy với Giang Thanh Dịch cũng không phải ngày một ngày hai, mà là đã nhiều năm như vậy rồi, tình cảm như thế, hẳn là rất khó buông bỏ mới đúng, mà cô ấy lại ở bên anh, anh lại là anh họ của Giang Thanh Dịch, đừng nói là cái tên tương tự, ngũ quan hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút giống nhau...”

Cô nói, giọng càng ngày càng nhỏ.

Nhưng cô biết, anh nhất định nghe được lời cô, mà hàm ý của cô tất nhiên anh cũng rõ ràng. Tô Y Lâm không thích anh đến vậy, cho dù từng thích anh, đó cũng là bởi vì anh có nét tương tự Giang Thanh Dịch mà thôi. Chỉ nói mấy câu, đã khiến Giang Thanh Viễn hoàn toàn bắt đầu hoài nghi đoạn tình cảm đó.

Sắc mặt Giang Thanh Viễn khá bối rối, anh nhớ lại lúc anh quen Tô Y Lâm, vẫn là anh chủ động, mà cô dường như bài xích bất cứ ai, đó có phải có nghĩa là đáy lòng cô đã có người rồi? Mà sở dĩ cô băng lòng cùng anh thử một lần, có phải vì anh có vài phần tương tự Giang Thanh Dịch?

Anh không biết, cũng không muốn tiếp tục nghĩ về chuyện này, chỉ là cảm xúc của anh, vô cùng thấp.

Anh ngồi dưới gốc cây nào đó trong sân, vùi đầu vào đầu gối, dường như rất đau lòng.

Lý Chân Chân yên lặng ngồi bên cạnh anh.

Anh biết cô không rời đi, nhất thời có chút cảm giác ấm áp, cả đời anh đều là trò giời con ngoan, chưa từng có ai hỏi đến thế giới nội tâm của anh, “Anh chỉ muốn tự lựa chọn cuộc đời mình, vì sao lại cứ gian nan như vậy?”

Lý Chân Chân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, “Kì thật cũng không khó để hiểu được.”

Anh ngẩng đầu nhìn về phía cô.

Cô lại cười, “Chúng ta sinh ra trong những gia đình như vậy, nhận được rất nhiều thứ mà rất nhiều người chưa từng có được, giáo dục tốt, gia thế tốt, thậm chí là chuyện ăn, mặc, ở, đi lại đều tốt hơn người khác, được nhiều như vậy, đương nhiên cũng phải trả giá, có được có mất, đó mới là đời người hoàn chỉnh, không phải sao?”

Giang Thanh Viễn nhất thời có chút kinh ngạc, anh chưa bao giờ nghĩ, hóa ra hy sinh cũng là một kiểu đời người?

Tô Y Lâm thật không ngờ mình lại nhận được điện thoại của Lý Chân Chân, cô nhất thời kinh ngạc, nhưng vẫn quyết định đến nơi hẹn, bởi vì cô rất muốn nói rõ, cô không có ý niệm cố chấp gì với Giang Thanh Viễn, mấy người bạn họ không cần phải dán mắt vào cô. Cô không thích những chuyện phiền toái đó, hiện giờ đối với cô mà nói, chỉ cần sống cuộc đời thuộc về bản thân mình cho tốt là được rồi, cô rất thỏa mãn.

Lý Chân Chân không phải kiểu người đẹp giống Thẩm Đại Ngưng làm kinh động lòng người, nhưng có một loại cảm giác đẹp tinh tế không gì sánh bằng, kiểu đẹp tinh tế này rất dễ khiến người ta tự ti, bởi vì Lý Chân Chân rất tự tin, hơn nữa Lý Chân Chân cũng hiểu được nên phô bày nét đẹp của mình như thế nào. Chỉ cần liếc mắt một cái, Tô Y Lâm đã biết, đây là một cô gái thông minh.

Lý Chân Chân gọi hai cốc cà phê, mắt nhìn về phía Tô Y Lâm ở đối diện, hơi nheo lại, “Đừng căng thẳng, tôi không có ác ý gì cả.”

Tô Y Lâm cười cười, cảm giác của cô với Lý Chân Chân vậy mà lại không xấu, bởi vì trên người Lý Chân Chân có vài phần cảm giác của Thẩm Đại Ngưng, không phải hoàn toàn, mà là có chứa chút mùi tình quái.

“Tôi chỉ muốn xem cô thôi.” Lý Chân Chân nâng cằm, “Tôi rất tò mò về cô, bởi vì tôi quen Giang Thanh Viễn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh ấy sẵn lòng vì một cô gái mà đấu tranh với người nhà, cho nên tôi rất tò mò, trên người cô có thứ gì có thể mê hoặc anh ấy.”

“Có phải rất thất vọng rồi không?” Tô Y Lâm phát hiện vậy mà bản thân mình còn có tâm tình nói những lời thế này nữa.

Lý Chân Chân lắc đầu, “Mỗi người phụ nữ đều có sức hấp dẫn của riêng mình, tôi chỉ muốn xem sức hấp dẫn của cô là gì thôi, không hơn.”

Là thật sự rất giống, cảm giác có chút không để ý đó. Tô Y Lâm đột nhiên rất nhớ Thẩm Đại Ngưng, cô cũng xem báo, dường như Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn thật sự hợp lại, cũng không biết hiện giờ Thẩm Đại Ngưng có khó chịu hay không, có lẽ là sẽ không, bên ngoài thì Thẩm Đại Ngưng không để ý đến gì hết, nhưng còn trong lòng thì sao?

Tô Y Lâm cười cười với Lý Chân Chân, “Vậy cô vẫn hài lòng?”

Lý Chân Chân suy tư mấy giây, “Cũng được. Có điều tôi cũng là đến để nói với cô, tôi sẽ kết hôn với Giang Thanh Viễn, tuy anh ấy từng say đắm cô, nhưng tôi tin, anh ấy là của tôi, bất luận là thể xác hay tinh thần.”

Tô Y Lâm không phản ứng quá lớn, “Vậy mượn cơ hội này, tôi cũng muốn nói với cô. Tôi đối với Giang Thanh Viễn, quả thực từng có chút tâm tư, nhưng sau khi tôi biết thân phận của anh ấy, tôi đã biết chúng tôi không hợp nhau. Cho nên tôi căn bản không có suy nghĩ sẽ có gì đó với anh ấy, tôi nói rất nghiêm túc.”

Lý Chân Chân gật đầu, “Tôi tin cô.”

Tô Y Lâm lại đọc ra được ý của Lý Chân Chân, bất luận lời mình nói là thật hay giả, Lý Chân Chân đều sẽ khiến lời mình nói trở thành sự thật, đây là một cô gái thông minh, hơn nữa còn xinh đẹp, có gia thế.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, tôi đi trước.”

Lý Chân Chân lại gọi cô lại, “Chờ một lát, tôi rất mạo muội gọi cô ra đây, hơn nữa tôi cũng rất có thiện cảm với cô, cho nên tôi quyết định tặng cho cô một tin tức. Tuy cô không có ý gì với Giang Thanh Viễn, nhưng chuyện anh ấy làm vẫn khiến đi có chút bất mãn. Có vẻ là sẽ làm chuyện gì đó nhằm vào công ty nhà cô, ừm, tôi nói đến đây thôi, tạm biệt.”

Tô Y Lâm hơi dừng lại.

Trong nháy mắt này, lồng ngực Tô Y Lâm đột nhiên đầy phẫn nộ, cô gắng hết sức sống cuộc đời của mình, vì sao người ta vẫn không chịu buông tha cô. Khi cô nghĩ rằng cuộc đời mình sẽ phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, lại có người nói với cô, vì chuyện của cô mà người nhà cô đang gặp khó khăn.

Cô nhất thời khó chịu không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thầm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Chu Thừa Trạch dẫn tôi đi vào khu nháy, sau đó khiêu vũ giống mọi người. Lần đầu tiên tôi cảm thấy tôi đi học khiêu vũ là có ý nghĩa, bao nhiêu mệt nhọc và đau đớn vì học khiêu vũ dường như đều trở nên đáng giá. Đương nhiên, tôi đã tự khinh bỉ trong lòng, khinh bỉ mình là một người “trọng sắc” như vậy, nếu không thì vì sao lại xem ngày hôm nay quan trọng như vậy chứ, thậm chí xem nó quan trọng đến mức giống như tất cả mọi mệt nhọc và đau đớn đều chỉ là vì ngày hôm nay mà thôi.

Tiếp xúc gần gũi như thế với cậu ấy, tôi lại không dám nhìn vào mắt cậu ấy, bởi vì tôi rất lừa mình dối người không muốn cậu ấy phát hiện suy nghĩ trong lòng tôi, rồi lại mê luyến đến gần cậu ấy như thế.

Giai điệu rất nhẹ, có cảm giác ảo mộng đến cực hạn. Tôi nhắm hai mắt lại, kỹ thuật khiêu vũ của tôi rất tốt, của cậu ấy cũng không tồi, cho dù tôi nhắm hai mắt lại thì cũng không khiêu vũ sai bước. Giai điệu này tuyệt vời như thế, nhắm mắt lại, trong đầu có thể rọi ra một bức tranh có động có tĩnh, bầu trời xanh xanh, mây trắng tinh khôi, biển rộng vô biên vô hạn, còn có bờ cát, sóng nước đang không ngừng dập dềnh. Đó là hình ảnh thuần túy nhất trong lòng tôi, trời xanh mây trắng biển rộng cát vàng, tôi mở to mắt, còn có người trước mặt này nữa, cũng là một phần thuần túy nhất trong lòng tôi.

Một khúc nhạc kết thúc, lòng tôi trống trải, giống như quả bóng bơm đầy khí, đột nhiên lại xẹp lép xuống.

Nhưng Chu Thừa Trạch không rời đi, mà bầu bạn với tôi.

Tôi nhìn về phía mẹ, mẹ còn đang nói chuyện cùng người khác, cũng không để ý đến tôi. Lòng tôi thầm thấy may mắn, rồi lại có vài phần mất mát, họ luôn khen tôi ngoan ngoãn hợp lòng người, vì thế cảm thấy tôi sẽ không gây chuyện, đương nhiên cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nếu đứa trẻ không xảy ra chuyện gì, hiển nhiên cũng sẽ không cần mất quá nhiều tâm tư vào nó. Thì ra làm một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, cũng không quá tốt.

“Cậu cùng mình ra đây.” Chu Thừa Trạch liếc nhìn tôi một cái, đưa tôi rời khỏi hiện trường tiệc rượu.

Cậu ấy đưa tôi đến một nơi cũng không xa, bởi vì vẫn có thể đủ để nghe thấy âm thanh truyền tới từ hiện trường tiệc rượu, chúng xuất hiện bên tai như ẩn như hiện.

Cậu ấy tùy ý ngồi, mà tôi ngồi bên cạnh cậu ấy.

Đêm nay có chút đặc biệt, bầu trời một mảng tối đen, xung quanh tối như mực, nhưng tôi không cảm thấy sợ, ngược lại còn cảm thấy may mắn, dưới không gian tối tăm như vậy, cậu ấy không nhìn thấy được vẻ mặt của tôi, cũng không cách nào nhìn kỹ được sắc mặt tôi có phần không đúng, mà trong bóng đêm thế này, hai người ngồi bên nhau, có một loại cảm giác của bí mật mà trời biết đất biết.

Cậu ấy nói, “Mình cũng không thích trường hợp thế này, mình bị bỏ kéo tới.”

“Mình cũng không thích.” Tôi ngầm nghĩ, “Bọn họ đều đang cười, nhưng mình cảm thấy nụ cười của họ thật giả dối.”

Dường như cậu ấy nở nụ cười, “Mình cũng nghĩ như vậy.”

Tôi cũng cười, thì ra chúng tôi có suy nghĩ giống nhau, giống như có chung một bí mật vậy.

Mà cậu ấy nói với tôi vì sao muốn mời tôi khiêu vũ, cậu ấy nói cậu ấy nhìn ra được tôi đang buồn chán, một mình đứng đó không ai chú ý tới, vì thế cậu ấy đến bầu bạn với tôi.

Ngày đó, là một ngày mà tôi rất khó rất khó quên.

Tôi không thể dùng ngôn từ để hình dung cảm nhận khi cùng ngồi với cậu ấy, loại cảm nhận này dường như là kiểu có thể thật sự cảm nhận được thứ cảm giác vĩnh viễn sánh cùng trời đất, đời này, tôi nghĩ có lẽ tôi chỉ có thể gặp được một Chu Thừa Trạch như vậy, không phải không buồn, bởi vì tôi chỉ có thể có được một chút ký ức chung với cậu ấy như thế, đại đa số ký ức đều là tôi nhìn theo bóng lưng cậu ấy.

Cậu ấy, vì sao phải tốt bụng như vậy, tốt bụng biết được nỗi cô đơn và sự bất lực của tôi, cậu ấy không biết, hành động tốt bụng của cậu ấy, lại là con sóng dữ dội trong lòng tôi.

Cậu ấy không biết, cậu ấy sẽ không biết, cậu ấy vĩnh viễn sẽ không biết.

Tựa như, cậu ấy sẽ không biết, tôi thích cậu ấy.

—————Trích nhật ký của Thầm Tây Nguyệt—————

Anh ta lại ngắt điện thoại của cô, sau khi Thầm Đại Ngưng ý thức được chuyện này, cô quăng di động lên giường, bởi vì quăng trên chăn, đương nhiên di động không có vấn đề gì. Trước kia đều là cô ngắt điện thoại của Chu Thừa Trạch, hiện tại vậy mà lại đến lượt cô bị ngắt điện thoại, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, xoay chuyển cũng nhanh quá đi!

Cô lần qua lần lại trên giường, sau khi lần ba vòng, rốt cuộc phải thừa nhận, cô thật sự khó chịu. Nhất là khi nhìn thấy bức hình trên báo, Liễu Tư Ngôn bế Mưa Nhỏ, Chu Thừa Trạch thì đứng bên cạnh, hình như Liễu Tư Ngôn đang hỏi ý kiến của Chu Thừa Trạch. Khỏi cần đoán thêm, Thẩm Đại Ngưng đã biết được, Chu Thừa Trạch nhất định là vô cùng có kiên nhẫn đưa ra ý kiến của mình.

Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!

Anh ta thật đúng là định hòa hảo với bạn gái trước. Cô giờ nắm tay lên, đánh mạnh một quyền xuống giường. Càng nghĩ càng khó chịu, tựa hồ hai người họ ở cùng Mưa Nhỏ, cảm giác họ là ông bà của Mưa Nhỏ không quá mãnh liệt, nói là một nhà ba người, những người ngờ vực cũng sẽ không quá nhiều. Cô mím môi, cánh nhà báo đương nhiên e sợ rằng thiên hạ không đủ loạn, nhưng bức ảnh đó tuyệt đối là thật, bởi vì theo như thái độ của Chu Thừa Trạch thì đã biết được anh ta thật sự nghĩ như vậy. Trước đó không phải anh ta rất bài xích à, sao trong khoảng thời gian ngắn lại nghĩ thông rồi.

Cô cảm động, nhìn những đánh giá trên mạng về chuyện này. Cô tự động xem nhẹ quan điểm của fan hâm mộ cô, chuyển sang đi xem thái độ của những fan ủng hộ Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn. Họ nói vốn Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn là đôi tình nhân thầm thiết, nhưng bị Thẩm Đại Ngưng vung dao tranh đoạt tình yêu, hiện giờ Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch ở bên nhau, đó mới gọi là tình yêu đích thực. Mà những người có giao tình với Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn trong đời thực đều bày tỏ rằng lúc nghe được tin Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn hợp lại thì không bất ngờ một chút nào, dù sao tình cảm cũng đã nhiều năm như vậy rồi.

Cô lại ném đi động qua một bên.

Cô đứng lên từ trên giường, đi xuống ăn cơm, cô đói. Thẩm Việt và Vu Từ vô cùng chăm chú đánh giá con gái, nghĩ xem cần có an ủi cô hay không, bây giờ con gái còn trẻ, muốn tái hôn cũng không phải chuyện gì khó khăn, có điều vợ chồng hai ông bà có chút lúng túng với tính tình con gái, nhiều năm qua đi, hai ông bà cũng bắt đầu nghĩ lại, họ biến Thẩm Đại Ngưng thành người có kiểu tính tình thế này, tuyệt đối có ảnh hưởng xấu tới hôn nhân của Thẩm Đại Ngưng.

Thẩm Đại Ngưng thì vẫn đang chuyên chú ăn cơm, khẩu vị còn rất không tồi, dường như đáng vẻ không hề bị ảnh hưởng.

“Lát nữa con phải ra ngoài một chuyến.” Cô nhìn họ, “Ở nhà mãi, bản thân mình cũng tự cảm thấy sa sút.”

“Ừ, ra ngoài một chút cũng không tồi. Mẹ đi cùng con.” Vu Từ xung phong.

“Thôi.” Thẩm Đại Ngưng lắc đầu, “Con tự đi cũng được.”

Vu Từ không nói gì thêm.

Chỉ là khi Thẩm Đại Ngưng ra khỏi cửa sau nhà họ Chu, tâm lý còn có chút không đúng tư vị. Bởi vì lần đầu tiên cô có thứ cảm giác rất thất vọng thế này, cô có thể cao ngạo như vậy, là bởi vì bố mẹ cô yêu thương cô, quan tâm cô, chiều chuộng cô. Ở trước mặt Chu Thừa Trạch cô cao ngạo như vậy, là bởi vì cô biết Chu Thừa Trạch là người có trách nhiệm, đồng thời còn có giáo dục, có phong độ. Giống như cô vẫn luôn dựa vào người khác vậy...

Suy nghĩ trong đầu thế này quá mức tiêu cực, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ hả!

Thẩm Đại Ngưng tới thẳng nhà họ Chu, dừng hỏi cô vì sao muốn đến, hiện giờ cô không muốn tự hỏi “nguyên nhân” gì gì đó. Chu Thừa Trạch không ở nhà, ngược lại không phải vì đi hẹn hò, hình như là bởi vì công việc nào đó còn chưa xong, hợp đồng đã sớm kí, giai đoạn trước cũng vẫn phối hợp, hiện giờ sắp kết thúc, đương nhiên Chu Thừa Trạch không thể vắng mặt, nghe nói là tối qua đã lên máy bay đi rồi.

Tin tức của Chu Thừa Trạch là hai người cháu “tốt bụng” của Chu Thừa Trạch truyền cho cô, cô không có hứng thú như trước, bèn đi chơi cùng Mưa Nhỏ.

Đối với việc cô đến, Chu Ôn Hòa vẫn không chào đón như cũ, nhưng đành chịu, Mưa Nhỏ rất hoan nghênh.

“Mẹ...” Lần này Mưa Nhỏ không trực tiếp nhào vào lòng Thẩm Đại Ngưng, có lẽ là lần trước bị cô đánh, hoặc ít hoặc nhiều nhóc con đều có chút bóng ma.

Thẩm Đại Ngưng ngoắc ngoắc tay, bảo Mưa Nhỏ đến. Mưa Nhỏ vẫn lon ton chạy tới.

Chu Ôn Hòa già cả đứng ở đó mắt trợn trắng, vẫn còn chăm chỉ chạy tới như vậy làm gì chứ. Chỉ là trong lòng Chu Ôn Hòa thầm hừ lạnh, dù sao Thừa Trạch cũng không có ở nhà, người phụ nữ này già yếu và thể nào cũng vô ích, có điều Chu Ôn Hòa vẫn có chút khó chịu, trực tiếp tìm Thẩm Đại Ngưng, rất không vui, “Sao, không làm việc tiếp à, chăm chỉ tới đây như vậy cơ?”

“Không có cách nào cả, con gái quan trọng hơn công việc mà.” Cô ngẫm nghĩ, “Không so được với mấy người, xem công việc quan trọng hơn bất cứ thứ gì.”

Chu Ôn Hòa lại tiếp tục tức giận, lời này, không phải là nói Chu Thừa Trạch vì công việc mà bỏ lại con gái hay sao? Mấy hôm nay Thừa Trạch vẫn ở nhà, chỉ mới rời đi ngày hôm qua, vậy mà đã bị quy kết vậy rồi. Ông vừa định nổi bão, Dương Khả Lam lập tức kéo Chu Ôn Hòa vào phòng, già đầu rồi còn chấp nhặt với tiểu cô nương, cũng hay lắm.

Thẩm Đại Ngưng bế Mưa Nhỏ, “Mưa Nhỏ vẫn còn bất mãn với mẹ à?”

Mưa Nhỏ lắc đầu như trống bỏi, “Không có... Có điều mẹ hung dữ lắm.”

Thẩm Đại Ngưng nở nụ cười, bế con gái đi đến ngồi dưới tán cây rất lớn. Lúc này cô mới đẩy Mưa Nhỏ từ trong lòng mình ra, để Mưa Nhỏ ngồi trên đùi mình.

“Mưa Nhỏ, mẹ hỏi con vài câu, con đều phải trả lời thành thật, được không?” Cô cười cười, ngẫm nghĩ, lại thêm một câu, “Như vậy thì về sau mẹ sẽ không hung dữ nữa.”

Mưa Nhỏ gật gật đầu, lúc mẹ không hung dữ, thật ra cũng rất tốt.

“Cô Liễu đó đối tốt với con không?”

Mưa Nhỏ gật đầu.

“Con thích cô Liễu đó không?”

Mưa Nhỏ lại gật đầu, cô Liễu đối xử với bé rất dịu dàng, còn mua cho bé váy mới giày mới nữa, hơn nữa hình như cô Liễu còn được giải thưởng gì đó, rất lợi hại á, bé thích người lợi hại.

Không hiểu sao lòng Thẩm Đại Ngưng lại trở nên chua xót, “Vậy nếu bố con và cô Liễu ở bên nhau, con có vui không?”

Mưa Nhỏ suy nghĩ ý trong lời của cô, ngẫm nghĩ, “Vui ạ, cô Liễu đối với con rất tốt, còn mua cho con rất nhiều thứ ngon nữa.”

Lần này lòng Thẩm Đại Ngưng không chỉ chua xót nữa, cô nhìn con gái, sau đó lại cười, quả nhiên là cô sinh ra mà. Cô từ bỏ quyền nuôi nấng Mưa Nhỏ không chút do dự, Mưa Nhỏ cũng có thể chấp nhận một người phụ nữ khác đến chiếm giữ thân phận mẹ của nhóc con này không chút do dự, thế giới này quả nhiên là công bằng.

Cô nhìn Mưa Nhỏ, rất lâu không nói gì.

Mưa Nhỏ nhìn mẹ một hồi lâu, “Mẹ, mẹ đang đau lòng sao?”

“Đau lòng sẽ khóc, con có thấy mẹ khóc không?” Cô nhướn mày.

Mưa Nhỏ thật sự tìm kiếm nước trong mắt mẹ, phát hiện không có nước mắt, vậy chính là không khóc, không khóc, cho nên mẹ không đau lòng? Cuối cùng Mưa Nhỏ đưa ra kết luận, mẹ không đau lòng.

“Mẹ, ngồi ở đây không vui gì cả, chúng ta đi chơi đi!” Mưa Nhỏ nhìn Thẩm Đại Ngưng cầu khẩn.

Thẩm Đại Ngưng cũng nhìn Mưa Nhỏ, rốt cuộc thỏa hiệp gì đó, như vậy cũng tốt, trẻ con cần gì phải miễn cưỡng như vậy chứ. Chuyện của người lớn vốn không nên đề cập với trẻ con, tuy rằng trên mặt tình cảm thì rất muốn đưa trẻ có thể nhất trí với mình.

Thẩm Đại Ngưng bế Mưa Nhỏ đi đến dưới tán một gốc cây thấp, cô đặt Mưa Nhỏ lên trên một cành cây, Mưa Nhỏ rất thích chơi trò này. Mưa Nhỏ ngồi trên cành cây, ôm chặt lấy thân cây, sau đó có người không ngừng lắc lắc cành cây đó.

Thẩm Đại Ngưng vừa rung cành cây, vừa chú ý tới Mưa Nhỏ, sợ Mưa Nhỏ sẽ ngã xuống.

Tinh thần và thể lực của Thẩm Đại Ngưng không quá tập trung, cô suy nghĩ xem tại sao bản thân mình lại có chút khó chịu như vậy. Rất đơn giản á, cô và Chu Thừa Trạch đã ly hôn, anh ta cưới người khác, là chuyện rất bình thường. Cô khó chịu có lẽ là vì Chu Thừa Trạch già như vậy mà vẫn có người cần, còn cô lại vẫn độc thân, cô đi qua các ngôi sao nam trong giới giải trí một lần, nghĩ xem có cần tạo scandal với ai không. Có điều con cô cũng đã sinh rồi, người ta có thể ghét bỏ cô không nhỉ, nhưng cô lại lập tức nghĩ, dựa vào cái gì mà phụ nữ sinh con xong thì đều hạ giá chứ? Cô sẽ đi tìm người thật trẻ trung, vừa anh tuấn lại có tiền, tốt nhất là tính cách cũng không tệ lắm. . .

Mưa Nhỏ chơi đủ rồi, muốn chơi đuôi bắt. Thẩm Đại Ngưng đành phải phối hợp. . .

Chỉ là Mưa Nhỏ chạy đến cuối thì kêu một tiếng vô cùng thê thảm, toàn thân đều rất bần.

Thẩm Đại Ngưng thở dài, nhéo nhéo mặt con gái, “Con là con mèo hoa sao?” Mặt hoa hoét như vậy.

“Con không phải mèo hoa, con là bảo bối mẹ sinh ra.” Mưa Nhỏ mở to hai mắt nhìn cô.

Được rồi, bảo bối.

Tuy Thẩm Đại Ngưng ghét bỏ con gái bần, nhưng vẫn ôm lấy con gái. Đến khi cô đi qua, phát hiện Chu Thừa Trạch không biết đã về từ lúc nào rồi, hơn nữa dường như còn nhìn mình một hồi lâu nữa. Dáng vẻ phong trần mệt mỏi của anh, tựa hồ ở bên ngoài làm mấy chuyện mệt mỏi chết vậy, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, có lẽ là từ ngoài về còn chưa vào nhà?

“Bố.” Chu Tiểu Ngưng nhìn thấy Chu Thừa Trạch, kêu lên đầy ngạc nhiên và vui vẻ.

Thời gian Chu Thừa Trạch ở bên Mưa Nhỏ nhiều hơn trước, vô hình trung nuôi dưỡng cho Mưa Nhỏ vài phần cảm giác ỷ lại. Chu Thừa Trạch vẫn

không quan tâm sao. Thẩm Đại Ngưng lại ở đây như cũ, anh chỉ nhìn mặt Mura Nhỏ, bị gương mặt nhỏ bần thiêu của Mura Nhỏ đánh bại. Anh đi qua, vờn tay lau lau mặt cho con gái, phát hiện lau không sạch, vì thế anh cau mày, ôm Mura Nhỏ qua, “Bố đưa Mura Nhỏ đi tắm nào.”

Mura Nhỏ vờn tay liền tiến vào cái ôm của Chu Thừa Trạch.

Thẩm Đại Ngưng nghĩ về thái độ của Chu Thừa Trạch, anh ta thế này là kéo dài khoảng cách với mình?

Cô cau mày nhìn anh, ngay cả đầu anh cũng không quay lại. Điều này làm cô nhớ tới khoảng thời gian hai người kết hôn được không bao lâu, khi đó Liễu Tư Ngôn liên lạc với anh, nhưng chuyện anh làm là không để ý đến Liễu Tư Ngôn, hoàn toàn duy trì khoảng cách với Liễu Tư Ngôn, thậm chí nói rất rõ, bảo Liễu Tư Ngôn gặp được người thích hợp thì hãy cứ lấy, chuyện kia bất luận anh sai đến mức nào thì trên mặt tình cảm anh đã không cho Liễu Tư Ngôn được gì nữa. Khi đó đối diện với thái độ này của anh, Thẩm Đại Ngưng thường chế nhạo anh, nói anh là người đàn ông vô tình. Anh cũng không để ý tới cô, mặc cô nói gì thì nói. Thậm chí khi anh hội họp với bạn bè, có người nhắc đến chuyện của Liễu Tư Ngôn có ý làm cô lúng túng, anh cũng ra mặt nói với mọi người, đừng nhắc đến Liễu Tư Ngôn nữa, nếu như vẫn coi nhau là bạn. Nếu anh lựa chọn kết hôn với cô, như vậy anh và Liễu Tư Ngôn tất nhiên đã không thể được nữa, tuy anh mắc nợ Liễu Tư Ngôn, anh có thể giúp đỡ một chút về mặt vật chất, nhưng về mặt riêng tư thì vẫn không gặp mặt thì tốt hơn, như vậy đều tốt cho hai bên. Anh luôn như thế, làm ra quyết định thì sẽ gánh vác hậu quả, bất kể người khác nói anh như thế nào.

Mà hiện tại thì sao!

Thẩm Đại Ngưng nghĩ, bản thân mình cũng nhận được kiểu thái độ mà lúc trước Liễu Tư Ngôn nhận được rồi nhỉ!

Anh ta quyết định ở bên Liễu Tư Ngôn, vì thế không còn bất cứ liên hệ gì với mình nữa.

Cô cười lạnh, lúc này mới phát hiện mình đứng ở đây đã lâu lắm rồi. Cô trực tiếp vào nhà, Chu Thừa Trạch đã gội đầu tắm rửa cho Mura Nhỏ, tóc Mura Nhỏ vẫn còn hơi ướt. Chu Thừa Trạch nhìn cô một cái, dường như muốn bảo cô giúp Mura Nhỏ xử lý một chút, sau đó anh liền vào phòng mình.

Thẩm Đại Ngưng nhìn Mura Nhỏ, “Mura Nhỏ ngoan, đi bảo bà nội sấy tóc cho con đi.”

Mura Nhỏ nhìn cô, bĩu môi đi tìm bà nội.

Thẩm Đại Ngưng thì nhìn cửa phòng Chu Thừa Trạch, cô nở nụ cười, đi qua, trực tiếp mở cửa ra rồi đi vào. Chu Thừa Trạch đang chuẩn bị đi tắm, áo đã cởi ra, vì thế nửa thân trên để trần, thậm chí anh đã kéo khóa quần xuống rồi. Sau khi phản ứng lại, anh kéo khóa quần lên rồi lạnh lùng nhìn Thẩm Đại Ngưng.

Thẩm Đại Ngưng đang ở trong mắt anh, rất tốt bụng đóng cửa lại.

Sắc mặt anh âm trầm, cô lại cố tình để lộ ra gương mặt có ý cười như ẩn như hiện, “Chu Thừa Trạch, anh không dám nhìn tôi à?”

Anh thờ ơ nhìn cô, tựa hồ cô nói gì làm gì cũng đã không còn ảnh hưởng đến anh một chút nào nữa.

Cô đi đến trước mặt anh, anh không lùi ra sau, giống như thái độ cương quyết nào đó, “Vừa rồi anh không liếc mắt nhìn tôi một cái nào, hiện giờ lại là ánh mắt thế này, chắc chắn, anh như vậy thật sự sẽ khiến tôi hiểu lầm đó, nghĩ là sợ tôi sẽ ảnh hưởng đến anh quá nhiều, vì thế anh dứt khoát không nhìn tôi...”

Cô đứng trước mặt anh, coi ngực anh như bối cảnh, ngón tay trượt nhẹ trên ngực anh, mang theo vài phần cảm giác quyến rũ quý dị, mà ánh mắt cô, tràn ngập mỉa mai.

Anh tóm lấy tay cô, “Ra ngoài.”

Cô giãy giụa, ngược lại đưa hai tay quấn lấy cổ anh, “Giả vờ là đàn ông tốt cái gì, nếu anh là đàn ông tốt, anh sẽ cùng tôi sinh Mura Nhỏ sao?” Cô cười nhạo anh, lập tức phát hiện cơ thể anh hơi cứng đờ, có lẽ lời này của cô, đâm vào vết sẹo nào đó của anh, “Thôi đi, anh chính là loại đàn ông như vậy, sẽ bị mê hoặc... Có điều nhìn đáng về tức giận này của anh, ai không biết còn thật sự nghĩ anh là chính nhân quân tử ấy chứ!”

Sắc mặt Chu Thừa Trạch ngày càng khó coi, hai tay cô quấn trên cổ anh. Anh trực tiếp đẩy cô xuống giường, cô ở dưới cơ thể anh, tóc cô xõa trên giường, lộ ra gương mặt kiều diễm của cô, gương mặt còn hấp dẫn hơn đóa hoa tươi, cô cười xấu xa, vậy mà lại không khiến người ta ghét, mà giống như loài hoa kì lạ nào đó có thể gây nghiện, rõ ràng biết là không được chạm vào, nhưng vẫn cứ chạm đến.

Khóe miệng cô cong lên, giống như vàng trắng non.

“Cô là muốn thế này?” Anh nhướn mày nhìn cô ở dưới cơ thể mình, ngữ khí lại rất bình tĩnh.

“Phải.” Cô thần nhiên thừa nhận.

Ngay lập tức cô nhìn thấy nụ cười khê của anh, thật ra cô oan uổng anh rồi, anh không lộ tuổi một chút nào, trên mặt không có nếp nhăn, trên đầu không có tóc bạc, anh không chỉ nhìn qua đầy soái khí, mà còn có mùi vị thâm trầm năm tháng lắng đọng lại nữa, rất đậm đặc, cũng rất hấp dẫn.

“Như vậy mới có thể chứng minh sức quyến rũ của cô? Cô dùng sự rạn vỡ tình cảm hai mươi năm của người khác để chứng minh sức quyến rũ trên gương mặt này của cô, rất kiêu hãnh đấy nhỉ? Hiện tại lại muốn dùng phương thức tương tự để chứng minh sức quyến rũ của cô? Bởi vì chỉ có thể là cô nói không cần người khác, không thể là người khác không cần cô, tất cả mọi người đều nên vây quanh cô, một khi không vây quanh cô, vậy thì cô phải

đi tuyên bố về sự tồn tại của mình.” Khóe miệng anh vẫn có ý cười, không châm biếm, rất bình tĩnh, anh dùng một tay nâng cằm cô lên, rất dịu dàng, đau đến mức mặt cô biến sắc, “Thẩm Đại Ngưng, tôi có thể thành thật nói với cô, cô vẫn có sức quyến rũ như trước. Có điều, con người ta bị đùa bốn một lần rồi, không thể tiếp tục bị đùa bốn lần thứ hai nữa.”

Tay anh buông cằm cô ra, đồng thời anh đứng lên từ trên người cô, không nhìn cô.

“Anh cảm thấy tôi đang đùa bốn anh?” Cô ngồi dậy từ trên giường.

Anh không quay đầu lại, nhưng dừng bước chân, “Nếu không thì sao? Tự cho là đúng nghĩ cô nhớ nhưng tôi?”

“Đúng vậy, vì sao anh không cho là tôi nhớ nhưng anh! Anh có nhiều fan như vậy, đương nhiên có vốn liếng khiến tôi nhớ nhưng anh.”

Lần này Chu Thừa Trạch xoay người nhìn cô, “Thẩm Đại Ngưng, cô diễn rất kém.”

Một người phụ nữ nhớ nhưng một người đàn ông, là biểu hiện như của cô sao?

Diễn rất kém? Cô cười cười, tay phải nắm chặt lấy ga giường, “A, xem ra anh vẫn chưa mờ mắt rồi, tôi quả thực có ý đồ khác.”

Anh nhìn cô tìm tòi nghiên cứu mấy giây, thật sự không cảm thấy cô đang phá anh và Liễu Tư Ngôn, “Bởi vì chuyện trong nhà cô?” Khóe miệng anh hơi hé ra, có lẽ là cảm thấy chuyện đó không liên quan gì đến mình, “Cô có thể ra ngoài rồi.”

Anh nói xong liền đi vào phòng tắm.

Bàn tay đang nắm chặt ga giường của Thẩm Đại Ngưng rút cuộc buông ra, cô dùng lời nói có chút diễn châm chọc anh rất nhiều lần, không ngờ rằng có một ngày anh lại dùng lời nói bảo rằng cô không biết diễn đến châm chọc cô triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Tô Y Lâm Thẩm Đại Ngưng

Tô Y Lâm nghe xong lời của Lý Chân Chân thì trong lòng không quá ngỡ vực, bởi vì cô có thể đọc ra được một vài điều từ trong ánh mắt của Lý Chân Chân, cô ấy căn bản thờ ơ với sự tồn tại của mình, chính là loại cảm giác hoàn toàn không coi mình là đối thủ, Lý Chân Chân có sự tự tin như vậy. Hơn nữa tất cả những chuyện Tả Hiểu Ninh làm với Tô Y Lâm lúc trước, cũng khiến Tô Y Lâm tin rằng Tả Hiểu Ninh có thể làm ra được chuyện như vậy. Cô cảm thấy có chút buồn cười, rõ ràng cô chẳng làm gì cả, cũng không nói rõ mọi chuyện với Giang Thanh Viễn, vì sao người khác vẫn cảm thấy cô tóm lấy không buông, cô chỉ muốn một cuộc sống rất yên bình mà thôi, yêu cầu này rất khó sao?

Tô Y Lâm tâm tình giảm sút về đến nhà, sau khi về nhà thì liền phát hiện chị dâu đang pha trà.

“Nào, bung trà lên cho bố và anh trai em đi.” Vợ của Nhâm Thành Huy chỉ chỉ lên tầng, bảo Tô Y Lâm bung trà lên.

Nhâm Thành Huy và Nhâm Tông Diệu ở cùng nhau, vậy chính là đang bàn bạc chuyện công ty. Tô Y Lâm nghĩ đến lời của Lý Chân Chân, tâm tình lại áp lực, cô bung trà lên thư phòng trên tầng hai. Vừa mới đi tới cửa, cô chợt nghe thấy giọng nói một mối của Nhâm Tông Diệu: “Thành Huy, là bố có lỗi với con.” Đối với đứa con này, Nhâm Tông Diệu cảm thấy rất mắc nợ, nếu không phải ông một mối cả thể xác lẫn tinh thần vì chuyện của vợ và con gái, không hỏi đến chuyện công ty, vào thời điểm thế này công ty cũng sẽ không gặp phải hậu quả nghiêm trọng như vậy, người phụ trách sổ sách bỏ trốn, tập thể lãnh đạo nòng cốt trong công ty rời đi, vứt tất cả cục diện rối rắm cho Nhâm Thành Huy, hiện giờ công ty không tốt lắm, vẫn có thể tiếp tục thì cũng có thể coi như kì tích rồi, mà hiện giờ, công ty căn bản không chịu nổi đã kích gì được nữa.

Sau khi Nhâm Thành Huy trở thành chồng thành cha, anh đã bắt đầu hiểu cho những hành động của bố, tuy rằng vĩnh viễn không được đến mức bố con bọc lộ tình cảm, nhưng quan hệ cũng đã rất tốt rồi, bởi vì Nhâm Tông Diệu cũng chưa từng bạc đãi Nhâm Thành Huy, phải là Nhâm Thành Huy, trước nay cũng sẽ không thiên vị người khác.

“Bố, về sau đừng nói những lời này nữa.”

Tô Y Lâm dừng lại mấy giây, rồi đưa tay gõ cửa. Nhâm Tông Diệu và Nhâm Thành Huy đồng thời nhìn về phía cửa, sau đó bảo người ngoài cửa vào, nhìn thấy là Tô Y Lâm, rõ ràng hai người có chút kinh ngạc, dường như không ngờ Tô Y Lâm lại đột nhiên trở về, trước đó nghe nói Tô Y Lâm ra ngoài gặp bạn, hai người còn tưởng rằng cô nhất định sẽ về rất muộn nữa.

“Chị dâu nói bố và anh đang ở trong thư phòng, con còn không tin, thì ra thật sự là vậy à.” Về mặt Tô Y Lâm bình thường, cô đi qua đặt hai chén trà đến trước mặt Nhâm Tông Diệu và Nhâm Thành Huy, “Sao hôm nay anh về sớm vậy?”

“Công ty không có việc gì cả.” Nhâm Thành Huy cười cười, lập tức bung trà lên uống.

“Có phải mỗi ngày anh đều thấy rất tự hào vì có người vợ hiền lành như vậy không hả?” Cô thấy Nhâm Thành Huy uống trà xong, sắc mặt có vài phần thỏa mãn biếng nhác, giống như uống được hương vị quen thuộc và vừa ý vậy.

Nhâm Thành Huy cười lắc đầu, “Đúng đó, nếu em có thể gả ra ngoài, anh sẽ càng tự hào hơn.”

“Sao lại nói đến em rồi.” Tô Y Lâm có chút không vui, “Được rồi, hai người cứ tiếp tục bàn chuyện của cánh đàn ông đi, con đi giúp chị dâu.”

Nhâm Tông Diệu gật gật đầu.

Sau khi xuống tầng, Tô Y Lâm liền ở cạnh chị dâu, chỉ là tinh thần cô có chút không đúng. Chị dâu cô là một cô gái vô cùng hiền lành, các loại bánh ngọt đồ lót dạ chị làm gì cũng thuần thực, làm đồ ăn cũng đầy mỹ vị.

Bữa cơm này, rất ấm áp, tựa như khi người một nhà quây quần bên nhau, chính là nhịp điệu này. Tô Y Lâm nhìn tất cả mọi người trên bàn ăn, đây đều là người thân của cô, cô nằm mơ cũng đều huyền tưởng đến cảnh tượng này, hiện giờ rốt cuộc nó trở thành sự thực rồi, nhất thời lòng cô dâng lên mấy phần cảm động.

Ăn cơm xong, Nhâm Tông Diệu chơi đùa với cháu, chị dâu của Tô Y Lâm thì xử lý chuyện vặt vãnh trong nhà.

Tô Y Lâm đi đến bên cạnh Nhâm Thành Huy, “Anh, chúng ta có thể nói chuyện chút không?”

Nhâm Thành Huy nhìn cô em gái trước kia chẳng hề thân với mình, gật gật đầu, hai người cùng nhau ra cổng. Nhâm Thành Huy trước kia, đương nhiên không thích cô em gái này, anh lớn hơn cô vài tuổi, anh lợi dụng cơ hội lúc đi học để ở trường trong thời gian dài, có lẽ là tâm lý phản nghịch quá mạnh, vừa hy vọng làm vậy bố sẽ càng chú trọng mình, vừa tự ám chỉ bố có vợ có con gái, mình chỉ là một người ngoài. Nói tóm lại, Nhâm Thành Huy khi đó giống như người bên rìa cái nhà này.

Mà đối với cô em gái này, ấn tượng lớn nhất của Nhâm Thành Huy dĩ nhiên là cô luôn đi theo Giang Thanh Dịch, ngay cả mấy lần tình cờ chạm mặt, anh đều có thể cảm thấy được Giang Thanh Dịch không kiên nhẫn với Tô Y Lâm, Tô Y Lâm vẫn còn có thể tiếp tục bám lấy, trước đây có một dạo Nhâm Thành Huy cảm thấy rất ngạc nhiên về chuyện này.

Tô Y Lâm đi bên trái Nhâm Thành Huy, con đường quen thuộc này, lại không khiến cô hồi tưởng bao nhiêu, mà là cảm thấy có một loại cảm giác khoan khoái nhàn nhạt, sau mấy năm, cuối cùng cô cũng trở về nơi đây.

“Anh, hồi nãy anh và bố nói chuyện gì vậy?” Cô nhẹ nhàng lên tiếng, ngữ khí tuy rất nhạt, nhưng tính mục đích thì lại quá mạnh mẽ.

Nhâm Thành Huy chau mày, anh đương nhiên biết cô có chuyện muốn nói với mình, nhưng thật không ngờ là nói đến chuyện này, hơn nữa còn trực tiếp vậy nữa, “Thì tùy tiện nói chút thôi.”

Tô Y Lâm có thể cảm thấy được, anh không quá sẵn lòng nói với mình chuyện này, chỉ là cô vẫn chưa rõ, họ có biết công ty thành ra như thế là vì cô hay không. Bố thì tuyệt đối sẽ không trách cô, sau khi biết tiền căn hậu quả, có lẽ còn có thể cảm thấy có lỗi với cô nữa. Vậy anh trai thì sao, có thể ghét cô không?

Bố sẽ không nói với mình những chuyện này, cô mới muốn nói cùng anh.

Cô dừng bước chân, không muốn quanh co lòng vòng, “Có phải công ty gặp chuyện rất nghiêm trọng không anh?”

Anh đánh giá cô, cảm thấy tò mò vì cô biết được chuyện này, “Sao đột nhiên hỏi vậy?”

“Vậy là đúng rồi?” Cô cười cười, có chút bất đắc dĩ, lại có chút trào phúng, “Đều do em.”

Vốn Nhâm Thành Huy có vài phần tò mò, sau khi thấy dáng vẻ này của cô thì lại lắc đầu, “Đừng nghĩ nghiêm trọng như vậy, cho dù xảy ra chuyện thì thế nào được chứ? Chỉ cần con người còn sống, sẽ không có thất bại thật sự, anh có thể làm được rất nhiều việc đấy nhé. Yên tâm đi, của hồi môn của em nhất định không thiếu một phần nào đâu.”

Cô không rõ lắm anh có biết cô đang nhắc đến cái gì không, nhưng thái độ của anh, khiến mắt cô đỏ lên.

Đã lâu rồi Tô Y Lâm và Thẩm Đại Ngưng chưa gặp nhau, Thẩm Đại Ngưng đương nhiên nhận lời hẹn của Tô Y Lâm. Hai người đến một cửa hàng đồ ngọt, đồ ngọt ở cửa hàng này màu sắc mê người, hương vị ngon, ngoại trừ giá hơi cao hơn bên ngoài thì dường như cũng không tìm ra được khuyết điểm khác, nơi đây có một loại cảm giác thanh nhã nhẹ nhàng, giống như ở một nơi sang trọng nào đó, hưởng thụ một kiểu phục vụ đặc biệt.

Lúc vào cửa, Thẩm Đại Ngưng liền phát hiện trong cửa hàng có rất nhiều cô gái trẻ, cô chau mày nhìn về phía Tô Y Lâm ở đối diện, “Có lẽ chúng ta vẫn còn có thể giả bộ như một thiếu nữ, cũng không biết còn có thể giả bộ được bao lâu nữa, vừa nghĩ đến một ngày mình trở nên già nua thì đã cảm thấy rất kinh khủng rồi.”

Thẩm Đại Ngưng vừa mở miệng, Tô Y Lâm liền nở nụ cười, “Tớ thấy tớ tìm cậu ra là toi công rồi.” Cô lắc đầu, đồng thời lại có phần may mắn.

Rất nhanh chóng, dường như Thẩm Đại Ngưng có thể hiểu được ý của Tô Y Lâm, “Cậu cũng xem báo rồi?”

Hiện giờ Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn có thể đủ để lên trang nhất, hiện tại giới truyền thông nghiêm nhiên coi Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn thành một đôi, thậm chí không ngủ không nghỉ coi chừng Liễu Tư Ngôn, hỏi Liễu Tư Ngôn tình trạng hiện giờ, phần lớn là Liễu Tư Ngôn không nói gì, mà giới truyền thông đã đào ra tất cả sự tích về Liễu Tư Ngôn, bắt đầu từ lúc Liễu Tư Ngôn đi học có thành tích học tập cao, cho đến khi tiến vào giới thời trang, bắt đầu bộc lộ tài năng và trở thành nhà thiết kế, cuối cùng gặt hái được giải thưởng lớn. Hiện tại rất nhiều người vô cùng có thiện cảm với Liễu Tư Ngôn, cho rằng làm phụ nữ thì nên học theo Liễu Tư Ngôn, phải có sự nghiệp đáng tự hào của riêng mình, cho dù trên phương diện tình yêu có không được như ý thì vẫn còn sự nghiệp mà mình yêu thích nữa. Thậm chí có người còn phân tích, Chu Thừa Trạch vẫn tâm tâm niệm niệm Liễu Tư Ngôn như cũ sau bao năm như vậy, có lẽ chính bởi vì sự độc lập này của Liễu Tư Ngôn, tình yêu sự nghiệp phân rõ ràng, con người có tính cách độc lập mới có sức hấp dẫn nhất.

Tô Y Lâm gạt đầu, quả thật cô có xem báo, biết được tình hình hiện giờ của Thẩm Đại Ngung, “Cậu... lưu tâm không?”

Thẩm Đại Ngung nghiêm túc ngẫm nghĩ, “Tớ lưu tâm hay không, có thể quyết định kết quả cuối cùng sao? Nếu không thể quyết định, cần gì phải suy nghĩ chứ?”

Tô Y Lâm suy xét lời của Thẩm Đại Ngung, vậy mà lại cảm thấy vô cùng có lý, nhưng cũng không hẳn như thế. Rất nhiều chuyện, nghĩ nữa nghĩ mãi thì cũng không có ý nghĩa, chỉ bằng chẳng nghĩ gì thì hơn, cứ sống cuộc đời sáng khoái là được.

“Vậy cậu định làm gì?” Tô Y Lâm vẫn rất lo lắng cho Thẩm Đại Ngung, kiểu tính cách của Thẩm Đại Ngung, đương nhiên sẽ có cả mảng người nói cô không tìm không phổi, gặp được chuyện như thế cũng không khó chịu gì gì đó, nhưng trong cuộc sống, ở một thời khắc nào đó, Thẩm Đại Ngung nghĩ đến cuộc hôn nhân đổ vỡ cùng với việc chồng cô và một người phụ nữ khác ở bên nhau, cô cũng là người, có lẽ cũng sẽ khó chịu. Chi là người đã quen tỏ ra không tìm không phổi rồi, có lẽ liền thật sự quen với đáng về đó.

“Cứ vậy thôi, qua ngày này rồi ngày khác, còn có thể thế nào được nữa?” Cô lo lắng, “Không phải rất nhiều người đều nói tính tình tớ không tốt không xứng với Chu Thừa Trạch sao, hiện tại không phải rất tốt à, những người đó đều trở thành nhà tiên tri cả, Chu Thừa Trạch cũng có thể ở bên người phụ nữ có thể xứng đôi với anh ta rồi.”

“Lời này nghe cũng thật là tức giận ha.” Tô Y Lâm mỉm cười.

Thẩm Đại Ngung cũng cười thần bí, “Nói thật cho cậu biết này, tuy Chu Thừa Trạch là bản thân tớ không cần, nhưng tớ sẽ không chúc phúc anh ta như cũ, hơn nữa mỗi ngày trong lòng tớ đều sẽ nguyện rửa anh ta nhất định không thể hạnh phúc, cái cảm giác nguyện rửa thật sự là quá thích mà.”

Tại giây phút này, Tô Y Lâm mới cảm thấy được, Thẩm Đại Ngung đó đã quay trở lại rồi, cô bất giác bật cười, “Có cần chuẩn bị rồi gỡ đồ để cảm kim không?”

“Chủ ý này không tồi, cảm ơn đã đề xuất nhé. Vậy bữa này tớ mời, bày tỏ lòng cảm ơn ý mà.”

Tô Y Lâm, “...”

Hai người ăn thứ này thứ nọ, nói chuyện rất tùy ý. Tô Y Lâm nói mình và chị dâu ở chung rất tốt, sức khỏe bố cũng tốt lên rất nhiều, điều khiến cô càng vui là quan hệ giữa cô và anh trai dường như có bước tiến vượt bậc, tất cả đều phát triển theo chiều hướng tốt. Tô Y Lâm nói không ngừng cháu nhỏ nhà mình đáng yêu cỡ nào, lúc nhắc tới người nhà, trên mặt cô không giấu nổi niềm vui sướng.

Thẩm Đại Ngung yên lặng nhìn Tô Y Lâm, có thể biết được dường như hiện giờ Tô Y Lâm thật sự sống rất vui vẻ.

“Y Lâm, cậu nói xem, tớ có phải người rất ích kỉ không?” Thẩm Đại Ngung nhủ mảy, bố mẹ đối tốt với cô như vậy, cô liền tiếp nhận, rất ít khi suy nghĩ cho bố mẹ. Mà con gái cô, cô căn bản chưa từng muốn nhận quyền nuôi dưỡng nó. Hôn nhân của cô, cô được ngày nào hay ngày ấy, cũng không thỏa hiệp nửa phần, nói kết hôn là kết hôn, nói giải tán là giải tán, cũng không tự kiểm điểm mình cái gì. Rốt cuộc cô có được tính là một người phụ nữ ích kỉ đến cực độ không nhỉ!

“Tớ cảm thấy cậu rất tốt.” Tô Y Lâm thân nhiên mở miệng, ngữ khí vừa kiên định vừa chân thành.

Thẩm Đại Ngung hơi cong cong môi, Tô Y Lâm chỉ tỏ ý rằng mình rất tốt, lại không trả lời xem rốt cuộc mình có tính là ích kỉ hay không, có lẽ là có tính nhỉ, kiểu này trong mắt Tô Y Lâm có thể chấp nhận được, có lẽ đây là nguyên nhân hai người có thể trở thành bạn?

“Vốn tớ rất tốt mà!”

Tô Y Lâm bật cười.

Hai người hàn huyên một lát, xử lý sạch đồ ăn trên bàn, Thẩm Đại Ngung mới mở miệng: “Cậu còn có chuyện khác muốn nói với tớ không?”

Tô Y Lâm lắc đầu, “Không có. Ừm, lần sau lúc cậu ra ngoài gặp tớ, nhất định phải đưa Mưa Nhỏ đến đấy, tớ rất nhớ con bé.”

Thẩm Đại Ngung cười đồng ý. Cô nghĩ, bản thân mình không ích kỉ sao? Cô rất rõ ràng Tô Y Lâm gọi mình ra là vì chuyện khác, nếu không trong mắt Tô Y Lâm sẽ không có cảm giác ưu sầu như vậy, chuyện của Tô Y Lâm tuyệt đối sẽ không phiền đến cô, vậy thì chính là chuyện trong nhà, dựa theo thái độ vừa rồi của Tô Y Lâm, người nhà cũng không tồi, vậy vấn đề chính là công ty nhà họ Nhâm. Có lẽ đây mới là mục đích thật sự mà Tô Y Lâm muốn tìm mình, nhưng Tô Y Lâm lại vẫn không mở miệng, có lẽ là cảm thấy tâm tình mình không tốt, hoặc là không muốn phiền đến mình, bởi vì phiền toái này quả thực rất lớn...

Mà cô thì sao, rõ ràng cô biết, nhưng cô lại không tò mò hỏi xem Tô Y Lâm đã gặp phải chuyện gì như trước đây. Muốn cứu một công ty, đó cũng không phải một con số nhỏ, tuy rằng cô biết rõ, nếu mình mở miệng, bố mẹ sẽ không phản đối. Cô nhớ tới lời của Chu Thừa Trạch, rất nghi ngờ liệu có phải nhà mình thật ra đã xảy ra chuyện gì đó không, khi cô còn chưa làm rõ tình hình trong nhà mình, cô sẽ không tùy tiện đồng ý giúp đỡ người khác, cho dù đó là bạn tốt nhất.

Giang Thanh Dịch sắc mặt không vui đi vào nhà hàng có tiếng tăm hàng đầu thành phố, nơi này có thể nổi tiếng, nguyên nhân rất lớn là giá đồ ăn đắt quá mức, tiếp đó là đồ ăn ở đây giống như chứa thứ gì đó rất đẹp để tinh tế, rất nhiều người nói thẳng, đồ ăn ở đây thật sự có thể dùng để thưởng thức, đẹp đến mức người ta không nỡ ăn, đương nhiên, cũng đầy đủ hương sắc. Hơn nữa ông chủ nhà hàng vô cùng làm màu, có tiền là có thể đến ăn? Muốn được đẹp, chế độ khách VIP là đủ rồi? Đặt trước rồi nói sau. Có điều Thẩm Đại Ngưng không cần đặt trước cũng không cần trở thành khách VIP, bởi vì ông chủ nhà hàng là fan của Thẩm Đại Ngưng, sau khi nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng, anh ta không ngừng tỏ ý rằng sẽ tặng miễn phí một bữa thức ăn, còn vô cùng hóng hớt hỏi thăm về quan hệ hiện giờ giữa Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch nữa.

Thẩm Đại Ngưng tán gẫu với ông chủ rất vui vẻ, bán tin tức của mình, yêu cầu ông chủ mời cô ăn miễn phí một bữa, lần sau cô mang bạn đến ăn nữa thì nhất định sẽ không mất tiền.

Sau khi Giang Thanh Dịch đi đến trước mặt Thẩm Đại Ngưng, anh nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng lấy chuyện của mình để đổi lấy bữa cơm, sắc mặt phải gọi là rất dễ coi.

Sau khi nhìn thấy Giang Thanh Dịch, dường như ông chủ hiểu được điều gì đó, ý cười trên mặt vô cùng nghiền ngẫm. Mà Thẩm Đại Ngưng và Giang Thanh Dịch cũng không phải người thích giải thích, tùy ông chủ mang dáng vẻ như phát hiện bí mật động trời.

Giang Thanh Dịch ngồi xuống chỗ đối diện Thẩm Đại Ngưng, “Nghèo nàn đến mức chỉ có thể tự bán mình để đổi lấy đồ ăn?”

“Cảm ơn đã khích lệ, rất nhiều người muốn bán nhưng vẫn không có người bằng lòng ra giá đấy!” Cô không cho rằng đó là sự tui hổ, ngược lại còn rất vinh quang ấy chứ.

Giang Thanh Dịch hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn, tựa hồ liếc Thẩm Đại Ngưng thêm một cái cũng rất không thoải mái vậy, “Nói đi, chuyện gì?”

“Xem anh kia, mời anh ăn một bữa mà cứ như là em rất có mục đích ấy. Từ lúc nào lại nhỏ mọn như vậy?” Thẩm Đại Ngưng cảm thực đơn, thỉnh thoảng liếc nhìn người đối diện một cái.

“Không dám tự mình đa tình đâu ạ, từ lúc nào em gọi anh ra mà không phải để lợi dụng anh?” Anh cười nhạo một tiếng, dường như nhớ tới điều gì đó, ánh mắt lại có nét chăm chọc nhân nhật.

“Rồi rồi, em đã quên hết rồi, trí nhớ anh cũng đừng tốt như vậy chứ.” Cô cảm thực đơn, nói tên đồ ăn với bồi bàn ở một bên, gọi liền một phát hàng đông món.

“Em ăn hết được?” Giang Thanh Dịch nhin không được mở miệng.

“Em mời khách, anh nói lời vô ích nhiều như vậy làm gì?” Thẩm Đại Ngưng không quá vui liếc mắt nhìn Giang Thanh Dịch, “Anh cũng gọi món đi, đỡ phải nói em ích kỉ chỉ biết gọi những món mình thích.”

Giang Thanh Dịch nặc kệ cô.

Sau khi bồi bàn cảm thực đơn đi, Thẩm Đại Ngưng mới có chút lo lắng, “À, anh mang thẻ chứ? Đồ ăn ở đây hình như hơi đắt, có điều với anh thì chắc chắn chỉ là chuyện vặt thôi.”

Giang Thanh Dịch nhíu mày, dùng ánh mắt ý bảo chuyện này có liên quan gì sao.

Đương nhiên là có liên quan á, Thẩm Đại Ngưng cười vô cùng xán lạn, “Em mời khách anh trả tiền mà!”

“Thẩm Đại Ngưng, em đúng là không biết xấu hổ trước sau như một.”

“Cảm ơn đã khích lệ.” Cô tỏ vẻ nhận lời khen này.

Đồ ăn được bung lên, thật sự vô cùng hấp dẫn, hương sắc đều đạt tới mức cao nhất, những món ăn này, lấy di động chụp lại, có lẽ nhìn qua giống tác phẩm nghệ thuật chứ không phải một bữa thức ăn vậy.

Thẩm Đại Ngưng đương nhiên không tiếc đồ ăn rồi, cô cầm đũa bắt đầu đánh chén.

Giang Thanh Dịch không quá có hứng với những thứ này, vẻ mặt anh hơi nghiêm túc, “Nói đi, chuyện gì. Lát nữa anh còn có việc cần xử lý.”

Về mặt anh nghiêm túc, cô liền biết anh không phải nói cho có lệ, “Có phải nhà em xảy ra chuyện gì đó?”

Giang Thanh Dịch nhướn mày, cảm thấy lời này có chút buồn cười, “Chuyện của nhà em lại còn cần hỏi người khác?” Anh ngẫm nghĩ rồi cũng không tiếp tục chế nhạo đối phương nữa, “Ừm, tình hình không tốt lắm, vấn đề rất nhiều, sao, đột nhiên định làm chiếc áo bông nhỏ của bố mẹ?”

Thẩm Đại Ngưng chỉ đang hoài nghi, giờ bị Giang Thanh Dịch nói ra, ít nhiều có chút không thoải mái, “Sao lại như vậy? Bố mẹ em đắc tội với người khác?”

“Đúng vậy, đắc tội với người khác, không đắc tội người khác thì có thể có đứa con gái hiếm có như em sao? Sau khi em được sinh ra, bố em càng ngày càng ít chú ý đến sự nghiệp, vốn có năng lực cạnh tranh chiếm trước thị trường của người khác để biến thành cũi cho mình, sau đó là giữ vững thị trường vốn có, nhưng thời gian đó các công ty khác đều cạnh tranh ác liệt, sức cạnh tranh lại càng lớn. Sau đó bố mẹ em gần như dồn hết cả tâm tư vào em, đối với chuyện công ty thì chú ý được mấy phần? Có thể chống đỡ được như bây giờ đã là rất không tồi rồi.” Anh gấp một miếng thức ăn, “Em thật sự phải cảm ơn chồng trước của em đây, bởi vì liên quan đến nhà họ Chu, người khác hoặc ít hoặc nhiều đều không dám ra tay quá mạnh. Hiện giờ em và Chu Thừa Trạch đã ly hôn, có người thù, phát hiện động vào nhà em thì nhà họ Chu không có phản ứng gì, một khi đã vậy, đương nhiên phải nhào vào găm chứ...”

Thẩm Đại Ngưng âm thầm thờ dài.

A, hôn nhân của cô còn có khuyết điểm ảnh hình này nữa?

Cô ăn không vào, càng nghĩ càng khó chịu.

Giang Thanh Dịch thì lại chậm rãi dùng com, muốn khí chất có khí chất, muốn tao nhã có tao nhã.

Cô cũng biết hiện tại mình tức giận cũng vô ích, “Đúng rồi, hiện tại anh có ý gì với Y Lâm?”

“Chính là ý mà em nghĩ đấy.” Ngay cả đầu anh cũng chẳng buồn ngẩng lên.

Đúng là cái tên khi gió thích chọc giận người khác! Nhưng cô không mắng thành tiếng, “Hình như nhà cậu ấy xảy ra chuyện gì đó, nếu là ý kia, vậy xuất chút máu đi!”

Giang Thanh Dịch liếc nhìn cô một cái, nở nụ cười, “Sao không nhắc đến chuyện nhà em để anh xuất chút máu thế?”

“À, đó là em tự mình hiểu mình mà.”

Giang Thanh Dịch lại cười lạnh, “Thật vậy cơ, vậy lúc em lợi dụng anh, sao ngay cả mắt cũng chưa từng chớp lấy một cái? Vẫn cảm thấy anh trước kia ngu xuẩn dễ lừa bị em đùa giỡn trong lòng bàn tay, hiện tại cảm thấy không thú vị nên thu tay về?”

Thẩm Đại Ngưng dùng ngón trỏ lắc lắc trước mắt anh, “Đàn ông đàn ông đừng nhỏ mọn ghi thù như vậy chứ!”

Anh nhìn cô, hừ cười một tiếng, tiếp tục ăn com.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Kì nghỉ đông này, đối với tôi mà nói, ý nghĩa duy nhất là nó liên quan đến Chu Thừa Trạch. Tôi cảm thấy tôi giống như tiến vào giữa suy nghĩ nào đó, chuyện ngày hôm đó được tôi phát đi phát lại trong đầu, mỗi một chi tiết đều được phóng đại, tôi hoài niệm chuyện ngày hôm đó. Thậm chí bởi vì nhớ tới hình ảnh đó mà đồ mặt nằm trên giường nữa.

Nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy tôi và cậu ấy khiêu vũ, tốt đẹp như vậy.

Rất nhanh chóng đã đến khai giảng, tôi có chút kích động, do đó cũng hơi hoảng hốt. Tôi sợ nhìn thấy Chu Thừa Trạch, rồi lại rất muốn rất muốn nhìn thấy cậu ấy, tôi không biết sau khi nhìn thấy tôi thì cậu ấy có lựa chọn chào hỏi không nữa, cũng không biết chúng tôi gặp lại một lần nữa, nên sử dụng thế nào. Nhưng tôi nghĩ đến việc cậu ấy chưa bao giờ đối xử với tôi giống như người xa lạ vì có liên quan đến Liễu Tư Ngôn, trong lòng có thứ cảm giác khó chịu không nói nên lời. Tôi muốn tự cười bản thân mình, có phải đến bây giờ, chuyện này cũng có thể được gọi là rơi quá sâu vào tình cảm với một chàng trai xa lạ không nhỉ.

Buổi chiều khai giảng hôm đó, sau khi chủ nhiệm lớp nói mấy câu theo thói quen thì liền sắp xếp cho mấy bạn đi ôm sách, tôi nằm trong số đó. Tôi đi hơi chậm, mấy nam sinh đã ôm sách rồi đi rồi, con người họ đều không tôi, chỉ chờ đợi cho tôi mấy quyển sách thôi, ý là coi như xong rồi, mà trong tay họ đều ôm chồng sách dày, nhíp chân vội vã.

Tôi đi đến chỗ lấy sách, đối chiếu số lượng sách cần lấy với cô giáo, sau đó mượn sách. Quay người lại, tôi liền thấy Chu Thừa Trạch, cậu ấy đang giúp lấy sách cho lớp cậu ấy.

“Thật khéo.” Cậu ấy chủ động đi tới, khoe miệng cười nhẹ nhàng thoải mái, tôi chưa bao giờ cảm thấy được một nụ cười có thể vừa đúng như thế, “Sao cậu lại tới ôm sách? Học sinh nam lớp cậu thì sao!”

“Chuyện này mình quản mà.” Tôi cười, tôi phải đến kiểm tra đối chiếu số lượng gì gì đó...

Dường như cậu ấy hiểu được, cười với tôi, “Cần giúp không? Mình giúp cậu cầm nhé!”

Tôi lắc đầu, “Không cần, không cần.”

Chỉ có mấy quyển sách thôi, hoàn toàn không cần đến cậu ấy, nhưng không hiểu sao, tôi đỏ mặt.

Lúc này, mấy bạn nữ lớp tôi từ ngoài tiến vào, nhìn nhìn tôi, lại nhìn Chu Thừa Trạch, trong ánh mắt đều có sự tìm tòi nghiên cứu. Tôi nhanh chóng xoay người, không biết là đang tránh né điều gì.

“Mấy bạn nam lớp mình nghĩa khí thật, ôm sách đi cả rồi.”

“Đúng vậy đó... Bạn tớ bảo mấy bạn nam lớp cậu ấy rất nhỏ mọn, làm gì cũng nam nữ giống nhau. Vẫn là lớp mình tốt hơn...”

...

Mấy cậu ấy nói lời này, Chu Thừa Trạch gật đầu, sau đó ôm sách rời đi. Mà sau khi đối chiếu số liệu xong, tôi cũng ôm số sách còn lại rời đi.

Nhưng tôi thật không ngờ, ngày hôm sau, trong lớp liền truyền ra tin đồn. Vậy mà tôi trở thành nữ chính trong tin đồn đó nữa, họ đều nói, tôi thích Chu Thừa Trạch.

Trích nhật ký của Thẩm Tây Nguyệt

Thẩm Đại Ngưng ăn rất no, nội tâm còn có chút cảm giác thỏa mãn vì đã bắt chẹt được người khác. Cô thông thả về nhà. Về đến nhà, Vu Tử và Thẩm Việt hiển nhiên quan tâm hỏi cô đã ăn cơm chưa, muốn ăn gì để họ đi nấu. Thẩm Đại Ngưng lắc đầu, tiện thể xoa xoa bụng mình, tròn vo à. Cô ăn được không tòi, nghĩ cái nhà hàng đó tuy đắt nhưng quả thật đồ ăn rất ngon, hơn nữa có thể kích động cảm giác thỏa mãn của người ta, cảm thấy có thể ăn cơm ở đó đã rất thích thú rồi vậy.

“Bố mẹ còn chưa ăn sao?” Cô hậu tri hậu giác lấy di động ra, mới nhìn thấy thì ra mẹ gọi điện cho mình mấy lần, nhưng mình không tiếp lần nào, “Bố mẹ mau đi ăn cơm đi.”

Cô nói xong thì cũng không chuẩn lên phòng như trước, mà là ngồi ở phòng khách, sau đó bật tivi lên. Động tác của cô rất bình thường, không có gì không đúng, lại khiến Vu Tử và Thẩm Việt cảm thấy kì lạ, bởi vì Thẩm Đại Ngưng rất ít khi xem tivi, cô thích ở trong một không gian nhỏ, thích nhàn nhã xem, bởi vì cô xem tivi, bất luận là phim truyền hình hay là chương trình tạp kĩ thì đều thích bị cuốn vào nhanh.

Vu Tử và Thẩm Việt cũng không suy đoán hành vi kì lạ của con gái quá mức, mà là đi ăn cơm, hai vợ chồng vừa nghe âm thanh phát ra từ tivi vừa ngồi ăn cơm, vẫn là cảm thấy có chút kì quái, vì thế ăn cơm rất nhanh, thậm chí bữa ăn chưa kịp dọn bát đĩa chưa kịp rửa đã đi đến ngồi đối diện với Thẩm Đại Ngưng.

Vừa rồi lúc ăn cơm, Vu Tử và Thẩm Việt âm thầm suy nghĩ, cảm thấy có lẽ con gái bị kích thích vì Chu Thừa Trạch bạc tình, lúc này mới ít nhiều có chút biến hóa, làm cha mẹ thì đương nhiên phải an ủi con gái rồi.

“Ngưng Ngưng à, hôm nay đi đâu thế?” Đôi mắt Vu Tử hạn không thể dán trên người con gái.

“Đi loanh quanh thôi, con đi gặp bạn mà.” Cô nói xong, mới phát hiện thì ra họ đều ngồi vào đối diện mình rồi, từ khi nào họ lại ăn cơm nhanh như vậy?

Vu Tử gật gù đầu, “Đi ra ngoài một chút cũng không tòi, rất không tòi.”

Thẩm Đại Ngưng nhắm mắt, tắt tivi, bỏ điều khiển xuống, “Bố mẹ có chuyện muốn hỏi con à?” Cô nhìn thấy họ đồng thời gật đầu, lại mở miệng: “Đúng lúc, con cũng có chuyện muốn hỏi bố mẹ, vậy con hỏi trước nhé?”

Vu Tử và Thẩm Việt lại gật đầu.

“Gần đây công ty đã xảy ra chuyện sao?” Giọng nói của cô bình tĩnh, tuy rằng là ngữ khí hỏi, nhưng rõ ràng có ý khẳng định.

Vu Tử và Thẩm Việt đồng thời sững sốt, hoàn toàn không ngờ rằng cô lại nhắc đến chuyện này. Mấy giây sau Thẩm Việt mới phản ứng lại, “Ngưng Ngưng nghe ai nói bậy thế...”

Thẩm Đại Ngưng rất không bình tĩnh mà nhú mày, “Được rồi được rồi, đừng mang dáng vẻ này nữa, kém đến trình độ này?”

Thẩm Việt vừa thấy thái độ của con gái, đã biết chắc chắn thông qua cách nào đó cô đã biết được rồi, vì thế ông cũng không tiếp tục giấu giếm nữa, nói đại khái tình hình công ty. Tình hình gay go đến hơi phức tạp, quản lý chủ chốt bị người ta dùng lương cao cuốn đi, không ít cơ mật thương nghiệp bị tiết lộ, còn có mấy vụ kiện quần thân...

Thắm Đại Ngưng yên lặng nghe, cũng chỉ là nghe mà thôi, cô có thể nghĩ ra biện pháp nào được chứ, cô đương nhiên hy vọng mình là một thiên tài, nói vanh vách ra cách giải quyết được, nhưng trên thực tế cô nghe mấy chuyện phức tạp thế này thì đều cảm thấy đầu như bở làm hai vậy...

“Ngưng Ngưng, con cũng không cần lo lắng chuyện trong nhà đâu.” Thắm Việt nói lời này còn có vài phần tự hào, “Chuyện công ty mà tiếp tục hỏng bét thì cũng không sao, bố đã sớm nghĩ thông suốt rồi, trong chuyện làm ăn sẽ luôn có thành công và thất bại, bố thành công nhiều năm như vậy cũng đủ rồi, quan trọng nhất là gia đình thịnh vượng, chỉ cần con và mẹ con sống tốt, bố cảm thấy tất cả đều được hết. Lúc trước bố đã mua cho con mấy căn hộ, các khoản tiền cũng sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi, bất luận tình hình công ty thế nào thì cũng sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của gia đình chúng ta.”

Thắm Đại Ngưng liếc mắt nhìn bố, vậy mà ông đã nghĩ thông rồi, “Bố không liều mạng cũng không có quyết tâm vươn lên thế này, lúc bố gây dựng sự nghiệp vận khí tốt đến thế nào vậy?”

Bởi vì lời của con gái, về mặt Thắm Việt vô cùng cứng nhắc, chỉ là rất nhanh chóng, ông điều chỉnh trạng thái của mình, cười ha ha vài tiếng rồi chuẩn bị bỏ qua đề tài này.

Thắm Đại Ngưng cũng cảm thấy chỉ có thể như vậy thôi, nếu không thì có thể thế nào chứ, chẳng lẽ còn bắt bố mình có chí khí quyết tâm giành lại thứ đã mất hay sao. Cô cảm thấy không thú vị, đứng dậy đi về phòng mình.

Vu Từ lại phát hiện sự khác thường của chồng, sau khi con gái nói ra câu nói đó, Thắm Việt rõ ràng có vài phần tổn thương, chờ Thắm Đại Ngưng rời đi, Vu Từ mới thở dài, “Ngưng Ngưng không biết gì cả, ông đừng trách nó, nó nhanh nhồm nhanh miệng chứ không có ác ý gì đâu.”

“Con gái tôi, đương nhiên tôi biết rõ chứ.” Thắm Việt cười cười, dường như không để ý chuyện vừa mới xảy ra.

Nhưng Vu Từ lại rất rõ ràng, vừa rồi không nghi ngờ gì lời của con gái đã đâm vào nỗi đau của chồng bà. Trước kia đương nhiên Thắm Việt sẽ không có kiểu suy nghĩ này, thậm chí năm đó nếu nghe những lời như vậy thì ông nhất định sẽ khịt mũi khinh bỉ. Thắm Việt khi đó, lựa chọn gây dựng sự nghiệp, ăn thứ kém nhất, mặc những thứ kém nhất, dùng tất cả tiền bạc và thời gian dành cho sự nghiệp, chính là rất muốn thành công. Thắm Việt quả thực cũng thành công rồi, sau khi thành công, mục tiêu chính của Thắm Việt là ngày càng mở rộng công ty, ông ngày càng bận rộn, số lần về nhà ngày càng ít. Vu Từ đương nhiên muốn nói chuyện với chồng, nhưng chí hướng của chồng bà như thế, mỗi lần công ty tiến thêm một bước ông lại hưng phấn không thôi, Vu Từ nhìn thấy dáng vẻ vui như đứa trẻ của chồng, cùng với nét mệt mỏi trong mắt ông, bà không nói nên lời bảo ông dừng lại.

Sau đó thì sao, sự nghiệp của ông thành công, năm đó rất thành công hết sức thành công, nhưng hai người lại mất đi người quý giá nhất. Khi đó Thắm Việt mới phát hiện, vậy mà bản thân mình chưa từng đi họp phụ huynh cho con gái bảo bối Tây Nguyệt lần nào, một lần cũng không có. Tây Nguyệt xảy ra chuyện, khiến cái nhà này hoàn toàn u tối, khi đó Thắm Việt mới tự hỏi bản thân, thành công mà ông theo đuổi có ý nghĩa gì?

Vu Từ thở dài, trầm mặc thu dọn phòng bếp rồi rửa bát.

Khi bà làm xong tất cả, bà đi đến phòng của Thắm Đại Ngưng.

Thắm Đại Ngưng đang nằm bò trên giường, chân còn đang không ngừng đu đưa, ngón tay đang trượt trên di động. Vu Từ đi vào, ngồi bên giường, bà nhìn con gái. Kì thật bộ dạng Thắm Đại Ngưng nhìn qua thì không giống Vu Từ cũng chẳng giống Thắm Việt, có điều lúc nghiêm túc thì mới có thể phát hiện ngũ quan cô có nét giống mẹ có chỗ giống bố, người khác miêu tả Thắm Đại Ngưng được di truyền hết những nét đẹp nhất của bố mẹ, những lời này tuyệt không sai, chỉ nhìn mặt cô, tuyệt đối là khuôn mặt xinh đẹp thu hút mọi người. Lúc Vu Từ vừa mới sinh Thắm Đại Ngưng thì vẫn chưa có cảm giác gì, khi gương mặt cô hơi hé lộ ra, chính là khuôn mặt búp bê tinh xảo. Người ta thường nói cô gái nào ngày còn nhỏ xinh xắn thì lớn lên sẽ không quá xinh đẹp, còn Thắm Đại Ngưng thì ngày nhỏ bộ dạng xinh xắn, lớn lên lại càng hấp dẫn.

“Ngưng Ngưng, về sau đừng nói như thế với bố con nữa.” Vu Từ không ủng hộ, thở dài.

Thắm Đại Ngưng cắt di động, quay sang nhìn mẹ, “Con biết rồi.”

Vu Từ vươn tay vuốt tóc con gái, ôm Thắm Đại Ngưng vào lòng, đây là bảo bối của bà, là bảo bối của cả nhà họ, cũng là niềm hy vọng của gia đình này.

Thắm Đại Ngưng cảm nhận được thứ tình cảm đặc biệt của mẹ, không nói một lời, để mẹ ôm mình.

Vu Từ không ở lại bao lâu thì đi ra, Thắm Đại Ngưng nhìn bóng lưng mẹ thì có chút đăm chiêu.

Ban đêm, sau khi Vu Từ và Thắm Việt đều đã đi ngủ, Thắm Đại Ngưng ra khỏi phòng, cô đi đến gian phòng cuối hành lang. Cô đi vào, cẩn thận đóng cửa lại, không tạo ra tiếng động nào. Gian phòng này là phòng cho khách, vẫn không có ai ở, bởi vậy giường cũng không trải ga. Cô đi đến ban công, cẩn thận trèo lên lan can, sau đó từ không trung đi đến một gian phòng ở trên lan can, cô cẩn thận nhảy, sau đó phúi phúi bụi trên tay. Cửa sổ trên ban công mở ra là có thể tiến vào gian phòng này, mà cửa gian phòng đó, sớm đã bị bịt kín rồi.

Cô đi vào, cảm giác này thật đúng là giống căn phòng ma. Bởi vì trên tường dán một vài tấm ảnh, trên ảnh là một nữ sinh trẻ trung tươi tắn, phần lớn đều là ảnh một người, một vài bức thì là ảnh chụp cùng bố mẹ. Trong phòng rất âm u, chỉ có thể tồn tại những vầng sáng như ẩn như hiện, cô đi qua, ngồi trên giường, sau đó bỏ điện thoại ra bật đèn lên.

Cô và nữ sinh trong bức ảnh có cùng bố mẹ, nhưng khi cô sinh ra, nữ sinh đó đã mất rồi, cảm giác đó thật ra rất kì quái, giống như một kiểu tiếp diễn của sinh mệnh vậy.

Căn phòng đương nhiên có rất nhiều bụi, cô cũng không để ý, cứ ngồi như vậy. Có lẽ là biết được nữ sinh trong những tấm hình trên tường đã chết, vì thế căn phòng này cũng có vài phần âm khí. Thẩm Đại Ngưng đã phát hiện từ lâu, căn phòng này có thể khiến những phiền muộn của cô trở nên an tĩnh lại, cô rất buồn bực, nhưng đừng an ủi cô, càng đừng hỏi cô là vì sao.

Từ ngày còn rất nhỏ cô đã phát hiện căn phòng này, có lẽ là có tâm tư muốn phản nghịch, bố mẹ càng cấm thì cô lại càng muốn vào xem đến cùng, vì thế thừa dịp họ không chú ý, cô vẫn nghĩ cách để vào căn phòng này.

Nhiều năm như vậy, căn phòng này cũng chưa từng thay đổi, ngoại trừ lớp bụi lại càng thêm dày.

Căn phòng không lớn, có một chiếc giường rất thoải mái, phía trên hai ngăn tủ đầu giường đều sắp xếp gọn gàng, một bên bày một vài thứ vật phẩm tinh xảo, một bên bày cốc uống nước và các loại kẹp tóc. Bên cạnh giường là tủ quần áo, tủ không lớn, lại rất đẹp, có những bông hoa nhỏ màu xanh để trang trí. Sau đó tiến vào phòng có một chiếc bàn học, trên bàn học có một chồng sách, một chiếc gương xinh xắn, còn có mấy loại lược gì đó. Căn phòng rất ngăn nắp, dường như có thể tưởng tượng ra được người ở căn phòng này là một nữ sinh rất nhu thuận, cô ấy có thành tích xuất sắc, là cô con gái ngoan ngoan hiểu chuyện, đồng thời cũng là kiểu nữ sinh mà bề trên thích khen ngợi nhất.

Rất hiển nhiên, tính cách nữ sinh này không có gì giống với Thẩm Đại Ngưng cả, liếc mắt một cái nhìn chiếc giường giống như ổ chó của Thẩm Đại Ngưng là có thể khỏi cần nói gì rồi.

Thẩm Đại Ngưng thở dài một hơi, có lẽ là yên ắng quá mức, dường như cô có thể cảm thấy được tiếng thở của mình cũng có âm vọng lại.

Tuy rằng tâm tình phiền muộn của cô đã ổn định lại không ít, nhưng cô lại không quá thoải mái như cũ, cô trực tiếp nằm xuống giường, cũng không để ý nó bẩn đến mức nào, “Thẩm Tây Nguyệt... chị xem, tâm tư của chị chỉ có mình em biết. Chị có hận em không, người đàn ông chị thích đến vậy, rõ ràng em chiếm được, lại cố tình không chút quý trọng, sau đó bỏ anh ta, rồi anh ta lại về với người phụ nữ ở bên anh ta lúc ban đầu. Em đoán, có lẽ chị sẽ rất hâm mộ em, bởi vì em làm được chuyện mà cả đời chị cũng sẽ không làm, bởi vì chị là nữ sinh ngoan, chị nhìn thấy Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn thắm thiết bên nhau, chị sẽ chúc phúc, mà em thì độc ác đi nguyện rửa họ...”

“Kì thật em cũng không biết suy nghĩ của em với Chu Thừa Trạch là thế nào nữa, thời điểm đó em chỉ cảm thấy chơi rất vui mà thôi. Bọn em hợp tác trong bộ phim tên, lúc ấy em nghĩ, một người cô quạnh, vậy hai người thì sao, hai người ở bên nhau thì như thế nào. Em thừa nhận em rất không có liêm sỉ mà quyến rũ anh ta, ai bảo anh ta suốt ngày bày ra cái bộ dạng lý trí đó chứ, chính là cái loại mà mấy cô gái nhỏ miêu tả ấy, ừm, cảm dục đó. Thật ra em chỉ muốn nhìn thấy dáng vẻ khác của anh ta thôi, sau đó lại cảm thấy không đạo đức một lần hình như cũng rất tốt, tiếp đó liền như vậy...”

“Kì thật tới bây giờ, em cũng cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ vậy. Em kết hôn với Chu Thừa Trạch, còn sinh con nữa. Cái loại cảm giác này vô cùng không thực tế, bởi vì ngay cả bản thân em cũng không biết vì sao mình lại làm vậy nữa, lúc ly hôn em đã nghĩ, như vậy hẳn là sẽ không có cái cảm giác bước trên mây đó nữa rồi! Nhưng trên thực tế, em cảm thấy em vẫn còn bước trên mây tiếp. Hiện giờ nhìn thấy Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau, vẫn là rất không thoải mái, năm đó cảm giác của chị là thứ cảm giác không thoải mái này sao?”

“Nếu năm đó em và Chu Thừa Trạch bằng tuổi, ừ, sao có thể có chuyện gì của Liễu Tư Ngôn chứ, vừa khai giảng em sẽ tóm lấy anh ta luôn. Với cái tính đó của anh ta, có thể tóm được thì vẫn có chút phiền toái, nhưng không sao, đa phần em dày mặt, anh ta còn chưa chấp nhận em ngày nào thì em cứ làm phiền anh ta ngày ấy, vẫn làm phiền anh ta, anh ta không chấp nhận em, em cũng có thể khiến anh ta không dám chấp nhận người khác luôn.” Có lẽ là nghĩ tới cảnh tượng đó, bản thân cô cũng cảm thấy buồn cười, cô cười khẽ.

Thật ra cũng chẳng thú vị gì, cho tới giờ cô cũng không thích kể về tâm sự của mình, bất kể là ai cũng không được, nhưng cô lại nói ra tâm sự của mình cho Thẩm Tây Nguyệt. Trong mắt cô, nếu Thẩm Tây Nguyệt còn sống, có lẽ sẽ là một bà chị gái hiền lành thấu hiểu lòng người, có đôi khi vẫn rất tiếc nuối, cô chưa bao giờ gặp Thẩm Tây Nguyệt, dù rằng ở đây có nhiều ảnh chụp như vậy.

Trầm mặc hồi lâu, cô lại khẽ hỏi: “Chị nói xem, em có cần đoạt lấy Chu Thừa Trạch không? Chính là cho dù không đoạt được thì cũng khiến Liễu Tư Ngôn không đoạt được ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày tên của tôi và Chu Thừa Trạch lại xuất hiện “có đôi có cặp” với nhau, vậy mà lại là tin đồn kiểu này nữa, tôi trở thành nữ chính trong tin đồn, xuất hiện cùng với cái tên của Chu Thừa Trạch. Chỉ là tôi ở trong miệng mấy bạn ấy, hiển nhiên mang theo vài phần “không biết liêm sỉ”, bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, Chu Thừa Trạch là của Liễu Tư Ngôn, dưới tình huống như vậy tôi lại vẫn cứ thích cậu ấy, không phải không biết liêm sỉ thì là gì!

Tôi không muốn tự tìm lý do để chối, bởi vì tôi không muốn trở thành người không chịu được những trói buộc đạo đức. Bởi vì đối với những người phá hoại tình cảm của người khác, những người đó luôn lấy cái cớ là “không kìm lòng nổi” rồi “cậu ấy ưu tú như thế, tôi thích cậu ấy là đương nhiên”. Tôi vẫn nghĩ, chỉ cần tôi không có hành động gì, thì sẽ coi như không “phá hoại”, hiện tại mới phát hiện, thật ra tôi cũng rất xấu xa. Tuy tôi chưa bao giờ có hành động gì, nhưng trong tâm tưởng lại thật sự mơ ước có được Chu Thừa Trạch.

Tôi nghĩ, theo một góc độ nào đó mà nói, chung quy tôi đã có lỗi.

Tin đồn càng lan càng mạnh, có lẽ vốn chuyện để tám về việc Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau đã lâu rồi, họ bức thiết muốn có chuyện để tám mới. Lúc nhìn tôi, ánh mắt các bạn học có vài phần soi kỹ và nghiên cứu. Có người nghị luận nho nhỏ về tôi, nói từng thấy tôi yên lặng đứng ở hành lang nhìn Chu Thừa Trạch trong phòng học. Còn có người từng nhìn thấy tôi đi theo sau Chu Thừa Trạch lúc tan học nữa. Những lời bàn tán đó có thể chứng minh tôi quả thực có ý với Chu Thừa Trạch.

Có lẽ đúng vậy nhỉ, có điều không cần họ chứng minh như thế, bởi vì tất cả chuyện này đều là sự thật.

Tôi thật không ngờ, Chu Thừa Trạch lại chủ động hẹn tôi ra ngoài.

Thật ra tôi rất thấp thỏm, bởi vì tôi thật sự không biết cậu ấy sẽ nói gì với tôi, là bảo tôi thu hồi tâm tư thiếu nữ đó, hay là khuyên tôi quay đầu lại vì tình cảm của cậu ấy và Liễu Tư Ngôn, hoặc là trách tôi tạo thành sự phiền nhiễu cho cậu ấy. Bởi vì hiện giờ, Liễu Tư Ngôn nhất định biết rõ về những tin đồn ấy.

Rất kì lạ, khi không nhìn thấy Chu Thừa Trạch, tôi hồi hộp đoán mục đích cậu ấy tìm tôi. Sau khi thấy cậu ấy, tôi lại vô cùng bình tĩnh, bất luận tiếp theo như thế nào, tôi sẵn lòng chấp nhận, dù sao cũng sẽ không có đả kích quá nặng, cho dù có, cũng rất tốt, một lần có thể khiến bản thân mình hoàn toàn hết hy vọng.

Chỉ là khi tôi đi đến trước mặt cậu ấy, cậu ấy lại cười với tôi.

Cậu ấy nói: “Thắm Tây Nguyệt, mình xin lỗi.”

Xin lỗi, xin lỗi cái gì?

Cậu ấy giải thích với tôi, là vì cậu ấy nên mới có thể mang đến rắc rối như vậy cho tôi. Cậu ấy biết tôi sẽ không có tâm tư gì với cậu ấy, tất cả đều là người khác phỏng đoán ác ý mà thôi.

Tôi nhìn ánh mắt của cậu ấy, lòng có chút lạnh, lại có chút trấn tĩnh. Tôi nghĩ, cậu ấy nói như vậy, có phải đã sớm biết tâm tư của tôi rồi không, do đó từ chối tôi.

Tôi không biết, cũng không muốn nghiên cứu sâu, “Chu Thừa Trạch, vì sao cậu thích Liễu Tư Ngôn?”

Đây là một nút thắt trong lòng tôi, chỉ có cậu ấy mới có thể gỡ bỏ. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ cảm thấy khó xử, nhưng cậu ấy không. Cậu ấy nói với tôi, ngay từ đầu cậu ấy vẫn chưa có tình cảm khác với Liễu Tư Ngôn, chỉ là có một ngày, khi cậu ấy rời khỏi lớp không bao lâu, liền thấy Liễu Tư Ngôn, khi ấy Liễu Tư Ngôn đang cố ý phá hỏng xe của mình, sau đó Liễu Tư Ngôn xuất hiện trên con đường cậu ấy chắc chắn sẽ đi qua. Chu Thừa Trạch thấy mặt Liễu Tư Ngôn rất đỏ, môi bị cắn cũng rất đỏ, cậu ấy nghĩ, phải có dũng khí cỡ nào thì Liễu Tư Ngôn mới có thể làm chuyện như vậy chứ. Không hiểu sao, lòng cậu ấy khẽ động.

Tôi nở nụ cười, thì ra chuyện tính kẻ đáng xấu hổ trong mắt người khác, cũng là chuyện khiến cậu ấy bắt đầu rung động.

Có lẽ, trong lòng cậu ấy cũng có một phần phản nghịch? Nhưng không ai biết được.

—————Trích nhật ký của Thắm Tây Nguyệt—————

Thắm Đại Ngưng yên lặng nhìn trần nhà, không biết bắt đầu từ khi nào, cô liền cảm thấy nếu một căn phòng có chút kì quái, vậy thì nơi kì quái nhất chính là trần nhà, có lẽ lối suy nghĩ này bị ảnh hưởng bởi một bộ phim có nữ chính là quỷ hút máu ăn náu ở trần nhà nhưng lại không bị ai phát hiện, nhưng cô thật sự cảm thấy chỉ cần coi chừng trần nhà thì sẽ không có chuyện kì quái nào xảy ra.

Cô yên lặng nhìn, sau đó lại thấy hơi buồn cười. Con người cũng thật mâu thuẫn, rõ ràng thuộc kiểu người theo chủ nghĩa vô thần, nhưng lại cứ làm ra chuyện tương phản, ví như cô ở đây nói chuyện với Thắm Tây Nguyệt, Thắm Tây Nguyệt có thể nghe thấy sao, rất rõ ràng là không thể. Nhưng cô nói, có lẽ chỉ là muốn tìm một người để trò chuyện cùng, có lẽ chỉ đơn giản là trút hết ra mà thôi.

“Em và chị thật sự không giống nhau mà.” Cuối cùng cô lại phun ra một câu, sau đó mới đứng dậy từ trên giường, theo đường cũ trở về phòng của mình. Sau khi về phòng, cô cởi quần áo đi gội đầu tắm rửa, sau đó mới lựa chọn ngủ một giấc thật ngon.

Ngày hôm sau nhà họ Thắm không có gì khác, bố Thắm mẹ Thắm vẫn xoay quanh Thắm Đại Ngưng như cũ, mà đối với sự lầy lòng của bố mẹ, Thắm Đại Ngưng vẫn đón nhận, tất cả vẫn giống như trước đây.

Ăn cơm xong, Thắm Đại Ngưng lại chạy đến nhà họ Chu, lúc này, già trẻ lớn bé nhà họ Chu đều ở nhà, Thắm Đại Ngưng chạy tới như vậy, có thể nghĩ ra được ánh mắt của mấy người đó vì điều đến mức nào. Chu Ôn Hòa không quen nhìn Thắm Đại Ngưng nhất, thấy Thắm Đại Ngưng lại xuất hiện, tỏ ý vô cùng không nói nổi, “Cô thế này là không làm việc được nữa? Rảnh vậy cơ đấy.”

Thắm Đại Ngưng cười vui nhìn về phía Chu Ôn Hòa, “Cảm ơn bác đã quan tâm, công việc cũng ổn, có điều hết ăn lại nằm là điểm mạnh của tôi, không tranh thủ hết ăn lại nằm thì còn là tôi sao? Hơn nữa, tôi phải đền bồi xử tốt với Mưa Nhỏ hơn một chút, để trước khi bị mẹ kế hành hạ thì con bé còn nhận được tình yêu của mẹ, như vậy mới có thể thông qua sự đối lập mà biết được mẹ kế có ngược đãi nó hay không.”

“Cô...” Chu Ôn Hòa lại phẫn nộ.

“Để phòng ngừa ngộ nhỡ, phận làm bố làm mẹ đương nhiên phải suy nghĩ vì con cái chứ. À, nhầm rồi, là làm mẹ thôi, bố sao, chẳng qua là cái danh được lợi thôi.”

Chu Ôn Hòa chẳng buồn phần nộ nữa, đối với Thẩm Đại Ngung, ông nên không chấp lại càng thêm không chấp mới phải, “À, cô là người mẹ suy nghĩ vì con gái, hẳn là sẽ không ngăn cản con gái ra ngoài chơi đùa vui vẻ nhỉ?”

Thẩm Đại Ngung nhướn mày, “Chơi đùa vui vẻ? Tôi đương nhiên có thể đi cùng.”

Chu Ôn Hòa mở to hai mắt, trừng mắt nhìn Thẩm Đại Ngung một lúc, cảm thấy với cái tính của Thẩm Đại Ngung này thì chắc chắn có thể làm chuyện đi ra ngoài cùng Mura Nhỏ, chuyện người khác cảm thấy khó xử, cô sẽ không cảm thấy vậy. Hiện tại tình cảm của con trai và Liễu Tư Ngôn đang tốt, Thẩm Đại Ngung vội vàng đến như có chuyện gì vậy, nó sẽ không biết, Thẩm Đại Ngung đã sớm làm chuyện không tiết tháo thế này rồi.

Thẩm Đại Ngung tự do ra vào nhà họ Chu, trực tiếp đến phòng của Mura Nhỏ.

Mura Nhỏ đang nhào người trên sàn nhà, cùng lập đội với Chu Thừa Trạch, Chu Thừa Trạch đang kể chuyện cho Mura Nhỏ. Có điều con người anh vốn có chút mùi vị cũ kĩ, sự thú vị của câu chuyện cũng sẽ vì vậy mà giảm bớt.

Cô trực tiếp đẩy cửa ra, đứng ở cửa, nghe Chu Thừa Trạch kể chuyện.

Rất mới lạ, anh thích hợp giảng đạo lý cho người ta, chỗ nào có thể dẫn dắt truyện chứ. Có điều Mura Nhỏ lại cảm thấy mới mẻ, cực kì nể mặt Chu Thừa Trạch.

Chu Thừa Trạch hơi nhíu mày, liếc mắt nhìn Thẩm Đại Ngung. Chuyện lần trước, có kết cục như vậy, anh nghĩ cô sẽ không chủ động xuất hiện ở nhà họ Chu, thì ra là anh đề cao cái gọi là lòng tự trọng của cô rồi. Thẩm Đại Ngung nhướn mày, ý bảo anh tiếp tục, không cần để ý đến sự tồn tại của cô. Chu Thừa Trạch càng cau mày chặt hơn, cô là một người sống lì lù đứng ở đó, anh có thể làm như không thấy?

Mura Nhỏ lại nghiêng đầu nhìn Thẩm Đại Ngung, nhìn một lát, nhóc con vẫy tay với Thẩm Đại Ngung, bảo Thẩm Đại Ngung đi qua.

Mura Nhỏ đưa cho Thẩm Đại Ngung một cái đệm, ý bảo Thẩm Đại Ngung gia nhập đội ngũ của hai bố con.

Thẩm Đại Ngung cảm thấy rất thú vị, nhất là họ cùng ngồi như vậy, có cảm giác như học sinh tiểu học, có chút chất phác?

“Mẹ, mẹ cũng tới nghe bố kể chuyện đi, ông nội nói nghe bố kể chuyện xong, có thể hiểu được rất nhiều đạo lý đấy.” Mura Nhỏ gật gù đắc ý một phen, nhìn thấy Thẩm Đại Ngung hết sức tự hào về gen của mình.

Thẩm Đại Ngung nhìn tóc con gái, “Hôm nay là bố con buộc tóc cho con?”

“Mẹ thật thông minh.” Mura Nhỏ nhìn cô vô cùng sùng bái.

“Ha ha, chỉ cần mắt không mờ thì đại khái đều đoán ra được.” Bím tóc vừa xấu vừa không có hàm lượng kĩ thuật như vậy, đương nhiên là từ tay Chu Thừa Trạch mà ra rồi.

Mura Nhỏ suy xét một lát, có lẽ không có kết luận, vì thế tiếp tục nói về câu chuyện, “Vừa rồi bố nói chính trực và cần cù vốn là đôi bạn tốt, nhưng rồi một ngày phú quý xuất hiện, cần cù và phú quý ở bên nhau thì trở thành bạn tốt, vì thế chính trực bị bỏ lại. Mẹ, chính trực thật đáng thương...”

Thẩm Đại Ngung: ...

Thẩm Đại Ngung nhìn con gái đang mở to đôi mắt nhìn về phía mình, tỏ ý không nói nên lời, thế này gọi là truyện?

“Mura Nhỏ, bố con kể chuyện sai rồi.” Cô vỗ vỗ trán con gái, “Để chính trực và phú quý ở bên nhau trước, vì có thể trở thành bạn của phú quý, cần cù nhất định sẽ lấy lòng chính trực, như vậy không phải cần cù chính trực và phú quý biến thành bạn tốt tương thân tương ái rồi sao?”

Mura Nhỏ nghiêm túc ngẫm nghĩ, sau đó cũng không ngẫm nghĩ ra được gì, chỉ mở to hai mắt nhìn mẹ, “Mẹ thật thông minh.” Nói xong đôi tay nhỏ bé còn vỗ vỗ, tỏ ý chân thành khen ngợi.

Chu Thừa Trạch đỡ trán, lập tức hơi bất mãn nhìn Thẩm Đại Ngung, “Thẩm Đại Ngung...”

“Anh không cần khen tôi đâu, đối với tôi mà nói con gái khen tôi đã là đủ rồi.”

Chu Thừa Trạch: ...

“Nào Mura Nhỏ, mẹ kể chuyện cho con này, ừm, câu chuyện bà ngoại tôi đã lưu truyền ngàn năm rồi, còn luôn tiếp tục lưu truyền, vì thế Mura Nhỏ phải chăm chú nghe đấy.”

Chu Thừa Trạch đã không muốn phát biểu quan điểm gì nữa, câu chuyện bà ngoại tôi là Thẩm Đại Ngung trộm từ chỗ Chu Thừa Trạch. Khi đó Chu Thừa Trạch đang nghĩ xem nên gắn gũi với con gái hơn bằng cách nào, anh đã nghĩ đến việc kể chuyện cho con gái, câu chuyện cô bé quàng khăn đỏ đương nhiên không thể bỏ qua rồi, câu chuyện này lưu truyền vô cùng rộng rãi nữa. Thẩm Đại Ngung bảo anh kể trước xem, Thẩm Đại Ngung cảm thấy

câu chuyện này không tồi, nhưng là câu chuyện cũ rích, sao hợp với tai con gái chứ!

Chu Tiểu Ngừ chăm chú nghe mẹ kể chuyện, hoàn toàn quảng bỏ sang một bên.

Nhìn thấy hai mẹ con trước mặt này, Chu Thừa Trạch cảm thấy mình rất có xúc động muốn hút thuốc. Anh ra khỏi phòng của Mura Nhỏ, đang chuẩn bị thực hiện kế hoạch đi hút thuốc của mình, liền nhìn thấy bố mình đã đi tới.

“Thừa Trạch, hôm nay đừng ra ngoài nữa.” Chu Ôn Hòa dặn con trai, một lòng nghĩ không thể để con trai ra ngoài, nếu không Thẩm Đại Ngưng sẽ đi theo, hoàn toàn quên mất Chu Thừa Trạch có thể không mang theo Mura Nhỏ tự mình ra ngoài.

Chu Thừa Trạch có mấy phần kinh ngạc nhìn Chu Ôn Hòa.

Chu Ôn Hòa ho khan mấy tiếng, “Hiếm có khi người một nhà đều có mặt, đương nhiên phải ăn cơm cùng nhau chứ.”

Chu Thừa Trạch gật đầu, tuy khó hiểu nhưng không có suy nghĩ phản bác yêu cầu của bố. Mà khi Chu Ôn Hòa phản ứng lại rằng người một nhà cũng bao gồm Thẩm Đại Ngưng, cả người cũng không được ổn.

Trong căn phòng nhỏ, Thẩm Đại Ngưng cùng Chu Tiểu Ngừ chơi đến quên trời quên đất, chuyện đã sớm kể xong, giờ phút này hai mẹ con đang đánh nhau, chơi trò lẫn lộn, Mura Nhỏ đang bò trên người mẹ, vừa cười vừa ồn ào.

Chu Thừa Trạch nghe tiếng cười đùa truyền ra từ trong phòng, ấn đường hơi nhíu lại, anh đi đến cửa phòng, hé ra một khe hở, nhìn thấy Chu Tiểu Ngừ và Thẩm Đại Ngưng ồn ào với nhau, mày nhăn lại vẫn không giãn ra.

Cả buổi sáng Thẩm Đại Ngưng đều cùng Mura Nhỏ chơi đùa, sau khi ăn cơm no ở nhà họ Chu, cô ôm Mura Nhỏ hưởng thụ giấc ngủ trưa đẹp đẽ, sau đó mới chậm chạp tỉnh lại.

Lúc cô tỉnh lại Mura Nhỏ vẫn còn đang ngủ tiếp, cô cẩn thận rời giường, sau đó mới ra khỏi phòng của Mura Nhỏ.

Chu Thừa Trạch đứng ở ngoài, đầu tiên về mặt cô sừng sốt, sau đó cô nở nụ cười.

Sắc mặt anh không được coi là vui vẻ hòa nhã, cũng không quá dễ coi.

“Nói đi, cô muốn làm gì.” Về mặt anh bình thường, anh nhìn cô, nhưng cô lại đọc ra nét châm chọc không nói thành lời trên mặt anh, có lẽ là hoàn cảnh sống từ nhỏ tạo cho anh ảnh hưởng như vậy, cho dù bất mãn, cũng sẽ không biểu hiện rõ ra ngoài.

“Tôi muốn làm gì?” Có lẽ cô cảm thấy lời anh có chút khôi hài, “Tôi chỉ tới chơi với con gái tôi thôi, chuyện này trong mắt anh cũng thành có lỗi?”

“Thẩm Đại Ngưng.” Anh gọi nhẹ tên cô, “Cùng một chiều đừng cứ sử dụng mãi.”

Anh nói xong lời này, hai người cùng trầm mặc.

Chiều cô vẫn sử dụng, đó là gì? Dùng thái độ không chút để ý để che giấu tất cả, dùng thái độ châm chọc để đánh trả đối phương, về phần mục đích thực sự của cô, chỉ có bản thân cô biết rõ.

Cô nhìn anh, nói không được giờ phút này trong lòng mình cụ thể là cảm giác gì, nhưng cô nở nụ cười, cười đến ngày càng tươi, “Thì ra là bị anh nhìn ra rồi, một khi đã thế, vậy tôi cũng khỏi giấu nữa. Chu Thừa Trạch, chỉ bằng anh mời luật sư viết thỏa thuận về tài sản đi, cũng không rõ rốt cuộc nó gọi là thỏa thuận hay tờ kê nữa? Hân là không phải, nhưng mặc kệ. Tôi cảm thấy anh kiếm được nhiều tiền như vậy, rất khiến người ta đố mắt, nếu số tiền đó thuộc về người khác, cảm giác ấy thật sự đau như xéo thịt đó. Vẫn là sớm cho thấy anh sẵn lòng cho Mura Nhỏ bao nhiêu đi, như vậy tôi mới có thể an tâm, có lẽ như vậy thì cũng sẽ dễ cho anh dễ chịu hơn, anh cũng không hy vọng con đường tái hôn của anh xuất hiện trắc trở gì chứ?”

Cô nháy mắt mấy cái với anh, biểu cảm trên mặt kiêu ngạo trước sau như một.

Tay anh xiết chặt, lại hơi buông lỏng, sau đó lại xiết chặt.

Khóe miệng anh giương lên nét cười, “Cho nên lần trước là cô đang ‘xả thân cầu tài’?”

Châm chọc, rõ ràng như thế. Nhưng cô không cảm thấy khó xử, khó xử là cái gì, cô không biết. Cô vờn tay phải, ngón trở quơ quơ trước mặt anh, “NO, đó chính là thể hiện sức quyến rũ của tôi, đồng thời, nghĩ nếu như hy sinh một chút như vậy, có lẽ anh sẽ trực tiếp theo ý của tôi, cũng sẽ không cần phiền toái rồi.”

A, ý là anh đừng tự mình đa tình nghĩ rằng cô chưa dứt tình với anh?

“Thật xin lỗi nhé, lần trước không thể theo ý của cô rồi.”

“Không cần cảm thấy có lỗi, hiện tại anh theo ý của tôi là được.”

Anh nhìn cô, vậy mà cô mở to hai mắt ra về ngay thơ nhìn anh, ngay thơ sao, đích xác có dáng vẻ ngay thơ, giống như trên mặt cô vẫn luôn có lớp ngụy trang nào đó vậy, mà dường như anh cũng khoan nhượng cho lớp ngụy trang ấy, cho đến giờ phút này, anh rất hoài nghi, bản thân mình đã từng nhìn thấy dáng vẻ ở dưới lớp ngụy trang này rồi sao? Có lẽ, không có nhỉ!

“Nếu tôi vẫn không thì sao?” Ánh mắt anh hơi nheo lại, bàn tay đang nắm chặt rớt cuộc buông lỏng.

Ý cười trên mặt cô không thay đổi, “Vậy rất đơn giản á, không phải anh và Liễu Tư Ngôn đang ở trong thời gian yêu đương sao, tin rằng anh rất muốn con đường đi của cô ta càng ngày càng dễ dàng nhỉ. Nhưng đúng là đáng tiếc, ông chủ hiện giờ của cô ta, vừa khéo lại là fan trung thành nhất của tôi, anh nói xem nếu ông chủ lớn của cô ta lựa chọn đóng băng cô ta, cái danh nhà thiết kế của cô ta sẽ thế nào? Trong cái thời đại mà người mới xuất hiện nhan nhản thế này, bị đóng băng vài năm, đến lúc đó còn ai biết cô ta nữa?”

“Hình như cô quên tôi họ gì rồi.”

Nhà họ Chu sẽ sợ chuyện như vậy?

Thẩm Đại Ngưng lại lắc đầu, “Đương nhiên anh có thể thấy chẳng có gì, lấy tiền đi nện người, đổi lấy trái tim người đẹp. Nhưng bát nước bẩn này, chính là không dùng tiền mua được, anh nói xem nếu Liễu Tư Ngôn xuất hiện với tin tức ăn cắp ý tưởng trên trang đầu, có phải rất thú vị không?”

Anh cau chặt mày, “Cô có thể thử xem.”

“Cho nên anh đang uy hiếp tôi?” Cô nhướn mày, trên mặt có chút không để tâm, “Cảm ơn anh đã cho tôi một tiết học vô cùng sinh động, đàn ông quả nhiên là sau khi có niềm vui mới thì tự nhiên sẽ không để những người khác vào mắt, nhất là niềm vui mới này còn là người yêu cũ nữa.”

Cô cười một tiếng, giống như hết sức châm biếm, xoay người, liền rời đi từ bên người anh.

Uy hiếp giữa hai người, hai người đều rất rõ ràng. Cô không dám làm chuyện đó, không chỉ là hiện giờ nhà họ Thẩm đang bị vây trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, mà còn là căn bản cô không đầu lại được nhà họ Chu, kẻ ngu mới có thể làm chuyện nào tàn như vậy chỉ vì là fan của cô, đó là lợi ích xã hội. Huống chi hiện giờ nhà họ Chu có thể gọi là như mặt trời ban trưa, người khác lấy lòng còn không kịp, sao có thể giấu đồ bìm leo chứ. Lời của cô, chẳng qua chỉ để bảo toàn dáng vẻ kiêu ngạo cần phải có của cô thôi.

Cho dù thua hoàn toàn, cô cũng vẫn có dáng vẻ kiêu ngạo như cũ.

Chu Thừa Trạch nhìn bóng lưng cô, anh đứng tại chỗ, chưa rời một bước, trong mắt là một mảng âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Giang Thanh Dịch Thẩm Đại Ngưng

Sau khi nhận được điện thoại của Giang Thanh Viễn, Giang Thanh Dịch vẫn ra ngoài một chuyến, bởi vì hoàn cảnh sống từ nhỏ của hai anh em họ không giống nhau, hơn nữa lại lớn lên trong sự kì vọng khác nhau của bố mẹ, Giang Thanh Viễn thì lớn lên trong sự khen ngợi của mọi người, còn Giang Thanh Dịch lại lớn lên trong sự lắt léo của bố mẹ, bởi vậy quan hệ giữa hai người không được tính là quá tốt, có điều quan hệ huyết thống giữa người với người rất kì diệu, bất luận quan hệ có tốt hay không, khi người khác bị vây vào cảnh khó khăn, dù thế nào thì cũng sẽ không bàng quan. Đây là định nghĩa của Giang Thanh Dịch với người anh họ này, bởi vậy khi cảm thấy được sự sa sút chán chường trong giọng nói của Giang Thanh Viễn, Giang Thanh Dịch nhanh chóng tới địa điểm mà Giang Thanh Viễn nói trong điện thoại.

Vừa đến quán bar, Giang Thanh Dịch liền nhíu mày, sau đó lại mang theo chút ý cười. Ánh đèn bên trong mập mờ, tiếng người ồn ào, suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh vậy mà lại là nơi thế này không hợp với phong cách của Giang Thanh Viễn, thì ra dưới ảnh hưởng lâu dài, ngay cả anh cũng cho rằng anh họ anh chính là người dán lên cái nhãn ngoan ngoãn, những chỗ như quán bar thế này không thích hợp với anh ấy.

Giang Thanh Dịch lắc đầu, lập tức đi tìm Giang Thanh Viễn.

Giang Thanh Viễn đã đến đây một lúc lâu rồi, uống chút rượu, có lẽ muốn tìm người nói chuyện, vì thế mới gọi điện cho Giang Thanh Dịch. Lúc này bên cạnh Giang Thanh Viễn có hai cô gái không chịu rời đi, mấy cô gái vẫn không ngừng nói gì đó, trên mặt Giang Thanh Viễn viết mấy chữ buồn bực và không kiên nhẫn, nhưng chung quy anh cũng không nói mấy lời hung hãn.

Giang Thanh Dịch cười đi qua, nhìn hai cô gái ăn mặc hơi khác người đó, “Đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, anh giai này của các cô không có hứng thú với phụ nữ đâu.”

Hai cô gái sững sốt, lúc nhìn về phía Giang Thanh Viễn, trong mắt lại có vài phần bưng bít.

Khi Giang Thanh Dịch ngồi xuống đối diện Giang Thanh Viễn, hai cô gái đã xoay người rời đi.

Giang Thanh Viễn nhìn người đối diện, đẩy cốc qua, “Hình như chúng ta còn chưa cùng nhau uống rượu nhỉ, chỉ bằng tận hứng một lần đi?” Tuy là ngữ khí hỏi, nhưng động tác rót rượu ra vài phần cường chế, anh rót rượu xong, mới lại nhìn Giang Thanh Dịch, “Thanh Dịch, anh đã từng nói với cậu chưa, anh rất hâm mộ cậu?”

Làm việc dường như vẫn đều tùy theo ý mình, vẫn dựa theo suy nghĩ trong lòng, chứ không phải bị trói buộc vì tính cách và rất nhiều thứ, như vậy rất tốt, ít nhất từ trước đến nay Giang Thanh Viễn đều không làm được.

“Rượu còn chưa uống, anh đã bắt đầu say rồi?” Giang Thanh Dịch cũng không âm ờ, cầm cốc rượu liền uống một ngụm, “Khi mỗi người nhìn người khác, đều có tính lựa chọn nhất định, có người chỉ thích nhìn ưu điểm của người khác, có người lại chỉ thích nhìn khuyết điểm của họ. Tựa như, sao anh không nghĩ, thật ra em cũng từng hâm mộ anh?”

Năm đó Giang Thanh Viễn được bố mẹ khen hết mực, Giang Thanh Dịch nghe nhiều nhất chính là lời Bành Tuệ và Giang Khánh Hòa nói “Con có thể học tập Thanh Viễn không hả, sao con cứ không hiểu chuyện như vậy chứ”, “Nếu con được bằng một nửa Thanh Viễn thì đã tốt”.

Giang Thanh Viễn sững sốt, sau đó lại cười lắc đầu, “Hâm mộ anh cái gì? Hiện tại đừng hâm mộ, anh làm bố mẹ anh thất vọng như thế, đồng thời cũng khiến cuộc đời mình thất vọng đến vậy.”

Giang Thanh Dịch bỏ cốc xuống, “Nói đi, xảy ra chuyện gì?”

Giang Thanh Viễn lắc đầu, lại uống một cốc, sau đó mới cất lời. Giang Thanh Viễn đã biết tất cả những chuyện bố mẹ mình làm với Tô Y Lâm, nếu lúc trước Giang Thanh Viễn còn có thể coi chuyện mẹ mình bức bách Tô Y Lâm là do nhất thời tức giận quá, vậy thì hành vi chèn ép nhà họ Nhâm lúc này của Tả Hiếu Ninh, không thể nghĩ ngờ đã khiến Giang Thanh Viễn biết đến một sự thật, bố mẹ anh vĩnh viễn cũng không chấp nhận sự tồn tại của Tô Y Lâm. Nếu Giang Thanh Viễn còn tiếp tục kiên trì như vậy, bố mẹ anh sẽ chỉ càng nhắm vào nhà họ Nhâm. Cho dù lui vọt bước, bố mẹ anh đồng ý cho Tô Y Lâm vào cửa, dưới tình hình như vậy, Tô Y Lâm có thể sống tốt sao?

Đương nhiên, Giang Thanh Viễn vẫn còn lời nào đó chưa nói. Những lời đó là ý của Lý Chân Chân, anh lớn lên trong gia đình như vậy, có được cuộc sống mà đa số mọi người không thể có được, đương nhiên phải vì cuộc sống đó mà trả giá một chút, như vậy mới đủ công bằng. Bất luận anh bất mãn với bố mẹ đến mức nào, dù sao họ cũng đã nuôi nấng anh, anh quả thực phải hiếu kính họ, chứ không phải đối nghịch với bố mẹ theo trò phản nghịch sờ không được nhìn không đến.

Giang Thanh Dịch nghe xong lời của Giang Thanh Viễn, đại khái đã hiểu được ý của Giang Thanh Viễn, đây là Giang Thanh Viễn định từ bỏ Tô Y Lâm sao? Quả thực nên vậy, lấy cách đối nhân xử thế của Giang Thanh Viễn, sau khi biết sự kiên trì của mình khiến Tô Y Lâm chịu tội như vậy, chỉ sợ sẽ càng thêm áy náy với Tô Y Lâm, còn có thứ cảm giác bất lực nữa.

“Nếu đã quyết định như thế, vậy thì hãy chấp nhận quyết định của mình.” Giang Thanh Dịch giơ cốc rượu trong tay lên, cạn cốc với Giang Thanh Viễn.

Tuy trong mắt Giang Thanh Viễn rất an yên, nhưng cũng lại có một loại kiên định bụi trần lảng động, đúng vậy, anh đã tận lực rồi, không thể đủ để thỏa ước mong, vì thế chỉ có thể nhận được kết quả như vậy. Có điều có lẽ vẫn rất khó chịu, mới có thể muốn uống rượu, bởi vì uống rượu sẽ làm bản thân mình tạm thời quên mất sự không vui về này.

Hai anh em uống rượu với nhau, dường như có thể hiểu được điều gì đó. Cuối cùng thì Giang Thanh Viễn lựa chọn nghe theo sự sắp xếp của bố mẹ, tuy rằng anh sẽ tiếc nuối, nhưng sẽ cảm thấy an tâm vì con đường thế này, bởi vì với tính cách của anh, cho dù anh phản nghịch thành công, cả đời anh cũng sẽ cảm thấy có lỗi với bố mẹ, chẳng bằng cứ như vậy.

“Thanh Dịch, cậu có thứ gì rất muốn, lại thế nào cũng không có được không?” Giang Thanh Viễn có chút tò mò, người em này của mình, có lúc như vậy không? Từ trước tới nay Giang Thanh Dịch đều dựa theo chủ định của mình mà làm việc, sau rồi lại biến hóa lập tức trở thành đứa con mà bố mẹ tự hào nhất, dường như chỉ cần cậu ấy muốn, sẽ không có chuyện gì không làm được.

“Đương nhiên là có.” Giang Thanh Dịch tự rót cho mình một cốc rượu, sau đó uống tiếp, “Hơn nữa so với sự thâm trầm của anh, em không chỉ muốn không được, còn bị cô ấy đùa giỡn, bị cô ấy lợi dụng giống như thằng ngốc vậy. Thậm chí em còn nghĩ, hy vọng có một ngày nhìn thấy cô ấy xui xẻo, sau đó đứng trước mặt em cầu xin em tha thứ.”

“Ngày đó có xuất hiện không?” Giang Thanh Viễn lại có chút tò mò, lấy địa vị hiện giờ của Giang Thanh Dịch mà nói, có lẽ sẽ được thỏa ước nguyện.

Giang Thanh Dịch trầm mặc mấy giây, “Không có, cô ấy lấy người khác.”

Giang Thanh Viễn sững sốt.

Dường như Giang Thanh Dịch cũng cảm thấy buồn cười, “Anh có biết vì sao em chủ động vào công ty làm không? Bởi vì cô ấy mắng em ấu trĩ, em nghĩ vậy em liền trở nên ôn trọng một chút. Sau đó thì sao, vẫn không được. Về sau em mới biết, thì ra bất luận em biến thành dáng vẻ như thế nào, cô ấy đều sẽ không chấp nhận em. Xem đi, thật ra tiếp nhận một kết quả bản thân mình cũng không dự đoán được cũng không khó, không chiếm được, có lẽ không phải thuộc về mình.”

Trước giờ Giang Thanh Viễn cũng không biết cậu em này của anh còn có câu chuyện như vậy, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt.

Giang Thanh Dịch cũng cảm thấy thật thần kì, vậy mà có một ngày anh lại nhắc tới chuyện mà từ trước đến nay anh không sẵn lòng nhắc tới với người khác. Vì sao không muốn nhắc tới, là cảm thấy mất mặt hay cảm thấy buồn cười? Có lẽ, không muốn nhắc tới chỉ là vì vẫn chưa buông bỏ, vẫn canh cánh trong lòng như thế, mà hiện giờ, có lẽ là thật sự chấp nhận kết quả như vậy.

Không chiếm được, chính là không phải thuộc về mình.

Đáp án, thì ra đã sớm sáng tỏ.

Hôm nay là sinh nhật dương lịch lần thứ hai mươi lăm của Thẩm Đại Ngưng, người nhà cô và những người quen biết cô dường như đều tổ chức sinh nhật âm lịch cho cô, ngày này, chúc mừng sinh nhật cô chỉ có một người. Thẩm Đại Ngưng nhìn người duy nhất trong căn phòng, cảm thấy có vài phần buồn cười, sinh nhật này của cô, bầu bạn bên cô không phải chồng cô, không phải con gái cô, không phải bạn tốt nhất của cô, lại càng không phải bố mẹ yêu cô như mạng.

Cảm xúc của cô, ít nhiều vẫn có chút hạ xuống.

Giang Thanh Dịch ngồi đối diện cô vẫn phát hiện cảm xúc cô không đúng lắm, sinh nhật này, anh tổ chức vì cô. Tất cả những thứ trong phòng, đều dựa theo sở thích của cô.

“Sống không tốt?” Giang Thanh Dịch nhìn cô, hiếm thấy có thể nhìn ra vài phần phiền muộn từ trên khuôn mặt anh.

“Không phải anh nguyên rủa em vậy sao? Hiện tại thỏa mãn mong muốn rồi nhé.”

Còn có thể nói như vậy, có lẽ tội tệ nữa cũng không tội tệ đến đâu. Khóe miệng Giang Thanh Dịch vương chút nét cười, nhưng bên trong không có ý gì khác.

Khi đó anh nói với cô thế nào?

Thẩm Đại Ngưng, em nhất định sẽ sống không tốt. Tuổi tác vẫn còn nhỏ, vừa dùng lời nói vô cùng tàn nhẫn đâm chọc đối phương, lại vừa ước mong xa vời đối phương quay đầu lại, vẫn còn nhỏ, vì thế thích làm những chuyện nghĩ một đằng nói một nẻo như vậy.

“Đúng ha, nhưng không phải được thỏa mãn ước.” Mắt Giang Thanh Dịch hơi nheo lại, trong giọng nói có ý chế nhạo. Thẩm Đại Ngưng hiện giờ, chẳng lẽ có thể được coi là “tốt”? Đừng nói chuyện ly hôn của Thẩm Đại Ngưng, hiện giờ Chu Thừa Trạch và người phụ nữ khác qua lại, Thẩm Đại Ngưng vẫn một mình, hiện tại nhà họ Thẩm lại trong cảnh dầu sôi lửa bỏng, quả nhiên là đủ xui xẻo.

“Hôm nay là sinh nhật em.” Thẩm Đại Ngưng nhắc nhở người không có ý tốt ở đối diện, “Có thể không nhắc đến mấy chuyện không vui về này không hả?”

Giang Thanh Dịch gật đầu, lập tức vỗ tay, bảo người mang bánh gato anh đã chuẩn bị vào. Nguyên liệu làm bánh được tùy chỉnh riêng, vị ngọt rất nhạt, hơn nữa bánh trắng mịn dị thường, là khẩu vị cô rất thích.

Ánh mắt Thẩm Đại Ngưng và Giang Thanh Dịch hơi chạm nhau ở không trung.

Họ của khi ấy, bao nhiêu tuổi nhỉ? Chỉ là mười mấy tuổi mà thôi. Lúc mười lăm tuổi Thẩm Đại Ngưng cảm thấy tổ chức sinh nhật âm lịch rất không thú vị, chẳng vui gì cả, ai mà thường nhớ kỷ ngày âm chứ? Có khi không cẩn thận một tí là quên luôn, vì thế cô tra tìm ngày dương lịch mà mình được sinh ra năm đó, muốn tự tổ chức sinh nhật dương lịch cho mình.

Khi đó, cô và Giang Thanh Dịch đã bên nhau hơn hai năm rồi. Hai đứa choai choai ngồi trong một cửa hàng, là để tổ chức sinh nhật cho bên gái, đương nhiên, tất cả phí tổn là bên trai lo liệu.

Giang Thanh Dịch mười bảy tuổi và Thẩm Đại Ngưng mười lăm tuổi ngồi cùng nhau, hai người đều là những đứa trẻ xinh đẹp, vì thế vô cùng thu hút ánh mắt mọi người. Diện mạo con người tuyệt đối là sự không công bằng lớn nhất trên thế giới này, bởi vì đáng vẻ của hai người khiến người ta dễ yêu mến, ngay cả chủ quán cũng sẵn lòng dành cho họ rất nhiều ưu đãi.

Giang Thanh Dịch mười bảy tuổi chuẩn bị một chiếc bánh gato nho nhỏ cho Thẩm Đại Ngưng.

“Một cái bánh gato đã muốn mua chuộc em rồi?” Thẩm Đại Ngưng tỏ vẻ khinh thường.

“Vậy em muốn thứ gì? Em muốn gì, anh sẽ cho em.”

Thẩm Đại Ngưng cười, tuy rằng tuổi cô không lớn, nhưng lại có thể biết được thiếu niên lớn hơn mình hai tuổi này say đắm mình, có lẽ không chỉ là say đắm. Trường của hai người đương nhiên có những nữ sinh xinh đẹp khác, nhưng Giang Thanh Dịch căn bản không liếc mắt nhìn những nữ sinh ấy một lần nào, dường như trong mắt chỉ nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng.

“Xì, nam sinh các anh cứ thích nói mấy lời vô cùng bùi tai như thế. Nói thì chỉ là nói vậy mà thôi, không chừng lúc nào đó sẽ thay đổi đấy.” Thẩm Đại Ngưng lắc đầu, tỏ vẻ xem thường.

Giang Thanh Dịch lại có phần bất đắc dĩ, “Người khác sẽ thay đổi, anh sẽ không thay đổi.”

“Ồ?”

“Hãy tin anh, cho dù là mười năm sau, anh cũng vẫn yêu em như cũ.”

Yêu? Thẩm Đại Ngưng hơi trầm mặc, cô đang nghĩ liệu thiếu niên ở trước mặt mình rốt cuộc có biết yêu là gì không, có biết yêu là thứ nặng thế nào không, sao có thể tùy tiện nói ra chữ yêu như vậy chứ.

“Mười năm sau? Anh cam đoan?”

Giang Thanh Dịch vươn tay xoa xoa tóc của cô, “Ừ, anh cam đoan.”

Cảnh tượng quá khứ xuất hiện trong đầu Thẩm Đại Ngưng, vậy mà lại khiến cô có vài phần hoảng hốt, người này từ trước tới nay chưa từng có khi nào có lỗi với mình. Nếu nói đoạn tình cảm đó có tiếc nuối, vậy nhất định là bản thân Thẩm Đại Ngưng cô làm ra, rất buồn cười, không phải sao.

Phục vụ đặt bánh gato ở giữa hai người, bánh không lớn, rất nhỏ, Thẩm Đại Ngưng luôn thích những thứ nhỏ nhỏ, ngay cả đồ ăn cũng vậy. Cô nhìn Giang Thanh Dịch ở đối diện, không biết anh có nhớ đến họ của khi đó hay không.

“Hey, Giang Thanh Dịch, anh nói xem, hiện tại là mười năm sau, anh có thay đổi không?” Cô đột nhiên nhướn mày nhìn anh.

Tuy rằng tất cả là cô làm ra, nhưng không thể phủ nhận, anh có thay đổi hay không cũng là chuyện của bản thân anh.

Giang Thanh Dịch nheo mắt, cuối cùng thở dài, “Thay đổi rồi.”

Con người, có lẽ cảm xúc chân thật nhất chỉ bị giới hạn trong “lúc ấy”. Anh của lúc ấy, thực sự cảm thấy cả đời này anh cũng sẽ không từ bỏ cô, giống như trúng độc vậy, anh thích cô, khuyết điểm của cô chất cả đống, anh đều có thể bao dung, hơn nữa còn chấp nhận tất cả, đơn giản vì người ấy là người anh thích.

Khi đó, anh muốn cả đời che chở cô, bảo vệ cô, bao dung cô, chiều chuộng cô. Nguyên vọng ấy đẹp để lại có chút bức thiết.

Mà như vậy, không thể đủ, lại cũng là thật sự không thể đủ.

Xin lỗi, anh không thể không tự trọng cả đời được.

Thẩm Đại Ngưng cười, cười sự thành thực của anh, chỉ là trong nụ cười có chút chua xót. Xem đi, người yêu cô, từng người một đều rời đi, đều đi cả rồi.

“Ước đi!” Giang Thanh Dịch cắm nến lên trên bánh.

Năm ngọn nến màu sắc không giống nhau cháy lên, dường như Thẩm Đại Ngưng lại thấy được mình của năm đó bước từng bước đến hiện tại như thế nào, hồi hận sao, trong từ điển của cô không có hai chữ hồi hận.

Cô lập tức thổi tắt nến.

“Ước gì vậy?” Giang Thanh Dịch nhìn cô.

“Điều ước nói ra sẽ không thành sự thực được.”

“Đó là chuyện sẽ xảy ra với người bình thường, em luôn không giống người bình thường, ước nguyện của em phải nói ra mới có thể thành sự thực được.” Anh nghiêm túc nhìn cô.

Cô biết, bất luận cô nói điều gì ra, anh đều sẽ giúp cô thực hiện. Không chỉ là bởi vì hai người có quá khứ, còn có lời cáo biệt của anh với cô, bởi vì cô sẽ không phải người trong lòng anh nữa.

Đây rõ ràng là tự cô lựa chọn, vì sao đột nhiên cô lại có chút buồn như vậy?

Cô còn nhớ cô từng cầm tay anh, giúp anh “đoán mệnh”, “Nhìn tay anh là đã biết rồi, con người anh nhất định rất đào hoa, không biết có bao nhiêu cô gái xấu số bị anh đánh cắp trái tim nữa.”

“Vậy thì em thương xót anh đi, thu nhận anh, làm chút chuyện có lợi cho những cô gái giống em.” Anh cười, trong nụ cười có chút đùa giỡn.

Trong nháy mắt mới phát hiện, thì ra đều là chuyện đã lâu như vậy rồi.

“Giang Thanh Dịch, anh sẽ đối xử tốt với Y Lâm đúng không?” Cô đột nhiên mở miệng.

Giang Thanh Dịch sững sờ, rồi lại nở nụ cười, “Ừ.”

“Vậy thì, anh hãy luôn đối xử với cậu ấy thật tốt vào đấy!” Cô cười xán lạn với anh.

Anh gật đầu, “Xem đi, lựa chọn của em đến bây giờ đều chưa từng thay đổi.”

“Thì ra anh đều biết cơ.”

“Cũng nên biết mà.”

Thẩm Đại Ngưng mím môi, muốn giữ nguyên độ cong của nụ cười này, sau đó không hiểu sao, trong mắt đột nhiên có nước. Kì thật cô chưa từng suy nghĩ sâu xa về hàm nghĩa của đánh mất, Giang Thanh Dịch nói đúng, cô từng lợi dụng anh, không phải dựa vào việc anh yêu mình quan tâm mình hay sao. Hiện tại, cảm giác đánh mất này thật sự thâm nhập vào xương tủy.

Giang Thanh Dịch nhìn thấy nước mắt trên mặt cô, khe thờ dài, “Tùng hồi hận không?”

Anh biết, nước mắt của cô không chảy vì mình, trước nay anh luôn biết.

Cô chớp mắt mấy cái, cho đến khi nước trong mắt không chảy ra nữa. Anh là hỏi cô, có từng hồi hận vì gả cho Chu Thừa Trạch không. Anh cảm thấy cô khó chịu như thế, nhất định là bởi vì chuyện của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn, có lẽ không chỉ anh nghĩ vậy, sự thật cũng là thế.

Cô lắc đầu, “Hồi hận là cái gì? Em có biết sao?”

Giang Thanh Dịch nở nụ cười, anh biết là như vậy mà.

Tựa như, rõ ràng cô có cơ hội trở mình, nhờ vào ước nguyện vừa rồi, chỉ cần cô nói, bất luận là bảo vệ nhà họ Thẩm hay đối phó với nhà họ Chu, anh đều giúp cô, nhưng cô lại không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Tô Y Lâm rất miễn cưỡng phát hiện không khí trong nhà có gì đó không đúng, không khí kì quái này bắt nguồn từ Nhâm Tông Diệu và Nhâm Thành Huy. Nhâm Tông Diệu sẽ nhìn cô thật lâu, thậm chí vì nhìn quá lâu mà thất thần. Nhâm Thành Huy cũng sẽ thỉnh thoảng nhìn cô, trong ánh mắt có vẻ nghiền ngẫm. Mà trong ánh mắt của Nhâm Tông Diệu và Nhâm Thành Huy đều có sự nghi hoặc cùng vài tia khó hiểu.

Tô Y Lâm cảm thấy rất kì quái, nếu biểu hiện của Nhâm Thành Huy là bức bối hoặc cảm thấy bất lực, cô cảm thấy mình sẽ có thể hiểu được, bởi vì cô là kẻ đầu sỏ khiến họ thành như vậy, nhưng không có, vì thế cô cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà mình không biết, hơn nữa chuyện đó còn liên quan đến cô.

Cả ngày tâm trí lòng dạ cô đều không yên, chị dâu quan tâm hỏi cô mấy lần, cô chỉ cười nói mình không sao, rồi lại chơi cùng cháu nhỏ một lát. Lúc ăn cơm tối xong, Nhâm Tông Diệu không chui vào thư phòng sau khi ăn xong như bình thường, mà bảo Tô Y Lâm cùng ông ra ngoài đi dạo một lát. Tô Y Lâm đương nhiên không cự tuyệt, hiện giờ tuổi bố đã lớn rồi, cô thật sự hy vọng ông có thể ra ngoài nhiều một chút, như vậy mới có lợi cho sức khỏe.

Trước đó khi ra ngoài dạo cùng bố, cô và ông đều đi trên con đường nhỏ vòng quanh nhà, lúc này, hai người lại đi con đường đến sân chung của mấy căn nhà. Những mùa hè trước đây, tất cả mọi người sẽ ở trong sân, sau đó nghe mấy người lớn giảng giải một vài điều kì lạ mắt thấy tai nghe, đi qua cái nóng bức của mùa hè.

Khi đi đến khoảnh sân chung quen thuộc đó, Nhâm Tông Diệu dừng bước, vì thế Tô Y Lâm đương nhiên cũng dừng lại.

“Bất tri bất giác đã qua nhiều năm như vậy rồi.” Trong giọng nói của Nhâm Tông Diệu có chút thờ dài, “Hồi vẫn là một đứa trẻ, con cứ thích đứng ở đây, xem tiểu tử nhà họ Giang cãi nhau om sòm với người ta, đám trẻ con luôn có đủ loại tranh chấp, lúc bọn chúng đánh nhau, con liền cổ vũ Giang Thanh Dịch cố lên!”

Có lẽ là nhớ về quá khứ, trong giọng nói của Nhâm Tông Diệu có thêm vài phần ôn hòa.

Lòng Tô Y Lâm lại thất chặt, cô hơi ngạc nhiên nhìn bố, không rõ vì sao ông đột nhiên nhắc tới Giang Thanh Dịch, cái tên đó bản thân cô cũng không muốn nhắc tới.

“Trí nhớ bố tốt thật, mấy chuyện đó con đều quên hết rồi.” Cô mở miệng, không quá để ý.

“Thế à?” Trong ánh mắt Nhâm Tông Diệu dường như có thứ gì khác, “Mấy ngày bố xuất viện, hình như tiểu tử Thanh Dịch đó cũng đến, còn chưa kịp nói tiếng cảm ơn nữa.”

Tô Y Lâm hơi bừng tỉnh, cô cảm thấy có thứ gì đó mơ mơ hồ hồ xuất hiện trước mắt mình, dường như cô hiểu được một chút, nhưng quá mức mong lung, vì thế cô hoàn toàn thấy không rõ ràng, “Vâng ạ.”

“Y Lâm” Nhâm Tông Diệu thở dài, “Bây giờ hẳn là con biết tình trạng hiện tại của nhà ta chứ?”

Tô Y Lâm gật đầu, cô biết rõ trong nhà không tốt lắm, thậm chí ngày càng tệ, đều dựa vào anh trai tận lực chèo chống.

“Tuy là thời đại bây giờ đã tốt hơn trước đây rất nhiều rồi, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, họ vẫn thích môn đăng hộ đối như cũ. Mặc dù nhiều người trẻ tuổi cảm thấy suy nghĩ như vậy lỗi thời, nhưng không thể không nói nó cũng có đạo lý của nó. Địa vị không ngang nhau, có lẽ sẽ mang đến cho bản thân rất nhiều gian khổ, hơn nữa còn phải chịu đủ loại tủi thân. Bố không cầu con cả đời này đại phú đại quý, chỉ hy vọng con tìm được một người đàn ông thực sự yêu thương con, bảo vệ con, không để con buồn, không để con lo, hơn nữa cũng không để con chịu bất cứ tủi thân nào.”

Cô cầm tay Nhâm Tông Diệu, “Bố, đã xảy ra chuyện gì ạ? Sao bố đột nhiên nói với con những lời này?”

Nhâm Tông Diệu do dự mấy giây, vẫn cảm thấy nên nói rõ với con gái, “Y Lâm, con thành thật nói cho bố biết, con và Giang Thanh Dịch, có phải đang qua lại riêng với nhau không?”

Tô Y Lâm lùi ra sau một bước. Có đôi khi con người cảm thấy chuyện xảy ra thật buồn cười, rõ ràng cô cảm thấy cô đã phân rã ranh giới với Giang Thanh Dịch rồi, hơn nữa cô cũng sẽ không nghĩ đến anh, nhưng ở trong mắt những người khác, từ đầu đến cuối cô vẫn là cô gái chưa dứt tình với Giang Thanh Dịch, từ đầu tới cuối chưa từng thay đổi, thì ra chuyện cô thích Giang Thanh Dịch, đã ăn sâu vào lòng người khác.

“Con có liên hệ với Giang Thanh Dịch, đó cũng chỉ là mấy lần con gặp anh ấy từ lúc trở về đây, anh ấy giúp con...” Cô đột nhiên phát hiện chỗ không ổn, “Sao bố lại đột nhiên hỏi vậy? Có phải... có phải Giang Thanh Dịch đã làm gì đó?”

Trong đầu xẹt qua suy nghĩ này, cô cảm thấy giống như có một cơn gió lạnh thổi vào khiến mình run rẩy. Tuy cô không muốn nghĩ xấu cho người đàn ông mình từng thích như vậy, nhưng lại không nhịn được suy nghĩ, có lẽ những lời cô nói với Giang Thanh Dịch lần trước đã đạt được hiệu quả hoàn toàn ngược lại, cô biểu hiện ra đáng về không có quan hệ gì với anh, liệu anh có thể bởi vậy mà ghi hận cô không...

Nhâm Tông Diệu nhìn cô, dường như đang xác định gì đó, cuối cùng ông cười mở miệng: “Sao lại nghĩ xa vậy hả? Bố chỉ đột nhiên nghĩ đến thôi, lúc bố bị bệnh phải nằm viện, Thanh Dịch cũng không đến thăm mấy, nhưng sau khi con trở về, dường như số lần cậu ấy đến thăm nhiều hơn, vì thế bố mới đoán vậy thôi.”

Lúc này Tô Y Lâm mới nở nụ cười, “Bố đoán sai rồi nhé!”

Nhâm Tông Diệu cười vỗ vỗ vai con gái, “Lạnh lắm đúng không, giờ chúng ta về nhà thôi.”

“Dạ.”

Về đến nhà, biểu hiện của Tô Y Lâm rất bình thường, cô nói chuyện với Nhâm Tông Diệu một lát, rồi cô đỡ Nhâm Tông Diệu đi ngủ. Mà sau khi Tô Y Lâm hỏi chị dâu và biết được Nhâm Thành Huy đang ở thư phòng, cô lập tức đi đến đó.

Cô biết, vừa rồi nhất định bố không nói thật, thế nên cô muốn biết thực sự đã xảy ra chuyện gì, chỉ có Nhâm Thành Huy có thể cho cô câu trả lời.

Cô đi đến thư phòng, Nhâm Thành Huy đang bận bịu, vẻ mặt rất rối rắm, hơn nữa còn cầm điện thoại phân phó người làm gì đó. Tô Y Lâm im lặng chờ ở một bên, cho đến khi Nhâm Thành Huy nói chuyện điện thoại xong.

Thư phòng vẫn có một loại cảm giác rất nặng nề, bởi vì rất nhiều sách, hơn nữa đều là sách đã có mấy chục năm rồi, tiến vào nơi này, giống như có thể từ sâu trong tâm linh cảm thấy được sự uyên bác của văn hóa, còn có thể khiến lòng người ta trở nên tĩnh lặng.

“Anh, gần đây công ty đã xảy ra chuyện gì? Có phải có liên quan đến Giang Thanh Dịch không? Anh đừng giấu giếm, hiện giờ em có thể khẳng định đã xảy ra chuyện gì đó, nếu anh không nói, em sẽ miên man suy nghĩ ra n phiến bản đến tự dọa mình đấy.” Tô Y Lâm nói rõ ràng trước, không hy vọng anh trai gạt mình giống bố.

Nhâm Thành Huy nhìn đáng vẻ của cô thì đã biết vừa rồi chắc chắn bố đã nói với cô điều gì đó, rồi lại không nói chân tướng sự việc cho rõ ràng, vì thế mới có thể khiến cô gấp gáp đến tìm mình như vậy. Bởi vì nếu là lúc bình thường, cô thấy mình đang bận rộn như vậy, nhất định sẽ không quấy rầy mình.

Anh buông thứ trong tay, đóng tài liệu lại, biểu cảm trên mặt mang theo vài phần bất đắc dĩ.

“Ngồi xuống trước đã.” Anh vẫy tay bảo cô đi đến.

Cảm xúc của Tô Y Lâm không được coi là nóng, vì thế cô thân nhiên đi qua ngồi xuống vị trí đối diện anh, “Em... chính là muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nhâm Thành Huy gật đầu, tỏ ý mình có thể hiểu được tâm tình của cô, “Bố không muốn nói với em, có lẽ là bởi vẫn còn chút băn khoăn. Thật ra chuyện này với nhà họ Nhâm ta mà nói tuyệt đối xem như chuyện tốt, lúc trước công ty có chút chuyện, rất nghiêm trọng, coi như đã vượt qua giới hạn cuối cùng. Mà mấy hôm nay, công ty khôi phục sức sống rồi, mọi người đều vô cùng tích cực làm việc, bởi vì tất cả mọi người không cần lo lắng đến chuyện bát cơm nữa. Bởi vì lúc này có người đứng ra, lấy thân phận nhà đầu tư, đổ vào một khoản vốn lớn, giúp công ty tiếp tục hoạt động.”

Tô Y Lâm đột nhiên liên tưởng được, “Người đó là Giang Thanh Dịch?”

Nhâm Thành Huy trầm mặc nhắm mắt, coi như trả lời.

Vì sao Giang Thanh Dịch lại làm vậy? Suy nghĩ của Nhâm Thành Huy và Nhâm Tông Diệu giống nhau, có lẽ chỉ có thể vì cô!

“Em hiểu rồi.” Cô đứng dậy, ra khỏi thư phòng, lại phát hiện tâm tình của mình nặng trĩu.

Sự quyết tuyệt của con người rốt cuộc có mấy phần đáng tin? Vấn đề này khiến Tô Y Lâm tự cười nhạo mình không chỉ một lần, lần trước cô quyết tuyệt như vậy tỏ ý không muốn có liên quan gì với Giang Thanh Dịch nữa, mà hiện giờ lại là cô chủ động hẹn Giang Thanh Dịch ra. Bản thân chuyện này đã là một sự châm chọc vô cùng lớn.

Hình như Giang Thanh Dịch rất bận, hơn nữa mức độ bận rộn tuyệt đối không thua kém Nhâm Thành Huy. Bởi vì lúc cô chờ Giang Thanh Dịch, anh có nhờ trợ lý gọi hai cuộc điện thoại đến, đều nói với cô, có thể anh sẽ đến muộn, chỉ là cuộc điện thoại thứ hai có thêm một câu, nếu như cô bận thì lần sau lại sắp xếp thời gian cũng được. Tô Y Lâm trả lời là không sao, cô sẽ tiếp tục chờ.

Lúc Giang Thanh Dịch tới, đã muộn hơn thời gian hẹn hai giờ đồng hồ.

Tô Y Lâm gần như nhìn anh một cái đã có thể đủ để cảm thấy được sự bận rộn của anh, trên mặt anh có cảm giác cấp bách tự nhiên mà vậy, có chút giống như chuyên tâm với cường độ cao trong thời gian dài, cho dù là giờ phút này, cũng chưa hoàn toàn thả lỏng.

Vì Giang Thanh Dịch như thế, khiến cô không nói lên được những lời khó nghe.

Cô bảo phục vụ bưng cả phê lên, cũng gọi cho anh một cốc nước.

Giang Thanh Dịch ngồi đối diện cô, dường như đang đánh giá cô, lúc này trên người cô lại có thêm chút cảm giác dịu dàng, giống như kiểu cô gái dịu dàng như nước vậy. Bởi vì suy nghĩ trong đầu mình mà anh nở nụ cười.

“Rất bận sao?” Cô nhìn anh, trên mặt không có nhiều cảm xúc.

“Ừ.” Dù sao cũng không nói được rằng mình không bận.

“Vì sao lại làm vậy?” Cô tin rằng anh sẽ hiểu rõ cô đang hỏi gì, cô không cảm thấy anh sẽ vô duyên vô cớ làm ra hành vi như vậy, “Anh làm thế, sẽ khiến người khác hiểu lầm.”

Giang Thanh Dịch nhìn cô, một lúc lâu mới mở miệng: “Em biết vì sao anh làm vậy.”

Ngữ khí chắc chắn như thế, lại khiến Tô Y Lâm nở nụ cười, nhưng cô cười đến chưa xót, ánh mắt cũng hơi đỏ lên, “Giang Thanh Dịch, thế này rốt cuộc là anh định thế nào? Anh không cảm thấy châm chọc sao, lúc em đi theo anh vô điều kiện, anh xem như không thấy, khi em quyết định không cần có dấu vết gì của anh trong cuộc sống nữa, anh lại làm chuyện như vậy vì em. Anh biết như vậy khiến em khó chịu đến mức nào không?”

Lúc cô nghiêm túc cố gắng lấy lòng anh, anh chẳng thấy gì cả, khi cô không để ý đến anh nữa, anh lại đối xử với cô như vậy, thế này là định thế nào, nỗ lực trước đây của cô xem là gì.

Giang Thanh Dịch cắn môi, “Anh xin lỗi, thì ra anh từng khiến em khó chịu đến vậy.”

Ánh mắt cô lại càng đỏ hơn, tựa như cô một mình chịu đựng đoạn quá khứ chưa xót đó, cuối cùng có người cho một đánh giá, cuối cùng có người chịu cho một lời bình.

Anh nói anh xin lỗi.

Xin lỗi?

Cô lắc đầu, “Em không cần lời xin lỗi của anh, mà anh cũng có lỗi gì với em hết.”

Anh thở dài, “Tô Y Lâm, anh không muốn không có liên quan gì đến em, anh không muốn chúng ta trở thành người xa lạ, anh không muốn, không muốn một chút nào cả.”

“Cho nên anh mới làm vậy?”

Anh gạt đầu thừa nhận.

Tô Y Lâm cắn môi, nhưng lại cười như cũ, “Vậy không phải anh đi nhầm bước rồi sao? Sao anh có thể trực tiếp chỉ ra một khoản vốn lớn như vậy được. Anh hẳn là nên hẹn em ra, tỏ ý với em rằng anh có thể giải quyết tất cả phiền toái trong công ty, lấy điều đó đổi lại tất cả những gì anh muốn mới phải. Hiện giờ anh trực tiếp làm vậy, hình như anh quên mất bản chất thương nhân của anh rồi đấy nhỉ.”

Anh lại không bị cô chọc giận, ngược lại rất bình tĩnh, “Anh quả thực có nghĩ vậy. Thậm chí anh còn biết vì sao nhà anh họ anh nhắm vào nhà em như thế, cũng biết họ sẽ làm gì, nhưng anh không can thiệp. Sau đó anh nghĩ anh sẽ xuất hiện ở thời điểm em khó chịu nhất, cho em hy vọng, anh quả thực định như vậy.” Anh cúi đầu thở dài, rồi lại nở nụ cười, “Nhưng lúc ở một mình, anh đột nhiên không muốn bức bách em, anh cảm thấy em có tư cách để

lựa chọn. Chỉ là anh không muốn bỏ qua một cơ hội như thế, muốn vì bản thân mình đổi lấy một cơ hội để em suy xét nhiều hơn. Tô Y Lâm, anh là nghĩ như vậy, em có thể cân nhắc một chút đến anh, đến chuyện ở bên anh.”

Cô nhìn anh, từ trong ánh mắt anh, dường như cô có thể đọc ra sự nghiêm túc của anh.

“Anh liền chắc chắn em sẽ lựa chọn ở bên anh? Anh không sợ em xoay người liền rời đi, không để anh chiếm được bất cứ thứ gì hay sao.” Cô nói lời này thì liền cảm thấy mình nghĩ nhiều quá rồi, anh có cách giúp công ty cải tử hoàn sinh, đương nhiên cũng có biện pháp khiến công ty lập tức biến mất, với anh mà nói đều rất dễ dàng.

“Nghĩ tới rồi.” Anh lại trả lời như vậy, “Nếu là thế, cũng chỉ có thể chấp nhận số mệnh mà thôi. Anh tôn trọng quyết định của em.”

Cô đột nhiên á khẩu.

Hai người từ nhỏ đã sống cùng nhau lâu như vậy, cô cũng biết được tính cách của anh, anh nói thế, sẽ không nói một đằng làm một nẻo. Anh là thật sự nghĩ vậy, hơn nữa lần này anh gặp cô, dường như dùng sự thân thiện không chút giấu giếm mặt đối mặt với cô.

Cô không muốn nhìn thấy anh, giờ phút này.

“Vậy anh thuyết phục em đi, thuyết phục để em và anh ở bên nhau.” Trong mắt cô mang theo chút ác ý, giống như phát tiết. Thật buồn cười, có một ngày, cô còn có thể như thế trước mặt anh, có một ngày cô còn có thể đáng giá nhiều tiền như thế.

“Tô Y Lâm, kì thật anh cũng không biết cảm giác hiện giờ của anh với em là gì. Yêu sao? Nói ra ngay cả bản thân anh cũng không tin được. Nhưng em thật sự là người khiến anh thấy dao động trong mấy năm qua, nhìn thấy em sống không tốt, anh sẽ khó chịu. Sẽ không tự giác lý giải xem em đang làm gì, em đang nghĩ gì, hơn nữa còn muốn biết vì sao em lại có sự thay đổi lớn đến vậy, muốn biết em đã trải qua những chuyện gì. Thậm chí anh muốn đi điều tra quá khứ của em, nhưng cuối cùng anh từ bỏ. Bởi vì em có thay đổi lớn đến vậy, nhất định là đã trải qua chuyện mà em không muốn nhắc đến, có lẽ em cũng không muốn để người khác biết được. Em có thay đổi, mà không phải giống Nhâm Y Lâm trong quá khứ, vì thế anh biết chắc chắn em sống không tốt. Anh bức thiết muốn biết vì sao anh lại chú ý đến em như vậy, vì thế lại càng để tâm, càng để tâm, tâm lý liền sinh ra cảm xúc khác.” Anh dần đo nói lí do, dường như cũng biết bản thân mình đang nói năng lộn xộn, “Tô Y Lâm, chỉ bằng chúng ta thử một lần, cho anh một cơ hội để anh xác định được cảm xúc khó hiểu sâu trong nội tâm này, cũng cho bản thân em một cơ hội, xem xem anh có phải người đúng với em hay không.”

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt như vậy lại khiến cô có vài phần bối rối.

“Em...” Cô đứng lên, “Em không biết... Em... về sau sẽ cho anh câu trả lời.”

Cô gần như là chạy trời chết.

Mà Giang Thanh Dịch nhìn bóng dáng cô, khe thở dài, điều anh nói đều là thật.

Anh quả thực có bản tính của thương nhân, lợi ích là trên hết, chỉ là lần này lợi ích đổi thành người mà thôi. Anh chỉ nghĩ, nếu là người mà anh quyết định muốn ở bên, đương nhiên phải có được đãi ngộ rất cao, chẳng hạn như sự tôn trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Tin đồn càng lan càng mạnh, tôi thật không ngờ tinh thần hóng chuyện của mọi người lại sôi nổi đến vậy, một ngọn gió nhỏ cũng có thể thổi thành trận lửa hùng hục. Nhưng mà tôi cũng không nghĩ chuyện đó là một chuyện quá mức nghiêm trọng, không phải vấn đề nó có nghiêm trọng hay không, chỉ là tôi không hy vọng nó sẽ ảnh hưởng gì đến tôi.

Tin đồn dù sao cũng sẽ qua thôi, tôi tự nói với mình như vậy.

Nhưng tôi thật không ngờ, Liễu Tư Ngôn lại nói chuyện với tôi một hồi, đó là sau một tiết thể dục, giờ thể dục vốn không quá được xem trọng, các học sinh chơi gì thì chơi, không muốn chơi thì ở trong lớp làm bài tập thầy cô giao. Tôi cũng muốn đi làm bài tập, nhưng mà Liễu Tư Ngôn gọi tôi.

Tôi là bạn học cùng lớp với cô ấy, nhưng học sinh trong một lớp sẽ chia ra thành mấy nhóm nhỏ, tôi và cô ấy không ở cùng một nhóm, vì thế tôi cũng không trao đổi nhiều với cô ấy, càng không liên hệ nhiều, thậm chí có lẽ sau này tốt nghiệp rồi, gặp mặt cũng sẽ không chào hỏi nhau, bởi vì quá mức xa lạ.

Tôi và cô ấy đứng ở cạnh sân thể dục, về mặt cô ấy không tốt lắm, cô ấy nhìn tôi một lúc lâu, rồi mới mở miệng: “Thẩm Tây Nguyệt, tớ biết trong mắt rất nhiều người tớ không xứng với Chu Thừa Trạch, họ đều cảm thấy cậu ấy có gia thế tốt như vậy, mà tớ thì chẳng có gì cả, thậm chí thành tích cũng không được xem là ở mức hàng đầu. Cậu lại có điều kiện gia đình rất tốt, có lẽ cũng là muốn vậy đi. Nhưng tớ muốn nói với cậu, gia thế địa vị tiền tài gì gì đó, từ trước tới nay không phải thứ quan trọng nhất, nếu không Chu Thừa Trạch sẽ không chọn tớ. Cậu ấy và tớ ở bên nhau, chính là chấp nhận tớ, về phần

người tâm tâm niệm niệm cậu ấy như cũ, tớ khuyên cô ấy có thể thu tay lại.”

Cô ấy nói xong liền xoay người rời đi, không cho tôi chút thời gian phản ứng nào.

Tôi không biết vì sao cô ấy lại nói vậy với tôi.

Chỉ là về sau tôi mới biết, bởi vì có người truyền ra vài tin tức, có người nói cảm thấy tôi và Chu Thừa Trạch nhìn qua càng xứng đôi, cậu ấy có gia thế tốt, mà gia thế của tôi cũng rất tốt, hai người như vậy dường như nên ở bên nhau, tiết mục cô bé lộ lem quá xưa rồi, mọi người đều không thích nghe nữa.

Tôi cảm thấy rất buồn cười, nhất là khi nghe tin tức nói rằng có người nhìn thấy tôi và Chu Thừa Trạch đứng riêng cùng với nhau, tôi cảm thấy rất buồn cười, bởi vì đứng riêng cùng với nhau như vậy, cũng là Chu Thừa Trạch cự tuyệt tôi một cách mờ mờ mịt mịt.

Sau đó thì sao, tin đồn dường như càng ngày càng dữ dội.

Tiếp đó tôi quả thực có gặp Chu Thừa Trạch mấy lần, cậu ấy cũng chào hỏi tôi, nhưng giữa chúng tôi tuyệt không có sự mập mờ mà những người khác nói.

Thời gian trôi qua từng ngày.

Khi Liễu Tư Ngôn và những người trong nhóm của cô ấy hẹn tôi ra ngoài, tôi có chút khó hiểu, bởi vì tôi nghĩ Chu Thừa Trạch nhất định đã nói rất rõ với Liễu Tư Ngôn rồi, cô ấy cũng nên tin tưởng cậu. Có điều có lẽ suy nghĩ giữa nam sinh và nữ sinh không giống nhau, đối với những tin tức đó, chung quy Liễu Tư Ngôn vẫn để ý nhỉ!

Kì thực tôi cũng không muốn đi, đi vì chuyện như thế này, rất buồn cười, không phải sao.

Nhưng tôi vẫn quyết định đi, đơn giản vì tôi không muốn quan hệ giữa Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn xuất hiện gọn sóng gì vì tôi, hình như tôi vẫn luôn lừa mình dối người như vậy, cảm thấy chỉ cần không nói ra tâm tư thầm kín của mình cho Chu Thừa Trạch, về mặt tình cảm tôi vô tội, nhưng một khi bởi vì tôi mà quan hệ giữa họ có ngăn trở, vậy tôi chính là kẻ tội đồ.

Tôi không muốn vậy, tôi cũng muốn nói rõ với Liễu Tư Ngôn, cô ấy nên quý trọng Chu Thừa Trạch, chứ không phải tin tưởng những lời xằng bậy của người khác, hơn nữa tôi và Chu Thừa Trạch, thật sự cũng không có gì cả.

Không có gì cả.

Viết đến câu cuối cùng, vậy mà tim khẽ nhói lên, rất nhẹ, nhưng đủ để bản thân tôi có thể cảm nhận được.

—————Trích trang nhật ký cuối cùng của Thẩm Tây Nguyệt—————

Trên mạng vẫn không yên bình, trên các loại diễn đàn to nhỏ, fan của Thẩm Đại Ngưng sôi nổi như trước, bất kể hậu quả mà càng bôi đen Chu Thừa Trạch, quả thực muốn quy anh thành “kẻ bạc tình” trong chuyện của Thẩm Đại Ngưng. Mà trong cộng đồng fan của Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch, một bộ phận tỏ ý đau lòng vì hai người cách xa nhau, chẳng đoái hoài gì nữa, một bộ phận khác thì hận Chu Thừa Trạch thấu xương, độc hết sức mà công kích. Bởi vậy trên mạng vẫn luôn rất náo nhiệt, từ sau khi hai người ly hôn, các loại tin tức nổ ra không ngừng, dường như chỉ cần một tin tức có tên của Chu Thừa Trạch hoặc Thẩm Đại Ngưng, số lượt click vào nhất định rất kinh người. Có điều fan của Thẩm Đại Ngưng cũng không được như ý, ai bảo fan của Chu Thừa Trạch vô cùng mạnh mẽ chứ, Chu Thừa Trạch bước vào giới giải trí hai mươi năm, rất nhiều fan ủng hộ anh, làm sao có thể để anh chịu thiệt trong chuyện này được, vì thế hai bên fan tiến hành chém giết nhau tơi tả.

Nhưng mà, rất nhanh chóng, fan của Thẩm Đại Ngưng lại bắt đầu nhiệt liệt chúc mừng, bởi vì gần như trong một đêm, tất cả phương tiện truyền thông đều chuyển hướng. Vốn giới truyền thông đưa tin về Thẩm Đại Ngưng hoặc Chu Thừa Trạch, coi như khách quan, chính là hình tượng của Chu Thừa Trạch tốt hơn của Thẩm Đại Ngưng, vì thế nói tóm lại Thẩm Đại Ngưng có chút bất lợi. Nhưng lúc này lại khác, gần như dư luận đều nhắm vào Chu Thừa Trạch.

Đầu tiên là có người tiết lộ thông tin nóng hổi, lúc Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng kết hôn với nhau, Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn có liên lạc, hơn nữa liên lạc không ngừng. Tin tức đó được tung ra, bất luận vì sao Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng kết hôn, nếu anh đã lựa chọn kết hôn rồi, nên tận tâm với hôn nhân mới phải. Hơn nữa anh và Thẩm Đại Ngưng còn có một đứa con, nếu tin tức này là thật, như vậy thì Chu Thừa Trạch có thể bị dán lên cái nhãn ngoại tình. Cái nhãn này, đương nhiên không ăn khớp với việc lúc trước fan của anh nói anh và Liễu Tư Ngôn trai chưa vợ gái chưa chồng ở bên nhau là chuyện quá bình thường. Hơn nữa tin tức còn ám chỉ hôn nhân của Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng là Thẩm Đại Ngưng đưa ra lời chia tay, về phần nguyên nhân, vậy thì không cần nói cũng biết.

Tin tức này xuất hiện trên mạng nhanh chóng trở nên sôi sục, lúc độ hot còn chưa giảm, một tin tức khác lại xuất hiện. Có người tiết lộ rằng thiết kế mùa xuân mới nhất của Liễu Tư Ngôn sao chép từ thiết kế của một nhà thiết kế chưa nổi, nhà thiết kế nhỏ đó nhìn thấy thiết kế của Liễu Tư Ngôn thì rất phần nộ, muốn cùng Liễu Tư Ngôn chất vấn ở tòa. Thì ra trước đó Liễu Tư Ngôn làm ban giám khảo một cuộc thi tuyển chọn nhà thiết kế mới xuất sắc, bản thảo của nhà thiết kế đã bị Liễu Tư Ngôn loại thẳng từ vòng sơ khảo. Hiện giờ nhà thiết kế đó phát hiện thiết kế của Liễu Tư Ngôn hoàn toàn giống thiết kế của cô ấy như đúc. Vì thế vụ Liễu Tư Ngôn sao chép càng ngày càng hot, rất nhiều người đều yêu cầu Liễu Tư Ngôn phải cho người mới kia một lời giải thích rõ ràng.

Đây cũng không tính là tin tức lớn nhất, tin tức lớn nhất là về Chu Thừa Trạch. Có người giấu tên tiết lộ tin hot, hiện giờ tình trạng công ty của nhà mẹ đẻ Thẩm Đại Ngưng rất không lạc quan, còn mời vài vị doanh nhân đến chứng minh chuyện này. Tin tức dùng phương thức biểu đạt vô cùng mờ mịt nói rằng tình hình gay go của nhà họ Thẩm hiện giờ có liên quan đến nhà họ Chu, dường như là nhà họ Chu bày ra. Tin tức như vậy xuất hiện, trên mạng phê

phán Chu Thừa Trạch không ngừng, anh và Liễu Tư Ngôn trực tiếp bị đánh giá là đôi tra nam tiện nữ, đúng là đôi lứa xứng đôi nhất.

Nhiều năm trôi qua như vậy, hình tượng của Chu Thừa Trạch lần đầu tiên rơi vào cảnh gần như tiêu đời.

Có điều cũng có người cảm thấy kì lạ, sao giống như có mưu tính bôi đen Chu Thừa Trạch vậy, cũng không biết là do bàn tay ai. Hiện giờ có mấy người dám đắc tội với nhà họ Chu? Không chỉ không đắc tội, còn vội đi lấy lòng ấy chứ. Về Liễu Tư Ngôn, vì quan hệ giữa cô và Chu Thừa Trạch, không biết có bao nhiêu người đang tăng bốc cô nữa. Vậy mà bây giờ có người trực tiếp tính kế Liễu Tư Ngôn, còn trực tiếp bôi đen Chu Thừa Trạch, vừa thấy đã biết là có ý rồi.

Nhà họ Chu.

Những lời bình luận ác ý về Chu Thừa Trạch liên tiếp kéo tới, Chu Ôn Hòa vô cùng phẫn nộ, con trai ông và cô con dâu ông xem trọng bị bôi đen như thế, quả thực là không coi nhà họ Chu ra gì nữa.

Chu Ôn Hòa đi tới đi lui trong phòng khách, đi vài vòng, mới nhìn con trai lớn, “Tiến hành kiện pháp lý, trực tiếp thể hiện thái độ cương quyết.”

Chu Thừa Minh lắc đầu, “Người bày ra trò này hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, ngoại trừ chuyện sao chép đó, tất cả những chuyện khác đều dùng từ ngữ bóng gió, hoàn toàn không nắm được nhược điểm gì. Còn về phần vụ sao chép, dường như đối phương đã chuẩn bị sẵn chứng cứ. Nếu thua kiện, cả cuộc đời Liễu Tư Ngôn sẽ bị phá hủy, nếu thắng, cũng sẽ có người nói là bởi vì có quan hệ với nhà chúng ta, bất kể làm thế nào, đều không được lợi.”

“Được được được, thật sự được lắm.”

“Bố, bố đừng tức giận, chuyện này con và Thừa Trạch sẽ cùng nhau xử lý.”

Chu Thừa Minh và Dương Khả Lam cùng khuyên Chu Ôn Hòa, cuối cùng cũng khiến cảm xúc của Chu Ôn Hòa không còn kích động như vậy nữa.

Đã xảy ra chuyện như thế, không thể nghi ngờ, nhà họ Chu đã bị người ta làm cho bề mặt.

Chu Thừa Minh đứng ở cổng, chờ Chu Thừa Trạch, anh muốn biết em trai mình có thái độ như thế nào.

Chu Thừa Trạch trở về rất nhanh, anh nhận được tin hơi muộn, bởi vì anh rất ít chú ý đến mấy tin tức bát quái này, anh cảm thấy chỉ cần anh làm việc cho tốt là được, mấy thứ khác không cần phải để ý làm gì, anh cũng vẫn luôn làm như thế, bởi vậy lúc biết được tin thì lại có phần không thể cứu vãn.

Chu Thừa Trạch vừa xuống xe thì đã thấy Chu Thừa Minh, Chu Thừa Minh ra hiệu bảo anh đừng đi vào vội, ông già hiện đang có chút kích động.

“Chú đắc tội với tiểu tử nhà họ Giang đó lúc nào vậy?” Chu Thừa Minh nhìn em trai, anh đã tra ra được người đứng sau bức màn là ai, chỉ là không lấy được bằng chứng xác thực mà thôi, ở thành phố Minh Giang, người dám không để ý hậu quả mà nhắm vào nhà họ Chu như thế cũng chỉ có mấy người.

Chu Thừa Trạch nhanh chóng hiểu được ý này, có liên quan đến Giang Thanh Dịch?

“Em và cậu ta không quen.” Anh nhíu mày lại, “Chuyện này anh cứ khuyên bố trước đã, để em tự giải quyết là được.”

Chu Thừa Minh gật đầu, vốn anh cũng nghĩ vậy.

Chu Thừa Trạch không vào nhà, hiện giờ đã xảy ra chuyện như vậy, anh cũng không muốn trở về.

Anh lái xe, đến thẳng nơi Thẩm Đại Ngưng ở, có điều lúc này, anh không tiến vào nơi ở của cô, mà chờ ở dưới lầu, dường như quan hệ hiện giờ giữa cô và anh nên như thế.

Lần trước Thẩm Đại Ngưng nói vậy, anh và cô đều biết cô chỉ đang phát giận mà thôi, hiện giờ những điều cô nói đều trở thành sự thật rồi.

Chu Thừa Trạch gần như là rất tự giễu mà suy nghĩ, hình như anh xem thường sức quyến rũ của cô rồi. Dù sao thì cũng có người sẵn lòng làm những chuyện như vậy vì cô, mà lại không cầu hỏi báo nữa.

Anh chờ dưới lầu, mà Thẩm Đại Ngưng tiếp điện thoại xong, sau một lúc lâu mới chậm chạp xuống, đi về phía anh. Mắt cô không mở to như trước, dáng vẻ hình như là mới ngủ dậy.

Cô nhìn anh đứng trước mặt mình, không nghĩ vì sao anh đến tìm mình, mà là nghĩ thái độ của anh với mình hiện giờ giống như lạnh băng rồi.

“Xin hỏi anh muốn gì?” Cô khoanh tay, có vẻ rất không kiên nhẫn với anh.

Tóc cô rất rối, nhìn ra được là trước khi ra khỏi cửa có dùng tay tùy tiện cào cào mấy cái. Quần áo lại càng tùy ý, xem tính cách cô thì là định quay về phòng tiếp tục ngủ. Bởi vì cô đi dép lê.

Dường như Chu Thừa Trạch không định mở miệng với cô, anh chỉ trầm mặc đưa tờ báo cho cô.

“Đây là gì?” Cô thấy tò mò, khi nhìn thấy anh không có ý định giải thích nghi hoặc thì nhận lấy tờ báo, chậm chạp xem, xem đến cuối, cô đột nhiên vui vẻ hẳn lên, “Anh cũng nhìn ra hiện giờ tâm tình tôi không tốt, cho nên tìm chút chuyện khiến tôi vui vẻ hả? Thật sự cảm ơn nhé.”

Cô mang theo nụ cười vui sướng khi người khác gặp họa khiến sắc mặt Chu Thừa Trạch u ám, anh hoàn toàn không rõ sao cô còn có thể cười được, có điều trước giờ hình như anh cũng không thể hiểu được cô, cô và anh đầu sống cùng trên một hành tinh.

“Thẩm Đại Ngưng, cô liền có thái độ thế này?”

“Ồi dào, tuy rằng vui sướng khi người khác gặp họa là không tốt, nhưng đối trả lại càng không tốt đấy. Thấy mấy người như vậy, tôi thật sự vô cùng thoải mái. Làm người thì không thể kìm nén á, sẽ sinh bệnh đấy. Hơn nữa anh vội vã đến nói cho tôi biết chuyện này, chẳng lẽ không phải vì làm tôi vui về?”

Cô cười đến không tìm không phổi, lại nhìn chữ trên báo mấy lần, cảm thấy mình đúng là nhà tiên tri mà.

Chu Thừa Trạch thấy cô như vậy, tức giận nhưng ngược lại lại nở nụ cười, “Đúng ha, cô đương nhiên phải cười rồi, dù sao tất cả đều như ý cô mà. Cô không chỉ nên cười, còn phải chúc mừng nữa ấy.”

“Anh có ý gì?” Cô thu ý cười lại, nhìn anh rất nghiêm túc.

“Cô nói xem tôi có ý gì?”

“Anh xem trọng tôi, nghĩ tôi giỏi đến vậy cơ. Nếu tôi có thể làm được những chuyện này, tôi nói cho anh biết, tôi đã sớm làm rồi, không cần chờ đến hôm nay.”

“Cô đừng tự xem nhẹ mình. Có việc gì phải tự mình xử lý đúng không, đừng xem nhẹ sức quyến rũ của bản thân, chỉ cần cô thoáng tỏ ý gì đó, sẽ có người giúp cô làm những chuyện này vô điều kiện ngay.”

Thẩm Đại Ngưng nhìn anh, dường như hiểu được điều gì đó, “Chu Thừa Trạch, anh có ý gì?”

“Cô biết một người dựa vào sự nỗ lực của bản thân mà đạt được thành công khó đến mức nào không? Lúc cô ấy đi học thiết kế, cầm kéo cắt vải, bị cạo sát đến phồng rộp tay. Cô ấy không phải người có thiên phú nhất trong những người đó, nhưng cô ấy lại là người cố gắng nhất. Cô ấy đi được đến vị trí ngày hôm nay, tất cả được đổi lấy từ sự nỗ lực của cô ấy, đây cũng là thứ mà cô ấy tự hào nhất. Thẩm Đại Ngưng, cô ấy không phải cô, vừa sinh ra đã có được tất cả những thứ khiến người khác hâm mộ, vì thế cô ấy chỉ có thể cố gắng hơn những người khác. Cô tùy hứng phát giận cũng không sao, bởi đến tôi cũng không sao. Nhưng sao cô có thể vu khống làm hại đến sự nghiệp đáng tự hào của cô ấy chứ hả.”

“Cho nên anh là đang vì Liễu Tư Ngôn nên đến tìm tôi gây sự?” Cô xiết chặt tay, trên mặt không có chút ý cười nào nữa.

“Chẳng lẽ không nên sao?”

“Nên, đương nhiên nên chứ.” Về mặt cô có chút kì lạ, “Hai người hiện giờ là những người thân mật nhất, anh đương nhiên phải giúp cô ta đòi lại công bằng rồi. Nhưng Chu Thừa Trạch, anh muốn đòi công bằng thì đừng đến làm phiền tôi, cho dù thời gian của tôi nhiều thì cũng không muốn dùng nó để nhìn anh. Mấy chuyện vớ vẩn này cũng không liên quan đến tôi, đừng đổ lên đầu tôi.”

Chu Thừa Trạch lại cười, “Không liên quan đến cô? Cũng không liên quan đến Giang Thanh Dịch? Cô xác định cô không khóc lóc kể lể với cậu ta về cảnh ngộ của cô, sau đó cậu ta không nghĩ đến hậu quả đi làm chuyện khiến cô vui về?”

Cô và Giang Thanh Dịch gặp nhau ở quán ăn trứ danh, có người thấy, cũng hảo tâm chuyển lời với anh, để anh biết vợ trước của anh không chỉ ở riêng một chỗ với một người đàn ông, lúc đi ra mắt còn đồ ngẫu. Cô đã khóc, mà cô chưa bao giờ khóc ở trước mặt anh.

Cô mở to hai mắt nhìn anh, nhưng không may giải thích gì, anh không có lý do để khiến cô phải giải thích, càng không có thân phận để khiến cô giải thích, “Tôi chưa từng làm gì.”

Anh lại hừ cười một tiếng, “Từ lúc nào mà cô dám làm không dám nhận thế? Đừng cho là tôi không biết quan hệ giữa cô và Giang Thanh Dịch, nếu không phải cô nói với cậu ta gì đó, cậu ta đâu làm những chuyện này vì cô. Thẩm Đại Ngưng, cô đừng nói tất cả những chuyện này không liên quan đến cô.”

“Không liên quan đến tôi. Muốn trách thì chỉ có thể trách Liễu Tư Ngôn rất biết đắc tội người khác, hoặc là nói vốn cô ta có sao chép, cho nên mới có những chuyện như thế này.”

“Tôi giờ cô vẫn không biết hỏi cái...”

Thẩm Đại Ngưng vươn tay, trực tiếp cho anh một bạt tai, “Cút!”

Cô xoay người, không liếc anh một cái nào, cô đã nói rồi, không liên quan đến cô. Một người không có lòng tin nhiệm với cô, không xứng lãng phí thời gian của cô.

A, Liễu Tư Ngôn gặp chuyện không may, cô quả thực nên chúc mừng, nhưng vì sao cô không thể cười nổi.

Chu Thừa Trạch nhìn bóng lưng cô, cô đánh cũng không đau, nhưng anh lại cảm thấy cả người lạnh như băng. Anh tự hỏi mình, thế này rốt cuộc là thế nào?

Rõ ràng anh biết, cô sẽ không nói dối hay giấu giếm, nhiều nhất sẽ cười đùa giả vờ thôi, nhưng vừa rồi, vì sao anh lại phẫn nộ như vậy? Vì sao lại không không chế được bản thân? Đây là biểu hiện anh nên có sao?

Không, cũng không phải.

Anh nhắm mắt lại, dường như lại nhớ tới cảnh tượng mấy năm trước. Hôn sự của anh và cô mới bàn xong, vì một khâu nhỏ nào đó nên anh muốn nói thêm với cô, hơn nữa bởi vì cô mang thai, trên đường đi anh còn mua đồ ăn mà cô thích nữa.

Anh lái xe nên nơi cô ở.

Hôm đó trời mưa rất to, gần như khiến anh hoài nghi tất cả những gì mà mình nhìn thấy. Người vợ mà anh sắp lấy, vậy mà đang đứng trong mưa cùng một người ôm nhau.

Cô mang thai đứa con của anh, lại không cố kị đến bất cứ điều gì cùng một người đàn ông đứng trong mưa ôm nhau.

Anh vòng xe, lái xe rời đi.

Vài ngày sau, anh và Thẩm Đại Ngung kết hôn, anh không biết mình dùng sự khoan dung lớn đến mức độ nào để cưới cô nữa, chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô, anh sẽ có vài phần mê man.

Người đàn ông đứng ôm cô trong mưa là Giang Thanh Dịch, mối tình đầu của cô.

Tác giả có lời muốn nói: Chỗ mà Chu Thừa Trạch trách cứ Thẩm Đại Ngung làm nhiều loạn cuộc đời người khác, có thể hiểu một thành hai, bản thân anh quả thật không chịu được cảm dỗ, cho nên anh tự trách mình, tự trách mình, điểm này là với Liễu Tư Ngôn. Cho nên giữa anh và Liễu Tư Ngôn, anh nhận đích xác là lỗi của anh, điểm ấy anh cũng không trốn tránh. Sau đó anh từ bỏ Liễu Tư Ngôn, chỉ nói đến anh và Thẩm Đại Ngung, anh mới trách cứ cô làm nhiều loạn cuộc đời anh rồi lại không chịu trách nhiệm với cuộc đời anh, trọng điểm là chịu trách nhiệm á... Sao nhiều người lại nghĩ khác đi vậy nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Giang Thanh Dịch Tô Y Lâm

Bởi vì đề nghị của Giang Thanh Dịch mà Tô Y Lâm hoảng hốt không thôi, cô nghĩ mình đã cách rất xa thứ cảm giác hoảng hốt này, nhưng thật không ngờ khi xa cách lâu đến vậy, anh vẫn có thể ảnh hưởng đến cô. Không chỉ là dáng vẻ nghiêm túc của anh khi nói chuyện, còn có lời anh nói nữa, dường như khiến cô có thể cảm nhận được anh thật sự nghĩ cho cô, lo liệu cho cô, tại giây phút đó trong lòng cô chảy qua một thứ cảm xúc khó hiểu, cô không thể nhận ra đó là gì, vì thế chỉ có thể chạy trốn chết như vậy.

Tô Y Lâm đi được một lúc lâu, mới ổn định lại thứ cảm xúc bồi rối mang theo chút kì diệu đó, cô lấy di động ra, trực tiếp gọi cho Thẩm Đại Ngung, đây là suy nghĩ đầu tiên của cô, cô muốn biết Thẩm Đại Ngung nghĩ thế nào. Về chuyện của Giang Thanh Dịch, dường như cô chưa bao giờ giấu giếm Thẩm Đại Ngung, nhiều năm như vậy, tâm tư nhỏ này của cô, từ nhỏ đến lớn, tất cả cô đều chia sẻ với Thẩm Đại Ngung, không giấu giếm một chút nào, lúc này cũng không ngoại lệ.

Lúc nhận được điện thoại của Tô Y Lâm, Thẩm Đại Ngung đang dọn đồ.

“Nói đi, chuyện gì thế?” Trong giọng nói của Thẩm Đại Ngung lộ ra vài phần thoải mái.

Tô Y Lâm rất hiểu, Thẩm Đại Ngung đang vui vẻ hoặc cảm thấy phấn khởi, hoặc là gặp được chuyện tốt, hoặc chính là Thẩm Đại Ngung đưa ra quyết định nào đó, Thẩm Đại Ngung là người không thích dây dưa hay đắm chìm mãi trong một chuyện, bất kể tốt hay xấu, sau khi đưa ra quyết định, Thẩm Đại Ngung sẽ cảm thấy tâm tình rất tốt.

“Lại gặp được chuyện tốt gì à?” Tô Y Lâm bị ảnh hưởng bởi tâm tình của Thẩm Đại Ngung, cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

“Không có chuyện gì tốt cả. Chỉ là đột nhiên nghĩ thông suốt thôi, cả đời này ngoại trừ chết, con người nào có chuyện gì cực kì to tát nữa chứ. Chẳng qua tất cả đều là tự chuốc lấy phiền mà thôi.” Thẩm Đại Ngung rất thoải mái, cũng không nói mình đã bị chuyện gì ảnh hưởng như trước, “Sao thế, có phải lại gặp chuyện gì rồi không?”

Giọng nói của Thẩm Đại Ngung trở nên nghiêm túc.

Tô Y Lâm cắn cắn môi, tìm chỗ nào đó ngay bên đường để ngồi xuống. Trên con đường này đương nhiên có người đi qua, chỉ là không nhiều lắm, bởi vì không quen, vì thế những người khác ở trong mắt cô đều trong suốt, dường như chỉ có một mình cô mà thôi.

“Vừa rồi tớ và Giang Thanh Dịch gặp mặt, là tớ hẹn anh ấy ra. Bởi vì trong nhà xảy ra vài chuyện, anh ấy không báo trước gì mà giúp tớ giải quyết luôn. Cho nên tớ hẹn anh ấy ra.” Tô Y Lâm phát hiện sau khi mình nói những lời này ra, vậy mà trong lòng lại rất dễ chịu, cảm giác thoải mái này khiến bản thân cô cũng nở nụ cười, “Cậu biết anh ấy nói gì với tớ không?”

Thẩm Đại Ngưng hừ cười một tiếng, “Đáng ghét, rõ ràng biết tớ ghét nhất là cái trò đoán đoán đoán mà.”

Dường như Tô Y Lâm cũng nhớ tới sở ghét này của Thẩm Đại Ngưng, Thẩm Đại Ngưng ghét nhất bị người khác bảo mình đoán giá cả đồ vật hoặc là đoán thứ gì đó, mỗi lần như vậy, Thẩm Đại Ngưng đều tròn mắt, mãi mãi trả lời lạnh tanh là không biết.

“Đại Ngưng, anh ấy nói với tớ, bảo tớ suy xét đến tính khả thi của việc ở bên anh ấy.” Tô Y Lâm cảm động, đầu cũng không tự giác mà cúi xuống, chỉ có thể nhìn thấy mặt đất xám tro.

Dường như Thẩm Đại Ngưng do dự một chút, rồi mới chậm rãi mở miệng: “Ừ, vậy cậu hận anh ấy không, hận Giang Thanh Dịch không, anh ấy không để tâm đến biểu hiện của cậu bao năm như vậy, hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của cậu, cậu có hận anh ấy không?”

Rõ ràng đối phương không nhìn thấy được, nhưng Tô Y Lâm vẫn lắc đầu, “Vì sao tớ phải hận anh ấy? Tất cả đều là tự bản thân tớ tình nguyện, có liên quan gì đến anh ấy đâu.”

“Vậy có vài lời tớ đã sớm muốn nói rồi. Tô Y Lâm, gặp được loại người như La Tâm Du, là cậu xui xẻo. Cậu gặp phải chuyện đó, tuyệt đối có liên quan đến La Tâm Du, tớ cảm thấy chính cô ta đã tính kế cậu. Hơn nữa ngay từ đầu cô ta đã nhắm vào cậu như vậy, cho dù không có Giang Thanh Dịch, cũng sẽ bởi vì chuyện khác mà tính kế cậu. Chuyện này, thật sự không liên quan đến Giang Thanh Dịch. Mà chuyện của mẹ cậu, tớ nghĩ chuyện như thế xảy ra, là điều mà tất cả mọi người đều không muốn thấy. Một khi đã vậy, vì sao phải dựa theo hiệu ứng cánh bướm mà trách tội Giang Thanh Dịch đúng không!” Thẩm Đại Ngưng thờ dài, dứt khoát đặt mông ngồi xuống đất, “Vậy chuyện trong quá khứ, cũng rất đơn giản á, hoặc là nói vốn nó đã rất đơn giản, nhưng con người lại luôn thích nghĩ nó đến phức tạp. Bỏ chuyện của La Tâm Du và mẹ cậu sang một bên không nói nữa, quan hệ giữa cậu và Giang Thanh Dịch rất đơn giản, chính là thanh mai trúc mã, anh ấy là một người cậu đã từng thích mà thôi. Hiện giờ vấn đề cũng rất đơn giản á, một người mà cậu đã từng thích, bây giờ đột nhiên bắt đầu theo đuổi cậu, đúng không?”

Lời của Thẩm Đại Ngưng vòng vèo vòng vèo, nhưng dường như vốn đã đơn giản như vậy, bản thân cô không phải đã tự nói đi nói lại rồi sao, tất cả không liên quan đến Giang Thanh Dịch, nhưng vì sao sau khi nghe những lời này nói ra từ miệng Thẩm Đại Ngưng, cảm giác lại là lạ.

“Đúng nhỉ, rất đơn giản.”

Thẩm Đại Ngưng lại khó hiểu, “Vậy cậu rối rắm cái gì?”

“Không biết, chính là cảm thấy tâm lý rất phức tạp. Thứ cảm giác này giống như cậu vẫn luôn thích thứ gì đó, tiêu phí rất nhiều thời gian, cộng thêm dùng đủ mọi cách, nhưng vẫn không có được, nhưng đột nhiên một ngày cậu từ bỏ rồi, anh ấy lại cố tình xuất hiện, lúc này không cần tiêu phí thời gian và nỗ lực nữa, rất đơn giản đã chiếm được rồi.”

Thẩm Đại Ngưng nở nụ cười, “Tô Y Lâm, cậu chính là không cam lòng, cậu không cam lòng khi cậu ở trong những năm tháng tươi đẹp nhất làm nhiều chuyện như vậy vì anh ấy, anh ấy lại chẳng ngó ngàng đến cậu, cậu không cam lòng những nỗ lực của bản thân mình năm đó không nhận được sự đáp lại nào, cậu canh cánh trong lòng với quá khứ của cậu.”

Tô Y Lâm trầm mặc, bởi vì cô cũng không biết, bản thân mình có phải như vậy hay không, có lẽ phải, có lẽ lại không phải.

“Đây đều là chuyện của bản thân cậu, cậu có thể tự mình quyết định. Cậu chọn anh ấy cũng rất tốt á, anh ấy chắc chắn sẽ cho cậu sự an ổn mà cậu muốn. Không chọn cũng không sao, dù gì thì cậu cũng được lợi rồi, anh ấy chỉ trả cho nhà cậu, coi như sự báo đáp của anh ấy với chuyện cậu thích anh ấy bao năm như vậy cũng được. Dù sao thì cậu cũng không thiệt, tùy tiện chọn kiểu nào cũng đều rất tốt.”

“Nghe lời cậu nói, hình như từ phương diện được và mất thì không thiệt thật.”

“Đổi cách nói, người với người vốn là như thế. Chỉ có người đối xử rất tốt với cậu, cậu mới có thể đối tốt với anh ta. Chỉ có người đàn ông sẵn lòng trả giá như vậy vì cậu, cậu mới muốn gả cho anh ta. Vốn là như thế, chẳng qua đại đa số mọi người thích nghe cái gì mà tình cảm vô giá thôi. Được rồi, để tớ nôn một lát trước đã.” Thẩm Đại Ngưng nở nụ cười.

Cũng bởi vậy mà trên mặt Tô Y Lâm mang theo ý cười, “Cậu nghĩ thế nào? Tớ muốn nghe suy nghĩ của cậu.”

“Được thôi.” Thẩm Đại Ngưng nhướng mày, “Tô Y Lâm, cậu không nhỏ nữa, cho dù bố cậu và anh trai cậu không yêu cầu cậu làm gì, nhưng chẳng lẽ cậu thực sự định tùy tiện tìm một người đàn ông để lấy sao? Lui vạy bước mà nói, nếu cậu không tìm được người đàn ông có điều kiện tốt có thể mang lại lợi ích cho nhà cậu, tùy tiện tìm một người đàn ông để sống một cuộc sống yên ổn cũng không sao. Nhưng cậu đã gặp được, có thể tìm được, vì sao phải lùi lại để tìm người tiếp theo. Giang Thanh Dịch chỗ nào không tốt, không có tiền hay không có diện mạo? Anh ấy có tất, hơn nữa ông trời còn sắp đặt cho anh ấy trở thành thanh mai trúc mã của cậu, chính là thời điểm cậu gặp nạn, anh ấy đi tới ra tay tương trợ, ông trời đã an bài vậy rồi, cậu còn lẽ mà lẽ mề gì nữa?”

Tô Y Lâm quả thực bị Thẩm Đại Ngưng nói những lời này mà kinh sợ, “Cậu hy vọng tớ và anh ấy thử một lần? Nhưng biết thế nào được chứ! Đừng nói anh ấy, còn anh họ anh ấy nữa, bỏ đi, có lẽ cậu sẽ không hiểu được.”

“Có thể vậy! Nhưng vì sao không thử một lần? Anh ấy là giấc mộng cả đời của cậu trước đây, có cơ hội này, vì sao không thử nghiệm một chút xem giấc mộng đó của cậu có tư vị gì? Nếu thực sự gặp phải chuyện gì đó, vậy thì cứ gặp đi, người với người vốn sẽ gặp được đủ loại chuyện, chỉ là có chuyện thì

lớn có chuyện lại nhỏ mà thôi. Nếu con người đều lựa chọn lui bước vì những gian khổ không biết trước, đại bộ phận người trên thế giới này đều sẽ không gắng sức tranh thủ vì thứ mà mình muốn. Thứ một lần đi, thật sự rất được đấy. Trên thế giới này, có mấy người có thể có được cơ hội như vậy chứ, ban đầu thích người đó, rồi về sau lại còn có cơ hội ở bên người đó, có được cơ hội như vậy, đừng ngại thử một lần, dù sao cũng đâu chết người.”

Quả nhiên là lời mà Thẩm Đại Ngưng sẽ nói.

Tô Y Lâm cảm thấy ánh mắt hơi lên men, “Chúng ta gặp mặt đi, tớ muốn làm việc này.”

“Làm gì á!”

“Muốn ôm cậu khóc.”

“Lần sau đi!” Hiếm thấy Thẩm Đại Ngưng lại thờ dài, “Tớ sẽ rất bận, luôn có chuyện phải giải quyết, chờ đến lúc tớ rảnh, tớ sẽ chủ động liên lạc với cậu. Cậu nhớ kĩ này, bất luận lựa chọn của cậu là gì, chỉ cần chịu trách nhiệm với bản thân mình là được, những thứ khác, đều không cần lo lắng.”

Thẩm Đại Ngưng treo máy, Tô Y Lâm lại rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Giang Thanh Dịch vừa về đến nhà đã bị sắc mặt của mẹ hù dọa. Trên mặt Giang Thanh Dịch có chút bất đắc dĩ, anh đưa tay kéo cả vạt trên cổ xuống, lại thế nào cũng không kéo được, nhất thời anh bức bối không thôi, ngay cả một chiếc cả vạt cũng đối nghịch với anh nữa. Bành Tuệ nhìn động tác của con trai, anh giằng co với chiếc cả vạt một lúc lâu, Bành Tuệ thật sự nhìn không nổi nữa, rốt cuộc đi lên trước, thay anh tháo cả vạt xuống.

Lúc này sắc mặt Giang Thanh Dịch đẹp hơn rất nhiều, “Trên đời chỉ có mẹ là tốt, lời này quả nhiên không sai mà.”

Thôi hồng, Bành Tuệ vừa nghe thấy lời này, đã biết được vừa rồi con trai cố ý, nghĩ rằng nói lời này, bà sẽ tha cho nó? Mơ đi.

Bành Tuệ vứt bữa cả vạt sang một bên, trực tiếp ngồi xuống sofa, sắc mặt không tốt, “Hôm nay gặp mặt nhà bác cả anh, anh biết hôm nay mẹ anh nghe được lời chế nhạo của họ thì trong lòng khó chịu đến mức nào không hả? Cái gì gọi là người phụ nữ làm con trai họ chướng mắt, vì thế đến câu dẫn con trai mẹ anh, mà con trai mẹ còn dễ dàng bị câu dẫn như vậy nữa chứ. Tức chết mẹ anh rồi, nếu không phải bố anh giữ chặt mẹ, mẹ còn muốn trực tiếp âm thầm một trận ở đó luôn đấy.”

Thế này thì Giang Thanh Dịch hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, anh ngồi xuống, cầm cốc nước trên bàn, uống mấy ngụm, “Nói vậy thì chuyện tốt của anh họ sắp đến rồi?” Cho nên mới mang Lý Chân Chân đi khoe khắp nơi, cũng không biết là muốn chứng minh gì nữa.

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Bành Tuệ càng khó coi hơn, “Anh đừng quản chuyện tốt chuyện xấu gì gì đó của Thanh Viễn nữa. Mẹ muốn cùng anh nói chuyện của anh đấy.”

“Mẹ, mấy hôm nay con rất mệt.”

“Mệt mệt mệt, suốt ngày anh cứ làm mấy chuyện lung tung lộn xộn, anh không mệt thì ai mệt.” Bành Tuệ ném chiếc gối ôm về phía con trai, “Nhìn đến anh là tôi đã thấy bức rồi.”

Giang Thanh Dịch đỡ lấy gối ôm, sau đó từ từ buông ra, cố ý dùng ánh mắt sợ sệt nhìn mẹ.

Bành Tuệ nhìn đứa con trai biết sử dụng mưu mẹo nhỏ đối phó với mình, thật sự không biết nên dùng thái độ gì đối mặt nữa, “Thanh Dịch, anh nói chút đi xem anh thế này gọi là thế nào. Anh thích nha đầu nhà họ Thẩm nhiều năm như vậy, mẹ cũng là nở một mắt nhắm một mắt, nghĩ anh vẫn chỉ nhỏ tuổi, bị tiểu nha đầu mê hoặc cũng không có gì cả. Khi đó anh mới học cấp hai thôi nhì, đã bắt đầu yêu sớm rồi, còn sợ mẹ phát hiện người anh thích là con bé đó, tìm nó gây phiền phức, thế nên anh nói anh thích cô bé khác. Nhỏ như vậy đã biết dùng mách khéo vậy rồi. Sau đó anh ngày một lớn dần, từ miệng đám bạn bè phá hoại của anh nghe được tên của không ít cô gái, mẹ còn nghĩ anh đã sớm ném nha đầu đó sang một bên rồi. Kết quả người ta kết hôn, anh nhìn cái bộ dạng đó của anh xem, mẹ cũng không sẵn lòng thừa nhận đây là con mẹ nữa. Nhưng cũng tốt, con bé đó đã lấy chồng rồi, anh cũng hỏi tâm. Nhưng hiện giờ anh giúp đỡ nó làm ra chuyện nhắm vào nhà họ Chu thế này, tính là gì thế hả?”

“Mẹ, không có lần sau nữa đâu. Không phải mọi người dạy con phải làm người có tình có nghĩa sao? Hiện giờ con chỉ muốn làm một chuyện cuối cùng vì cô ấy, lần cuối, thật sự không có suy nghĩ khác.” Dáng vẻ Giang Thanh Dịch ngoan ngoãn, anh biết mẹ chịu không nổi nhất là dáng vẻ này.

Bành Tuệ như cười như không nhìn anh, “Ý là hiện giờ người mà con có ý tưởng khác là Y Lâm?”

Giang Thanh Dịch nhú mày, thì ra mục đích của mẹ là ở đây.

Bành Tuệ cũng nhìn Tô Y Lâm lớn lên, nhưng Giang Thanh Dịch thật sự không rõ lắm thái độ của bà là gì, mà bên chỗ bố thì không cần nhiều lời, ngoại trừ không đồng ý thì vẫn là không đồng ý.

“Vâng.” Anh thần nhiên thừa nhận, bởi vì anh biết phủ nhận cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bành Tuệ bĩu môi, “Thanh Dịch, con phải biết bản thân con đang làm gì. Con vì nhà họ Nhâm mà làm ra chuyện như vậy, tuy mẹ bất ngờ, nhưng cũng sẽ không trách con. Bởi vì dựa vào tình cảm năm đó giữa hai nhà, con làm như vậy cũng có thể hiểu được, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cũng được coi là đạo đức tốt đẹp. Nhưng con phải suy nghĩ cho kĩ, con làm vậy, rốt cuộc là cảm thấy Y Lâm hiện giờ đáng thương, gọi lên lòng thương cảm

của con, hay con thật sự mong muốn kiểu tình cảm đó.”

“Mẹ, con biết con đang làm gì.” Anh ngẫm nghĩ, “Đáng thương? Trên thế giới này người đáng thương rất nhiều, cô ấy thật sự không được coi là đáng thương. Mà con cũng không phải nhà tử thiện, con làm việc, đương nhiên biết rõ bản thân mình muốn gì.”

“Được rồi, vậy mẹ cũng không muốn nói gì nữa, chuyện của con, tự con giải quyết là được.”

Giang Thanh Dịch mở to hai mắt, quả thật rất không ngờ, “Mẹ không có chuyện khác muốn nói với con?”

“Không có.” Bành Tuệ nhướn mày.

Giang Thanh Dịch nở nụ cười, Bành Tuệ chỉ lắc đầu.

Đối với đứa bé Y Lâm kia, tình cảm của Bành Tuệ có chút phức tạp. Bà nhìn Tô Y Lâm lớn lên, một người như thế nào, đương nhiên có thể căn cứ vào quá trình trưởng thành của người đó để nhận định, tuy vài năm không gặp, nhưng Bành Tuệ đương nhiên không tin những lời Tả Hiểu Ninh nói, phẩm chất một người như thế nào, bản thân bà có thể tự biết được.

Huống chi hỏi đó Bành Tuệ vẫn nhìn thấy Tô Y Lâm theo sau Giang Thanh Dịch, Bành Tuệ luôn thờ dài, sao con nhóc này cố chấp vậy, chẳng lẽ không nhìn ra lòng con trai bà đã thế rồi sao?

Nhất là năm đó Bành Tuệ đi họp phụ huynh cho con trai, sau đó nhìn thấy Tô Y Lâm đang chia sẻ thứ gì ngon ngon với Thẩm Đại Ngưng, thời điểm đó Bành Tuệ ngoại trừ lắc đầu thì vẫn là lắc đầu.

Sau đó con trai và Thẩm Đại Ngưng hình như không có quan hệ gần gũi gì nữa, Tô Y Lâm thì vào cùng trường đại học với con trai. Giang Thanh Dịch đương nhiên không rõ lắm, sau khi nó vào đại học, con bé cố gắng học tập thế nào để đỗ vào cùng trường với nó. Nhưng những chuyện này, Bành Tuệ lại rất rõ ràng. Thậm chí Bành Tuệ còn thường nghĩ, thật ra con trai mình và nha đầu này ở bên nhau cũng rất tốt, nha đầu này cố chấp như thế, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với con trai mình, cũng có thể khiến mình yên tâm.

Bây giờ đã qua nhiều năm như thế, vậy mà con trai thật sự dây dưa với Y Lâm, cũng không biết nên được tính là gì nữa.

Còn có chuyện về Tô Tuyết, tuy rằng không nên đổ lên đầu con trai mình, nhưng Bành Tuệ vẫn luôn cảm thấy chuyện đó cũng có liên quan đến con trai. Nếu năm đó con trai mình không có tình cảm gì với Y Lâm, vậy nên nói cho rõ ràng, chứ không phải bỏ mặc tình cảm của Y Lâm. Đến sau đó, chuyện tình cảm của con trai mình lại rồi tình rồi mù, Y Lâm cũng phải chịu tội như vậy.

Bành Tuệ thờ dài, thôi kệ đi, bất luận là kết quả như thế nào, bà đều sẵn lòng tiếp nhận.

Lúc Giang Khánh Hòa trở về, sắc mặt cũng rất khó coi. Thời gian trước vừa mới khen thẳng con mình ngoan ngoãn, hiện giờ nó lại làm ra chuyện như vậy, không chỉ đắc tội nhà họ Chu, còn khiến người ta nhìn nhà mình đầy chê cười nữa.

“Thanh Dịch đâu?”

“Trong phòng.” Bành Tuệ vẫn ngồi yên.

“Bà nói chuyện với nó chưa?” Vẻ mặt của Giang Khánh Hòa vẫn không tốt lắm.

“Nói rồi.” Bành Tuệ liếc nhìn chồng mấy lần, “Tôi cảnh cáo ông, Thanh Dịch làm thế nào, ông đừng can thiệp.”

“Bà nói thế nào thế hả? Cái gì gọi là không can thiệp? Nó là con tôi.”

Bành Tuệ đứng phắt dậy, “Nó là tôi sinh ra đấy! Ông đừng có nghe lời này lời nọ của người khác rồi liền cảm thấy có đạo lý gì gì đó, Thanh Dịch khác Thanh Viễn, Thanh Viễn là đứa trẻ ngoan lấy đại cục làm trọng, nhưng bọn họ lấy chiêu đối phó Thanh Viễn để dùng với Thanh Dịch thì chẳng ổn được đâu. Con trai tôi tự mình sinh ra, tôi rất hiểu nó. Đi khuyên nhà anh trai ông ấy, chuyện nhà người khác, không cần họ xen vào. Con trai tôi, tự tôi quản, bảo bọn họ ít nhúng tay vào thôi.”

“Bà nói thế là thế nào? Anh trai tôi có lòng tốt mới nói những lời đó với chúng ta, bảo chúng ta thêm phòng bị, sao đến miệng bà lại trở thành người khác xấu xa nham hiểm rồi. Có phải bà đến thời mẫn kinh rồi không hả.”

“Tôi nói rồi, quản lòng tốt hay lòng xấu của anh ông ấy, chuyện nhà tôi, không phiền họ lo lắng. Chuyện của Thanh Dịch, ông cũng đừng quản. Cuộc đời nó là của bản thân nó, chẳng lẽ ông giúp nó sống nửa đời còn lại? Nếu không thể, vậy thì để nó tự quyết định, cho dù là sai lầm, cũng để bản thân nó gánh vác hậu quả.”

“Cái bà già này, tóc dài kiến thức ngắn, tôi không nói với bà nữa.”

Giang Khánh Hòa nói xong liền lên lầu.

“Ông đi đâu đấy hả?” Bành Tuệ gọi ông.

“Về phòng.”

“Giang Khánh Hòa, chúng ta vừa mới cãi nhau.”

“Vậy thì sao?”

“Sao cái gì? Tự ngủ sofa đi, không được về phòng.” Bành Tuệ gào lên.

“Không về thì không về, tôi không ngủ sofa đâu.” Giang Khánh Hòa ngẫm nghĩ, “Tôi ngủ phòng khách.”

Bành Tuệ cũng tức, “Vậy ông cứ ngủ đi, ngủ nửa ngủ mãi cho tôi. Đến ngày nào ông cảm thấy lời nói của vợ ông quan trọng hơn lời của mấy người ngoài đó, ngày nào ông cảm thấy ông nên nghe lời vợ ông chứ không phải nghe lời người ngoài, thì hãy trở về.”

Giang Khánh Hòa trừng mắt nhìn bà, quả thực tức đến không biết nói gì mới tốt.

Bành Tuệ cũng không buồn nhìn chồng nữa, bà thờ dài, hiện giờ bà âm ỉ với Giang Khánh Hòa như vậy, lực chú ý của ông ấy hẳn là bị dời đi rồi nhỉ? Vậy thì bên chỗ con trai, ông ấy cũng không có tâm tư đi hỏi, hơn nữa hẳn là cũng sẽ không thường xuyên gặp mặt người nhà Giang Duy Hòa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thẩm Đại Ngưng

Thẩm Đại Ngưng cảm di động, sau hồi lâu thì vẫn buông xuống, không gọi điện cho Giang Thanh Dịch, ngay cả một tin nhắn “cảm ơn” cũng không gửi. Cô biết tất cả mọi thứ trên báo về Chu Thừa Trạch đều là Giang Thanh Dịch làm ra, tất cả cũng đều là vì cô. Cô không muốn cảm ơn Giang Thanh Dịch, bởi vì cô cũng không bảo anh làm vậy, mà anh làm thế, cũng không phải để được cô cảm ơn. Có lẽ, đây chính là thứ mà anh gọi là món quà “cáo biệt”, giống như một lời tuyên bố, từ nay về sau, tất cả mọi chuyện về cô đều không liên quan đến anh.

Cô cảm thấy có chút buồn cười, buồn cười ở chỗ người đàn ông mà cô từng từ bỏ, hiện giờ có lẽ đang thương xót cô, hẳn là thương xót nhỉ, mới có thể cảm thấy hiện giờ cô sống không tốt, vì thế mới ra chút sức lực vì cô.

Cô buông di động, lại tiếp tục thu dọn đồ, mang quần áo và những thứ cô cần, tất cả đều xếp vào một chiếc vali lớn. Cũng không có gì quá buồn, trước giờ cô vẫn không phải là người luôn chìm trong bi thương.

Lúc trời tối, cô ăn cơm xong, lại chờ Thẩm Việt và Vu Từ đi ngủ. Cô lại đi đến căn phòng cuối hành lang, lúc này cô đi vào căn phòng này, tâm tình càng thêm bình tĩnh hơn trước kia, chính là thứ cảm giác bình tĩnh không chút sợ hãi. Cô lại ngồi xuống giường, nhờ ánh sáng từ di động nghiêm túc đánh giá căn phòng này. Bắt đầu từ lúc cô phát hiện căn phòng này, nơi này liền trở thành một nơi bí mật thuộc về cô, cô cũng tùy ý dốc bầu tâm sự của mình, chỉ là tâm sự của cô cuối cùng đều tiêu tan giữa không khí này.

“Từ bỏ một người, rất khó sao?” Cô cúi đầu hỏi, đương nhiên không có ai cho cô câu trả lời, mà âm thanh của cô cũng tan biến rất nhanh, im hơi lặng tiếng.

Rất khó sao? Rõ ràng Thẩm Tây Nguyệt biết Chu Thừa Trạch không yêu chị, cũng không thể ở bên chị, nhưng chị lại khó kìm được lòng như trước, không thể kiềm chế mà chú ý đến tất cả mọi thứ về Chu Thừa Trạch, còn để ý tới quan hệ giữa Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn như thế, vừa tự ngược vừa thâm tình.

“Em không biết có khó không.” Thẩm Đại Ngưng lại mở miệng: “Là tình cảm của em quá ít sao? Khi em quyết định từ bỏ, chính là thật sự từ bỏ, tuy rằng không thể đảm bảo được mình có quay đầu hay không, nhưng từ bỏ cũng là thật. Tự như lúc trước em chia tay với Giang Thanh Dịch vậy, nói chia tay là chia tay. Có phải em quên nói với chị rồi không? Thật ra khi đó, em thật lòng thích Giang Thanh Dịch, đừng nói là mười mấy tuổi đầu thì không được coi là thích. Nhưng khi Y Lâm nói người cậu ấy thích là Giang Thanh Dịch, điều em nghĩ là từ bỏ, bởi vì em mãi mãi sẽ không thích cùng một người giống bạn tốt của mình, huống chi là người cậu ấy thích đến như vậy. Hiện giờ nói mấy chuyện này, có lẽ rất buồn cười nhỉ, bởi vì hiện giờ không phải em kiêu ngạo từ bỏ người khác, mà là người khác đã sớm từ bỏ em.”

Cô nằm trên giường, không khí xung quanh đều là cảm giác lạnh buốt.

Cô thở một hơi thật dài, lại hít sâu, “Em nói về người khác, hẳn là chị cũng sẽ không hứng thú nhỉ. Xem đi, chị cũng rất ích kỉ, trong nhật kí tất cả đều là Chu Thừa Trạch, ngay cả bố mẹ chúng ta cũng chỉ tiện thể nhắc đến mấy câu, bố mẹ sinh ra chị nuôi nấng chị, so ra vẫn còn kém một người xa lạ.”

“Có điều ích kỉ thì cứ ích kỉ đi, đại bộ phận mọi người đều ích kỉ. Hôm nay em đến, là muốn nói với chị, em định thật sự từ bỏ Chu Thừa Trạch. Ừm, lần này là thật. Kì thực lúc ly hôn, em cũng không cảm thấy em và anh ấy thật sự không còn quan hệ gì nữa. Nhưng lúc này, em thật sự nghĩ vậy, vẫn là từ bỏ thì tốt hơn. Tuy em thật sự rất ghét sự tồn tại của Liễu Tư Ngôn, nhưng có thể thế nào được chứ, anh ấy muốn chọn cô ta, vậy cứ chọn đi. Mỗi một chuyện xảy ra trên thế giới này, dù sao tất cả cũng không thể tùy theo ý của em được.”

“Từ bỏ rất khó sao? Thật sự không cảm thấy vậy. Hay là em thật sự dừng cảm hơn mấy người bạn chị nhỉ?”

Cô cười cười, kì thật cũng không có câu trả lời nào. Cô cảm thấy khi Chu Thừa Trạch đến tìm mình vì Liễu Tư Ngôn, có lẽ vẫn rất khó chịu đi, có lẽ dừng bực dọc để hình dung thì lại càng chuẩn xác, vì thế cô cho anh một cái tát.

Cái tát đó, cũng khiến cô hiểu được rất nhiều.

Lúc này, cô định từ bỏ, ừm, thật lòng.

Thẩm Đại Ngưng chờ đến gần bình minh thì mới rời đi, sau khi gội đầu tắm rửa, ngay cả bữa sáng cũng không ăn, cô trực tiếp rời khỏi nhà họ Thẩm. Cô nói với bố mẹ là cô phải đi công tác, rất gấp, vì thế bố Thẩm mẹ Thẩm đều không có ý kiến gì về việc cô rời đi, chỉ dặn cô phải tự chăm sóc bản thân cho tốt. Thậm chí Thẩm Việt còn khuyên cô, vất vả như vậy thì đừng làm việc này nữa, họ có thể nuôi được cô. Thẩm Đại Ngưng chỉ cười mà thôi.

Thẩm Đại Ngưng cũng không đến sân bay, mà là về nhà trọ của cô.

Cô bỏ đồ đạc mình mang đến từ nhà lại, sau đó đến thẳng nhà họ Chu, Chu Thừa Trạch cũng không có ở nhà, có lẽ là phải đi xử lý vài chuyện nào đó. Tuy người nhà họ Chu không thích, nhưng cũng không dám không cho cô vào cửa, cô nói cô muốn mang Mưa Nhỏ ra ngoài chơi, người nhà họ Chu cũng không nghi ngờ gì, bởi vì không phải cô chưa từng mang Mưa Nhỏ ra ngoài chơi, mỗi lần đều sẽ đưa về, cho dù không đưa về, lúc họ cử người đi đón, cô cũng sẽ không ngăn cản.

Vì thế cô đưa Mưa Nhỏ về nhà trọ rất dễ dàng.

Sau khi trở về nhà trọ, Thẩm Đại Ngưng bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình. Mưa Nhỏ nhìn thấy mẹ bận rộn thu dọn, nhóc con bèn đi đến chỗ một chiếc vali, tự chơi tự vui.

Rất nhanh chóng, người đại diện và trợ lý của Thẩm Đại Ngưng đều chạy tới, họ mua vài thứ đến, sau khi đến đây thì đều giúp Thẩm Đại Ngưng thu dọn đồ đạc. Bởi vì hiếm thấy Thẩm Đại Ngưng có lòng vụn lên như lần này, quay ba bộ phim liên tục, sau đó là mấy quảng cáo lớn, còn phải ra nước ngoài tham gia rất nhiều hoạt động, sẽ rất bận rộn, có lẽ ngay cả thời gian trở về cũng chẳng có bao nhiêu.

Cả hội thu dọn xong, liền mang theo đồ đạc chuẩn bị lên xe.

Thẩm Đại Ngưng tự mình bế Mưa Nhỏ, Mưa Nhỏ cũng có thể cảm thấy lúc này mẹ không phải đưa bé đi chơi, hai tay của Mưa Nhỏ vòng trên cổ Thẩm Đại Ngưng, “Mẹ, chúng ta đi đâu?”

“Mẹ đưa Mưa Nhỏ đến nơi từ trước đến nay Mưa Nhỏ chưa bao giờ đến chơi, được không?” Thẩm Đại Ngưng ngồi trên xe bảo mẫu, ôm Mưa Nhỏ, trán dán vào trán Mưa Nhỏ.

“Có phải rất vui không ạ?” Đôi mắt Mưa Nhỏ sáng lấp lánh.

Thẩm Đại Ngưng gật đầu không chút lúng túng, “Vô cùng vui.”

“Vậy con muốn đi, con muốn đi.” Mưa Nhỏ reo lên.

Về mặt Thẩm Đại Ngưng cô cùng mỹ mãn, cô ôm Mưa Nhỏ vào trong lòng.

Tới sân bay, cả hội lên máy bay, bay tới địa điểm quay phim. Bộ phim thứ nhất Thẩm Đại Ngưng nhận quay ở đây, đương nhiên không thể nghi ngờ gì cô là nữ chính.

Họ đi đến nơi ở trước, sau khi đưa Mưa Nhỏ đi ăn cơm, Thẩm Đại Ngưng mới đi họp cùng các nhân viên. Mưa Nhỏ thì do A Lan và Khả Tĩnh trông, vốn lúc Thẩm Đại Ngưng đi công tác, cô sẽ không mang A Lan và Khả Tĩnh theo, hiện tại mọi người đều đã biết, Thẩm Đại Ngưng mang theo mấy cô ấy là để trông coi nhóc con này.

Ngày đầu tiên đến nơi, Thẩm Đại Ngưng cũng không quá bận, sau khi trao đổi với đạo diễn, cô liền về thẳng khách sạn. Đạo diễn bảo họ nghỉ ngơi cho tốt, ngày hôm sau bắt đầu chính thức quay.

Thẩm Đại Ngưng trở lại khách sạn, mang theo Mưa Nhỏ đi dạo xung quanh một vòng. Chỗ này vẫn có rất nhiều thứ kì lạ, bởi vì nơi đây là địa điểm quay phim thương xuyên, sẽ có nhiều fan đến, đương nhiên giúp phát triển thêm quá trình thương mại hóa ở đây. Đi qua một con đường, một tay Mưa Nhỏ cầm kẹo hồ lô và bánh donut, tay còn lại thì cầm một chiếc chong chóng nhỏ, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Mưa Nhỏ thì nhóc con vẫn còn muốn mua nhiều thứ nữa.

“Mưa Nhỏ, con có thích nơi này không?” Thẩm Đại Ngưng trao đổi với con gái.

Mưa Nhỏ gật đầu, “Thích, rất thích ạ.”

Thẩm Đại Ngưng lái sang chuyện khác, “Mưa Nhỏ, con có nhớ bố không?”

Mưa Nhỏ gật gù đắc ý nửa ngày, bố à, vẫn chưa có thời gian nhớ tới bố...

Lắc đầu, Mura Nhỏ bày tỏ vô cùng thành thật, chẳng nhớ bố chút nào hết. Thẩm Đại Ngưng gọi là mở cở trong bụng, mua cho Mura Nhỏ tất cả những thứ mà vừa rồi không đồng ý mua cho Mura Nhỏ, vì thế sau khi trở về khách sạn, Mura Nhỏ xoa xoa cái bụng nhỏ của mình, nơi đó phình lên, Mura Nhỏ vỗ bụng, giống như phát hiện thứ gì rất thú vị vậy.

A Lan và Khả Tĩnh vẫn phụ trách trông Mura Nhỏ nhìn thấy động tác của Mura Nhỏ, quả thực muốn nựng yêu luôn và ngay. A Lan nhìn tứ phía, Thẩm Đại Ngưng đi ăn cơm rồi, hẳn là sẽ không về nhanh như vậy, vì thế cô nhỏ giọng nói với Khả Tĩnh: “Nếu em là đàn ông, có cô con gái đáng yêu như Mura Nhỏ, đánh chết em cũng không ly hôn.”

“Sao cô không nói cô là phụ nữ mà có cô con gái đáng yêu như Mura Nhỏ, đánh chết cũng không ly hôn?” Khả Tĩnh tò mò.

A Lan bĩu môi, “Mura Nhỏ giống Thẩm Đại Ngưng đến tám phần đúng không? Người bình thường có thể sinh ra cô con gái đáng yêu như vậy sao? Có thể sinh ra được, có thể sinh ra đứa thứ nhất, đương nhiên cũng có thể sinh ra đứa thứ hai á...”

Khả Tĩnh tỉnh ngộ, “Có người khen gen của nghệ sĩ nhà mình như vậy sao?”

“Chị có thể phản bác?”

Được rồi, không thể, Mura Nhỏ quả thật rất giống Thẩm Đại Ngưng.

Mà Thẩm Đại Ngưng vừa ăn cơm xong thì nhận được điện thoại của Chu Thừa Trạch.

Thì ra sau khi về nhà, Chu Thừa Trạch liền nghe nói Thẩm Đại Ngưng đã đón Mura Nhỏ đi rồi. Người khác không rõ lắm, nhưng anh lại rất rõ, gần đây Thẩm Đại Ngưng như trứng tã vậy, vốn cô không phải người coi công việc là trên hết, làm việc một ngày nghỉ ngơi năm ngày, vậy mà hiện giờ lại chủ động nhận vài bộ phim, bởi vì giành thời gian chiếu nào đó nên mấy bộ phim mới quay rất gấp, lập tức phải đến địa điểm quay, lúc này cô lại đón Mura Nhỏ đi, anh đương nhiên không tin cô còn có thể đưa Mura Nhỏ về được.

“Chuyện gì?” Thẩm Đại Ngưng mở miệng đầy lười biếng, còn có vài phần không để tâm.

“Cô đưa Mura Nhỏ đi?”

Biết còn cố hỏi, ánh mắt cô híp lại giương lên độ cong trào phúng, mấy cái người được gọi là người có giáo dục có phong độ, có phải cứ thích nói mấy lời vô nghĩa như vậy không.

“Đúng vậy, anh làm gì được tôi?” Trong giọng nói của cô lộ ra vẻ đắc ý.

Chu Thừa Trạch nhú mày, anh vẫn luôn cảm thấy mình và cô khó có thể kết nối với nhau được, hiện tại mức độ lại càng tăng, “Lúc cô đi đón Mura Nhỏ đã tính toán xong là sẽ không đưa Mura Nhỏ về rồi nhỉ?”

Thật hiếm thấy, rốt cuộc có một lần anh hiểu được phong cách làm việc của cô cơ đấy.

“Phải, tôi không định cho anh đưa về. Hiện giờ có phải anh có lòng muốn giết người không? Có điều khoảng cách xa như vậy, tạm thời cái mạng nhỏ của tôi vẫn còn rất ổn.”

“Thẩm Đại Ngưng!”

“Tôi nghe thấy rồi, còn lớn tiếng như vậy nữa, có lẽ tôi sẽ sợ làm tổn thương đến cái lỗ tai của tôi mà cho anh vào danh sách đen đấy.”

Uy hiếp trắng trợn.

Dường như Chu Thừa Trạch hơi hít sâu, chỉ có vậy anh mới có thể tiếp tục nói chuyện với cô được, “Đừng làm chuyện tổn thương Mura Nhỏ.”

“Có ý gì?” Cô nhướn mày, sao cô nghe không hiểu lời anh nói vậy!

“Vì sao cô mang Mura Nhỏ đi? Chẳng lẽ không phải định dùng Mura Nhỏ để uy hiếp tôi?”

Thẩm Đại Ngưng cắn môi, thật sự là hay lắm ha, anh coi cô thành dạng người gì vậy, “À, coi là thế, thì tính sao?”

“Đưa Mura Nhỏ về. Hoặc là tôi đi đón.”

“Tôi cứ không đấy.” Cô ngắt máy, hơn nữa còn lập tức tắt nguồn di động.

Cô đi về phòng trong khách sạn, nghĩ xem lời Chu Thừa Trạch là có ý gì, cô đưa Mura Nhỏ đi, trong mắt anh biến thành uy hiếp, anh có gì đáng để cô uy hiếp? Mi tâm cô hơi nhướn lên, lúc vào thang máy, đột nhiên cô phản ứng lại. Cô hiểu được ý của Chu Thừa Trạch, ý của anh là cô mang Mura Nhỏ đi, là muốn uy hiếp nhà họ Chu giúp nhà họ Thẩm vượt qua cửa ải khó khăn lần này. Trong mắt họ, tính toán của cô hẳn là lấy quyền nuôi nấng Mura Nhỏ đổi lấy việc nhà họ Thẩm an toàn vượt qua khủng hoảng này, nếu không cô sẽ cùng tranh quyền nuôi nấng với nhà họ Chu.

Khỏe miệng cô nhếch lên một tia cười.

Cảm ơn lời nhắc nhở của anh, trước đó sao cô không nghĩ tới vậy, còn có thể vét được một món hời lớn từ nhà họ Chu đó! Thật sự là tâm tình đẹp hết mức mà.

Cô trở về phòng, Mura Nhỏ đang cùng A Lan và Khả Tĩnh chơi đùa ở phòng ngoài, Mura Nhỏ không sợ người lạ, chơi cùng người khác cũng có thể huyền não đến rất high.

“Hai người đi nghỉ đi!” Thẩm Đại Ngưng nhìn về phía hai trợ lý.

A Lan và Khả Tĩnh chào tạm biệt Mura Nhỏ xong liền đi đến phòng của mình.

Thẩm Đại Ngưng đi đến chỗ Mura Nhỏ. Trong đầu cô xuất hiện giọng nói của Chu Thừa Trạch, anh nói đừng làm tổn thương Mura Nhỏ. Ý của anh hẳn là nếu Mura Nhỏ biết mình bị mẹ lợi dụng, nhóc con sẽ buồn và đau lòng nhỉ!

Trong lòng cô trào lên chút cảm xúc không tên.

Cô ôm Mura Nhỏ, “Hôm nay Mura Nhỏ chơi vui không?”

Mura Nhỏ gật đầu, rất vui, trong tay nhóc con cầm một tờ giấy, dường như đang gấp gì đó, vừa rồi A Lan đã dạy cô nhóc, có điều bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ học thế nào cũng không được, cuối cùng tờ giấy nhỏ bị bé vo thành một cục nhỏ.

“Nhìn mẹ này.” Ngữ khí của Thẩm Đại Ngưng có chút nghiêm túc.

Mura Nhỏ đành phải ném cục giấy nhỏ trong tay vào thùng rác, nhưng bởi vì lực không chuẩn, cục giấy không vào được thùng rác. Mura Nhỏ ngo ngoáy, không muốn mẹ ôm, lại tiếp tục đi tiếp tục lại. Thẩm Đại Ngưng không có cách nào, buông Mura Nhỏ ra, Mura Nhỏ chạy tới, sau khi tiến cục giấy nhỏ vào thùng rác, mới cảm thấy mỹ mãn chạy về chỗ mẹ.

Thẩm Đại Ngưng nhìn động tác của con gái, khóe miệng cười rất sâu. Xem ra tố chất cá nhân của Mura Nhỏ vẫn là rất không tồi?

Mura Nhỏ ngoan ngoãn đứng trước mặt Thẩm Đại Ngưng, lần này ngoan ngoãn nhìn mẹ, vừa rồi mẹ nói, bảo bé nhìn, bé liền nghe lời nhìn nhìn.

Thẩm Đại Ngưng đỡ trán, đây thật sự là con gái cô?

Cô nhìn không được véo véo mặt Mura Nhỏ, sau đó ngồi xôm xuống trước mặt con gái, “Mẹ hỏi con này, nếu mẹ lợi dụng con, con có trách mẹ không? Sau đó giận mẹ, không bao giờ để ý đến mẹ nữa.”

Mura Nhỏ nhìn cô, chiếc mày nhỏ vậy mà còn nhíu lại. Thẩm Đại Ngưng nghĩ, con gái thế này là đang nghiêm túc tự hỏi bản thân về vấn đề vừa rồi, hơn nữa vô cùng vô cùng nghiêm túc.

Sau nửa ngày Mura Nhỏ mở miệng: “Lợi dụng là thứ gì ạ?”

Thẩm Đại Ngưng đỡ trán, được rồi, cô quên mất tuổi của con gái rồi.

“Chính là dùng con đi đổi lấy thứ rất quan trọng rất quan trọng tương ứng.”

Mura Nhỏ lại suy nghĩ tường tận một phen, sau đó vui vẻ cười rộ lên, “Mẹ, vậy có phải con rất quan trọng đúng không?” Ông nội đã từng nói, thứ gì đó đáng tiền có thể đổi lấy thứ gì đó đáng giá, thứ quan trọng đương nhiên chỉ có thể dùng thứ quan trọng đến đổi.

Thẩm Đại Ngưng do dự mấy giây, hai người đang nói cùng một chuyện sao?

“Ừ, Mura Nhỏ đương nhiên rất quan trọng rồi.”

Mura Nhỏ reo hò, còn vỗ tay nữa, “Rất tốt á, chứng tỏ rằng con rất quan trọng.”

Khóe miệng Thẩm Đại Ngưng nhếch lên, quả thực không sai, quan trọng mới có thể đổi lấy thứ quan trọng, nếu không ai sẽ quản bạn chứ?

Cô xoa xoa đầu con gái, “Mura Nhỏ vốn đã rất quan trọng.”

Mura Nhỏ thơm cô một cái, “Mẹ con yêu mẹ, mẹ cũng rất quan trọng.” Nhóc con lập tức nhào vào lòng Thẩm Đại Ngưng.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Tô Y Lâm tự nhiên không cho Giang Thanh Dịch câu trả lời gì, tựa như cô không biết về chuyện đó vậy, tiếp tục nên làm cái gì thì làm cái đó. Lúc nghe được động tĩnh ở dưới tầng, Tô Y Lâm đang xem tin tức báo chí mới nhất, hiện giờ cô chỉ có thể biết Thẩm Đại Ngưng sống tốt hay không tốt từ báo chí, bởi vì Thẩm Đại Ngưng là người không thích nói về chuyện của mình. Hiện tại Thẩm Đại Ngưng thật sự đang làm việc, có fan của cô ấy đi thăm, đăng bức ảnh chụp chung cùng Thẩm Đại Ngưng lên, trên ảnh Thẩm Đại Ngưng xinh đẹp động lòng người như trước, hơn nữa có cảm giác rằng Thẩm Đại Ngưng vẫn trẻ trung tràn đầy sức sống trước sau như một.

Người đến là Giang Thanh Dịch.

Sau khi Giang Thanh Dịch đến hơn mười phút, chị dâu của Tô Y Lâm vội vàng lên nói về tình hình ở dưới, Giang Thanh Dịch mua không ít thực phẩm dinh dưỡng dành cho người già đến, hiện đang nói chuyện cùng Nhâm Tông Diệu. Tô Y Lâm không tỏ ý gì mấy, chị dâu cô báo cáo xong, liền xuống tầng chào khách. Tô Y Lâm thấy động tác của chị dâu, nghĩ đến lại là thứ khác, chị dâu ở nhà không thích làm việc nhà, nhưng phòng bếp và tất cả những thứ liên quan, dường như lại được chị dâu thủ tất. Trong mắt người khác, chị dâu đã làm nhiều chuyện như vậy, vì cái nhà này cũng trả giá nhiều như vậy, mà khi nói chuyện cùng chị dâu, chị dâu lại nói đó là chuyện chị dâu thích làm nhất, nếu có thể làm chuyện mà mình thích, lại có thể trả giá vì người nhà, đó không phải là chuyện rất vui về hay sao?

Chuyện rất vui về.

Tô Y Lâm lắc đầu, không muốn nghĩ quá nhiều, dù rằng cô biết bản thân mình đã bắt đầu dao động.

Mà Giang Thanh Dịch ở dưới tầng đang nói chuyện cùng Nhâm Tông Diệu, anh chủ động tới đây, Nhâm Tông Diệu cũng chỉ đành ứng đối rất khách khí. Giang Thanh Dịch quan tâm đến sức khỏe của Nhâm Tông Diệu từ chỗ này đến chỗ kia, làm Nhâm Tông Diệu không thể lạnh mặt, mà tới lúc ăn cơm, Nhâm Tông Diệu cũng chỉ có thể khách khí mời Giang Thanh Dịch ở lại ăn cùng.

Nhâm Tông Diệu thấy Giang Thanh Dịch đồng ý, cảm thấy có chút bế tắc, nhưng vẫn bảo con dâu lên gọi Tô Y Lâm xuống ăn cơm.

Không khí bữa cơm này coi như không tồi, nếu có thể xem nhẹ tâm lý bất mãn đang hoạt động. Giang Thanh Dịch vẫn lấy lòng Nhâm Tông Diệu không dấu vết, số lần nhiều lên, khiến Nhâm Tông Diệu vẫn có vài phản cảm thán. Dù sao nhà họ Nhâm như bây giờ, còn ai vội vàng đến lấy lòng chứ, những người trước đây qua lại không tồi với Nhâm Tông Diệu, sau khi công ty gặp chuyện, cả đám chạy trốn còn nhanh hơn bất cứ ai, sợ Nhâm Tông Diệu sẽ mở lời báo đối phương hỗ trợ.

Sau khi ăn xong, Giang Thanh Dịch mới mở miệng nói ra mục đích của mình, đã lâu rồi anh chưa về đây, khó có được cơ hội trở về, muốn đi dạo một chút.

Nhâm Tông Diệu cũng không làm khó, bảo Tô Y Lâm cùng đi dạo với Giang Thanh Dịch.

Sau khi Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch cùng nhau ra ngoài, Nhâm Tông Diệu bắt đầu thở dài, sau đó nhìn con trai. Có lẽ là đã già rồi, lúc làm việc liền thích cùng thương lượng với người khác, hiện giờ Nhâm Tông Diệu vô cùng coi trọng quan điểm của con trai.

“Con cảm thấy thế nào?” Nhâm Tông Diệu nhìn con trai.

Vì sao Giang Thanh Dịch tới đây, mục đích đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy, giống như việc cậu ta sẽ không vô duyên vô cớ giúp đỡ nhà họ, mọi người đều sẽ có mục đích nhất định, họ cũng không đơn thuần.

“Con không cảm thấy có vấn đề gì.” Nhâm Thành Huy phân tích rất lý trí, “Về chuyện trước đây, con không bình luận hay phán xét gì cả. Lấy những chuyện Giang Thanh Dịch làm bây giờ, có thể thấy, cậu ta là người quyết đoán, làm việc một là một, hai là hai, một khi hạ quyết tâm thì sẽ làm, cho dù có rủi ro thì cũng sẵn lòng gánh chịu. Thái độ làm việc của cậu ta không tồi, hơn nữa tuổi cũng không lớn, rất có tiền đồ. Mà đời sống riêng của cậu ta quá thực sạch sẽ đến mức làm người ta không tìm ra được tí vết nào, nếu cậu ta thực sự có ý với Y Lâm, con cảm thấy cậu ta là một người rất phù hợp để lựa chọn. Nói cho cùng dù tìm cho Y Lâm một người bạn đời chúng ta cho là phù hợp, vậy người đó cũng phải gánh chịu được rủi ro nào đó.”

Nhâm Tông Diệu sừng sốt một lát, ông chỉ nghĩ tới những chuyện đã xảy ra trước kia, hoàn toàn không nghĩ về những chuyện trước mắt xảy ra gần đây. Tìm cho Y Lâm một người đàn ông không tồi, cũng phải gánh chịu được rủi ro, nào có nhiều đàn ông tốt như vậy cho con gái lựa chọn chứ.

Nhâm Tông Diệu nhớ lại tin tức mấy năm gần đây, quả thực không nghe thấy lời đồn về Giang Thanh Dịch, hơn nữa lần gần nhất, cũng là chuyện lúc cậu ta học đại học.

Thì ra những chuyện đó, đã qua lâu như vậy rồi. Nhâm Tông Diệu nhủ chặt mày, bởi vì ông nghĩ tới, thì ra vợ ông, đã rời xa ông lâu đến vậy.

Giang Thanh Dịch cùng Tô Y Lâm đi trên một con đường nhỏ, con đường nhỏ đã tồn tại rất nhiều năm rồi, hai bên đường có đám cỏ be bé, mà bởi vì mưa gió, con đường đã chuyển sang màu xanh rêu, có một loại cảm giác rất cổ xưa. Trước đây hai người thường đi trên con đường đá nhỏ này, kiểu đường thế này không quá phổ biến, hiện giờ đường đá đều chạy theo chút mới mẻ độc đáo, kiểu đường ghép lại từ nhiều phiến đá dài thế này, cũng không được coi là hay bắt gặp.

Giang Thanh Dịch trở lại đây, kì thực anh có thể nhớ ra rất nhiều chi tiết khi chơi cùng Tô Y Lâm trước đây. Khi anh đi mò ốc, mấy đứa bạn khác đều bị

bố mẹ nghiêm khắc yêu cầu không được xuống nước, nhưng anh là đứa cá biệt bằng mặt không bằng lòng với lời bố mẹ, miệng thì dạ dạ vâng vâng, nhưng khi làm thì cũng không buồn nghe theo. Khi đó anh mò ốc trong nước, vừa quay đầu lại, phát hiện mấy thằng ranh ấy chạy đi cả rồi, chỉ còn lại mình Tô Y Lâm lẻ loi canh giữ chiếc thùng nhỏ mà anh mang đến. Anh tức đến không cần đánh cũng bốc phát, từ dưới nước lên liền đá một cước đổ thùng, lũ ốc nhỏ ở bên trong đều rơi ra ngoài.

Sau khi anh làm vậy, Tô Y Lâm chỉ chớp chớp mắt, dường như không rõ vì sao anh phải làm thế. Sau đó cô khom mình, nhặt từng chú ốc bỏ lại vào trong thùng.

Khi đó Giang Thanh Dịch nhìn thấy động tác của cô, lại khó chịu, “Nhặt cái gì mà nhặt!”

Tô Y Lâm vẫn nhặt ốc như cũ, “Đây là thứ anh rất vất vả mới mò được mà.”

Đây là ốc mà anh phải rất vất vả mới mò được, cô phải nhặt lên, nếu không bao khổ cực của anh đều uổng phí.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ trong quá khứ của hai người mà thôi, Giang Thanh Dịch rất kinh ngạc vì mình còn có thể nhớ rõ ràng như vậy, nhưng anh nhớ rõ đến thế, lại chưa từng chủ động nhớ lại lúc cô không ở đây, thế được coi là gì?

Trên con đường đá, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân của hai người, từng bước từng bước, để lộ ra kiểu an tĩnh khác.

“Gần đây hết bận rồi, cho nên liền qua thăm em.” Cuối cùng anh vẫn phá vỡ sự trầm mặc, “Xem ra em sống tốt hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của anh.”

“Vậy em phải mang dáng vẻ thế nào? Ngày ngày sầu muộn chờ anh đến?”

Ngữ khí của cô không được tốt lắm, anh đương nhiên nghe ra được, nhưng anh chẳng ngại chút nào, “Anh quả thực hi vọng như thế.” Anh nở nụ cười, dáng vẻ có chút giống với anh của hồi mười mấy tuổi hùng lực thanh xuân, mang theo chút hứng thú xấu nho nhỏ, “Như vậy mới có thể càng chứng minh giá trị của anh trong lòng em.”

“Có phải anh có tâm lý vặn vẹo giống người ta vẫn nói không thể? Đối với người lấy lòng anh chỉ anh chẳng đếm xỉa, đối với người không màng đến anh thì anh lại cố ghi nhớ trong lòng. Anh cảm thấy bởi vì tâm lý này, bèn mang tình cảm của mình ra bù, có phải quá thiệt rồi không?”

Vậy mà anh còn nghiêm túc suy xét đến khả năng này nữa, khi cô còn chưa có phản ứng gì, anh nhanh chóng kéo cô vào trong lòng mình, sau đó dùng lực ấn cô vào lòng, không để cho cô một chút khả năng giãy giụa nào, “Tô Y Lâm, em cảm nhận một chút trái tim của em, xem xem em có cảm giác với anh không. Đừng phủ nhận, đừng bài xích, phải cảm nhận trái tim em.”

Trái tim cô đang đập thình thịch không quy theo quy luật, cô muốn giãy giụa rồi lại không thể.

Cô không nói gì, anh cũng không có ý định tiếp tục để cô trầm mặc, “Em cảm nhận một chút, sau đó tự hỏi mình, mấy năm em rồi đi, em có nghĩ đến anh không, có nhớ về anh không?”

“Em nghĩ đến anh là bởi vì thói quen...” Cô mở miệng phản bác.

Anh lại nở nụ cười, kéo cô từ trong lòng mình ra, nhìn thẳng vào mắt cô, “Vậy là có nghĩ đến anh rồi.”

Cô trừng mắt nhìn anh, nhẹ nhàng cắn môi, dường như muốn nói gì đó, rồi lại chẳng nói được gì.

“Em thừa nhận em có cảm giác với anh như cũ rất khó à? Như vậy sẽ khiến em cảm thấy rất mất mặt sao? Vì sao không thể thừa nhận?” Hai tay anh đặt trên vai cô, tựa hồ buộc cô phải thừa nhận điều gì đó.

“Từ lúc nào anh lại trở nên tự lý luận như vậy, dựa vào cái gì em phải có cảm giác với anh? Dựa vào cái gì em phải thừa nhận mình vẫn tâm tâm niệm niệm anh sau biết bao năm trời?” Cô gần như chầm chọc mở miệng với anh.

Anh nhìn cô hồi lâu, mắt hơi chớp, cúi đầu liền hôn cô. Tô Y Lâm mở to hai mắt, cơ hồ quên cả phản ứng, chờ đến lúc phản ứng trở lại, cô dùng lực đá anh mấy cú.

Cuối cùng Giang Thanh Dịch cũng buông cô ra, lại cười với cô. Nụ cười của anh vậy mà lại có vài phần hồn nhiên, nụ cười giống như chỉ thời kì thiếu niên mới có, giống như đã thành công giờ được mảnh khóc gì đó vậy.

Tô Y Lâm không tiếp tục đá anh nữa, bởi vì nụ cười của anh, khiến cô ngẩn ngơ.

Hình như đã rất lâu rồi cô không nhìn thấy anh cười như vậy, rất lâu rồi chưa nhìn thấy. Cô thế này là đang làm gì vậy, chẳng lẽ là đang hoài niệm? Buồn cười biết bao.

Cô lùi ra sau một bước, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Anh muốn thế nào, không phải em rất rõ ràng sao.” Anh vẫn cười, có vài phần xấu xa rồi lại rất bắt mắt, anh vươn tay muốn kéo cô, nhưng vươn được một nửa thì dường như bần khoản điều gì đó, cuối cùng lại thu tay về.

Tô Y Lâm lại lùi ra sau một bước, lạnh lùng liếc anh một cái, lập tức xoay người.

Giang Thanh Dịch đuổi theo, “Giận rồi à?”

Cô không nói lời nào.

“Em định không nói chuyện với anh nữa sao?”

Cô dùng hành động định quán triệt đến cùng.

“Tô Y Lâm, em không nói lời nào chính là đại biểu rằng em ngầm thừa nhận, đại biểu rằng em chấp nhận anh.” Anh nói xong liền dùng tay bịt miệng cô lại, “Anh chỉ cho em thời gian mười giây, 10, 9, 8,... 3, 2, 1.”

Anh buông cô ra, “Hiện giờ anh biết được suy nghĩ của em rồi.”

Anh cười khê, hoàn toàn không cố kị dấu răng trên tay vì bị cô cắn, chỗ sâu nhất đã chảy máu rồi. Tô Y Lâm muốn nói gì đó, tầm mắt lướt qua tay anh, cô mím miệng, không nói gì cả.

Sau khi lại cùng nhau đi mấy bước, Tô Y Lâm vẫn không nhịn được, đưa khăn tay cho anh. Cô chìa tay, anh lại chỉ nhìn thứ trong tay cô, không nhận.

Cô khê nhú mảy, có chút không kiên nhẫn nhìn anh. Anh lại chỉ giờ tay lên, đưa tới cách mắt cô một khoảng, thật ra trông rất kinh, không chỉ chỗ dấu răng đang chảy máu, phía trên còn dính nước bọt nữa.

Hai người giằng co mấy giây, cuối cùng cô lựa chọn thỏa hiệp, dù sao cô cũng là tên đầu sỏ. Cô dùng khăn lau tay cho anh, lại nghĩ xem có cần bôi thuốc gì đó cho anh không, ngầm nghĩ một lát, cô cũng không mang mầm bệnh, cắn một miếng cũng đâu chết người, vì thế cô vứt suy nghĩ này qua một bên.

Cô đã lau xong, anh nhìn nhìn tay mình, cũng không coi là việc gì to tát.

“Sao anh không biết em còn chiêu này nhỉ?” Anh cười khê thành tiếng. Anh còn tưởng cô trở nên thủy mị dịu dàng hiền lành nữa cơ, thì ra tính khí hơi hung dữ vẫn còn, lúc nào mà ai bắt nạt cô, cô sẽ lập tức bắt nạt lại, cô cảm thấy người hiền lành thì mới bị bắt nạt.

Cô trừng mắt nhìn anh, cũng chẳng buồn nói gì.

Giang Thanh Dịch hoàn toàn không ngại thái độ của cô, đi tiếp cùng cô, “Trước kia bất luận anh làm chuyện gì, có đôi khi mấy thằng ranh kia đều chuồn cả rồi, em vẫn ở tại chỗ chờ anh. Cũng rất giống với hiện tại, anh và đám đó liên lạc rất ít, có nấy đứa đã mất liên lạc rồi, cuối cùng vẫn là em ở lại bên cạnh anh.”

Cô hé miệng muốn phản bác, lời tới miệng, lại nhịn xuống, nói không rõ là vì sao. Tựa như khi nhìn thấy anh nhớ lại quá khứ, cô không muốn phá hỏng giây phút ấy.

Lúc đi qua một chỗ nào đó, Giang Thanh Dịch lại đột nhiên mở miệng: “Vẫn là anh có làm vài chuyện vì em rồi mà? Đây này, cây đào này chính là bằng chứng. Em nói em muốn ăn đào, anh trèo lên cây hái đào cho em, kết quả ngã xuống, hại anh gãy cả xương, phải nằm trên giường trong thời gian rõ lâu.”

“Nhưng chẳng phải anh rất vui vì không phải đi học hả?”

“Đó là để làm em không quá áy náy thôi, anh giống người sẽ trốn học sao?”

Nói cứ như đúng rồi ý, “Không giống, anh chính là người như vậy.”

Giang Thanh Dịch hừ cười một tiếng, “Còn lần đó chúng ta đi hái măng nữa, em nhìn thấy rắn, bị dọa một trận khóc bù lu bù loa. Mọi người hỏi em làm sao, em cũng không nói, chỉ biết khóc. Tất cả mọi người đều cho là anh bắt nạt em, làm hại anh bị bố anh đánh một trận.”

Chuyện này, Tô Y Lâm ngầm nghĩ, hình như cô đuối lý thật, “Lúc ấy em bị dọa.”

“Sợ tới mức ngay cả nói cũng không được?” Anh phản bác.

Cô ngầm nghĩ, không biết, dù sao cũng thấy rất sợ, chỉ biết sợ thôi, nào biết được người khác hỏi cô cái gì chứ.

Anh còn nói đến mấy chuyện nữa, gom góp lại như vậy, liền biến thành anh đối với cô cũng rất không tồi. Thật kì lạ, anh không nhắc nhở cô, cô thật sự cảm thấy anh chưa làm gì vì cô cả.

Có lẽ, chuyện có thể khiến mình thấy ảm ức thì sẽ nhớ rất rõ ràng?

Hai người đi quanh mấy căn nhà một vòng, sau đó Giang Thanh Dịch đưa cô về nhà, rồi anh lái xe rời đi.

Tô Y Lâm nhìn anh lái xe rời đi, nghĩ tới lời Thẩm Đại Ngưng đã nói. Nếu giấc mộng đã qua có cơ hội để thành hiện thực, vì sao không thực hiện chứ!

Hình như cô thật sự đã từng ảo tưởng về cuộc sống của cô và Giang Thanh Dịch, cô nghĩ tương lai của hai người sẽ là như thế, anh lái xe đi làm, sau đó

cô yên lặng nhìn anh lái xe rời đi.

Tối đó, Tô Y Lâm hồi tưởng lại năm đó khi cô và Thẩm Đại Ngung ngồi trên mái tòa nhà giảng dạy, nói với đối phương tâm sự của mình. Kì thật nói là nói với đối phương tâm sự của mình, cũng chỉ là nói về tâm sự của Tô Y Lâm mà thôi, bởi vì hơn phân nửa Thẩm Đại Ngung đều là người nghe.

Gió trên mái nhà luôn lớn hơn ở chỗ khác một chút, tóc của Thẩm Đại Ngung bị gió thổi nên có chút rối loạn. Tô Y Lâm nhìn dáng vẻ của Thẩm Đại Ngung, cảm thấy mỹ nhân thực sự nên như thế, tóc rối loạn như vậy, cũng có cảm giác hấp dẫn không nói nên lời, có loại cảm giác không nhìn được mà vẫn cứ ngắm cô ấy. Mà Thẩm Đại Ngung cũng là người duy nhất dám xoa tóc sau khi thấy cô nhăn mặt đi nhăn mặt lại rằng không được xoa tóc đi học.

“Tớ cảm thấy anh ấy cũng không quá để ý đến tớ, cậu nói xem thế này là chuyện gì? Tớ còn nghĩ rằng sau khi học cùng trường, thời gian tớ và anh ấy ở bên nhau sẽ rất nhiều nữa chứ!” Tô Y Lâm có chút tiếc nuối, vì Giang Thanh Dịch mà cô mới học trường này có được không.

“Nghĩ đến mấy chuyện vui vẻ hơn một chút đi!” Thẩm Đại Ngung đề nghị.

Cô gật đầu, “Ai da, cậu nói xem sau này tớ và Giang Thanh Dịch ở bên nhau, sẽ là đáng về thế nào?”

Thẩm Đại Ngung cười cười, không nói gì.

“Về sau ấy, tớ muốn sinh hai con, một trai một gái. Thật ra sinh long phượng thai là tốt nhất, một lần có thể giải quyết tất cả vấn đề luôn.” Tô Y Lâm nghĩ đến chuyện tương lai, “Cậu nói xem đứa bé tên là gì? Cậu giúp tớ đặt đi!”

Thẩm Đại Ngung khi đó, nét mặt vô cùng kì lạ, thần sắc lúc nhìn về phía cô có vài phần nghiền ngẫm, rồi lập tức dùng nụ cười để che giấu tất cả, “Về sau rồi hãy đặt, bây giờ đặt tên, về sau lại không thích, không phải là lãng phí à!”

“Cũng phải, đến lúc đó cậu nhất định phải giúp tớ nghĩ tên đấy, dù sao cũng có phần của cậu mà, cậu chính là mẹ nuôi của tụi nhỏ.”

Lần này Thẩm Đại Ngung cười đến toàn thân run rẩy, “Tớ còn chưa làm mẹ mà đã làm mẹ nuôi của người khác rồi á.”

“Buồn cười thế cơ hả?” Tô Y Lâm đánh nhẹ Thẩm Đại Ngung.

Có lẽ Thẩm Đại Ngung cười đủ rồi, “Cậu thực sự thích Giang Thanh Dịch như vậy sao?”

“Đương nhiên, chuyện này còn cần phải hoài nghi nữa à? Tớ nghĩ là lúc còn ở trong bụng mẹ tớ đã mơ ước đến anh ấy lắm.”

Thẩm Đại Ngung gật đầu, “Vậy cậu hãy cứ cố gắng, một ngày nào đó, giấc mộng của cậu sẽ trở thành sự thật.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thẩm Đại Ngung

Thẩm Đại Ngung vươn tay ôm chặt con gái vào trong lòng, về mặt cô có chút kì lạ, giống như đang cảm nhận gì đó, hoặc đang nghiền ngẫm điều gì. Cô ngồi xổm một lát, rồi bế Mưa Nhỏ đi tắm, trước tiên cô dùng mũ chuyên dụng nhỏ xinh che thật kín đầu Mưa Nhỏ, sau đó mới mở nước, tự tay tắm cho Mưa Nhỏ.

Mưa Nhỏ đã bị cởi quần áo ra, trần trụi đứng dưới vòi hoa sen, giờ phút này đang dùng đôi mắt to tròn nhìn Thẩm Đại Ngung, có lẽ là có chút mới lạ, bố đã từng tắm cho bé rồi, bà nội từng tắm cho bé rồi, bà ngoại cũng từng tắm cho bé rồi, về phần mẹ, hình như rất ít rất ít khi, chuyện tắm rửa này luôn là người khác làm.

“Nhìn gì thế?” Thẩm Đại Ngung dùng ngón trỏ tay phải điểm xuống chiếc mũi nhỏ của con gái.

Mưa Nhỏ nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Mẹ nhẹ một chút, móng tay dài.”

Thẩm Đại Ngung nhìn móng tay của mình, gật đầu với Mưa Nhỏ, “Được, mẹ sẽ nhẹ tay, có điều mẹ không có kinh nghiệm, lúc Mưa Nhỏ cảm thấy đau hoặc cảm thấy không thoải mái, phải nói cho mẹ biết, được không?”

Mưa Nhỏ gật đầu, xem như đồng ý.

Thẩm Đại Ngung dùng sữa tắm trẻ em tắm cho Mưa Nhỏ, chỉ sau một lát, toàn thân Mưa Nhỏ đều là bọt trắng nhỏ. Dường như Mưa Nhỏ cảm thấy rất thú vị, lấy tay quẹt quanh người mình, thỉnh thoảng xuất hiện bong bóng lớn, Mưa Nhỏ nhìn bong bóng thì giống như cảm thấy rất thần kì, sau đó lại nhìn

bong bóng vỡ tan.

Thắm Đại Ngưng vừa tắm cho con gái, vừa nhìn Mura Nhỏ, dường như cô chưa bao giờ dùng ánh mắt chăm chú như vậy nhìn con gái, khi nhìn thấy Mura Nhỏ tự chơi tự vui, vậy mà trong lòng cô lại có chút khó chịu không nói nên lời.

“Mura Nhỏ, về sau ở với mẹ, được không?” Cô nhẹ nhàng mở miệng, không biết là chịu ảnh hưởng của ai nữa, dù rằng Mura Nhỏ mới sắp bốn tuổi thôi, nhưng cô cũng muốn tôn trọng quan điểm của Mura Nhỏ, chứ cô không hy vọng đối phương vì nguyên nhân nào đó mà thỏa hiệp hoặc tui thân.

“Hiện giờ không phải đang ở cùng sao ă?” Mura Nhỏ cảm thấy buồn bực, hơn nữa hoàn toàn không để ý đến chuyện mẹ nói. Mura Nhỏ là em bé ngoan có thể chơi với bà nội rất vui, cũng có thể chơi với ông ngoại bà ngoại rất vui, đồng thời cũng có thể chơi với bố mẹ đều rất vui.

Thắm Đại Ngưng hiếm khi có được cảm xúc hơi bất đắc dĩ đồng thời cũng có chút buồn cười, cô luôn cảm thấy để nhận được thứ gì thì cũng phải trả giá bằng rất nhiều thứ, thế giới này đâu có nhiều chuyện không làm mà hưởng như vậy, cô cũng dùng phương thức rất xem nhẹ đối với những mất mát mình từng có, chỉ là lần này đối mặt với con gái, cô lại không thể dùng con gái hoạt bát đáng yêu cũng không miễn cảm đến an ủi mình. Bởi vì cô đột nhiên có phản hăm mộ những gia đình mà có con gái bám mẹ, bởi vì cô không có.

“Ý của mẹ là vẫn luôn sống cùng mẹ như thế này, không phải thỉnh thoảng mới ra ngoài chơi cùng mẹ, mà là chúng ta sống cùng nhau, mẹ sẽ dành rất nhiều thời gian ở bên con, sau đó lúc công việc của mẹ bận rộn, con sẽ sống cùng bà ngoại ông ngoại.” Thắm Đại Ngưng không rõ lắm con gái có hiểu được ý của mình không, có lẽ cũng không hiểu nhỉ, nhưng cô vẫn muốn nói những lời này với con gái, để bản thân con gái lựa chọn ở cùng mình, đó có nghĩa là không thể thường xuyên ở bên Chu Thừa Trạch, không thể thường xuyên gặp ông nội bà nội.

“Vẫn luôn sống cùng nhau?” Mura Nhỏ chớp chớp mắt, “Vậy mẹ không đánh con nữa?”

Thắm Đại Ngưng cũng chớp chớp mắt, “Mura Nhỏ phải nghe lời.”

Mura Nhỏ hé miệng, ý là vẫn sẽ bị đánh?

Thắm Đại Ngưng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Mura Nhỏ, sau đó dùng nước giặt sạch bọt xà phòng trên người Mura Nhỏ, cô dùng khăn lau khô người cho Mura Nhỏ, lại dùng chiếc khăn tắm lớn đã chuẩn bị tốt bọc Mura Nhỏ mang ra ngoài, “Mẹ đồng ý với con, mẹ sẽ cố hết sức không đánh con, được không?”

Mura Nhỏ không hiểu “cố hết sức” là ý gì, nhưng nghe hiểu ba chữ “không đánh con”, vì thế cảm thấy hoàn toàn có thể cân nhắc được, nhóc con gật gật đầu, “Vậy con và mẹ sống cùng nhau.”

Thắm Đại Ngưng đặt Mura Nhỏ lên giường, sau khi bỏ khăn tắm ra, cô dùng chăn bọc Mura Nhỏ lại, vừa mặc bộ đồ ngủ nhỏ xinh vào cho Mura Nhỏ, vừa giải thích với con gái: “Sống cùng với mẹ, con sẽ không thể thường xuyên gặp được bố con, ông nội, bà nội con, biết không?”

Mura Nhỏ nhíu mày, không hiểu vì sao sống cùng mẹ thì không thể thường xuyên gặp được bố, rất mâu thuẫn sao?

Thắm Đại Ngưng tiếp tục kiên nhẫn giải thích: “Giống như vậy giờ đây, con sống cùng ông nội bà nội, mẹ sẽ không thể sống cùng con, chỉ có thể thỉnh thoảng gặp con. Cho nên sau khi con sống cùng mẹ, bố con cũng chỉ có thể thỉnh thoảng đến gặp con. Hiện tại đã hiểu chưa?”

Mura Nhỏ hình như hiểu được, chính là đổi nơi ở khác mà thôi.

Mura Nhỏ mở to hai mắt gật gật đầu, hoàn toàn không cảm thấy đây là vấn đề gì. Thắm Đại Ngưng lắc đầu, ngay cả những điều tốt khi sống cùng ông ngoại bà ngoại ở phần sau cô còn chưa kịp nói ra để dụ nữa, thật là tiếc mà, sao con gái có thể dễ dàng đồng ý như vậy chứ!

Mura Nhỏ lại nghiêng đầu, dường như nghĩ tới điều gì đó mà mình không hiểu, “Vậy vì sao không thể là bố mẹ và con sống cùng nhau ă?”

Đơn thuần là sự tò mò mà thôi.

Thắm Đại Ngưng mặc đồ ngủ cho con gái, cũng kiểm tra xem tóc con gái có ẩm ướt hay không, cô dùng máy sấy sấy những chỗ ẩm một chút. Sau khi xử lý tốt Mura Nhỏ, cô bảo Mura Nhỏ nằm xuống, đồng thời dùng chăn đắp kín cho Mura Nhỏ, “Mura Nhỏ nhìn thấy bố và cô Liễu của con ở bên nhau rồi, đúng không?”

Mura Nhỏ gật gật đầu.

Thắm Đại Ngưng đột nhiên nghĩ đến lời mà người khác nói, trên thế giới này chỉ có phụ nữ rời xa đàn ông, ở đâu ra đàn ông biết rời xa phụ nữ chứ, rất nhiều ví dụ đều chứng minh đàn ông vì đủ loại nguyên nhân mà đánh mất một nửa còn lại, sau đó nhanh là một hai tháng sau liền tạo thành một gia đình mới với người khác, chậm thì cũng không kéo dài quá lâu, “Con xem, bố con và cô Liễu của con ở bên nhau, cho nên mẹ không thể cùng bố con ở bên nhau. Nhưng mà ă, lúc bố con và cô Liễu buồn chán, họ có thể nói chuyện với nhau. Nhưng mẹ lại chỉ có một mình, cho nên mẹ hi vọng Mura Nhỏ có thể ở cùng mẹ, để lúc mẹ buồn chán thì cũng có người nói chuyện cùng.”

Mura Nhỏ cảm thấy lý do này rất thấu tình đạt lý, rất tốt rất tốt, “Con muốn ở cùng mẹ, cùng mẹ nói chuyện, cùng mẹ chơi đùa.”

Thắm Đại Ngưng gật đầu, “Đúng là con gái ngoan của mẹ.”

Mura Nhỏ vươn tay, bảo mẹ cũng chia tay ra, “Ngoéo tay, đóng dấu, một trăm năm không được thay đổi.”

Thẩm Đại Ngưng thu hồi tay, bảo Mura Nhỏ ngoan ngoãn ngủ, cô đi tắm. Mura Nhỏ nằm ngoan, mắt nhìn lên ngọn đèn trên trần nhà, bên ngoài đèn có rất nhiều màu sắc, mà những màu đó cũng không ngừng thay đổi, trắng này, xanh này, đỏ này, tím này, rất đẹp rất đẹp.

Sau khi Thẩm Đại Ngưng tắm xong đi ra, cô phát hiện vậy mà con gái còn chưa ngủ, cô trèo lên giường, nằm xuống bên cạnh con gái, “Sao Mura Nhỏ vẫn chưa ngủ?”

“Con chờ mẹ đó!”

“Vậy bây giờ mẹ ngủ cùng Mura Nhỏ, cho nên Mura Nhỏ nhắm mắt lại, được không?”

Mura Nhỏ nhanh chóng nhắm mắt, chỉ là mấy giây sau lại mở mắt lên nhìn mẹ. Thẩm Đại Ngưng cố ý lờ mờ Mura Nhỏ, Mura Nhỏ cười, có điều đáng về vô cùng ngưng ngững. Thẩm Đại Ngưng tắt đèn, nhẹ nhàng ôm Mura Nhỏ, lúc này Thẩm Đại Ngưng mới cảm thấy bản thân mình quả thực kém cỏi, không có chút ưu điểm nào, ngay cả vài câu hát ru cũng không biết hát.

Cô vuốt vuốt tóc Mura Nhỏ, chỉ là lại thờ dài, “Mura Nhỏ, bây giờ mẹ mới cảm thấy, mẹ mắc nợ con. Mẹ không thể vĩ đại như những người mẹ khác, bất luận đưa ra quyết định gì cũng đặt con cái ở vị trí đầu tiên. Tuy mẹ vẫn luôn cảm thấy con cái là món nợ từ kiếp trước, sau khi mười mấy tuổi thì sẽ không còn là của mình nữa, nhưng ở rất nhiều phương diện mẹ vẫn không làm tốt.”

“Không phải mẹ không biết những chuyện đó, chỉ là mẹ không muốn làm. Giống như tội lại nặng thêm một bậc thế này, mẹ biết rõ nhưng vẫn cứ làm vậy.” Cô lại thờ dài, “Từ nhỏ mẹ đã hi vọng có thể sống thật sự thoải mái, bất luận là ai cũng không thể ảnh hưởng đến bước chân của mẹ, tốt nhất là chẳng cần đau lòng hoặc khó chịu bất an quá mấy giây, chấp nhận sự không xác định trong cuộc sống, đồng thời cũng không quá coi trọng sự không xác định đó. Nhất là thứ gọi là trách nhiệm, trước giờ mẹ vẫn không muốn gánh lấy, bởi vì trách nhiệm của hai người, trong mắt mẹ quá mức thần thánh. Trên thế giới này, trách nhiệm mới là thứ vĩ đại nhất, gia đình có trách nhiệm thì mới toàn vẹn được, xã hội mới có thể hài hòa, đất nước mới có thể an ổn, nhưng gánh nặng trên vai của hai chữ này cũng rất nặng. Mẹ rất ích kỉ, không muốn tiếp nhận. Không tiếp nhận, sẽ không cần đau khổ, sẽ không do dự hoặc cảm thấy gầy vò khi đưa ra quyết định, cho nên lúc trước, mẹ không muốn tranh giành quyền nuôi nấng con.”

Cô cắn cắn môi, “Cho tới bây giờ, mẹ cũng không cảm thấy mình có lỗi gì, chỉ là mẹ lựa chọn một con đường khác mà thôi, hà tất phải hoài nghi con đường của mình là sai vì mình không lựa chọn con đường giống như phần lớn mọi người lựa chọn phải không. Có điều hiện giờ, mẹ nghiêm túc nghĩ hay là thử xem, chịu trách nhiệm thật tốt với con một lần, xem mẹ có thể làm một người mẹ đủ tư cách hay không.”

Cô nói xong muốn nhìn xuống con gái, lại phát hiện hô hấp của con gái đã đều đều, nhóc con đã sớm ngủ rồi. Miệng cô giương lên nét cười, đúng là đáng ghét mà, lần đầu tiên cô “bày tỏ” như thế, muốn chịu trách nhiệm với một người, sao chẳng cho người ta mặt mũi gì cả.

Ngủ đi, cũng không có gì mà không ngủ được, cô cũng không có tâm sự gì cần nghĩ ngợi, cũng không có khúc mắc gì cần được tháo gỡ.

Từ nhỏ đến lớn cô đưa ra quyết định rất nhanh, người khác cần thời gian mấy ngày mấy tháng để đưa ra quyết định, cô lại chỉ cần một buổi tối, vào buổi sáng ngày hôm sau, cô nhất định đã có lựa chọn rồi, dù rằng sau đó lựa chọn của cô cũng không tốt, cô cũng sẽ chấp nhận, cũng sẽ không hối hận, cô ghét hai chữ “hối hận”. Tựa như khi cô mua đồ, cho dù bán quá đắt, sau khi cô mua xong, cô cũng sẽ không lăn tăn mãi về chuyện giá cả.

Bắt đầu từ lúc cô quyết định đón Mura Nhỏ từ nhà họ Chu đi, cô đã không có ý định đưa Mura Nhỏ về, lúc này, cô muốn tự mình nuôi Mura Nhỏ. Về phần thái độ của nhà họ Chu bên đó, không nằm trong sự suy xét của cô, cô đã tính toán làm vậy, cũng lắm là gặp nhau ở tòa, cô không sao cả, chỉ cần đã lựa chọn, vậy thì sẽ thực hiện. Thế này cũng có nghĩa là cô sẽ không đến nhà họ Chu nữa, còn chuyện về sau nhà họ Chu muốn gặp Mura Nhỏ, sau khi sự tình đã được giải quyết, cô sẽ thương lượng thời gian để đối phương gặp Mura Nhỏ, nhưng hiện tại dám chắc là không thể.

Mà chuyện của nhà họ Thẩm, dường như cho tới giờ cô đều không đặt trong lòng. Cô cũng không biết được, trên thế giới này sao còn nhiều câu chuyện nguyện ý bán mình cứu X này X nọ diễn ra như vậy chứ, cùng với bao chuyện bị chụp ảnh gì đó rồi bị uy hiếp nữa, ngay từ đầu đã biết là chuyện không thấy kết cục, cô không được làm. Cô đã thấy được thái độ của bố mẹ cô, bố cô chắc chắn có tình cảm với công ti, nhưng không trách được gì cả, tâm tư của Thẩm Việt đã sớm không đặt ở công ti nữa, nếu không tình hình sẽ không rối loạn như vậy. Chuyện làm ăn, cô mịt đặc, nhưng cô hiểu được bên trong công ti đã sớm xuất hiện vấn đề nghiêm trọng, hơn nữa không có một người lãnh đạo có dã tâm có sự quyết đoán, có bỏ thêm nhiều vốn hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là sự khác nhau giữa việc sớm đi đời hay muộn đi đời mà thôi, một khi đã vậy, hà cớ gì phải nghĩ đến chuyện bỏ vốn hoặc cứu lại công ti? Cô không vĩ đại đến vậy, cũng giống như cô mãi mãi không hiểu được sao lại có người vì tình thân tình yêu mà đòi sống đòi chết.

Chuyện cô có thể làm, chính là cố gắng làm việc, kiếm thêm chút tiền, để bố mẹ mình có thể sống xa xỉ, đồng thời cũng có thể mang lại cho Mura Nhỏ điều kiện tốt hơn. Dựa vào người khác, mãi mãi không bằng dựa vào bản thân mình, chỉ có bản thân mình mới có thể thực hiện được tất cả những gì mà mình muốn.

Về phần Chu Thừa Trạch sao, anh muốn trả tiền, cô cũng sẽ không ngăn cản, dù sao cũng không phải tiền của cô, việc gì cô phải tiếc?

Thẩm Đại Ngưng mơ màng ngủ, sờ đi không thể ngủ thẳng tới sáng là vì nửa chừng Mura Nhỏ tỉnh dậy, có chút cáu kỉnh. Trước kia Mura Nhỏ cũng làm loạn như vậy, việc Thẩm Đại Ngưng làm chính là trực tiếp ấn Mura Nhỏ xuống tiếp tục ngủ.

Thẩm Đại Ngưng thờ dài, bật đèn lên, nhìn con gái tóc rối tung, “Đói bụng à?”

Mura Nhỏ trề môi, “Dạ, đói!”

Thẩm Đại Ngưng xuống giường, khoác thêm một chiếc áo, đi lấy bình sữa đã chuẩn bị sẵn, pha sữa cho Mura Nhỏ. Cô pha sữa xong, thử độ ấm lần nữa, cảm thấy được rồi, mới đưa bình sữa cho Mura Nhỏ. Mura Nhỏ nhận bình sữa, ngay cả mắt cũng không buồn mở, trực tiếp uống.

Mura Nhỏ uống rất nhanh, lúc sắp thấy đáy bình, Mura Nhỏ mới hoàn thành sự nghiệp uống sữa vĩ đại. Thẩm Đại Ngưng cất bình xong, lại ôm Mura Nhỏ, lần này, một giấc tới sáng.

Thật ra quay phim ở đây rất tẻ nhạt, lúc Thẩm Đại Ngưng rảnh thì tự mình chơi cùng Mura Nhỏ, lúc quay phim thì Khả Tĩnh và A Lan chơi cùng Mura Nhỏ, đại đa số thời điểm Mura Nhỏ đều rất ngoan, bởi vậy Thẩm Đại Ngưng không có chỗ nào cần lo cả. Có điều đoàn phim nhiều người, khó tránh khỏi xuất hiện mấy người thích hóng hớt, mà đúng lúc Thẩm Đại Ngưng nghe được có người bàn luận tin tức về cô.

“Ây da, chị nói xem lần này Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch có phải thật sự xong rồi không? Tuy em không phải fan cuồng của họ, nhưng lúc họ kết hôn, em cảm thấy họ thật sự rất xứng, đi đâu tìm được tuần nam mỹ nữ như vậy chứ.”

“Chắc không phải diễn đâu, cô xem tin tức về chuyện của Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn tung ra bao lần như vậy, nhà họ Chu cũng chưa từng phủ nhận, mấy cái gia đình giàu có kiểu đó, sao để cho mấy tin đồn vớ vẩn lan truyền được, chị cảm thấy chắc chắn Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn hợp lại rồi.”

“Cũng phải, mấy hôm trước tin tức nói Chu Thừa Trạch ngoại tình rồi Liễu Tư Ngôn ăn cắp ý tưởng kéo đến ùn ùn còn gì, mấy ngày nay hướng gió lại thay đổi, Chu Thừa Trạch không giải thích gì như cũ, chỉ một câu ‘thanh giả tự thanh’ (*) đúng chuẩn với tính cách của anh ấy luôn. Mà chuyện của Liễu Tư Ngôn lại càng làm người ta tò mò hơn ấy, người bị hại ban đầu giờ lại giải thích ngược lại với Liễu Tư Ngôn, Liễu Tư Ngôn còn độ lượng tỏ ý tha thứ, không muốn phá hủy tiền đồ của người ta gì gì đó. Hẳn là do Chu Thừa Trạch làm nhĩ? Có điều em tò mò kinh lên được ấy, người bôi đen nhà họ Chu mấy hôm trước là thần thánh phương nào chứ.”

(*) Thanh giả tự thanh (清者自清): người ngay thẳng, thanh cao thì không cần phô trương, không cần giải thích, từ trong việc người đó làm, người khác đã thấy ngay thẳng.

“Bao năm qua nhà họ Chu chắc hẳn cũng đắc tội không ít người, lấy chuyện này ngụ ý là dạy cho họ bài học nhỏ thì cũng hiểu được. Nhưng mà hình như Chu Thừa Trạch chưa bao giờ bị bôi đen như thế đúng không, đoàn đội xã giao của anh ấy cũng thật lợi hại, bao năm như thế tin tức tiêu cực xuất hiện ít thần kì luôn.”

“Ai biết được, em cảm thấy kiểu đàn ông bên ngoài hoàn mỹ như thế, cảm giác rất không chân thật.”

“Cô thuộc phe fan của Thẩm Đại Ngưng?”

“Cũng được đấy, nhưng mà phe này phe kia gì chứ, cũng đâu phải fan cuồng mười mấy tuổi đầu nữa. Chỉ là có thiện cảm với Thẩm Đại Ngưng nhiều hơn một chút thôi, vừa rồi chị cũng thấy cô ấy đấy, người thật cũng xinh đẹp như vậy, thật hiếm thấy, em còn soi kĩ cô ấy nữa, làn da đó thật sự rất tốt, trang điểm nhẹ là được, không giống Đồ Thi Nhã lúc trước, lớp phấn trên mặt như thế làm em còn lo sẽ rơi xuống luôn mất.”

Thẩm Đại Ngưng nhũn mày, thế này là cái quý gì vậy, mấy chuyện xưa điếm rồi, sao mấy người này vẫn cuồng nhiệt hóng thị phi như vậy chứ, chuyện đơn giản là thế, cô ly hôn, chồng trước và bạn gái hòa hảo, rất phức tạp sao?

Cô lắc đầu, đi vào phòng hóa trang.

Có điều hôm nay trợ lý có vẻ tâm thần vẫn không yên, đã làm lỗi ba lần rồi. Thẩm Đại Ngưng nhìn mình ở trong gương, cùng với khuôn mặt mỗi một và đôi mắt đo đỏ của chuyên viên trang điểm, không đồng tình mở miệng: “Cho dù thất tình thì cũng đừng phạm lỗi trong công việc, cô tiếp tục cái dáng vẻ như quý thế này, nhiều năm sau khi nhìn thấy cô, tên đàn ông kia sẽ chỉ cảm thấy hiện giờ đã cô là quyết định chính xác biết bao. Mỗi lần nhìn thấy cô mặc quần áo rẻ nhất ăn thức ăn rẻ nhất, cô không cảm thấy tự bạc đãi bản thân mình à? Đối tốt với bản thân mình, mặc đẹp một chút ăn ngon một chút, người sôi nổi tươi tỉnh một chút, cũng biến bản thân mình trở nên xinh đẹp một chút, bản thân cô mới là tài sản lớn nhất. Làm việc cho thật tốt, sau khi mất việc rồi, không mua nổi quần áo đẹp không mua nổi đồ trang điểm, cô mới thực sự nên đi khóc một trận đấy.”

Cô luôn đọc miệng như vậy, người khác cũng thấy nhưng chẳng trách được gì.

Cô lại nhìn mình trong gương, đột nhiên nở nụ cười, quả thực ha, bản thân cô mới là tài sản lớn nhất, cô còn trẻ như vậy, thời kì xinh đẹp hoàng kim á, cuộc đời còn cả một bầu trời tươi đẹp ở phía trước. Đúng là nghĩ vớ nghĩ vẩn mà, vậy mà đoạn thời gian trước lại còn mất mát một lát nữa, xì!

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Giang Thanh Dịch Tô Y Lâm

Bất luận quá trình như thế nào, giữa Giang Thanh Viễn và Lí Chân Chân, cuối cùng cũng có một cái kết làm tất cả mọi người đều vừa lòng, Giang Thanh Viễn và Lí Chân Chân đính hôn, vẫn chưa tuyên bố phô trương khắp bốn phương, nhưng cũng không được coi là quá im hơi lặng tiếng, người đến tham dự không ít, nhưng cũng không đến mức người người nhà nhà đều biết. Mà vì quan hệ giữa mình và Giang Thanh Viễn, đương nhiên Giang Thanh Dịch

phải tham dự bữa tiệc. Sau khi đến, anh mới biết, làm lễ đính hôn thế này là chủ ý của Lí Chân Chân, Tả Hiểu Ninh muốn tổ chức rầm rộ, hận không thể để tất cả mọi người biết được Lí Chân Chân và Giang Thanh Viễn đính hôn, nhưng Lí Chân Chân cảm thấy không cần phải như thế, người thiếu cái gì thì mới thích cường điệu cái đó, bọn họ không thiếu gì cả, không cần vì thể diện mà theo đuổi những thứ đó quá trớn, rất rõ ràng, Lí Chân Chân đã khuyên được Tả Hiểu Ninh.

Giang Thanh Dịch tới không sớm cũng không muộn, Tả Hiểu Ninh đang kéo Lí Chân Chân cùng nói chuyện với người khác, đứng chuẩn mẹ chồng nàng dâu ở chung rất vui vẻ, Tả Hiểu Ninh rất vừa lòng với Lí Chân Chân.

Giang Thanh Dịch thấy cảnh đó, hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười hàm ý. Chẳng bao lâu, Giang Thanh Viễn bước tới, từ sau lần trước hai người cùng uống rượu, tuy tần suất liên hệ giống như trước, nhưng lại có thêm vài phần thân thuộc hiếm có, giống như đối phương đã trở thành người đáng để mình tin tưởng, không còn xa lạ như trước kia nữa.

Mà Giang Duy Hòa và Giang Khánh Hòa nói gì đó xong, thỉnh thoảng lại liếc về phía hai anh em này mấy lần, về mặt Bành Tuệ đứng ở bên cạnh Giang Khánh Hòa rất không vui, sắc mặt của Giang Khánh Hòa trở nên rất gượng gạo.

Giang Thanh Dịch thò tay sờ thuốc lá trong túi quần, lúc chạm được đến hộp thuốc thì lại thu tay về, những nơi thế này, đương nhiên không nên hút thuốc, “Nếu bây giờ cho anh một cơ hội nữa, anh chấp nhận tình trạng như hiện giờ, hay là lập tức rời khỏi đây?”

Về mặt của Giang Thanh Dịch để lộ ra vài phần nghiêm túc, làm Giang Thanh Viễn thật sự suy nghĩ kỹ càng về đề nghị này, nếu có một sự lựa chọn để anh chọn lựa, anh sẽ thế nào? Chỉ cần rời đi, anh sẽ không cần phải đối mặt với bố mẹ vẫn gửi gắm sự kì vọng rất lớn vào anh, không cần phải chịu trách nhiệm với cuộc đời của Lý Chân Chân, gánh nặng trên vai sẽ không lớn đến vậy, còn có thể chọn lựa điều mà bản thân mình muốn.

Ánh mắt Giang Thanh Viễn vẫn dần ảm đạm, cái gì mới được coi là cuộc sống mà bản thân mình muốn? Có người cảm thấy đó là trời yên biển lặng, tốt nhất là cuộc sống đừng có gợn sóng gì; có người cảm thấy đó là cuộc sống tràn ngập kích thích...

Giang Thanh Viễn lắc đầu, “Cứ thế này đi, không có gì hay để suy xét cả. Nếu anh nói, đối với cục diện hiện giờ, thế mà anh lại có cảm giác thờ dài nhẽ nhõm, cậu có thể cảm thấy anh rất...”, bản thân anh cũng không biết nên dùng từ gì để miêu tả mình nữa, chỉ có thể cười khổ, “Bất luận mẹ anh là người như thế nào, bà vẫn luôn là mẹ anh, anh cũng không muốn cả ngày bà đều không vui. Cục diện như hiện giờ, họ đều rất hài lòng, họ đều rất sẵn lòng đón nhận, không khí trong nhà cũng trở nên rất tốt. Hiện trạng thế này, thế mà lại khiến anh hoài nghi, những chuyện anh làm lúc trước có phải là sai hay không.”

Thật ra đâu có cái gì là sai hay đúng, người ta đều hay cảm thấy yêu chắc chắn là thứ nặng nhất, lại không biết, đánh bại yêu, từ trước tới nay đều là mấy thứ vụn vặt ta không để tâm, cùng với đó là những nỗi bận lòng không dứt. Giang Thanh Viễn nghĩ, có lẽ anh thật sự cảm thấy mệt mỏi rồi, không muốn làm những chuyện không nhìn thấy được tương lai mà còn khiến mình cảm thấy buồn khổ nữa, vậy thì cứ thế này đi, thế này đâu phải không là đời người.

“Không có gì đúng hay sai cả.” Giang Thanh Dịch vỗ vỗ bả vai Giang Thanh Viễn, “Trên thế giới này chỉ có những lựa chọn khác nhau thôi, từ trước tới nay đều không có một con đường chính xác duy nhất nào.”

Giang Thanh Viễn nhìn về phía mẹ mình, nhìn thấy Tả Hiểu Ninh đã lâu không cười tươi đang kéo tay Lí Chân Chân cười đến chói mắt như vậy, vì thế chút ảm đạm trong mắt anh dần tàn đi.

Trong lòng Giang Thanh Viễn dường như xác định gì đó, anh cũng không nhìn người em họ này, “Anh nghe mẹ anh nói chuyện của cậu, cậu nghiêm túc?”

Lời của Tả Hiểu Ninh đương nhiên rất khó nghe, dùng đủ loại lời nói châm chọc miêu tả Tô Y Lâm, nói cho Giang Thanh Viễn biết, cô câu dẫn anh không thành công bèn câu dẫn Giang Thanh Dịch, cô à đó chính là mặt hàng như vậy...

Giang Thanh Viễn không phản đối chuyện của Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm, chỉ muốn hỏi Giang Thanh Dịch có nghiêm túc hay không, nếu không nghiêm túc, anh hi vọng Giang Thanh Dịch có thể thu tay lại. Lúc trước, từ chuyện Tô Y Lâm sẵn lòng cùng mình trở về thành phố này, chứng minh cô ấy vẫn có chút chờ mong với mình, hiển nhiên là anh đã phụ một phần chờ mong đó của cô. Anh không hi vọng cô lại thất vọng nữa, điều đó đối với cô mà nói, có lẽ thực sự có thể được xem là sự tổn thương.

Giang Thanh Dịch gật đầu, “Ừm.”

Giang Thanh Viễn nở nụ cười, “Vậy là được rồi.”

Giang Thanh Viễn lại nhìn Giang Thanh Dịch một cái, sau đó xoay người đi tiếp đón khách. Giang Thanh Dịch nhìn bóng dáng anh họ, đột nhiên cảm thấy có lẽ anh ấy và Lí Chân Chân quả thực rất xứng đôi, nghe nói trong khoảng thời gian này, đều là Lí Chân Chân ở bên anh ấy, không biết khuyên anh ấy thế nào, khiến Giang Thanh Viễn dường như vẫn một mực tận tụy với công ti, áp chế toàn bộ những thứ phù phù phiếm phiếm xuống.

Tất cả những điều này, cũng xem như hạ bức màn che, hẳn là coi như kết thúc?

Giang Thanh Dịch nở nụ cười, rời khỏi hiện trường, lấy thuốc lá trong túi quần ra, hút mấy điếu.

Hiện tại Giang Thanh Dịch thường xuyên đến nhà họ Nhâm báo cáo, anh vẫn giống như lần đầu tiên đến đó, cũng không nói mình đến để làm gì. Nếu Nhâm Thành Huy ở nhà, anh sẽ cùng Nhâm Thành Huy thảo luận một vài chuyện lớn xảy ra gần đây trên thương trường, rồi một vài chính sách nếu được áp dụng thì sẽ ảnh hưởng gì tới công ty của mấy người họ. Nếu Nhâm Thành Huy không ở nhà, Giang Thanh Dịch sẽ cùng nói chuyện với Nhâm Tông

Điều, anh rất khách khí, cũng rất có phong độ, nói ngắn gọn chính là làm người ta ngại khều ra cái gai của anh.

Sau khi đến đây được mấy ngày, Giang Thanh Dịch liền bắt đầu chơi cờ với Nhâm Tông Diệu, Nhâm Tông Diệu rất thích chơi cờ, chỉ là hiện giờ rất khó tìm được một người có thể đánh cờ, Nhâm Thành Huy thì lòng không đặt ở đây, Tô Y Lâm thì ừ ừ cạc cạc những thứ này. Mà dường như Giang Thanh Dịch không tinh thông thứ này, nhưng Nhâm Tông Diệu phát hiện tiểu tử này mỗi lần đều tiến bộ, từ lúc đầu chơi vẫn đơn giản theo quy tắc, sau đó liền bắt đầu nghĩ sâu tính kĩ, Giang Thanh Dịch như vậy dần dà cũng làm Nhâm Tông Diệu có thiện cảm.

Hôm nay, Giang Thanh Dịch chơi cờ với Nhâm Tông Diệu xong, được Nhâm Tông Diệu giữ lại ăn trưa.

Sau khi ăn cơm trưa, Nhâm Tông Diệu cũng không nhìn sắc mặt Tô Y Lâm, liền chủ động đề nghị cô ra ngoài một chút, cô đã ở lì trong nhà mấy ngày rồi, con gái đừng quá “trạch” mới tốt.

Tô Y Lâm hơi bất ngờ vì bỏ lại chủ động đề nghị như thế, đầu tiên cô nhìn ông với ánh mắt kì quái, sau đó gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Gần đây Giang Thanh Dịch hay tới, không phải cô không biết, cô cũng không cố ý tránh anh, có khi sẽ chạm mặt, có khi không gặp nhau. Cô còn bê trà đến chỗ Nhâm Tông Diệu và Giang Thanh Dịch chơi cờ nữa, cô đứng ở đó xem họ chơi cờ, lúc chơi cờ Giang Thanh Dịch rất chuyên tâm, mày hơi nhíu lại, ánh mắt vô cùng chăm chú, giây phút đó Tô Y Lâm cảm thấy anh có chút xa lạ rồi lại có chút đáng vẻ mẽ người không nói nên lời, giống như cô vẫn cho rằng đó là người mình thực sự biết rõ hiểu rõ, bỗng dưng biến thành đáng vẻ khác, có chút phiền muộn, đồng thời dường như lại có chút mới mẻ.

Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch cùng nhau ra khỏi cổng nhà họ Nhâm, khuôn mặt vốn không có cảm xúc gì của Giang Thanh Dịch đột nhiên hiện lên nét cười, “Có phải cảm thấy rất kiêu hãnh không hả?”

Cô nghi hoặc liếc nhìn anh, cô kiêu hãnh cái gì?

“Anh đến mấy ngày liền, làm nhiều chuyện như vậy, mới có thể đưa em ra ngoài cùng anh một lát, chẳng lẽ không đáng để em kiêu hãnh?” Anh nhướn mày, cảm thấy đáng vẻ nghi hoặc này của cô rất đáng yêu.

Cô cắn môi, muốn phản bác gì đó, anh còn thật sự coi mình tài trí hơn người đấy nhỉ, anh làm vậy, người khác nên cảm thấy kiêu hãnh?

“Em cầu anh đến à? Em cầu anh làm mấy chuyện vô vị đó sao?” Cô đứng tại chỗ không di chuyển.

Giang Thanh Dịch sừng sốt, lập tức lại nhìn cô, cười, “Rồi rồi, anh sai đã được chưa? Đều là tự anh tình nguyện, em nên cảm thấy đó là lẽ dĩ nhiên, có thể làm những chuyện này vì em, đều là vinh hạnh của anh.”

Cô liếc mắt nhìn anh, lúc này mới tiếp tục đi về phía trước.

Tô Y Lâm ngồi trên xe của Giang Thanh Dịch, tâm tình thật sự không có sự thay đổi gì, cô chỉ cảm thấy cứ thế này đi, không vui cũng không buồn, cô cảm thấy bình thản càng hợp với mình hơn, cô không thích những thứ mà mình không xác định hay mình không biết.

Giang Thanh Dịch lái xe, mở nhạc lên, nhẹ nhàng du dương.

Cô nhắm mắt lại, nhớ đến khuôn mặt trong quá khứ của anh, cô vẫn cảm thấy cô thật sự có thể nhớ rất rõ mới đúng, ít nhất cô có thể nhớ rõ rất nhiều chuyện, nhưng trên thực tế khuôn mặt anh rất mơ hồ, mơ hồ đến mức không thể chồng khớp lên đáng vẻ hiện tại của anh. Cô đột nhiên mở to mắt, vào giây phút này, cô mới thực sự hiểu được một sự thật, cô không còn là Nhâm Y Lâm của quá khứ, mà anh cũng không còn là Giang Thanh Dịch của ngày trước, hai người đều đã thay đổi, bất luận bởi nguyên nhân gì, cũng không còn là chàng trai cô gái của trước đây nữa.

Hai người đều nên dùng ánh mắt hoàn toàn mới đối mặt với đối phương của hiện tại.

Về mặt cô đột nhiên có chút kì lạ, lúc nhìn về phía anh lại có chút xúc động, “Vì sao lại là em?” Bất kể bản thân cô đã trải qua những chuyện gì, anh có điều kiện tốt là sự thật, quá khứ của cô đều không thể ảnh hưởng đến sự hoàn mỹ của anh trong mắt người khác, hoặc là nói phần lớn những người lý trí đều biết anh có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn.

“Vậy vì sao phải là người khác?” Anh hỏi lại cô.

Tô Y Lâm không nói nên lời, đúng vậy, vì sao phải là người khác? Cô lắc đầu, dường như cũng cảm thấy câu hỏi này vốn không nhất thiết phải hỏi.

Giang Thanh Dịch dừng xe ở bãi đỗ xe cạnh trung tâm thương mại, sau đó mới cùng cô đi đến đường dành riêng cho người đi bộ. Tô Y Lâm nhìn thấy dòng người đi tới đi lui, trong lòng rất vui vẻ, hiện giờ cô thích cảnh náo nhiệt của người khác, nơi đây chất chồng rất nhiều thứ sầm uất, đều có sự náo nhiệt thuộc về riêng nó. Những người già lái xe máy đã được thay đổi, trang trí không ngừng lượn vòng thành đoạn cua nhỏ; một vài đôi tình nhân trẻ khoác tay nhau nói chuyện thân mật; một vài đứa trẻ nói nói cười cười đi đi lại lại; thế giới này dường như vẫn luôn tốt đẹp như thế.

“Du ngoạn khắp nơi nào!” Anh vươn tay, kéo tay cô. Anh cảm thấy hiện giờ dường như cô im lặng quá mức, kiểu im lặng này có chút không bình thường, làm anh có một thứ cảm giác không đúng, dường như cô không muốn dung nạp người khác, luôn ở bên ngoài đám đông.

“Gần đây anh đều rất rảnh?” Cô nghiêng đầu nhìn anh, anh đến nhà họ Nhâm làm nhiều như vậy, là vì muốn cô ra ngoài để cùng cô đi dạo phố?

Ở cạnh hai người là một quán kem, bởi vì chương trình mua một tặng một, rất nhiều người đang xếp hàng để mua, nhìn qua việc làm ăn vô cùng phát đạt.

Anh giống như không nghe thấy lời cô, “Em muốn ăn không? Chúng ta cũng đi xếp hàng.”

Tô Y Lâm nhủ vậy nhìn qua, một vài người xếp hàng đang buôn chuyện, một vài người khác đang xem đi động, giống như trên tay không có đi động thì họ không biết mình có thể làm gì vậy.

Cô lắc đầu, “Thôi thôi đi, rất lạnh.”

Anh liếc cô một cái, không nói thêm nữa, nhưng tay anh đã đặt ở bên vai kia của cô rồi, tạo thành một động tác vô cùng mập mờ lại cũng rất thân mật. Tô Y Lâm có vài phần cứng đờ, tay cô hơi nâng lên, mấy giây sau lại chẳng làm gì cả. Cô nghĩ tới lời anh nói, nếu cô nhất định phải tìm một người đàn ông để cùng chung sống cả đời, vì sao không suy xét đến anh chứ. Không phải anh tốt đến mức nào, mà là tất cả mọi người đều mang theo sự không xác định, nếu không hợp, vẫn có thể rời ra nhau được, phóng khoáng chạy lấy người, hưởng chi nhà cô quả thực lấy được lợi ích từ trong tay anh.

Hai người cười ngửa xem hoa ngắm các thứ ở đây, các loại cửa hàng đồ ngọt, các loại quán ăn, có điều hai người chỉ mang theo tâm tình xem náo nhiệt mà thôi, thật sự không mua gì cả.

Tô Y Lâm từng ảo tưởng, nếu cô và Giang Thanh Dịch ở bên nhau, lúc anh cùng cô đi dạo phố, cô nên có tâm tình thế nào. Trên thực tế, không có sự hưng phấn giống trong tưởng tượng đó, nhưng cũng không có sự vô vị mà sau này mình nghĩ tới, lấy một trái tim rất bình thường đón nhận những thứ này, dường như sẽ ít nghĩ đến mấy ý tưởng kì quái hơn.

Hai người mua một phần ngó sen, ngồi ở chỗ một suối phun nhỏ để ăn.

Ngó sen rất cay, Tô Y Lâm cay đến mức nước mũi vẫn không ngừng chảy ra, Giang Thanh Dịch vừa đưa khăn tay cho cô, vừa đưa nước cho cô.

Cô xử lý bản thân xong, mới cười nói: “Thì ra ăn này ăn nọ ở trên đường, thật sự rất sáng khoái.”

“Ừ, mà còn có thể làm quảng cáo sống cho chủ quán nữa.”

Tô Y Lâm cười lắc đầu, góm, cái gì cũng không thoát khỏi máu nghề nghiệp làm ông chủ của anh.

“Anh thực sự không nếm thử?” Tô Y Lâm đưa cho anh một miếng ngó sen.

Giang Thanh Dịch lắc đầu, “Anh chẳng ngại thơ như em đâu.”

Cô không để ý xí một tiếng, đang chuẩn bị thu tay về, nháy mắt đó, anh cúi đầu chén miếng ngó sen cô cầm trên tay, động tác cực nhanh, khiến cô hoàn toàn không kịp phản ứng.

Tô Y Lâm ngăn người, “Đúng ha, anh đâu ngại thơ giống em.”

“Biết là được rồi.”

Không biết xấu hổ!

Ngồi một lát, hai người lại muốn đi chỗ khác, nhưng cũng không định lái xe đi, bởi vì ga tàu điện ngầm ở ngay bên cạnh trung tâm thương mại. Hai người trực tiếp đi xuống, cửa vào ga tàu điện ngầm có không ít người, thậm chí rất nhiều người đều từ bỏ đi thang máy, chuyển sang đi thang bộ. Hai người đi qua, phát hiện thang bộ được làm thành dạng phím đàn piano, sau khi giẫm lên, sẽ phát ra âm thanh tiếng đàn.

Tô Y Lâm cũng cảm thấy rất tò mò, bước từng bước xuống, nghe được âm thanh do mình giẫm lên tạo ra, cảm thấy vừa mới mẻ vừa kì diệu.

Cô đi chậm chậm xuống, lúc đi đến cuối, lại dừng ở đó.

Giang Thanh Dịch nhìn cô mấy giây, cô cắn môi, dường như đang suy xét điều gì. Anh lắc đầu, “Nếu không thì, đi lại lần nữa?”

“À... à, anh muốn đi lại lần nữa hả, vậy đi thôi!”

“Đúng vậy, là ‘anh’ muốn đi lại lần nữa.” Giang Thanh Dịch nở nụ cười.

Hai người đi lên, lúc đi được một nửa, cả hai đều dừng lại.

Cách họ mấy bậc thềm, Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đang đi từ trên xuống. Chu Thừa Trạch dừng bước, Liễu Tư Ngôn cũng dừng bước, cô có vẻ không hiểu lắm sao Chu Thừa Trạch không đi tiếp nữa, theo tầm mắt của Chu Thừa Trạch, Liễu Tư Ngôn thấy được Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm, cô cũng không quen hai người đó, vì thế chỉ cảm thấy kì lạ.

Chu Thừa Trạch chỉ quét mắt qua Tô Y Lâm một lần, ngay sau đó đã dùng ánh mắt lại ở trên người Giang Thanh Dịch. Nhìn dáng vẻ hiện giờ của Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm, e rằng không ai hoài nghi quan hệ hiện giờ của họ nhỉ?

“Đó là Chu Thừa Trạch sao? Có phải không vậy?” Có người nhỏ giọng hỏi người bên cạnh.

“Đúng đó đúng đó, bên cạnh anh ấy hình như chính là Liễu Tư Ngôn đang xôn xôn xao xao với anh ấy đó...”

...

Chu Thừa Trạch hiển nhiên nghe thấy những lời này, vì thế nâng bước đi tiếp, có vẻ cũng không muốn tạo ra chuyện ầm ĩ gì.

Tô Y Lâm cũng thấy được đôi đó, tâm tình tốt lập tức biến đổi. Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đã rời đi, cô thờ dài, dường như không muốn đi tiếp nữa, hai người đi thẳng về phía trước, rời khỏi ga tàu điện ngầm.

“Đại Ngung và anh ta thực sự không có cơ hội hòa hảo nữa?” Dường như Tô Y Lâm rất tiếc nuối.

“Em lo lắng cho cô ấy? Cô ấy không cần em lo lắng đâu, cô ấy sống tốt hơn bất kì một ai.” Giang Thanh Dịch đương nhiên không để tâm.

Tô Y Lâm cũng biết vậy, nhưng lại không thích cảm giác nghe thấy anh nói những lời này, sự thật là một chuyện, người khác nói ra lại là một chuyện khác.

“Cũng không biết người đàn ông thế nào mới có thể chung sống với Đại Ngung cả đời này nữa.” Cô thờ dài.

Giang Thanh Dịch muốn nói kiếp trước người đàn ông đó nhất định đã gây ra tội ác tày trời, kiếp này mới có thể gặp được Thẩm Đại Ngung, nhưng nghĩ, anh vẫn không nói gì cả.

“Mặc kệ cô ấy đi, quan tâm đến bản thân em là được.” Anh kéo cô đi, “Đi xem quần áo nào, quần áo em mặc màu sắc đều u tối cả, nên mặc màu sáng một chút.”

Tô Y Lâm liếc nhìn anh, cuối cùng không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Thẩm Đại Ngung Chu Thừa Trạch

Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch cũng không phải đến ga tàu điện ngầm, mà là đi ăn mì. Sau khi xuống cầu thang, rẽ phải là đến ga tàu, rẽ trái là một vài cửa hàng nhỏ, có quán ăn nhỏ, cũng có siêu thị mini, còn có cửa hàng bán vài thứ đồ kỉ lạ nữa. Lần trước Liễu Tư Ngôn ăn mì trong một quán mì ở đây, vô cùng yêu thích hương vị mì của quán đó, bởi vậy kéo Chu Thừa Trạch cùng nhau đến thưởng thức. Cô đã không gặp anh mấy ngày rồi, vừa khéo cùng nhau ra ngoài đi dạo luôn.

Liễu Tư Ngôn không muốn thừa nhận mình còn có tâm tư nhỏ khác, Chu Thừa Trạch lúc trước vẫn dán trên người cái nhãn của Thẩm Đại Ngung, cái nhãn đó làm Liễu Tư Ngôn quả thực không thờ nổi, hiện giờ rốt cuộc anh lại thuộc về cô, cô hi vọng trên người anh cũng dán cái nhãn của cô, để tất cả mọi người đều biết, hiện giờ anh thuộc về cô. Cô biết lòng hư vinh đó rất đáng giận, nhưng cô thật sự có thể hiểu được hành vi của mình, vì thế dù biết rõ anh và mình ra ngoài sẽ gây chú ý, nhưng cô vẫn kiên quyết hi vọng anh ra ngoài cùng mình.

Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đi vào quán mì, quán mì không lớn, trang trí lại vô cùng đẹp đẽ, khu này lượng người qua lại nhiều, nhưng người trong mấy quán ăn ở dưới lại không đông, có lẽ bởi vì giá cả tương đối cao. Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch ngồi xuống, Liễu Tư Ngôn liền gọi ông chủ, bảo mang đến món mì thịt bò đặc sắc ở đây, nghe nói một bát mì đó, từ khâu nấu nước dùng đến khâu kéo sợi mì đều vô cùng được chú trọng, bởi vậy hương vị nước dùng rất ngon, sợi mì rất dai, thịt bò thì mềm.

Sau khi ngồi xuống, Chu Thừa Trạch hơi cúi đầu, mi tâm khẽ nhíu, dường như đang gặp phải chuyện gì khó hiểu.

Vì vẻ mặt của anh, Liễu Tư Ngôn cảm thấy có chút bất an. Từ sau khi hai người ở bên nhau, cô cảm thấy giữa hai người thiếu thứ gì đó, thật ra trước kia hai người cũng không có quá nhiều sự rầm rờ rộ rộ, tính cách của hai người cũng không phải kiểu người có quá nhiều gọn sóng, lúc ở bên nhau phần nhiều là thấu hiểu nhau và ở chung ôn hòa, hai người hiện giờ, dường như cũng bước tiếp như vậy, nhưng cô lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó, có đôi khi lúc nhìn anh, cô sẽ cảm thấy người này cách mình rất xa. Tựa như giờ phút này, anh ngồi đối diện cô, khoảng cách gần là thế, cô lại có một thứ cảm giác mình không tiến được vào lòng anh.

“Gần đây xảy ra chuyện gì à?” Cô chủ động mở miệng, trong lòng lại đang thờ dài, gần đây ở bên nhau, dường như đều là cô chủ động, chủ động gọi điện, chủ động hỏi tình hình của anh. Tình huống thế này, khiến tâm tư chắc chắn hai người sẽ trở về được như quá khứ của cô bắt đầu không xác định.

Lúc này Chu Thừa Trạch hoàn hồn lại, gần đây vì chuyện Mưa Nhỏ bị Thẩm Đại Ngung đón đi, anh quả thực có vài phần phiền lòng. Bởi vì hành động của Thẩm Đại Ngung, Chu Ôn Hòa nổi trận lôi đình, dù loại lời nói chỉ trích Thẩm Đại Ngung xuất hiện. Hơn nữa việc anh có phần cổ chấp muốn giúp nhà họ Thẩm cũng khiến Chu Ôn Hòa rất có ý kiến, đồng thời Chu Thừa Minh cũng nói bóng nói gió với anh, rốt cuộc là vì Mưa Nhỏ bị đưa đi anh mới muốn thế, hay là chẳng qua anh mượn chuyện này xem như một cơ hội để làm vậy.

Anh không đưa ra được câu trả lời cho mình, vì thế cảm thấy phiền lòng, nhiều năm trôi qua như vậy, anh tự nhận mình đã nhìn thấy quá nhiều phong ba bão táp và rất nhiều vương mặc rồi rầm ròi, tuổi cũng chẳng còn nhỏ, nhưng tâm tính lại như chưa trưởng thành vậy.

“Không có chuyện gì cả.” Anh nhẹ nhàng mở miệng, cũng nói không nên lời là cảm giác gì.

Lúc này ông chủ đã bung bát mì nóng hổi lên, Liễu Tư Ngôn nhìn anh một cái, không nói gì nữa, chỉ cúi đầu ăn mì, mà Chu Thừa Trạch thì dù ăn mì nhưng dường như đang thất thần. Đương nhiên anh đã gọi điện mấy lần cho Thẩm Đại Ngưng, mà cô không tiếp cuộc nào, anh cũng đã có thể xác định, số điện thoại của mình hẳn là nằm trong danh sách đen của cô rồi.

Nếm mì xong, Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch rời khỏi quán mì.

“Cảm thấy hương vị thế nào?” Liễu Tư Ngôn nhìn hình ảnh hai người phản chiếu trên cột trụ ở bên cạnh, cô đặt tầm mắt lên trên mặt anh, phát hiện ánh mắt anh có chút mê man, nơi đó dường như mờ mờ mịt mịt.

“Rất ngon.”

“Em đã nói đến đây ăn mì không thiệt đâu mà!” Cô cười, cố gắng áp chế sự bất an trong lòng. Dường như sau khi anh nhìn thấy cặp đôi đó, cảm xúc của anh liền có sự thay đổi rất lớn, anh và cặp đôi đó rốt cuộc có quan hệ gì? Cô quen anh bao năm như vậy, từ trước tới nay cũng không biết anh quen nhiều người như thế.

“Ừ. Ánh mắt em luôn không tồi.”

“Chính nó ha. Có điều có người tự khen mình như anh sao?” Cô cười ha hả, vươn tay khoác tay anh.

Anh hơi cứng đờ người, dường như lại nhớ tới điều gì, “Đồng nghiệp đó của em có vẻ rất có thiên phú trong lĩnh vực thời trang.”

“Đúng nhỉ, có thể trở thành đồng nghiệp của em, đương nhiên phải rất ưu tú chứ. Anh không biết anh ấy đã đạt được bao nhiêu giải thưởng lớn đâu, công ty bọn em vì mời được anh ấy về mà phải tiêu phí một khoản rất lớn. Đừng nhìn anh ấy ôn hòa như vậy, chứ thật ra là người rất có năng lực.”

Chu Thừa Trạch nhìn cô một cái, “Em và anh ta dường như rất ăn ý.”

“Ừm, dù sao bộ sưu tập mùa xuân của quý này cũng là em và anh ấy cùng nhau đảm nhận, cần cùng nhau nghiên cứu thảo luận...” Cô đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng, “Vì sao anh lại nhắc tới anh ấy?”

“Anh ta rất quan tâm em.” Anh nói ra sự thật này, ngữ khí rất bình tĩnh.

“Anh đang ghen à?” Liễu Tư Ngôn vui vẻ cười rộ lên.

“Không phải, anh là...” Chu Thừa Trạch nhìn cô, đột nhiên phát hiện mình không nói ra được.

Anh muốn nói gì, nói cô có thể thử để phát hiện ưu điểm của người bên cạnh mình, có thể tiến thêm một bước gì gì đó? Ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy hoang đường, nhưng nháy mắt vừa rồi khi anh nhìn thấy Giang Thanh Dịch và cô gái đó, suy nghĩ đầu tiên trong đầu anh thật sự là vậy, anh không thể tự lừa gạt bản thân mình.

Giang Thanh Dịch ở bên người khác, vậy cô thì sao, cô nên làm gì bây giờ? Tính tình cô vốn không tốt, miễn là có lý thì cô sẽ quyết tiết đến cùng, trước giờ vẫn không biết hạ bậc thang cho người khác, vĩnh viễn mang dáng vẻ “tôi tuyệt đối sẽ không để ý đến anh”, cô như vậy phải làm sao mới gặp được một người đàn ông sẵn lòng khoan dung cô thấu hiểu cô che chở cô... Anh nghĩ Giang Thanh Dịch sẽ làm được, nhưng hiện giờ, Giang Thanh Dịch lại ở bên một người khác.

Tâm tình của Thẩm Đại Ngưng không tồi, cô cảm thấy trong thời gian nghỉ ngơi mình vừa làm được một chuyện tốt. Cô dùng di động của trợ lý Bạch Trần chụp cho Bạch Trần một bức ảnh, rồi lại bảo chuyên viên trang điểm make-up cho Bạch Trần trở nên thật xinh đẹp, đồng thời còn đóng góp thêm một bộ quần áo của mình, lại chụp thêm một bức ảnh Bạch Trần đã ăn vận rực rỡ. Lúc sau cô chỉ vào hai bức ảnh trong di động rồi hỏi Bạch Trần, nếu là cô ấy, cô ấy thích bản thân mình trong bức hình nào. Bạch Trần sững sốt một lát, dường như thật sự xúc động.

Bình thường tính tình Thẩm Đại Ngưng không tốt lắm, nhưng tuyệt đối không được tính là lập dị, cô đòi hỏi đều là một vài chuyện đơn giản, sẽ không cố ý làm khó người khác, hơn nữa thật ra cô thiên vị phái nữ rõ ràng rành. Câu chuyện giữa Bạch Trần và bạn trai cô ấy, quả thực chính là câu chuyện về một tên bạc tình, tên đàn ông đó ăn trắng dùng trắng đồ của Bạch Trần, ngay cả học phí cũng là từ Bạch Trần, thế thì cũng thôi đi, sau khi tên đàn ông đó bắt đầu tự kiếm được tiền, cũng nói phải phụ dưỡng bố mẹ, không đưa cho Bạch Trần một đồng nào, hiện tại có tiền đồ rồi, cảm thấy Bạch Trần không xứng với hắn, vì thế trực tiếp đá Bạch Trần.

Lúc người khác nói Bạch Trần thật đáng thương, Thẩm Đại Ngưng cảm thấy cũng may, ít ra Bạch Trần còn chưa lấy tên đàn ông đó, còn chưa sinh con cho tên đó, không tính là quá hỏng bét. Có điều quan điểm của cô vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhìn về phía cô liền mang theo sự nghiền ngẫm, được rồi, cô là kiểu phụ nữ đã lấy chồng đã sinh con đã ly hôn đã hỏng bét đến không thể hỏng bét hơn được chưa.

Khi cô quay phim, Mưa Nhỏ ở lại trong khách sạn, được Khả Tĩnh và A Lan trông.

Có điều lúc Thẩm Đại Ngưng chuẩn bị quay thì liền phát hiện, vậy mà Mưa Nhỏ lại xuất hiện ở trường quay, hơn nữa trong tay còn cầm một que kẹo lớn, nhóc con đang dùng chiếc miệng nhỏ nhấm liếm liếm.

Thẩm Đại Ngưng thấy được Mura Nhỏ, đồng thời Mura Nhỏ cũng thấy được mẹ mình, vuron cánh tay không cảm kẻo vầy vầy với Thẩm Đại Ngưng, “Mẹ, mẹ...”

Thẩm Đại Ngưng đỡ trán, trùng mắt nhìn Khả Tĩnh và A Lan, ý bảo hai người đó đưa Mura Nhỏ đi. Cô không muốn diễn trước mặt Mura Nhỏ một chút nào, nếu không Mura Nhỏ sẽ tưởng rằng mẹ mình có bệnh thần kinh mất, lúc thế này lúc thế kia. A Lan và Khả Tĩnh muốn khuyên Mura Nhỏ, nhưng Mura Nhỏ ngoài mặt thì dễ nói chuyện, chứ trong rất nhiều việc thì vẫn rất bướng bỉnh, chính là không chịu đi, nhóc con cầm que kẹo ngọt ngào vừa mút mút vừa mở to mắt nhìn về phía Thẩm Đại Ngưng, đáng vẻ muốn ngoan ngoãn bao nhiêu có ngoan ngoan bấy nhiêu.

Thẩm Đại Ngưng muốn nói gì đó, nam diễn viên diễn với cô đã chuẩn bị xong, cô bắt đầu đi tỏ ý ok với đạo diễn, cũng xuất ra thái độ chuyên nghiệp của một diễn viên để tiến vào nhân vật.

Vì thế Mura Nhỏ vừa ăn kẹo, vừa nhủ mầy, hình như mẹ cãi nhau với chú kia thì phải, vì sao mẹ phải cãi nhau với chú đó?

Mura Nhỏ quên cả ăn kẹo, ơ, mẹ đang khóc? Vì sao mẹ phải khóc?

Mura Nhỏ lại nhìn thấy rất nhiều người vây xem, vì sao nhiều người vây quanh mẹ như thế?

Mura Nhỏ trề môi, bởi vì vậy mà cái chú đó ôm mẹ vào lòng nữa!!!

Về mặt Mura Nhỏ rồi rầm, nhóc con muốn chạy qua, thế nhưng lại bị Khả Tĩnh và A Lan giữ lại, bây giờ chắc chắn không thể qua đó được, nếu không hai cô sẽ bị Thẩm Đại Ngưng mắng chết luôn.

Thẩm Đại Ngưng quay xong cảnh này, mới vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống trước mặt Mura Nhỏ, còn chưa kịp nói chuyện, Mura Nhỏ đã vuron cánh tay nhỏ bé lau nước mắt trên mặt Thẩm Đại Ngưng, “Vì sao mẹ khóc? Chú đó xấu xa, chú đó xấu xa.”

Thẩm Đại Ngưng sững sốt, những lời dạy dỗ rốt cuộc nói không thành lời, “Mura Nhỏ ngoan, có nhìn thấy chú già già có râu kia không?” Cô chỉ về phía đạo diễn, “Trước mặt chú ấy có mấy loại máy móc, là đang quay lại động tác và biểu cảm vừa rồi của mẹ. Cho nên mẹ đang làm để cho họ xem, đó cũng không phải là thật, tất cả đều là giả...”

Mura Nhỏ nhủ mầy lại, tỏ ý không hiểu, mẹ thật sự khóc mà.

Thẩm Đại Ngưng cũng không biết nên giải thích như thế nào, “À, vừa rồi là mẹ đang làm việc, là đang kiếm tiền để mua kẹo cho Mura Nhỏ, như vậy đã hiểu chưa?”

Bởi vì từ ngày còn rất nhỏ Mura Nhỏ đã biết bố đang làm việc, làm việc chính là kiếm tiền, kiếm tiền chính là để mua đồ chơi mua quần áo cho bé, cho nên nhóc con có thể hiểu được làm việc là ý gì.

Có lẽ Mura Nhỏ đã hiểu, dường như lại không hiểu lắm, rất rối rắm nhìn que kẹo trong tay, rồi đáng thương nhìn mẹ, “Vậy con ăn ít kẹo lại, mẹ đừng vất vả như vậy, được không?”

Thẩm Đại Ngưng ôm con gái vào lòng một phen, cái gì gọi là con gái là chiếc áo bông nhỏ của mẹ, thế này chứ thế nào.

“Không được, Mura Nhỏ muốn ăn gì thì cứ nói với mẹ, muốn gì thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ cố hết sức để thỏa mãn con, biết không?”

Mura Nhỏ chui từ trong lòng Thẩm Đại Ngưng ra, đặt kẹo đến bên miệng mẹ, lúc Thẩm Đại Ngưng chuẩn bị liếm, Mura Nhỏ lại thu kẹo về, lấy khăn tay ra lau nước bọt của mình trên kẹo, rồi mới lại đưa tới bên miệng mẹ.

Thẩm Đại Ngưng vuron đầu lưỡi liếm nhẹ, không hiểu sao cảm thấy nơi mình từng cảm thấy trống rỗng trong lòng được lấp đầy, cô nói không nên lời đó là cảm giác gì, na ná như hạnh phúc, lại giống như rất kì diệu rất tuyệt vời.

Buổi chiều, Thẩm Đại Ngưng lại nhìn thấy Mura Nhỏ tới trường quay, cô vừa mới chuẩn bị nổi giận, lúc nhìn thấy Chu Thừa Trạch, dường như đã biết được nguyên nhân rồi. Cô không được coi là người thông minh, nhưng cô có thể nghĩ ra được, như việc cô mang Mura Nhỏ đi, dựa theo tính cách người nhà họ Chu, nhất định sẽ không bỏ qua, cho nên cô từng nói với Khả Tĩnh và A Lan, phải luôn ở bên Mura Nhỏ, không thể để con bé tiếp xúc với bất cứ ai của nhà họ Chu, nếu hai cô ấy thật sự không biết nên làm thế nào hoặc cảm thấy khó giải quyết thì phải hỏi lại cô.

Thẩm Đại Ngưng thấy Chu Thừa Trạch, rất nhiều người cũng thấy được Chu Thừa Trạch, vì thế ánh mắt họ liền có vẻ vô cùng mờ ám, trước nhìn Chu Thừa Trạch một cái, rồi lại nhìn Thẩm Đại Ngưng một cái, giống như hai người cất giấu bí mật gì không muốn người khác biết vậy. Thẩm Đại Ngưng muốn nói, hiện giờ hai người không có quan hệ gì không có quan hệ gì có được không, chỉ là khi Thẩm Đại Ngưng nhìn thấy Mura Nhỏ, lại cảm thấy nói hoàn toàn không có quan hệ hình như không ổn.

Thẩm Đại Ngưng đón lấy ánh mắt của mọi người rồi đi về phía Chu Thừa Trạch, cô vừa đi vừa nghĩ mặt mũi tên này đúng là lớn mà, đạo diễn luôn hận không thể tận dụng hết thời gian trong hai mươi bốn giờ, không muốn trì hoãn một giây một khắc nào vậy mà có lòng từ bi như thế để cô nói chuyện với Chu Thừa Trạch trong thời gian nghỉ ngơi không cần thiết nữa cơ.

Để không phụ sự kì vọng của đạo diễn, kì vọng của các nhân viên đang làm việc, kì vọng của phần lớn nhân viên đang vây xem, Thẩm Đại Ngưng đi tới chỗ Chu Thừa Trạch.

Chu Thừa Trạch thấy Thẩm Đại Ngưng đi tới rồi, vì thế đi về phía bên kia, sau chỗ ngoặt, tất cả mọi người không thấy được hai người. Hai người vừa rời khỏi, tất cả mọi người bắt đầu thấp giọng bàn tán, tất cả mọi người đều tò mò, vì sao Chu Thừa Trạch lại đến đây lúc này, rốt cuộc Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch có phải đang diễn không vậy.

Thẩm Đại Ngưng lười biếng đi theo Chu Thừa Trạch, cô vừa đi vừa đánh giá trang phục của anh, thật ra phong cách ăn mặc của anh rất tùy ý, có lẽ là bởi bỏ bớt nhiều việc? Không phải cô chú ý đến anh, là fan của cô trên weibo luôn cố ý hoặc vô tình để lộ ra tin tức của anh ở phía dưới, còn có fan vì nhắc tới chuyện của anh mà ăn đồng gạch đá nữa, cô đương nhiên thích vào hóng rồi. Nhưng phong cách ăn mặc của anh tùy ý như vậy, vẫn có mùi vị hơn người, có lẽ là đã làm mình tỉnh quá lâu rồi, cho nên mới như vậy?

Anh dừng lại, cô cũng dừng lại theo.

Cô khoanh hai tay dựa vào một mặt tường, kiến trúc ở đây thuộc loại nửa cổ nửa không, hai người đang ở một hành lang rẽ, cạnh hành lang là lan can màu đỏ, anh đứng ở chỗ lan can.

“Anh tới làm gì?” Cô nhướn mày nhìn anh, vẻ mặt có chút không kiên nhẫn, tuy rằng anh rất đẹp trai, nhưng cô cũng không phải người tuyệt đối theo chủ nghĩa ngoại hình.

“Biết còn có hỏi.” Anh đánh giá bằng bốn chữ.

Cô khẽ nhú mày, “Tôi đọc ít sách, đừng ném mấy từ thâm sâu bí hiểm như thế cho tôi.”

“Chuyện nhà cô đã xử lý xong rồi.” Sắc mặt anh cũng không tốt, có lẽ là thật sự bỏ vào không ít.

Cô nghi hoặc nhìn anh, “Cho nên?”

“Mưa Nhỏ.”

Đã nói đừng thâm sâu bí hiểm như vậy rồi, nghe không hiểu sao! Nói lấp lửng nửa chừng có thể chứng minh anh rất có sức quyến rũ? Có bệnh à.

“Được rồi được rồi, dù sao anh cũng nghĩ tôi là loại phụ nữ xấu xa thế này, vì mục đích mà không từ thủ đoạn, ngay cả con gái cũng bán. Anh nói xem tôi xấu xa như vậy, sẽ tuân thủ cái mà anh gọi là giao ước sao?” Cô quả thực cảm thấy buồn cười, nghĩ cô xấu xa như vậy, cảm thấy cô dùng Mưa Nhỏ buộc nhà họ Chu cứu nhà cô, người xấu như thế, sao đạt được một mục đích mà đã thả tay rồi. Người tuân thủ giao ước gì gì đó, ít ra cũng phải là người được gọi là người tốt đúng không!

Anh nhú mày, chỉ nhìn cô.

Cô nở nụ cười, cô thích đáng về không thể làm gì cô này của anh, giống như anh vô cùng bất đắc dĩ vậy.

“Ừm, tôi là muốn mang Mưa Nhỏ đi, sau đó dùng Mưa Nhỏ buộc nhà anh bỏ tiền ra, cảm ơn anh đã đến nói cho tôi biết mục đích của tôi hiện đã đạt được. Có điều nếu mục đích đã đạt được rồi, không ngại nói cho anh suy tính tiếp theo của tôi, chính là tiền nhà anh tôi muốn, mà Mưa Nhỏ tôi cũng muốn, ừm, thế nhé. Nếu có ý kiến, tìm luật sư của tôi mà thương lượng về quyền nuôi nấng Mưa Nhỏ.”

Cô xoay người, trọng điểm của cô là vậy, báo cho anh biết cô muốn quyền nuôi nấng Mưa Nhỏ.

“Quả nhiên cô có thể sống rất tốt, bất luận là lúc nào, bất luận xảy ra chuyện gì.”

Cô dừng bước, xoay người, “Có ý gì?”

“Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm ở bên nhau, cô không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm ở bên nhau.

Thẩm Đại Ngưng nhướn mày, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, “Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm ở bên nhau, liên quan gì đến anh, anh thích Giang Thanh Dịch hay yêu thầm Tô Y Lâm?”

Cô cảm thấy rất kì quái, sao anh lại quan tâm đến chuyện này làm gì. Cô còn nghiêm túc cẩn thận tự suy xét một chút, hình như cô chưa bao giờ nhắc tới Tô Y Lâm ở trước mặt Chu Thừa Trạch thì phải, chuyện đó và chuyện người kia có quan trọng hay không không liên quan, cô có bệnh mới có thể nhắc

đến cô gái khác trước mặt chồng mình ấy. Cô cảm thấy tình bạn là tình bạn, tình yêu là tình yêu, không nhất thiết phải để Chu Thừa Trạch biết chuyện của Tô Y Lâm, giống như cô sẽ không chủ động nhắc tới Chu Thừa Trạch trước mặt Tô Y Lâm vậy, họ không nhất thiết phải quen nhau.

Nhưng vậy mà Chu Thừa Trạch lại biết Tô Y Lâm, còn biết Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch ở bên nhau nữa.

Cô xoay người, lại đi tới trước mặt anh, trên mặt có vẻ khó hiểu, đồng thời lại rất ngờ vực, “Anh đã từng điều tra về họ?” Không điều tra sao biết tên của Tô Y Lâm không phải “Nhâm Y Lâm”, sao biết nhiều như vậy được, “Anh chạy từ xa tới thế này, là để nói cho tôi biết họ ở bên nhau? Rốt cuộc anh rảnh làm hả?”

Cô thật sự muốn nói anh có bệnh, người khác ở bên nhau, nói với cô làm quái gì. Cô và Tô Y Lâm là bạn bè không phải là giả, có điều ngoại trừ tăng quan hệ bạn bè này, chuyện yêu đương hoặc chuyện khác của Tô Y Lâm có thể liên quan gì tới cô chứ, chỉ cần bản thân Tô Y Lâm cảm thấy thoải mái, vậy cậu ấy muốn làm gì thì cứ làm đi, bản thân cô không nhất thiết phải biết.

Chu Thừa Trạch không nói gì, chỉ nhìn cô, đôi mắt dường như lại càng âm trầm hơn.

Cô thấy anh trầm mặc, hơn nữa trong ánh mắt còn có vẻ tìm tòi nghiên cứu, cô càng cảm thấy khó hiểu, “Anh đến chỉ để nói với tôi chuyện này?” Cô xác định điều đó từ ánh mắt anh, là để nói với cô chuyện này, không phải để chê trách cô mang Mưa Nhỏ đi, không phải để nói với cô nhà họ Chu muốn chơi với cô đến cùng, không phải để đến mắng cô ích kỉ cỡ nào đáng giận cỡ nào trơ tráo cỡ nào, không phải để tiếp xúc nhiều hơn với Mưa Nhỏ?

Ánh mắt Chu Thừa Trạch dần thay đổi, trước tiên là xác định lại về mặt của cô, từ đó nhìn ra cảm xúc chân thật nhất của cô, nhưng ngay cả chút biểu hiện hoảng hốt cô cũng không có, càng đừng nói là khó chịu rồi không thể tin gì gì đó. Về mặt anh đầu tiên là rối rắm, sau khi nhìn thấy biểu hiện của cô, dường như lại sững sờ mấy giây.

Trên thực tế, Thẩm Đại Ngưng cũng chưa bao giờ thấy Chu Thừa Trạch như vậy, về mặt tên này nhìn mình có kiểu soi kĩ nhất định, giống như muốn nhìn ra thứ gì đó vậy, sau khi anh đánh giá cô hồi lâu, trên mặt lại lộ ra vẻ thông suốt, sau đó là tự giễu.

Thẩm Đại Ngưng buồn bực nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy đáng về hiện giờ của anh quả thực quá quái lạ. Cô vừa nhìn anh, vừa tính toán thời gian, đứng đây với anh thêm mấy giây thì có thể rề rà chuyện đi quay phim được một lát, và lại anh quả thực đẹp trai hơn nam diễn viên kia, ngắm anh thì hiển nhiên tâm tình sẽ tốt hơn một chút, có điều không được, cô cũng đâu phải là sắc nữ, cho dù phải, cũng khỏi cần sắc anh á.

“Tôi rất bận.” Cô nhắc nhở anh, cô có đạo đức nghề nghiệp, tuy nam diễn viên kia không phải kiểu cô thích, nhưng dù sao vẫn là nam chính bộ phim này, không nhìn cũng phải nhìn.

“Tôi qua đó cùng cô.” Rốt cuộc Chu Thừa Trạch cũng lên tiếng.

Anh chỉ cảm thấy buồn cười, hơn nữa còn vô cùng buồn cười. Anh vẫn một mực nghĩ, vì sao cô luôn có thể làm như chẳng có chuyện gì như vậy, anh cảm thấy bản thân mình đã cố hết sức, sau khi kết hôn thì hứa theo thói quen của cô, hiểu cho mấy sở thích lung tung lộn xộn của cô, nhưng thái độ của cô với anh, dường như không có gì thay đổi. Mà lúc cô đưa ra đề nghị li hôn, anh thừa nhận, tất cả những biểu hiện chẳng hề để ý đến điều gì của cô trong quá khứ đánh úp về phía anh, khiến anh cảm thấy tất cả những hành động những việc mình làm đều giống như một tên ngốc, thậm chí rốt cuộc anh cũng phải chịu thừa nhận, cô không có nửa phần quyến luyến mình, cũng không có cái gọi là lưu tâm, thời điểm đó anh mới chính thức hiểu được, giữa hai người ngoại trừ có một đứa con, vài năm trôi qua, vậy mà lại chẳng có gì nữa cả.

Anh nghĩ, có lẽ từ trước tới nay anh đều không phải là người mà cô muốn, vì thế mới khiến cô đối xử với anh như vậy. Anh từng đi điều tra chuyện trước đây của cô, phát hiện ngoại trừ một Giang Thanh Dịch, vậy mà cô chưa từng hẹn hò với ai khác nữa. Mà chuyện giữa cô và Giang Thanh Dịch, đã là chuyện từ hồi cấp hai rồi, anh không thể không nghĩ, có phải càng là tình cảm lúc còn niên thiếu, càng khiến người ta khó có thể nguôi ngoai, mới khiến cô nhớ mãi không quên như thế hay không. Nếu anh đã không phải người cô muốn, mà lòng tự trọng kiêu ngạo của anh cũng không cách nào chấp nhận sự thật này, vậy chia tay đi, anh trở về với quỹ đạo mà anh nên đi, mà cô cũng trở về bên cạnh người quan tâm đến cô, người mà cô cũng lưu tâm.

Bên cạnh cô chỉ xuất hiện một Giang Thanh Dịch, anh nghĩ người đó chính là Giang Thanh Dịch.

Thì ra không phải, thì ra cô không phải không để ý đến ai, không phải coi nhẹ ai, cô chính là một người như vậy, mất đi rồi thì sẽ không cảm thấy đáng quý nữa, cũng không cảm thấy ai là người không thể đánh mất. Tính cách của bản thân cô chính là như thế, chứ không phải vì ai mà đặc biệt.

Đúng vậy, đâu ai quy định, một người phải khó có thể quên được một người mới tính là yêu, một người phải đòi chết đòi sống vì một người mới tính là yêu, một người phải nhớ mãi một người mới tính là yêu.

Thẩm Đại Ngưng đã từng nói, có người mất thời gian một năm để chữa nỗi đau thất tình, có người mất thời gian một tháng để chữa nỗi đau thất tình, có người chỉ mất thời gian một tuần để chữa nỗi đau thất tình, còn có một kiểu người chỉ mất một ngày hoặc mấy giờ để vứt bỏ tình yêu đã qua, vì sao cứ phải nghi ngờ hành vi của người cuối cùng không phải là tình yêu, mà không đi chỉ trích những người trước lãng phí thời gian vô ích.

Lúc ấy anh chỉ nghĩ cô nói đùa mà thôi, thì ra cô vẫn luôn rất nghiêm túc, nghiêm túc đến mức tất cả mọi người đều cho là cô đang đùa.

Thẩm Đại Ngưng cảm thấy anh rất kì lạ, nhưng anh không nói lời nào, cô cũng không muốn nói gì cả.

Chu Thừa Trạch đi đến trước mặt Mưa Nhỏ, bế Mưa Nhỏ lên. Mưa Nhỏ thấy bố đến, rất vui vẻ, sau đó mở miệng đòi quà, “Bố có mang đồ chơi đến không?”

Chu Thừa Trạch nhìn con gái, lấy tay nhéo nhéo mặt cô nhóc, “Chẳng lẽ bố còn không quan trọng bằng đồ chơi à?”

“Bố quan trọng hơn đồ chơi.” Mura Nhỏ tự suy xét mấy giây rồi cho ra kết luận, “Nhưng mà đồ chơi có thể chơi cùng con.”

Chu Thừa Trạch bỏ hai hộp nhỏ vào trong tay con gái, Mura Nhỏ reo hò, hôn chụt một cái lên mặt Chu Thừa Trạch. Mura Nhỏ lập tức mở hộp ra, bên trong là đất sét, có thể nặn thành đủ hình dạng, Mura Nhỏ lập tức bắt đầu làm loạn, không muốn để Chu Thừa Trạch bế, muốn chạy nhanh xuống để nặn đất.

Chu Thừa Trạch chỉ liếc Thẩm Đại Ngưng một cái, bởi vì giờ phút này cô theo dõi anh như đề phòng cướp vậy, dường như bây giờ anh chính là một nhân vật nguy hiểm, không thể đến gần Mura Nhỏ được.

Chu Thừa Trạch ngồi xổm xuống trước mặt con gái, “Mura Nhỏ, bố đi trước đây.”

“Dạ.” Ngay cả đầu cũng lười ngẩng lên.

“Mura Nhỏ, bố phải đi đây.” Anh lại nhắc nhở.

Rốt cuộc Mura Nhỏ ngẩng đầu lên, ngoan ngoãn nhìn bố, vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé, “Con chào bố.”

Dường như lúc này Chu Thừa Trạch mới vừa lòng, đứng dậy trực tiếp rời đi.

Thẩm Đại Ngưng vốn nghĩ còn có một trận tranh giành nữa chứ, sao anh không đi theo lẽ thường vậy. Cô nhủ mảy mai, chẳng lẽ anh không phải đến tranh quyền nuôi nấng, hay là anh cảm thấy dù sao anh cũng sắp tái hôn rồi, vợ anh về sau chắc chắn sẽ sinh con cho anh, cô mang con đi, có lẽ anh còn phải cảm ơn cô ấy chứ! Mẹ kiếp, đàn ông quả nhiên không phải thứ gì hay mà.

“Còn không mau lại đây!” Giọng của đạo diễn oang oang vang vọng.

Thẩm Đại Ngưng nhìn Khả Tĩnh và A Lan một cái, ý bảo hai người đưa Mura Nhỏ đi, mà cô liền chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.

Chu Thừa Trạch ngồi trên máy bay, anh nhắm mắt lại, nhớ tới cảnh tượng nhiều năm trước.

Đó là thời gian nghỉ ngơi giữa chừng khi anh và cô cùng quay, cô ngồi bên cạnh anh, anh đang cầm đọc một quyển sách, không phải kịch bản, mà là một quyển sách kể về những chuyện thần kì trên thế giới, nào là ở đâu tất cả thực vật đều mọc nghiêng, nào là ở đâu xuất hiện máy bay bay được mấy chục năm rồi mới về đến đất liền, ở đâu hề là thuyền bị mất tích thì chỉ còn lại khoang thuyền trống không.

Không biết từ lúc nào cô đã cách anh gần hơn rất nhiều rồi, dường như cô nhìn được tên quyển sách của anh, anh đã quên tên quyển sách đó rồi, chỉ nhớ rõ nó có hai chữ “kì diệu”.

Cô đột nhiên lên tiếng: “Anh có cảm thấy hai người gặp được nhau cũng là một sự kì diệu không, ví như bởi vì một vài việc nhỏ không đáng kể gì đó, lại khiến hai người vốn xa lạ có mối quan hệ kì diệu.”

Ngay lúc đó Chu Thừa Trạch cũng không hiểu được lời cô, sau khi liếc cô một cái, anh cách xa cô hơn một chút, hơn nữa cũng không trả lời cô. Bởi vì đáng về cô nở nụ cười rất kì lạ, giống như có gì đó khang khác, dù sao thì chắc chắn cũng cách hai chữ “đơn thuần” rất xa.

Hiện giờ, Chu Thừa Trạch nhớ đến những lời cô từng nói, lại cảm thấy thật kì diệu, giữa người với người, vốn chính là một cuộc gặp gỡ diệu kì, nếu không, vì sao anh lại gặp được cô?

Chu Thừa Trạch hẹn Liễu Tư Ngôn ra ngoài.

Anh ngồi một mình ở quán cà phê trên tầng hai, giai điệu nhẹ nhàng du dương truyền đến, vậy mà anh lại có một thứ cảm giác thả lỏng, hoàn toàn không có cảm giác nặng trĩu như bản thân mình nghĩ. Thẩm Đại Ngưng nói, làm một người ích kỉ tốt hơn làm một người tốt, bởi vì bất kể người tốt làm tốt đến mức nào, vẫn sẽ luôn có người không cảm kích, thậm chí còn hãm hại sau lưng nữa, nhưng người ích kỉ bình thường tâm lý đều tương đối mạnh mẽ, làm là làm, quản chuyện người khác tiếp nhận hay không tiếp nhận làm gì, bản thân mình sống tốt là được. Vậy mà anh lại cảm thấy lời nói đó thật chính xác, bởi vì giờ phút này dường như anh đang chứng minh mình là một người không đáng tin cậy cỡ nào, hoặc là người ghê tởm cỡ nào trong mắt người khác.

Miệng anh giương lên một tia cười, hình như số lần anh nhớ tới Thẩm Đại Ngưng đã nhiều hơn một chút, nhưng cũng không sao cả, thừa nhận một vài thứ, thì ra cũng không khó như bản thân mình nghĩ.

Khi có tiếng bước chân truyền đến, rốt cuộc anh mở mắt ra.

Liễu Tư Ngôn chậm rãi đi tới, dáng người cô duyên dáng, lúc đi thong thả lại có một loại ý vị và khí chất không nói nên lời, đây có lẽ chính là nét thu hút ở cô, cô là một người phụ nữ trí thức đương đại, lắng đọng lại ý vị thuộc về cô. Chu Thừa Trạch vừa liếc nhìn một cái, đã biết hôm nay cô có trang điểm và ăn mặc kĩ lưỡng, bất luận là kiểu tóc hay trang phục, thậm chí là túi xách trên tay cô, tất cả đều khiến cô trở nên rực rỡ lộng lẫy.

Sắc mặt Chu Thừa Trạch không thay đổi gì, anh chỉ nhìn cô ngồi xuống như thường.

Hôm nay quả thực Liễu Tư Ngôn đã mất rất nhiều tâm tư, cô có cảm giác hai người ở chung hơi nặng nề, cô nghe nói hai người bên nhau lâu ngày sẽ có thứ cảm giác mệt mỏi, cô hi vọng mình có thể thay đổi nhiều hơn, như vậy có thể vẫn thu hút ánh mắt anh. Đây là lần đầu tiên trong khoảng thời gian mấy ngày nay, anh chủ động hẹn cô ra ngoài, cô hi vọng giữa họ có thể có càng nhiều sự tương tác hơn, quan hệ cũng có thể gần gũi hơn.

Anh gọi phục vụ, muốn hai cốc cà phê.

Liễu Tư Ngôn sờ cốc cà phê, “Có phải gặp chuyện gì không, sắc mặt anh hơi nặng nề.” Cô muốn nói nếu anh gặp phải chuyện gì không vui, đều có thể chia sẻ với cô, đều có thể nói với cô, cô đều sẽ thấu hiểu anh.

“Tư Ngôn.”

“Hử?”

“Chúng ta chia tay đi!” Anh không lựa chọn quanh co lòng vòng, nói thẳng ra suy nghĩ chân thật nhất của bản thân.

“Cái gì?” Cô hoàn toàn không thể tin những lời mình nghe được, chất lỏng trong cốc cà phê đổ ra ngoài, nóng đến mức trong nháy mắt tay cô đỏ lên, nhưng tất cả những thứ đó đều không bằng nỗi khiếp sợ và sự đau đớn trong lòng cô.

“Chúng ta chia tay đi!” Anh lặp lại lời mình nói. Anh thấy được chỗ đỏ trên tay cô, đột nhiên nghĩ, có phải lúc này nếu là một người đàn ông phong độ thì nên quan tâm đến vết thương của cô hay không, nhưng anh không muốn làm một người đàn ông phong độ một chút nào, thì ra là một người ích kỉ, lại dễ dàng đến thế, chỉ cần đạt mục đích của anh ta là được.

“Vi sao!” Cô cực kì phẫn nộ, hoàn toàn chưa từng nghĩ đến khả năng này, vậy mà anh lại nói với cô, hai người chia tay, rốt cuộc anh có biết anh đang nói gì không, anh có biết điều đó đại biểu cho ý gì không.

“Đều là vấn đề của anh, là do bản thân anh.” Anh dùng đôi mắt sáng rõ nhìn về phía cô, không có chút giấu giếm nào, “Dường như anh không tìm thấy được cảm giác trước đây của chúng ta, thậm chí không biết nên đối đãi với em thế nào, không biết nên làm thế nào, không biết nên nói gì. Cho nên, anh nghĩ chúng ta tách nhau ra thì hơn, mà em cũng có thể tìm được người thấu hiểu em bao dung em.”

Có lẽ là vẫn không quen, vì thế anh không nói được rằng cô khiến anh cảm thấy nặng nề, thậm chí là mệt mỏi, vì thế anh muốn trốn tránh cô, nhất là ánh mắt cô rõ ràng như vậy khi cô bàn về chuyện tương lai cùng anh, anh chỉ thấy nặng trĩu.

Anh nghĩ lại ở bên cô lần nữa, vậy chính là quay về lối rẽ trên con đường trước đây, thì ra không thể, bước qua một con đường khác, nhìn thấy phong cảnh khác, tâm tình đã sớm thay đổi, cho dù đối mặt với con đường trong quá khứ, nhìn đến cảnh vật quen thuộc, đã không tìm thấy tâm tình thường thức lúc trước của mình nữa rồi.

Liễu Tư Ngôn nở nụ cười, cười đến khó sở như vậy, “Chu Thừa Trạch, rốt cuộc anh có ý gì? Em nghĩ anh sẽ không giống với những người đàn ông khác, nghĩ anh sẽ không giống họ bạ đâu yêu đấy, nghĩ anh thủy chung trước sau như một với chuyện tình cảm, nghĩ tất cả những chuyện trước đây của anh đều là hiểu lầm, em còn tự khuyên nhủ tự an ủi mình, anh bị người khác tính kế... Thì ra em ngây thơ đến vậy, anh cũng là đàn ông, mấy chuyện xấu xa của người khác, sao anh không thể có chứ. Anh làm em quá thất vọng, sao anh có thể như vậy, sao anh có thể như vậy hả...”

Anh nhắm mắt, “Đúng vậy, anh quả thực không tốt giống như em nghĩ, không đúng, vốn anh đã không tốt như vậy rồi.”

Nếu anh đủ tốt, thời điểm đó sao anh bị mê hoặc được, nếu anh đủ tốt, sau khi li hôn anh nên tiếp tục theo dự tính ban đầu, chứ không phải làm chuyện như lúc này.

Từ trước tới nay anh đều không tốt đến vậy, thậm chí điều này khiến anh bắt đầu hoài nghi, mình của quá khứ, có phải vẫn là một tên đàn ông dối trá đến cực điểm hay không, có lẽ chính là vậy.

Anh bình tĩnh đến thế, bình tĩnh đến mức khiến Liễu Tư Ngôn không thể tin được người đàn ông này chính là người mà cô thích bao năm qua, “Cho nên? Cho nên anh muốn vứt bỏ em? Lần này là vì ai nữa? Anh lại dính vào ai rồi? Lại chuẩn bị ở bên ai?”

Anh khẽ nhíu mày, “Không có mấy chuyện như em nghĩ, anh chỉ cảm thấy hiện giờ hai chúng ta không hợp nhau.”

Cô nhìn anh hồi lâu, dường như mới khiến cảm xúc của mình trở nên bình tĩnh được, cô đứng dậy, “Xin lỗi, vừa rồi có lẽ em kích động quá mức. Mà tất cả những gì anh nói, em cảm thấy cũng rất kích động, cho nên em sẽ coi như anh chưa nói gì cả. Chờ sau khi chúng ta đều bình tĩnh trở lại, sẽ tiếp tục bàn đến đề tài này...”

“Liễu Tư Ngôn, anh không kích động, anh nghiêm túc.” Anh nhấn mạnh từng chữ.

Cô dừng lại, không nói được một lời, xoay người rời đi như bỏ trốn.

Chu Thừa Trạch ngồi tại chỗ, thậm chí không nhìn đáng về cuống quýt rời đi của Liễu Tư Ngôn. Anh lấy thuốc lá và bật lửa ra, châm thuốc, hút một cách hơi mệt mỏi.

Anh cảm thấy hiện giờ mình thật đáng buồn, nhưng đây là lần đầu tiên trong bao nhiêu năm qua anh muốn làm một chuyện như vậy, mang thứ cảm giác cho dù thất bại cũng không sao cả. Anh truy tìm chuyện mà anh chủ định muốn làm, thừa nhận anh và Liễu Tư Ngôn đã sớm không quay về quá khứ

được, anh không còn là Chu Thừa Trạch của ngày trước, quá khứ đó, đến cuối cùng chỉ biến thành số liệu có thể nhớ rõ mà thôi. Anh để ý chuyện người trong lòng Thẩm Đại Ngưng không phải là mình như thế, hiện giờ biết được thật ra trong lòng cô không có ai, vậy sự lưu tâm của anh lúc trước, tính là gì? Mà sau khi xác định xong, trong lòng anh không cách nào bình tĩnh được, chỉ là vì nếu trong lòng cô không có ai, vậy tại sao anh không thể chiếm đóng vị trí đó?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Quá trình quay phim của Thẩm Đại Ngưng ở đây vẫn rất thuận lợi, hiện giờ cô sớm thuộc vào kiểu diễn viên già dặn kinh nghiệm rồi, ngoại trừ phim võ hiệp sẽ hao tổn công sức một chút, những thể loại khác cô đều thành thạo, hơn nữa cô có thể nắm chắc cách diễn đáng về lúc khóc, có thể khóc vừa đẹp vừa oan ức, một trang web nào đó trên mạng từng tổng hợp lại đáng về lúc khóc của rất nhiều nữ diễn viên, cho thấy rằng một vài nữ diễn viên lúc khóc trông xấu đến mức nào, mà câu chốt cuối cùng là – không phải tất cả người đẹp đều có thể khóc đẹp giống Thẩm Đại Ngưng. Bởi vậy trong quá trình quay phim, Thẩm Đại Ngưng không gặp trở ngại gì, điều không tốt duy nhất là Thẩm Đại Ngưng bị ốm.

Sức khỏe của Thẩm Đại Ngưng giống như đại đa số người, không có bệnh nặng gì, thỉnh thoảng sẽ bị cảm, bởi vì lâu không bị bệnh, vì thế bệnh cảm tự nhiên giống như bệnh nặng vậy. Nếu không phải đang trong trạng thái làm việc, Thẩm Đại Ngưng nhất định sẽ không uống thuốc không truyền nước, làm tổ trong chăn ngủ một ngày, có lẽ hôm sau hoặc hoặc hôm sau nữa sẽ tự động khỏe lên, nhưng lúc đang làm việc thì đương nhiên không thể muốn làm gì thì làm như vậy, không chỉ phải cân nhắc đến tiến độ quay, còn phải lo lắng cho Mưa Nhỏ nữa. Sức đề kháng của trẻ con không tốt lắm, cô cũng không muốn để Mưa Nhỏ bị ốm lây.

Lúc Thẩm Đại Ngưng ngủ, A Lan đón đã đón Mưa Nhỏ đi chơi, không để Mưa Nhỏ tiếp xúc với Thẩm Đại Ngưng.

Thẩm Đại Ngưng uống thuốc xong liền chuẩn bị đi ngủ, sáng hôm nay quay xong, chiều không có phần diễn của cô, đúng lúc cô rảnh thời gian này về nghỉ ngơi luôn, hi vọng ngày mai sẽ hoàn toàn khỏe trở lại.

Cô cũng không biết mình ngủ bao lâu, chắc là mấy tiếng, bởi vì trời cũng không tối. Cô ngồi dậy từ trên giường, đau khổ phát hiện hình như mình cảm nặng hơn rồi, thứ cảm giác giống như mây đen đè đầu khiến cô cảm thấy không thể yêu thương nổi. Tiếng của Mưa Nhỏ từ bên ngoài truyền vào, Mưa Nhỏ đang ở ngoài? Hình như không chỉ có Mưa Nhỏ, còn có Chu Thừa Trạch? Tên này sao lại tới nữa thế? Chẳng lẽ lần trước quên nói về chuyện của Mưa Nhỏ, cho nên lần này đến nói bù sao, có thể tìm thời gian ngon lành hơn không hả, cố tình chọn lúc người cô không thoải mái, biết chọn thời gian gớm ha.

“Mưa Nhỏ.” Cô gọi, phát hiện giọng của mình hơi khàn, nhưng không nghiêm trọng lắm, nếu không nghe kỹ, hẳn là cũng không nghe ra.

Cửa bị đẩy ra, là Chu Thừa Trạch bế Mưa Nhỏ, đứng ở cửa nhìn cô.

Thẩm Đại Ngưng nhũn mảy, cái khi gì vậy? Đây là khuê phòng của cô, anh đúng là không kiêng kị gì ha. Còn Khả Tĩnh và A Lan thì có ý gì nữa đây, dựa vào đầu mà để mặc cho người này vào thế hả. Cô đỡ trán, quả thực cảm thấy tất cả đều lộn lộn cả rồi.

“Mưa Nhỏ, có ngoan ngoãn ăn cơm không? Có đói không?” Cô nhìn con gái.

Chu Tiểu Ngừ mở to mắt nhìn mẹ, tâm tình của nhóc con đương nhiên vô cùng tốt, “Bố đưa con đi ăn cơm, còn đưa con đi ngắm đèn lồng nữa, đèn lồng màu đỏ rất lớn rất lớn ấy...” Chu Tiểu Ngừ vươn hai tay ra khua khua khoắc khoắc, miêu tả chiếc đèn lồng đó rất cuộc lớn đến mức nào.

Trọng điểm của Thẩm Đại Ngưng không ở đó, “Vậy hai cô kia đang làm gì?”

Chu Tiểu Ngừ ngẫm nghĩ, “Ồ bên ngoài à!”

Thẩm Đại Ngưng lại đỡ trán, cô là muốn biết có phải con gái ra ngoài một mình với Chu Thừa Trạch không, hai cái con người kia rốt cuộc có để lời cô nói ở trong lòng không.

Chu Thừa Trạch thấy sắc mặt cô không tốt, tóc thì rối bù như tổ chim, hơn nữa anh dám chắc, trong tóc sẽ có rất nhiều nút rối, cái kiểu lúc cầm lược chải sẽ khiến cô đau mãi đồng thời còn rơi rụng một đồng tóc, mà trọng điểm của cô lại đặt vào mấy chuyện râu ria đó.

“Hai cô ấy đi cùng.” Chu Thừa Trạch nhìn cô, bởi vì trên mặt không có biểu cảm gì, vì thế không nhìn ra được tâm tình của anh có tốt hay không.

Thẩm Đại Ngưng liếc nhìn anh một cái, ai khiến anh giải thích? Nhiều chuyện!

“Mưa Nhỏ, ra ngoài chơi với các cô, mẹ và bố con có chuyện cần nói, được không?” Thẩm Đại Ngưng cười với con gái, lúc này mới cảm thấy mình làm động tác cười cũng có phần khó khăn, xem ra phải nhanh chóng nói chuyện xong với Chu Thừa Trạch, sau đó cô tiếp tục hoàn thành sự nghiệp ngủ vĩ đại của cô mới được.

Chu Tiểu Ngừ bĩu môi, không rõ vì sao mẹ và bố nói chuyện mà mình lại phải rời đi, chẳng lẽ bố mẹ muốn đóng cửa bảo nhau? Chu Tiểu Ngừ được Chu Thừa Trạch thả xuống đất, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn chạy đi.

Chu Thừa Trạch tiện thể đóng cửa lại, sau đó nhìn người trên giường. Thẩm Đại Ngưng hậu tri hậu giác cảm thấy cái bộ dạng như quỷ này của mình không thể gặp khách, không phải người thân thì đều có thể trở lại làm khách, cô cho là vậy, có điều hiện giờ đã thế rồi, cô còn che che lấp lấp, bản thân cô cũng ghét bỏ mình bày đặt ấy.

“Nói đi, anh tới là muốn làm gì?” Cô thật sự không có tâm tình nói lời vô nghĩa với anh.

Chu Thừa Trạch lại đánh giá cô một lần. Bởi vì ánh mắt của anh mà Thẩm Đại Ngưng hoặc ít hoặc nhiều có chút không tự nhiên, thử nghĩ một chút, lúc này ngay cả áo ngủ cô cũng không mặc, chỉ cời áo khoác mà thôi, đáng vẻ cần lời thôi bao nhiêu có lời thôi bấy nhiêu, sau khi bị cảm thì ánh mắt lơ đãng, sắc mặt chắc chắn cũng không thấy tốt ở đâu cả, tóc thì không cần nghĩ cũng biết là bù rù rồi. Anh thì sao, ừm, cũng không phải đi quay chụp, mặc đẹp như thế làm gì, từ đầu đến chân đều mang lại cảm giác đẹp đẽ tinh tế, hơn nữa còn có cả cảm giác cao sang nữa. Đối lập như thế, khiến cô lại đỡ trán, nếu bị người khác chụp được cảnh này, có lẽ người ta sẽ hiểu thành Chu Thừa Trạch thấy được đáng vẻ gớm ghiếc này của cô, vì vậy mới kiên trì quyết định ly hôn cũng nên.

“Em thế này là biết tới đến, cho nên một mực chờ?” Chu Thừa Trạch bước từng bước đến gần giường của cô.

Thẩm Đại Ngưng nhắt trời trùng mắt, anh thế này là muốn làm gì, ai chờ anh hả.

“Ít tự mình đa tình đi, ai đang đợi anh.” Cô khịt mũi, hình như mũi cũng tắc rồi, đúng là chuyện xấu kéo đến cả đồng mà.

Anh dừng lại ở bên giường cô, “Vậy em mang cái bộ dạng này làm gì? Đã ốm rồi còn không quên nói chuyện với tôi, đây cũng đâu phải tác phong của em” Tác phong của cô là hề khi cơ thể cô không thoải mái, tất cả đều lăn sang một bên đã, chờ cô khỏe lên rồi nói sau.

“Vậy anh cảm thấy tôi là đang làm gì?” Cô lờm anh một cái, lại nghĩ mình và tên này kết hôn cũng được vài năm, chẳng lẽ mình để lại cho anh ta toàn ấn tượng xấu, chẳng lưu lại chút ưu điểm nào sao, cô tính toán ưu điểm của mình, đáng lòng phát hiện, hơ... cô thực sự không nhớ ra được mình để lại ưu điểm với anh ở chỗ nào.

“Tôi cũng rất tò mò em thế này là đang muốn làm gì đấy. Nếu là muốn dùng việc tự hành hạ mình để giả bộ đáng thương, lấy chuyện này để công ty nhà em đạt được gì đó, vậy cũng không đáng để tự mình ra tay đâu...”

“Anh mới giả bộ đáng thương ấy, cả nhà anh đều giả bộ đáng thương.” Cô nhìn anh, hiển nhiên có phần bức tức. Cô có phải kiểu phụ nữ ngốc đó đâu, dùng việc hành hạ bản thân để làm đàn ông “đau khổ”, mỗi lần cô thấy người phụ nữ nào làm vậy, đều cảm thấy rất buồn cười có được không. Chẳng hạn như luôn có người phụ nữ nào đó tự làm khổ mình đi phá thai, sau đó bỏ đứa bé biết được thì đau khổ, giả dối muốn chết, đau là người phụ nữ đó, cơ thể đã chịu thương tổn cũng là người phụ nữ đó, người đàn ông đó giả bộ đau khổ năm phút, tất cả đều như được tẩy trắng. Có ông cụ quý mới tin tự hành hạ tự làm mình đau thì sẽ làm tổn thương tới người khác ấy.

Cô thở gấp trừng mắt nhìn anh, rốt cuộc anh nghĩ cô thành người thế nào chứ.

“Nếu không phải, vậy chờ sau khi sức khỏe em tốt lên, chúng ta bàn lại.” Anh nhìn quảng thâm ở khóe mắt cô, cuối cùng quay đầu.

Bởi vì bị bệnh, Thẩm Đại Ngưng hậu tri hậu giác phát hiện, hình như hôm nay anh không giống bình thường. Nói như thế nào nhỉ, trước đây lúc anh nhìn cô, trong ánh mắt chứa thứ cảm xúc không cam lòng mà cô không nhìn thấu ở bên trong, hiện giờ dường như không còn thứ cảm xúc đó nữa.

Cô vẫn nhìn anh, bây giờ cô bị bệnh, rất yếu ớt có được không, “Cho nên anh sẽ không thừa dịp này mang Mưa Nhỏ đi.”

“Tôi không phải em” Anh liếc nhìn cô một cái, dường như có chút xem thường.

Thẩm Đại Ngưng nói không nên lời, ý của anh cô hiểu, là nói cô sẽ chẳng đếm xỉa đến ai mà làm chuyện theo ý mình, chỉ vì mục đích của bản thân cô, mà anh như thế đương nhiên sẽ không làm vậy, anh làm việc có thương có lượng, vô hình trung khiến người ta cảm thấy anh cao sang hơn cô rất nhiều.

Cô lại trợn trắng mắt, nghĩ thầm phong cách làm việc kiểu này của anh ta hiển nhiên là muốn mình tự chịu tội, anh ta vui, vậy mặc xác anh ta đi, việc gì phải tự khinh bỉ mình chứ hả.

Nhưng cô cũng chỉ nhìn anh một cái, rồi lại lập tức nằm xuống, kéo chăn lên che kín mình.

Chu Thừa Trạch thấy đồng chân cao vút lên, nhớ đến phản ứng vừa rồi của cô, cảm thấy cô chính là một đứa trẻ lớn xác dường như còn chưa định lớn. Thế này cũng không phải mang theo nghĩa xấu gì, đâu ai quy định con người thì phải chín chắn hiểu chuyện, nếu có điều kiện, tùy hứng cả đời cũng đâu có sao. Anh thờ ơ một hồi, nghĩ đến quá khứ giữa họ, khi ấy, anh thật sự cảm thấy hành vi của cô đã giẫm nát mọi thứ của anh, anh không muốn nhìn thấy cô thêm một giây một phút nào. Dường như dù thế nào cũng không đi tiếp được nữa, nhất thiết phải chia tay. Hiện giờ tất cả những chuyện đó đã trở thành quá khứ, lấy góc độ từ người đứng xem nhìn lại, mới phát hiện, những thứ mà mình từng nghĩ là dù thế nào cũng không thể chấp nhận được, thì ra thật sự không có gì to tát cả.

Thẩm Đại Ngưng văng đầu, mũi không thoải mái, trong lòng cũng không dễ chịu, chỉ muốn có thể ngủ được, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn cô cũng không thể ngủ, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được thời gian anh ở lại trong phòng rất dài, rất lâu sau cô mới nghe được tiếng anh đóng cửa.

Thẩm Đại Ngưng mơ mơ màng màng ngủ, giống như nhớ lại một đoạn quá khứ, lại giống như đang nằm mơ vậy.

Cô nhìn thấy mình của quá khứ, bởi vì thấy buồn chán, cô vào một rạp chiếu phim. Thật ra cô không có hứng thú gì với việc xem phim, rạp chiếu phim đối với cô mà nói, chỉ là một nơi để chơi di động mà thôi. Chỉ là trong lúc vô ý ngẩng đầu, thật sự rất vô tình mà thôi, cô thấy được ba chữ tên diễn viên chính – Chu Thừa Trạch. “Chu Thừa Trạch”, cô nhẩm lại trong lòng ba chữ này, càng nhẩm càng thấy quen, càng cảm thấy thân thuộc, đúng vậy, cảm giác rất thân thuộc, giống như ba chữ này đã ở bên cô rất lâu rồi. Rốt cuộc cô nhớ ra được ba chữ này đến từ đâu, nhật kí của Thẩm Tây Nguyệt, đó là thiếu niên mà Thẩm Tây Nguyệt ghi chép đến trong nhật kí, không đúng, hiện giờ anh ta hẳn là một người đàn ông trưởng thành rồi.

Là anh ta sao, hay là người trùng họ trùng tên?

Cô lấy di động ra tìm tư liệu về anh, không có gì khó cả, thông tin về anh đã sớm tràn lan trên mạng rồi, anh thật sự sinh cùng năm với Thẩm Tây Nguyệt, cũng học cùng trường cấp ba với Thẩm Tây Nguyệt. Đó là lần đầu tiên cô chăm chú xem một bộ phim điện ảnh như vậy, anh đương nhiên là nam chính, bối cảnh bộ phim là Thượng Hải cũ, có cảm giác mãnh liệt của những ngày xa xưa, không biết là do bối cảnh hay là do anh diễn quá tốt, ngay cả anh cũng như bước ra từ những ngày xưa cũ vậy, giống như một người đàn ông cực phẩm, không đúng, anh khiến người ta có cảm giác anh giống như món đồ cổ thời đó, vừa nhìn đã biết giá trị xa xỉ.

Trong phim Chu Thừa Trạch đội chiếc mũ màu đen, ngón tay thảnh thơi cầm một điếu thuốc, vào lúc nửa đêm khi anh ngồi trên hòn non bộ, ánh trăng như chỉ sáng rọi vì anh, anh im lặng hút thuốc, tựa như tất cả mọi người trên thế giới này đều không thể đi vào được thế giới nội tâm của anh, anh có gia thế hiển hách, trong lòng lại mang nỗi đau đất nước, thi thoảng trong mắt anh có vài tia mê man, anh giống như một món bảo vật hấp dẫn ánh mắt mọi người, dễ dàng khiến người ta chú ý đến anh, bị anh thu hút. Đó là một loại khí chất, khí chất siêu đẹp trai, đậm đặc hơn sẽ khiến người ta say đắm.

Thẩm Đại Ngưng xem từ đầu đến cuối bộ phim đó, hình tượng ấy cũng xâm nhập vào sâu trong lòng cô, mà suy nghĩ đầu tiên của cô sau khi ra khỏi rạp chiếu phim là, ánh mắt của Thẩm Tây Nguyệt rất không tồi.

Buổi tối Mưa Nhỏ ngủ cùng Chu Thừa Trạch, hôm sau khi hai bố con rời giường, Thẩm Đại Ngưng vẫn chưa dậy, vì thế Chu Thừa Trạch đưa Mưa Nhỏ ra ngoài, một là để đưa Mưa Nhỏ ra ngoài ăn cơm, hai là cho Mưa Nhỏ chơi. Bởi vì Thẩm Đại Ngưng đã sớm nói không thể để hai bố con này đi riêng, vì thế Khả Tĩnh đi cùng hai người, một tác cũng không rời, sợ rằng Chu Thừa Trạch sẽ mang Mưa Nhỏ đi, phải biết rằng người trả lương là Thẩm Đại Ngưng đó.

Có điều chờ đến lúc Chu Thừa Trạch đưa Mưa Nhỏ về tới khách sạn, anh liền nhìn thấy A Lan đang vội vàng tìm trang phục cho Thẩm Đại Ngưng, thì ra đạo diễn cảm thấy Thẩm Đại Ngưng bị bệnh, vừa khéo, trong phim có một đoạn vai nữ chính mà Thẩm Đại Ngưng đóng bị bệnh rồi có một trận cãi vã với nam chính, đạo diễn cảm thấy khí sắc hiện giờ của cô mà diễn thì sẽ tạo ra hiệu quả rất tốt, vì thế cho quay cảnh đó trước, hơn nữa còn có cả mưa nhân tạo hỗ trợ nữa, cố gắng quay cảnh đó vừa đẹp vừa đau khổ.

Chu Thừa Trạch vừa nghe A Lan nói xong, anh đặt Mưa Nhỏ vào lòng Khả Tĩnh, liền cùng A Lan đi tới trường quay. Đúng là liều mà, đừng nói là Thẩm Đại Ngưng còn đang bị bệnh, hiện nay với cái thời tiết này mà còn gặp mưa, rất nhiều người bình thường cũng sẽ không chống đỡ nổi. Anh hơi nhũn mảy, sắc mặt cũng khó coi, hoàn toàn quên mất việc không ít nữ diễn viên vừa truyền nước vừa quay phim rất chuyên nghiệp là thái độ làm việc mà anh rất tán thưởng.

Khi đến trường quay, là lúc mới quay cảnh đó, bên cạnh có người đang tạo mưa, Thẩm Đại Ngưng đứng dưới mưa, vẻ mặt vô cùng tiêu tụy, cô nhìn nam chính, cãi nhau một trận âm ỉ với nam chính.

Chu Thừa Trạch biết hiện giờ không thể đến làm phiền, nếu không sợ cố gắng trước đó của cô đều thành công toi.

Đầu Thẩm Đại Ngưng ngày càng nặng, thật ra buổi sáng lúc rời giường cô đã đau khổ phát hiện bệnh cảm của mình vẫn chưa biến mất, không phải cô không quý trọng sức khỏe của mình, mà là trước đây nếu gặp phải tình huống thế này thì cô chỉ cần ngủ một giấc, ngày hôm sau sẽ khỏe lại, vì thế cô chắc chắn hôm nay mình sẽ khỏe, huống chi hôm qua cô còn uống thuốc nữa, kết quả thì hay rồi. Mà đạo diễn đại ác này còn đưa ra yêu cầu như vậy nữa, tuy cô cảm thấy không còn gì để nói, nhưng vẫn phải nghe theo.

Rốt cuộc cũng quay xong cảnh này, cô yên tâm có chí khí ngã xuống, à ờ, là cảnh này cần cô ngã xuống. Vừa mới quay xong, mọi người liền vây đến, Chu Thừa Trạch cũng vây đến, anh vươn tay sờ trán cô, đã biết ngay cô đang phát sốt, vì thế anh bế cô lên đi về phía xe. A Lan nhanh chóng đặt quần áo của Thẩm Đại Ngưng vào tay Chu Thừa Trạch.

Thẩm Đại Ngưng có ý thức, có điều cô không muốn động dậy, cũng hoàn toàn không có sức lực, cô ngoác nhìn Chu Thừa Trạch, ánh mắt lộ ra vài phần mê man. Tình tiết sau đó của bộ phim là nam chính nhìn thấy nữ chính ngã xuống, lòng đau đớn khôn nguôi, rốt cuộc hiểu được, chỉ có cô ấy mới là người mình muốn nhất. Không hiểu sao cô nghĩ đến tình tiết bộ phim, lúc cô xem thì thấy vừa câu huyết vừa buồn cười, cô cũng không biết vì sao mình lại nhận bộ phim có thể gọi là bộ phim tiểu bạch như thế này nữa, dù thực tế bộ phim này được cải biên từ tiểu thuyết, sau khi có thông tin xác nhận Thẩm Đại Ngưng nhận vai diễn này, fan của bản nguyên tác còn kéo đến cả đông, có người còn nói Thẩm Đại Ngưng căn bản không có khí chất của nữ chính. Cô nhìn về phía Chu Thừa Trạch, ngoài dự tính lại liên hệ tới tình tiết bộ phim, có phải vì bị bệnh, cho nên tâm trí xuất hiện lỗ hổng không nhỉ.

Chu Thừa Trạch giúp cô thay quần áo, cô cũng không làm mình làm mẩy, cũng không nói một lời, thậm chí còn nhìn khuôn mặt anh, vẫn đẹp trai như vậy, cho nên cô cũng không chịu thiệt.

Chu Thừa Trạch nhanh chóng thay quần áo cho cô rồi lái xe đến bệnh viện, đưa cô đi kiểm tra, sau đó thì cô nằm viện.

Có lẽ là quá mệt, Thẩm Đại Ngưng thiếp đi rất nhanh.

Chu Thừa Trạch canh ở phòng bệnh, nhìn gương mặt tái nhợt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Tô Y Lâm hẹn hò với Giang Thanh Dịch thuộc kiểu không mặn không nhạt, Giang Thanh Dịch hẹn cô ra ngoài hai ba lần thì cô sẽ ra ngoài một lần, ánh mắt Nhâm Tông Diệu và Nhâm Thành Huy nhìn Giang Thanh Dịch đã sớm thay đổi, có lẽ là thật sự coi anh như người trong nhà, vì thế không làm khó gì, thậm chí sau khi nhìn thấy Giang Thanh Dịch che chở Tô Y Lâm, thỉnh thoảng họ sẽ nói tốt cho Giang Thanh Dịch. Đàn ông nhìn vấn đề, chung quy khác phụ nữ, họ càng coi trọng tương lai lâu dài hơn, từ góc độ tổng hợp thì sẽ suy tư xem chuyện này mang đến kết quả gì, chẳng hạn như chuyện Tô Y Lâm ở bên Giang Thanh Dịch.

Khi Giang Thanh Dịch mở lời bảo Tô Y Lâm đến nhà anh chơi, về mặt của Nhâm Tông Diệu và Nhâm Thành Huy đều thay đổi, nhà họ Nhâm hiện giờ bị người nhà Giang Thanh Dịch không để vào mắt là chuyện hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng Giang Thanh Dịch làm thế, hiển nhiên đã chuẩn bị tốt cả rồi, vì thế Nhâm Thành Huy vẫn hi vọng em gái có thể nắm chắc cơ hội lần này. Giang Thanh Dịch đưa ra lý do là Bành Tuệ nhìn thấy Tô Y Lâm lớn lên, biết Tô Y Lâm đã trở về, vẫn luôn nhớ cô, nếu cô có thời gian rảnh thì đến chơi.

Tô Y Lâm ngồi trên xe của Giang Thanh Dịch, cô hồi tưởng lại tất cả về Bành Tuệ, trên thực tế Bành Tuệ thật lòng đối với cô không tồi, lúc làm rất nhiều món quà vật thì đều nhớ đến Tô Y Lâm, hơn nữa lúc nhìn Tô Y Lâm trên mặt bà đều hiện lên nụ cười hòa ái.

Giang Thanh Dịch lái xe, khi nhìn thấy biểu tình trầm mặc tới mức không ai đến gần được của cô, trong lòng có chút bất đắc dĩ, “Anh họ anh sắp kết hôn”. Anh cũng không phải là thử thăm dò phản ứng của cô, chỉ là đơn thuần nói đến chuyện đó thôi, hoặc là có thể nói anh không muốn bầu không khí lạnh quá mức.

Tô Y Lâm nhìn về phía anh, dường như suy tư mấy giây, “Với Lý Chân Chân?”

“Ừ.”

Tô Y Lâm nở nụ cười, “Họ rất xứng đôi.” Có cảm giác bù trừ, thứ Giang Thanh Viễn thiếu là thứ mà trên người Lý Chân Chân có, mà Lý Chân Chân hiển nhiên là người có thể ở chung vui vẻ với Giang Thanh Viễn, “Xem ra em phải chuẩn bị quà rồi.”

“Anh có thể tặng quà thay em.”

Cô liếc nhìn anh, lập tức nở nụ cười.

Lúc tới nhà họ Giang, Giang Thanh Dịch dừng xe, anh vừa mới chuẩn bị xuống xe, Tô Y Lâm liền kéo kéo áo anh. Anh quay đầu lại, trên mặt có chút khó hiểu, Tô Y Lâm lại cười với anh, “Anh thật sự nghĩ kĩ rồi sao?”

Sắc mặt cô rất bình tĩnh, thậm chí có chút ý cười, giống như việc anh đưa cô vào nhà lúc này hoặc để cô rời đi đều sẽ không làm cõi lòng cô có gì biến động. Anh vừa mới định mở miệng, cô đã ngắt lời anh, “Nếu anh và em ở bên nhau, anh thế nào cũng không có được thứ mà anh muốn.”

Về mặt cô nghiêm túc, khiến anh chợt hiểu ý cô, cô không cho anh được cái gọi là râm râm rộ rộ, cũng sẽ không cho anh cái gọi là tình yêu, thứ cô có thể cho có lẽ chính là cô ở bên cạnh anh, nhưng nơi sâu nhất tận đáy lòng cô, không ai tiến vào được. Cô không tin anh không hiểu được vấn đề giữa họ, chính là kiểu không đến được sâu trong nội tâm đối phương nhưng lại có thể ở chung rất hài hòa, đối với nhiều người mà nói phương thức đó rất tốt, đối với nhiều người khác mà nói đó lại là nỗi đau mãi mãi.

Cô chờ anh trả lời, lúc này, cô để anh lựa chọn.

“Xuống xe thôi!” Anh bình tĩnh mở miệng.

“Được.” Cô buông góc áo anh ra, theo anh xuống xe.

Hôm nay Bành Tuệ và Giang Khánh Hòa đều ở nhà, Giang Khánh Hòa thấy Tô Y Lâm, hiển nhiên không quá vui vẻ, có điều dưới tình hình vợ mình tươi cười hớn hở đón chào, ông không nói được mấy lời mất hứng, cho nên dứt khoát không nói gì cả. Mà Tô Y Lâm thì trôi chảy chào chú chào dì, cũng không để bụng thái độ của Giang Khánh Hòa, trò chuyện cùng Bành Tuệ.

Không khí bữa cơm cũng không tệ lắm, bởi vì Bành Tuệ chủ động tán gẫu với Tô Y Lâm, nhất là khi nói đến chuyện trước đây của Tô Y Lâm, Bành Tuệ cảm khái vô cùng, sao biết được nhóc tomboy ngày trước trưởng thành rồi lại duyên dáng yêu kiều như bây giờ chứ. Bành Tuệ nói chuyện với Tô Y Lâm rất vui vẻ, Giang Khánh Hòa không tiếp lời, mà Giang Thanh Dịch thì thỉnh thoảng sẽ góp lời cùng hồi tưởng những chuyện đã qua.

Ăn cơm xong, Giang Khánh Hòa liền kéo con trai ra sân, chỉ là động tác này của Giang Khánh Hòa, Giang Thanh Dịch và Bành Tuệ đều biết ông muốn nói gì. Bành Tuệ cũng không để ý, bà tin con trai mình có thể ứng phó được, Bành Tuệ bèn kéo Tô Y Lâm cùng nhau lên phòng sách trên tầng hai.

“Loáng cái đã nhiều năm như vậy rồi.” Giọng nói bà vô cùng buồn ngủi.

“Đúng vậy ạ, có điều đi vẫn trẻ trung như trước đây.” Tô Y Lâm cười.

Bành Tuệ yêu thương xoa xoa đầu Tô Y Lâm, Tô Y Lâm đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ.

Tới phòng sách rồi, Bành Tuệ ngồi xuống, ý bảo Tô Y Lâm khóa cửa, sau đó bảo cô cũng ngồi xuống, “Chuyện giữa con và Thanh Dịch, di không muốn nhúng tay vào, cũng không muốn nói gì cả, hai đứa tự suy xét là được. Hai đứa đều đã lớn cả rồi, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cũng không cần người khác nhắc nhở, di tin hai đứa sẽ đưa ra được quyết định chính xác nhất.”

Tô Y Lâm gật đầu, chỉ là trong lòng vẫn có chút cảm giác khó đoán, bởi vì cô cảm thấy chắc chắn di có lời muốn nói với mình, mà di lại sớm nói rõ với mình rồi, không liên quan đến chuyện giữa cô và Giang Thanh Dịch, vậy là chuyện gì?

“Y Lâm, những lời này vốn di không muốn nói với con, bởi vì tính thiên vị quá rõ ràng, nhưng nếu con và Thanh Dịch đã đi đến bước này rồi, di cảm thấy di phải nói với con, về phần con nghĩ thế nào, di không muốn can thiệp vào.” Bành Tuệ khẽ thở dài, lại vẫn rất nghiêm túc nhìn đối phương, bà cảm thấy bất luận là kiểu người thế nào, đều nên nhận được sự tôn trọng, “Tuy quan hệ giữa di và mẹ con không được tính là rất tốt, nhưng là hàng xóm bao năm như vậy, cũng có qua lại, di không dám nói di hiểu rõ mẹ con bao nhiêu, nhưng di có thể chắc chắn thái độ của bà ấy với con. Năm đó con gặp chuyện như vậy, lấy tính cách của mẹ con, chắc chắn sẽ đứng cùng chiến tuyến với con, thậm chí còn đi tìm chân tướng vì con, tuyệt đối sẽ không vì chuyện của con mà tức giận đến mức bệnh phát tác.”

Về mặt Tô Y Lâm kinh ngạc, hơn nữa sắc mặt đại biến, mẹ mãi mãi là nỗi đau trong lòng cô.

Bành Tuệ cũng nhìn cô, “Hôm mẹ con xảy ra chuyện, vừa lúc di đến bệnh viện thăm bà ấy, lúc đi đi từ thang máy ra, hình như thấy một người đi ra từ phòng bệnh của mẹ con, chỉ là di không nhìn rõ được diện mạo người đó, hơn nữa khi đi còn chưa kịp đi đến phòng bệnh, ý tá ở bên đó đã la to, mẹ con lập tức được đẩy đi cấp cứu, di cũng chạy qua ngay lập tức. Di không rõ lắm người mà di nhìn thấy có quan hệ gì với mẹ con không, nhưng hiện giờ di nhớ lại, cảm thấy hẳn là có mối liên hệ nhất định nào đó.”

Tô Y Lâm chưa bao giờ nghĩ rằng còn có nguyên nhân này nữa, nhưng nếu thật sự có một người như vậy xuất hiện, hơn nữa còn khiến mẹ tức giận, vậy người đó nhất định rất hận mẹ nhỉ, nhưng ai sẽ hận mẹ chứ? Tô Y Lâm không nghĩ ra được bất cứ người nào, bởi vì hình như mẹ là cô nhi, không có người thân nào, sau khi lấy bố, cũng rất ít khi ra khỏi nhà, càng không có kẻ thù.

“Di, con hiểu được ý của di. Nhưng xin gì tin con, từ trước tới nay con đều không trách cứ người khác vì chuyện đó, nếu thật sự phải trách, vậy chỉ có thể tự trách bản thân con làm ra chuyện như thế, là bản thân con thấy thẹn với mẹ con. Hiện giờ nếu con đã còn sống, vậy hẳn là phải hiếu kính bố con, đây là chuyện mà con cảm thấy có ý nghĩa nhất hiện giờ, về phần những chuyện khác, con đã không còn muốn so đo nữa.”

Không hiểu sao Bành Tuệ cảm thấy rất đau lòng, bà đi lên trước, ôm cô vào lòng mình. Còn chưa quá lớn, lại đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sao làm người ta có thể không đau lòng.

Số lần Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch gặp nhau thường xuyên hơn rất nhiều, cũng thân thiết hơn rất nhiều, hai người cùng nhau đi xem phim hoặc cùng nhau xem kịch nói, sau đó cùng nhau đi dạo. Giang Thanh Dịch nói đến chuyện công việc của anh, thỉnh thoảng Tô Y Lâm sẽ phát biểu quan điểm của mình, nói cho anh biết gần đây mình học những gì, hoặc là nói đến tình trạng hiện giờ của Nhâm Tông Diệu, nói tóm lại, hai người ở chung coi như vui vẻ.

Hôm nay Tô Y Lâm đứng ở ven đường chờ Giang Thanh Dịch, hiện giờ cô rất thích đi trên đường, sau đó ngắm nhìn phong cảnh trên đường, cô thích náo nhiệt, dù rằng cô không tham gia vào, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc thưởng thức của cô. Giang Thanh Dịch đến công trường nào đó, cô đứng đây chờ anh để cùng đi ăn cơm, hai người cũng không kén chọn trong chuyện ăn uống, thích đến đâu ăn thì đến, cô thích phương thức này.

Cô cúi đầu nhìn đi động, hiện giờ lúc buồn chán cô sẽ lựa chọn chơi mấy trò chơi trên đi động, sau khi đứng vài phút, rõ ràng cô liền cảm thấy không đúng, cô thoát khỏi trò chơi, ngẩng đầu. Cách cô khoảng năm bước, La Tâm Du đứng ở đó, như cười như không nhìn cô.

Tô Y Lâm chưa bao giờ nghĩ tới, sau nhiều năm như vậy, cô còn có thể gặp La Tâm Du. La Tâm Du ăn mặc rất thời thượng, có thể nói là có chút thời thượng quá mức, bởi vì hở quá nhiều, trang điểm vô cùng đậm, để lộ ra vẻ phong trần.

Tô Y Lâm cũng nhìn La Tâm Du, nhiều năm qua đi, cô lại càng không sợ người như La Tâm Du này.

Khỏe miệng La Tâm Du nhếch lên, cô ta đi về phía cô, “Cô và Giang Thanh Dịch ở bên nhau?” La Tâm Du nhướng mày, lập tức giống như làm kiểm tra đánh giá Tô Y Lâm từ đầu đến chân một lần, “Chỉ bằng cái bộ dạng này của cô, rốt cuộc Giang Thanh Dịch có thể vừa mắt cô ở điểm gì? Vừa không xinh đẹp vừa không gọi cảm, ngay cả gia thế cũng không có. Cái công ty rách nhà cô cũng là dựa vào Giang Thanh Dịch nhỉ? Mấy năm không gặp, thật ra cô học được phải thông minh rồi cơ đấy, hiểu được phải dùng cơ thể mình đổi lấy giá trị, xem ra sau mấy năm ra ngoài, học được cũng không ít đâu ha.”

Tô Y Lâm nháu mày, hừ một tiếng, xoay người, cũng không thèm nhìn La Tâm Du nữa. Đối với người như vậy, cho dù là nói chuyện, cũng đều là lãng phí thời gian, mà cô không có ý định lãng phí thời gian trên người loại người như thế này.

Thái độ của cô hiển nhiên khiến La Tâm Du cực kì bất mãn, kiêu căng cái quái gì, có chỗ nào đáng để kiêu căng?

“Còn chưa trở thành Giang phu nhân đâu, thế mà đã có cái dáng vẻ quái quỷ này rồi cơ đấy. Cô cho là Giang Thanh Dịch thật sự để ý cô? Tôi nói cho cô biết, anh ta căn bản không thể thích cô, trước đây anh ta không xem cô ra gì, bây giờ cũng không xem cô ra gì như cũ, chẳng qua là thương xót cho tình cảnh hiện giờ của cô, tội nghiệp cô mà thôi!” La Tâm Du phẫn hận nhìn Tô Y Lâm.

Tô Y Lâm nghe vậy lại cười cười, nhưng cảm xúc không thay đổi, “Đúng vậy, Giang Thanh Dịch tội nghiệp tôi nên mới ở bên tôi, cô vừa lòng chưa?” Chỉ là khi nói xong, khoe miệng Tô Y Lâm giương lên, có thêm chút châm biếm, bởi vì dù La Tâm Du muốn Giang Thanh Dịch tội nghiệp cũng không được, càng đừng nói là ở bên nhau. Trước đây Tô Y Lâm ghét La Tâm Du, không phải không có lý lẽ, nhất là thái độ của La Tâm Du đối với Giang Thanh Dịch, rõ ràng là vô cùng hưởng thụ sự lấy lòng của Giang Thanh Dịch, vậy mà còn cố tình mang dáng vẻ không chấp nhận rất buồn nôn.

“Cô”, La Tâm Du cắn môi mấy giây, rồi lập tức nở nụ cười, “Nhâm Y Lâm, cô cũng thật ghê tởm, cô quên mẹ cô chết như thế nào rồi? Bà ta là bị cô làm cho tức chết, vì Giang Thanh Dịch mà cô nhắm vào tôi mọi nơi mọi lúc, mẹ cô không chấp nhận được hành vi đó của cô, mới bị cô làm cho tức chết, ha ha. Vậy mà hiện giờ cô lại ở bên Giang Thanh Dịch, hai kẻ cùng nhau giết chết mẹ cô đang ở bên nhau. Có điều hai người các cô cũng rất xứng, bởi vì cô và Giang Thanh Dịch đều là hung thủ hại chết Tô Tuyết, hai tên hung thủ ở bên nhau, rất xứng đôi, quả thực rất xứng đôi.”

Tô Y Lâm nghe thì trong lòng chợt khựng lại, La Tâm Du và cô cũng không quen thân, ngoại trừ ở trường như nước với lửa thì không có mối liên hệ nào khác. Lúc trước về chuyện của mẹ cô, tuy rằng bố rất tức giận, nhưng người biết được tình huống thật sự rất ít, hơn nữa bố cô còn có ý giấu giếm việc này. La Tâm Du không chỉ biết chuyện năm đó, còn biết mẹ cô tên là Tô Tuyết nữa.

Có rất nhiều thứ đột nhiên chui ra vào giây phút này.

Di nói ngày mẹ mất di nhìn thấy có người đi ra từ phòng bệnh, hơn nữa còn là người di không quen, nếu quen, cho dù không nhìn thấy mặt, ít nhiều đi cũng sẽ có chút liên tưởng mới phải.

Năm đó ở đại học, là La Tâm Du chủ động nhắm vào mình. Khi không có Giang Thanh Dịch, La Tâm Du đã cố tình nhắm vào rồi, vậy chính là La Tâm Du ghét mình, không liên quan đến Giang Thanh Dịch.

Tô Y Lâm giống như bị thứ gì chọc vào, máu nóng ngày càng tăng, cho đến lúc sôi trào, cô xông lên trước, túm chặt áo La Tâm Du, trong ánh mắt có sự phẫn nộ và mong muốn hủy diệt, “Là mày, là mày bảo những người đó đến hại mình sau đó đổ lên đầu tao để hãm hại, mày ghét tao, cũng ghét mẹ tao, cho nên ngay từ đầu đã nhắm vào tao. Là mày hại chết mẹ tao, là mày hại chết bà.”

Toàn thân Tô Y Lâm run rẩy, ánh mắt cũng phẫn nộ mà đỏ lên, dường như muốn băm vằm người trước mắt thành trăm mảnh.

La Tâm Du cũng hoảng sợ, lập tức giãy giụa la hét đẩy Tô Y Lâm ra, Tô Y Lâm bị đẩy mạnh về phía sau, hơi lảo đảo, lại lập tức tiến lên. Dường như cô bất chấp tất cả muốn xé rách La Tâm Du, sau đó liêu minh đẩy La Tâm Du xuống đất, dùng cả tay cả chân đánh La Tâm Du.

“Tất cả đều là mày, là mày hại chết mẹ tao, là mày hại chết mẹ tao, sao mày không chết đi, sao mày không chết đi.”

La Tâm Du mấy lần muốn đứng lên, lại thế nào cũng không đứng được, đột nhiên bật cười, “Tô Y Lâm, mày không cho tao cơ hội, sao tao có thể làm được đến mức đó, muốn trách thì tự trách mình ấy, ai bảo mày cho tao cơ hội tốt như vậy chứ, ha ha.”

Hai người nhào vào đánh nhau, bên cạnh đã có không ít người vây xem, họ đều chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Sao mày không chết đi, sao không chết đi.” Tô Y Lâm chỉ còn có phẫn nộ, chỉ muốn băm vằm người này, mẹ cô là bị người này hại chết, là bị người này hại chết.

La Tâm Du cảm thấy người mình rất đau, nhưng không sao hết, “À tiện nhân Tô Tuyết đó đã sớm đáng chết rồi, đã sớm đáng chết ha ha, mày có biết lúc tao tận mắt nhìn thấy bà ta tức đến không biết nên làm gì, tao vui vẻ đến mức nào không? Lúc tin tức bà ta chết truyền đến, tao đang uống rượu chúc mừng đấy. Hai mẹ con mày đều có báo ứng, bà ta đã chết, mà mày là hung thủ hại chết mẹ mày, ái chà, báo ứng đến đó, báo ứng đến đó.”

Tô Y Lâm bất chấp tất cả đánh người dưới thân, cô không muốn hỏi gì nữa, không muốn nói gì nữa, cô chỉ muốn báo thù cho mẹ, báo thù cho mẹ!

Khoe miệng La Tâm Du xanh tím một mảng, dường như cô ta nhớ tới cảnh tượng giằng co của mình với Tô Tuyết trong bệnh viện, Tô Tuyết yêu thương bảo vệ Tô Y Lâm như thế, ha ha, Tô Tuyết nói đời này bà ta chỉ có một con gái, chỉ có một con gái tên Tô Y Lâm, vậy cô ta thì sao, rốt cuộc cô ta – La Tâm Du thì tính sao! Cô ta phải hủy hoại hai mẹ con đó, phải hủy hoại hai người đó, mới coi như không có lỗi với bản thân mình.

“Tô Y Lâm, đời này mày thật đáng thương, mày hại chết mẹ mày, người đàn ông mày yêu nhất căn bản cũng không liếc mày một cái, ha ha, thật hài hước, thật hài hước, tiếc nuôi duy nhất chính là sao bố mày không đánh chết mày luôn đi, đánh chết, tất cả đều tuyệt vời, như vậy mới là thế giới hài hòa, ha ha.”

Tô Y Lâm càng đánh càng ác, dường như không có ý định dừng lại, đánh đến khi tay cô đau đớn, cơ thể cũng không còn sức lực, chỉ còn lại hơi thở gấp gáp.

La Tâm Du mặt tím bầm lại vẫn cười, cười nhạo Tô Y Lâm cả đời này giống như con ngốc vậy.

“Tô Y Lâm, mày cho là Giang Thanh Dịch thật lòng muốn ở bên mày sao? Chẳng qua mày là vật thể thân mà thôi, người anh ta thật sự yêu không vừa mắt anh ta, cho nên anh ta chỉ có thể lui bước để cầu người kế tiếp.” Tay La Tâm Du chảy máu, cô ta lại chẳng thêm để ý tới chút nào, cô ta cố gắng đứng lên, cười đến vô cùng méo mó, “Tô Y Lâm, người Giang Thanh Dịch yêu từ trước tới nay là Thẩm Đại Ngưng, từ trước tới nay đều vậy, ha ha, mày là con đại ngốc.”

Chương 52: Giang Thanh Dịch Thăm Đại Ngưng

Giang Thanh Dịch nghe được tên của Thăm Đại Ngưng, là hồi cậu mới vào lớp 9.

Giang Thanh Dịch của khi ấy, đã hợp bạn hợp bè thành một đám, trốn học ra ngoài chơi game như cơm bữa, có một lần chơi trong quán game rất high còn gặp cảnh sát đi kiểm tra nữa, đương nhiên là bị đưa vào đồn rồi. Mấy đứa vị thành niên cùng ngồi trên xe với cậu mất đều đồ, đáng về ân hận, chỉ có đám của cậu vẫn còn chém gió về trò chơi vừa rồi trên xe, họ mới hợp đội, đi chém giết với đội khác, tiếc nuối tò ý lần sau hẹn lại vậy, vì thế có thể tưởng tượng ra được sắc mặt mấy cảnh sát ra sao. Giang Thanh Dịch cũng không sợ, cho dù bị mời bố mẹ đến, vẫn sẽ vào tai trái ra tai phải thôi, cậu chính là người như vậy, không có cách nào cả.

Giang Thanh Dịch rất có tiếng trong khối, ngoại trừ diện mạo, đương nhiên còn vì tính cách liều lĩnh không gì không làm của cậu nữa, cậu là sự tồn tại nhức nhối nhất với các thầy cô giáo, cũng là sự tồn tại làm họ tự hào nhất, dù sao thì học sinh thông minh luôn được giáo viên khoan dung hơn.

Ngày đó Giang Thanh Dịch nhào người trên lan can hành lang, nghĩ gần đây buồn đời kinh, chuyện gì cũng chẳng khơi dậy nổi hứng thú, các thầy cô thì mỗi ngày đều hận không thể dán mấy chữ “thi vào cấp ba” lên đầu học sinh, nhắc họ thời thời khắc khắc phải ghi nhớ.

“Ê, đi ngắm gái xinh không, nghe nói trong mấy em gái lớp 7 có một em vô cùng xinh đấy.” Hoàng Bác Siêu hứng thú bưng bưng vỗ bả vai Giang Thanh Dịch, muốn kéo Giang Thanh Dịch cùng đi xem, nghe nói rất xinh, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy, vì thế không biết là xinh đến mức độ nào nữa.

“Không hứng.” Giang Thanh Dịch không quan tâm.

“Đừng có hối hận đấy, cũng không phải là kiểu mấy bông hoa lớp mình có thể so sánh được đâu. ... Thằng cu mọt sách ngốc kia nhìn thấy gái xinh xong phải đỏ mặt luôn đấy.”

Lúc này Giang Thanh Dịch có chút hứng thú, mọt sách ngốc là biệt danh mấy đứa bạn cậu đặt cho lớp phó học tập, trong mắt mấy đứa cậu, thằng cu đó ngoại trừ học cũng chỉ có học, hơn nữa đặc biệt chuyên tâm chỉ đọc sách thánh hiền, người làm mọt sách ngốc cũng phải ngại ngùng đỏ mặt, rốt cuộc là đáng về thế nào nhỉ.

Giang Thanh Dịch nhướn mày, cùng Hoàng Bác Siêu đi về phía khối 7.

Thăm Đại Ngưng lớp 7/3 tiếng tăm khá nổi, bởi vì mỗi ngày đều có không ít nam sinh nữ sinh đứng ở cửa lớp nhìn cô. Khi có bạn học nói mình học lớp 7/3, người khác phản ứng theo bản năng là, à, lớp của Thăm Đại Ngưng.

Giang Thanh Dịch và Hoàng Bác Siêu đứng ở cửa, sau đó nhìn vào trong, nữ sinh ngồi giữa dãy thứ ba đương nhiên là mục tiêu của hai cậu, quả nhiên là xinh đẹp, nhất là khi so với phần lớn nữ sinh cùng lớp, cô bé này có vẻ vô cùng nổi bật. Giang Thanh Dịch nhướn mày, lập tức huyết sáo, kéo một nam sinh vừa mới tiến vào lớp, “Đi gọi Thăm Đại Ngưng ra đây hộ anh, cứ nói anh trai em ấy đến thăm em ấy.”

Tiểu nam sinh nhìn Giang Thanh Dịch, thực sự đi vào gọi người.

Hoàng Bác Siêu bĩu môi, “Mày thế này là anh trai nào?”

Giang Thanh Dịch đá cho Hoàng Bác Siêu một cú, “Mày có thể xéo rồi.”

“Mày...” Hoàng Bác Siêu nghĩ đến tính cách của Giang Thanh Dịch, cuối cùng vẫn ỉu xìu chạy đi.

Thăm Đại Ngưng thông thả ra khỏi lớp, sau đó liền nhìn thấy Giang Thanh Dịch, cô đánh giá Giang Thanh Dịch từ đầu đến chân một lần, lập tức vui vẻ hẳn lên, “Anh chính là anh trai thất lạc nhiều năm của em à, muốn em về nhà báo tin không?”

“Được, chỉ bằng giờ về luôn, thế nào?” Giang Thanh Dịch nhướn mày, cảm thấy nữ sinh này thật sự rất thú vị.

“Em cảm thấy chúng ta đến bệnh viện làm xét nghiệm máu trước thì hơn.”

“Ý kiến hay!”

Thăm Đại Ngưng trừng mắt nhìn cậu, nhưng Giang Thanh Dịch cười càng thêm tự tại.

Chuông vào lớp vang lên, Giang Thanh Dịch cười đến có chút tinh quái, cậu chờ cô bối rối vào lớp, nhưng cô không có, cô chỉ nhìn cậu, về mặt không bận tâm, dường như chuông vào lớp trong mắt cô chẳng là gì cả.

Cô giáo đã đi tới, trên hành lang chỉ nghe được tiếng bước chân cô, càng ngày càng gần. Lúc cô giáo đến gần, Thẩm Đại Ngưng đột nhiên xoay người, “Thưa cô, anh trai em đến, nhà em hình như có chuyện gì đó ạ...”

Cô giáo gật đầu, dường như có thể hiểu được.

Giang Thanh Dịch chưa bao giờ gặp ai có thể nói dối trôi chảy như vậy, làm người ta không hoài nghi được gì.

Cậu vươn tay vỗ vỗ vai Thẩm Đại Ngưng, đồng thời đè thấp giọng, “Tuổi vẫn còn nhỏ, đã ghét học như vậy rồi, phận làm anh sao có thể không biết thẹn mà mặc kệ không quản em được.”

“Anh, anh định quản thế nào?” Cô càng ngày càng hứng thú hơn.

Giang Thanh Dịch trực tiếp kéo cô đi, cô cũng không quá bận tâm, đuổi kịp cậu. Đang trong thời gian học, không thể ra vào cổng trước được, cậu đưa cô ra bờ tường ở cổng sau, định trèo ra ngoài.

Cậu lại đánh giá cô một lần, dường như cảm thấy cô liên lụy mình.

Thẩm Đại Ngưng trừng mắt nhìn cậu, căn bản cũng không để cậu vào mắt, trực tiếp trèo lên cửa sắt. Động tác đó cũng không thuần thục, thậm chí còn có thể bị mắc, nhưng cô không chút hoang mang, hoàn toàn không sợ hãi hay căng thẳng. Sau khi cô nhảy ra ngoài, Giang Thanh Dịch nhảy hai bước lên, rồi lập tức phi xuống.

“Ái chà, quen tay hay việc quá ha.” Cô cười nhìn cậu, kiểu vừa rồi thì chắc chắn không phải lần đầu tiên làm chuyện thế này.

“Về sau em cũng sẽ thế thôi.” Cậu cũng cười với cô.

Cô đi theo cậu, phát hiện mình không phản cảm cậu chút nào, dù rằng thời gian hai người quen nhau rất ngắn rất ngắn ngủi. Cô thả rời đi theo một người xa lạ, còn hơn là ngồi trong phòng học.

Giang Thanh Dịch đến quán game, Thẩm Đại Ngưng đi vào theo cậu. Bởi vì đang giờ đi học, người trong quán không nhiều lắm, hai người chọn hai chỗ cạnh nhau.

“Anh chơi trò gì?” Cô nhìn cậu bật máy tính, trong mắt cô, mấy tên chơi trò “kết hôn” gì gì đó, hơn phân nửa không đáng tin, tâm tư đều đặt vào chuyện tán gái, ở đâu ra mà vì chơi trò chơi chứ, kiểu con trai vô dụng đó, cho nên mới bị người ta gọi là Alice chơi trò chơi đó.

Hình như ông anh này chơi bắn nhau?

Ấn tượng tốt thêm một phần, cô không quá hứng thú với trò đánh đấm, máu chốt là, quy tắc trò chơi đã cả đống rồi, cô cũng ghét xem mấy thứ mới mẻ kì lạ gì đó. Vì thế cô xem cậu chơi game, có vẻ chơi cũng không tồi, bởi vì đều là người khác chết, cậu chưa chết một lần nào cả.

Giang Thanh Dịch vừa nhấn chuột, vừa chú ý cô, bên cạnh có người đẹp, đương nhiên phải biểu hiện tốt một chút.

Hai người ở trong quán game mấy giờ, sau đó ra ngoài ăn chút gì đó.

Cách trường học của họ không xa có một quảng trường, gần quảng trường có rất nhiều món ăn vặt.

Thẩm Đại Ngưng và Giang Thanh Dịch ngồi trong một quán, quán này tên là “Không cay không tê”, trên thực tế thì đồ ăn ăn vào vừa cay vừa tê, nhưng Thẩm Đại Ngưng ăn rất vui vẻ, cô thích ăn những món ăn có mùi vị thế này.

Giang Thanh Dịch nhìn cô ăn, cô ăn rất ngon miệng, làm cậu cũng không nhịn được mà phải đánh chén cùng.

“Ai đưa em ra ngoài, em đều ra ngoài không chút phòng vệ?” Giang Thanh Dịch có hơi không hiểu, sao cô có thể dễ dàng theo mình ra ngoài như vậy chứ.

“Anh đưa tất cả mọi người ra ngoài rồi?”

“Đương nhiên không phải.”

“Vậy là ok rồi, chứng minh em đặc biệt anh mới có thể chọn em, vậy em đương nhiên phải hưởng thụ kiểu đãi ngộ đặc biệt này chứ.”

Cô nói không chút bận tâm, rồi lại ăn chứa vài phần kiêu hãnh trong đó, trong mắt có vẻ tươi cười tự tin, làm cậu nhìn không được mà nở nụ cười, dường như cô cao cao tại thượng, hơn nữa điều đó không sao ẩn giấu được.

Đó là ngày đầu tiên họ quen nhau, hình như cũng không giống bình thường cho lắm.

Sau hôm đó, lúc Giang Thanh Dịch trốn học thì sẽ mang theo Thẩm Đại Ngưng. Có điều Thẩm Đại Ngưng có rất nhiều sở thích độc đáo, cô không thích nhiều người, chính là nếu cậu định mang cô ra ngoài, vậy cậu cũng chỉ có thể mang một mình cô đi, bên cạnh không thể có những người khác. Giang Thanh Dịch còn chưa kịp dương dương tự đắc, Thẩm Đại Ngưng đã giải thích nguyên nhân. Cô không thích chỗ nhiều người, bởi vì nhiều người, hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ suy nghĩ không chu toàn, nếu chỉ có hai người, sẽ không có kiểu ai lạnh nhạt với ai, dù sao cô chính là kiểu như vậy, ngoại trừ ở cùng

với bố mẹ, cô không thích ba người cùng đi chung với nhau. Cũng như cô ra ngoài đi dạo, sau khi cô lựa chọn người này rồi, tuyệt đối sẽ không lựa chọn người khác, nếu người này yêu cầu mang thêm người, vậy cô tình nguyện không đi, cô kiên định chỉ hai người ở chung, ngoại trừ gia đình.

Giang Thanh Dịch hiển nhiên muốn loại bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu cô, “Vậy bạn tốt của em và chồng em thì sao, chẳng lẽ em không giới thiệu bạn em với chồng em?”

“Vì sao phải giới thiệu bạn em với chồng em?” Cô cảm thấy không hiểu tại sao, “Họ nhất thiết phải có liên hệ sao?”

Giang Thanh Dịch ngẫm nghĩ, hình như thực sự không nhất thiết...

“Họ là hai cá thể độc lập còn gì, bạn là bạn, chồng là chồng, đơn giản vậy thôi.” Cô không để ý.

Hai người lại đi đến quảng trường, lần này trên quảng trường có một cuộc thi nhỏ, cuộc thi đập bóng, người thắng sẽ có tiền thưởng.

“Chơi không?” Giang Thanh Dịch có chút hứng thú.

“Được thôi.” Cô rất thích tiếng nổ không phải tiếng pháo này, cảm thấy rất vui tai.

Giang Thanh Dịch và Thẩm Đại Ngưng hợp tác đập vỡ bóng trên sân khấu, hiệu suất của hai người kinh người, sau lưng ép bóng, tay bóp bóng, chân thì giẫm, đương nhiên vinh quang giành giải nhất.

Giải nhất được thưởng hai trăm đồng và một đóa hoa hồng xanh, Giang Thanh Dịch thuận tay đưa hoa cho cô. Thẩm Đại Ngưng trừng mắt nhìn cậu, “Em muốn tiền.” Ai thích ai cần đóa hoa này chứ.

“Hoa tươi xứng với người đẹp.”

Thẩm Đại Ngưng đưa hoa cho cậu, “Cho nên đóa hoa héo này xứng với anh.”

Giang Thanh Dịch muốn quỳ, lấy hai trăm đồng ra, sau đó đưa một trăm đồng cho cô, “Xi, đồ tham tiền.”

“Xin lỗi cuộc đời đi nhé, thành quả lao động đấy, tay cầm không thẹn.”

Khi cô cười trên mặt có má lúm rất nhỏ, đẹp đến vui tai vui mắt, cậu nhìn cô mấy giây, “Anh đưa một trăm đồng này cho em, em làm bạn gái anh nhé!”

Cô đoạt lấy tiền trong tay cậu, “Được thôi.”

“Cứ vậy?” Hiển nhiên cậu khó có thể hiểu được.

“Vậy phải thế nào?”

“Vì một trăm đồng mà em đã tự bán mình rồi.”

“Vấn đề là đây là toàn bộ số tiền á.” Cô mới không thể hiểu được lối suy nghĩ của cậu ấy!

Được rồi, Giang Thanh Dịch lại muốn quỳ.

Thẩm Đại Ngưng và Giang Thanh Dịch chính thức hẹn hò, hình như cũng không có gì khác cả, vẫn cùng nhau trốn học, cùng nhau ra ngoài chơi. Điều khác biệt duy nhất có lẽ chính là Giang Thanh Dịch rất ít khi đi chơi bởi cùng đám bạn của cậu, Thẩm Đại Ngưng cảm thấy hai người nên lặng lẽ, chơi trò yêu bí mật, không phải vì sợ phiền toái, là cảm thấy “vụng trộm bên nhau” càng thêm kích thích, cũng rất thú vị.

Ừm, hai người bên nhau, chủ yếu vì chơi vui hơn.

Vì thế có hai người cùng nhau đến viện hải dương học ngắm thế giới dưới nước, đến công viên cho bò câu ăn, còn đến vườn bách thú xem các loài động vật nhỏ nữa.

Thừa dịp cuối tuần có thời gian rảnh, Giang Thanh Dịch đến sân trượt, muốn dạy Thẩm Đại Ngưng trượt băng. Thẩm Đại Ngưng thật sự không biết trượt, nhưng lá gan cô lớn, vừa đi giày vào đã dám trượt trong sân, được Giang Thanh Dịch bảo vệ rồi thì bắt đầu muốn làm gì thì làm, đương nhiên cũng ngã mấy lần, cô cũng không để ý, đứng lên tiếp tục trượt, chẳng mấy chốc, cô đã có thể tự do trượt chỗ này chỗ kia.

Giang Thanh Dịch đuổi theo cô, sau khi đuổi kịp, cậu liền nắm tay cô cùng nhau trượt trên sân băng.

“Giang Thanh Dịch, vì sao anh muốn ở bên em?” Cô vừa trượt, vừa hỏi cậu.

“Không biết.”

“Có lẽ là tính cách em tốt?”

“Thôi xin ạ.” Giang Thanh Dịch lắc đầu, “Có lẽ là cảm thấy cái tính cách xấu của em rất hại người, anh dứt khoát cứu vớt xã hội tóm em lại.”

Cô dùng tay kéo cậu, kết quả trọng tâm hai người không vững nên ngã xuống, trong nháy mắt ngã xuống, Giang Thanh Dịch nhanh chóng đỡ cô, để cô ngã trên người mình, vì thế Thẩm Đại Ngưng không chịu chút tổn thương nào.

Thẩm Đại Ngưng nửa đề trên người cậu, cười, cô nghĩ nếu bây giờ hỏi cô vì sao lựa chọn ở bên cậu, có lẽ cô sẽ có đáp án, chỉ bằng động tác vừa rồi của cậu. Người khác đều cảm thấy cậu là người không đáng tin cậy, nhưng người đáng tin cậy có định nghĩa thế nào, là người bề ngoài nhìn vô cùng ngoan ngoãn? Nhưng rất nhiều ví dụ đều đã chứng minh, kiểu người đó sau lưng càng chơi lại càng hăng.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu, đã thích cảm giác đó rồi, chính là cậu chẳng thèm nói dối, chẳng thèm làm gì để lấy lòng người khác, lại càng coi nhẹ chuyện người khác xem thường hành vi của cậu, người như thế, có lẽ không nhận được sự khen ngợi từ mọi người, nhưng lại làm người ta an tâm, bởi vì người đó mãi mãi sẽ không ngấm đố kỵ phò bạn, hoặc là làm chuyện gì tổn thương bạn.

Hai người cười khanh khách trên mặt sân, Thẩm Đại Ngưng cởi giày, sau đó đỡ cậu đứng lên.

Cậu ngã rất đau, nhưng nam tử hán đại trượng phu, sao có thể kêu đau được, vì thế cậu chịu đựng.

“Nếu anh thật sự tàn phế, em có chăm sóc anh không?” Giang Thanh Dịch đột nhiên có chút xúc động.

“Nếu anh đủ yêu em, chẳng lẽ không phải là nên sợ liên lụy đến em mà lựa chọn rời đi để em đi tìm một người đàn ông xuất sắc hơn?” Kết quả sau khi cô tự ngẫm mấy giây.

“Thẩm Đại Ngưng.” Cậu véo cô một cái thật đau, cho tới khi đau đến mức nước mắt cô chuyển động quanh vành mắt.

Cảm giác khi Giang Thanh Dịch ở bên Thẩm Đại Ngưng, là thứ cảm giác không cần để ý đến giây phút tiếp theo, không cần suy nghĩ về tương lai, chỉ cần sống trong khoảnh khắc ấy, làm cậu có thứ cảm giác trầm mê không chân thực trong đó, nhưng cậu không thể phủ nhận, cậu rất thích. Lần đầu tiên cậu muốn tích toàn bộ tiền tiêu vặt của mình, sau đó mua quà cho cô, chỉ là để làm cô vui vẻ, dù rằng chưa hẳn cô đã vui, thậm chí còn thể nói ra lời khiến cậu cảm nín luôn.

Lần đầu tiên cậu tặng quà cô, Thẩm Đại Ngưng kêu lên – Anh là muốn thể hiện anh có tiền đến mức nào, để làm em tức giận anh không buông?

Phản ứng của cô, cậu mãi mãi không ngờ đến được, vì thế cuộc sống lúc nào cũng có sự chờ mong.

Thậm chí cậu còn nghĩ đến tương lai của hai người, cậu sẽ khiến bản thân mình trở nên ưu tú hơn, như vậy thì có thể đảm bảo rằng cô mãi mãi sống được theo cách mà cô muốn, cậu hi vọng cô mãi mãi có thể như thế, chứ không phải vì nguyên nhân này vì lý do nọ mà dần dần thay đổi quan điểm thay đổi hành vi của mình, cậu hi vọng cô mãi mãi muốn làm gì thì làm như vậy.

Thấm thoát, hai người hẹn hò đã được gần ba năm.

Khi đó Thẩm Đại Ngưng vừa mới vào lớp 10, Giang Thanh Dịch học lớp 12, Giang Thanh Dịch học lớp 12 rồi thì không thường xuyên trốn học như trước, cậu là người rất biết chơi đùa, nhưng cũng phân rõ cái gì mới là chuyện quan trọng nhất.

Cuối tuần, Thẩm Đại Ngưng hẹn cậu ra ngoài chèo thuyền.

Trước hôm đó, cậu đã không gặp cô nhiều ngày rồi, cô bị ốm, ở nhà mấy ngày. Thật ra cậu rất hoài nghi không biết cô ốm có nghiêm trọng như vậy không, bị ốm là rõ ràng, nhưng lấy cớ bị ốm để không đi học thì cũng chắc chắn được.

Địa điểm là một công viên nhỏ, bên trong có một chiếc hồ không được tính là lớn, bên cạnh hồ có vài chiếc thuyền nhỏ, giá thuê có mấy loại là năm đồng một giờ, mười đồng một giờ, mười lăm đồng một giờ, hai người thuê loại thuyền mười lăm đồng một giờ. Ở giữa hồ, có một mảnh đất năm mét vuông, đây là đích đến của hai người.

Dường như Thẩm Đại Ngưng chưa bao giờ im lặng như vậy, cậu cũng không để ý, hai tay cầm tay chèo khua nước, chỉ nghĩ là cô không muốn nói chuyện vì còn đang bị bệnh.

Thuyền chạy đến mảnh đất đó, hai người trèo lên, sau đó ngồi ở trên đó.

Thẩm Đại Ngưng nhìn bạn nhỏ đang chơi đùa, những người già đang vận động ở phía xa, “Giang Thanh Dịch, em rất cảm ơn anh đã ở bên em lâu như vậy, khoan dung em và thấu hiểu em nhiều như vậy, em cũng cảm thấy em rất may mắn vì có thể gặp được anh.”

Giang Thanh Dịch phát hiện cô không đứng lăm, “Em sao thế?” Bình thường cô tuyệt đối không thể nói ra những lời thế này.

“Không sao, chỉ là em không muốn tiếp tục hẹn hò với anh nữa.”

“Cái gì?”

“Chính là ý trên mặt chữ.” Cô nghiêm túc nhìn cậu, nhưng vẻ mặt không có gì thay đổi, “Giang Thanh Dịch, chúng ta chia tay đi!”

Vào giây phút ấy, thậm chí cô còn hoài nghi bản thân mình, là sức hấp dẫn của cậu với mình không đủ, hay là rốt cuộc mình thực sự không coi trọng chuyện đó, sao cô có thể không vui không buồn nói ra những lời như vậy nhỉ.

Cô vẫn luôn cảm thấy, tình thân mãi mãi xếp thứ nhất, sau đó là tình yêu và tình bạn, hai thứ này không phân được thứ nào quan trọng hơn, chỉ là có thể gặp được người xứng đáng hay không, nếu gặp được người xứng đáng thì sẽ quan trọng, không gặp được thì sẽ không quan trọng.

Cô ghét phiền toái, giống như khi gặp những sợi dây buộc thắt vào nhau, cô không có kiên nhẫn từ từ gỡ từng sợi dây ra, chỉ biết dùng kéo cắt nút thắt đó. So sánh với cái gọi là tình yêu, có lẽ cô lại càng không thích phiền toái hơn?

Cô nghiêm túc nhìn cậu, cảm thấy dừng ở đây cũng rất tốt, ai biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì chứ, hai người tuổi cũng không lớn, nói chuyện tương lai vốn cũng đã rất buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thẩm Đại Ngưng Giang Thanh Dịch

Thẩm Đại Ngưng cảm thấy thịnh vượng thế giới này sẽ xảy ra một vài chuyện khiến người ta cảm thấy vi diệu, cô bị ốm, chỉ là bệnh cảm bình thường thôi. Hôm đó phải đi học thì trời mưa, cô không muốn đi học, cô nói với mẹ không muốn đến trường. Vu Tử ngầm nghĩ, tự mình gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm của cô, nói cô bị ốm, ở nhà chữa bệnh, tạm thời không thể đi học. Thẩm Đại Ngưng cảm thấy mình cũng không nói dối, quả thật cô bị ốm mà, hơn nữa cũng không phải cô gọi điện cho cô giáo. Đêm hôm đó, cô cầm di động lướt qua nhiều diễn đàn, ma xui quỷ khiến cô lại vào một diễn đàn tiểu thuyết rất hot, bên trong có một bài đăng nhận được rất nhiều hồi âm. Chủ bài đăng đang hỏi về tình tiết trong bộ tiểu thuyết đó, rõ ràng là bạn thân, vẫn luôn là bạn tốt như vậy, sao có thể không biết tên của người mà đối phương thích chứ, vậy mà bạn tốt nhất và người mình yêu thầm lại ở bên nhau nữa.

Thẩm Đại Ngưng nhìn thấy bài đăng đó, điều mà cô nghĩ chính là – chuyện bạn chưa từng thấy, đừng đánh đồng rằng nó chưa từng xảy ra.

Mà ngày hôm sau, giữa trưa Thẩm Đại Ngưng mới về trường, cô đi lên cầu thang, vừa mới đứng trên hành lang, cô liền thấy Giang Thanh Dịch, không chỉ Giang Thanh Dịch, còn có Nhâm Y Lâm. Giang Thanh Dịch đưa hộp com cho Nhâm Y Lâm, rồi xoay người liền rời đi.

Thẩm Đại Ngưng đứng một lúc lâu, hình như cô từng nói trong điện thoại, bảo Giang Thanh Dịch mang com đến, có điều sau đó hai người lại cãi nhau một trận vì chuyện khác, cũng không nhớ gì đến com hộp nữa.

Trở lại lớp học, về mặt Nhâm Y Lâm khi cầm hộp com làm Thẩm Đại Ngưng cảm thấy rất kì lạ.

“Giang Thanh Dịch và cậu có quan hệ gì? Hai người nhìn qua rất thân thiết.”

“Chính là tớ đã từng nói với cậu đấy, người mà tớ thích từ nhỏ đến lớn.”

Câu trả lời đó làm Thẩm Đại Ngưng cảm thấy rất buồn cười, cô nhìn Nhâm Y Lâm đang cười ngọt ngào, vui đầu vào trên bàn. Thẩm Đại Ngưng ghét nhất hai loại tình yêu, một là tình yêu thầy trò, cô cảm thấy người làm gương tốt phải làm những việc có thể dùng để làm gương, chứ không phải làm vài chuyện không phù hợp với thân phận, một loại tình yêu khác là bạn bè cùng yêu một người đàn ông, có lẽ một người đoạt bạn trai của người khác, có lẽ không phải, nhưng nói ngắn gọn, kiểu tình cảm phức tạp đến mức làm tổn thương tế bào não, cô không thích.

Gần như theo bản năng, cô liền cảm thấy cô và Giang Thanh Dịch đi đến điểm chết rồi. Hơn nữa, thậm chí cô cảm thấy quyết định này ít nhiều không liên quan đến Nhâm Y Lâm, bởi vì cô muốn chia tay, vền vẹn là vì nội tâm cô có đường giới hạn, mà sau khi chia tay Giang Thanh Dịch, Giang Thanh Dịch và Nhâm Y Lâm có quan hệ gì đều không liên quan đến cô, cô cũng sẽ không can thiệp vào.

Nói chia tay với Giang Thanh Dịch, kết quả không phải quá lý tưởng, bởi vì Giang Thanh Dịch cảm thấy cô cố tình gây sự, đồng thời cũng không tán thành với quyết định của cô. Cô không để tâm, suy nghĩ của mình cô đã truyền đạt rồi, về phần Giang Thanh Dịch nghĩ thế nào làm thế nào, không liên quan đến cô. Thậm chí cô cảm thấy ngay cả mắc nợ mình cũng không, Giang Thanh Dịch quả thực đối với cô rất tốt, nhưng trong quá trình qua lại, nếu anh đã sẵn lòng ở bên cô, anh nhất định đã đạt được thứ gì đó từ cô, vậy rất công bằng.

Thẩm Đại Ngưng thường xuyên đi cùng Nhâm Y Lâm, bởi vậy dù Giang Thanh Dịch muốn nói chuyện với cô cũng không có cơ hội. Cô và Giang Thanh Dịch ở bên nhau lâu như vậy, hoặc ít hoặc nhiều anh cũng hiểu tính cách cô, nếu là chuyện giữa hai người họ, vậy tự bản thân họ giải quyết, không liên quan đến người bên ngoài, không cần thiết phải để người khác biết được.

Mà dần dần thái độ của Giang Thanh Dịch với Thẩm Đại Ngưng cũng có chút ác liệt, tuy rằng cô cảm thấy không quan trọng.

Mà khi ở cùng Nhâm Y Lâm, Nhâm Y Lâm sẽ nhắc tới Giang Thanh Dịch rất nhiều lần, hơn nữa còn phân tích đọc hiểu n lần mỗi hành vi của Giang Thanh Dịch, làm Thẩm Đại Ngưng không nhìn tiếp được nữa. Chẳng hạn như sau khi Giang Thanh Dịch chơi bóng rổ xong, bình thường sẽ ngồi ở chỗ bên phải, nhưng hôm nay lại ngồi ở bên trái, Nhâm Y Lâm sẽ hiểu thành hôm nay tâm tình Giang Thanh Dịch không tốt hoặc hôm nay anh chơi không tốt. Thẩm Đại Ngưng cảm thấy vô cùng cảm nín, không phải là chỗ bên phải bẩn chỗ bên trái sạch hơn sao, ở đâu ra nhiều nguyên nhân như vậy chứ.

Nhâm Y Lâm riu rít nói hết mọi chuyện về Giang Thanh Dịch, khiến Thẩm Đại Ngưng phục sát đất, cô thật sự không hiểu, một người nào có nhiều chỗ

để chú ý như vậy. Cả ngày Thẩm Đại Ngưng chú ý nhất chỉ là trưa nay ăn gì, đi gọi món gì, có cần phải đến trước quầy bảo mấy cô bên nhà bếp xào rau khác không nhỉ, chọn canh gì ăn với cơm, sau đó tối nay ăn gì, chỗ cổng trường hình như có vài quán đồ ăn vặt, có cần đi nếm thử không...

Có điều Thẩm Đại Ngưng hình như có thể hiểu được tình cảm của Nhâm Y Lâm, khi cô ôn nhậ kí của Thẩm Tây Nguyệt, Thẩm Đại Ngưng không có kiên nhẫn, ngay cả xem nhậ kí của Thẩm Tây Nguyệt cũng qua loa, cho dù xem qua, cô cũng thấy tên của Chu Thừa Trạch xuất hiện trong đó với tần suất lớn. Điều này làm cô bắt đầu tự hỏi, Chu Thừa Trạch đối với Thẩm Tây Nguyệt mà nói, rõ ràng chỉ là một người xa lạ, vì sao chị ấy lại chú ý đến một người xa lạ như thế chứ, để mặc một người xa lạ ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Đồng thời Thẩm Đại Ngưng cảm thấy tình cảm thật thần kì, cũng cảm thấy thật khó hiểu, lúc cô và Giang Thanh Dịch hẹn hò, cô cũng sẽ không nhớ anh, càng không hi vọng hai người thường xuyên gặp nhau, như thế sẽ khiến cô thấy phiền, cô cảm thấy tất cả đều nên có chừng có mực thôi, nên làm cái gì thì làm cái đó, chứ không phải bị người khác ảnh hưởng, có lẽ theo một góc độ nào đó mà nói, cô cảm thấy hẳn là cô ảnh hưởng tới người khác, chứ không phải để người khác ảnh hưởng tới mình.

Từ giây phút Thẩm Đại Ngưng chia tay với Giang Thanh Dịch, chính là thực sự chia tay, cô chưa bao giờ nghĩ muốn xoay chuyển gì. Về phần Nhâm Y Lâm, nếu có một ngày cô ấy chủ động hỏi mình, cô sẽ không nói dối một câu nào, nếu Nhâm Y Lâm không hỏi cũng không nhắc đến, cô cũng sẽ không chủ động nói về Giang Thanh Dịch, đây là thái độ sống của cô.

Năm lớp 11, Thẩm Đại Ngưng thôi học, cô chụp một bộ ảnh cho một tạp chí nào đó, những bức ảnh đó gây sốt trên mạng, có thể thanh thuần đến cực hạn, cũng có thể đủ xinh tươi đến cực điểm, lại có thể thanh xuân tung bay, những bức ảnh phong cách khác nhau, lại do cùng một cá nhân thể hiện ra.

Bởi vì bộ ảnh đó, Thẩm Đại Ngưng hoàn toàn nổi trên mạng, rồi nhờ vào vai khách mời trong một bộ phim, cô lại nổi ầm ầm. Cô chỉ xuất hiện ba phút ngắn ngủi trong bộ phim đó, nhưng để lại ấn tượng rất sâu sắc, tức thì được người ta gọi là bình hoa xinh đẹp nhất. Cô hoàn toàn tiến vào giới giải trí, bắt đầu tìm kiếm vị trí của mình, tiến lên thử nghiệm đủ thứ, trong lúc đó, cô không tiếp xúc với Giang Thanh Dịch, cũng không tiếp xúc với Nhâm Y Lâm.

Lại gặp Nhâm Y Lâm lần nữa, đã là khi Nhâm Y Lâm học hết cấp ba, bởi vì Thẩm Đại Ngưng đã đồng ý với Nhâm Y Lâm, sau khi kì thi vào đại học kết thúc, hai người cùng đi ăn mừng. Nhâm Y Lâm vừa đi qua chặng đường gian nan của kì thi đại học, vừa hưng phấn vừa cảm thấy đáng chát, giống như tất cả mọi khổ cực đều đã hết, ngày mà mình vẫn chờ mong đã đến, nhưng sau khi ngày này đến, ngược lại không phấn khởi như trong tưởng tượng của mình.

Nhâm Y Lâm và Thẩm Đại Ngưng ngồi ở trong căn phòng KTV, Nhâm Y Lâm vừa thi đại học xong, hơn nữa cô đã tra đáp án trên mạng, cô rất có lòng tin rằng mình có thể hoàn thành giấc mộng của mình, chỉ còn chờ lúc biết điểm và lúc điền nguyện vọng nữa thôi.

“Tớ sẽ điền Đại học Minh Giang.” Trong tay Nhâm Y Lâm cầm một chai rượu, cô uống một ngụm, sắc mặt đỏ ửng nhìn Thẩm Đại Ngưng.

“Vì sao?” Thẩm Đại Ngưng uể oải ngồi trên sofa, ngọn đèn xoay tròn trong phòng được bật lên, từng đốm màu xoay quanh phòng, thêm phần cảm giác mộng ảo và không thực tế.

“Anh ấy ở đó mà, đơn giản vậy thôi.”

Thẩm Đại Ngưng hí hóp, mới nhớ tới người Nhâm Y Lâm nói đến là Giang Thanh Dịch, điều này làm cô hơi tò mò, “Vì sao phải làm vậy? Để người khác ảnh hưởng cuộc đời mình.” Cô không hiểu, cuộc đời mình không phải nên là chính mình làm chủ vì mình sao, sao lại quyết định cuộc đời mình vì người khác.

Nhâm Y Lâm liếc mắt nhìn cô một cái, “Cậu không hiểu được sự tốt đẹp trong đó đâu, vì một người làm những chuyện như vậy, bản thân mình sẽ rất vui vẻ, thứ cảm giác ấy rất kì diệu.”

Thẩm Đại Ngưng lắc chai đồ uống trên bàn, rồi lắc đầu, “Vậy cậu nói sai rồi.” Khi ánh mắt Nhâm Y Lâm nhìn qua, cô mới tiếp tục mở miệng: “Cậu thế này không gọi là làm vì người khác, cậu cố gắng học tập, sau đó thành tích tăng lên rõ rệt, thậm chí có thể đỗ Đại học Minh Giang, tất cả những chuyện này, đều là tự bản thân cậu muốn làm, cậu có thể nói là cậu bị người nào đó ảnh hưởng, nhưng không thể nói là làm việc này vì ai, bởi vì người được lợi hay gặp hại đều là bản thân cậu, người khác sẽ không nhận được thứ gì từ những chuyện cậu đã làm.”

Rõ ràng Nhâm Y Lâm ngẩn ra, qua một lúc mới phản ứng lại, muốn phản bác, hình như lại không phản bác được, bởi vì dường như Giang Thanh Dịch chưa từng nhận được thứ gì từ những chuyện cô làm.

“Được rồi, là tớ cam tâm tình nguyện.”

Thẩm Đại Ngưng cười, không nói nữa.

Nhâm Y Lâm cắn môi, “Nhưng cùng với cam tâm tình nguyện, tớ cũng rất vui vẻ nữa, không phải cậu nói nên cố hết sức làm những chuyện khiến mình vui vẻ sao?”

Thẩm Đại Ngưng gật đầu, “Chỉ cần bản thân cậu thấy được, vậy là được.” Cô nghĩ Đại học Minh Giang quả thực không tồi, Nhâm Y Lâm lựa chọn đại học đó cũng không tính là thiệt, dường như cũng không có gì ngăn cản cả. Và lại chuyện của người khác, cho dù là bố mẹ cũng không nên can thiệp quá nhiều, hướng chỉ là bạn bè, chuyện của mình vốn nên tự mình làm chủ.

Thẩm Đại Ngưng chia tay Nhâm Y Lâm xong, thật không ngờ rằng mình sẽ gặp Giang Thanh Dịch, dường như anh đã thay đổi, có lẽ là bởi vì cao lớn hơn, nhìn qua có thêm vài phần khí chất và đẹp trai.

Giang Thanh Dịch đi từng bước một về phía cô.

“Thật khéo ha.” Giang Thanh Dịch như cười như không nhìn cô.

Không hiểu sao, Thẩm Đại Ngưng biết anh cố ý ở đây chờ mình, nhưng anh lại không biểu hiện ra ngoài, bởi vì anh có lòng kiêu ngạo của anh.

“Không khéo, em định rời đi rồi. Anh tiếp tục chơi đi, em đi trước.”

“Thẩm Đại Ngưng.” Anh đứng trước mặt cô, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng khi thật sự thấy cô, dường như lại không biết nên nói gì mới tốt, anh oán niệm, anh không cam lòng, thậm chí còn nghĩ nếu anh vẫn không xuất hiện, cô sẽ chủ động trở lại bên cạnh mình, nhưng không có, vậy mà cô chẳng làm gì cả.

Cô nhìn anh, ánh mắt tĩnh lặng như nước, dường như không có gì để nói với anh.

Rõ ràng hai người chia tay đã nhiều năm, thời gian hẹn hò cũng đã trôi qua rất lâu rồi, nhưng tất cả lại giống như chỉ mới ngày hôm qua.

“Vì sao chia tay với anh?” Anh nhìn cô, có lẽ muốn nhận được đáp án, có lẽ chỉ là muốn giữ cô lại lâu hơn một lát.

Cô nghiêng đầu tự hỏi vấn đề này, nghĩ đến trên mạng người khác nói nếu hai người không ở bên nhau, chính là bởi vì không đủ yêu, lúc cô đọc được thì cảm thấy người nói câu đó nhất định là người theo chủ nghĩa lý tưởng, bởi vì vấn đề trong hiện thực quá nhiều, từ trước tới nay yêu không phải vạn năng, cũng không có ma lực giống như trong tưởng tượng của rất nhiều người.

“Có lẽ, bởi vì em không đủ thích anh?” Cô không xác định được, rồi ngay lập tức lại cảm thấy buồn cười, “Có gì hay để hỏi đâu, chia tay với anh là bởi vì không đề tâm đến anh, đối với một người không đề tâm, anh hà tất phải lãng phí thời gian chứ!”

Cô xoay người rời đi, trong lòng thầm nhắm lộ trình gần nhất của mình.

Mà Giang Thanh Dịch còn đang chờ mong cô quay đầu lại, lòng càng ngày càng lạnh.

Thẩm Đại Ngưng vẫn bị vây trong trạng thái nửa bận rộn, hơn nữa cô tương đối lười, không quá thích ra khỏi cửa, vì thế mối liên hệ với Nhâm Y Lâm ít nhiều có chút xa cách, nhưng rất nhanh chóng, khoảng cách này đã được xích gần lại. Bởi vì Nhâm Y Lâm gọi điện rất nhiều cho Thẩm Đại Ngưng, nói với Thẩm Đại Ngưng những chuyện cô gặp phải ở trường, mà trong đó cái tên La Tâm Du xuất hiện rất nhiều lần.

Lúc đầu khi Nhâm Y Lâm nhắc tới La Tâm Du, Thẩm Đại Ngưng vẫn chưa quá để ý, bởi vì nữ sinh nhảm vào nhau, nguyên nhân phần lớn là đồ kị hoặc mấy chuyện vụn vặt, huyết hải thâm thù thực sự ít lại càng ít. Nhưng khi Nhâm Y Lâm nhắc tới La Tâm Du hết lần này tới lần khác, Thẩm Đại Ngưng cảm thấy không đúng lắm, vì thế thừa dịp có thời gian rảnh, Thẩm Đại Ngưng tới Đại học Minh Giang.

Thẩm Đại Ngưng trước là tới tìm La Tâm Du.

Thẩm Đại Ngưng có thể tận dụng nhiều quan hệ, tìm được La Tâm Du ngon ơ.

Vì thế trong căn phòng nào đó, Thẩm Đại Ngưng nhìn thấy La Tâm Du. Ngoại hình của La Tâm Du không tồi, hơn nữa thuộc kiểu người biết ưu điểm của mình, biết nên ăn mặc như thế nào để làm bản thân mình nhìn càng thêm xinh đẹp, càng thêm dễ chịu.

Thẩm Đại Ngưng vừa nhìn thấy La Tâm Du, cô đã nghĩ, đây là một nữ sinh tương đối thông minh.

“Nhâm Y Lâm bảo cô tới?” La Tâm Du ngồi xuống, hừ cười một tiếng, người vô dụng mới muốn gọi người giúp đỡ, cô ta vừa mới sử dụng chút khí lực, Nhâm Y Lâm đã không chống đỡ nổi rồi?

“Không phải.” Thẩm Đại Ngưng nhìn La Tâm Du, “Chỉ là muốn biết cô là thần thánh phương nào thôi.”

Sắc mặt La Tâm Du rất lạnh, “Nói đi, cô muốn làm gì?”

“Giờ thủ đoạn bắt nạt người khác, cô cảm thấy cô rất hưng phấn?”

“Cũng được.”

“La Tâm Du, tốt nhất cô nên biết một chuyện, cô không có ai chống lưng.” Sắc mặt Thẩm Đại Ngưng hơi lạnh, La Tâm Du không có ai chống lưng là sự thật, mấy bạn học bình thường thương xót cô ta lẽ nào có thể sẵn sàng đắc tội ai đó vì cô ta? Chắc chắn sẽ không.

“Uy hiếp tôi?”

“Lời nói là vậy, tự giải quyết ổn thỏa đi.” Thẩm Đại Ngưng đứng dậy, không muốn lãng phí thời gian của mình thêm nữa, nếu La Tâm Du đủ thông minh, nên biết đừng trêu chọc Nhâm Y Lâm nữa, nếu không cô cũng không nói chơi đâu. Quyền thế, là thứ bị rất nhiều người khinh bỉ, buồn cười ở chỗ hữu dụng nhất lại chính là nó.

Sắc mặt La Tâm Du cực kì khó coi.

Thẩm Đại Ngưng đương nhiên phải đi gặp Nhâm Y Lâm, cô không chỉ mời Nhâm Y Lâm đi ăn bữa cơm đất nhất, cùng nhau phi nhỏ La Tâm Du, còn khuyên Nhâm Y Lâm, loại người đó không đáng để mình tức giận.

“Biết cô ta là loại người đó rồi, đừng tiếp xúc với cô ta nữa.” Thẩm Đại Ngưng ăn cơm xong, nhìn người đối diện.

“Dựa vào cái gì, cậu không biết cô ta buồn nôn thế nào đâu...”

“Người buồn nôn như vậy, việc gì cậu phải lãng phí thời gian của mình trên người cô ta chứ?”

Nhâm Y Lâm bĩu môi, “Được rồi...” Trong lòng cô lại nghĩ xem phải đối phó với La Tâm Du như thế nào, tốt nhất là có thể nhìn thấy La Tâm Du khóc trước mặt mình ấy.

Sau khi Thẩm Đại Ngưng chia tay Nhâm Y Lâm, lại một lần nữa cô nhìn thấy Giang Thanh Dịch, lần này cô không trốn tránh Giang Thanh Dịch giống như mấy lần trước. Anh đối với cô mà nói, đã sớm trở thành một người đi qua trong quá khứ rồi, có điều hôm nay cô có chuyện muốn nói với anh.

Cô ngồi vào trong xe của Giang Thanh Dịch.

“Giang Thanh Dịch, anh không cảm thấy Y Lâm ở trước mặt anh lâu như vậy có vấn đề sao?” Cô thấy rất lạ, lâu như vậy, sao chút thái độ anh cũng không thể hiện ra thế.

“Có vấn đề chỗ nào?” Giang Thanh Dịch phản nộ, không dễ dàng gì cô mới gặp anh, vậy mà lại nói đến chuyện của người khác.

“Anh không biết cậu ấy thích anh?” Thẩm Đại Ngưng dứt khoát nói thẳng.

Giang Thanh Dịch cười, “Thật xin lỗi nhé, trước hôm nay, anh thật đúng là không biết.”

Cô nhìn anh, ánh mắt sắc bén.

Vốn Giang Thanh Dịch không muốn giải thích, nhưng lại vẫn giải thích, “Lúc cô ấy ở cạnh anh, có khác gì bọn Minh Từ chứ? Không phải là nên nói thì nói, nên cười thì cười à, anh không phát hiện cô ấy có gì với anh... Có phải em nhìn nhầm rồi không, thật ra cô ấy thích Minh Từ.”

Ngay cả một câu dư thừa Thẩm Đại Ngưng cũng không muốn nói, thế này rốt cuộc là thế nào vậy.

Cô lắc đầu, định xuống xe.

Giang Thanh Dịch giữ cô lại, “Em đừng đi, rốt cuộc anh có chỗ nào không tốt, em lại muốn đối xử với anh như vậy... Thẩm Đại Ngưng, em để tay lên ngực tự hỏi xem, rốt cuộc anh có chỗ nào không tốt, em nói xem.”

“Chỗ nào anh cũng tốt cả, chỉ là... em cảm thấy anh thật ấu trĩ.”

Cô xuống xe.

Giang Thanh Dịch đuổi theo, kéo cô không cho cô đi, cô cảm thấy cảm nín luôn, ngẫm nghĩ, “Giang Thanh Dịch, em ghét La Tâm Du, anh hiểu ý em rồi chứ?”

Anh vẫn kéo tay cô, “Anh giúp em, sau đó em sẽ chấp nhận anh?”

Cô bỏ tay anh ra, cô cũng không đồng ý.

Khi Nhâm Y Lâm khóc lóc trong điện thoại nói Giang Thanh Dịch vậy mà lại theo đuổi La Tâm Du, Thẩm Đại Ngưng trực tiếp gọi điện cho Giang Thanh Dịch, quả thực là có bệnh mà.

Lý do của Giang Thanh Dịch rất đường hoàng, anh muốn theo đuổi La Tâm Du, sau đó đá cô ta, không phải là cho La Tâm Du một bài học rồi sao? Hơn nữa anh làm vậy, còn có thể khiến Nhâm Y Lâm hết hi vọng nữa, anh rất nghiêm túc, anh và Nhâm Y Lâm lớn lên cùng nhau, đã nhiều năm như vậy, muốn có tình yêu thì đã sớm có rồi, mà anh đối xử với cô ấy như em gái vậy, anh không làm được chuyện hẹn Nhâm Y Lâm ra ngoài để nói rõ ngọn ngành, chỉ có thể như thế, anh theo đuổi La Tâm Du, như vậy thì Nhâm Y Lâm cũng nên biết là phải từ bỏ, cho dù bây giờ đau lòng một chút, nhưng cũng tốt cho cô ấy sau này.

Ma xui quỷ khiến, vậy mà Thẩm Đại Ngưng lại cảm thấy những lời Giang Thanh Dịch nói rất có lý.

Chỉ là điều cô nghĩ chính là, Giang Thanh Dịch làm vậy, có lẽ Nhâm Y Lâm phát hiện Giang Thanh Dịch không có cảm giác gì với cậu ấy, cậu ấy sẽ từ bỏ. Hoặc là, vì Nhâm Y Lâm từ bỏ, Giang Thanh Dịch sẽ phát hiện người vốn theo đuổi mình lại không theo đuổi nữa, có lẽ sẽ phát hiện ý nghĩa đặc biệt của Nhâm Y Lâm. Bất luận là phát triển theo hướng nào, đều rất tốt.

Thẩm Đại Ngưng vẫn luôn cảm thấy, đáp án là tốt hay xấu đều được, bởi vì ít nhất còn có kết quả, sợ là sợ thế nào cũng không có kết quả.

Có điều khi Thẩm Đại Ngưng gặp lại Nhâm Y Lâm lần nữa, cô đã biết là không tốt.

Nhâm Y Lâm không ngừng mắng La Tâm Du, hoàn toàn không oán giận Giang Thanh Dịch một chút nào.

“Y Lâm, cậu có nghĩ tới không, bởi vì cậu ở bên cạnh anh ấy quá lâu rồi, anh ấy dường thành thói quen, cho nên không nhìn thấy sự tồn tại của cậu...”

“Sao thế được, mỗi ngày tớ đều ở bên cạnh anh ấy, sao anh ấy không nhìn thấy sự tồn tại của tớ được chứ. Anh ấy là bị người ta mê hoặc thôi.”

“Được rồi, tớ chỉ đoán thôi.” Thẩm Đại Ngưng thờ dãi, “Nếu, tớ nói là nếu, cậu trả giá tất cả, vẫn không nhận được hồi báo, cậu làm nhiều như vậy, anh ấy vẫn không đáp lại cậu, vậy cậu sẽ thế nào?”

Dường như Nhâm Y Lâm chưa từng nghĩ đến vấn đề này, “Như vậy... không sao cả, trong quá trình này tớ đã nhận được niềm vui, vậy là được rồi.”

Thẩm Đại Ngưng đột nhiên cảm thấy mình đã sai.

Đúng vậy, trên thế giới này có rất nhiều đôi tình nhân, lúc chia tay hận rằng đối phương không chết luôn đi, chỉ là vì kết quả không như ý, vì thế phủ định tất cả giữa hai người, bao gồm cả sự ngọt ngào, niềm hạnh phúc và tất cả những thứ tốt đẹp. Vì sao phải dùng kết quả để phủ định quá trình chứ, nếu trong quá trình nhận được niềm vui cùng sự thỏa mãn, đó cũng đã là một chặng đường đi tuyệt vời rồi.

“Cậu đúng.”

Nhâm Y Lâm đột nhiên vui vẻ hẳn lên, cảm thấy mình làm rất tốt.

Chuyện xảy ra sau đó, làm mọi người trở tay không kịp. Khoảng thời gian đó Thẩm Đại Ngưng vẫn luôn rất bận, chờ đến khi cô biết tất cả mọi chuyện thì mọi sự đã rồi, La Tâm Du bị người ta làm hại, người xuống tay là Nhâm Y Lâm, tất cả mọi người đều đang mắng nhiếc chỉ trích Nhâm Y Lâm. Nghiêm trọng hơn chính là Tô Tuyệt qua đời, Nhâm Y Lâm cũng rời đi.

Thẩm Đại Ngưng giận gần chết, cãi nhau một trận to với Giang Thanh Dịch, cô dùng quan hệ trong nhà mình, loại bỏ công việc mà La Tâm Du đã tìm được.

Sau đó, Thẩm Đại Ngưng vẫn không nhìn thấy Nhâm Y Lâm, dù rằng cô vẫn một mực không ngừng tìm kiếm cậu ấy.

Rời xa một người, thật ra có thể thích ứng được rất tốt, bất luận là người yêu hay là bạn bè. Ngoại trừ có đôi lúc Thẩm Đại Ngưng sẽ nhớ đến Nhâm Y Lâm, nhưng nhiều hơn chính là cô cố gắng sống, cô mãi mãi cũng không muốn tự bạc đãi mình. Sự nghiệp của cô dần đi vào quỹ đạo, mà cô nghe nói Giang Thanh Dịch hình như cũng càng ngày càng tốt, chỉ là cô cũng không có ý quan tâm đến.

Sau đó cô và Chu Thừa Trạch quay phim cùng nhau, cô và Chu Thừa Trạch có con, tất cả truyền thông đều đưa tin về chuyện giữa cô và Chu Thừa Trạch, mà hôn sự của hai người, rất nhanh chóng được lên kế hoạch.

Mấy ngày trước khi kết hôn, cô ở nhà, lại nhận được điện thoại của Giang Thanh Dịch, anh bảo cô ra ngoài.

Thẩm Đại Ngưng cảm thấy khó hiểu, cho đến khi anh mở tính năng gọi video, bảo cô nhìn anh, anh đang đứng trong mưa, anh nói nếu cô không ra, anh sẽ không rời đi.

Thẩm Đại Ngưng đi xuống, anh quả nhiên đang đứng trong mưa.

“Thẩm Đại Ngưng, có phải từ trước đến nay em chưa từng yêu anh?” Mưa dội xuống mặt anh, nhưng ánh mắt anh, sáng rực như thế. Anh nghĩ mình đã biết được đáp án, nếu cô yêu anh, sao không để tâm đến anh như thế chứ, thậm chí lợi dụng anh để đối phó La Tâm Du, sau đó thờ ơ với tất cả mọi thứ về anh, bao năm như vậy, có lẽ anh làm những chuyện như thế, trong mắt cô anh chính là tên đại ngốc.

“Phải.” Cô thân nhiên nhìn anh, rồi nở nụ cười.

Ban đầu cô đối với anh, hẳn là có kiểu thích của mấy thiếu nữ, sau đó khi cô nói chia tay, cô liền thực sự xoay người, không còn nghĩ tới anh, về sau lại thật sự không còn chút tình cảm gì, vì thế thật sự không yêu, không có một chút yêu nào.

Anh cũng cười, cô thật sự tàn nhẫn, thà lấy một người xa lạ, cũng không bằng lòng ở bên anh. Thà ở bên một người đàn ông lớn tuổi như vậy, cũng không ở bên anh.

Cô nói anh ấu trĩ, hiện giờ anh dốc sức phấn đấu, tạo ra giá trị của bản thân. Anh muốn nói rốt cuộc mình đã làm bao nhiêu chuyện, nhưng cuối cùng mới phát hiện, đều không có ý nghĩa, bởi vì anh có nói nhiều hơn nữa, cũng sẽ không ảnh hưởng tới cô một chút nào.

Thẩm Đại Ngưng nhìn anh, hình như bao năm như vậy, lần đầu tiên cô chăm chú nhìn anh như thế. Cô đột nhiên phát hiện, giây phút này, cô cảm động, cô chưa bao giờ nghĩ tình cảm của anh với mình có thể nghiêm túc bao lâu, nhưng anh kiên trì bao năm như vậy, con người chứ không phải cây cỏ, sao có thể vô tình. Chỉ là xin lỗi, cô đã sớm từ bỏ rồi, hơn nữa chưa bao giờ có ý định quay đầu lại.

Cô buông ô xuống, bởi vì trong lòng cô, người đàn ông này đáng để cô dầm mưa cùng.

Cô đi đến trước mặt anh, cho anh một chiếc ôm, giống như một nghi thức ly biệt.

Cô nói khẽ bên tai anh, “Giang Thanh Dịch, anh xứng với một cô gái tốt hơn.” Cô lùi về sau, sau đó xoay người, cuối cùng rời đi.

Giang Thanh Dịch nhìn bóng lưng cô, hiện giờ cô đã trở thành cô dâu của người khác, anh sẽ không chúc phúc cô, cũng sẽ không nguyên rủa cô, bởi vì bắt đầu từ giờ phút này, cô chỉ là một người con gái mà anh từng thích, chỉ là từng thích mà thôi.

From Bụi: ở chương này, trong bản gốc Lục Xu dùng Tô Y Lâm, nhưng bản thân mình thấy dùng Nhâm Y Lâm hợp lí hơn nên mình đã đổi từ Tô Y Lâm sang Nhâm Y Lâm, nói rõ để nếu mọi người tình cờ thấy bản Trung hoặc bản convert thì sẽ không phải thắc mắc vì sự khác nhau đó.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: La Tâm Du

La Tâm Du sinh sống trong một sơn thôn nhỏ rất nghèo khó rất bần cùng, đứng trước nhà, có thể nhìn thấy từng mảng núi, bầu bạn bên quãng thời gian trưởng thành của cô quanh năm là cỏ dại, mỗi độ xuân về cỏ dại mọc che kín con đường đi duy nhất. Nếu bảo La Tâm Du dùng những việc mình trải qua đánh giá mình của năm ấy, vậy nhất định là cực kì ngu dại, bởi vì cô của hồi mấy tuổi, khi nghe nói đến người thành phố, suy nghĩ trong lòng sẽ là thế này:

Không hái những loại thảo dược này đi bán, không trồng các loại hoa màu, mấy người thành phố đó đều là thần tiên sao? Không phải đều phải đói bụng à?

Trẻ con trong thành phố không biết nấu cơm? Họ ngốc nghếch nghiêm trọng vậy sao?

Bắt đầu từ lúc năm tuổi, La Tâm Du đã giống như những đứa trẻ lớn lên ở vùng núi này, hiểu chuyện sớm, giúp đỡ chuyện trong nhà sớm. Bàn ghế trong nhà rất thấp, chỉ chống mấy tảng đá lên để tạo thành, cô của ngày còn nhỏ xíu, đã sớm biết tự mình nấu cơm, tự mình nấu thức ăn, sau đó làm ra một bữa cơm thơm phức từ trong căn phòng đầy khói dầu. Cô cảm thấy bản thân mình rất giỏi, có thể tưới nước cho khóm rau đang trồng, có thể hái được một bó cải xanh mon môn rất to, lúc rảnh rỗi còn có thể hái được rất nhiều rau dại về, cùng với rất nhiều cây tòi rừng thơm thơm. Cô vẫn luôn cảm thấy cuộc sống như vậy không có gì không đúng cả, dù rằng mỗi ngày cô chỉ cùng bố sống nương tựa vào nhau.

Sau đó bố bị bệnh, bệnh rất nặng, cô lo lắng hơn ai hết, bởi vì cô biết, nếu bố mất, vậy cô thực sự chỉ còn lại một mình. Cô ở trước giường bệnh của bố, lại một lần nữa nghe được cái tên quen thuộc đó – Tô Tuyết. Cái tên đó đối với cô mà nói, cũng không xa lạ, bởi vì bố nhắc đến bên tai rồi mắng nhiếc không biết bao nhiêu lần rồi. Cô không nói với bố, ngược với việc bố bảo cô nhớ kí người phụ nữ ác độc đó, cô tò mò nhiều hơn, tò mò người phụ nữ đó có đáng về thế nào. Ở trước giường bệnh của bố, nguyện vọng của cô được thỏa mãn, bởi vì bố lấy ra bức ảnh đen trắng đã sập ổ vàng, bố chỉ vào bức ảnh đó và nói, đó chính là mẹ cô, cũng là kẻ thù của cô.

Bố vừa ho, vừa nói với cô, người phụ nữ đó cầm tiền trong nhà đi rồi lén lút chạy ra ngoài như thế nào, trong nhà vốn đã rất nghèo, toàn bộ số tiền bố tích góp được từ ngày còn trẻ đều đã dùng để mua người phụ nữ đó về thành vợ bố, khi Tô Tuyết chạy trốn, La Tâm Du mới chỉ 9 tháng tuổi, nhưng người phụ nữ đó cứ chạy trốn như vậy, vứt bỏ cái nhà này.

Đó là lần đầu tiên trong lòng La Tâm Du có nỗi hận, cô hận người phụ nữ đã vứt bỏ cô, nếu Tô Tuyết không trốn đi, cô sẽ không sống đáng thương đến vậy, người phụ nữ đó chạy trốn chỉ là để được sống cuộc sống hạnh phúc hơn, bỏ lại hai bố con cô ở đây. Bố ho ra máu, sau đó dần từng chữ nói với cô, người phụ nữ đã vứt bỏ hai người họ đáng hận thế nào, trong mắt bố có sự oán hận đậm đặc hơn, giống như nếu Tô Tuyết ở trước mặt bố, bố sẽ hận không thể ăn thịt uống máu của người phụ nữ đó, nhưng hiển nhiên bố không có cơ hội ấy, bởi vì không lâu sau bố qua đời, vì thế La Tâm Du hoàn toàn chỉ còn một mình.

Tang lễ của bố rất đơn giản, bởi vì trong thôn vốn chẳng có bao nhiêu người. Lúc bố mất, La Tâm Du vẫn chưa quá đau lòng, cô là người biết rõ nhất bệnh tình của bố, mỗi ngày bố đều ho, còn ho ra máu nữa, hơn nữa vì đau mà mặt méo xệch. Cô nghĩ, bố cứ đi như vậy, cũng là một sự giải thoát khỏi đau khổ. Chỉ là trong khoảnh khắc quan tài của bố được chôn xuống, cô đột nhiên khóc lớn, bởi vì khi đó cô thực sự hiểu được một chuyện, bố cô đã rời đi rồi, bố cô đã chết rồi, trên thế giới này có lẽ cô thật sự chỉ còn một mình, không còn ai đối tốt với cô vô điều kiện nữa.

Bố qua đời, La Tâm Du đi theo cô họ, bởi vì cô họ là người thân duy nhất có quan hệ huyết thống với cô. Cô có thể biết được, cô họ cũng không muốn nhận cô, nhưng chẳng có cách nào, cô chỉ có một mình, nếu cô họ không nhận cô, cô thật sự chẳng còn gì cả. Nhà của cô họ cũng không giàu, có điều tốt hơn nhà cô rất nhiều. La Tâm Du chịu khó trước sau như một, giặt quần áo nấu cơm chẻ củi, cô làm hết, cô chỉ sợ cô họ và chú ghét cô. Cô cũng học được rất nhiều, chẳng hạn như không xới đến bát cơm thứ hai, cho nên lúc xới cơm, cô luôn ép bát cơm xuống. Cô họ có ba con trai hai con gái, nếu cô dám xới thêm một bát, sắc mặt cô họ sẽ rất khó coi.

Khi La Tâm Du học tiểu học, lần đầu tiên cô có khái niệm người thành phố, bởi vì thầy cô giáo có kiến thức về thành phố đến cỡ vũ họ phải học tập cho tốt, sau đó rời khỏi vùng núi này. Khi đó La Tâm Du nghĩ, vì sao nhất định phải rời khỏi vùng núi này chứ, ở đây có gì không tốt? Mà giấc mơ đầu tiên

trong cuộc đời cô, không phải muốn báo thù, không phải muốn đến thành phố, chỉ vẹn vẹn là muốn trở thành bà chủ cửa hàng, ở đó cô có thể tự do tự tại ăn rất nhiều thứ mà cô thích.

La Tâm Du học rất chịu khó, nguyên nhân ban đầu là những bạn nhỏ ở đây đều nhận thức đúng một đạo lý – tri thức thay đổi vận mệnh, giống như nếu không cố gắng học tập, vậy chính là vứt bỏ cuộc đời mình. Cô chịu khó, cũng rất cố gắng, thành tích đương nhiên rất không tồi. Thầy giáo của cô rất thích cô, đó là một người đàn ông diện mạo bình thường không có gì đặc biệt, từ lời thầy giáo nói, La Tâm Du biết thêm càng nhiều điều về thế giới bên ngoài, nơi đó sầm uất náo nhiệt, muôn màu muôn vẻ, nơi nơi đều là nhà cao tầng, lần đầu tiên, cô rất muốn đi mở mang kiến thức xem thế giới mà mình chưa bao giờ tiếp xúc là như thế nào.

Học xong tiểu học, cô họ và chú không muốn để cô đi học tiếp. Bởi vì học tiểu học được miễn phí, nhưng học cấp hai phải nộp phí, trường cấp hai ở nơi rất xa, chỉ có thể học nội trú, vậy thì lại là một khoản tiền nữa. La Tâm Du rất buồn phiền, mà người giải quyết nỗi buồn phiền của cô là thầy giáo đó, thầy giáo ôn hòa đến son thôn nghèo khó này dạy học sẵn lòng đảm nhận tất cả phí tổn của cô.

Sau khi vào cấp hai, La Tâm Du càng thêm cố gắng, cô không muốn không có cách nào hồi báo sự đánh đổi của thầy giáo, lần đầu tiên cô cảm thấy, điều duy nhất có thể chống đỡ để mình có thể rời khỏi vùng núi này chỉ có học tập, chỉ có một con đường duy nhất đó thôi.

Ba năm cấp hai chăm chỉ học tập không ỷ lại, cô là người cố gắng nhất, cũng là người có thành tích tốt nhất, khi cô dùng thành tích đứng đầu toàn khối tiến vào một trường cấp ba trọng điểm, cô đưa phiếu điểm của mình cho thầy giáo năm đó của cô. Thầy giáo nhìn thấy thành tích của cô, mắt hơi đỏ lên.

La Tâm Du dùng thành tích tốt tiến vào trường cấp ba đó, trường cấp ba đó rất có tiếng, bởi vì bên trong chỉ có hai kiểu người, một là thành tích vô cùng xuất sắc, hai là trong nhà rất có tiền, chỉ có hai kiểu người đó mới có thể vào được ngôi trường ấy. La Tâm Du là kiểu người trước, hơn nữa học phí ba năm học của cô được miễn phí hoàn toàn, đồng thời cô còn được nhận thêm chút trợ cấp.

La Tâm Du tiếp tục nỗ lực học tập, không bám víu vào ai, cũng không tiếp xúc với đám con nhà giàu. Tuy rằng cô biết rõ, bản thân mình rất tự ti, cô cảm thấy suy nghĩ trước đây của mình rất buồn cười, người khác không biết nấu cơm giặt giũ, là bởi vì họ chính là hoàng tử công chúa, mà cô thì mang phận nô bộc. Cô ngày càng cố gắng học tập, chỉ muốn chứng minh bản thân mình, có điều bất luận cô cố gắng cỡ nào, thành tích vẫn quanh quẩn trong top 100, rốt cuộc không thể tiến lên được, hơn nữa cô không muốn tụt xuống, cạnh tranh ở đây rất khốc liệt, khiến cô mỗi ngày chỉ lo nghĩ đến thành tích, chỉ nỗ lực vì thành tích.

Năm lớp 12, cô gặp được người mà cô nghĩ cả đời này cô không thể gặp được.

Đó là ở cổng trường, người phụ nữ đó cả người khoác lên trang phục tao nhã đi xuống từ trên xe, tay bà ta nắm tay một cô gái, người phụ nữ nói gì đó với cô gái, rõ ràng cô gái không muốn nghe.

Tô Tuyết?

Trong lòng La Tâm Du giống như có chỗ nào đó bùng lên, đó là Tô Tuyết, là mẹ cô?

Đêm hôm đó, La Tâm Du mất ngủ, hình ảnh đó hiện lên vô số lần trong đầu cô, người phụ nữ tao nhã nắm tay một cô gái khác, hình ảnh đó khiến cô vô cùng khó chịu.

Tô Tuyết sống rất tốt, có con gái, còn có một ông chồng có tiền. Đối lập với cuộc sống của Tô Tuyết, La Tâm Du cô phải sống cuộc sống không bằng gia súc.

Nhưng người phụ nữ đó là mẹ cô, cô rất muốn biết, rốt cuộc có phải người phụ nữ đó có nỗi khổ tâm nào đó nên bỏ lại cô, hay là đúng như lời bố nói.

Cô chờ rất lâu, bởi vì cô chú ý đến Nhâm Y Lâm rất lâu, cô biết, ngày hợp phụ huynh của Nhâm Y Lâm, Tô Tuyết nhất định sẽ đến, vì ngày đó, cô vẫn luôn chuẩn bị sẵn sàng.

Hợp phụ huynh xong, cô ngăn Tô Tuyết lại, muốn nói chuyện với Tô Tuyết, cô căng thẳng đến mức chân tay run rẩy.

“Con là La Tâm Du.” Cô sợ hãi nhìn người phụ nữ trước mặt, đây là mẹ cô, người phụ nữ trong bức ảnh khác xa người trước mặt khiến cô như bị thụi cho một cú.

Tên của cô, là Tô Tuyết tự mình đặt.

Tô Tuyết nhìn thấy cô, lại chỉ cười lạnh, “Tôi không quen cháu.”

Một câu nói lạnh băng như vậy, hoàn toàn đánh tan sự ấm áp cuối cùng trong lòng La Tâm Du với mẹ. Tô Tuyết bảo cô cút xa một chút, cũng cách xa Y Lâm một chút, nói cô thấp hèn, nói cô ghê tởm.

Khoảnh khắc đó, La Tâm Du đã biết, trước đây cô không có mẹ, sau này cũng không có. Tô Tuyết nói cô ghê tởm, vậy cô không ngại ghê tởm cho bà ta nhìn xem, cái gì mới thực sự gọi là ghê tởm.

La Tâm Du không tham gia kì thi vào đại học năm đó, mà ra ngoài làm việc, cô dùng thời gian hơn một năm cố gắng làm việc, hơn nữa còn vừa làm vừa ôn tập kiến thức của ba năm cấp 3, cô bỏ đề thi đại học mấy năm gần đây ra làm hết, cô đánh giá thành tích của mình có thể hơn mức điểm chuẩn rất nhiều.

Cô tự kiếm tiền học đại học cho bản thân mình, cũng về ngôi trường đó thì, hơn nữa còn cùng đợt với Nhâm Y Lâm.

Cô đổ vào trường đại học mà Nhâm Y Lâm muốn học, thậm chí dùng rất nhiều biện pháp đi nghe ngóng về sở thích của Nhâm Y Lâm, đến cuối cùng, cô học cùng trường đại học với Nhâm Y Lâm, cũng cùng ngành, thậm chí cùng một lớp.

Lúc học đại học, cô cố ý nhằm vào Nhâm Y Lâm mọi nơi mọi lúc, để tất cả mọi người biết Nhâm Y Lâm là dạng người tùy hứng lại hám lợi nhỏ, đồng thời có tính cách hiếu thắng, rất khó ở chung. Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ đành chịu của Nhâm Y Lâm, La Tâm Du liền cảm thấy trong lòng mình rất sáng khoái.

Cho đến khi Giang Thanh Dịch theo đuổi cô, lúc ấy, La Tâm Du biết Giang Thanh Dịch không thích mình, nhưng cô rất hưởng thụ sự theo đuổi của Giang Thanh Dịch, nhất là khi Nhâm Y Lâm nói điên lên hết lần này đến lần khác, sắm vai kẻ bốc đồng hết lần này đến lần khác. La Tâm Du thậm chí còn nghĩ, nếu Giang Thanh Dịch thực sự thích mình, không hẳn không phải một kiểu hạnh phúc, nhưng cô biết là không thể, cô chú ý tới Nhâm Y Lâm rất lâu rồi, trong lúc vô tình thấy Nhâm Y Lâm gặp Thẩm Đại Ngưng, sau đó Giang Thanh Dịch ngăn Thẩm Đại Ngưng lại, đã biết được người Giang Thanh Dịch thích chính là Thẩm Đại Ngưng, điều này khiến La Tâm Du từng thâm vui vẻ rất lâu. Cô rất lý trí, tuy cô cảm thấy có hứng thú với kiểu nam sinh như Giang Thanh Dịch, nhưng cô lại lý trí biết Giang Thanh Dịch không hẹn hò ai lâu như vậy, sao có thể đột nhiên thích mình được.

Cô lợi dụng sự theo đuổi của Giang Thanh Dịch, chỉ cần cô không chấp nhận, như vậy thì Giang Thanh Dịch sẽ theo đuổi lâu hơn một chút, Nhâm Y Lâm sẽ ngày càng phẫn nộ, từ đó làm ra chuyện điên rồ. Thời gian trước cô mở đường để ấn tượng về Nhâm Y Lâm trong mắt mọi người xấu đi rất nhiều, bởi vậy khi tin tức Nhâm Y Lâm gọi người đến muốn hại cô, không ai hoài nghi cả, họ đều cảm thấy Nhâm Y Lâm sẽ làm ra được chuyện như vậy.

Tất cả đều như cô mong muốn, cô hủy hoại Nhâm Y Lâm.

La Tâm Du gần như không thể đợi được để gặp Tô Tuyết, muốn xem phản ứng của Tô Tuyết. Cô chưa bao giờ hi vọng xa vời Tô Tuyết có thể yêu thương mình hơn, cũng không cầu mong xa vời Tô Tuyết có thể cho cô điều kiện sống thật tốt, cô chỉ muốn để Tô Tuyết nhìn cô, mang dáng vẻ của một người mẹ bình thường, không hơn, điều đó rất khó sao?

Cô gặp Tô Tuyết ở bệnh viện, cô muốn nhìn thấy Tô Tuyết hối hận, nhìn thấy Tô Tuyết đau khổ.

Tôi Tuyết nói với cô là, bà mãi mãi chỉ có một con gái là Y Lâm, mãi mãi.

Tô Tuyết hận sự tồn tại của La Tâm Du, lúc đầu là hận ở chỗ bà vốn cố gắng học tập, thậm chí có cơ hội vào đại học, nhưng khi về nhà vào hôm nghỉ, bà lại bị bố mẹ bán cho một người đàn ông trong núi, quả thực là buồn cười, mỗi ngày đều sống không xong, những ngày tháng ấy với Tô Tuyết mà nói, quả thực chính là ác mộng. Cho đến khi sinh La Tâm Du ra, người đàn ông đó rốt cuộc cũng nói lòng cảnh giác, Tô Tuyết trốn đi, bắt đầu từ khoảnh khắc đó, Tô Tuyết không có ý định có mối liên hệ gì với quá khứ nữa, bao gồm cả bố mẹ đã bán bà đi. Hiện giờ Tô Tuyết hận sự tồn tại của La Tâm Du, bà không muốn để chồng biết đến sự tồn tại của La Tâm Du, không muốn phá hủy gia đình yên ấm bây giờ. Gặp Nhâm Tông Diệu, bà rất quý trọng, đó mới là cuộc sống – cuộc sống nên được quý trọng.

La Tâm Du nhìn dáng vẻ của Tô Tuyết, cô đã biết, thứ mà lòng cô chờ mong, cô mãi mãi sẽ không nhận được, cô là sự tồn tại ghê tởm mà Tô Tuyết hận không thể lاپ tức chùi đi.

La Tâm Du nở nụ cười, “Không phải bà yêu thương con gái bà sao? Biết vì sao con gái bà đột nhiên biến thành dáng vẻ hiện giờ không? Tôi nói cho bà biết, tất cả đều bởi vì bà đó, bởi vì tôi ghê tởm bà, tôi sẽ hủy hoại người bà yêu thương nhất. Tôi nói cho bà biết, tất cả đều là tôi cố ý, cố ý tính kế Nhâm Y Lâm, sau đó kết quả bà cũng thấy rồi đấy nhì, cô ta trở thành tội phạm... Ha ha, xúi giục người khác phạm tội, còn âm ỉ như vậy, tất cả mọi người đều biết bà sinh ra đứa con gái như thế? Không phải bà chỉ có một con gái sao, xem dáng vẻ của con gái bà kia... Chỉ vì Nhâm Y Lâm là con gái bà thôi, cho nên tôi mới làm những chuyện này, có phải rất đau khổ không, có phải rất khó chịu không. Đều là bà gây ra, nhìn xem bà hại con gái bà thậm chí đến mức nào kia, đời này cô ta đều phải đeo tiếng xấu trên lưng, đời này đều bị đâm chọc sau lưng, đời này người ta đều biết cô ta đã làm những chuyện ghê tởm như vậy... Ha ha...”

Tô Tuyết ôm ngực, không nói nên lời.

Khỏe miệng La Tâm Du nhếch lên, đau khổ vậy à, nhưng bản thân mình lại chẳng quá vui vẻ được.

Sắc mặt Tô Tuyết trắng bệch, La Tâm Du tốt bụng ấn chuông, sau đó rời đi.

Lúc tin tức Tô Tuyết đã chết truyền đến, tay La Tâm Du đang cầm chén đột nhiên như không còn sức lực, cô đổ về sau, lại cúi đầu khóc nức lên. Cô làm mẹ cô tức chết, nhưng cô chẳng hề vui vẻ, có điều cô không hối hận một chút nào.

Công việc thực tập cô tìm không còn, bản thân cô cũng không để tâm, vẫn làm thêm như cũ, học bài như cũ. Nhưng mấy anh họ và cô họ của cô không buông tha cô, nói hiện giờ cô bắt đầu kiếm tiền được rồi, hẳn là phải gánh vác chuyện trong nhà, nói họ nuôi cô mỗi năm tiêu tốn bao nhiêu tiền, La Tâm Du chỉ cảm thấy buồn cười.

Bởi vì mấy anh họ gây chuyện, La Tâm Du gửi tất cả số tiền mình tích góp được từ việc làm thêm cho người thầy năm đó. Cô viết một bức thư cho thầy, số tiền này hi vọng thầy giáo cầm lấy rồi đi chụp ảnh cưới, cô biết thầy giáo và bạn gái vì tiếc tiền nên lúc kết hôn không chụp ảnh cưới, cô hi vọng thầy giáo có thể cho cô nhà một sự ngạc nhiên.

La Tâm Du gửi tiền xong, cô khóc, đó là sự thuần khiết cuối cùng của cuộc đời cô.

Bản thân cô biết mình sa đọa, thật sự sa đọa. Cô mang theo tất thảy ác ý mà nhìn thế giới này.

Khi người khác khen ngợi trẻ em miền núi hiểu chuyện biết bao, cô chỉ cười lạnh. Hiểu chuyện như vậy, đều là bị bức bách, chẳng qua là nghèo khổ, không còn cách nào mà thôi. Cô cảm thấy rất buồn cười, ưu điểm của trẻ em miền núi, cũng giống như nhốt người ta vào trong một căn phòng, vứt mấy cái bánh bao vài cái bánh mì vào, sau khi người ta ăn sạch bánh bao và bánh mì, một vài khán giả đứng đó khen ngợi người ở bên trong quý trọng lương thực biết bao, không lãng phí một chút nào cả, ha ha!

Chẳng qua là điều kiện kém mà thôi, đàn ông đi ra từ vùng núi, vào đến thành phố rồi có tiền, nên nuôi tình nhân thì tiếp tục nuôi, nên tiếp tục bao dưỡng tiểu tam thì tiếp tục bao dưỡng. Cái gì mà có phẩm chất đạo đức với không có phẩm chất đạo đức chứ, đều là bị bức mà ra.

Mà La Tâm Du cô, hoàn toàn biến thành loại người mà người khác căm ghét, cô làm tình nhân của người ta, mỗi ngày ăn chơi tiệc tùng, mua quần áo đẹp, dù sao cũng có đàn ông sẵn lòng nuôi rồi, về phần lòng tự tôn mà người ta nói, bản thân cô không bận tâm. Cô có tiền thì đưa cho cô họ, không có tiền thì coi như chẳng sao hết, sau đó ngày qua ngày lại càng sa đọa.

Cô nghĩ, có lẽ Tô Tuyết mất đúng rồi, cô quả nhiên là một sự tồn tại ghê tởm.

Lúc Giang Thanh Dịch chạy tới, chỗ đó đã có rất nhiều người vây quanh, một vài người đang dò xét xem có nên báo cảnh sát không, chỉ là mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không ai báo cả. Giang Thanh Dịch nhìn thấy nhiều người như vậy, lập tức trở nên lo lắng, nhanh chóng chạy tới, sau đó liền thấy Tô Y Lâm và La Tâm Du đang đánh nhau.

Lớp trang điểm đậm của La Tâm Du nhoe nhoét, anh cũng không biết được đó là ai, chỉ là khi nhìn thấy hình như trên người Tô Y Lâm có vết thương, anh lập tức kéo Tô Y Lâm qua, ôm cô vào trong lòng, bởi vì anh có thể cảm nhận được, giờ phút này, cô khó chịu đến mức nào.

Những người vây xem nghị luận sôi nổi, sau đó như bưng bình, hóa ra là trò hai nữ tranh một nam.

Mắt Tô Y Lâm rất đỏ, nước mắt rơi xuống, rồi lại không có chút đáng về muốn khóc nào. Giang Thanh Dịch lập tức bế cô lên, sau đó đặt cô vào trong xe, anh lái xe đến bệnh viện, anh sợ trên người cô có thương tích, vẫn nhanh chóng đến bệnh viện thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Lúc Thẩm Đại Ngưng tỉnh lại, đầu đã không còn choáng váng nữa, cả người vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái, giống như mỗi một tế bào đều đã khôi phục sức sống vậy. Cô nghiêng đầu nhìn sang bên tay phải mình, trên đó còn cấm kim, nối liền với bình nước biển đang treo trên cao, cô nhìn chất lỏng trong bình, còn lại không nhiều lắm. Lúc này cô mới nghiêm túc đánh giá căn phòng này, bình thường không có gì đặc biệt, có mùi thuốc khử trùng nhân nhạ. Cô quay qua, liền nhìn thấy Chu Thừa Trạch ngồi trên ghế ở bên cạnh, chiếc ghế là ghế tạm thời, kéo ra có thể tạo thành chiếc giường đơn, hẳn là bệnh viện cung cấp cho người nhà đến chăm sóc bệnh nhân, màu sắc là màu lam đậm, bởi vì thời gian sử dụng quá lâu, có vài chỗ còn bị bay màu, đồng thời cũng có thể đủ để cảm thấy được chiếc ghế đó cũng không quá sạch sẽ.

Anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, anh mặc áo len đen và quần kaki nên khiến anh trông thoải mái hơn rất nhiều, mắt anh khẽ nhắm, có thể cảm nhận được lông mi anh vừa dày vừa dài, lông mi của anh mang đến cho người ta một thứ cảm giác sạch sẽ và khỏe mạnh, chứ không giống như mấy nữ sinh dùng đủ phương pháp để lông mi dài ra, tuy rằng quả thật có dài ra, nhưng sẽ cảm thấy không tự nhiên, thậm chí sẽ cảm thấy nhìn không thoải mái. Anh ngồi lặng im, làm Thẩm Đại Ngưng phải nghiêng đầu nhìn anh.

Cô lại nhớ tới bộ phim bối cảnh Thượng Hải cũ mà anh từng đóng, năm ấy sau khi xem xong bộ phim đó, cô còn từng tìm hiểu thông tin về bộ phim đó trên mạng. Mà trên mạng anh được đánh giá rất cao trong bộ phim đó, diễn xuất cũng được khẳng định thêm, nhờ vào bộ phim đó anh cũng nhận được danh hiệu Ảnh đế lần thứ ba trong sự nghiệp. Có điều khi đó cô không hiểu, vai diễn mà Chu Thừa Trạch đóng trong bộ phim đó cuối cùng từ bỏ tình yêu, lựa chọn thứ khác, không ai chất vấn gì với lựa chọn của anh ta. Đó là lần đầu tiên Thẩm Đại Ngưng cảm thấy bất công, đàn ông coi tình yêu là thứ yếu thì đúng đấy, thì đương nhiên. Mà phụ nữ, nếu không xếp tình yêu không xếp chồng con lên vị trí thứ nhất, thì lại bị rất nhiều người cho là không đúng, dựa vào cái gì chứ?

Dựa vào cái gì mà đàn ông có thể muốn làm gì thì làm, còn phụ nữ thì phải tuân thủ từng bước để trở thành một người phụ nữ tốt? Đó là lần đầu tiên cô có suy nghĩ cô chấp như thế, cô sẽ sống cuộc sống tùy ý một cách đường đường chính chính, đừng ai nghĩ tới việc chi phối cô.

Cô đột nhiên cười khẽ, có lẽ là cười vì suy nghĩ trước kia.

Chu Thừa Trạch cử động, anh mở mắt, quay đầu qua, liền đối diện với đôi mắt đang đánh giá của cô. Nếu là người khác, lúc này có lẽ sẽ cảm thấy xấu hổ, sau đó lảng tránh ánh mắt đi, nhưng Thẩm Đại Ngưng thì không. Có điều ánh mắt cô có chút thay đổi, ban đầu là không mang theo cảm xúc gì ~ sắc thái đánh giá, hiện giờ trong mắt lại có một chút thái độ không nghiêm túc và trêu tức.

Cô đương nhiên nhớ rõ anh đưa cô đến bệnh viện, hơn nữa còn rất gấp gáp.

Cô không thích nằm nhìn anh như vậy, rõ ràng anh đang ngồi, nhưng lại khiến cô có thứ cảm giác bị nhìn xuống, vì thế cô chậm rãi ngồi dậy, vẫn dáng vẻ biếng nhác ngồi như không ngồi giống trước, cô quay đầu nhìn anh rồi cười, “Anh rất rảnh ha!”

Vậy mà lại chạy tới, cũng không biết là toan tính gì nữa.

Chu Thừa Trạch đánh giá cô, thấy ánh mắt cô sáng ngời, biết sức khỏe cô đã hồi phục, nếu cô không thoải mái, mắt luôn nửa híp nửa mở, không có chút tinh thần nào, “Trở nên thông minh rồi, chuyện này cũng bị em nhìn ra.”

Thẩm Đại Ngưng nhìn anh đầy nghi hoặc, nếu anh vì quyền nuôi nấng Mura Nhỏ mà đến đây kiểm chuyện, vậy điều đó ở trong dự kiến của cô, nhưng hình như anh không đề cập đến chuyện đó, anh tới đây là vì chuyện khác? Cô cảm thấy mình hoàn toàn không đoán ra, nếu hai người chưa ly hôn, cô còn có thể đoán là để ly hôn với cô nên anh đến đây gây sự, nhưng hiện giờ hai người đã sớm ly hôn rồi, anh đến đây là để làm gì?

“Tôi vẫn luôn rất thông minh!” Cô nâng cằm, trong giọng nói có chút thờ ơ, “Là anh đưa tôi tới bệnh viện nhỉ? Ấy da, sao không biết xấu hổ vậy chứ, dù sao lúc anh đưa tôi tới bệnh viện, không thể tránh khỏi có ‘tiếp xúc da thịt’, sao anh không nghĩ cho bạn gái anh thế hả! À tôi biết rồi, cô ta rất độ lượng, anh vẫn luôn thích sự độ lượng và cái vẻ đoan trang của cô ta mà.”

Cô cười ha ha, đương nhiên trông giả dối vô cùng.

Chu Thừa Trạch mỉm cười, “Cảm ơn em đã nhắc nhở tôi, đáng lẽ nửa đường tôi phải ném em từ trên xe xuống mới phải.”

Thẩm Đại Ngưng lập tức trừng mắt nhìn anh, mà anh thì mang vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô.

Cô tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, quay đầu qua không muốn nhìn thấy anh nữa, nhưng rồi lại không muốn thua trận, a ha, người phụ nữ đó còn chưa ở trước mặt, anh ta đã bảo vệ đến như vậy, cô mới chỉ hơi châm chọc thôi đấy.

“Cảm ơn anh đã không ném tôi từ trên xe xuống.”

“Không cần khách khí.”

Cô cảm thấy trong lòng buồn phiền đến hoảng hốt, từ từ làm nguôi bớt nỗi buồn phiền xong, cô mới quay đầu lại nhìn anh, “Hôm qua anh ở đây cùng tôi một đêm? Thật không biết nên khen anh có phong độ có đạo đức tốt hay là nên cảm thấy đáng buồn thay người phụ nữ hiện tại của anh nữa đây, cảm giác ở cùng một người phụ nữ khác tốt đến vậy cơ? Muốn tôi gọi điện báo tin cho người phụ nữ kia không, gọi cô ta tới đón người?”

Chu Thừa Trạch khề nhưu mầy, hiện giờ cô giống như con mèo nhỏ bị người ta chọc vào, cho nên sẽ muốn cho đối phương biết tay, điều cô muốn cũng không phải là làm đối phương bị thương, mà là để người ta biết cô không dễ chọc vào. Trước kia sao anh không phát hiện cô vô cùng trẻ con như vậy nhỉ.

“Cần tôi cho em mượn di động không?” Anh nhìn cô rất chân thành.

Giờ phút này Thẩm Đại Ngưng thật sự bị chọc tức đến không biết nên nói gì, cô chỉ có một loại cảm giác, chính là lúc chơi cờ, bị đối phương “chiếu tướng”, nhưng căn bản cô không biết chơi cờ có được không, có thể có thứ cảm giác đó cũng thật sự là thấy say say rồi.

“Ai cần cái di động củi bắp của anh?” Cô trừng mắt lườm anh, ngay sau đó lại nhớ tới điều gì, khôi phục lại vẻ mặt cũ, “Tôi biết rồi, hiện giờ Liễu Tư Ngôn đặt toàn bộ sự chú ý lên người anh, vì thế anh bắt đầu thờ ơ với sự tồn tại của cô ta, dù sao thì cô ta sẽ không rời đi, vì thế anh không cần quá quan tâm đến. Cho nên anh tới đây là để cùng tôi tiếp tục tiền duyên? Cũng phải ha, đàn ông các anh luôn như vậy, bên cạnh có một người, trong tim có một người, trong lòng ngực lại có một người nữa, mãi mãi sẽ không chê phụ nữ quá nhiều, mãi mãi đều cảm thấy vẫn còn ít ấy.”

Nói xong cô ngoác tay, bảo anh đến gần.

Chu Thừa Trạch híp mắt nhìn cô, thấy động tác của cô, điều anh nghĩ trong lòng cũng là đòi này bảo cô học cái gọi là chín chắn hẳn là cũng không không thể, anh phối hợp đứng lên, đi đến trước mặt cô, đồng thời nhướn mày, có ý khiêu khích.

Cô bảo anh cúi đầu, cô ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng mở miệng: “Giấu Liễu Tư Ngôn tới tìm tôi, có phải cảm thấy rất kích thích không? Cũng đúng, dù sao cũng có phải lần đầu tiên anh giấu cô ta vụng trộm đâu, cảm giác của lần đầu tiên rất thích ha, cho nên bây giờ anh cũng muốn có lần thứ hai?”

Trong ánh mắt cô có vẻ suy tính, chỉ cần anh dám trả lời một câu phải hoặc dùng hành động thể hiện, vậy động tác nào của cô có thể đẩy anh tàn nhẫn hơn nhỉ? Tốt nhất là đập vào cái gì ấy, làm anh đau một chút.

Anh nghe được lời cô nói, cảm xúc vẫn bị ảnh hưởng một chút. Rõ ràng biết cô cố ý khiến anh không thoải mái, nhưng lại không thể phản bác, dùng phương thức tầm thường nhất vạch trần suy nghĩ chân thật nhất sâu trong nội tâm của một người, đây rốt cuộc được coi là sai hay đúng?

Anh thu tâm tình lại, chống lại ánh mắt cô, “Tôi có chuyện khác muốn nói.”

Anh trở nên nghiêm túc, khiến cô ngừng vục mấy giấy, rồi cũng định bụng chăm chú lắng nghe.

“Nước truyền hết rồi.” Lúc này anh đứng lên, đứng vô cùng nghiêm chỉnh.

Thẩm Đại Ngưng bị những lời này của anh làm cho tức điên, cô quay đầu lại nhìn, anh cũng không nói dối. Cô thở gấp đầy tức giận, cảm giác đó giống như hồi trước vậy, cô ngồi cùng Tô Y Lâm, hôm đó là thứ sáu, trước khi tan học, Tô Y Lâm kéo cô lại, nghiêm trang muốn nói với cô một bí mật, Thẩm Đại Ngưng chăm chú lắng nghe, Tô Y Lâm nói đầu ra đây: “Hôm nay là thứ sáu.” Cô đơ ra mấy giây rồi mới phản ứng lại, bí mật mà Tô Y Lâm nói chính là hôm nay là thứ sáu, nháy mắt đó, cô muốn bùng cháy.

Cô ngồi hậm hực, không làm người khác nổi điên lên, ngược lại lại khiến bản thân mình khó chịu.

Chu Thừa Trạch cười lắc đầu, “Tôi lấy xuống hộ em hay là gọi y tá...” Anh nhìn thấy ánh mắt không kiên nhẫn của cô, lập tức ngừng lại, “Vẫn là gọi y tá thì hơn.”

Cô nhìn anh đi ấn chuông điện, tiếc anh, “Anh không phải người à, chuyện nhỏ như thế cũng không làm được? Mỗi ngày bệnh viện có biết bao bệnh nhân, y tá phải chăm sóc nhiều bệnh nhân như vậy, sao có thể làm phiền người khác vì một chuyện nhỏ như vậy chứ hả.”

Chu Thừa Trạch thu tay lại, đi đến bên kia giường bệnh, lấy một cây tăm bông y tế từ trong túi tăm bông đặt trên đầu giường, sau đó trong nháy mắt lúc gỡ kim ra, anh dùng tăm bông đè lên trên chỗ bị kim đâm.

Thẩm Đại Ngưng muốn châm chọc anh mấy câu, nhưng anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào chỗ bị kim đâm. Sức khỏe cô thật ra coi như khá tốt, có điều một khi bị va đập hoặc bị tiêm, tay sẽ xanh tím một mảng lớn, không phải quá đau, chỉ là nhìn thấy thì rất dọa người. Cô im lặng nhìn anh, hơi cúi đầu, muốn nhìn rõ cảm xúc trong mắt anh giờ phút này là gì, là đau lòng hay là gì khác...

Bỗng nhiên cô nghĩ đến, hiện giờ anh là người của người khác, là người đàn ông của người khác.

Cô đột ngột thu tay về, động tác quá mạnh, tay vốn không đau, nhưng bởi vì động tác này nên thành ra đau đến mức cô phải xuyt xoa một tiếng. Mà Chu Thừa Trạch cũng có vẻ hơi ngạc nhiên.

Cô cảm thấy động tác của mình cũng có chút kì dị, thật lạ, cô có thể nói với anh mấy lời lớn mật vượt quá chừng mực, chế nhạo anh hoặc quấy rối anh, nhưng một khi trong lòng cô có suy nghĩ khác, vậy thì cô không thể làm gì được, có lẽ đây là cái gọi là có tật giật mình? Không có suy nghĩ, vì thế làm gì cũng chẳng sao, có suy nghĩ... vậy suy nghĩ chính là xiềng xích trói buộc hành vi.

“Tôi không sao cả...” Nửa sau câu nói là “anh có thể đi rồi”, cô đang do dự có nên nói ra không, cô thu hồi tâm tình muốn trêu tức lại, theo mạch suy nghĩ thông thường suy xét đến quan hệ hiện giờ của hai người. Cô bị bệnh, anh đưa cô đến bệnh viện, còn chăm sóc cô một đêm, bất luận theo góc độ của bên nào, cô đều nên cảm ơn anh.

Di động của Chu Thừa Trạch vang lên, vì thế cô không cần tự ngẩng xem sau đó mình nên nói gì.

Anh cầm di động đi ra ngoài, sắc mặt không có gì thay đổi, cô lại cảm thấy có phần nghiêm túc. Cô nhìn bóng lưng anh ra khỏi phòng bệnh, đoán xem ai gọi điện cho anh, suy nghĩ đầu tiên trong đầu cô là Liễu Tư Ngôn. Nhưng cô lại cảm thấy có chút không có khả năng, nếu là Liễu Tư Ngôn, anh nên vui vẻ mới đúng, có điều cũng không nhất định, đâu ai quy định những người yêu nhau thì phải vui vẻ nhận điện thoại của đối phương chứ.

Cô ngồi vô cùng buồn chán, thử kiểm tra một chút, hít thở bình thường, tế bào não bình thường, cơ thể bình thường, hình như không nên tiếp tục ở lại bệnh viện mới phải. Cô đứng lên, định đi toilet, nà xui quỳ khiến, cô không vào toilet, mà đi tới cửa phòng bệnh, hé cửa, ngó đầu ra.

Anh đứng cách đó không xa, đưa lưng về phía cô.

“Xin lỗi.”

Cô nghe được anh nói vậy, một câu rất đơn giản, rồi lại như hàm chứa rất nhiều thứ, giống như phiền muộn, cũng giống như một quyết định sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ.

Sau đó anh không nói thêm câu nào nữa, dường như một mực nghe đối phương nói, một lát sau thì cúp điện thoại.

Lúc này Chu Thừa Trạch đột nhiên quay đầu, đúng lúc chạm phải ánh nhìn lên lút của Thẩm Đại Ngưng. Thẩm Đại Ngưng hơi đứng hình, ngay sau đó cô dường như hoàng đứng ra, trên mặt có nét cười kiểu “ý tưởng chợt đến”, vì cô đã nghĩ ra biện pháp hay ho để giải quyết tình cảnh xấu hổ này, “Đúng lúc tôi muốn đi hỏi y tá xem tôi có thể xuất viện ngay không.”

Ánh mắt của Chu Thừa Trạch dạo trên người cô mấy lần, “Em có thể bấm chuông.”

“Ồ đúng nhỉ, cảm ơn đã nhắc nhở nhé.” Cô gãi gãi đầu.

Chu Thừa Trạch đi tới, dường như lại thờ dài, cuối cùng vẫn không nói gì.

Cô tựa vào cửa, không di chuyển, “Vừa rồi ai gọi điện đến vậy?”

Anh đi thẳng vào phòng bệnh, sau đó lấy đồ đạc không được tính là quá nhiều của cô, không định trả lời cô.

Cô nhìn động tác của anh, “Thế này là làm gì vậy?”

“Em không về đoàn phim à?” Anh lấy đồ xong, mới giải thích: “Năm tạm một đêm mà thôi, không làm thủ tục nhập viện, bao giờ em thấy thoải mái hơn một chút thì có thể đi luôn.”

“Chờ một chút.” Cô liếc mắt nhìn anh đang muốn rời đi, sau đó đóng cửa, nhốt Chu Thừa Trạch ở bên ngoài, sau đó vội vàng vàng phi vào toilet.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi không hiểu, vì sao nhiều người cứ rối rắm chuyện đúng hay sai như vậy. Trong mắt tôi, bạn cảm thấy đó là đúng, vậy thì đúng cũng được, bạn cho rằng đó là sai, vậy thì sai cũng được, vì sao nhất định phải yêu cầu người khác đều phải lấy tiêu chuẩn của bạn để làm chuẩn chứ, nếu phản bác, nếu không ủng hộ, ngay lập tức có thể quy thành nhân phẩm hoặc tam quan có vấn đề, tôi cảm thấy chẳng thể hiểu nổi. Khi một người không phạm tội hoặc không vi phạm đạo đức nghiêm trọng, tôi nghiêng về việc dùng “tôi thích người này” và “tôi ghét người này” hơn, bởi vì con người có rất nhiều mặt, bạn nhìn thấy khuyết điểm của anh ta nên ghét anh ta, người thích anh ta cũng chỉ phát hiện ưu điểm của anh ta rồi thích anh ta, những thứ này không mâu thuẫn, bởi vì góc độ nhìn nhận khác nhau mà thôi.

Đúng hay sai, tôi cảm thấy không quan trọng, bởi vì suy nghĩ của người này sẽ không giống suy nghĩ của người kia, tôi hi vọng mỗi suy nghĩ đều nhận được sự tôn trọng.

Thẩm Đại Ngưng mặc sức làm bữa làm bãi, cho nên thời niên thiếu cô ấy mất đi Giang Thanh Dịch, sau đó kiểu tính cách tùy hứng đó khiến hôn nhân của cô ấy thất bại, con gái không dính lấy mẹ, đây là mất mát của cô ấy. Những điều này tôi đã viết rất rõ ràng rồi, không đúng, là hiện ra rất rõ ràng, nhưng không ai nhìn thấy được. Mỗi kiểu tính cách, đều có được và mất tương ứng.

Tô Y Lâm trước đây cũng giống vậy, mặc sức làm bữa làm bãi, cho nên chuyện năm đó, đó là mất mát của cô ấy, thứ mà cô ấy có được là sự bao dung của người nhà với cô ấy, cùng với sự quý trọng sau này.

Giang Thanh Dịch ngày còn trẻ cũng như thế, anh không có được Thẩm Đại Ngưng dù anh đã trả giá rất nhiều, rồi sau này ở bên Tô Y Lâm, anh mãi mãi cũng không có được tình yêu toàn tâm toàn ý của Tô Y Lâm, đó là mất mát của anh.

Chu Thừa Trạch vì chuyện lạc bước, mất đi Liễu Tư Ngôn, đây là mất mát của anh, cũng bao gồm sự suy tính thiệt hơn của anh khi chung sống với Thẩm Đại Ngưng, đây cũng là mất mát của anh.

Liễu Tư Ngôn vì một chuyện nhỏ lúc trước, vô tình dẫn tới cái chết của Thẩm Tây Nguyệt, do đó mới có chuyện Chu Thừa Trạch rời đi, đây là mất mát của cô ấy.

La Tâm Du vì nỗi hận trong nội tâm về chuyện gia đình, mãi mãi mất đi tình thân và tất cả những thứ liên quan, đây là mất mát của cô ấy.

Bộ truyện này, tôi muốn phơi bày ra những con người khác nhau, những cuộc đời khác nhau, đúng sai thích ghét, người đọc tự mình biết rõ, tôi vẫn chưa thiên vị ai (ý là trên câu chữ, còn sự thiên vị trong nội tâm thì không đáng trách), dùng câu chữ phô bày ra, lời họ nói chuyện họ làm, do chính tính cách của họ quyết định, chứ không phải là từ tôi. Trong truyện có rất nhiều thái độ, nhiều hơn chính là thái độ của bản thân nhân vật, xin đừng gộp vào trên người tác giả, mỗi bộ truyện đều có thể đại biểu cho quan điểm của tác giả, vậy tác giả đó nhất định là kẻ điên rồi, bởi vì nhiều bộ truyện như vậy, không phải là tâm thần phân liệt rồi sao?

Viết truyện lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy mệt, tôi không muốn viết truyện để lấy lòng ai, bởi vì như thế sẽ mất đi dự tính ban đầu khi viết, nhưng lần này, tôi cảm thấy bản thân mình thật sự rất mệt. Bởi vì những thứ mà tôi muốn biểu đạt, không ai thấy rõ ràng, rất nhiều người chỉ sẵn lòng lựa chọn thấy thứ mà họ muốn nhìn thấy, một khi không như ý, ngay lập tức quy rằng người viết là tôi có vấn đề.

Truyện chắc chắn sẽ được viết xong, thật có lỗi, để những ai vẫn chờ đợi phải lo lắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch đi thẳng về khách sạn, lúc này Thẩm Đại Ngưng tinh thần sáng khoái, ngay cả lúc bước đi cũng có phần hoạt bát bay nhảy. Khi hai người trở lại khách sạn, liền phát hiện bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ đang chơi đến quên trời quên đất, nhóc con dùng đất sét Chu Thừa Trạch mang đến nặn đủ loại động vật nhỏ, có điều không ra ngô ra khoai gì cả, Chu Tiểu Ngừ cầm nắm đất trên tay nghịch nghịch, nói với A Lan đây là “ngựa”, A Lan ở đó khen Mưa Nhỏ nặn thật sự rất giống, khen đến mức Mưa Nhỏ như mở cờ trong bụng.

Thẩm Đại Ngưng nhìn thứ mà con gái nặn thành, đỡ trán, lập tức nhìn về phía Chu Thừa Trạch, “Chắc chắn là di truyền gen của anh.”

Chu Thừa Trạch nhìn cô mấy giây, từ tốn mở miệng: “Không phải em nói tôi và em không có quan hệ gì sao?” Đã không có quan hệ gì, con gái cô còn di truyền gen của anh được à.

Thẩm Đại Ngưng sờ sờ mũi, không phải nói càng già trí nhớ càng kém sao, cô thuận miệng nói thôi mà, anh lại còn có thể nhớ rõ ràng như thế nữa, “Tôi đã từng nói thế à? Chắc chắn do anh già, nhớ nhầm đây.”

Chu Thừa Trạch không nhìn cô, giống như đại nhân độ lượng không so đo với cô, lập tức nhìn về phía bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ. Lúc này Chu Tiểu Ngừ đang đứng lên từ trên mặt đất, người nhóc con rất nhỏ, vì thể động tác đứng lên giống như pha quay chậm trong phim, khiến nhóc con có dáng vẻ chậm rì chân thật, nhóc con chạy tới chỗ Chu Thừa Trạch, vô cùng thích thú giơ khối đất sét đã nặn xong lên, “Bố xem này, đây là gì?”

Chu Thừa Trạch bế con gái, “Đây là sư tử, đúng không nào?”

Chu Tiểu Ngừ mở to mắt lắc đầu, không phải sư tử.

Chu Thừa Trạch tiếp tục đoán, “Đây là hổ?”

Chu Tiểu Ngừ tiếp tục cười hi hi lắc đầu, cũng không phải hổ.

Chu Thừa Trạch sờ sờ cằm, nhìn đôi mắt to tròn chớp chớp của con gái, “Bố biết rồi, đây là thỏ trắng nhỏ, đúng không?”

Lúc này Chu Tiểu Ngừ bĩu chiếc môi nhỏ nhắn, “Bố là đồ ngốc, đây là ngựa, loại ngựa này...” Hai tay Chu Tiểu Ngừ không ngừng khua khua trong không khí, nhóc con phát hiện thể nào cũng không miêu tả ra được, vì thế lên tiếng: “Ngựa... hu... kéo.”

Lúc này Chu Thừa Trạch mới ngộ ra gật gật đầu.

Thẩm Đại Ngưng nhìn hai bố con, anh cũng có kiên nhẫn chơi với con gái thật, còn chơi vui vẻ như vậy nữa.

Cô đi qua, bóp bóp chiếc mũi nhỏ của con gái, “Mura Nhỏ không nhìn thấy mẹ à? Nhìn thấy mẹ cũng không chào, mẹ giận rồi.”

Mura Nhỏ trộm liếc Thẩm Đại Ngưng, lại nhanh chóng quay qua, “Hừ, mẹ đi ra ngoài chơi cũng không đưa con đi, con không thích mẹ nữa.”

Thẩm Đại Ngưng đỡ ra nhìn con gái, sau đó trong lòng cực kì không phục, chưa nói là cô không ra ngoài chơi, cho dù ra ngoài chơi, cũng là đi cùng Chu Thừa Trạch, dựa vào cái gì con gái chỉ trách cô chứ, còn tên Chu Thừa Trạch này thì con bé chẳng trách móc gì cả, thể không được, có họa phải cùng chịu, “Mura Nhỏ, bố con cũng không đưa con ra ngoài chơi.”

Lúc này Chu Thừa Trạch quay ngoắt sang nhìn cô, cô nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Mura Nhỏ nhìn mẹ, giơ thứ trong tay lên trước mặt mẹ, “Bố mua đồ chơi cho con.”

Cơ thể Thẩm Đại Ngưng run lên, mẹ kiếp, cô là thua bởi đồng đất sét này? Cô hơi hít sâu, rồi bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, “Mẹ không đưa con ra ngoài, là bởi vì mẹ ra ngoài không phải để đi chơi, nếu là để đi chơi, mẹ chắc chắn sẽ đưa Mura Nhỏ đi, đúng không?”

Mura Nhỏ ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, rốt cuộc tự ngẫm ra được kết quả lớn lao, gật gật đầu, tỏ ý tán thành với lời giải thích của Thẩm Đại Ngưng, “Dạ, vậy mẹ đi làm gì?”

“Cơ thể mẹ không thoải mái, đến bệnh viện.” Thẩm Đại Ngưng giơ tay phải của mình lên, chỗ bị kim tiêm đâm vẫn xanh tím một mảng, “Con nhìn này, bị kim đâm đau lắm đau lắm ý. Mura Nhỏ phải ngoan, không thể bị bệnh, nếu không thì sẽ phải đi bệnh viện, sẽ rất đau rất đau đấy.”

Mura Nhỏ nghiêm túc gật mạnh đầu, lập tức thối thối chỗ mà mẹ bị kim đâm, thối thì sẽ không đau nữa.

Thẩm Đại Ngưng mang dáng vẻ hưởng thụ, rồi nở nụ cười, “Mura Nhỏ ngoan lắm, mẹ thật sự không đau một chút nào nữa cả.”

Mura Nhỏ cũng vui vẻ hẳn lên, chớp chớp mắt.

Khả Tĩnh và A Lan làm bảo mẫu của Mura Nhỏ đang đứng một bên, hai người đưa mắt nhìn nhau, suy nghĩ không hên mà gặp, một nhà ba người này như vậy, là định hợp lại? Nếu không thì sao hai vị đã ly hôn kia có thể ở chung với nhau như thế được chứ.

Thẩm Đại Ngưng nói chuyện với Mura Nhỏ một lát, rồi chuẩn bị thứ này thứ kia để đến đoàn phim, tiện thể dặn Khả Tĩnh và A Lan phải trông Mura Nhỏ cho tốt. Khả Tĩnh và A Lan đều gật đầu, hai cô rất thích Mura Nhỏ, mà Mura Nhỏ rất dễ trông, dưới tình huống bình thường sẽ không đến mức khiến người ta phải đau đầu.

Chu Thừa Trạch nói chuyện với Mura Nhỏ: “Bố phải về một chuyến, bố đi rồi, con có nhớ bố không?”

Chu Tiểu Ngừ gật gật đầu, rất vui vẻ, “Bố đi rồi thì khi nào bố đến ạ? Con muốn bố...” Ánh mắt nhóc con chuyển đến chỗ đất sét, cười hi hi, “Mang đồ chơi đến.”

Trong lòng Chu Thừa Trạch giống như sóng biển cuộn cuộn dâng trào, anh còn không bằng đồ chơi nữa cơ đấy, “Thế tức là không nhớ bố chứ gì, không nhớ thì sẽ không có đồ chơi nữa.”

“Rất nhớ, rất nhớ.”

Thẩm Đại Ngưng ở bên cạnh hừ một tiếng, “Nhớ cái gì mà nhớ, Chu Tiểu Ngừ, mẹ con không có tiền à?”

Chu Tiểu Ngừ bĩu môi, “Vậy sao mẹ không mua.”

Có tiền còn không mua đồ chơi.

Thẩm Đại Ngưng vô cùng vô cùng muốn lườm con gái một cái cháy mắt, nhưng sợ trừng mắt lườm xong, con gái sẽ theo Chu Thừa Trạch về, vậy thì cô thật sự không biết nên tìm ai khóc nữa, “Mua mua mua, mẹ nhất định sẽ mua rất nhiều đồ chơi cho con được chưa... Chu Thừa Trạch, không phải anh nên... đi à?”

Được rồi, thật ra cô muốn nói là “nên phần à”.

Chu Thừa Trạch cũng không buồn nhìn cô, “Còn không đến đoàn phim?”

Thẩm Đại Ngưng đưa mắt ra hiệu cho A Lan và Khả Tĩnh, A Lan và Khả Tĩnh hiểu rất rõ, một tắc cũng không được rồi, không thể để Chu Thừa Trạch đưa Mura Nhỏ đi. Lúc này Thẩm Đại Ngưng mới nhanh chóng đến trường quay phim, điện thoại của đạo diễn đó cứ như đòi mạng vậy, làm hại cô có bóng ma với tiếng điện thoại luôn. Vẫn chưa từng gặp đạo diễn nào nhẫn tâm như vậy, cô mới ra khỏi bệnh viện có được không. Kết quả là đạo diễn đó gọi điện đến hỏi cô sao rồi, cô trả lời khá ổn rồi, câu tiếp theo của đạo diễn lập tức biến thành – ổn rồi thì mau trở lại, phần diễn của cô đang quay gấp đây!

Chu Thừa Trạch đặt con gái xuống, dùng đất sét nặn cho con gái một chú thỏ nhỏ, “Mura Nhỏ nặn theo thế này nhé, lúc bố trở lại sẽ kiểm tra, nếu Mura Nhỏ nặn tốt, bố sẽ tặng con một món đồ chơi rất rất thú vị... Nếu không tốt...” Anh lắc đầu, giống như biết con gái sẽ hiểu được ý mình.

“Con sẽ nặn rất tốt, rất giống.” Giọng của Mura Nhỏ giòn tan.

“Ừ, bố tin tưởng con.”

Anh hôn lên trán Mura Nhỏ, Mura Nhỏ cũng rất ngoan ngoãn hôn chụt lên trán anh, “Bye bye bố.”

Chu Thừa Trạch gật đầu, rồi mới rời đi.

Liễu Tư Ngôn biết Chu Thừa Trạch nhất định sẽ trở về, niềm tin này không thể giải thích rõ, đây là sự hiểu biết của cô với Chu Thừa Trạch bao nhiêu năm qua.

Thời gian cô hẹn là tám giờ tối, hiện giờ mới hơn năm giờ chiều, cô đã đến quảng trường này từ sớm, cô ngồi ở cạnh suối phun âm nhạc của quảng trường. Suối phun vẫn chỉ là suối phun phạm vi nhỏ, không có cột nước phun lên. Cô yên lặng ngồi ở đó, nhớ về thời thiếu nữ của cô, lần đầu tiên cô và Chu Thừa Trạch thật sự hẹn hò đúng nghĩa, chính là ở đây, khi đó ở đây còn chưa trùng tu mở rộng, cũng không phải là suối phun âm nhạc, chỉ là một hồ nước nhỏ mà thôi, buổi tối trong hồ nước lấp lánh ánh sáng vàng nhạt, có thứ cảm giác mộng ảo mong lung.

Cô nhớ rõ khi ấy, cô căng thẳng ngồi cạnh hồ, mà anh thì ngồi ở bên cạnh cô, hai người cũng không biết nên nói gì, im lặng hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói chuyện, vậy mà lại nói về chuyện học hành, nói về câu nào đó trong đề thi gần nhất rất khó, rồi cùng nhau tham khảo ý kiến, thậm chí còn nghĩ đến phương pháp khác để giải câu đó.

Bóng đêm dần bao trùm, đêm cuối thu se lạnh, người đi đường cũng không nhiều như trước, trước mắt chỉ là một vài người xa lạ vội vàng lướt qua.

Liễu Tư Ngôn đột nhiên cảm thấy, mình rất lạnh.

Thời gian dần trôi, chờ đợi biến thành một kiểu gầy vò khó hiểu.

Chu Thừa Trạch là một người tuân thủ giờ giấc, hẹn rõ là tám giờ, vậy thì lúc tám giờ, anh sẽ xuất hiện.

Chu Thừa Trạch đi đến bên cạnh Liễu Tư Ngôn rồi ngồi xuống, giờ phút này lòng anh rất bình tĩnh, có lẽ là bởi đã quyết định rồi, tức là đã có một con đường đi rõ ràng ở phía trước, vì thế sẽ không lưỡng lự, chỉ còn có kiên định, “Em...”

“Anh đừng nói gì hết.” Liễu Tư Ngôn quay đầu nhìn anh, trên mặt có nụ cười hòa nhã, dịu dàng tốt đẹp như cô của trước kia, “Chỉ cần nghe em nói là được.”

Ánh mắt Chu Thừa Trạch hơi hướng xuống, anh thật sự không lên tiếng, im lặng nghe cô nói.

“Chu Thừa Trạch, mấy ngày nay bản thân em đã suy nghĩ rất nhiều, cũng xét lại mình trong rất nhiều chuyện.” Cô vươn tay vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai, “Nếu năm đó em không theo đuổi cái gọi là muốn bình đẳng với anh, có lẽ học đại học xong, chúng ta đã sớm ở bên nhau rồi. Thậm chí, chúng ta đã sớm có con, con cũng đã sắp vào đại học rồi, qua vài năm nữa là có thể bế cháu được... Rõ ràng em có thể để đến sau khi chúng ta kết hôn thì mới theo đuổi những thứ đó. Chỉ là khi đó em rất ung dung, cảm thấy giấy chứng nhận kết hôn không có ý nghĩa gì cả. Hiện giờ đột nhiên em nghĩ, nếu chúng ta thật sự có tờ giấy chứng nhận kết hôn đó, anh còn có thể dây dưa với Thẩm Đại Ngưng được sao?”

Lòng người, ở một thời khắc nào đó, chung quy đều sẽ có một sự tối tăm nhất định. Có thể không, Chu Thừa Trạch tự hỏi mình, rất buồn cười, anh và Liễu Tư Ngôn đều giống nhau, đều cảm thấy tờ giấy chứng nhận kết hôn đó không có ý nghĩa gì với hai người họ, mà khi những cảm đó xuất hiện, mới có thể hiểu được, tờ giấy đơn giản đó là thứ trói buộc hành vi, là một bức tường, khi không có bức tường ấy, ngay cả mức độ áy náy vì phản bội cũng

giảm xuống.

Anh không nói gì, bởi vì cô căn bản không cần câu trả lời của anh, cô đã sớm có đáp án rồi.

“Hiện giờ em nghĩ, khi em theo đuổi một sự nghiệp thành công, em chỉ nghĩ mình phải cố gắng đến mức nào, nghĩ em gặp phải những ngăn trở lớn đến mức nào. Em của khi đó, có nghĩ đến anh không. Anh phải đối mặt với áp lực kết hôn từ bố mẹ anh thế nào, khi anh gặp khó khăn trong sự nghiệp, em lại không cho anh được một lời an ủi. Em không có, em chỉ nghĩ đến việc mình gian nan vất vả thế nào, nghĩ rằng anh là con cháu nhà họ Chu, anh sẽ thuận buồm xuôi gió... Suy nghĩ đó, có chút đáng xấu hổ.”

“Rất nhiều chuyện trong quá khứ, em đã nghĩ rõ rồi, thì ra bản thân em sai nhiều đến vậy. Thậm chí khi lại quay về bên anh, cũng là em tự lựa chọn, rồi ở nơi sâu nhất trong nội tâm em lại cảm thấy là anh có lỗi với em, vậy anh nên đối tốt với em.”

Cô nói những lời này, giống như trời nên rất thoải mái, “Chu Thừa Trạch, em nói những lời này, là muốn nói với anh, em biết em làm sai những gì, cũng sẽ thay đổi mình trong những ngày tháng tương lai, sau đó phối hợp với bước chân anh, chúng ta cùng nhau đi tiếp.”

Chu Thừa Trạch nhắm mắt, anh không nhìn cô, nhưng lại biết, giờ phút này cô nhất định đang nhìn mình, “Xin lỗi.”

Giống như rất nhiều câu trả lời của anh, quanh quẩn, lặp lại câu “xin lỗi”.

Liễu Tư Ngôn khẽ run rẩy, xin lỗi? Vậy mà lời anh nói vẫn là những câu này, giống y hệt những lời trong điện thoại, “Vì sao? Anh không thích em ở chỗ nào, em đều có thể sửa được. Anh muốn em thế nào, em sẽ thế đó...”

Chu Thừa Trạch lắc đầu, cô không sai gì cả, nếu thực sự sai, người sai chính là anh, anh không nên liên lụy đến cô. Mà cô bây giờ, nếu lại ở bên anh, thậm chí cô còn không được là chính mình nữa.

“Xin lỗi.” Anh phát hiện ngoại trừ những lời này, anh không thể nói gì hơn.

Cuối cùng nước mắt cô cũng rơi xuống, “Anh quên rồi sao, quên hình ảnh chúng ta hẹn hò ở đây năm đó, khi ấy chúng ta...” Yêu nhau biết bao.

“Đó đã là quá khứ rồi.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Nếu hai người chỉ có thể lặp lại những thứ “đã từng”, nói những chuyện “đã qua” trong quá khứ, đó hẳn là một chuyện thật đáng buồn, điều đó cho thấy rằng họ không có hiện tại, cũng không có tương lai.

“Chu Thừa Trạch, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy, nhẫn tâm như vậy.” Cô run rẩy đứng lên, “Sao anh có thể đối xử với em như vậy, sao có thể đối xử với em như vậy...”

Cánh tay chuẩn bị vươn ra của anh cuối cùng vẫn thu về, thể hiện ý tốt, chẳng qua là tự tìm chuyện phiền phức mà thôi.

“Xin lỗi.”

Vẫn là những lời này, vậy mà vẫn là những lời này, Liễu Tư Ngôn cảm thấy bản thân mình vừa đáng buồn vừa mỉa cười. Anh tàn nhẫn như vậy, hơn nữa còn vô tình giống rất nhiều người đàn ông khác, chỉ một câu đã phá hủy tình cảm giữa hai người họ, thì ra họ chỉ còn lại quá khứ thôi sao, chỉ còn lại cái gọi là hồi ức.

“Anh về bên cô ta rồi?” Cô mở miệng, anh vứt bỏ cô hai lần vì người phụ nữ đó, hai lần, lần này lại là người phụ nữ đó nhỉ, người phụ nữ đó rốt cuộc tốt đến mức nào, tốt đến mức nào chứ.

“Vẫn chưa.”

Không phải không, mà là vẫn chưa.

Nước mắt của Liễu Tư Ngôn lăn xuống, cô hiểu ý anh, anh phải giải quyết chuyện của mình trước, rồi mới về bên Thẩm Đại Ngưng được.

A, thật buồn cười biết bao.

“Anh sẽ hối hận, Chu Thừa Trạch, anh sẽ không tìm được ai yêu anh hơn em, mãi mãi cũng không tìm được.” Cô lau nước mắt, xoay người rồi đi, không ai phát hiện, chân cô vẫn luôn run rẩy, tựa như nếu không chú ý, cô sẽ ngã xuống.

Cô buông tất cả tự tôn của mình, anh, lại vẫn không cần cô.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Khi Tô Y Lâm tỉnh lại thì cô đã ở trong phòng bệnh rồi, phòng bệnh đã được đổi, cô nhớ rõ hôm qua lúc được Giang Thanh Dịch đưa đến, đó chỉ là một phòng bệnh rất bình thường, cô bị thương không nặng lắm, trên mặt có vài vết bầm tím, trên người cũng vậy. Giang Thanh Dịch nhất định phải cho cô đi làm kiểm tra toàn thân, kiểm tra hàng loạt xong, cô liền ngủ mất, có lẽ là ngủ rất say, ngay cả việc thay đổi phòng bệnh khi nào cô cũng không biết. Hôm qua cũng không phải cô mệt, mà là cảm thấy đại não mờ mịt, trong đầu chui ra rất nhiều suy nghĩ, vì sao La Tâm Du nhắm vào cô và mẹ cô như thế, mà người Giang Thanh Dịch vẫn thích là Thẩm Đại Ngưng.

Trong lúc hỗn loạn, cô phát hiện điều mình muốn phản bác lời của La Tâm Du nhất chính là – vậy chứng tỏ Giang Thanh Dịch rất tinh mắt, nếu Giang Thanh Dịch thật sự thích cô, thì mới nên hoài nghi nhân phẩm của anh ấy đấy. Nói vậy tức là anh ấy chưa bao giờ thích cô, anh ấy làm những chuyện đó đều là vì bạn tốt của tôi? Vậy thì người nắc cười nhất chính là cô đó, bởi trên thế giới này còn có người nghĩ cho tôi như thế, mà cô, mãi mãi cũng không thể có được người nào như vậy.

Cô xuống giường, chỗ này giống như một căn phòng độc lập, cảm giác không có hơi người, hoàn toàn giống như một căn phòng trống không, có lẽ là nhờ trực giác, cô có thể cảm thấy mình vẫn ở bệnh viện. Cô mở cửa, đi ra ngoài, hành lang cũng khá vắng vẻ, cô đi dọc theo hành lang, mới nhìn thấy y tá và bác sĩ đang trực ban, có y tá nhìn thấy cô, cười hòa nhã với cô, rồi hỏi cô định đi đâu. Cô tỏ ý mình muốn đi dạo một chút, y tá đó mỉm cười gật đầu, sau đó ghi lại số phòng của cô, cùng với thời gian cô rời khỏi phòng bệnh.

Chỗ này quả nhiên vẫn là bệnh viện, có lẽ sợ ảnh hưởng không tốt, từ bên ngoài nhìn vào thì tòa nhà này cũng không có gì khác biệt. Cô đi ra khỏi tòa nhà đó, chậm rãi đi, cũng không biết mình muốn đi đâu. Giữa hàng cây xanh ở hai bên, có một khóm gì đó màu đỏ tươi, lúc đến gần mới biết được, đó cũng không giống hoa, hình dáng chính là lá cây ở trên ngọn, nhìn có vẻ giống như dùng giấy đỏ cắt thành bông hoa, không được tính là đẹp, nhưng đặc biệt.

Cô đi theo con đường đá khá lâu đời của bệnh viện, sau đó dừng bước trên một bãi cỏ. Chỗ này cũng xem như náo nhiệt, có một bàn nhỏ ngồi trên ghế, tay phải của cậu bé được truyền nước, một y tá đứng bên cạnh cậu bé cầm cột truyền nước cho cậu. Có một thanh niên đẩy xe lăn cho một cụ già ngồi trên đó, vừa nói chuyện, vừa tiến bước.

Cô đi lên trước, muốn tìm chỗ để ngồi xuống. Lúc này ánh dương phủ kín khắp nơi, có điều thời tiết đã sớm chuyển lạnh, ánh mặt trời như vậy không mang lại cảm giác quá nóng, mà chỉ là một sự ấm áp nhàn nhạt. Ánh mặt trời trong thời tiết kiểu này, vô cùng hiếm thấy, bầu trời cũng không còn là một mảng trắng âm u trầm lắng. Cô ngồi xuống một chiếc ghế dài, chiếc ghế màu đỏ thẫm, lúc ngồi xuống có cảm giác lạnh lạnh. Ở chiếc ghế bên cạnh cô, có hai cô gái trẻ tuổi đang ngồi, có lẽ là khoảng mười mấy hai mươi tuổi, trên mặt có nét đơn thuần sạch sẽ chưa bị xã hội rửa tội.

Lúc này cô gái mặc quần áo bệnh nhân đang khóc, khóc rất chuyên chú, âm thanh không lớn, cũng không nhìn bất cứ ai, chỉ khóc. Cô gái mặc trang phục màu đỏ thì nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô gái mặc quần áo bệnh nhân, dùng hành động để an ủi. Chỉ cần liếc mắt một cái, dường như đã có thể biết được quan hệ giữa hai người đó, bạn hoặc là bạn thân.

Đối phương bị vây trong thứ không khí trầm thấp, không hiểu sao Tô Y Lâm cảm thấy bản thân mình rất hâm mộ, còn có thể đau lòng thì khóc như vậy, còn có thể khó chịu thì thể hiện ngay ra ngoài mặt như vậy, không giống cô, ngay cả thứ cảm giác đó cũng đều đã chuyển thành bình thản và không cảm giác.

Cô gái mặc quần áo bệnh nhân tự vươn tay lau nước mắt trên mặt mình, giống như bản thân mình khóc vì chuyện còn con này là một việc rất buồn cười, “Tớ thật sự không sao, chỉ là đột nhiên thấy khó chịu thôi. Bác sĩ cũng nói tớ không sao mà, là do hôm qua uống nhiều quá. Chuyện tớ nằm viện, cậu đừng nói với người khác.”

Cô gái mặc trang phục đỏ, “Bố mẹ cậu thì sao? Cũng không nói à.”

Cô gái mặc quần áo bệnh nhân lắc đầu, “Nói cái gì, nói đi tham gia hội lớp, uống nhiều rượu, uống đến vào viện?”

Cô gái mặc trang phục đỏ khẽ thờ dài, “Hôm qua vì sao cậu đột nhiên thành ra như vậy? Nháy mắt đó, khiến tớ vô cùng sốc, lại thế nào cũng không ngăn cậu được.”

Ánh mắt của cô gái mặc quần áo bệnh nhân hơi đỏ, cô lại cúi đầu xuống, dường như muốn mở lòng, “Hôm qua không phải Trần Nặc hỏi tớ học trường nào sao, khi tớ trả lời, cậu ấy còn che miệng nói không thể tưởng tượng được đó là học viện loại 2 nữa, nói sao tớ không biết diễn nguyện vọng vậy, xem cậu ấy đã diễn ngon nghề rồi kia, điểm còn kém tớ, nhưng lại học trường trọng điểm. Lúc sau thì cậu ấy lại đi đến chỗ của một bạn học khác, nói rằng đãi ngộ của trường trọng điểm và trường loại 2 không giống nhau... Hồi diễn nguyện vọng vào cấp 3, Trần Nặc ở cùng với tớ, cậu ấy không ngừng phân nân điểm cậu ấy thấp, khóc trước mặt tớ. Vốn tớ muốn diễn trường cậu ấy, nhưng lúc đó tớ vô cùng đại dốt, sợ tớ cao hơn cậu ấy một điểm, sẽ ảnh hưởng đến cậu ấy, cho nên tớ không chọn.”

Nói tới đây, cô gái mặc quần áo bệnh nhân cúi đầu, dường như cực kì buồn. Quả là ngốc, nhiều người diễn nguyện vọng như vậy, chênh lệch một điểm cũng đã cách nhau rất nhiều người rồi, cô tưởng mình là thánh sao, còn vì người khác mà không chọn ngôi trường đó nữa.

Cô gái mặc trang phục đỏ cắn môi, vỗ vỗ lưng cô gái mặc quần áo bệnh nhân, dường như cũng không biết nên an ủi như thế nào. Bởi vì hai cô đều rõ, lúc rời đi, Trần Nặc còn nói không hay về cô với người khác, nội dung đại khái là lúc đi học thì tự cho là mình rất giỏi, luôn cảm thấy thành tích của mình rất tốt, kết quả là đổ vào trường còn không bằng trường của Trần Nặc... Về xem thường trong giọng nói, khiến người ta không thể nào quên.

Cô gái mặc quần áo bệnh nhân cúi đầu như cũ, “Tớ làm vậy, chưa bao giờ nghĩ tới việc để cậu ấy cảm kích tớ, hoặc là tớ muốn nhận được thứ gì. Chỉ là khi nghe được cậu ấy nói thế, tớ cảm thấy mình đúng là một con đại ngốc.”

...

Lời an ủi của cô gái mặc trang phục đỏ, Tô Y Lâm không nghe rõ, chỉ là câu nói cuối cùng của cô gái mặc quần áo bệnh nhân, lại khiến cô cảm thấy ảm tượng sâu sắc. Khi một người đối tốt với một người, chỉ là chuyện trong nháy mắt, chính là muốn tốt cho bạn mà thôi, kết quả cuối cùng như thế nào, không ai có thể chắc chắn được. Không nhận được sự trả giá tương tự từ đối phương, cũng không sao hết, dù sao cũng là chuyện đã qua rồi, nhưng nếu đối phương xuất hiện cùng dáng vẻ chăm chọc và phù định, vậy người đã từng trả giá, lòng người lạnh biết bao.

Cô cảm thấy mình hiểu được gì đó, lại có thứ gì đột nhiên thông suốt.

Cô đã có chút hiểu, năm đó, từ đầu tới cuối, Giang Thanh Dịch chưa từng thích La Tâm Du, anh và La Tâm Du dây dưa, là bởi vì Thẩm Đại Ngưng đến trường cô. Lúc đó đã xảy ra chuyện gì, cô không rõ lắm, nhưng cô có thể hiểu được, năm đó lúc mình oán hận La Tâm Du hết lần này tới lần khác với Thẩm Đại Ngưng, dù cô ấy không nói gì, nhưng cô ấy lại dùng hành động thực tế để tỏ rõ thái độ của cô ấy.

Người Giang Thanh Dịch thích chính là Thẩm Đại Ngưng?

Cô tự hỏi mình, chuyện đó bắt đầu từ khi nào? Cô không cho mình được đáp án, bởi vì cô không biết, trước năm lớp 11, lúc ở trường, Đại Ngưng gần như ở cùng cô như hình với bóng, cô lại không biết bạn tốt nhất của mình và người mình thích có quan hệ gì. Cô tự hỏi mình, vì sao không biết chứ? Bởi vì khi ấy, ngoại trừ chú ý đến tất cả mọi thứ về Giang Thanh Dịch, đối với những người khác, cô luôn xem nhẹ, thậm chí với Thẩm Đại Ngưng cũng là như thế. Gần đây năm tới nay, những khi cô đau lòng buồn phiền do dự, cô gọi một cuộc điện thoại đến, đều là muốn nhận được sự an ủi và biết được quan điểm của Thẩm Đại Ngưng. Thẩm Đại Ngưng đối với cô, giống như một người lắng nghe tốt nhất, từ quá khứ đến hiện tại đều là như thế.

Cô đột nhiên rất khó chịu, bao năm như vậy, rốt cuộc cô hiểu Thẩm Đại Ngưng được bao nhiêu? Quan tâm cô ấy bao nhiêu? Đã làm được chuyện gì vì Thẩm Đại Ngưng?

Không có, vậy mà một chuyện cũng không có, ngay cả khi hai người đi ăn, phần lớn cũng là Thẩm Đại Ngưng trả tiền, mà cô cũng cảm thấy quen với chuyện đó rồi. Có phải khi một thói quen nào đó được dưỡng thành, ta càng cảm thấy nó phải là như thế, mà lại quên mất, trước giờ đối phương đều không có nghĩa vụ phải làm những chuyện đó?

Cô chậm chạp rời đi, sự khó chịu lúc đầu khi biết được chân tướng, chuyển biến thành sự nặng trĩu khác.

Cô đang rời khỏi bãi cỏ đó, ngay lập tức bị Giang Thanh Dịch mới chạy tới nắm hai bả vai. Anh chạy rất gấp, lúc này vẫn còn đang thở hồng hộc, “Chạy loạn cái gì? Anh mua bữa sáng về thì không thấy em đâu nữa, may là y tá nói cho anh biết em ra ngoài đi dạo rồi. Ra ngoài cũng không biết gọi điện?”

Anh lại đánh giá cô từ đầu tới chân một lượt, cẩn thận quan sát xem cô có chỗ nào không ổn không.

Cô nhìn khuôn mặt anh, sự lo lắng và vẻ gấp gáp hiện rõ trên mặt anh như thế, khiến cô dần nở nụ cười, “Em không sao, chỉ muốn đi ra ngoài dạo một chút thôi.”

“Cơ thể còn đau không?”

Cô lắc đầu, “Đi ăn sáng thôi, em thật sự hơi đói rồi.” Cô xoa xoa bụng mình, dường như thật sự đói lắm rồi.

Nụ cười của cô vẫn nhàn nhạt như vậy, có chút dịu dàng, có chút ấm áp, tựa như ánh mặt trời bây giờ.

Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm cùng về phòng bệnh, anh mua một chút dưa muối, tiếp đó là cháo, cùng với bánh bao của một chuỗi cửa hàng bánh bao nổi tiếng.

Tô Y Lâm vốn không thích ăn bánh bao bên ngoài, luôn cảm thấy thịt làm nhân bánh ăn không quen, không tin tưởng thứ đồ ăn đó, nhưng khi cô cắn một miếng bánh bao này, cô đã hoàn toàn yêu rồi, nhân rất mềm, cắn một miếng, bên trong ứa ra hơi nóng và hương vị thơm ngon nồng đậm. Khí nóng rời đi, lại ăn tất chiếc bánh bao nữa.

“Anh đi mua ở chỗ rất xa à?” Cô vừa ăn vừa nhìn anh.

“Cũng không xa lắm.” Anh húp một ngụm cháo, đưa giấy qua cho cô.

Cô yên lặng ăn những thứ này, cũng không hỏi cặn kẽ, hai người đều đã qua thời điểm làm những chuyện khiến đối phương cảm động không thôi, bởi vì những chuyện đó đều đã trở thành lẽ dĩ nhiên, không cần phải tự hỏi nếu đối phương biết được thì sẽ thế nào.

Ăn xong bữa sáng, anh thu dọn túi và hộp mang ra ngoài, nhân tiện mở toàn bộ cửa sổ ra, căn phòng thông thoáng hẳn. Cô nhìn động tác tự nhiên đến cực điểm của anh, phát hiện anh vẫn có nét khác với đám con cháu những nhà có gia thế giống anh, cô quen anh lâu như vậy, anh đều không mang thứ cảm giác mình cao hơn người khác là chuyện đương nhiên. Anh đánh nhau, phần lớn là do đối phương có vấn đề, rồi thì gặp được một số tên côn đồ đến kiếm chuyện, mà anh thì không thích giải thích, dần dà anh cũng trở thành dân chơi trong miệng người khác.

Cô rù mỳ, bởi vì nhớ lại những chuyện này, trong nháy mắt dường như rất nhiều chỗ đều trở nên rõ ràng.

Lúc có cả cô và Thẩm Đại Ngưng, anh sẽ chủ động mua không ít đồ ăn cho hai người, khi không có Thẩm Đại Ngưng, anh nói chuyện với cô không mặn không nhạt, sau khi tùy ý nói mấy câu, anh sẽ tiện thể hỏi bạn tốt của cô đi đâu, đi làm gì rồi. Khi đó cô hiểu là anh và Thẩm Đại Ngưng không quen

nhau, vì thế lúc ở cùng nhau, họ nói chuyện rất ít, hơn nữa còn kiêng dè nữa. Hiện giờ nhớ lại, thì ra bản thân mình mới là người khiến họ cảm thấy không được tự nhiên, thì ra mỗi lần anh đến tìm mình, chỉ là vì muốn có được tin tức của một người khác.

Cô nhắm mắt, muốn xóa sạch nỗi buồn phiền có được từ những hồi ức ấy.

Giang Thanh Dịch trở lại phòng bệnh, liền nhìn thấy cô đang nhíu mày. Anh đoán rằng hiện giờ chắc cô rất không thoải mái, đây vẫn là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô điên cuồng đánh nhau với người khác như vậy, kiểu điên cuồng từ tận trong xương cốt.

“Chỗ nào khó chịu à?” Anh đi qua, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, “Anh gọi điện cho nhà em rồi, nói mấy ngày nay em sẽ không về.”

Cô sờ sờ chỗ xanh tím trên mặt mình, bản thân cô cũng quên mất, nếu mình không về nhà, bố và anh trai chắc chắn sẽ lo lắng, “Em rất ổn. Ừm, cảm ơn anh.”

Anh chỉ nhìn cô, trong mắt có chút thất vọng, từ đầu đến cuối anh vẫn không thể khiến cô đương nhiên nhận lấy ý tốt của anh.

Anh trầm mặc, cô cắn cắn môi, “Nói cho em biết đi?”

“Cái gì?”

Cô khẽ thở dài, “Vì sao La Tâm Du ghét em như thế?”

“Thật sự muốn biết?”

Cô gật đầu, cô thật sự muốn biết, không chỉ là vì bản thân mình, còn vì chuyện mình bị hại lúc trước, cô cần cho mình một câu trả lời thỏa đáng.

“Cô ấy, là chị gái cùng mẹ khác cha với em.” Giang Thanh Dịch bình tĩnh tự thuật, cũng quan sát vẻ mặt cô, khi nhìn thấy vẻ bất ngờ trên mặt cô, cùng với việc cô chưa định nói gì, anh mới tiếp tục, “Anh tìm được cô của La Tâm Du, tin tức biết được từ chỗ cô của cô ấy là như vậy. Bố của La Tâm Du từng tiêu hết tất cả tiền tích góp được mua một người vợ, đó hẳn là mẹ em, sau đó mẹ em trốn đi, bố của La Tâm Du qua đời, La Tâm Du liền sống với cô. Trường cấp ba của La Tâm Du là trường của chúng ta, anh nghĩ chắc lúc đó cô ấy biết em và mẹ em, có lẽ còn từng gặp mẹ em nữa, hẳn là không phải cuộc nói chuyện vui vẻ gì, cho nên mới oán hận em và mẹ em như thế...”

Chị gái cùng mẹ khác cha?

Tô Y Lâm thừa nhận cô rất kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là đau lòng, đau lòng vì mẹ gặp phải chuyện như vậy, cô có thể tưởng tượng ra được thái độ ác liệt của mẹ với La Tâm Du, mẹ không nhắc đến đoạn quá khứ đó, có thể nghĩ ra được đoạn quá khứ đó đối với mẹ mà nói là đoạn quá khứ xám xịt. Cô đau lòng cho mẹ, nhưng cũng thấy may vì mẹ đã trốn thoát, hơn nữa còn gặp được người coi mẹ như viên ngọc quý là bố.

Còn La Tâm Du, cô biết, La Tâm Du bị thương nặng hơn mình, nhưng cô không quan tâm, dựa vào cái gì mà phải lo lắng cho một người mình ghét chứ? Về phần La Tâm Du đã gặp phải những chuyện gì, tất cả đều không liên quan đến cô.

“Em biết rồi.” Cô thở dài, rất nhiều chuyện, thì ra thật sự có nhân có quả, điều cô tiếc nuối nhất chính là mình của khi ấy thật không hiểu chuyện, cũng không dành nhiều thời gian ở bên mẹ.

“Em không muốn làm chút gì à?” Anh nhíu mày.

“Làm gì?” Cô hỏi lại.

“Chuyện năm đó...”

Anh còn chưa nói xong, cô đã hiểu được ý của anh, lắc đầu, “Không cần, nhắc lại thì thế nào được nữa chứ, chỉ là khiến càng nhiều người bàn luận về em mà thôi. Năm đó em bị oan, những người từng mắng chửi em trên mạng, chẳng lẽ sẽ nói một tiếng xin lỗi vì những câu mắng chửi em khi ấy? Dựa vào cái gì em phải chứng minh bản thân mình với những người phát tiết bất mãn trên mạng đó? Người cần em chứng minh, chỉ có mẹ em, nhưng mẹ đã không còn cơ hội nhìn thấy nữa rồi.”

Giang Thanh Dịch lặng yên, hơn nữa cũng không biết bản thân mình nên làm gì. Năm ấy sau khi chuyện đó xảy ra, phần nhiều là anh cảm thấy cô không hiểu chuyện, tiếp đó mới là cảm thấy chuyện đó âm ỉ như vậy, đừng ảnh hưởng đến cô mới tốt. Về phần tin tưởng hay không, hình như vẫn chưa nằm trong phạm vi lo lắng của anh, thời điểm cô đau lòng nhất khó chịu nhất, anh chưa bao giờ bầu bạn bên cạnh cô. Sau đó, qua cơ hội ấy, cô không bao giờ cần ai bầu bạn nữa, ngược lại, anh vì thế mà canh cánh trong lòng.

Anh vươn tay, nắm chặt tay cô, cô cũng chưa rút tay ra.

“Không liên quan đến anh, anh không cần tự trách gì cả.” Cô nhắm mắt lại, “Em có mẹ, có bố, có anh trai, có chị dâu, có cháu trai, nhưng không có chị gái.”

Cô sẽ không chấp nhận người có quan hệ huyết thống với mình đó, lần này trút hết ra, cô cũng dùng hết toàn lực, cô không có ý định lãng phí thời gian trên người La Tâm Du nữa, người đó, không có quan hệ gì với cô, không đáng để cô phải lãng phí thời gian, lãng phí sức lực.

Anh nắm chặt tay cô, khoe miệng vương nét cười, “Em còn có anh.”

Con mưa qua đi, ô mới được đưa tới, có thể mất đi ý nghĩa tồn tại hay không?

Nhưng nào ai biết được, về sau liệu trời có còn đổ mưa?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Thẩm Đại Ngưng tiếp tục vội vàng quay phim, thời gian quay rất gấp, ngay cả thời gian để cô quay về khách sạn cũng rất ít, nhiều khi quay xong cảnh này, còn chưa kịp tẩy trang đã nằm ngủ luôn trên ghế, sau đó thì bị người ta đánh thức, trang điểm lại rồi lại tiếp tục quay. Công việc bận ngập mặt như vậy, khiến cô chẳng rảnh mà tự suy nghĩ về rất nhiều thứ, nhất là hành vi rất khó hiểu gần đây của Chu Thừa Trạch. Mỗi ngày cô đều nhận được tin nhắn của Chu Thừa Trạch, nội dung thường rất đơn giản, hỏi cô đang làm gì, tình hình quay gần đây có thuận lợi không, Mưa Nhỏ có ngoan không. Cô nhìn những tin nhắn đó, không trả lời, nhưng lời số của Chu Thừa Trạch ra khỏi danh sách đen.

Không biết anh đang làm cái quỷ gì nữa, từ chỗ người đại diện của cô và mấy người tự cho là cô rất quan tâm đến tin tức của Chu Thừa Trạch, cô biết được không ít tin tức về anh, gần đây anh không nhận việc gì cả, không chỉ thế, còn bỏ bớt không ít việc đã nhận lúc trước, rất nhiều nguồn thông tin đều đoán xem Chu Thừa Trạch như vậy là muốn làm gì.

Thẩm Đại Ngưng quay xong một cảnh, cũng đang suy nghĩ đến vấn đề đó, anh muốn làm gì. Lúc trước anh từ chối một vài việc, mục đích là muốn ở bên Mưa Nhỏ nhiều hơn, bây giờ vậy mà lại từ chối tất cả công việc, tận lực chừa thời gian trống rỗng. Cô cau mày ngồi, ngay cả trợ lý bụng hộp cơm đến cô cũng không nhìn. Bởi vì lúc này cô rất hậm hực, Chu Thừa Trạch làm vậy, là bởi anh định kết hôn với Liễu Tư Ngôn? Chỉ có anh muốn kết hôn, anh mới có thể chừa ra một khoảng thời gian trống như vậy, dù sao sau khi kết hôn, anh còn phải có thời gian rảnh để đi tuần trăng mật nữa. Cô ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, cảm thấy họ đều rất khả nghi, có lẽ rất nhiều người trong số họ đã biết tin tức Chu Thừa Trạch muốn kết hôn rồi, có điều vì quan hệ nào đó nên họ không nói cho mình đây mà.

“Ăn cơm nào, nếu không ăn thì sẽ nguội đó.” Bạch Trần thấy Thẩm Đại Ngưng còn đang dờ ra, nhìn không được lên tiếng nhắc nhở. Từ sau lần trước Thẩm Đại Ngưng nói cô một chút, bản thân Bạch Trần trở về tự suy nghĩ rất nhiều, Thẩm Đại Ngưng nói không đúng hoàn toàn, nhưng mấy năm nay cô quả thực có lỗi với bản thân mình, hiện giờ cô lại càng muốn sống vì bản thân mình. Chỉ là khi nói chuyện Thẩm Đại Ngưng rất không khách khí, lời nói tốt phát ra từ trong miệng Thẩm Đại Ngưng đều có vẻ khiến người ta không thoải mái.

Lúc này Thẩm Đại Ngưng mới phục hồi tinh thần lại, “Đưa đi động cho tôi.”

Bạch Trần không biết cô muốn làm gì, nhưng vô cùng hiểu tính cách của Thẩm Đại Ngưng, nhanh chóng mang đi động của Thẩm Đại Ngưng tới. Thẩm Đại Ngưng vào hộp thư đến của mình, thấy tin nhắn gần nhất Chu Thừa Trạch gửi đến, thời gian là ngày hôm qua. Hôm nay sao không gửi tin nhắn đến nhỉ, anh quên mất hay là định tới rồi gửi đến. Không nên mới phải, tên đó có tán thành việc buổi tối cầm đi động nói chuyện phiếm đâu, đều là gửi tin nhắn đến vào ban ngày mà.

Cô nghịch đi động hồi lâu, rốt cuộc chấp nhận số phận bỏ đi động qua. Xí, cái tên đó còn đang chuẩn bị kết hôn đấy, có rảnh đâu mà để ý đến mình. Tên đó không để ý đến mình, mình cũng chẳng thêm lãng phí thời gian trên người tên đó.

Cô ôm hộp cơm, gầy gầy bởi bởi đồ ăn bên trong, ăn khoảng được một nửa, cô đã no rồi. Bạch Trần lập tức đưa cho cô một cốc nước lọc ấm, sau khi ăn xong cô phải uống nước. Vốn Thẩm Đại Ngưng đều uống một vài loại nước ngọt hoặc sữa chua, nhưng mấy ngày nay cô không có thời gian ở bên Mưa Nhỏ, thỉnh thoảng Khả Tĩnh và A Lan sẽ đưa Mưa Nhỏ tới trường quay phim, Mưa Nhỏ thấy Thẩm Đại Ngưng uống mấy thứ đó, cũng sẽ rất muốn uống. Khi Thẩm Đại Ngưng nhìn thấy tên các loại chất phụ gia được viết công khai trên các loại đồ uống đó, Thẩm Đại Ngưng nhìn đau bỏ những thứ mình yêu thích, cô làm hại mình thì không sao, nhưng không thể làm hại con gái được, vì thế cô đổi thành uống nước lọc.

Thẩm Đại Ngưng vừa mới uống một ngụm nước, Khả Tĩnh và A Lan đã đưa Mưa Nhỏ đến.

“Mẹ.” Mưa Nhỏ mặc khá dày, chạy nhảy giống như một khối nhỏ, khoi dậy sự ấm lòng nói không nên lời.

Thẩm Đại Ngưng lập tức vươn hai tay, ôm Mưa Nhỏ đã chạy đến, “Mưa Nhỏ có ngoan ngoan ăn cơm không?”

Mưa Nhỏ gật đầu, trả lời giòn tan, “Có ạ, con còn ăn hai bát to nữa.”

Thẩm Đại Ngưng nhìn về phía Khả Tĩnh, Khả Tĩnh gật đầu, hôm nay quả thật Mưa Nhỏ ăn không ít, có điều cái bát đó chắc chắn không thể dùng bát to để miêu tả được.

Mưa Nhỏ cuộn tròn trong lòng Thẩm Đại Ngưng, chúi đầu vào, giống như đang chơi trò che mặt nào đó. Một lát sau, Mưa Nhỏ mới hơi ngẩng đầu, ánh mắt hí thành một khe nhỏ nhìn lên Thẩm Đại Ngưng, lại phát hiện mẹ bắt quả tang mình, vì thế ngẩng đầu cười khanh khách. Mưa Nhỏ cười vô cùng vui vẻ, giống như đóa hoa mặt trời vậy, mắt hí thành một vầng trăng khuyết nhỏ.

“Mẹ, khi nào thì bố đến thăm con?” Mura Nhỏ kéo kéo quần áo của Thẩm Đại Ngưng.

“Con nhớ bố con?”

Thẩm Đại Ngưng đang muốn cảm thán sự kì diệu của huyết thống từ tận đáy lòng, chợt nghe Mura Nhỏ mở miệng: “Bố nhất định sẽ mua đồ chơi cho con.”

Được rồi, là nhớ đồ chơi.

Thẩm Đại Ngưng vỗ vỗ mặt Mura Nhỏ, rất bất đắc dĩ, nhưng cũng cảm thấy thật may vì Mura Nhỏ có thể vô ưu vô lo như vậy, không suy nghĩ quá nhiều, cũng không nấn nậm, cho dù bị người ta cho là không tìm không phổi thì có sao, con bé có thể sống vui vẻ hơn rất nhiều người là được.

Lúc này đạo diễn giật Thẩm Đại Ngưng qua, cô bỏ con gái xuống, dặn Mura Nhỏ phải ngoan ngoãn, rồi mới rời đi.

Trong trường quay phim, lúc này, mấy diễn viên đang nghỉ ngơi và đợi đến cảnh quay kế tiếp đều vây quanh Chu Tiểu Ngừ, họ đều rất thích Chu Tiểu Ngừ, chơi đùa với Chu Tiểu Ngừ là hoạt động giải trí thời gian gần đây của họ, bởi vì dù là lúc Chu Tiểu Ngừ bĩu môi hoặc tức giận, đều có thể khiến người ta cảm thấy vui vẻ.

“Mura Nhỏ, nói cho chú biết nào, con thích mẹ hơn hay thích bố hơn?”

Chu Tiểu Ngừ, “Đều thích ạ.”

“Vậy không được, chỉ có thể thích một người thôi.”

Chu Tiểu Ngừ mím miệng không nói lời nào.

Người đàn ông lấy ra một thanh socola đưa tới trước mặt Chu Tiểu Ngừ, “Con nói thì chú sẽ đưa socola cho con.”

Chu Tiểu Ngừ chớp chớp mắt, tiến lên vừa hôn một bên má người đàn ông, vừa nhanh chóng đoạt lấy thanh socola, “Con thích chú.”

Một đám người cười ầm ĩ, nhóc con này, còn nhỏ thế mà đã ma lanh vậy rồi.

Khi Chu Thừa Trạch đến, anh nhìn thấy mọi người đang chơi đùa với con gái mình. Mọi người vừa thấy anh, lập tức tán dân ra, sau đó cùng chào hỏi Chu Thừa Trạch, gác quan hệ với Thẩm Đại Ngưng sang một bên không nói, Chu Thừa Trạch chính là tiền bối của họ. Một bộ phận người ở đây coi Chu Thừa Trạch như thần tượng, hi vọng có thể duy trì được tiêu chuẩn cao và nhân khí cao sau mấy chục năm giống như Chu Thừa Trạch.

Chu Thừa Trạch gật đầu với mọi người, rồi lập tức bế Mura Nhỏ lên. Mura Nhỏ vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ nhìn anh, “Bố, con nhớ bố.” Nói xong đầu nhóc con còn dụi dụi trong lòng Chu Thừa Trạch, bày tỏ nỗi nhớ mong của mình.

Sắc mặt Chu Thừa Trạch lập tức trở nên dịu dàng, lúc này mọi người đã hoàn toàn tán ra, họ đều nghĩ thầm trong lòng, thì ra ảnh đế cũng là người cuồng con gái, lúc ở cùng Chu Tiểu Ngừ, cả người đều tỏa ra thứ ánh sáng yêu thương.

“Bố, bố có vất vả không ạ?” Mura Nhỏ vô cùng thông minh hiểu lòng người nhìn anh, “Có mệt không ạ?”

Chu Thừa Trạch cảm thấy những lời này được con gái nói ra thì có thứ cảm giác quái dị không nói nên lời, “Bố rất tốt, bố không mệt. Mẹ con đi đâu rồi?”

“Mẹ con đi làm mẹ của người khác rồi.” Chu Tiểu Ngừ nghiêm trang.

Chu Thừa Trạch: ...

Trong phim Thẩm Đại Ngưng diễn vai một người mẹ đơn thân, Thẩm Đại Ngưng đã từng giải thích cho Chu Tiểu Ngừ, đó đều là giả, chỉ là diễn cho người khác xem mà thôi. Nhưng bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ vẫn không hiểu, đều là giả rồi, mấy người xem đó sao lại ngốc như vậy chứ, thế mà vẫn còn muốn xem nữa.

Chu Thừa Trạch bế Mura Nhỏ đến chỗ quay phim, cảnh này là kể về chuyện giữa Thẩm Đại Ngưng và bạn nhỏ kia, là một vài chuyện nhỏ cảm động lòng người của hai mẹ con..

Chu Tiểu Ngừ mở to mắt nhìn mẹ mình nắm tay một bạn nhỏ khác, lập tức nhìn về phía Chu Thừa Trạch, “Bố, có phải bố quên thứ gì không?”

“Gì vậy?”

Chu Thừa Trạch liếc mắt nhìn con gái, nghĩ thầm chẳng lẽ con gái bị động tác đó của Thẩm Đại Ngưng làm cho kích động à, có cần phải bế Mura Nhỏ đi không nhỉ.

Mura Nhỏ kéo áo Chu Thừa Trạch tỏ ý không bỏ qua, má cũng phồng lên phụng phịu, “Bố nói mà không giữ lời, đồ chơi, đồ chơi, đồ chơi...” Về mặt

cực kì kháng nghị.

Chu Thừa Trạch mở vòng tay ôm con gái ra, “Có có có, sao bố có thể quên mất đồ chơi của con được chứ!”

...

Cảnh này quay xong, Thẩm Đại Ngưng vội vàng đi đến chỗ Mưa Nhỏ. Vừa rồi cô thấy Chu Thừa Trạch, tên này còn dám xuất hiện trước mặt cô nữa cơ đấy. Vừa rồi bởi vì thấy anh, cô còn hơi thất thần, bị đạo diễn đó mắng đến cầu huyết giới đầy đầu. May là da mặt cô dày, nếu không cô mà giống như nữ phụ thì còn phải tìm một chỗ an tĩnh để lẳng lặng khóc lóc đau lòng nữa ấy.

Mưa Nhỏ cầm trên tay một vài món đồ chơi là các động vật nhỏ, có rùa, có cua, có dơi... Dù loại động vật nhỏ, màu sắc còn không giống nhau nữa, hơn nữa cũng rất cứng.

Chu Tiểu Ngừ cầm đồ chơi nghiên cứu, bởi vì bố nói, mấy động vật nhỏ này có thể uống nước để lớn lên, chỉ cần ngâm mình trong nước, có thể ngày một lớn dần, thật thần kì thật thần kì quá.

Chu Thừa Trạch ngồi một bên, nhìn con gái lát thì cầm rùa, lát sau lại cầm cua, đôi mắt ngập tràn vẻ tìm tòi nghiên cứu và thích thú.

Không hiểu sao Thẩm Đại Ngưng cảm thấy được vài phần cảm giác vui vẻ hòa thuận từ hai bố con này, cô khẽ ho, “Lại trở nên rảnh rỗi rồi ha.”

Lời là nói với Chu Thừa Trạch, kết quả Chu Tiểu Ngừ cầm đồ chơi đã chạy tới, vui vẻ thuật lại với Thẩm Đại Ngưng, đại ý là đồ chơi này rất mới lạ, sẽ lớn lên, lớn đến thật sự rất lớn. Tiểu nha đầu không ngừng khoa tay múa chân, đáng vẻ rất rạng rỡ.

“Được rồi, mẹ hiểu rồi, sau khi trở về sẽ lấy nước cho con chơi, được chưa?”

Chu Tiểu Ngừ hớn hờ gật đầu.

Thẩm Đại Ngưng ngồi xuống chỗ đối diện Chu Thừa Trạch, giữa hai người là bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ đang tự chơi tự vui, ánh mắt Thẩm Đại Ngưng dạo trên người Chu Thừa Trạch, cô luôn cảm thấy, những giây tiếp theo anh đều có thể lấy chiếc thiệp mời từ trong túi áo ngực ra, hơn nữa còn vô cùng ác độc mời cô đến tham dự hôn lễ nữa, cô đến tham dự chính là độ lượng và chúc phúc, còn không thì chính là bụng dạ hẹp hòi và không thể quên tình cũ.

Làm người phải ra tay trước thì mới chiếm được lợi thế, “Sao hả, chuyện tốt sắp đến rồi à, thời gian cử hành hôn lễ là lúc nào, tôi phải xem xét lại xem có thể bớt chút thời gian đến tham dự không đã.”

Dù sao gần đây cô bận rộn, không chừa ra được thời gian rảnh, vậy tức là cũng không phải cô không muốn đi, là thật sự bận rộn đó.

Chu Thừa Trạch nhìn vẻ mặt hơi tức giận và chút khó chịu trong mắt cô, anh đoán giờ phút này ắt hẳn cô không thoải mái. Suy nghĩ của con người cũng thật kì lạ, nếu là trước đây, có lẽ anh sẽ chỉ cảm thấy cô lại đang cố tình gây sự mà thôi.

“Không có hôn lễ.” Anh thản nhiên chống lại ánh mắt của cô.

Cô sững sốt, quay đầu qua, “Anh có hôn lễ hay không liên quan đến tôi à, nói với tôi để làm gì.”

“Nói với em, em sẽ không cần bớt thời gian rảnh đến tham dự hôn lễ trong lúc bận rộn thế này.” Anh vẫn rất thản nhiên nhìn cô, có một loại ôn trọng bất động như núi.

Cô hừ một tiếng, “Anh đã già như vậy rồi, không nghĩ vì bản thân mình thì cũng phải nghĩ cho Liễu Tư Ngôn chứ hả, ngần này tuổi rồi còn không kết hôn, anh thật sự muốn người khác chờ thành bà già luôn à.”

Anh nhẹ nhàng lên tiếng: “Tôi và cô ấy chia tay rồi.”

Hai mắt Thẩm Đại Ngưng tròn to nhìn anh, có chút khó hiểu, lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đây là chuyện từ lúc nào vậy? Ngay sau đó cô nhíu mày lại, “À, thì ra là anh bị đá à, bị người ta vứt bỏ, đáng đời.”

Nghe lời đó, vậy mà anh lại cảm thấy có chút cảm giác quen thuộc, đây mới là lời cô có thể nói ra. Anh nghe những lời hơi châm chọc hơi ghét bỏ như thế, vậy mà tâm tình lại tốt hơn tâm tình không biết nên nói gì khi ở bên Liễu Tư Ngôn rất nhiều, có lẽ sẽ khó chịu có lẽ sẽ không thoải mái, nhưng lại không khiến bản thân mình mệt như khi không biết nói gì nhưng lại phải tìm lời để nói.

“Em thật thông minh, đoán đúng rồi, cho nên tôi vội vàng đến nói với em, để em vui vẻ một chút.” Anh cười phớt lờ, dường như không để ý chút nào cả.

Cảm giác này thật quý dị, khóe miệng Thẩm Đại Ngưng cong lên, cô rất vui vẻ. Lần này cô chẳng làm gì cả, kết quả là người ta vẫn chia tay kia, điều này chỉ có thể chứng minh, hai người họ trời sinh không thể ở bên nhau, đúng chứ. Không phải đã nói rồi sao, những người nhất định ở bên nhau, dù thế nào cũng sẽ ở bên nhau. Những người không thể ở bên nhau, dù thế nào cũng không thể ở bên nhau.

Cơ mà, việc gì cô phải vui vẻ nhỉ, “Xí, nói cứ như anh vĩ đại lắm ấy, việc gì tôi phải vui vẻ vì chuyện của anh chứ.”

“Không vui em cười cái gì?”

“Tôi cười đầu mà cười, con mắt nào của anh nhìn thấy.”

Chu Thừa Trạch còn chưa kịp trả lời, bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ đã ngẩng đầu lên nhìn mẹ, “Hai con mắt đều nhìn thấy ạ.” Vừa rồi nhóc con nhìn mẹ một lát, rồi lại nhìn bố một lát, cảm thấy đáng về bố mẹ nói chuyện rất thú vị rất đáng yêu.

Thẩm Đại Ngưng trừng mắt liếc con gái, con nha đầu chết tiệt này, theo phe ai thế hả!

Trở về khách sạn, Chu Tiểu Ngừ biến thành một bức tượng gỗ.

Nhóc con ngồi xồm trên mặt đất, trước mặt nhóc con là một chậu thủy tinh nhỏ, trong chậu đã đổ đầy nước, đồng thời Mura Nhỏ cũng thả những động vật nhỏ đó vào trong nước, còn thả vài “hạt nước” lấp lánh vào nữa. Bọn chúng có thể uống nước để lớn lên, Mura Nhỏ mở to hai mắt nhìn bọn chúng, sợ rằng mình không nhìn thấy quá trình lớn lên của tụi nhỏ.

Ai khuyên cũng không nhắc mộng lên, Mura Nhỏ cố chấp trông chừng chỗ đồ chơi của mình.

Thẩm Đại Ngưng không có cách nào, dặn dò Mura Nhỏ, không thể sờ tay vào chậu thủy tinh sờ chúng, nếu không cô sẽ ném toàn bộ mấy thứ này đi. Chu Tiểu Ngừ cam chịu số phận gât đầu, mẹ là người có “tiền án”. Trước đây Chu Tiểu Ngừ chơi một món đồ chơi có thể nói là không buông tay, cũng không ngủ, mẹ nói nếu bé không buông tay thì sẽ ném đi, bé vẫn ôm khư khư, sau đó mẹ thật sự ném đi...

Thẩm Đại Ngưng tắm xong rồi đi ra, phát hiện con gái vẫn còn ngồi xồm ở đó, vô cùng tức giận nhìn Chu Thừa Trạch, “Anh xem anh mấy thứ khi gió anh mua kia.”

“Rất tốt mà, con gái rất thích.”

Thẩm Đại Ngưng lượn tới lượn lui trong phòng, cũng không tìm được lí do để phản bác, ngược lại cô bị đáng về ung dung nhàn nhã kia của Chu Thừa Trạch làm cho tức giận không nhẹ.

“Đây là phòng tôi.” Cô trừng mắt nhìn Chu Thừa Trạch, thức thời thì xéo đi.

Chu Thừa Trạch thông dong ngồi đó, “Định thu phí chiếm chỗ là bao nhiêu?”

Thẩm Đại Ngưng cào cào mái tóc vẫn còn ướt, “Có tiền gọi làm ha.”

“Là rất giỏi rất rất giỏi.” Anh buông tờ tạp chí trong tay, “Có được mấy người đàn ông thấy tâm tình em không tốt thì liền cho em đến trung tâm thương mại trực tiếp quẹt thẻ đầu đúng không?”

“Đàn ông vô dụng mới ngại phụ nữ tiêu nhiều tiền, đàn ông hữu dụng chỉ lo lắng người phụ nữ của mình tiêu tiền không đủ nhiều thôi.”

Lời châm chọc này...

“À, vậy là em có con mắt tinh tường có thể tìm được người đàn ông lo lắng em tiêu tiền không đủ nhiều?”

Mấy ngày không gặp, đã phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Thẩm Đại Ngưng trừng mắt nhìn anh hồi lâu, rồi xoay người qua không thèm nhìn anh nữa.

Những ngày kế tiếp, cả người Thẩm Đại Ngưng không tốt lắm. Cô hậu tri hậu giác phát hiện, trong cuộc sống của mình khắp nơi đều có Chu Thừa Trạch, từ sáng sớm anh đã kéo Chu Tiểu Ngừ đi ăn sáng, nhân tiện cũng kéo cô cùng đi luôn. Cô đến trường quay phim, anh sẽ ôm Mura Nhỏ chơi ở một bên, chờ cô quay phim xong, anh bế Chu Tiểu Ngừ tới, đến lúc ăn cơm, lại ăn cùng nhau.

Chờ đến khi Thẩm Đại Ngưng có thời gian nghỉ ngơi muốn ở lại khách sạn đánh một giấc no say, Chu Thừa Trạch lại có ý định đưa Mura Nhỏ ra ngoài chơi, cô bất động, anh lại nói bóng nói gió với cô, được thôi, anh cũng có thể nhân cơ hội này đưa Mura Nhỏ về, vì thế Thẩm Đại Ngưng không thể không cùng hai bố con kia ra ngoài chơi.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trên mạng xuất hiện một vài bức ảnh chụp Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng đưa Chu Tiểu Ngừ ra ngoài chơi, dần dần có tin đồn, Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng hợp lại. Fan của Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch lại một lần nữa cần quét internet, những fan lý trí thì tỏ ý rằng đương sự còn chưa lên tiếng, họ sẽ không tin gì cả, dù sao Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng cũng có con, hai người cùng nhau đưa con ra ngoài chơi, đó là chuyện rất đương nhiên, chưa hẳn là hai người đã về bên nhau. Fan của Thẩm Đại Ngưng thì tỏ ý là Thẩm Đại Ngưng có thể tìm được người đàn ông trẻ hơn Chu Thừa Trạch nhiều, chẳng cần phải bám lấy Chu Thừa Trạch không buông. Fan của Chu Thừa Trạch thì châm chọc Thẩm Đại Ngưng thế này là đang tiêu phí Chu Thừa Trạch. Cộng đồng fan của hai người thì bày tỏ tâm nguyện rằng họ hi vọng hai người hòa hảo như lúc đầu. Tóm lại trên mạng, nhờ những phe này mà tin đồn về hai người càng ngày càng hot.

Bản thân Thẩm Đại Ngưng cũng phát hiện, sao tên Chu Thừa Trạch này không có ý định rời đi vậy?

Hôm nay trước khi đến trường quay phim, ma xui quỷ khiến cô lại nhìn về phía Chu Thừa Trạch, “Anh thế này là có ý muốn theo đuổi tôi?”

Chu Thừa Trạch liếc cô một cái, mặc quần áo cho Mura Nhỏ như cũ, động tác liên tục, không chậm lại chút nào, “Rốt cuộc em cũng phát hiện rồi.”

Thẩm Đại Ngưng đá cửa.

Sao không chết đi.

Sau khi ra khỏi cửa, cô nhớ đến màn đối thoại vừa rồi, chẳng hiểu tại sao lại nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tô Y Lâm Thẩm Đại Ngưng

Thẩm Đại Ngưng ôm Chu Tiểu Ngừ vào lòng, trò chuyện với Chu Tiểu Ngừ về một vài chuyện rất nhỏ, chẳng hạn như hỏi Chu Tiểu Ngừ sáng đã ăn gì, thích ăn gì, ghét ăn gì. Gần đây cô rất thích trao đổi với con gái, đối thoại rất nghiêm túc, có điều Chu Tiểu Ngừ còn nhỏ, lúc nghiêm trang trả lời, có một vẻ ảm áp và buồn cười không nói nên lời. Thẩm Đại Ngưng đột nhiên phát hiện mình như sinh được một đại bảo bối vậy, giờ mà có thời gian thì cô thích ôm con gái nhiều hơn, ngay cả chuyện phiền toái của con gái cô cũng cùng xử lý. Thẩm Đại Ngưng trước đây, vừa thấy con gái khóc hoặc chảy nước mũi, hoặc là muốn đi vệ sinh, cô đều muốn chạy thẳng, hiện giờ lại là lúc con gái khóc thì cô dỗ, con gái chảy nước mũi thì cô lấy khăn lau, con gái nói muốn đi nhẹ thì cô lập tức dáo dác nhìn quanh tìm nhà vệ sinh.

Chu Thừa Trạch ngồi bên cạnh cô, trên đầu anh đội mũ, trên mặt còn đeo một chiếc kính râm rất to, cả người từ trên xuống dưới đều là một màu đen. Lúc ra khỏi cửa, Thẩm Đại Ngưng vô cùng khinh bỉ trang phục này của anh, cứ như cả thế giới đều phải chú ý đến anh vậy, gói mình thành như thế, không mặc thế có khi người khác còn chẳng chú ý đến anh ý chứ. Nhìn cô đây này, nên thế nào thì thế đó, cũng đâu khiến người ta quay đầu lại nhìn nhiều như vậy.

Sắc mặt Chu Thừa Trạch không quá đẹp, anh nói cũng rất ít. Thẩm Đại Ngưng cảm thấy cả người anh đen xì, tự nhiên không nhìn ra được sắc mặt âm u của anh.

Người đến người đi ở sân bay rất nhiều, rất nhiều người lặng lẽ ngồi chờ đợi, cúi đầu xem di động, đáng vẻ không quan tâm đến chuyện gì cả. Tốp năm tốp ba nào đó thì hưng phấn bưng bưng nói về đích đến của họ, trước đi đâu, sau lại đi đâu, hành trình du lịch đã được trù liệu rất tốt. Thẩm Đại Ngưng chỉ chú ý đến con gái, hoàn toàn không phát hiện chồng mình, không đúng, chồng cũ của mình không quá bình thường.

Ánh mắt Chu Thừa Trạch âm u sau lớp kính râm, dường như anh nghĩ đến tính cách của cô, muốn để cô chủ động phát hiện sự không thoải mái lúc này của anh, giống như một câu chuyện hoang đường vậy, “Thẩm Đại Ngưng.”

“Cái gì!” Cô cũng tức giận, một người đàn ông to lù lù ngồi ở đây lại còn không chủ động ôm con, vung tay như ông chủ lại còn không biết đường tự giác.

“Hình như em chưa đến sân bay đón anh lần nào cả.” Anh không quay đầu, vẫn ngồi yên, không cần làm động tác đặc biệt nào, vẫn có thể nhận thấy được sự hậm hực của anh.

“Nói cứ như anh đến sân bay đón tôi rồi ấy.” Thẩm Đại Ngưng không để tâm.

Chu Thừa Trạch không nói gì nữa, vốn anh còn muốn thảo luận về hành vi hiện giờ của cô, không phải Tô Y Lâm gọi điện bảo muốn tới thăm cô thôi sao, cô liền lập tức bám lấy đạo diễn này xin nghỉ một ngày, sắc mặt đạo diễn đó rất khó coi, cô còn có thể cười tươi không cần tươi nữa. Có điều anh đoán rằng nếu mình thực sự nói mấy lời này ra, câu tiếp theo của Thẩm Đại Ngưng chắc chắn là bảo anh nhiều chuyện, cô không gọi anh đến sân bay, anh chủ động đến, bất bình cái gì.

Vì thế Chu Thừa Trạch quyết định trầm mặc.

Họ đợi một lát, mới nhìn thấy Tô Y Lâm đang đi tới.

Ở đại sảnh, Tô Y Lâm tìm được một nhà ba người này rất dễ dàng, dù sao họ cũng rất thu hút ánh mắt mọi người. Khi cô đi tới, nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng, phát hiện Chu Thừa Trạch và Chu Tiểu Ngừ đều ở đây, trong lòng cô có chút cảm giác phiền muộn, không đậm, chỉ nhẹ như một sợi bông, nhưng lại làm cô nhìn không được mà khó chịu, cô bỏ lỡ khi Thẩm Đại Ngưng kết hôn, bỏ lỡ khi cô ấy sinh con, bỏ lỡ khi cô ấy ly hôn, những chuyện hệ trọng nhất trong cuộc đời Thẩm Đại Ngưng, dường như cô đều bỏ lỡ, không chia sẻ khi cô ấy hạnh phúc, cũng không bầu bạn khi cô ấy buồn phiền.

Thẩm Đại Ngưng thả con gái vào lòng Chu Thừa Trạch, đứng dậy liền tiến lên tặng cho Tô Y Lâm một chiếc ôm thật to. Tô Y Lâm cảm nhận được một sự tác động vi diệu, cùng với sự cảm động chảy qua lồng ngực.

Tô Y Lâm cũng ôm lại Thẩm Đại Ngưng, thì ra rất nhiều thời điểm, thật sự không cần ngôn ngữ gì, cũng có thể đủ để cảm nhận được sự ảm áp mà người này mang lại cho mình.

Về khách sạn là Chu Thừa Trạch lái xe, Thẩm Đại Ngưng và Tô Y Lâm ngồi ở ghế sau, đã một thời gian dài rồi hai người chưa gặp nhau. Thẩm Đại Ngưng hỏi Tô Y Lâm về tình hình mọi người trong nhà, Tô Y Lâm nói rằng họ đều rất tốt. Tô Y Lâm cũng hỏi Thẩm Đại Ngưng tình hình bây giờ, Thẩm Đại Ngưng tỏ ý đều rất tốt, không đúng, trong cuộc đời, chỉ cần bản thân mình không quá bị quan, cũng không có gì thật sự không tốt cả.

Lúc Tô Y Lâm nhìn thấy Chu Thừa Trạch, cô đã muốn hỏi Thẩm Đại Ngưng rằng cô ấy và Chu Thừa Trạch bây giờ là quan hệ gì, chỉ là ở trước mặt Chu Thừa Trạch thì không tiện mở miệng, huống chi Tô Y Lâm cũng không quên chuyện lần trước nhìn thấy Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn, cô sợ mình đoán sai sẽ khiến Thẩm Đại Ngưng không dễ chịu.

“Tớ thấy hình như cậu gầy đi rồi đấy.” Thẩm Đại Ngưng không kiêng kị gì sờ sờ mặt rồi bóp bóp tay chân Tô Y Lâm, “Rất gầy, cái tên Giang Thanh Dịch đó không nuôi cậu cho tốt à.”

Nuôi? Tô Y Lâm bật cười, cô cũng đâu phải là chú lợn nhỏ chứ.

“Anh ấy không nuôi tớ cho tốt, cậu còn có thể đi đánh anh ấy được hay sao.” Tô Y Lâm cũng trở nên thoải mái, giống như họ trước đây không coi ai ra gì nói chuyện phiếm.

Thẩm Đại Ngưng ngẫm nghĩ một chút, suy xét đến chuyện sức mạnh của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, cô thở dài yếu ớt, “Dự là không đánh thắng được, nhưng mắng thì vẫn có thể mà.”

Tô Y Lâm cười lắc đầu, sau đó chơi đùa với Chu Tiểu Ngừ, lần này đến cô mang theo rất nhiều đồ chơi nhỏ cho Chu Tiểu Ngừ, làm Chu Tiểu Ngừ rất thích người mẹ nuôi này, miệng cũng vô cùng ngọt.

Sau khi về khách sạn, Tô Y Lâm lập tức lấy thứ mình mang đến cho Thẩm Đại Ngưng ra. Trước đây Thẩm Đại Ngưng rất thích ăn một loại dưa muối, nhưng công thức làm cần sự tỉ mỉ, lần này Tô Y Lâm tự mình làm một lọ, nguyên liệu làm loại dưa muối này rất dễ tìm, cái trắng bình thường, chỉ là gia vị rất khó kiếm. Tô Y Lâm mở lọ ra, Thẩm Đại Ngưng dùng đũa gấp một chút lên ăn thử.

Tô Y Lâm nhìn cô đầy chờ mong, muốn biết có hợp khẩu vị cô hay không. Loại dưa muối này vừa ngọt vừa cay, mùi vị vừa phải, ngọt quá thì ngấy, cay quá lại át đi cái ngọt.

Thẩm Đại Ngưng gật gù, “Ừ, ngon lắm đó.” Cô nói xong lại gấp thêm miếng nữa.

“Cậu chậm một chút, đầu thế ăn như vậy chứ. Để đến lúc ăn cơm thì tha hồ ăn.”

Thẩm Đại Ngưng ngượng ngùng cười hi hi.

Thẩm Đại Ngưng đánh giá giá trị của thứ đồ này, bình thường mà dùng mức độ thích để nhận định, rất thích chính là giá trị cao, không thích chính là không giá trị, lọ dưa muối này chính là giá trị cao.

“Cậu tự làm hả.” Thẩm Đại Ngưng ôm lọ dưa muối, nhìn rồi lại nhìn, mới híp mắt nhìn Tô Y Lâm, “Làm sao bây giờ, về sau tớ không thể rời xa cậu rồi.”

Tô Y Lâm đỡ trán, cô biết là vậy mà, về sau Thẩm Đại Ngưng chắc chắn sẽ bảo cô làm thật nhiều loại dưa muối này.

Hai người lại hàn huyên một lát, Thẩm Đại Ngưng muốn đưa Tô Y Lâm ra ngoài ngao du, lúc này rất đặc biệt, gần đây cô quả thật không có thời gian, giờ không thể lãng phí được. Cô không suy xét đến Chu Thừa Trạch, phụ nữ ra ngoài đi dạo, mang theo đàn ông để làm gì. Thẩm Đại Ngưng băn khoăn xem có nên đưa con gái đi không, nghĩ đến đôi chân ngắn ngắn của con gái, đi một đoạn lại bắt người ta bế, đưa nó đi thì chắc chắn chẳng đi được đâu cả, vì thế cô lập tức quyết định “bỏ chồng bỏ con” lại.

Chu Thừa Trạch và bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ, cứ thế tro mắt nhìn Thẩm Đại Ngưng bỏ trốn cùng một cô gái khác.

Ngồi xe buýt một giờ, có thể tới một nơi có Đại Phật không được tính là nổi tiếng. Thẩm Đại Ngưng và Tô Y Lâm đều đã lâu rồi không ra ngoài như vậy, cảm giác đó vừa quen thuộc vừa xa lạ, giống như về tới thời cấp ba vậy. Hồi cấp ba, vào ngày nghỉ, hai cô gạt bố mẹ rằng mình đi học thêm, kết quả là chạy tới tỉnh khác, chỉ là để ngắm thủy triều, thật ra cũng không có gì đẹp cả, nhưng hai người ở đó nhìn thấy nước đánh mạnh vào, hơi nước khắp trời, không ngừng cùng nhau hét chói tai, niềm vui tùy ý như vậy thế nào cũng không thể quên.

Tô Y Lâm vỗ vỗ bả vai Thẩm Đại Ngưng, “Này, cậu và Chu Thừa Trạch hiện giờ là sao?”

“Cậu thấy thế nào thì chính là thế đó đấy.”

Tô Y Lâm tức giận beo tay Thẩm Đại Ngưng, đau đến mức mặt Thẩm Đại Ngưng biến sắc, “Sao cậu trở nên dã man vậy hả.” Cô phát hiện vẻ mặt bất mãn của Tô Y Lâm, không khỏi tóm tắt sơ qua, “Anh ấy nói anh ấy và Liễu Tư Ngôn chia tay rồi, ý đó hẳn là muốn bắt đầu lại, nhưng dựa vào cái gì mà anh ấy muốn bắt đầu lại thì tớ phải phối hợp chứ, hiện giờ chính là như vậy.”

Thẩm Đại Ngưng xoa xoa tay mình, thật sự rất đau đấy có được không.

“Vậy cậu nghĩ thế nào?” Tô Y Lâm rất muốn biết suy nghĩ của cô.

Thẩm Đại Ngưng nghiêm túc suy nghĩ một lát, “Nói thật nhé, hình như tớ cũng không ghét anh ấy. Chính xác một chút mà nói, dễ chấp nhận hơn trong tưởng tượng của tớ.”

“Vậy cậu còn đắn vặt vớ vẩn làm gì. Hợp lại cũng tốt, đối với Mưa Nhỏ cũng tốt.”

Thẩm Đại Ngưng đỡ trán, cô không nghe được quan điểm thế này, dùng con cái để nói chuyện, tuy rằng không thể phủ nhận quan điểm của người khác cũng có tính chính xác.

“Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.”

Tô Y Lâm thở dài, “Cậu làm sao thì làm!”

Hai người tới điểm đến, chỗ này giống như là núi, đường núi khúc khuỷu, cũng có đường cái quanh núi, có xe du lịch chuyên đưa du khách lên đỉnh núi. Thẩm Đại Ngưng và Tô Y Lâm tính toán, đầu tiên là đi bộ lên, sau đó thì ngồi xe xuống. Kết quả hai người đi một giờ, phát hiện ngay cả sườn núi cũng chưa đến, đỉnh núi chẳng thấy đâu, vì thế quyết định dứt khoát chuyển sang ngồi xe tới đỉnh núi.

Sau khi xuống xe, hai người đói đến da bụng dính chặt vào lưng, tìm được một quán mì nhỏ, hai người liền gọi mì luôn.

“Đúng là tự mình chịu tội trong truyền thuyết mà.” Thẩm Đại Ngưng dùng tay làm quạt phẩy phẩy tạo gió.

Tô Y Lâm nhìn Thẩm Đại Ngưng ở đối diện có dáng vẻ hơi chật vật, không nhịn được nở nụ cười.

Mì ở đây vừa khó ăn vừa đắt, nhưng không có cách nào cả, lấp đầy bụng trước rồi nói sau. Ăn mì xong, cả đường đi hai người đều phi nhỏ mì đó sao lại đắt như vậy chứ, sao khó ăn như vậy chứ, phi nhỏ đến cuối cùng, lại đảo ngược lại, người ta mở quán ăn ở trên đỉnh núi thế này cũng không dễ dàng gì, gia vị và nguyên liệu đều mang từ rất xa tới, đắt một chút hình như cũng có thể hiểu được.

Nơi này nổi tiếng nhất đương nhiên là Đại Phật đó, thật sự rất lớn, có thứ cảm giác tráng lệ.

Thẩm Đại Ngưng và Tô Y Lâm đi về phía Đại Phật đó, Đại Phật này cao khoảng tòa nhà sáu bảy tầng, sau khi hai người trèo lên, thấy có người đi vào từ lỗ tai Phật, hai người cũng đi vào theo. Lỗ tai là một con đường, trong bụng Phật có rất nhiều con đường nhỏ, đều là dùng đá để đắp thành cầu thang, bước từng bậc xuống, con đường nhỏ hơi hẹp, hai bên đều là mặt tường, rất có cảm giác khi nhân vật chính đi tìm bảo vật trong phim cổ trang. Trên mặt tường chốc chốc lại chạm mấy ngọn đuốc đặc thù lên, cũng có phong vị thời cổ.

Thẩm Đại Ngưng và Tô Y Lâm nắm tay đi xuống phía dưới, đường ở trong rất nhiều, nhưng lối ra chỉ có một, đó chính là chỗ rón Phật. Tiếp tục đi xuống, sẽ phát hiện mặt tường có vài bản vẽ, giống như chiếu thức võ công vậy.

Mỗi con đường nhỏ đều thông đến một căn phòng được khoét mà thành, trong phòng có người giả mặc các loại trang phục cổ đại và binh khí, du khách có thể thuê những trang phục và vũ khí này theo nhu cầu của bản thân, còn có thể mặc loại trang phục này vào cùng người ta “quyết đấu” nữa.

Tô Y Lâm và Thẩm Đại Ngưng tìm vị trí đứng tốt, có suy nghĩ muốn xem náo nhiệt, hai người nhìn trận “quyết đấu”, binh khí đó thật sự không gây sát thương, nhưng khi binh khí va chạm vào nhau, có thể phát ra tiếng rất lớn, rất kích thích hứng thú xem. Mọi người đứng ngoài quan sát vỗ tay tán thưởng, người đánh nhau cũng rất hăng hái.

Hai người xem thì thấy vừa lòng thỏa ý, sau đó mới tiếp tục đi xuống, trong căn phòng ở chỗ miệng Phật có bán rất nhiều đồ chơi nhỏ. Thẩm Đại Ngưng và Tô Y Lâm chọn vài thứ, những thứ này hơi đắt, nhưng rất đặc biệt, không phải loại thường thấy.

Đi ra khỏi Đại Phật, hai người trực tiếp ngồi bất động một chỗ, mệt muốn chết rồi.

Thẩm Đại Ngưng đeo chiếc vòng đậm phong cách dân tộc lên tay Tô Y Lâm, “Xem này, tớ tình mắt chưa, cậu đeo chiếc vòng này có thêm phần dễ thương của cô gái nhỏ nữa.”

“Góm, tớ cũng đâu mặt dày giống cậu, lại còn cô gái nhỏ nữa chứ.”

Thẩm Đại Ngưng ưỡn mình ngẩng đầu, dáng vẻ tràn trề sức sống, “Chẳng lẽ tớ thế này đã tính là bà già rồi?”

Tô Y Lâm cười khanh khách, “Thiếu nữ, thiếu nữ, được chưa?”

Thẩm Đại Ngưng ôm Tô Y Lâm cùng nhau cười, “Chính hấn đó, chúng ta hàng năm đều phải mười tám tuổi, mỗi ngày đều là mười tám tuổi.”

Tô Y Lâm nhìn chiếc vòng trên tay mình, lắc lắc vài cái, khoe miệng nở nụ cười ảm áp.

Lúc xuống núi đương nhiên không thể tiếp tục đi bộ được, hai người hỏi rất nhiều người, biết có thể ngồi cáp treo xuống núi, chỉ thiếu mỗi nước vui phát khóc.

Xếp hàng mua vé, sau đó ngồi vào trong thang máy.

Hai người ngồi đối diện nhau, “Tô Y Lâm, cậu dám hết to không?”

“Vậy cậu dám không?”

“Có gì mà không dám, có ai biết là tớ đâu.”

“Vậy cậu hết đi!” Tô Y Lâm nhướn mày.

Thẩm Đại Ngưng đứng lên, mở cửa sổ của cáp treo ra, ho một tiếng, sau đó hai tay đặt bên miệng để làm loa, “A...” Sau khi hét lên tiếng thứ nhất, tiếng thứ hai trở nên rất dễ dàng, cô tiếp tục hét, vừa cười vừa nhìn Tô Y Lâm, lập tức hét tiếp: “Tô Y Lâm, tớ yêu cậu...”

Tiếng hét phiêu bạt giữa rừng núi, vang vọng rất lâu.

Tô Y Lâm cũng đứng lên, mở một cửa sổ khác ra, cũng hét lên, “A...”

Những bất mãn và nỗi u sầu trong lòng cô, dường như quán bện vào cùng tiếng “a” không thể thoát ra, nhưng sau khi thật sự hét lên, thì ra thật sự không khó, đồng thời toàn thân đều trở nên thư giãn.

Thẩm Đại Ngưng ở bên kia vẫn còn đang cười và hét – Tô Y Lâm, tớ yêu cậu.

Tô Y Lâm vừa buồn cười vừa tức giận, “Thẩm Đại Ngưng, nếu cậu là đàn ông, tớ gả cho cậu ngay lập tức.”

“Thật đáng tiếc, vì sao mẹ tớ không sinh tớ thành con trai chứ.” Thẩm Đại Ngưng đi đến bên cạnh Tô Y Lâm, vươn một tay lên nắm cằm Tô Y Lâm, “Nếu không thì vị mỹ nhân này, ta đã giành được trong tay rồi!”

Tô Y Lâm hoàn toàn không biết mình nên nói gì mới tốt.

Yêu nghiệt này, mau mau kéo ai tới thu phục cậu ấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ngoại Truyện

Chu Tiểu Ngừ không thích nhất là những lúc thế này, vậy mà mấy đứa bạn thân kéo cô ra ngoài lại còn nói với cô, tỉ lệ gặp phải chuyện như thế này rất nhỏ, cô vô cùng muốn nói lại, đúng vậy, tỉ lệ rất nhỏ, vậy mà sao lần nào cũng để cô gặp phải chứ. Thật ra cũng không phải chuyện gì quá to tát, chính là một đám người thuê phòng vui đùa âm ỉ, chơi một vài trò chơi, ai thua thì phải biểu diễn một tiết mục nào đó, thật ra nội dung tiết mục cũng không có gì, hát hò kể chuyện hoặc kể chuyện cười đều được, nhưng đối với Chu Tiểu Ngừ mà nói, cô không giỏi trò nào hết.

Được rồi, Chu Tiểu Ngừ tự ti nhất là ở chỗ người khác đa tài đa nghệ, trong khi cô chẳng có tài nghệ nào cả, cô thuộc kiểu người hết ăn lại nằm, kiên định cho rằng cuộc đời con người hẳn là nên dùng để hưởng thụ. Vì thế cô ghét học múa vì quá mệt, học đàn piano thì không thú vị, học nhạc cụ thì chán... Nói tóm lại, Chu Tiểu Ngừ không biết gì cả. Người ta bảo dùng để con cái thua ngay tại vạch xuất phát, Chu Tiểu Ngừ cảm thấy tác dụng lớn nhất của mình chính là dùng để tôn vạch xuất phát của người ta lên cao hơn người bình thường.

Chu Tiểu Ngừ đỡ trán, vô cùng muốn che mặt lại. Mấy lần trước thua vì uống rượu hoặc chơi kéo búa bao, bị bắt phải biểu diễn tiết mục nào đó, bây giờ thì sao, chỉ là truyền một chén rượu trong tay thôi, vậy mà cũng có thể dùng lại ngay trong tay cô được, ngay cả chút tạo vận may cũng không có?

Cô không biết hát, tốt hơn nữa âm không đầy đủ một chút, lại càng không biết kể chuyện, dùng lời mẹ nói chính là kể lan man không có trọng điểm, truyện cười sao, cô cảm thấy hiện giờ mình rất giống một câu chuyện cười rồi ấy.

Bạn thân vừa thấy vẻ mặt của Chu Tiểu Ngừ thì đã biết Chu Tiểu Ngừ lại bực rồi, lần trước nữa Chu Tiểu Ngừ thua, lần trước Chu Tiểu Ngừ cũng thua... Lần này vẫn thật khéo...

“Tiểu Ngừ của chúng ta cũng biết một trò đặc biệt, đảm bảo tất cả mọi người chưa từng thấy đâu.” Yên Tử vỗ vỗ bả vai Chu Tiểu Ngừ, “Tiểu Ngừ nhà chúng ta có thể đọc thuộc một vài bài thơ Đường cổ thêm văn ngôn (*) đó, đẳng cấp cao đúng không?”

(*) Văn ngôn (chữ Hán: 文言), còn gọi là cổ văn (古文), là một thể ngữ văn cổ đại của Trung Quốc dùng trong sách vở, kinh điển truyền thống. Loại văn này dùng ngữ pháp và từ vựng cổ xưa, nay đã bị đào thải và thay thế bằng ngữ văn hiện đại, tức văn bạch thoại (白话) ở Trung Hoa.

Mọi người âm ỉ bảo Chu Tiểu Ngừ nhanh đọc thuộc một bài cho mọi người xem thử.

Trong lòng Chu Tiểu Ngừ như ngàn con sông chảy qua...

Đọc thuộc cổ văn, cô đã đến tình trạng này rồi sao?

Có điều bài cứ tuôn ra ngay lập tức, “Hoàn trừ giai sơn dã. Kỳ tây nam gia phong, lâm hách vuu mỹ, vọng chi úy nhiên nhi thâm tú giả, lang gia dã. Sơn hành lục thất lý, tiệm văn thủy thanh sần sần nhi tả xuất vu lưỡng phong chi văn giả, nhượng tuyền dã. Phong hồi lộ chuyển, hữu đình dực nhiên lâm ư tuyền thượng giả, Túy Ông đình dã. Tác đình giả thủy? Sơn chi tăng trí tiên dã. Danh chi giả thủy? Thái thú tự vị dã. Thái thú dữ khách lai ẩm vu thử, ẩm thiếu triếp túy, nhi niên hựu tối cao, cổ tự hào viết Túy Ông dã. Túy Ông chi ý bất tại tửu, tại hồ sơn thủy chi gian dã. Sơn thủy chi lạc, đắc chi tâm nhi ngụ tửu dã. Nhược phu nhật xuất nhi lâm phi khai, vân quy nhi nham huyết minh, hồi minh biến hóa giả, sơn gian chi triều mộ dã. Dã phương phát nhi u hương, giai mộc tú nhi phồn âm, phong sương cao khiết, thủy lạc nhi thạch xuất giả, sơn gian chi tứ thời giả. Triều nhi vãng, mộ nhi quy, tứ thời chi cảnh bất đồng, nhi lạc diệc vô cùng dã...” (**)

(**) Bài thơ (醉翁亭记) của Âu Dương Tu (欧阳修). Mình không tìm được bản dịch bài này nên để nguyên bản Hán Việt.

Một chữ cũng không bỏ sót, hơn nữa trong quá trình ngâm thơ, hoàn toàn không dừng lại ở chỗ nào cả.

Chu Tiểu Ngừ đọc thuộc xong, tất cả mọi người đều vỗ tay, cũng cười đùa, mấy thứ này đã sớm trả lại cho thầy cô rồi, có điều thầy cô rất giáo hoạt, không nỡ trả lại học phí cho họ. Mọi người cười đùa vui vẻ, ngược lại kéo dài đề tài thời cấp ba thầy cô giáo bắt học thuộc thơ cổ thể văn ngôn gì đó, tất cả mọi người đều đã qua kì thi vào đại học rồi, nhất thời những chuyện thú vị cũng rất nhiều...

Chu Tiểu Ngừ khề thờ dài, cái gọi là tài nghệ của cô, cũng chỉ còn có mỗi thứ này, đọc thuộc cổ văn, ngâm nghĩ lại một chút, cô đều cảm thấy da đầu mình tê dại, đâu có ai biểu diễn tài nghệ như vậy chứ? Có lẽ là thật sự khó chịu, vì thể cô vurun tay lấy chén rượu ở gần nhất lên uống, cho mình một sự áp chế, lần sau mà chơi trò biểu diễn tiết mục gì đó, cô sẽ kiên quyết kiên quyết nữa kiên quyết mãi từ chối chơi.

Cô đã quên mất mình đọc thuộc bao nhiêu bài cổ văn rồi...

Lần trước hình như đọc, lần trước nữa thì đọc.

Chu Tiểu Ngừ chỉ cảm thấy mình rất mất mặt, nhất là khi cô nhìn thấy người ngồi đối diện mình – Trần Tịch. Lúc cô đọc thì lặng lẽ quét mắt nhìn anh mấy lần, anh cúi đầu, cầm di động, dường như hoàn toàn không chú ý đến cô. Thứ cảm giác này, thật ra cũng không được gọi là khó chịu, nhưng bị người khác hoàn toàn không nhìn đến như vậy, vẫn có chút khó tả. Tuy Chu Tiểu Ngừ nói mình tự ti, nhưng cô đương nhiên biết được vốn liếng để mình “hết ăn lại nằm”, đáng vẻ cô xinh đẹp, dù rằng xã hội nhiều lần nhấn mạnh coi trọng vẻ đẹp tâm hồn, nhưng không thể nghi ngờ ngoại hình xinh đẹp chính là một của báu lớn, rất nhiều lúc nó có thể vượt qua tất cả.

Chu Tiểu Ngừ không coi khuôn mặt xinh đẹp là một loại tài sản, tuy rằng cô rõ ràng bản thân mình có thứ tài sản đó, những nam sinh đó nhìn thấy mình xong, hoặc nhiều hoặc ít đều bị kinh động, thậm chí có người còn làm những chuyện trời long đất lở vì cô.

Chỉ có Trần Tịch, ánh mắt anh nhìn về phía cô, tùy ý đến không thể tùy ý hơn, trong những người cô đã gặp, anh cũng là người thực sự đối xử bình đẳng với mọi người, cho dù cùng một nhóm với nữ sinh bị người ta cười chê là “mặt rỗ”, anh cũng không bận tâm, chính là kiểu không bận tâm thực sự. Thật ra trong con mắt của Chu Tiểu Ngừ, Trần Tịch cũng không phải chàng trai đẹp đến mức kinh thiên động địa, thậm chí ngũ quan cũng không đủ đẹp để tinh tế, nhưng trên người anh có một loại khí chất, cô mất rất nhiều thời gian mới nghĩ ra được cảm giác của loại khí chất đó, tươi mát, đúng, chỉ có từ “tươi mát” mới có thể hình dung được.

Có điều dù người này gần như không khiến ai phải khó xử, nhưng cũng rất khó tiếp cận, nữ sinh thích anh có đả động, anh lại có thể làm như không quan tâm không tò mò, từ tận đáy lòng không nhìn đến sự tồn tại của người khác.

Chu Tiểu Ngừ từng huyền tưởng, nếu để Trần Tịch mặc trang phục cổ trang màu trắng vào, anh nhất định sẽ được người ta đối đãi như một tiên nhân.

Trần Tịch, cái tên này, rất hợp.

Chu Tiểu Ngừ bất tri bất giác uống nhiều hơn, cô và Trần Tịch, tổng cộng đã từng nói với nhau bảy câu, có bốn câu là – chào cậu.

Mẹ kiếp, cô thảm máng một tiếng, đó mà cũng tính là lời đã từng nói?

Cả đám còn muốn chơi tiếp, Chu Tiểu Ngừ thì không muốn, sau khi uống rượu, cô tuyệt đối không được ra ngoài cùng người khác, cho dù là bạn học hay bạn bè, vấn đề mang tính nguyên tắc, cô sẽ không làm trái.

Đám bạn đều rù cô, cô chỉ lắc đầu.

“Nhưng một mình cậu về, bọn tớ cũng không yên tâm.” Yên Tử nhú mày lại.

Chu Tiểu Ngừ cười, có gì mà lo lắng chứ, một cuộc điện thoại bỏ cô sẽ đến đón cô, hoặc không thì gọi điện cho tài xế cũng được...

“Tớ đưa cậu về.” Trần Tịch đột nhiên nhìn Chu Tiểu Ngừ, đối mặt với ánh mắt ngạo nhiên của mọi người, lại bỏ thêm một câu, “Tiện đường.”

Không ai nghi ngờ gì.

Những người khác có lẽ sẽ nghĩ đủ mọi cách tiếp cận Chu Tiểu Ngừ, nhưng Trần Tịch sẽ không.

Chu Tiểu Ngừ cũng không ngờ Trần Tịch sẽ chủ động lên tiếng, nhất thời cũng có chút kinh ngạc, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài quá rõ. Anh lái xe tới, cảm giác của chiếc xe rất giống anh, trong vẻ không phô trương lộ ra cảm giác cao sang nào đó.

Ngồi vào trong xe anh, đối mặt với không gian chỉ có hai người, cô lại không biết nên nói gì mới tốt, rõ ràng bình thường có thể tán gẫu đủ mọi chuyện trên trời dưới đất với mọi người rất hăng say, nhưng đối mặt với nam sinh tên Trần Tịch này, cô lại rất rụt rè.

“Vì sao vẫn nhớ rõ cô vẫn như vậy?” Trần Tịch đột nhiên lên tiếng, nhìn cô, có lẽ là cảm thấy lời mình nói rất đột ngột, anh lại thay đổi cách hỏi, “Có hứng thú với cô vẫn?”

Chu Tiểu Ngừ nâng mắt nhìn anh, cô có chút tính toán nho nhỏ, cô biết bản mình đẹp nhất khi nào, uống chút rượu, mặt hơi đỏ, lại híp nửa mắt nhìn nhìn, lúc bạn cùng phòng của cô thấy cô như vậy, cười nói phụ nữ còn không chịu được, huống chi là đám đàn ông háo sắc.

Nhưng ánh mắt Trần Tịch rất bình lặng, thậm chí ngay cả một tia tránh né cũng không có.

Cô nở nụ cười, “Chẳng có đâu, tớ ghét nhất mấy thứ này.”

“Hà?” Trần Tịch hiển nhiên không quá hiểu.

Chu Tiểu Ngừ thờ dài, “Bởi vì, hồi còn nhỏ tớ không muốn học gì cả, chỉ muốn ham chơi, mẹ tớ liền cảm thấy tớ nhất định sẽ thua ở ngay vạch xuất phát, cái gì cũng kém người khác. Vì thế mẹ tớ nghĩ không thể để tớ không biết gì cả, cho nên mẹ quyết định bồi dưỡng cho tớ một ưu thế nhân tạo, bảo tớ học thuộc đủ loại văn chương, nói là tăng cường trí nhớ...”

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng Chu Tiểu Ngừ vẫn phải thừa nhận, tuy trí nhớ của cô không thể so sánh với những người trời cho trí nhớ tốt, nhưng chắc chắn tốt hơn trí nhớ của đại đa số mọi người, phải biết rằng hiện giờ ngay cả những bài văn thời tiểu học cô cũng có thể dễ dàng đọc vanh vách được, không đọc được thì cũng biết đại khái ý nghĩa của nó, đây đều là công lao của mẹ cô.

Trần Tịch nghe xong thì cười khẽ, “Mẹ cậu rất thú vị.”

“Mẹ thú vị, nhưng rõ là làm khổ tớ.” Chu Tiểu Ngừ dẫu môi, “Cậu không hiểu được đâu... Mẹ tớ vì ép tớ học thuộc bài, trực tiếp cho tớ đói luôn, không học thuộc xong thì không được ăn cơm, hồi ấy không biết tớ đói bao nhiêu lần nữa... Mấu chốt là lúc tớ đói, mẹ lại còn ăn toàn mấy món cao lương mỹ vị nữa.”

Quá đáng giận mà, Chu Tiểu Ngừ nghiêng răng nghiêng lợi.

Trần Tịch thấy khóe miệng bất mãn hơi dẩu lên của cô, đột nhiên nở nụ cười, “Bố cậu thì sao, không giúp cậu à?”

“Ban đầu vốn là bố tớ làm gì cũng về phe tớ, nhưng hồi đó... mẹ tớ vận khí tốt.”

“Còn có ả tình?”

“Ừ, mẹ tớ mang thai nên cả nhà chẳng ai làm gì mẹ được cả, bố tớ chẳng những không giúp tớ, còn bảo tớ mọi chuyện đều phải nghe theo mẹ, để mẹ mạnh khỏe sinh em trai ra...” Ày, càng nghĩ lại càng buồn bực.

Độ cong nụ cười của Trần Tịch lại lớn hơn một chút, “Nhưng cậu bây giờ... thành tựu không tồi mà.”

Chu Tiểu Ngừ không hiểu, “Thành tựu?”

“Cậu là người đầu tiên mà tớ quen có thể đọc thuộc cổ văn tốt như vậy dù đã qua lâu lắm rồi, hơn nữa còn không bỏ sót một chữ nào.” Trần Tịch tiếp tục lái xe, anh không tiết lộ với ai, lúc cô đọc thơ, anh cảm đi động tìm xem bài thơ đó, cho đến khi cô đọc xong không quên một chữ nào.

“Thế này xem như khen ngợi?”

“Ừ.”

Chu Tiểu Ngừ cười, vẻ mặt dường như sáng bừng lên.

Cô nhớ tới lúc ở cạnh mẹ, mẹ luôn bảo cô phải học chút này chút kia, cô không để tâm – Mẹ, không phải mẹ nói người xinh đẹp như con cứ vậy là đủ rồi sao, nếu còn có tâm hồn đẹp nữa, vậy không phải là buộc người ta phải ghen tị à? Phải thế này mới công bằng, người khác hiểu một đồng thứ, còn con thì chẳng hiểu gì.

Thẩm Đại Ngưng nhìn con gái, rất không khách khí, “Đàn ông bình thường đương nhiên có thể lừa được, nhưng con định lấy người đàn ông như thế hả? Chỉ ít con phải biểu hiện được... ừm, sẽ không khiến người ta vừa liếc mắt một cái đã cảm thấy con là người đẹp ngốc nghếch, cho nên đi học thuộc bài cho mẹ...”

Trần Tịch lái xe đến cổng trường.

Chu Tiểu Ngừ nhướn mày, vốn cô định về nhà, có điều cũng không sao cả, đã năm cuối rồi, rất nhiều bạn học đều đi tìm việc hoặc kí được hợp đồng lao động, đây cũng là nguyên nhân vì sao trong khoảng thời gian này hội họp nhiều như vậy. Có thể ở lại trường thêm mấy ngày, cũng không tồi.

Cô xuống xe, trong lòng lại rầu rĩ, muốn nói chút gì đó, rồi lại không biết nên nói gì.

Trần Tịch ngồi trong xe.

Tên của Chu Tiểu Ngữ, anh đương nhiên đã nghe rất nhiều lần, đại mỹ nữ nổi tiếng, đi tới từ xa, sẽ có rất nhiều người huyết sáo. Anh cũng đã từng gặp, cảm giác chính là... được rồi, không có cảm giác gì, chỉ là một nữ sinh hơi thuận mắt mà thôi, chắc chắn không đẹp bằng mấy chương trình trong máy tính của anh.

Lần đầu tiên anh chăm chú nhìn cô, đó là khi bạn tốt của cô bảo cô đọc một bài thơ liên quan đến tình yêu, cô rất bất đắc dĩ, rồi vẫn đọc bài, một chữ cũng không bỏ sót, hơn nữa lúc đọc cô rất chuyên tâm. Trần Tịch phải nói, đó là lần đầu tiên anh đánh giá vị mỹ nữ trong mắt người khác này, đáng về chuyên tâm đó, khiến anh có thứ cảm nhận nói không nên lời.

Sau đó là một lần có bạn nhỏ hỏi cô những câu thơ về các mùa xuân hạ thu đông, cô có thể viết ra luôn, hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Anh đã từng gặp rất nhiều cô gái có tài có nghệ, nhưng cô... rất rõ ràng thuộc vào kiểu có một vị trí đặc biệt.

Chu Tiểu Ngữ yên lặng đếm bước chân của mình, còn chưa được bao xa, có nên dứt khoát quay lại nói với anh một tiếng cảm ơn? Đúng rồi, cô còn chưa nói cảm ơn với anh, như vậy rất không lịch sự, mẹ nói, ở đại học có thể không học quá nhiều, nhưng nhất thiết phải đáp nện mình thành người có tố chất, đó mới là trọng điểm.

Cô vừa mới định xoay người quay lại, Trần Tịch đã đi đến trước mặt cô.

Anh không để ý đến nét kinh ngạc trên mặt cô, “Chu Tiểu Ngữ, cậu cảm thấy tớ là người như thế nào?”

Cô như rụng mảy, lập tức thật sự suy nghĩ, “Làm việc nghiêm túc, tính cách hướng nội, có một chút xa cách... Chuyện khác, không biết, sao vậy?”

“Một người làm việc nghiêm túc tính cách hướng nội có một chút xa cách muốn làm bạn trai của cậu, cậu cảm thấy thế nào?”

“Hả?” Như rụng mảy.

“Hử?” Cười.

...

Chu Tiểu Ngữ nghiêng đầu, “Tớ cảm thấy rất tốt.”

Sau khi người nhà họ Chu biết Chu Tiểu Ngữ có bạn trai.

Chu Thừa Trạch: Cũng không biết nhân phẩm cậu ta thế nào nữa, tìm thời gian phải đi thăm dò mới được, còn gia cảnh thế nào, tính cách ra sao nữa chứ...

Thẩm Đại Ngưng: Xem đi xem đi, con gái em sinh đúng là tốt mà, cũng không cần phải lo không gả đi được, Chu Thừa Trạch, không phải anh nên tỏ ý cảm ơn gen của em hả?

Chu Tiểu Bân: Ủm, chị có người nuôi rồi... Vậy là bà ấy khỏi cần về lừa lấy tiền sinh hoạt của con đi mua quần áo mới nữa?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Tô Y Lâm Giang Thanh Dịch

Tô Y Lâm và Thẩm Đại Ngưng xuống cáp treo, giống như có tật giật mình, nhìn nhìn ngó ngó những người ở phía dưới trạm dừng xe cáp, giống như sợ họ biết hai người chính là hai kẻ điên hò hét trên xe cáp vậy, kết quả là người ta căn bản cũng chẳng nhìn hai cô, hai cô tỏ ra toi công, ôm nhau cười khúc khích. Khi hai người cười khúc khích với nhau, rốt cuộc nhân viên công tác nhìn lại đây, Thẩm Đại Ngưng ho khan một tiếng, giả bộ nghiêm túc, Tô Y Lâm cũng theo đó khoác tay Thẩm Đại Ngưng.

Rời khỏi trạm xe cáp, Thẩm Đại Ngưng lại cười ngây ngô, “Yên tâm được rồi, chắc chắn họ không biết là chúng ta đâu, cho dù biết cũng vô dụng, hai đứa mình không dùng chứng minh thư mua vé, họ không bắt được mình.”

Cô cười vô cùng thoải mái, Tô Y Lâm bị nụ cười của cô làm cho cảm nín.

Dưới chân núi có một vài căn nhà nhỏ và thấp, trong đó trưng bày đủ loại nữ trang, có vòng tay vòng chân và mấy thứ vật phẩm nhỏ nhỏ gì đó, cũng có một vài bộ trang phục dân tộc “già” nữa. Hướng đi đến chỗ này và hướng đi lên núi khác nhau, vì thế lúc trước hai người vẫn chưa phát hiện ra, hiện giờ thấy được khu này thì hai người cảm thấy rất thích thú, mấy thứ đó thoát nhìn cũng không tồi, đến gần sẽ phát hiện phần lớn vật phẩm có chất lượng không tốt, làm cũng không đủ tinh xảo, nhưng những điều này cũng không ảnh hưởng đến hứng thú mua sắm của hai cô, hai cô lượn giữa những cửa hàng này, muốn đào ra thứ gì đó thú vị.

Thẩm Đại Ngưng nhìn trúng một bộ quần áo nhỏ xinh, kiểu dáng bộ quần áo theo phong cách dân tộc, phần trên là kiểu sườn xám, phần dưới là váy, trên bộ quần áo có rất nhiều hình vẽ kì lạ, đương nhiên là mang phong cách miền núi. Thẩm Đại Ngưng lại chọn thêm một chiếc mũ nhỏ, trong đầu tương tượng dáng vẻ Chu Tiểu Ngừ mặc bộ trang phục và đội chiếc mũ này vào, lập tức cảm thấy rất đẹp, vì thế cô mua về luôn.

Tô Y Lâm thì đang xem một đôi hoa tai nhỏ, màu sắc rất giống màu ngọc bích, đương nhiên là đồ giả rồi, hoa tai hình chữ nhật, bên ngoài trong suốt, ở giữa màu xanh lục thẫm, bởi vì bên ngoài trong suốt, vì thế màu xanh lục thẫm ở giữa có vẻ u tối và nổi bật hẳn. Trên một chiếc hoa tai có khắc “thanh thủy duyên”, trên chiếc còn lại khắc “y nhân hiếu”, cô sờ sờ mặt chữ, trái tim khẽ động. (*)

(*) “Thanh” (清) trong “thanh thủy duyên” (清水缘) giống “thanh” trong Thanh Dịch (清弈), “y” (依) trong “y nhân hiếu” (依人晓) giống “y” trong Y Lâm (依琳). “Thanh thủy duyên Y nhân hiếu” tạm dịch là “Duyên sáng rõ Theo người tỏ”.

Thẩm Đại Ngưng thấy cô cầm hoa tai không buông, đến gần nhìn thoáng qua, không cảm thấy có gì không đúng, “Thích thì cứ mua đi.” Dù sao cũng rất rẻ, mua về để mình ngắm cũng hay.

Tô Y Lâm ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn bỏ tiền ra mua.

Hai người đi dạo một vòng, lúc trở về khách sạn, cũng đã rất muộn rồi.

Sau khi hai người trở về, Chu Thừa Trạch không có phản ứng gì, Chu Tiểu Ngừ thì là người vui vẻ phấn khởi nhất, Thẩm Đại Ngưng và Tô Y Lâm cùng bận bịu trang điểm cho bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ, mặc bộ quần áo mới mua vào cho Chu Tiểu Ngừ, rồi đội mũ nữa, cũng không biết Thẩm Đại Ngưng lấy được chiếc khăn quàng kiểu dáng độc đáo ở đâu ra, cô quấn vào cổ cho Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ được trang điểm ăn vận đẹp để nghiêm nhiên là một cô bé xinh xắn đáng yêu, còn có dáng vẻ vài phần cao quý nữa.

“Đây chính là công chúa có huyết thống hoàng thất trong truyền thuyết này.” Thẩm Đại Ngưng nói làm nói nhảm.

Chu Thừa Trạch đỡ trán, ngay cả sửa lại cho đúng cũng không muốn.

Tô Y Lâm cũng cười, lập tức lấy di động ra chụp ảnh chung cùng Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ rất ăn ảnh, hơn nữa còn bày ra đủ mọi kiểu pose. Tô Y Lâm mở màn, sau đó trợ lý rồi gì gì đó của Thẩm Đại Ngưng đều yêu cầu chụp ảnh chung với Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ phở ra dáng vẻ của một ngôi sao gần gũi với fan, ai đến cũng không từ chối.

Thẩm Đại Ngưng vừa nhìn vừa kêu gào: “Thu phí thu phí, đừng chỉ lo chụp ảnh, trước phải trả tiền đã...”

Nhưng hiển nhiên lời nói của Thẩm Đại Ngưng bị coi nhẹ triệt để.

Thẩm Đại Ngưng che miệng cười, Tô Y Lâm cũng vui vẻ, Chu Tiểu Ngừ có cảm giác của một ngôi sao, không sợ người lạ, cũng không sợ chụp ảnh, đồng thời còn rất hưởng thụ cảm giác được mọi người vây quanh nữa.

Buổi tối, Chu Tiểu Ngừ được sắp xếp cùng ngủ với Chu Thừa Trạch, Chu Tiểu Ngừ có chút không vui, có điều vẫn phải khuất phục dưới uy quyền của Thẩm Đại Ngưng. Thời buổi bây giờ đều thịnh hành khoan dung là phụ, vũ lực làm chủ á.

Tô Y Lâm và Thẩm Đại Ngưng nằm trên cùng một chiếc giường, phòng cũng không lớn, là phong cách nhất quán của Thẩm Đại Ngưng, quá lớn thì không thoải mái, phòng phải đủ nhỏ, hơn nữa nhìn qua phải ảm áp.

Trước khi đến, Tô Y Lâm vốn có nghĩ tới việc hỏi Thẩm Đại Ngưng chuyện năm đó, chỉ là sau một ngày ở chung, ham muốn hỏi đó đã trở nên rất nhạt rồi. Hiện giờ Thẩm Đại Ngưng sống rất tốt, hòa hảo với Chu Thừa Trạch cũng chỉ là vấn đề thời gian, còn có cô con gái đáng yêu là Tiểu Ngừ nữa, tất cả đều phát triển theo hướng tốt đẹp nhất, cũng tương tự với cô, tương lai dù sao cũng sẽ không kém hơn, vậy tất cả đều rất tốt.

Hình như cô cũng không muốn biết quá nhiều, quá khứ đó, cứ để nó cuốn bay theo cơn gió đi.

Rất lâu trước kia, Tô Y Lâm đến tìm Thẩm Đại Ngưng, Thẩm Đại Ngưng đang xem một bộ phim Hàn Quốc, bộ phim đó không giống phong cách mà Thẩm Đại Ngưng thích một chút nào, mấy bộ phim bảy tám mươi tập, đều thuộc series “vừa dài vừa chán” mà Thẩm Đại Ngưng ghét, nhưng Thẩm Đại Ngưng lại rất thích bộ phim đó, Tô Y Lâm cũng cùng xem mấy tập, trong đó có một lời thoại xuất hiện rất nhiều lần – đừng bắn súng vào mặt hồ đang yên ả. (**)

(**) Câu thoại của nhân vật Na Yang Pal trong bộ phim Hàn Quốc “Những nàng công chúa nổi tiếng”.

Giờ khắc này, Tô Y Lâm cảm thấy câu nói đó chuẩn xác biết bao.

Luôn có những người khăng khăng cố chấp với chân tướng, nghĩ rằng biết chân tướng chính là một kiểu tôn trọng, lại không biết, thật ra có rất nhiều đương sự tình nguyện cả đời này không biết cái gọi là chân tướng.

Tô Y Lâm xoay người, đối diện với Thẩm Đại Ngưng, Thẩm Đại Ngưng chưa ngủ, cô có thể cảm nhận được lúc này Tô Y Lâm có lời muốn nói.

“Vì sao lúc trước cậu kết hôn với Chu Thừa Trạch?” Tô Y Lâm mở miệng, giống như tùy ý hỏi.

“Coi như cảm thấy kết hôn cũng không tệ lắm á.”

“Đừng nói mấy lời kiểu này, tớ không tin cậu sẽ kết hôn với một người đàn ông xa lạ đâu, thành thật khai báo xem nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Thẩm Đại Ngưng ngẫm nghĩ, “Chính là có một ngày tớ đến rạp chiếu phim, liền cảm thấy sao tên người đàn ông này lại quen như vậy, tớ chắc chắn tớ đã từng thấy rồi, sau đó về nhà tớ thật sự lật lại cái tên đó, thật khéo, anh ấy là bạn học của chị tớ. Khi đó trên đường đều có mấy cửa hàng bán đĩa phim đĩa nhạc, tớ xem một mạch tất cả những bộ phim mà anh ấy đóng, một vài bộ rất nổi, một vài bộ không nổi gì mấy. Tớ rất chán, liền làm vài chuyện vô vị, bày tất cả đĩa phim ra giường, sau đó sắp xếp theo mức độ trẻ của anh ấy trong phim, rồi lại lên mạng tìm thời gian anh ấy đóng phim, xem mình xếp có đúng không... Sau chuyện đó, ừm, tớ tìm thêm mấy bộ phim của anh ấy nữa.”

“Đó là chuyện khi nào?” Tô Y Lâm thuận miệng hỏi, cảm thấy rất nhiều điều mình muốn biết giờ phút này đang từ từ chui ra.

“Hình như... lớp 10 thì phải, không biết có nhớ nhầm không nữa.”

Quả nhiên... Tô Y Lâm cười khổ, năm đó cô từng hỏi Thẩm Đại Ngưng những chuyện này sao, không có, có lẽ Thẩm Đại Ngưng chủ động nói với mình, mình cũng sẽ xem nhẹ.

“Cho nên thật ra ngay từ đầu, trong mắt cậu, Chu Thừa Trạch đã là một người rất đặc biệt?”

“Không thể nói là đặc biệt chứ! Cái này giống như cậu ở chung với một người rất lâu, khi nhắc đến người quan trọng nhất bên cạnh cậu là ai, theo bản năng cậu sẽ nghĩ đến anh ấy, nhưng anh ấy thật sự là người quan trọng nhất của cậu sao, bản thân cậu cũng sẽ hoài nghi, là bởi vì ở chung lâu, vì thế sẽ nghĩ đến anh ấy mà thôi. Na ná cảm giác này, được rồi, bản thân tớ cũng nói không tốt lắm.”

Tô Y Lâm lại đã hiểu, nếu sau đó Thẩm Đại Ngưng không gặp Chu Thừa Trạch, quá khứ đó sẽ không đáng để nhắc tới, nhưng lại gặp được, vì thế quá khứ liền trở thành định mệnh đã được an bài.

“Nhưng tóm lại là đặc biệt đúng không, dù sao cũng là anh ấy khiến cậu làm những chuyện vô vị đó chứ không phải người khác, bất luận nguyên nhân ban đầu là gì.”

Thẩm Đại Ngưng suy tư mấy giây, trầm đồng ý.

Tô Y Lâm nhanh chóng chuyển đề tài, cùng Thẩm Đại Ngưng nói đến chuyện khác.

Hôm nay dường như Thẩm Đại Ngưng cũng có rất nhiều cảm xúc không giống bình thường, cô nhẹ nhàng ôm lấy Tô Y Lâm, “Từ trước tới nay tớ cũng không hạnh phúc giống như mọi người nghĩ, chỉ là tớ hi vọng tớ có thể sống thật hạnh phúc, tớ cũng sẽ oán giận, cũng sẽ ghen tị, cũng sẽ hâm mộ nữa. Khi những người khác đều tỏ vẻ không hiểu sao tớ lại thôi học, hơn nữa còn cảm thấy tớ làm việc tùy hứng, thật ra khi ấy tớ rất hâm mộ cậu. Cậu xem đây, chúng ta học cùng lớp, khi cậu được tám mươi điểm bài thi vật lý, tớ được có hai lăm điểm. Tớ sẽ không khó chịu sao, sẽ không cảm thấy người khác thi tốt như vậy còn mình vì sao lại ngốc như vậy sao? Tớ chỉ không thích tự mình nghĩ mình đáng thương như vậy, cũng không thích để những người ghét tớ xem thường tớ, vì thế tớ tỏ ra mình cũng không để ý đến thành tích, người khác cảm thấy tớ kiêu căng, vậy tớ liền kiêu căng như vậy cho họ xem. Kì thật tớ đã từng cố gắng, nhưng thật sự không có cách nào cả, tiếng Anh thì không nhớ được, toán thì không giải được đề, vật lý lại càng không theo được, cuối cùng tớ nghĩ tớ thực sự không đi được trên con đường đó, chỉ có thể từ bỏ. Tớ biết, sẽ không có ai lý giải cách làm của tớ. Người không thích tớ sẽ cảm thấy tớ ham chơi không nghiêm túc, ngay cả thi đại học cũng có thể coi như trò đùa. Tốt hơn một chút thì hâm mộ tớ vì tớ có điều kiện để ham chơi. Dần dà, ngay cả bản thân tớ cũng quên mất nguyên nhân ban đầu mình làm vậy.”

Tô Y Lâm trầm mặc hồi lâu, cô cũng nhớ đến, khi cô giáo chủ nhiệm quy định không thể xoắn tóc, Thẩm Đại Ngưng vẫn xoắn, cô giống như phần lớn mọi người, đều cảm thấy Thẩm Đại Ngưng làm vậy rất cá tính. Lại quên mất, khi đó Thẩm Đại Ngưng bị ngã, phần da ở tai và sau tai bị rách một mảng lớn.

“Tớ rất khó chịu.” Giọng Tô Y Lâm nghẹn ngào, “Hình như tớ chưa bao giờ bầu bạn bên cạnh cậu khi cậu cần cả.”

Thẩm Đại Ngưng yên lặng nở nụ cười trong bóng đêm, có điều đôi mắt cũng hơi đỏ lên, con người cả đời này, sao có thể thật sự gặp được người hiểu mình hoàn toàn chứ, có thể hiểu được mình ở mức độ cao nhất, chính là may mắn rất lớn rồi. Những lời này của Tô Y Lâm, khiến Thẩm Đại Ngưng cảm thấy tất cả đều đáng giá, dù rằng khi làm rất nhiều chuyện, vẫn chưa nghĩ rằng mình muốn nhận được sự đền đáp của đối phương, nhưng những lời này của Tô Y Lâm, khiến Thẩm Đại Ngưng cảm động vô cùng.

“Tớ cũng không ở bên cạnh cậu lúc cậu cần tớ nhất, chúng ta sòng phẳng.”

Giọng nói của Thẩm Đại Ngưng truyền đến trong bóng đêm, làm Tô Y Lâm nhẹ nhàng cắn môi dưới.

Hôm sau Thẩm Đại Ngưng phải quay lại đoàn phim, sáng sớm đã đi rồi, nhiệm vụ đưa Tô Y Lâm đến sân bay liền giao cho Chu Thừa Trạch.

Xuống xe, Tô Y Lâm đi lên trước, gõ gõ cửa kính xe.

Chu Thừa Trạch hạ cửa kính xe, Tô Y Lâm nhìn Chu Thừa Trạch rất trịnh trọng, “Em và Thẩm Đại Ngưng quen nhau rất lâu rồi, cũng là bạn tốt nhất của nhau. Lúc cậu ấy kết hôn, em không đến được, đây vẫn là tiếc nuối lớn nhất của em, em hi vọng anh có thể giúp em bù đắp lại tiếc nuối này.”

Chu Thừa Trạch nghe hiểu hàm ý của cô, cười cười gật đầu.

“Còn nữa, ở chung với cậu ấy, phải nắm được kĩ xảo. Có một lần em rất muốn ăn kem, nhưng hôm đó em không có tiền, mà loại kem đó hơi đắt, Thẩm Đại Ngưng liền tiêu hết tiền trên người mua một que, hỏi em có muốn ăn không. Thật ra em biết, vốn cậu ấy muốn mua cho em, nhưng lại không muốn em ngại, nên bảo em muốn ăn thì phải làm thế này, nói thế nọ. Nếu em thực sự nghe lời cậu ấy nói, có lẽ sẽ nghĩ cậu ấy theo hướng rất xấu, có thể cậu ấy là người không nói được mấy lời dễ nghe, nhưng từ trước tới nay cậu ấy không có tâm tư xấu gì.”

Chu Thừa Trạch hơi chau mày, đại khái đã hiểu, cô ấy là bảo mình đừng quá để ý đến những lời Thẩm Đại Ngưng nói, mấu chốt là xem những việc Thẩm Đại Ngưng làm. Nếu Thẩm Đại Ngưng thật sự ghét anh, vậy thì chuyện phải làm là lập tức đuổi anh đi, chứ không phải để anh lượn lờ bên cạnh cô.

Chu Thừa Trạch cười, “Có người bạn như em, là vận may của cô ấy.”

“Em cũng cho là vậy, có điều em càng hi vọng, anh cũng có thể trở thành vận may của cậu ấy.”

Tô Y Lâm xoay người đi vào đại sảnh sân bay.

Giờ phút này cả người Tô Y Lâm dễ chịu, trong lòng cô không còn vướng mắc gì không thể tháo gỡ, cũng không còn canh cánh trong lòng. Bởi vì cô đột nhiên phát hiện bản thân mình rất may mắn, có thể gặp được người toàn tâm toàn ý đối tốt với mình là một sự may mắn, cô lại có thể gặp được nhiều người như vậy, bố, anh trai, chị dâu, còn có người bạn Thẩm Đại Ngưng này nữa.

Tô Y Lâm lên máy bay, tâm tình vẫn vui vẻ như cũ.

Sau khi ném một ly nước trái cây được cung cấp trên máy bay, cô đột nhiên nhớ tới điều gì, lấy đôi hoa tai mình đã mua ra.

Tô Y Lâm xuống máy bay, liền lập tức chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lại không ngờ rằng có người kéo áo cô.

Cô xoay người, liền nhìn thấy Giang Thanh Dịch với vẻ mặt bất đắc dĩ đang nhìn mình, “Đi nhanh như vậy làm gì, anh nhanh còn không đuổi kịp nữa.”

Cô còn đang bị vây trong nỗi khiếp sợ, cô cũng không nói với anh khi nào thì cô trở về, cũng không bảo anh tới đón mình, vì thế hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý.

Cho đến khi ngồi trên xe, cô mới mở miệng nói ra thắc mắc của mình: “Sao anh biết em trở về vào lúc nào?”

“Không phải em nói chỉ đi một ngày sao? Mà hôm nay máy bay cũng chỉ có một chuyến.” Anh kiểm tra một chút, đương nhiên có thể biết thời gian chuyến bay, chỉ là hình như máy bay trễ hơn một chút. May mà anh tập trung nhìn, nếu không xem tốc độ rời đi của cô, chắc chắn anh bỏ lỡ cô rồi.

Anh chỉ nói một câu đơn giản, cô nghe được thì tim lại nảy lên, nét mặt chậm rãi hiện lên ý cười. Cô thuận miệng nói một câu, anh đều có thể nhớ kĩ được. Anh chưa từng hỏi cô thời gian và chuyến bay trở về, nhưng lại biết tình hình chuyến bay hôm nay, vậy chính là đã đi tìm hiểu rồi. Giống như một chuyện rất đơn giản, nhưng nếu không lưu tâm, chuyện đơn giản như vậy, làm như thế có được bao nhiêu người?

Mà anh thì thản nhiên như vậy, cảm thấy hẳn là phải làm vậy, chứ không phải cảm thấy anh làm thế thì có gì to tát.

Đây hình như là lần đầu tiên cô nghiêm túc xem kĩ thái độ của anh với mình, chuyện rầm rầm rộ rộ, nếu làm thì có lẽ còn có nhân tố khác nữa, nhưng sự quan tâm nhỏ bé ẩn nấp trong cuộc sống hàng ngày thế này, lại là thực sự lưu tâm.

Trong lòng cô có rất nhiều cảm xúc.

Vậy thì, tất cả đến đây chấm dứt.

Tất cả, đến đây bắt đầu.

“Giang Thanh Dịch.”

“Sao thế?”

“Chúng ta yêu nhau đi!”

Anh sững sờ, dường như hơi khó hiểu nhìn về phía cô, về mặt anh có chút nghi hoặc, cũng có chút không tỏ tường, cuối cùng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt cô, anh không hỏi gì cả, anh gật đầu, “Được.”

Tác giả có lời muốn nói: Chuyện giữa Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch, đến đây là dừng, sẽ không viết thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thầm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Hiện tại Thầm Đại Ngưng hoàn toàn bận tới mất tới mũi, bộ phim này của cô đã vào giai đoạn cuối, giờ phải quay rất gấp. Hai cảnh quay cuối, phần diễn của nhóm diễn viên phụ đã gần xong, chỉ còn có phần diễn của đối thủ của nam chính, phần diễn đó rất phiền phức, đều là cảnh cận, chỉ một biểu cảm không đúng đều sẽ phải quay lại.

Thầm Đại Ngưng đã một ngày một đêm không ngủ, đạo diễn đó cứ như có thù hận với cô vậy, không có nửa chút phẩm chất tốt đẹp thương hoa tiếc ngọc, còn đề nghị cô đừng ngủ nhằm lộ ra vẻ tiêu tụy để quay hai cảnh cuối cùng, ngay cả hóa trang cũng không cần, còn có thể cảm thấy chân thật nữa.

Hiện giờ Thầm Đại Ngưng cảm thấy mình đếm đến năm cũng có thể ngủ luôn và ngay, đạo diễn thiếu đạo đức đó thật sự bảo người canh chừng cô, không thể để cô ngủ, chờ nam chính hóa trang xong thì có thể quay luôn.

Cô nằm chán nản, miệng ngậm một chiếc ống hút, đầu còn lại của ống hút cắm vào cốc nước lọc. Cốc nước đó chẳng có chút xú sức hấp dẫn nào, nhưng hút nước lại là việc duy nhất cô muốn làm bây giờ, cô ôm di động, đã đến mức nhìn những chữ đó thành hoa, sắp đi gặp chu công được rồi.

Cô tự khuyên nhủ và an ủi mình, chịu đựng qua là được, quay bộ phim này xong, cô về ngủ ba ngày ba đêm, đừng ai nghĩ đến chuyện quấy rầy cô.

Lúc này giống như sinh ra ảo giác vậy, cô nghe thấy được giọng nói của Mưa Nhỏ.

“Mẹ.”

Trước tiên cô mở to hai mắt, vươn tay xoa xoa đôi mắt hơi mỏi, nhìn thấy Chu Tiểu Ngừ được Chu Thừa Trạch bế, đang bước từng bước một về phía cô.

Trong nội tâm có thêm rất nhiều thứ gì đó cảm động và ảm áp. Đối với hai chữ “người nhà”, cô cũng không quá có thể hiểu được. Tất cả mọi người hâm mộ cô có được một gia đình hạnh phúc, bố mẹ yêu cô như mạng. Một lần cô đi theo bố mẹ, nhìn thấy họ đi vào nghĩa trang, cô mới biết được thì ra mình còn có một chị gái, sau khi biết được bí mật trong căn phòng cuối hành lang, cô sinh ra sự ngờ vực đối với tình yêu của bố mẹ dành cho mình. Cô nghĩ, rốt cuộc họ yêu mình, hay là bù đắp lại những thiếu hụt với Thầm Tây Nguyệt cho mình, vì thế cô làm rất nhiều chuyện tùy hứng khiến người ta ghét. Cô nghĩ mình làm vậy, hẳn là họ sẽ mắng mình, sẽ đánh mình, giống như rất nhiều ông bố bà mẹ bình thường khác. Nhưng để cô thất vọng rồi, thì ra họ căn bản không làm vậy, họ sẽ chỉ hỏi cô có đau không, có khó chịu không, chứ không nói cho cô biết, đó là hành vi sai lầm.

Đối với bố mẹ mình, cô cảm thấy thất vọng. Tựa như cô đối với Thầm Tây Nguyệt cũng thế, tình cảm rất phức tạp, cô vừa vui mừng vì mình có một chị gái, lại vừa nghĩ mình đạt được tất cả, chẳng qua đều là vì Thầm Tây Nguyệt mà thôi, từ trước tới nay đều không phải bởi cô là Thầm Đại Ngưng.

Cho đến một ngày, suy nghĩ của cô thay đổi, tất cả đều là bởi vì một cái cốc. Thật sự là bởi vì một cái cốc, thầy cô giáo nói cô là người kì lạ, lời này có lẽ không sai, cô thích suy ngẫm thông qua chuyện bình thường nhất.

Cô mua một cái cốc uống nước, cái cốc đó không phải rất đẹp, lúc cô mua thì cảm thấy cái cốc đó có một thứ cảm giác rất đặc biệt. Cô không cho người khác dùng cái cốc của cô, dù người ta sắp chết khát, cô cũng sẽ không cho. Cô nghĩ xem đó là vì sao? Là bởi vì cái cốc đó rất đặc biệt rất đẹp sao? Rất rõ ràng là không phải. Chỉ là vì cái cốc đó là do cô mua, cái cốc đó liền thuộc về cô, tính chiếm hữu của cô không cho phép người khác động vào cái cốc đó.

Đây là cái cốc mà cô lựa chọn, vì thế cái cốc đó có vận mệnh khác với những cái cốc khác, vì sao phải đòi hỏi cái cốc nhờ sự đặc biệt của nó mới có thể có được vận mệnh như vậy chứ?

Cô đối với nhà họ Thầm mà nói, chính là cái cốc đó, vậy chính là vận mệnh, thay vì cảm thán tất cả không phải vì mình mới có thể như vậy, chỉ bằng cảm thấy vì may mắn cô mới có thể có được vận mệnh như thế.

Tồn tại chính là một sự hợp lý, cô tồn tại đặc biệt như vậy, chính là một sự may mắn.

Giống như vì Thầm Tây Nguyệt mà cô có được cuộc đời như vậy, cô cũng nên cảm kích Thầm Tây Nguyệt.

Cô nghĩ cô cũng có thể hiểu được bố mẹ mình, điều kiện tiên quyết để họ đối tốt với cô như vậy cũng chỉ là cô là con gái họ, là bảo bối của họ. Mà người nhà, trước nay cũng không nên đi phân tích này nọ, thứ gọi là tình cảm, từ trước tới nay đều khó có thể hiểu được.

Thầm Đại Ngưng vươn tay, ôm Mưa Nhỏ.

“Sao còn chưa ngủ?” Cô sờ sờ nắn nắn con gái, phát hiện Mura Nhỏ mặc rất dày, Chu Thừa Trạch mặc thêm cho con gái một bộ quần áo.

“Đến chơi với mẹ ă!” Chu Tiểu Ngừ nói rất đương nhiên.

“Oa, mẹ rất cảm động, Mura Nhỏ ngoan lắm.” Mặt Thẩm Đại Ngưng dán vào mặt Mura Nhỏ.

Chu Tiểu Ngừ cười tươi như hoa, hì hì, “Bố nói mẹ rất vất vả, phải đến chơi với mẹ...”

Thẩm Đại Ngưng hé miệng muốn nói – bố con không nói con sẽ không đến sao...

Cô liếc Chu Thừa Trạch một cái, câu nói đó vẫn không nói ra được, rất mất không khí.

Chu Tiểu Ngừ lại lấy đất nặn của mình ra, lúc này không phải muốn nặn động vật nhỏ nữa, mà là muốn nặn mẹ. Thẩm Đại Ngưng vẫn rất chờ mong, muốn biết con gái sẽ nặn mình thành bộ dạng gì, vì thế rất kiên nhẫn xem con gái nặn đất.

Chu Thừa Trạch ngồi một bên, nhìn ánh mắt lơ đãng không sáng rõ của cô, cùng với quảng thâm quanh mắt. Cô còn hai canh, nếu nhanh thì một hai giờ có thể xong, nếu chậm thì cũng chỉ bốn năm giờ.

Thẩm Đại Ngưng nhìn thứ người không ra người quỷ không ra quỷ mà con gái nặn, tức giận, “Mẹ xấu như vậy ă?”

Chu Tiểu Ngừ nhìn tác phẩm khiến mình đặc ý trong tay, bĩu môi, rất đẹp mà.

Chu Thừa Trạch vừa định nói gì đó, Thẩm Đại Ngưng đã bị gọi đi quay tiếp.

Lúc này Thẩm Đại Ngưng mới chạy qua, thời gian quay dài hơn một chút so với mong đợi, Thẩm Đại Ngưng bị giầy vò kính người. Mặt cô cũng bị tra tấn, làm cô có vẻ vừa đáng thương vừa bệnh tật, nghĩ đến màn chết cuối cùng trong phim, cô cũng chỉ có thể nhịn.

Bận rộn một phen đến cuối cùng, ngay cả vẻ mừng rỡ như điên cô cũng không cách nào thể hiện ra, chỉ muốn ngủ một giấc no nê.

Cô là được Chu Thừa Trạch bế về, dọc đường đi, người vây xem rất nhiều. Chu Thừa Trạch ôm một người trong lòng, còn phải nhắc nhở Chu Tiểu Ngừ đi một bước dừng hai bước đi nhanh lên một chút, lúc anh nhắc nhở, Chu Tiểu Ngừ vô cùng không vui, Chu Tiểu Ngừ vẫn còn đang nặn đất, mẹ không hài lòng, nhóc con bèn nặn lại.

Khoảng cách ngắn ngủi năm mươi mét, Chu Thừa Trạch có thể đi mất nửa giờ, anh cũng vô cùng phục mình.

Lái xe về khách sạn, Chu Thừa Trạch bảo Khả Tĩnh và A Lan đưa Mura Nhỏ đi ngủ, còn anh bế Thẩm Đại Ngưng về phòng. Trên mặt cô còn mấy thứ kì kì quái quái, trước tiên anh còn phải rửa sạch những thứ đó trên mặt cô.

Thẩm Đại Ngưng có chút cảm giác, nhưng cảm thấy mở mắt ra cũng mệt, vì thế lười mở.

Chu Thừa Trạch rửa mặt cho cô xong, cũng mệt muốn chết, tùy tiện nằm xuống ngủ luôn.

Hôm sau lúc Thẩm Đại Ngưng tỉnh lại Chu Thừa Trạch vẫn chưa tỉnh, cô đột nhiên ý thức được phim đã quay xong rồi, cô còn chưa kịp vui sướng, đạo diễn đã gọi đến, còn có một cảnh cần cô quay bổ sung, nháy mắt, cô chỉ có một cảm giác – đừng ai kéo tôi, để tôi học máu luôn đi.

Thẩm Đại Ngưng vô cùng bức, tay đập mạnh một phát xuống giường, làm Chu Thừa Trạch thoáng cái tỉnh ngủ.

“Em làm gì thế?” Anh ngồi dậy, xoa xoa hai mắt.

“Tôi mới phải hỏi anh đấy? Đây là phòng tôi, anh chạy đến phòng tôi là định thế nào? Danh dự của tôi bị anh hủy sạch rồi.”

“Danh dự?” Anh nghiêng ngẫm hai chữ này, “Thứ đó em từng có sao?”

Thẩm Đại Ngưng bị chọc tức, lại nở nụ cười, cầm gối lên liền đập vào người anh.

Chu Thừa Trạch tóm gối, không để ý đến động tác ấu trĩ của cô, “Làm tổn hại danh dự của em, chi bằng anh chịu trách nhiệm với em?”

“Ai bắt anh chịu trách nhiệm, tôi giả rờ như vậy ă? Cần đồ giả... ông giả như anh chịu trách nhiệm, giả thị trường của tôi tốt đến mức rất...”

“Ý của anh là đền tiền, em nghĩ đi đâu thế hả?” Anh đang lấy ví, chuẩn bị móc tiền ra.

Thẩm Đại Ngưng tức điên lên, trực tiếp nhào về phía anh, hai người cuộn thành một khối, Thẩm Đại Ngưng vừa kêu vừa gào: “Anh không thể nhường tôi một chút ă?”

Anh túm lấy hai tay cô, khiến cô không thể nhúc nhích, “Đức tính tốt đẹp của đất nước chúng ta là kính già yêu trẻ, anh là người già trong miệng em.”

“Cho nên anh phải yêu trẻ, tôi trẻ!”

Chu Thừa Trạch đề cô xuống dưới, suy xét mấy giây, “Anh cảm thấy trước là phải kính già sau đó mới là yêu trẻ.”

Thẩm Đại Ngưng mãnh liệt nhồm dấy, dùng lực, kết quả anh căn bản không so chiêu với cô, không cần khí lực, ngược lại cô đề anh xuống dưới...

Khốn kiếp.

“Bố, mẹ, bố mẹ đang làm gì vậy?” Chu Tiểu Ngừ đẩy cửa, trong đôi mắt tràn ngập vẻ tò mò.

Ặc... Thẩm Đại Ngưng lập tức trèo xuống khỏi người Chu Thừa Trạch.

Chu Thừa Trạch vẫn nằm nguyên đó, không có vẻ muốn giải thích cho con gái một chút nào.

Thẩm Đại Ngưng bị đôi mắt to tròn của con gái nhìn đến mức run lên, “Tay bố con bị môi, mẹ kéo giúp bố con, là vậy đó.”

Chu Tiểu Ngừ a một tiếng, đi qua trèo lên giường, “Vậy tay bố đỡ chưa ạ?”

Thẩm Đại Ngưng sờ cằm, “Tay đã ổn rồi, có điều người bố con lại không thoải mái, Mưa Nhỏ, con giẫm lên người bố con, dùng sức giẫm, như vậy bố con có thể đỡ hơn đây.”

Chu Thừa Trạch trừng mắt nhìn Thẩm Đại Ngưng, tự mình ngồi dậy, “Mưa Nhỏ tới làm gì thế?”

Về mặt Mưa Nhỏ bùng tỉnh, “Cô Khả Tĩnh bảo con tới gọi bố mẹ đi ăn cơm.”

Lúc này Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch mới chuẩn bị xuống ăn cơm.

Ăn cơm xong, Thẩm Đại Ngưng lại phải đến đoàn phim, lần này, trước khi đến đoàn phim, Thẩm Đại Ngưng thờ dài hai mươi ba lần.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Thẩm Đại Ngưng trở lại phim trường, lúc này cô chẳng buồn bức tức nữa, bị đạo diễn gọi đến, vậy đâu chỉ là quay bổ sung một cảnh đơn giản như vậy, có điều cô an ủi mình theo góc độ khác, đạo diễn này ở điểm này vẫn tương đối tốt, quay đoạn nào kiểm tra đoạn ấy, cảm thấy thiếu gì đó thì cuối cùng quay bổ sung một lèo luôn, vì thế nói là quay một cảnh đôi thành quay bốn năm cảnh, còn có một cảnh vì một câu thoại không đúng, cô và đối thủ của nam chính phải quay lại một lần nữa. Giây vò như vậy, lại là thời gian hai ngày một đêm.

Sau khi quay xong tất cả, Thẩm Đại Ngưng không muốn nói gì hết, về khách sạn, tắm rửa sạch sẽ, bất chấp tất cả, khóa trái cửa phòng mình, ngã xuống giường định ngủ ba ngày ba đêm. Cô thật sự mệt vô cùng, còn có chút đau lòng nữa, nhân vật mà cô đóng, vì con cái mà từ bỏ tất cả, sự vĩ đại đó khiến cô hoảng hốt, cô cảm thấy điều kiện tiên quyết để vĩ đại được là không làm tổn thương bố mẹ và người mình yêu, đồng thời còn phải trong phạm vi năng lực của mình, kết quả nhân vật đó của cô thì ngược lại, vĩ đại đến không giới hạn, nhất là đạo diễn còn tuyên truyền rằng tình thân vĩ đại nhất... Cô có thể nói mình hoảng được sao.

Được rồi, chuyện đó và cô không liên quan, vì thế cô mãnh liệt đề nghị cuối cùng để nữ chính chết, cho nên trong phim cô thực sự “chết”.

Thẩm Đại Ngưng mơ màng đi vào giấc ngủ.

Ở bên ngoài, bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ đang phấn chấn bùng bùng, mấy động vật nhỏ của bạn đã thật sự lớn rồi, sờ còn mềm mềm nữa, không cứng như lúc trước. Chu Tiểu Ngừ là sát thủ đồ chơi, mấy động vật nhỏ đã lớn này, đều bị bạn ra tay vô cùng tàn nhẫn. Đám động vật nhỏ uống nước, cơ thể không quá khỏe mạnh, dùng ngón tay có thể xuyên thủng. Chu Tiểu Ngừ chơi thành nghiện, khiến đám động vật nhỏ thương tích đầy mình, cũng tháo tay chân của chúng ra, cuối cùng cơ thể chúng chia thành bốn năm mảnh.

Tất cả đám động vật trong chậu thủy tinh đều gặp phải độc thủ.

Sau khi Chu Tiểu Ngừ chơi thành nghiện, mắt nhìn về phía cửa phòng mẹ, chân lon ton chạy tới.

Chu Thừa Trạch đỡ trán, lập tức chạy tới nhắc Chu Tiểu Ngừ lên, Chu Tiểu Ngừ nhò con lập tức bay giữa không trung, “Đừng quấy rầy mẹ ngủ.”

Chu Thừa Trạch đã biết được thói quen này của Thẩm Đại Ngưng từ chỗ trợ lý của cô, mỗi khi quay xong một bộ phim, đều có một quá trình như vậy, cô ngủ mấy ngày mấy đêm mới có thể ló mặt ra khỏi phòng.

Chu Tiểu Ngừ trẻ môi, được Chu Thừa Trạch bế lên.

Chu Thừa Trạch nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, “Có nghe được lời bố nói không?”

Chu Tiểu Ngừ hừ một tiếng, “Không ạ.”

“Rốt cuộc có hay không?” Anh lại nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

“Không ạ không ạ.” Chu Tiểu Ngừ vừa trốn vừa cười.

Chu Thừa Trạch bế nhóc con đến sô pha, để một vài món đồ chơi nhỏ lên sô pha cho Chu Tiểu Ngừ chơi. Anh day day trán, phát hiện trông con không chỉ cơ thể mệt mà tinh thần cũng rất mệt.

Chu Tiểu Ngừ chơi một lát, liềm trèo xuống sô pha, chạy đến cửa phòng của Thẩm Đại Ngưng, vờn tay gõ gõ, “Chú thỏ bé ngoan ngoan, mở cửa ra đi nào...” Nhóc con thấy bố đuổi đến, lập tức chạy bước nhỏ trốn đi, sau đó núp ở sau màn cửa.

Chu Thừa Trạch thế nào cũng không nghĩ đến được, có một ngày anh sẽ chạy đuổi theo một đứa trẻ hơn bốn tuổi, đôi chân ngắn cùn của Chu Tiểu Ngừ rất biết chạy, hơn nữa còn trốn khắp nơi, khiến anh phải không ngừng đuổi theo.

Cuối cùng Chu Tiểu Ngừ chạy mệt, làm tổ trong lòng anh, “Bố, bố...”

Giọng nói mềm nhũn, làm Chu Thừa Trạch cảm động không nói nên lời, anh vờn tay xoa xoa trán con gái, “Ừ, bố đây.”

Chu Tiểu Ngừ ngẩng đầu, dướn cổ, hôn trán anh.

Nét mặt Chu Thừa Trạch lộ ra ý cười, anh nhìn khuôn mặt tươi tắn của con gái, đây là món quà quý giá nhất mà ông trời ban tặng cho anh, cuộc đời anh cũng vì đứa bé này mà nhanh chóng có bước chuyển ngoặt. Trước đây, anh không biết bước chuyển ngoặt này là tốt hay xấu, cũng hoài nghi những chuyện lúc trước rốt cuộc là đúng hay sai. Hiện giờ anh không còn rối rắm nữa, bất luận là đúng hay sai, đều là một phần của cuộc đời, không cần thiết phải phủ định toàn bộ, hướng chỉ phong cảnh trên một con đường khác, không hẳn là không thể thưởng thức.

“Mẹ phải ngủ rất lâu ạ?” Tiểu từ đó bĩu môi, “Con muốn mẹ chơi với con.”

“Vậy trước tiên con phải thu dọn chậu thủy tinh cho sạch sẽ đã, nếu không mẹ con nhìn thấy thì sẽ đánh vào chiếc mũi nhỏ của con đấy.”

Chu Tiểu Ngừ lập tức dụi dụi trong lòng anh, “Bố giúp con dọn nha, bố tốt nhất, tốt nhất nhất...”

Giống như lời nguyện vậy, Chu Thừa Trạch buông con gái ra, chấp nhận số phận đi thu dọn chậu thủy tinh, cùng với “thi thể” từ phân ngũ liệt của đám động vật nhỏ trên mặt đất.

Thẩm Đại Ngưng ngủ một ngày hai đêm, mới hoàn toàn lấy lại tinh thần, bộ phim tình cảm vô cùng rắc rối, khiến chiến tình thân và tình yêu đó cuối cùng đã kết thúc rồi, tâm tình của cô hoàn toàn trở nên rất tốt. Mỗi lần đối mặt với công việc và chuyện cô không thích, sau khi kết thúc, cô đều cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thẩm Đại Ngưng đứng lên, mở cửa phòng ra, sốc ngay lập tức. Chu Tiểu Ngừ đang cười trên cổ Chu Thừa Trạch, đôi tay nhỏ bé muốn kéo tóc Chu Thừa Trạch, Chu Thừa Trạch không có cách nào, đành phải bắt lấy hai tay của con gái, Chu Tiểu Ngừ không vui mắt tròn trắng.

Chu Thừa Trạch nhìn thấy Thẩm Đại Ngưng, cũng rất khiếp sợ, tóc cô rối bù, quần áo nhăn nhúm, mặt vừa nhìn đã biết là chưa rửa, cô còn dựa vào cạnh cửa làm động tác nữ hán tử khoanh hai tay, vừa liếc nhìn một cái chính là nữ điều ti. (*)

Cảnh này mà bị giới truyền thông chụp được, có thể gọi là “khi ông bố bím sửa đụng độ nữ điều ti” luôn và ngay mất.

(*) “Điều ti” (屌丝), có một cách nói khác là “điều ti” (吊丝), chỉ những người mà họ ở phương diện nào cũng không đủ tốt. Không có tiền, không có chỗ dựa, sự nghiệp cũng không thành công, yêu đương cũng thất bại. Về biểu hiện, điều ti tương đối quê kệch, khí chất cũng chẳng ra gì. Nhưng trong lòng, điều ti cũng rất muốn đạt được thành công, muốn được công nhận. Điều ti ảm ức, nhưng dường như họ không hề cố gắng để thay đổi. Nói ngắn gọn, có thể coi họ là những kẻ thua cuộc, kẻ thất bại. (Theo <http://kienthucienngtrung.com/2014/08/19/slow-chinese-91-diaosi-ke-thua-cuoc/>)

“Mẹ.” Chu Tiểu Ngừ nháy mắt đáng yêu với mẹ.

Thẩm Đại Ngưng vẫn còn đắm chìm trong dáng vẻ “ông bố đại chúng thân thiện” của Chu Thừa Trạch, phải biết rằng trước kia anh vô cùng chú trọng bề ngoài, ở nhà cũng mang dáng vẻ như ở trên cao, không thể làm những chuyện làm tổn hại đến hình tượng của anh, bé Chu Tiểu Ngừ đã xem như không tội rồi, để con gái cười trên cổ, nghĩ cũng đừng nghĩ. Hiện giờ lại như vậy, nhìn thấy quả là rất mới mẻ.

Chu Tiểu Ngừ muốn để mẹ bế, Chu Thừa Trạch thả con gái xuống, sau đó giữ chặt con gái, không cho nhóc con chạy tới chỗ Thẩm Đại Ngưng.

“Em định ra khỏi cửa với dáng vẻ này?”

Dáng vẻ này thì sao? Thẩm Đại Ngưng nhìn lại mình, cảm thấy có lẽ thật sự không thể ra khỏi cửa, cô lập tức đóng cửa lại, ôm quần áo đi tắm, tiện thể chỉnh trang lại bản thân một phen.

Lần này Thẩm Đại Ngưng đã chỉnh trang lại mình, mở cửa ra, lại là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Thẩm Đại Ngưng ho một tiếng, điều bộ “vênh mặt với đời”, đi đến bên cạnh Chu Tiểu Ngừ, “Mưa Nhỏ, có phải mẹ thay đổi rất lớn đúng không? Nói xem, thay đổi ở đâu nào?”

Về mặt Chu Tiểu Ngừ mờ mịt, nhóc con đánh giá mẹ một lần, “Vẫn giống nhau ạ, à, mẹ thay quần áo rồi.”

Thẩm Đại Ngưng cứng đờ tại chỗ.

Chu Thừa Trạch xoa xoa đầu con gái, “Ừ, thành thực là đức tính tốt.”

Thẩm Đại Ngưng hoàn toàn xem thường hai bố con này, không phát hiện cô trở nên đẹp ngời ngời sao, mắt mũi thế quái nào vậy!!!

Hôm sau, nhóm người Thẩm Đại Ngưng thu dọn đồ đạc, trở về thành phố Minh Giang. Bởi vì thời gian quay phim vẫn luôn rất gấp gáp, cho nên nhanh hơn vài ngày so với mong đợi, bởi thế Thẩm Đại Ngưng có thể nghỉ ngơi thêm mấy ngày, sau đó cô lại phải đi quay mấy quảng cáo.

Thẩm Đại Ngưng buông hành lý, liền mang theo đồ đạc, bế Chu Tiểu Ngừ về nhà họ Thẩm. Về phần Chu Thừa Trạch sao, vừa xuống máy bay đã bị nhà họ Chu gọi về khẩn cấp rồi.

Thẩm Đại Ngưng trở về nhà họ Thẩm, cô bế Chu Tiểu Ngừ, cảm Chu Tiểu Ngừ lên tiếng, lặng lẽ vào trong nhà. Sau khi vào nhà, cô mới để Chu Tiểu Ngừ lên tiếng.

Vu Tử và Thẩm Việt đều không nghĩ rằng cô đột ngột trở về, nghe tiếng nói, còn bị dọa cho một trận. Thẩm Việt lập tức đi qua ôm cháu gái vào lòng, lại hôn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Tiểu Ngừ. Vu Tử thì chạy nhanh đến đón lấy những thứ trong tay Thẩm Đại Ngưng.

Thẩm Đại Ngưng đi vào, liền lấy những thứ trong túi ra, đa số đều là một vài món ăn, ở thành phố này rất khó thấy, cô cũng không biết họ có thích ăn không nữa, liền mua mỗi thứ một ít về, nếu họ cảm thấy ngon, lần sau cô sẽ mua nhiều hơn.

Vu Tử nhìn Thẩm Đại Ngưng từ trên xuống dưới một lần, “Ày da, lại gầy rồi.”

“Đâu có.” Thẩm Đại Ngưng xoay một vòng trước mặt mẹ, “Vẫn luôn là thế này mà, không thay đổi gì cả.”

Vu Tử lắc đầu, kéo con gái ngồi xuống, đáng vẻ muốn nói chuyện với con gái, “Thừa Trạch đến phim trường?”

Thẩm Đại Ngưng đơ mấy giây, cuối cùng vẫn thành thật gật đầu, “Dạ.”

Dường như Vu Tử cảm thấy có chút an ủi, “Vậy con nghĩ thế nào? Hiện giờ quan hệ với Thừa Trạch là thế nào?”

Bản thân Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng không có cảm giác gì, mà ở bên ngoài, chuyện của hai người đã được lan truyền đến sôi sục rồi. Không ít phóng viên chờ ở phim trường đều chụp được ảnh của Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch, không thiếu người chụp được ảnh một nhà ba người, những bức ảnh đó được truyền ra, khiến tin tức hai người hợp lại lan truyền đầy trên mạng, hơn nữa độ hot vẫn không giảm. Một vài fan cuồng biểu lộ sự bất mãn, bảo đương sự nhanh tuyên bố rõ về chuyện lần này đi, bất luận là về bên nhau hay không, dù sao thì cũng nên có lời nào đó, để fan ở đây đoán già đoán non, thú vị lắm sao?

Mà công ty của Chu Thừa Trạch và công ty của Thẩm Đại Ngưng, hiện giờ đều đã liên lạc với cả hai, vậy mà hai công ty lại không biết thái độ của nghệ sĩ nhà mình là như thế nào, bởi vậy công ty của Chu Thừa Trạch đã liên lạc với người nhà anh. Thẩm Đại Ngưng thì nói lấp lửng với công ty, không nói hàm ý cụ thể, hiện giờ vẫn còn đang giằng co liên tục.

Đủ loại bàn luận không ngừng, mỗi ngày giới truyền thông đều đưa tin về chuyện này, nó trở thành chuyện mọi người thảo luận những lúc rảnh rỗi, còn có rất nhiều vụ đánh cược từ vụ này nữa, cược xem lần này hai người có hợp lại không.

Fan của Thẩm Đại Ngưng thì bày tỏ rằng mình cược không hợp lại, thắng thì có thể được tiền, thua thì nhìn thấy thần tượng mình và một thần tượng khác cuối cùng cũng về bên nhau, cũng sẽ cảm thấy vui vẻ.

Mấy tin tức đó, Vu Tử và Thẩm Việt cũng chú ý đến, hiện giờ con gái đã về, đương nhiên họ muốn hỏi xem thái độ trong lòng con gái là gì.

Thẩm Đại Ngưng ngồi ngay ngắn, sau mấy giây, nét mặt hiện lên chút ý cười, “Mẹ, mẹ hi vọng con và anh ấy về bên nhau, hay là không hi vọng?”

Thẩm Đại Ngưng hỏi vậy, khiến Vu Tử và Thẩm Việt đều liếc nhìn đối phương. Thẩm Việt cũng bế Chu Tiểu Ngừ đi tới rồi ngồi xuống.

Thẩm Việt không đoán xem con gái hỏi vậy là có ý gì giống vợ, mà nhìn về phía con gái, “Đại Ngưng, con cũng trưởng thành rồi, nên đưa ra quyết định gì, tự con cũng rõ ràng. Bố và mẹ con đều lớn tuổi cả rồi, trong vấn đề giáo dục con, có lẽ bố mẹ có rất nhiều chỗ không đúng, nhưng tâm tư ban đầu của bố mẹ chắc chắn đều là vì tốt cho con. Hiện giờ con cũng không nhỏ nữa, Mưa Nhỏ cũng sẽ dần lớn lên, môi trường trưởng thành với một đứa trẻ quan trọng đến mức nào thì bản thân con chắc chắn cũng biết rõ. Chu Thừa Trạch này, trước đây bố đã từng tìm hiểu, đó cũng là lí do trước đây bố không phản đối hôn sự của hai đứa. Hiện giờ nếu Thừa Trạch thật sự có suy nghĩ muốn hợp lại với con, đề nghị của bố là tự con nên suy xét cho kĩ càng, lúc trước vốn hai đứa chia tay như trò đùa ấy, nếu giữa đôi bên không có mâu thuẫn gì không thể điều hòa, vẫn về bên nhau sống vui vẻ thì hơn.”

Thắm Đại Ngưng nghe lời Thắm Việt nói xong, nhìn về phía Vu Từ, “Mẹ, mẹ thì sao, mẹ nghĩ thế nào?”

“Bố con nói rất có lý. Mẹ cảm thấy, máu chốt phải xem bản thân con, nếu con cảm thấy không nhất thiết phải tiếp tục với Thừa Trạch, vậy thì liền cắt đứt, đừng dây dưa với nó nữa. Nếu con muốn về bên nó, vậy đừng dằn vặt nữa. Trong lòng Thừa Trạch chắc chắn có con, nếu không nhà họ Chu sẽ không giúp đỡ nhà ta như thế, Chu Thừa Minh đã từng ám chỉ ngầm với bố con, cậu ta chịu ra tay, đều là vì Thừa Trạch.”

Thắm Đại Ngưng gật gù đầu, “Con biết rồi, cứ để con suy nghĩ thêm đã!”

Vợ chồng hai người vẫn hiểu biết mấy phần tính cách của con gái, con bé nói vậy, tức là sẽ thực sự suy xét, không cần tiến hành thảo luận đề tài này nữa.

Vu Từ đứng dậy đi nấu cơm, Thắm Việt thì nhận được điện thoại từ công ty, đi tiếp điện thoại.

Chu Tiểu Ngừ ngồi đối diện Thắm Đại Ngưng, “Mẹ, sao mẹ không hỏi con?” Hỏi bà ngoại hỏi ông ngoại, nhưng không hỏi bé, nhóc con tỏ vẻ mình rất thất vọng.

Thắm Đại Ngưng nở nụ cười, “Bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ, bạn có hi vọng tớ và bố bạn về bên nhau không?”

Chu Tiểu Ngừ vội vàng lắc đầu, “Đừng ạ, con và bố sống cùng nhau thôi, như vậy thì lúc mẹ đánh con, bố sẽ giúp con. Ha ha...”

Khóe miệng Thắm Đại Ngưng giật giật, nghĩ hay quá ha.

**

Buổi tối, Thắm Đại Ngưng và Chu Tiểu Ngừ ngủ cùng nhau.

Cô lấy đi động ra, nhìn thấy những lời bàn luận trên mạng, những bình luận về cô và Chu Thừa Trạch nhiều không kể xiết, topic trên diễn đàn mỗi giây đều có thể đổi trang, làm chủ diễn đàn phải nhấn mạnh lần nữa, cùng đề tài thì chỉ được một topic thôi.

Fan của Thắm Đại Ngưng chia thành ba loại, một loại là cảm thấy rõ ràng cô có thể tìm được người đàn ông tốt hơn, không cần hợp lại với Chu Thừa Trạch, nhất là mấy fan nào tàn ác ghét của Chu Thừa Trạch ấy, thái độ nói Thắm Đại Ngưng cứ dấn vào khiến người ta buồn nôn; loại thứ hai là hi vọng Thắm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch hợp lại, cảm thấy hai người rất xứng đôi, kiểu tình yêu giữa đại thúc và cô gái nhỏ rất đáng yêu; loại thứ ba chính là những fan lý trí, tỏ rõ rằng họ chỉ thích Thắm Đại Ngưng, về phần Thắm Đại Ngưng lựa chọn thế nào thì họ đều sẽ ủng hộ.

Diễn đàn bên Chu Thừa Trạch, nghiêm nhiên khác với diễn đàn của Thắm Đại Ngưng, không rối loạn như thế, sau nhiều năm chấn chỉnh, diễn đàn của Chu Thừa Trạch thuộc loại xảy ra chuyện gì cũng sẽ không làm loạn lên diễn đàn, trang đầu chỉ có một topic đoán về quan hệ giữa Chu Thừa Trạch và Thắm Đại Ngưng, những topic khác đều là thông báo chính thức từ phía Chu Thừa Trạch, bộ phim nào quay tiếp theo, đến lúc đó thành viên trong diễn đàn đến phim trường thăm... Diễn đàn của Chu Thừa Trạch rất nhiều quy tắc, không theo nguyên tắc tạo topic thì sẽ xóa thẳng, thoạt nhìn không quá náo nhiệt, vào được diễn đàn này thì trước còn phải mất một khoảng thời gian hiểu quy tắc của nó nữa.

Mà các diễn đàn lớn thì hùng hù hỏ hỏ tán phét về chuyện của Thắm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch.

Thắm Đại Ngưng xem một lần, bỏ đi động xuống, nhìn con gái, đắp lại chăn cho con, sau đó xuống giường.

Cô lục ngăn tủ nhỏ trong phòng mình, rốt cuộc tìm được những đĩa phim mình mua năm đó, khi đó chỉ là tâm huyết dâng trào mà thôi, có lẽ mang tâm lý giống rất nhiều nữ sinh lần đầu tiên theo đuổi thần tượng, cảm thấy Chu Thừa Trạch trên màn ảnh thật sự rất đẹp trai, nhìn thấy cảnh nào vô cùng đẹp trai, còn có thể cảm thấy trong lòng trống ngực đập rộn ràng nữa.

Khi đó hình như cô nghĩ – nếu chồng tương lai của mình có thể đẹp như thế này thì tốt.

Chỉ là lòng yêu thích của một fan girl nhỏ bé mà thôi.

Khi đó cô sắp xếp thứ tự theo tuổi của Chu Thừa Trạch, thật ra có xếp sai mấy cái.

Đó là sự điên cuồng nho nhỏ trong một đoạn thời gian của cô, sau đó thật ra cô đã quên mất những việc mình đã từng làm đó, cũng không tính là quên, chỉ là không nhớ lại, không có thứ gì dẫn dắt để nhớ lại, vì thế nó trở thành chuyện cũ không đủ để nhắc tới.

Cho đến khi cô lẫn lộn trong giới giải trí, cô rất quý trọng công việc này, quý trọng hơn người khác nghĩ. Cô hiểu rất rõ bản thân mình, biết mình không thích công việc khác, chỉ có thể làm được việc này, vì thế khi chọn kịch bản, cô cực kì nghiêm túc và thận trọng. Trước khi quay phim, cô còn có thể đi tìm một vài tư liệu liên quan nữa.

Cô lẫn lộn trong giới giải trí một thời gian, cái tên của Chu Thừa Trạch, được nhắc đến rất nhiều lần, rất nhiều nam diễn viên đều hi vọng có thể đạt được địa vị giống Chu Thừa Trạch. Ngôi sao nam có thể nổi tiếng rất nhiều, đột nhiên nổi tiếng cũng có không ít, nhưng người có thể nổi tiếng liên tục, hơn nữa vừa thuộc phe thần tượng vừa thuộc phe thực lực dường như cũng chỉ có một mình Chu Thừa Trạch.

Cô đạt được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, chính là trong lễ trao giải mà Chu Thừa Trạch nhận được danh hiệu Ảnh đế lần thứ bảy.

Cô ngồi dưới khán đài, rất bình tĩnh nhìn anh đi lên nhận giải, anh nói rất ít, không kích động giống người khác, cũng không cảm ơn nhiều người như người khác, anh chỉ nói một câu cảm ơn, bắt tay với hai vị khách quý đến trao giải rồi bước xuống sân khấu.

Hôm sau truyền thông đưa tin nhiều nhất là về Chu Thừa Trạch, bao gồm cả việc thuật lại tỉ mỉ con đường đi bao năm qua của Chu Thừa Trạch. Mà Thẩm Đại Ngưng, cũng chiếm được một trang báo lớn, công ty của cô lúc ấy cố gắng lăng-xê cô, muốn cô một lần là nổi tiếng, cô cũng không phụ niềm hi vọng của công ty.

Đó là lần đầu tiên, cô và Chu Thừa Trạch cùng xuất hiện trên một tờ báo.

Hôm đó cô rời khỏi hiện trường trước, lúc ra ngoài từ cửa sau, cô thấy được Chu Thừa Trạch đã rời đi trước, sau khi anh ra ngoài, có một người phụ nữ chạy đến chỗ anh, nói chúc mừng anh.

Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch.

Trước đó, cô đã biết Chu Thừa Trạch là thiếu niên trong nhật kí của Thẩm Tây Nguyệt, thậm chí cô đã từng tìm hiểu về Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn, còn từng điều tra về cái chết của Thẩm Tây Nguyệt.

Nhưng chỉ có giây phút đó, khi nhìn thấy Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn sóng vai bước bên nhau, Thẩm Đại Ngưng mới cảm thấy suy nghĩ ác độc trong lòng mình trào lên trong khoảnh khắc.

Chuyện được nhất đến trong tờ nhật kí cuối cùng của Thẩm Tây Nguyệt, tức là người Thẩm Tây Nguyệt đi gặp cuối cùng là đám người Liễu Tư Ngôn, có lẽ đám người đó muốn dạy dỗ Thẩm Tây Nguyệt một bài học, không có ý xấu khác, nhưng chỉ một sự “dạy dỗ” nhìn qua không quan trọng như vậy, lại làm Thẩm Tây Nguyệt không trở về được nữa.

Dựa vào cái gì mà Thẩm Tây Nguyệt mãi mãi không trở về được, mà Liễu Tư Ngôn vẫn có thể hạnh phúc ở bên Chu Thừa Trạch?

Trong lòng Thẩm Đại Ngưng khó chịu âm ỉ, cô không nghĩ sẽ có gì với Chu Thừa Trạch, cô tán thưởng anh, nhưng thực sự ở bên một người đàn ông như vậy, cô chưa từng nghĩ đến.

Sau đó khi chọn kịch bản, cô vẫn chưa chọn, cho đến khi bộ phim đó xác định nam chính mời Chu Thừa Trạch, nếu không có vấn đề gì, nam chính chính là Chu Thừa Trạch. Thẩm Đại Ngưng vui vẻ nhận vai đó, khiến ngôi sao nữ chuẩn bị nhận vai diễn này vì cô từ chối tức điên, nhưng lúc ấy danh khí của Thẩm Đại Ngưng đang mạnh, phía đầu tư coi trọng danh khí của Thẩm Đại Ngưng hơn, cảm thấy có Chu Thừa Trạch tham gia, còn có cả Thẩm Đại Ngưng, doanh thu phòng vé cũng được đảm bảo.

Quay phim cùng Chu Thừa Trạch, là lần tiếp xúc thực sự đúng nghĩa của Thẩm Đại Ngưng với anh.

Anh càng không để ý đến cô, cô lại càng muốn trêu chọc anh, anh càng không vừa mắt cô, cô lại càng muốn anh phạm sai lầm. Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ cứng nhắc của anh, cô suy nghĩ rất xấu xa, loại đàn ông thế này, nên để anh ta ở bên kiểu phụ nữ anh ta ghét, vậy mới hay.

Cô chỉ muốn khiến anh và Liễu Tư Ngôn chia tay, cho dù không chia tay, cũng sẽ làm cho cái gọi là tình yêu của Liễu Tư Ngôn có tì vết, cô cảm thấy như vậy mới đủ công bằng, dựa vào cái gì mà Liễu Tư Ngôn không phải chịu sự khiển trách hay phiền toái gì vì chuyện năm đó, cả đời suốt sẽ như vậy chứ.

Cô chủ động quyến rũ Chu Thừa Trạch.

Cô cảm thấy chuyện mình phải làm đều đã làm xong, bởi vì lấy tính cách của Chu Thừa Trạch, anh chắc chắn sẽ không thể vui vẻ, về phần hậu quả, cô sẽ không lãng phí thời gian của mình giúp anh nghĩ.

Chỉ là cô thật không ngờ, mình lại mang thai.

Mang thai cũng không dễ, sau khi đến bệnh viện kiểm tra, cô cũng không dám tin. Không phải có rất nhiều người không sinh con được sao?

Khi đó cô cũng không biết mình nên làm gì, cô nhốt mình lại trong phòng, có chút căng thẳng, lại có chút sợ hãi, dù loại suy nghĩ chuyển động. Ngay cả bệnh nặng cô còn chưa từng bị, giờ lại còn là phẫu thuật phá thai, chỉ ngâm thôi cũng đã khiến da đầu cô tê dại, ngoại trừ muốn khóc, vẫn là muốn khóc.

Cô đi ăn uống thả ga, ăn đến rất no, sau đó một mình đến bệnh viện. Cô cảm thấy đứa bé này chính là sự trừng phạt với mình, bản thân mình nghĩ quá đơn giản, làm việc không để ý đến hậu quả, vì vậy dẫn đến kết quả thế này. Nếu là chuyện bản thân cô gây ra, vậy tự cô phải gánh vác hậu quả.

Cô hạ quyết tâm đến bệnh viện phẫu thuật, có điều lúc xếp hàng, chân cô vẫn luôn run rẩy. Rốt cuộc cũng nhìn thấy bác sĩ, cô yêu cầu mổ ngay, sau đó bác sĩ nói trước khi phẫu thuật không được ăn. . .

Thẩm Đại Ngưng rất yên lặng, vừa rồi cô ăn nhiều như vậy, hiện giờ bụng còn chưa tiêu hóa nữa.

Cô xem chuyện đó như định mệnh đã an bài, đã định trước rằng phải giữ lại đứa bé này. Cô ở ngoài bệnh viện một lát, đột nhiên cảm thấy mình quá thiệt. Tuy là cô chủ động gì gì đó Chu Thừa Trạch, nhưng anh cũng hưởng thụ đúng không, dựa vào cái gì mà hậu quả chỉ mình cô chịu chứ. Hơn nữa ngộ nhờ Chu Thừa Trạch không nói gì, coi như chuyện này chưa xảy ra, tiếp tục hạnh phúc bên Liễu Tư Ngôn, vậy không phải là cô giống như con ngốc rồi sao, chủ động để người ta hưởng thụ, không ảnh hưởng đến người khác một chút nào. . .

Sau khi nghĩ thông suốt, cô cũng rất hùng hồn, lập tức gọi điện cho Chu Thừa Trạch, nói cho anh biết mình mang thai, vừa nghĩ đến chuyện anh sẽ rời rắm, cô cảm thấy mình rất vui vẻ, vì thế bắt đầu nghĩ xem buổi tối nên ăn gì. . .

Chương 64: Thảm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế?” Chu Tiểu Ngừ lấu linh ngồi dậy, cố gắng mở to đôi mắt to tròn của mình ra, lúc nhìn thấy mẹ ngồi xồm trên đất, nhóc con lập tức nghĩ rằng mẹ đang chơi thử thú vị gì đó, con người chuyển đi chuyển lại, sau đó nhóc con đẩy rời khỏi giường, muốn xem rốt cuộc mẹ đang làm gì.

Thảm Đại Ngưng quay đầu lại liền nhìn thấy con gái đã trượt xuống giường, cô không nói gì nhìn con gái đang vui vẻ, nếu là cô, để rời khỏi giường thì cũng phải do dự nửa ngày rồi cuối cùng lại không dậy nổi, trẻ con có thể dứt khoát rời giường như vậy, đúng là hoàn toàn không cảm nhận được sức hấp dẫn của ổ chăn ấm áp mà.

“Dậy làm gì vậy?” Thảm Đại Ngưng muốn xách con gái về giường, có điều động tác của cô không đủ nhanh, tiểu tử đó đã ngồi xồm xuống trước mặt cô rồi.

“Oa, đây là bố này.” Chu Tiểu Ngừ nhìn những chiếc đĩa được bày trên mặt sàn.

“Không phải, là bộ dạng giống thôi, nhưng không phải bố con.”

Chu Tiểu Ngừ chăm chú nhìn mấy chiếc đĩa, còn cảm lên thật sự nghiên cứu nữa, sau đó đôi mắt to tròn nhìn Thảm Đại Ngưng, trong ánh mắt để lộ ra thông tin: mẹ lừa con.

Thảm Đại Ngưng thu dọn tất cả đĩa lại, cất vào một ngăn kéo nào đó, xoay người bế con gái, “Đi ngủ, về sau dậy thì phải mặc thêm quần áo, nếu không sẽ bị cảm đấy biết chưa. Nếu con bị cảm, mẹ sẽ lôi con đến bệnh viện tiêm.”

Chu Tiểu Ngừ hơi bị dọa, co mình vào trong lòng cô.

Thảm Đại Ngưng đắp chăn cho con gái, “Mưa Nhỏ có đói không, có muốn ăn gì không?”

Chu Tiểu Ngừ lắc đầu, mắt càng mở to hơn, “Vi sao mẹ trộm ngắm bố ạ?”

“Mẹ không có.”

“Rõ là đang ngắm bố mà.”

“Đã nói là không có rồi, bố con hiện đang ở nhà.”

“Vậy là đang ngắm ảnh của bố...”

Ảnh, hình như miễn cưỡng có thể coi như vậy, “Chu Tiểu Ngừ, ngủ đi, con ồn cái gì mà ồn.”

“Mẹ thật hung dữ, con muốn bố.”

“Đi thôi, nhốt con vào trong ngăn kéo.”

“Đừng ạ.” Chu Tiểu Ngừ vội vàng kéo áo ngủ của mẹ, sợ mẹ thực sự xách mình lên bỏ vào trong ngăn kéo nhỏ đó.

“Vậy mẹ sẽ kiểm tra xem con đã ngủ chưa, nếu chưa ngủ tức là nói rõ rằng con muốn chui vào ngăn kéo nhỏ đấy nhé.”

Chu Tiểu Ngừ lập tức nhắm chặt mắt lại.

Thảm Đại Ngưng tắt đèn, ôm con gái tiếp tục ngủ.

Nhà họ Chu

Tin đồn về Chu Thừa Trạch và Thảm Đại Ngưng ồn ào bay đầy trời, khắp nơi đều bàn tán rằng lần này chắc chắn hai người sẽ hợp lại, nếu không hợp lại, đã sớm làm sáng tỏ rồi, sao có thể để mặc tin đồn tiếp tục lan truyền như vậy chứ, nhất là có phóng viên chụp được ảnh Liễu Tư Ngôn, phát hiện bây giờ Liễu Tư Ngôn sắc mặt tiêu tụy, vì thế càng thêm chắc chắn Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn đã chia tay. Không ít phỏng đoán lần lượt kéo đến, nói Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau, chính là thuật che mắt, là tiết mục cố ý chọc giận Thảm Đại Ngưng, hiện giờ Chu Thừa Trạch và Thảm Đại Ngưng hợp lại, Liễu Tư Ngôn đương nhiên có thể rút lui sau khi lập công rồi. Cũng có người phân tích lý trí, cho rằng Chu Thừa Trạch thật

lòng muốn hòa hảo với Liễu Tư Ngôn, nhưng sau khi ở bên nhau một thời gian, phát hiện sau vài năm xa cách, đôi bên rốt cuộc không tìm được cảm giác của hồi đó nữa. Cũng có người đoán sau khi Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau, Chu Thừa Trạch mới phát hiện người mình thực sự yêu là Thẩm Đại Ngung, bèn cấp tốc bỏ Liễu Tư Ngôn, trở về bên Thẩm Đại Ngung (người đoán thế này nhất định là người thích đọc tiểu thuyết).

Nói tóm lại, Thẩm Đại Ngung và Chu Thừa Trạch nhờ khoảng thời gian này, lại hot một phen. Lúc trước nhờ chuyện ly hôn mà rất hot, hiện giờ nhờ vào tin tức hòa hợp lại hot tiếp. Có người phân tích hôn nhân của Thẩm Đại Ngung và Chu Thừa Trạch, phát hiện hôn nhân của hai người khá có giá trị, từ kết hôn tới ly hôn rồi tới bây giờ hợp lại, tốc độ tăng vị thế có thể so với hòa tiền được. Có người trong ngành phân tích, lần này hợp lại nghe nói là một lần làm nóng tên tuổi, phim mới của Thẩm Đại Ngung có quá ít sao nổi tiếng, quảng cáo cũng ít, vì thế mượn cơ hội này rình rang một phen. Mà phim mới của Chu Thừa Trạch đã được lên lịch rồi, còn ba ngày nữa là khởi chiếu, lúc này bùng nổ tin tức như vậy, đối với hai người mà nói, đều là chuyện đôi bên cùng có lợi. Vợ chồng từng bất hòa, vì lợi ích chung, cùng nhau tạo chiêu trò, loại chuyện như thế ở trong giới giải trí cũng không hiếm. Cái gọi là sự phân tích của người trong ngành này, nhận được sự chấp nhận của đại đa số người.

Bởi vậy Chu Thừa Trạch bị gọi về nhà cấp tốc.

Ngoại trừ Chu Ôn Hòa, những người khác đều rất bình tĩnh. Dương Khả Lam vốn hi vọng con trai và Thẩm Đại Ngung hợp lại, một là bởi Thẩm Đại Ngung là mẹ của Mưa Nhỏ, hai là bởi Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn ở bên nhau rất khuôn phép rất nhạt nhẽo, so với khi con trai mình ở bên Thẩm Đại Ngung biết tức giận thậm chí có khi còn giận đến giận chân, bà cảm thấy con trai như vậy thoát nhìn càng có sức sống hơn. Chu Thừa Minh thì không phát biểu quan điểm gì về chuyện của em trai, chuyện tình cảm của người khác, đâu thể khuyên nhủ thuyết phục được. Mà mấy văn bối trong nhà thì rất thích Thẩm Đại Ngung, nguyên nhân thích là cảm thấy Thẩm Đại Ngung rất thú vị, ít nhất thú vị hơn bị ông nội dạy dỗ, có thím út ở đây, ông nội căn bản không nghĩ đến chuyện dạy dỗ mình.

Chu Ôn Hòa ra ngoài đánh golf, không ít bạn bè đều hỏi ông, có phải con trai và con dâu ông thật sự hợp lại không, trước tiên còn chúc mừng ông nữa, làm ông bức đến lập tức không nề nang gì cả.

Chu Thừa Trạch về đến nhà, liền phát hiện không khí trong nhà rất áp lực, mọi người nhìn anh, trên mặt đều viết mấy chữ giống nhau – tự lo cho thân mình nhé.

Chu Ôn Hòa ngồi trên sô pha, xụ mặt, rất có phong cách của một ông thầy.

“Bố.” Chu Thừa Trạch đi qua, ngược lại anh không sợ hãi, bố mình, bản thân anh hiểu rõ, ông không có khả năng thực sự tức giận với mình.

“Anh còn biết về cơ đấy.” Chu Ôn Hòa trừng mắt nhìn con trai, “Tôi hỏi anh, lần này có phải anh lại bị con nha đầu đó tính kế không?”

Chu Thừa Trạch sững sốt, đột nhiên nở nụ cười, “Bố yên tâm, lần này còn chưa kịp làm cô ấy mang thai.”

Một câu khiến Chu Ôn Hòa tức điên, cầm gối ôm trên sô pha liền ném thẳng về phía Chu Thừa Trạch. Ánh mắt ông sắc bén nhìn anh, thằng này còn có ý xuyên tạc ý mình nữa, ý của ông rõ ràng là hỏi, có phải đến thăm Mưa Nhỏ thì bị chụp không, sau đó Thẩm Đại Ngung cố ý mượn lúc này, truyền tin tức ra, tuyên truyền bộ phim mới của cô ta.

Chu Ôn Hòa tức đến hồ đồ, một lúc lâu mới phản ứng lại, con trai mình đã thừa nhận gì đó rồi à.

Chu Thừa Trạch bắt được gối, “Sức khỏe bố vẫn tốt như vậy.” Lúc dạy dỗ người khác, cơ thể tráng kiện kinh hồn.

Chu Ôn Hòa lại ném một chiếc gối qua, lần này Chu Thừa Trạch không né, Chu Ôn Hòa lại tức điên, “Rốt cuộc anh nghĩ thế nào hả?”

Rất vất vả và mới không còn quan hệ với Thẩm Đại Ngung, sao lại quán vào rồi, Chu Ôn Hòa thế nào cũng không nghĩ thông được. Rõ ràng tất cả đều phát triển theo suy nghĩ của mình, Thừa Trạch ly hôn với nha đầu đó, nhà họ có được quyền nuôi nấng Mưa Nhỏ, Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn hợp lại, sao chỉ trong chớp mắt, tất cả đều thay đổi rồi.

Chu Thừa Trạch nhặt gối ôm ở dưới sàn lên, đặt lại chỗ cũ, “Bố, lần này không liên quan đến Đại Ngung, là quyết định của bản thân con, tự con đi tìm cô ấy.”

“Ít nói chuyện vì nha đầu đó thôi.”

“Con rất nghiêm túc. Chân mọc trên người con, con không muốn, đâu ai có thể bắt con đi được.” Ánh mắt anh rất nghiêm túc, cũng rất trịnh trọng, hoàn toàn không có ý đùa giỡn.

Lúc này Chu Ôn Hòa mới tin tưởng lời con trai nói, “Liễu Tư Ngôn thì sao, anh bỏ con bé đó ở đâu rồi?”

“Bọn con đã chia tay.” Chu Thừa Trạch hơi chau mày, “Đây là quyết định của bản thân con, con thừa nhận con đã từng có tâm tư muốn ở bên cô ấy, nhưng xa cách mấy năm, cũng không thể phủ định được, con và cô ấy đều đã thay đổi, không quay trở về được ngày xưa. Chia tay, đối với con và cô ấy mà nói, đều là chuyện tốt. Tuổi con cũng không còn nhỏ, con không muốn tạm bợ nữa.”

Anh nói rất chân thành, làm Chu Ôn Hòa hoàn toàn không biết nên phản bác như thế nào.

Ý của con trai đã rõ ràng như vậy rồi, nó đã không còn cảm giác với Liễu Tư Ngôn, tiếp tục ở bên nhau, chỉ là miễn cưỡng mà thôi.

Chu Ôn Hòa thờ dài, “Tôi mặc kệ anh, tùy anh muốn làm thế nào thì làm.” Lại là bất đắc dĩ, lại là thờ dài.

Thẩm Đại Ngưng chưa từng nghĩ Liễu Tư Ngôn sẽ hẹn mình ra ngoài, quá trình này khá phức tạp, Liễu Tư Ngôn liên lạc với người phụ trách của một nhân hiệu thời trang nào đó, người phụ trách đó liên lạc với người đại diện của Thẩm Đại Ngưng, sau đó người đại diện lại nhắn với cô người phụ trách của một nhân hiệu thời trang nào đó muốn nói chuyện với cô về vài vấn đề trong hoạt động tiếp theo, chờ đến khi Thẩm Đại Ngưng chuẩn bị chú ý lắng nghe, chính là giọng nói của Liễu Tư Ngôn.

Thẩm Đại Ngưng không căng thẳng chút nào, cũng không cảm thấy sợ hãi, cô không cảm thấy mình có chỗ nào kém Liễu Tư Ngôn. Đặt Liễu Tư Ngôn giữa cuộc sống, dùng góc độ của Thẩm Đại Ngưng để đánh giá, Liễu Tư Ngôn được coi là một người cũng không tồi, thuộc về kiểu người tâm lý biết ghen tị, đồng thời cũng ham học hỏi, trí thức, sẽ không chủ động hại người, sẽ dựa vào sự nỗ lực của bản thân để đạt được tất cả những gì mình muốn, nói tóm lại là cũng không tồi. Chỉ là Thẩm Đại Ngưng không thích, cũng không tồi như vậy, không thể phủ nhận Liễu Tư Ngôn sẽ ghen tị sẽ tự ti, lại không một mực rộng lượng, có điều so với đại đa số người, Liễu Tư Ngôn đã rất tốt rồi.

Nơi Liễu Tư Ngôn hẹn Thẩm Đại Ngưng là cạnh một suối phun, hơn nữa thời gian vẫn là tám giờ tối.

Lúc Thẩm Đại Ngưng ra khỏi cửa, nhiệt độ hơi thấp, bởi vậy trong lòng cô chửi mắng Liễu Tư Ngôn n + 1 lần, hẹn lúc nào không hẹn, cứ hẹn vào buổi tối, không biết là sẽ rất lạnh hả. Có điều cô thật lòng tò mò Liễu Tư Ngôn hẹn mình là để làm gì, đồng thời cảm thấy buổi tối cũng tốt, tránh bị người ta nhận ra rồi lại phiền toái, người ra ngoài buổi tối hẳn là rất ít mà.

Thẩm Đại Ngưng đến muộn mười lăm phút, dù sao đến muộn cũng không mất tiền, cô không có chút áy náy nào.

Lúc cô đến, Liễu Tư Ngôn đã chờ ở đó rồi. Suối phun âm nhạc còn đang nhảy nhót, bởi vì lạnh, người xem ở đây không nhiều lắm, lác đác vài người, ngay cả các cụ bà khiêu vũ ở quảng trường cũng đã khiêu vũ xong và thu dọn đồ về nhà.

Thẩm Đại Ngưng đứng bên cạnh Liễu Tư Ngôn, Liễu Tư Ngôn ngồi, cô nhìn Liễu Tư Ngôn, có chút cảm giác nhìn từ trên cao xuống, “Gọi tôi tới làm gì?”

Liễu Tư Ngôn giống như không nghe thấy lời Thẩm Đại Ngưng nói, chỉ vào suối phun nước, “Lần đầu tiên tôi và Chu Thừa Trạch hẹn hò, chính là ở đây, khi đó bọn tôi đều còn nhỏ, chỉ ngồi im lặng, nghĩ muốn nói thêm mấy câu, lại không dám chủ động nói, ngo ngoe ngẩn ngẩn hồi lâu, mới tìm được chủ đề là thảo luận về thành tích kì thi, nói về các câu hỏi trong đề. Sau này nhớ lại, cảm thấy hồi đó vừa ngốc nghếch vừa ngây ngô.”

Liễu Tư Ngôn không nói gì nữa, đây không chỉ là nơi cô và Chu Thừa Trạch hẹn hò lần đầu tiên, còn là nơi Chu Thừa Trạch nói lời chia tay với cô cách đây không lâu, nơi đây với cô mà nói, quả nhiên là có ý nghĩa lạ thường.

“À...” Giọng nói của Thẩm Đại Ngưng miễn cưỡng, “Đó là chuyện từ mười năm trước hay là chuyện từ hai mươi năm trước?”

Một câu, phủ định tất cả của Liễu Tư Ngôn, hơn nữa còn châm chọc Liễu Tư Ngôn chỉ biết nói đến đề tài già cỗi trong quá khứ này, nghĩ rằng nói những lời này thì Thẩm Đại Ngưng sẽ khó chịu sẽ ghen tức sao?

Lúc này Liễu Tư Ngôn mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Đại Ngưng, nhìn thấy khuôn mặt tươi tắn của cô, trong lòng giống như có con dao xẹt qua, đau đến mức khiến mình khó có thể hô hấp. Trước đây Liễu Tư Ngôn chưa từng nghĩ, sự phản bội Chu Thừa Trạch, rốt cuộc có phải vì Thẩm Đại Ngưng có khuôn mặt thế này không. Hiện giờ, hình như cô có thể đưa ra kết luận, nếu cô là đàn ông, cô cũng sẽ bị gương mặt thế này hấp dẫn nhỉ, nhận thức đó, khiến cô lại bắt đầu khó chịu.

“Cô đang kiêu ngạo?” Liễu Tư Ngôn cau mày, “Cảm thấy cô trẻ tuổi hơn tôi, xinh đẹp hơn tôi?”

Thẩm Đại Ngưng nở nụ cười, “Đây vốn là sự thật á!”

Dường như Liễu Tư Ngôn đang tự cười nhạo mình, lại giống như đang cười sự mù mờ của Thẩm Đại Ngưng, “Cô dựa vào những thứ đó giành được Chu Thừa Trạch, cô cảm thấy cô có thể giữ được anh ấy cả đời sao? Hôm nay anh ấy vì cô mà vứt bỏ tôi, mai này anh ấy sẽ vì người phụ nữ khác trẻ tuổi xinh đẹp hơn mà vứt bỏ cô? Cô cảm thấy cô còn có điều kiện để kiêu ngạo sao?”

“Vậy à,” Thẩm Đại Ngưng nghiêm túc suy xét, “Hiện giờ tôi hai mươi tuổi, có lẽ còn có thể đẹp thêm mười năm, nếu Chu Thừa Trạch là người đứng núi này trông núi nọ, vậy chính là mười năm sau anh ta mới ngoại tình. Khi đó anh ta đã hơn năm mươi, anh ta lại đi yêu người khác, còn yêu nổi sao? Mà cứ cho là anh ta đi yêu người khác đi, cũng tốt. Tôi cũng mới ba mươi lăm, vừa lúc có thể mượn cơ hội đó đá lão già như anh ta, tìm một người trẻ trung tiếp tục hưởng thụ cuộc sống. Vậy tính ra, cũng không tồi ha, hơn nữa lúc đó chia tay, anh ta phải cho tôi một món tiền là phí phạt đương nửa nhí, vậy thì tôi cũng không thiệt.”

Liễu Tư Ngôn cắn răng, dường như bị thái độ của Thẩm Đại Ngưng đã kích, Thẩm Đại Ngưng không suy xét vấn đề Chu Thừa Trạch yêu ai không yêu ai, liền suy xét về vấn đề thực tế nhất.

Thẩm Đại Ngưng thấy Liễu Tư Ngôn không nói lời nào, tốt bụng mở miệng: “Cảm ơn cô đã nhắc nhở tôi, tôi cảm thấy sống ngày nào suy nghĩ ngày ấy tương đối tốt, chuyện tương lai, ai biết được? Giống như cô đây, vẫn nghĩ mình xứng đôi với Chu Thừa Trạch như thế, nghĩ đến tương lai với anh ta, đâu có nghĩ đến, ngay cả tương lai của anh ta cô cũng không tham dự được.”

Sắc mặt Liễu Tư Ngôn trở nên trắng bệch, “Cô biết chuyện của tôi.”

Ngừ khí chắc chắn như vậy.

“Chẳng lẽ là bí mật gì à? Trên mạng ai chẳng biết cô có tự tôn có tự trọng lại còn rất cố gắng.” Lời này nói ra từ miệng Thẩm Đại Ngưng, thế nào nghe cũng thấy châm chọc.

Liễu Tư Ngôn kích động đứng lên, thậm chí dù đã đứng lên, cô cảm thấy mình ở trước mặt Thẩm Đại Ngưng, có lẽ chính là một câu chuyện cười, giống việc rất nhiều người cười nhạo cô, cảm thấy cô dựa vào bản thân mình cố gắng bao năm như vậy để xứng đôi với Chu Thừa Trạch, đều chỉ là một câu chuyện cười mà thôi. Cô cố gắng thì có gì sai, cô phấn đấu thì có gì sai, cô không muốn dựa vào Chu Thừa Trạch thì có gì sai?

Cô không sai, khi cô làm vậy, chính là đoán chắc rằng lấy tính cách của Chu Thừa Trạch, anh sẽ không vứt bỏ mình, khi đó tất cả mọi người hâm mộ cô có thể có được người bạn trai như Chu Thừa Trạch, chuyện gì cũng ủng hộ mình.

Cái sai duy nhất, là Thẩm Đại Ngưng, là Thẩm Đại Ngưng hủy hoại tất cả của mình.

“Vì sao?” Liễu Tư Ngôn có chút oán hận nhìn Thẩm Đại Ngưng, “Vì sao cô phải phá hủy tất cả của tôi? Vốn tôi có thể rất hạnh phúc, anh ấy đợi tôi nhiều năm như vậy, tôi đã chuẩn bị về nước để kết hôn rồi, tôi của khi đó, chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế giới, người khác hâm mộ tôi, mà tôi cũng sẽ nghiêm túc với sự nghiệp với hôn nhân của tôi. Vì sao cô phải xuất hiện, vì sao cô muốn tôi phá hoại hạnh phúc của tôi?”

Bởi vì phần nộ quá mức, khuôn mặt Liễu Tư Ngôn có chút méo vẹo.

Thẩm Đại Ngưng vẫn đứng rất xinh đẹp, dáng vẻ nhìn về phía Liễu Tư Ngôn không có cảm xúc gì, không cảm thấy đáng đời, cũng không cảm thấy áy náy, chỉ cảm thấy nên là như thế.

Thẩm Đại Ngưng không nói lời nào, mắt Liễu Tư Ngôn hơi đỏ lên, “Cô phá hoại tình yêu của tôi, phá hủy tất cả của tôi. Tôi cam chịu số phận, dồn tất cả tâm tư vào sự nghiệp. Cho đến khi cô và Chu Thừa Trạch ly hôn, cho tôi hi vọng, tôi tự nói với mình, tôi sẽ nắm chặt lấy cơ hội này. Hai người bọn cô đều đã ly hôn rồi, anh ấy về bên tôi. . . Rốt cuộc cô đã nói gì làm gì với anh ấy, khiến anh ấy lại một lần nữa vứt bỏ tôi không chút do dự, một con đường sống cũng không có. Hai người đều đã chia tay rồi, vì sao cô vẫn không buông tha tôi, lại bóp nát hi vọng của tôi một lần nữa. Vì sao cô phải phá hủy tất cả của tôi, không chỉ là tình yêu, ngay cả cuộc đời tôi cũng cùng bị phá hủy. Rốt cuộc vì sao cô phải xuất hiện, vì sao muốn tôi phá hủy hạnh phúc của tôi. . .”

Thì ra Chu Thừa Trạch là vì mình nên chia tay với Liễu Tư Ngôn? Vậy sao tên đó không nói một chút thế. Khóe miệng Thẩm Đại Ngưng hơi nhếch lên.

Liễu Tư Ngôn vẫn còn đang lặp lại câu hỏi vì sao. . .

Phụ nữ không nên làm khó phụ nữ, tuy rằng trên thế giới này, luôn là phụ nữ làm khó phụ nữ.

Hai tay Liễu Tư Ngôn đè bả vai Thẩm Đại Ngưng, không ngừng lắc lắc, không ngừng hỏi vì sao.

Thẩm Đại Ngưng không phản kháng, cô chỉ hé miệng, “Cứ muốn biết nguyên nhân như vậy?”

Tay Liễu Tư Ngôn dừng động tác lại.

Thẩm Đại Ngưng vẫn mang thái độ không chút để ý, “Thẩm Tây Nguyệt”, cô nhìn gương mặt tái nhợt của Liễu Tư Ngôn, tiếp tục, “tôi họ Thẩm”.

Tay Liễu Tư Ngôn đột nhiên buông thõng xuống.

Thẩm Đại Ngưng cười khế, xoay người rời đi.

Trong nhật kí của Thẩm Tây Nguyệt, Thẩm Đại Ngưng viết rất nhiều lời bình.

Khi trong lớp có người nói xấu Thẩm Tây Nguyệt, Liễu Tư Ngôn nói là cảm thấy Thẩm Tây Nguyệt cũng được. Ở bên cạnh, Thẩm Đại Ngưng bình là – khi tất cả mọi người phi nhổ một người, nếu lúc đó có người nói người kia cũng được, sẽ khiến những người đang phi nhổ càng thêm có địch ý với người đó, đồng thời, người nói lời hay còn có thể nhận được cái danh hiền lành tốt bụng.

Khi Liễu Tư Ngôn tìm Thẩm Tây Nguyệt, Liễu Tư Ngôn nói chẳng qua Thẩm Tây Nguyệt có gia thế tốt mà thôi, Chu Thừa Trạch chẳng hề để ý đến mấy thứ đó, mà tình yêu đích thực đều không liên quan đến mấy vật ngoài thân đó. Ở đó Thẩm Đại Ngưng bình là – một người càng nhấn mạnh cái gì, càng cho thấy người đó để ý đến cái đó. Liễu Tư Ngôn nói thế với Thẩm Tây Nguyệt, chỉ có thể chứng minh Liễu Tư Ngôn rất để ý đến gia thế của mình, rất để ý những lời người khác khen Chu Thừa Trạch và Thẩm Tây Nguyệt rất xứng đôi, đồng thời bởi vậy Liễu Tư Ngôn còn rất tự ti. Liễu Tư Ngôn dùng rất nhiều năm để cố gắng xứng đôi với Chu Thừa Trạch, hoàn toàn chứng minh được lúc trước Liễu Tư Ngôn tự ti đến mức nào, mặt khác cũng chứng minh, ngay cả bản thân Liễu Tư Ngôn cũng phải thừa nhận tầm quan trọng của gia thế của học thức, nếu không bao năm như vậy Liễu Tư Ngôn là muốn làm gì?

Mà cuối cùng, đám người Liễu Tư Ngôn hẹn Thẩm Tây Nguyệt.

Ở đó Thẩm Đại Ngưng viết một đoạn rất dài: chắc chắn là người khác đề nghị hẹn Thẩm Tây Nguyệt ra ngoài, Liễu Tư Ngôn thậm chí còn ngăn cản người kia, có điều sự ngăn cản của Liễu Tư Ngôn dám chắc là không thật lòng, chỉ là để thể hiện cô ta rất hiền lành rất tốt bụng thôi, đồng thời càng

khiến cho người trong nhóm đó muốn trút giận cho Liễu Tư Ngôn “hiền lành tốt bụng” đó. Trong lòng Liễu Tư Ngôn chắc chắn cũng muốn trút giận, chỉ là cô ta làm việc, mãi mãi hi vọng mình làm người tốt, người xấu là do người khác đảm nhận.

...

Khi Thẩm Đại Ngưng viết những lời bình đó, không chỉ đã xem xong nhật kí, làm đánh giá với tính cách của Liễu Tư Ngôn, đồng thời cũng đã điều tra chuyện năm đó của Thẩm Tây Nguyệt.

Chính là bởi vì trong lời khai của mấy người đó có một câu là Liễu Tư Ngôn đã ngăn cản, Vu Tử và Thẩm Việt mới không đổ hết mọi lỗi lầm lên người Liễu Tư Ngôn. Mấy cô gái đó vừa nghe Thẩm Tây Nguyệt gặp chuyện không may, đều sợ tới mức hồn vía lên mây, vừa khóc vừa la họ không có ý, chưa từng nghĩ Thẩm Tây Nguyệt sẽ xảy ra chuyện.

Vu Tử và Thẩm Việt thật sự lương thiện, sau khi mất đi con gái, nhìn những đứa trẻ cùng tuổi con mình bị dọa thành như vậy, không đổ tội lên đầu chúng.

Mà Thẩm Đại Ngưng đã từng đi tìm một người trong số mấy người họ, những gì người đó nhớ lại, rất phù hợp với suy đoán của Thẩm Đại Ngưng. Liễu Tư Ngôn đích xác không có tâm tư hại Thẩm Tây Nguyệt, nhưng trong nhóm bạn, Liễu Tư Ngôn quả thật có phần nản có người nói Thẩm Tây Nguyệt rất thích Chu Thừa Trạch, mới có thể khiến mấy người họ muốn trút giận cho Liễu Tư Ngôn.

Người gây ra chuyện đó, là Liễu Tư Ngôn, mặc kệ Liễu Tư Ngôn dùng phương pháp gì.

Luôn có người phải trả giá vì những chuyện mình đã làm, Thẩm Đại Ngưng cảm thấy Liễu Tư Ngôn mất đi đoạn tình cảm mấy chục năm thì có là gì, có thể so sánh với việc Thẩm Tây Nguyệt mười bảy tuổi đã ra đi như vậy sao? Liễu Tư Ngôn mất đi tình cảm, nhưng vẫn còn có được sự nghiệp đáng tự hào, còn có đồng nghiệp yêu thương cô ta, đối lập với chút mất mát đó, thật sự chẳng là gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Vu Tử Thẩm Việt

Biệt thự to như vậy giống một chiếc máy làm lạnh tự động tỏa ra khí lạnh, có vẻ âm u lạnh lẽo không nói nên lời, mà chủ nhân của biệt thự, Thẩm Việt và Vu Tử đang ngồi trên sofa trong phòng khách, hai người ngồi đối diện nhau, không ai nhìn ai, trên mặt không có ý cười, cũng không có vẻ khó chịu, thứ cảm xúc lạnh lẽo đến tận xương này, khiến họ giống như hai ngói băng.

Thẩm Việt ngoài bốn mươi tuổi, thời trẻ anh tuần phi phạm, chỉ là quanh năm bên ba vì sự nghiệp, tới giờ phút này mới có điều kiện để muốn làm gì thì làm, tuổi tác càng tăng không khiến ông tăng thêm vẻ già nua, mà phần nhiều là năm tháng lắng đọng lại thành một sức hấp dẫn độc đáo, còn có tác phong nhanh nhẹn lão luyện trên thương trường nữa. Một tháng trước, ông từng bận rộn bên tàu ở tỉnh khác làm một hạng mục, không ai hoài nghi ông sẽ không nắm chắc được hạng mục đó, hai mươi phút trước khi kí kết hợp đồng, một cú điện thoại được gọi tới.

Điện thoại là Vu Tử gọi, Thẩm Việt vừa thấy di động thì còn có chút không vui, tại thời điểm then chốt này, bà còn gọi điện thoại đến làm gì không biết, nhưng ông vẫn nhận điện, “Không có việc gì thì đừng gọi cho anh...” Không có gì có thể quan trọng hơn sự nghiệp của ông, ông còn phải giao thiệp với người ta, ở trên thương trường nhiều năm, ông thực sự hiểu được một đạo lý, chưa đến thời khắc cuối cùng, không thể lơ là gì được.

“Thẩm Việt, Tây Nguyệt... Tây Nguyệt...” Vu Tử run rẩy nói không nên lời.

“Lại là hợp phụ huynh? Việc nhỏ thế này đừng gọi điện cho anh, anh còn đang bận, em tự đi hợp cho con bé đi...”

“Tây Nguyệt không còn nữa.” Giọng của Vu Tử rất nhẹ, nhẹ đến mức ngay cả bản thân bà cũng hoàn toàn không nghe thấy.

Thẩm Việt sững sốt, cơ thể cứng đờ, bên cạnh còn có người chào hỏi ông, ông cũng hoàn toàn không có phản ứng gì, “Cái gì gọi là Tây Nguyệt không còn nữa? Em nói rõ ràng cho anh.”

“Tây Nguyệt gặp chuyện rồi, anh mau về đi...” Vu Tử không nói được nữa, ngồi xồm xuống, nước mắt nhanh chóng phủ đầy gương mặt bà, bà bụng mặt, nhất thời cảm thấy trời đất tối tăm.

Thẩm Việt cảm di động muốn tìm lối ra của khách sạn, đại não ảm ảm, ông không nghe thấy được người khác gọi ông. Từ khi gây dựng sự nghiệp tới nay, lần đầu tiên ông bỏ công việc vì con gái, lại là khi con gái gặp chuyện không may, châm chọc biết bao. Ông ngồi vào trong xe, mới phát hiện cơ thể mình đều đang run rẩy, đành phải bảo tài xế đưa ông đến sân bay. Đoạn đường đi đó, trở nên chậm chạp vô cùng, mà ông không phát hiện điều gì cả, trong đầu chỉ có câu mà vợ ông nói trong điện thoại – Tây Nguyệt không còn nữa. Ngay cả dừng khí gọi điện ông cũng không có, ông không dám xác nhận xem rốt cuộc vợ mình có ý gì, ông hi vọng là mình nghĩ nhiều rồi, hi vọng con gái chỉ chịu chút suy sụp và tổn thương thôi, không phải hậu quả nghiêm trọng nhất mà ông nghĩ đến.

Ngồi trên máy bay, ông cảm thấy vô cùng hỗn độn, trong đầu đều là bóng dáng của con gái.

Khi Tây Nguyệt một tuổi, ông đặt con bé cười trên vai, chọc con bé cười trong sân.

Khi Tây Nguyệt hai tuổi, ông và vợ cùng nhau mừng sinh nhật con bé.

Khi Tây Nguyệt ba tuổi, hai người đưa con bé đi nhà trẻ, Tây Nguyệt khóc, ông và vợ đều đỏ vành mắt.

Khi Tây Nguyệt bốn tuổi, vẽ một bức tranh gia đình, con bé nói đây là bố mẹ và nó, người một nhà họ phải mãi mãi ở bên nhau.

Khi Tây Nguyệt năm tuổi, hỏi ông vì sao thường không ở nhà, ông nói ông phải đi kiếm tiền, để mua cho con bé thật nhiều quần áo đẹp.

Khi Tây Nguyệt sáu tuổi, Tây Nguyệt nói con bé có thể ít mặc quần áo đẹp lại, bố có thể ở nhà chơi với nó nhiều hơn được không.

Khi Tây Nguyệt bảy tuổi, ngày đầu tiên đi học tiểu học, con bé hi vọng ông có thể đưa nó đến trường, nhưng vì công việc ông không đi.

Khi Tây Nguyệt tám tuổi, nói cuối tuần con bé muốn đi công viên trò chơi, ông đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn không đi cùng nó.

Khi Tây Nguyệt chín tuổi, trường học họp phụ huynh, con bé bảo bố đi, ông bảo nó ngoan, bố bận, để mẹ cùng đi với nó.

...

Dần dần, tầm mắt ông mờ hồ, ông mới phát hiện, mình hứa với con gái nhiều lời như vậy, nhưng lại chẳng thực hiện được một lời hứa nào, dần dà, Tây Nguyệt không nhắc tới chuyện bảo ông đi họp phụ huynh nữa, không bảo ông đi chơi cùng con bé nữa, ông nghĩ con gái là một đứa trẻ hiểu chuyện, biết con bé hiểu chuyện, vì thế không cần mình hao tốn tâm tư nữa, vì thế ông có thể không quá để ý đến con bé, bởi vì biết con bé trước giờ luôn nghe lời hiểu chuyện, bộ dạng xinh đẹp, thành tích xuất sắc, tính cách ôn hòa.

Sau đó thì sao, ông còn có thể nói được đặc điểm gì của con gái nữa? Con gái mười bảy tuổi, ông hiểu được gì về con gái? Biết con gái thích gì ghét gì? Mỗi lần về đến nhà, ông nói với con gái không được mấy câu, rồi ông đều sẽ về phòng nghỉ, ở bên ngoài quá mệt mỏi, đương nhiên ông coi nhà là một bến cảng để nghỉ ngơi, vậy thì đương nhiên phải hướng thụ.

Thắm Việt ngồi trên máy bay, có sự bàng hoàng trước nay chưa từng có.

Rốt cuộc ông về đến nhà, đối mặt là người vợ trầm lặng. Ông nhìn thấy sắc mặt u ám của vợ, nhưng đôi mắt bà bình lặng, bà bình tĩnh nói với ông con gái đã xảy ra chuyện gì, thậm chí trước tiên bà cũng đã giải quyết ôn hòa rồi. Tất cả đều là tâm tư của mấy cô gái nhỏ, hẹn con gái họ ra ngoài nói chuyện, sau đó mấy cô bé đi trước, để lại một mình Thắm Tây Nguyệt. Con phở đó, nổi tiếng tạp nham, hỗn loạn, dạng người gì cũng có, xe taxi cũng ít, Thắm Tây Nguyệt bị hại lúc chờ taxi. Kẻ xấu đó đã bị bắt, Vu Tử lấy danh nghĩa nhà họ Thắm tạo áp lực, khiến kẻ đó nhất định sẽ gặp phải hình phạt lớn nhất.

Sắc mặt Vu Tử bình tĩnh nhìn ông, “Nhìn mặt Tây Nguyệt lần cuối đi!” Có lẽ là đã khóc quá nhiều, nước mắt đã chảy hết, bà phát hiện rốt cuộc mình không khóc được nữa.

Thắm Việt lao đảo đến nhìn con gái, con bé nằm trong quan tài, nằm rất im lặng, giống như chỉ đang ngủ, chỉ cần đợi, con bé sẽ tỉnh lại, sắc mặt nó tái nhợt, quần áo rất sạch sẽ, hẳn là đã được thay. Ông vươn tay sờ mặt con gái, tại khoảnh khắc này, cảm giác tuyệt vọng cùng cực truyền đến, ông mới bằng lòng tin tưởng đã có chuyện gì xảy ra, bất lực và khó chịu đánh úp ông, khiến ông hận, hận bản thân mình, cũng hận ông trời, vì sao lại muốn để con gái ông chết chứ, con bé còn trẻ như vậy, nó có thể có được một tương lai tốt đẹp. Ông ôm thi thể con gái mà khóc, một người đàn ông đã đứng tuổi, khóc giống như một đứa trẻ, nước mắt rơi xuống gương mặt tái nhợt của Thắm Tây Nguyệt.

Ông chưa từng đi họp phụ huynh cho con bé, vẫn chưa đưa con bé đến công viên trò chơi, ông còn nợ con bé một chuyến du lịch, con bé nói sau khi thi đại học xong, bố mẹ nhất định phải đưa nó ra ngoài du lịch, chuyến du lịch của gia đình họ.

Lòng đau đến tựa như không thể hô hấp, con gái ông không còn nữa, Tây Nguyệt của ông không còn nữa, ông hối hận, cắn gặm bản thân mình, vương quốc sự nghiệp mà ông tự tay tạo nên, vào giây phút này có vẻ giống như một tòa thành bị khoét rỗng, chẳng có ý nghĩa thực tế gì.

Mấy ngày nay, Thắm Việt và Vu Tử đều trầm mặc, hai người chuẩn bị lễ tang cho con gái, lễ tang cũng không lớn, chỉ có thân thích và bạn bè qua lại thân thiết mới biết. Mỗi người nhìn thấy họ, đều khuyên họ nén bi thương, rồi thở dài vì cảnh họ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, mà một đôi đương sự, trên mặt không có biểu cảm gì, thứ cảm xúc tĩnh lặng này có thể lây lan đến tất cả mọi người.

Đau đến tận xương tủy, có lẽ chính là như vậy.

Lễ tang xong xuôi, Thắm Việt và Vu Tử bắt đầu đi tìm những nữ sinh hẹn Thắm Tây Nguyệt ra ngoài, sau khi mấy cô bé biết Thắm Tây Nguyệt xảy ra chuyện, sợ tới mức sắc mặt đại biến. mấy ngày nay mấy cô bé đó không thấy Thắm Tây Nguyệt đến trường, lòng đã thấp tha thấp thỏm, mỗi ngày đều đoán già đoán non, không dám nghĩ sự tình theo hướng quá xấu, khi biết Thắm Tây Nguyệt đã gặp chuyện, họ sợ hãi khóc lớn. Họ chỉ muốn hẹn Thắm Tây Nguyệt ra ngoài nói chuyện, chưa từng muốn hại cô, càng không muốn cô gặp chuyện không may.

Trước khi đến, Thắm Việt và Vu Tử muốn khiến mấy cô bé này phải trả giá, chỉ là khi nhìn thấy dáng vẻ khóc lóc của họ, hai người đột nhiên không biết nên làm thế nào, không phải mềm lòng, mà là đột nhiên cảm thấy đau có ý nghĩa gì, con gái hai người đã chết, rốt cuộc nó không thể sống lại được. Tất cả mấy cô bé đều khóc, hai người nhìn ra được, mấy cô bé đó thật sự sợ hãi, cũng thực sự không có ý xấu gì, chỉ là đưa ra quyết định trong khoảng thời gian ngắn, không nghĩ đến sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế.

Có mẹ của một cô bé chạy đến trường, sau khi biết tình hình, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Thẩm Việt và Vu Từ, hi vọng hai người đừng làm khó con gái bà ấy, tuy bình thường con gái bà ấy rất tùy hứng, nhưng thực sự không có ý xấu gì.

Thẩm Việt ra khỏi văn phòng trường học, Vu Từ thì vẫn ngồi ở đó, bà không nói một lời, để mấy cô bé đó quỳ từ sáng tới tối, thấy được sự sợ hãi sâu trong đôi mắt chúng, bà biết, đây chính là con ác mộng của chúng.

Buổi tối, Vu Từ cùng Thẩm Việt về nhà.

Vu Từ nhìn cảnh tượng ngoài cửa xe, bà ở nhà, nhưng bà không biết con gái ra khỏi nhà làm gì, đương nhiên bà cảm thấy con gái sẽ không làm ra chuyện gì không tốt, vì thế ngay cả hỏi bà cũng chẳng hỏi mấy, chỉ thuận miệng dặn con gái mấy câu. Nếu bà bảo con gái đừng ra ngoài, nếu lúc con gái ra khỏi nhà bà bảo người đi theo con bé, nhiều giả thiết nếu như vậy... có phải con gái sẽ không xảy ra chuyện hay không?

Vu Từ cảm thấy trái tim mình, có lẽ sẽ không đập mạnh liệt được nữa, trái tim bà giống như đã bị ai khoét một miếng, không bao giờ phục hồi lại được như cũ.

Sau khi về đến nhà, hai vợ chồng không nói năng gì cả, vợ chồng hai người ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, hoàn toàn không nhìn đối phương nữa. Họ không nói chuyện với đối phương, không trao đổi với đối phương, dù rằng ngồi cùng nhau, cũng vẫn là trầm mặc.

Bà oán, bà vẫn hiểu cho công việc của ông, ngay cả điện thoại cũng rất ít gọi, ông luôn nói ông có chừng mực, ông sẽ không làm xằng làm bậy giống những người đàn ông khác, bà lựa chọn tin tưởng ông, không đúng, cũng không phải là hoàn toàn tin tưởng, mà là lựa chọn lừa mình dối người tin tưởng, chỉ cần bà không phát hiện dấu vết của người phụ nữ khác, bà đều có thể tự nói với mình, ông rất ít khi ở nhà là bởi ông bận rộn, gia đình của bà vẫn rất toàn vẹn. Sau khi con gái gặp chuyện, bà mới phát hiện, thì ra nội tâm bà có nhiều bất mãn với ông đến vậy. Bà oán giận ông mười ngày nửa tháng không về nhà một lần, bà oán giận số lần ông ở khách sạn còn nhiều hơn số lần ông ở nhà, ông mãi mãi đặt sự nghiệp lên vị trí thứ nhất, không mang lại cho bà cảm giác an toàn. Bà chỉ có thể tự an ủi cho thật xinh đẹp, để người khác thấy bà hạnh phúc biết bao, mà nội tâm bà lại trống rỗng đến dọa người, tất cả những điều này xét đến cùng đều là do chồng bà mang lại. Bà bắt đầu hoài nghi, từ lúc còn nhỏ như vậy bà đã đi theo người đàn ông này, cùng ông chịu khổ, nhìn thấy ông thành công, tất cả những thứ này rốt cuộc có ý nghĩa không, ông thành công, nhưng ngay cả số lần bà nhìn thấy ông cũng có hạn, con gái bà nhìn thấy bố cũng không được mấy lần, bà còn phải khuyên nó hiểu chuyện, bố đang bận, bố xong việc rồi sau đó bố sẽ về nhà.

Vu Từ thống hận cuộc đời như vậy, tất cả những chuyện này đều là sai lầm, dựa vào cái gì mà bà phải hi sinh cuộc đời mình để tác thành cho sự thành công của người đàn ông này, bà oán ông, hận ông, đồng thời cũng oán hận chính bản thân mình.

Tương tự, Thẩm Việt cũng không muốn đối mặt với vợ mình. Ông bận rộn ở bên ngoài, bà nên quản lý chuyện trong nhà cho thật tốt, chứ không phải ăn vận thật xinh đẹp rồi đi chơi mạt chược, hoàn toàn không đặt tâm tư lên người con gái, nếu bà có thể quan tâm con gái nhiều hơn, có lẽ Tây Nguyệt sẽ không xảy ra chuyện.

Quan trọng hơn là, hai người nhìn thấy đối phương, theo bản năng sẽ nhớ tới Tây Nguyệt đã chết thảm, cảm thấy đối phương phải chịu trách nhiệm vì chuyện không may của con gái, vốn là cặp vợ chồng yêu nhau hai mươi năm trong mắt mọi người, nháy mắt biến thành một đôi vợ chồng bất hòa, oán đối phương, cũng oán bản thân mình.

Không khí trong biệt thự, càng ngày càng trầm thấp.

Vu Từ nấu cơm, bà sẽ chỉ nấu cơm cho mình, sẽ không gọi ông, cũng sẽ không nấu phần cơm của ông. Mỗi bữa Thẩm Việt đều ăn mì ăn liền, vốn là người đàn ông phong độ ngồi ngồi, nhưng giờ sắc mặt ông trở nên vàng vọt, tiêu tụy không thể tả.

Khí áp trong biệt thự ngày càng thấp, đột nhiên có một ngày, hai người nhìn nhau, trong đầu lại lóe lên sự oán trách lẫn nhau. Lúc này, hai người không thể chịu đựng được nữa, bùng nổ cuộc chiến trước nay chưa từng có.

Hai người chỉ trích lẫn nhau, chê đối phương không có điểm nào tốt, toàn thân đều là khuyết điểm, đôi bên ở trong mắt nhau đều trở thành vết loang lổ buồn nôn.

Kết quả của trận cãi nhau là tất cả mọi thứ từ phòng khách đến phòng bếp đều bị đập vỡ, cuối cùng hai người cũng bình ổn lại.

Hai người cũng không phải kẻ xuẩn ngốc, biết tất cả đều là bởi cái chết của con gái, hai người không hẳn thật sự oán hận đối phương, nhưng hai người không có cách nào cả, chỉ cần nhìn thấy đối phương, đều sẽ nhớ tới con gái, đều sẽ nghĩ đến chuyện họ là cặp bố mẹ không có trách nhiệm, vì vậy mãi mãi đắm chìm trong bóng đêm không lối thoát.

Ai có thể nghĩ ra được, đây là đôi vợ chồng hai tháng trước vẫn còn ân ái. Khi đó ông nói ông phải đi công tác, sau khi nắm chắc hạng mục đó, ông sẽ ở bên bà nhiều hơn, bà cười tiễn ông ra cửa, dặn ông phải cẩn thận một chút, bà sẽ ở nhà đợi ông về, trước khi ông rời đi, ông hôn xuống trán bà.

**

Một tháng sau, hiện tại.

Vợ chồng hai người đều ngồi ở sofa trong phòng khách, giống như hai pho tượng, không cảm xúc, không biểu cảm.

Vốn là hai người thân mật nhất trong sinh mệnh, giờ trở thành hai người nhìn nhau đã thấy chán.

Trên sàn phòng khách, còn có chứng cứ trận cãi nhau của họ, mặt sàn vô cùng khủng khiếp, có thể tưởng tượng ra được trước đó hai người cãi nhau

kịch liệt đến mức nào. Vu Tử cuộn mình trên sô pha, lòng như nắm tro tàn.

Bà không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa, nhìn thấy ông bà sẽ nhớ đến Tây Nguyệt, sẽ nằm mơ, trong giấc mơ Tây Nguyệt khóc gọi mẹ, hỏi vì sao mẹ không đến cứu con bé.

Bà biết, Thẩm Việt cũng không muốn nhìn thấy mình giống vậy.

Chung chăn gối hai mươi năm, hai vợ chồng, vẫn có chút hiểu đối phương.

“Chúng ta ly hôn đi!”

“Chúng ta ly hôn đi!”

Hai người đồng thanh, khiến họ quay sang nhìn đối phương.

Đau khổ cũng không thể đủ để đánh bại một người, họ đều phải sống tiếp. Ông với bà không phải không có tình cảm, nhưng tiếp tục sống cùng nhau, ông sẽ chỉ mãi mãi đau khổ, mãi mãi đắm chìm trong nỗi đau về Tây Nguyệt. Có lẽ ông sẽ có người vợ khác, có đứa con khác, Tây Nguyệt trở thành nỗi đau cả đời của ông, nhưng ông không có cách nào đối mặt với người phụ nữ đã sống cùng mình hai mươi năm này nữa.

Vu Tử cũng như thế, có lẽ bà sẽ lựa chọn sống một mình, có lẽ sẽ tái giá, nhưng sẽ không sống tiếp cùng ông.

Rất nhanh chóng, đã có luật sư soạn ra thỏa thuận ly hôn, Thẩm Việt chia đều tất cả tài sản dưới tên mình cho Vu Tử, bất luận là bất động sản hay cổ phiếu công ty, tất cả đều chia đều và công bằng cho Vu Tử, ngay cả luật sư cũng cảm thấy kinh ngạc, bởi vì anh ta đã xử lý nhiều vụ tranh chấp ly hôn rồi, không có người đàn ông nào đối với vợ mình như vậy, người ta đều sợ vợ mình sẽ chiếm được thêm một món tiền, quan tòa phải gõ hết lần này đến lần khác.

Thẩm Việt hỏi Vu Tử còn chỗ nào không hài lòng không, nếu có, có thể nói ra, lập tức sẽ thêm vào.

Vu Tử lắc đầu, bà không có chỗ nào bất mãn nữa, bất mãn duy nhất của bà chính là con gái bà không còn nữa, bây giờ những thứ tiền bạc này đối với bà mà nói, không có ý nghĩa gì cả.

Thỏa thuận ly hôn đã được kí, hai người hẹn hôm sau đến cục dân chính lấy giấy chứng nhận ly hôn.

Tối hôm đó, Vu Tử xuống bếp lần nữa, làm rất nhiều món mà Thẩm Việt thích ăn. Thẩm Việt nhìn những món ăn này, mắt đỏ lên, ông nhớ tới trước đây, mỗi lần bà đều tự mình xuống bếp làm những món ăn này. Nếu hai người còn có thể giống như trước đây, hạnh phúc sống bên nhau, thật tốt biết bao.

Nhưng không thể, Tây Nguyệt không còn nữa.

Vu Tử yên lặng ăn cơm, thỉnh thoảng sẽ sắp thức ăn cho ông, giống như hai người vẫn còn hạnh phúc sống bên nhau.

Hôm sau, Thẩm Việt lái xe đưa Vu Tử đến cục dân chính.

Sắc mặt Vu Tử không tốt, cửa xe vốn đóng bị bà kéo xuống, bà đón gió, cảm thấy dạ dày mình truyền đến cảm giác buồn nôn, sắc mặt bà vẫn không thể nào tốt.

Thẩm Việt dừng xe lại, lúc đi xuống, nhìn thấy bà gần như đứng không vững sau khi xuống xe, ông lập tức tiến đến nâng bà dậy. Vu Tử đẩy ông ra, nhanh chóng chạy đến dưới một thân cây, ngồi xồm xồm ở đó.

Thẩm Việt lo lắng đi qua, “Em làm sao vậy?”

“Không sao, có lẽ là bị cảm, đợi lát nữa lấy ít thuốc uống là được.” Bà đứng lên, cảm thấy cơ thể mình bủn rủn không có sức lực.

“Đến bệnh viện khám đi!”

“Không cần...” Bà nói xong, lại ngồi xồm xồm xuống tiếp tục nôn.

Thẩm Việt không nhìn tiếp được nữa, sau khi bà nôn xong, ông kéo bà lên xe, “Lấy giấy chứng nhận ly hôn cũng không thiếu chút thời gian như vậy, đến bệnh viện về rồi lấy cũng giống nhau.”

Vu Tử không gãy giữa tiếp nữa, bà quả thật thấy không thoải mái, bản thân bà có thể cảm nhận được không phải bị cảm, có lẽ là bà có bệnh nặng gì đó, hoặc là mạng bà đã một sớm một chiều rồi, kì lạ là bà không sợ hãi một chút nào, cái chết đã trở thành thứ khiến bà không còn sợ hãi nữa.

Thẩm Việt đưa Vu Tử đến bệnh viện, bắt đầu kiểm tra, đi vài khoa, cuối cùng mới được đề nghị đến phụ khoa. Vấn đề khó hiểu này, khiến Vu Tử cũng không sợ hãi, bà ngồi ở bệnh viện tiến hành kiểm tra đơn giản.

Khi bác sĩ nói bà mang thai, bà trực tiếp cứng đờ người ở đó, bà nghĩ mình mắc bệnh nan y, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ mang thai.

Thẩm Việt cũng rất sốc, ông cũng không nghĩ bác sĩ sẽ đưa ra kết luận như vậy.

Ở bệnh viện làm rất nhiều kiểm tra, nhận được câu trả lời vô cùng chắc chắn, Vu Từ quả thực mang thai, đã được tám tuần rồi, có điều sức khỏe Vu Từ không tốt lắm, phải tăng cường bồi bổ. Vu Từ và Thẩm Việt trung cầu ý kiến rất lâu, hiện giờ hai người đã lớn tuổi, có thể ảnh hưởng gì đến đứa bé hay không, trong khoảng thời gian này cảm xúc của bà không tốt, có thể mang đến thương tổn gì cho đứa bé không.

Hai vợ chồng nán lại rất lâu, rồi cuối cùng mới ra khỏi bệnh viện.

Dường như Vu Từ vẫn còn có chút khó tin, lúc đi đến trước xe, bà cần có được lời khẳng định nào đó, “Thẩm Việt, em thật sự mang thai à?”

“Phải, em thật sự mang thai.” Thẩm Việt rất xúc động, ngồi xổm xuống, tay đặt lên bụng bà, khẽ vuốt.

Lúc này Vu Từ mới chậm rãi lên xe, bây giờ bà là phụ nữ có thai, phải cẩn thận một chút.

Hai người đương nhiên không trở lại cục dân chính, càng không lấy giấy chứng nhận ly hôn gì đó, từ thỏa thuận ly hôn kia, cũng trực tiếp trở thành phế liệu.

Vu Từ mang thai, chuyện công ty, Thẩm Việt có thể bỏ thì bỏ, không thì bảo cấp dưới làm, ông không tự mình giải quyết nữa, trừ phi là chuyện cực kì quan trọng, ông dành tất cả thời gian cho Vu Từ.

Sau khi Vu Từ mang thai, không ít người đến thăm hai vợ chồng, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sự thay đổi của Thẩm Việt. Thẩm Việt tự học nấu ăn, mỗi ngày đều làm hồng không ít đồ ăn, cho đến khi có thể cho vào miệng mới thôi, sau khi ông cảm thấy hương vị không tồi, ông mới để Vu Từ hưởng.

Căn nhà này, rốt cuộc không u ám như vậy nữa.

Thẩm Việt không chỉ học nấu cơm, mỗi ngày còn có thể xem tivi cùng Vu Từ, nghe chút âm nhạc, đồng thời trước khi ngủ ông còn kể chuyện cho đứa bé vẫn ở trong bụng mẹ nghe.

Mỗi lần khám thai, Thẩm Việt sẽ đưa Vu Từ đi, những người nhìn thấy họ đều có thể cảm thấy được họ chờ mong đứa bé chưa sinh ra này đến mức nào.

Bụng Vu Từ ngày càng lớn, Thẩm Việt ngày càng thích nói chuyện với đứa bé trong bụng Vu Từ.

“Bảo bối, bố là bố của con, mỗi ngày bố đều kể chuyện cho con nghe đó.”

“Bảo bối, bố nhớ con lắm, bao giờ thì con chui ra vậy?”

“Bố có chút căng thẳng, vẫn còn chưa chuẩn bị tốt, trước khi con chui ra con gọi bố một tiếng, được không?”

“Con mau ra ngoài đi, bố có phần không chờ được nữa rồi...”

...

Mỗi ngày Vu Từ đều có thể nghe được mấy lời lầm nhảm một mình của chồng với mình.

Rốt cuộc, ngày sinh dự tính của Vu Từ đã nhanh đến, bà vào nằm viện. Đương nhiên cả quá trình Thẩm Việt đều ở bên bà.

Ngày đứa bé sinh ra, Thẩm Việt mặc quần áo vô trùng, ở bên trong cùng vợ. Trên mặt Vu Từ đều là mồ hôi, tay bà nắm chặt lấy tay chồng không buông.

Không biết qua bao lâu, tiếng khóc đầu tiên của đứa bé vang vọng trong phòng sinh.

Vu Từ có nỗi xúc động trước nay chưa từng có, không chỉ xúc động, còn có hi vọng nữa, đây là niềm hi vọng vào tương lai của bà, nước mắt bà lại rơi xuống, không biết là vì đau hay là vì xúc động.

Mà sau khi Thẩm Việt nghe thấy tiếng khóc của đứa bé, tay ông run rẩy nắm lấy tay Vu Từ.

Đứa bé này, là sự chờ mong, là niềm hi vọng chung của cả hai người.

Không ai biết rõ hơn hai người, đây là món quà mà trời cao ban tặng cho họ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậỵ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chu Thừa Trạch Thẩm Đại Ngưng

Liễu Tư Ngôn đứng tại chỗ, để mặc gió lạnh thổi vào mình, không biết là lạnh hay là gì, chân cô khẽ run, cô không không chế được bản thân, cơ thể run rẩy – cô gọi Thẩm Đại Ngưng ra, bắt nguồn từ suy nghĩ cô chấp tận đáy lòng, cô không nghĩ ra được vì sao cô và Chu Thừa Trạch lại đi đến như ngày hôm nay, cô chỉ có thể oán trách sự phá hoại của Thẩm Đại Ngưng. Thậm chí cô còn nghĩ rất độc ác, cho dù cô không vẫn hồi lại được Chu Thừa Trạch, vậy thì cũng muốn để lại một quả bom giữa Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch khiến hai người họ khó chịu, bất luận là làm Thẩm Đại Ngưng hoài nghi nhân phẩm của Chu Thừa Trạch, hay là làm Thẩm Đại Ngưng nghĩ rằng Chu Thừa Trạch nhớ mãi không quên đoạn quá khứ giữa Chu Thừa Trạch và mình, cô không muốn hai người đó sống hạnh phúc bên nhau.

Cô lựa chọn nơi này, cũng có nguyên nhân, nhắc nhở Thẩm Đại Ngưng về tất cả giữa mình và Chu Thừa Trạch, đồng thời coi như trả lại công bằng cho bản thân mình. Cô thật không ngờ Thẩm Đại Ngưng sẽ nói ra ba chữ “Thẩm Tây Nguyệt”, Thẩm Đại Ngưng nói cô ta họ Thẩm, Thẩm Đại Ngưng là em gái của Thẩm Tây Nguyệt?

Nhất thời Liễu Tư Ngôn khó chịu không thôi.

Chuyện năm đó, Liễu Tư Ngôn vẫn chưa quên. Trong lớp cô, Thẩm Tây Nguyệt thuộc kiểu nữ sinh bình thường sẽ không nổi bật, tuy xinh đẹp, thành tích cũng không tồi, nhưng bởi vì tính cách trầm lặng không quá hòa đồng, nên khi nhắc tới hoa khôi của từng lớp, thường không có tên của Thẩm Tây Nguyệt, dù rằng người thích Thẩm Tây Nguyệt không ít. Cô thật không ngờ, lần đầu tiên tên của Thẩm Tây Nguyệt xuất hiện trong miệng người khác, lại cùng với tên của Chu Thừa Trạch, lúc mấy nữ sinh tán gẫu với nhau thì nhìn thấy Chu Thừa Trạch chủ động nói chuyện với Thẩm Tây Nguyệt, dáng vẻ hình như rất thân quen. Tiếp đó có người nói, Chu Thừa Trạch ở cạnh Thẩm Tây Nguyệt trông rất xứng đôi, ít nhất xứng đôi hơn so với khi ở cạnh Liễu Tư Ngôn, nghe nói gia thế của Thẩm Tây Nguyệt không tồi, Thẩm Tây Nguyệt đến trường đều có tài xế đưa đón.

Tin đồn như vậy ngày càng nhiều, có lẽ cũng không phải rất nhiều, chỉ là bản thân cô quá mức để ý, vì thế mỗi lần đều nhớ rất rõ ràng, liền biến thành tất cả mọi người đều cảm thấy Chu Thừa Trạch và Thẩm Tây Nguyệt xứng đôi hơn.

Là ghen tị hay là tự ti? Bản thân Liễu Tư Ngôn cũng không rõ, cho nên cô mới có thể tìm Thẩm Tây Nguyệt, nói rằng nếu yêu nhau thật sự thì gia thế không quan trọng gì đó. Sau đó phàn nàn trước mặt đám bạn có người nói về Thẩm Tây Nguyệt và Chu Thừa Trạch hết lần này tới lần khác, đám bạn đều nói xấu Thẩm Tây Nguyệt, nói Thẩm Tây Nguyệt là người giả tạo, không phải rất nhiều bạn nam trong lớp nói Thẩm Tây Nguyệt bộ dạng thanh thuần sao, là giả thôi. . .

Vì thế mọi người cùng nhau bàn bạc, cho Thẩm Tây Nguyệt một bài học, để Thẩm Tây Nguyệt biết Liễu Tư Ngôn nhà họ không dễ chọc, cho nên họ mới hẹn ở chỗ như vậy, họ đi trước, bỏ lại Thẩm Tây Nguyệt. Buổi tối con phố đó rất dọa người, ngoại trừ ánh đèn đường thì không có ánh đèn nào khác. Họ chỉ muốn dọa Thẩm Tây Nguyệt, để từ đó về sau Thẩm Tây Nguyệt cách xa Chu Thừa Trạch một chút, nhưng họ thật sự không có ý xấu, họ chưa bao giờ muốn Thẩm Tây Nguyệt xảy ra chuyện gì.

Khi tin Thẩm Tây Nguyệt gặp chuyện không may truyền đến, Liễu Tư Ngôn hối hận không thôi, cô tự trách mình, khi đám bạn đề nghị, cô nên ngăn cản, nhưng cô không làm vậy.

Liễu Tư Ngôn dần quên đi chuyện năm đó, bắt đầu phấn đấu vì cuộc đời mình, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, còn có người khác nhắc tới chuyện năm đó. Những người biết chuyện năm đó, sau này không ai liên lạc với ai, chuyện đó trở thành quá khứ mà họ đều không muốn nhắc tới.

Trên thế giới này thật sự có báo ứng sao? Khi bạn cho rằng chuyện đó đã sớm kết thúc, nó lại cứ đột ngột chui ra như vậy, khiến bạn trở tay không kịp.

Liễu Tư Ngôn chỉ cảm thấy mình rất lạnh, trời đất cũng chỉ còn lại một mảng tối đen, cô không nhìn thấy rõ ràng nữa.

Thẩm Đại Ngưng cảm thấy lòng mình còn đang ở mùa hè, nhưng cơ thể đã đứng trong mùa đông rồi. Hai ngày trước vẫn còn có ánh mặt trời, cô còn nghĩ bao giờ thì ấm trở lại nhỉ, kết quả là gió lập tức lùa tới từng cơn, lúc cô nói thật lạnh quá, Vu Từ và Thẩm Việt cùng nói với cô, đã vào mùa đông rồi, cô không nói gì, giống như chỉ có mình cô hậu tri hậu giác cảm thấy bây giờ vẫn còn đang là cuối hè, cảm thấy còn có thể nóng lên.

Bởi vì bắt đầu lạnh hơn, Thẩm Đại Ngưng mặc rất nhiều quần áo cho Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ vốn nhỏ bé, sau khi mặc rất nhiều thì giống như quả bóng vậy. Thẩm Đại Ngưng nhìn rồi lại nhìn con gái, cảm thấy con gái mình nhìn rất đáng yêu.

“Giống hệt quả bóng ha.” Thẩm Đại Ngưng vươn tay chọc chọc mặt con gái.

“Mẹ đến đá thử xem, xem con có thể lăn được bao xa.”

Chu Tiểu Ngừ dùng đôi mắt vô cùng nghiêm túc nhìn Thẩm Đại Ngưng.

Thẩm Đại Ngưng càng thêm hết chỗ nói, con gái mình nhìn qua rất thông minh mà, sao nói được mấy câu như cô ngớ vậy nhỉ. Có thể để người khác đá sao, người đau chính là mình đấy.

Thẩm Đại Ngưng ngẫm nghĩ, rốt cuộc con gái giống ai nhỉ, tuy không thấy Chu Thừa Trạch thông minh mấy, nhưng cũng đâu có tầm lực ngọc, chẳng lẽ giống mình sao? Thẩm Đại Ngưng nghiêm túc suy xét, cô nghiên cứu tính cách của mình, cô vẫn có vài phân hiểu rõ mình, biết mình là kiểu người thế

nào. Cô chính là kiểu người rất dễ dàng phân rõ người khác là kiểu người gì, người khác có hiền lành tốt bụng không, hoặc là có mạnh mẽ không, có rất xấu không, có giả tạo không, cô có thể phân rõ trong thời gian rất ngắn. Người thông minh, là người dễ dàng phân rõ người khác là kiểu người thế nào, đồng thời cũng biết ứng đối người khác ra sao. Thẩm Đại Ngưng là người dễ dàng phân rõ người khác, nhưng lại không biết nên ứng đối như thế nào, chỉ biết tiếp cận người không tồi, tránh xa người giả tạo, kiểu người như cô thật ra cũng tạm, không thông minh cũng không ngốc. Nếu ở trong tiết mục cung đấu, có lẽ chính là người ngẫu si, biết người ta xấu, lại không có bản lĩnh đối phó, trừ phi gia thế vô cùng tốt, người khác không có gan đối phó mình.

Được rồi, câu hỏi khó rồi.

Cô xoa xoa đầu con gái, bắt đầu thờ dài.

“Mura Nhỏ, lại đây nào, xem bà ngoại làm thứ gì ngon cho con này.” Vu Tử bùng đồ lót dạ tự mình làm, gọi Chu Tiểu Ngừ qua ném thử.

Thẩm Đại Ngưng nhìn dáng vẻ chạy như bay của con gái, đặt mông ngồi xuống sô pha. Sau mấy ngày trở về, Thẩm Đại Ngưng cảm thấy mình đã bị thất sủng nghiêm trọng rồi, tâm tư của bố mẹ đều bay đến trên người cháu gái.

“Mura Nhỏ, nào, cho mẹ già của con ném thử chút xem nào.”

Vu Tử giữ Mura Nhỏ lại, bắt mắt trừng mắt nhìn Thẩm Đại Ngưng, “Không có tay à?”

Thẩm Đại Ngưng lắc đầu, quả nhiên là dấu hiệu bị thất sủng mà.

Có người bấm chuông cổng, Thẩm Việt đi mở cửa, sau khi trở về thì dẫn theo một người. Thẩm Đại Ngưng chống cằm, hoài nghi nhìn Chu Thừa Trạch đi theo sau Thẩm Việt. Thẩm Việt nhìn thấy dáng ngồi của Thẩm Đại Ngưng, đưa mắt ra hiệu với con gái, ban đầu Thẩm Đại Ngưng không nhúc nhích, sau khi thấy vẻ mặt khó coi của bố già nhà mình, vô cùng miễn cưỡng chuyển chân đang vắt trên sô pha xuống đất. Lúc này Thẩm Việt mới thu hồi tầm mắt.

Thẩm Đại Ngưng thật sự không ngờ tên Chu Thừa Trạch này lại đến đây.

Chu Tiểu Ngừ lắc lắc cơ thể nhỏ bé, chạy từng bước đến chỗ Chu Thừa Trạch, “Bố.”

Đại khái là mấy ngày không gặp rồi, vẫn có chút nhớ.

Chu Thừa Trạch bế con gái lên, Vu Tử lập tức lấy thêm mấy món lót dạ mình mới làm đến tiếp đón Chu Thừa Trạch, Vu Tử và Thẩm Việt cùng nhau tiếp anh, đề tài đều quay quanh Chu Tiểu Ngừ. Mà Chu Tiểu Ngừ rất nể tình khen đồ ăn bà ngoại làm vô cùng vô cùng ngon, vừa nói, còn vừa xoa xoa cái bụng nhỏ của mình nữa.

Thẩm Đại Ngưng thảnh thơi nghe họ nói chuyện, thỉnh thoảng bị Vu Tử trừng mắt nhìn, ý bảo cô nói gì đó đi.

Thẩm Đại Ngưng miễn cưỡng nhìn Chu Thừa Trạch, “Sao anh lại tới đây?”

Vừa dứt lời, cô đồng thời bị Vu Tử và Thẩm Việt trừng mắt nhìn, Thẩm Đại Ngưng nhụt chí, còn có thể để người ta nói chuyện nữa không vậy.

“Đến thăm Mura Nhỏ.” Chu Thừa Trạch xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, mặt Chu Tiểu Ngừ vẫn ấm, tay cũng nóng, không bị lạnh.

Thẩm Đại Ngưng nhìn cổ con gái, có chút áy náy, vừa rồi lúc tay cô lạnh, cô còn luồn tay vào trong cổ con gái nữa, nghĩ con gái sẽ chạy, kết quả con gái đứng đó không nhúc nhích cứ để cô luồn vào, sau đó giống như hậu tri hậu giác phát hiện, “Tay mẹ rất lạnh.”

Lời thừa, không lạnh thì có thể luồn vào sao.

Đương nhiên chỉ là một lát thôi.

Thẩm Đại Ngưng ho khan một tiếng, mặc Vu Tử và Thẩm Việt nháy mắt thế nào, cô đều lấy chủ ý là không nói nữa.

Chu Thừa Trạch hàn huyên với hai người già, tới giờ cơm, Vu Tử đi nấu cơm, Thẩm Việt tiếp tục trò chuyện với Chu Thừa Trạch. Thẩm Việt ở trên thương trường nhiều năm như vậy, cũng không phải người hồ đồ, ông nói bóng nói gió rằng về sau Chu Thừa Trạch có kế hoạch gì, lại ám chỉ anh đừng dành toàn bộ thời gian vào công việc, tuy sự nghiệp quan trọng, nhưng chung quy thì gia đình đều nên xếp trước sự nghiệp.

Thẩm Đại Ngưng không thích nghe mấy lời đó, sau khi ăn cơm xong, cô liền về phòng mình.

Cô thích bật máy tính lên, xem vài video rất hài, mỗi lần xem mấy thứ hài hước gì đó, cô đều cảm thấy thì ra thế giới tốt đẹp là thế, vì sao nhiều người đều không quý trọng như vậy chứ!

Cô xem hồi lâu, mới phát hiện hóa ra trong phòng mình có thêm một người.

Chu Thừa Trạch chỉ chỉ cửa, “Nãy anh gõ cửa rồi.”

Ý là tự cô không nghe thấy, Thẩm Đại Ngưng lờm, cứ như anh không xông vào ấy nhỉ, anh gõ cửa hay không và cô có đồng ý hay không là hai việc

khác nhau nhé.

“Làm gì hả?” Cô tiếp tục chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính.

“Không làm gì cả.” Anh đi tới, đứng phía sau cô, “Hay vậy à?”

“Chắc chắn hay hơn nhìn anh.”

“Anh có nói là bảo em nhìn anh sao?”

“Anh lù lù thế này không phải bắt người khác nhìn à?”

“Thật đúng là không phải.”

Người này!!!

Thẩm Đại Ngưng hoàn toàn mất hứng thú xem video, quay sang nghiêm trang nhìn anh. Chu Thừa Trạch thuận thế ngồi trên giường cô, nhìn cô, cũng không nói gì.

Cô hếch cằm, “Anh tới rồi cuộc là muốn làm gì?”

“Em cảm thấy anh đến là vì em?” Anh cười cười, giống như đang cười cô tự mình đa tình.

Thẩm Đại Ngưng đảo cặp mắt trắng dã không chút hình tượng, “Vậy anh đến làm gì.”

“Đến thăm Mura Nhỏ, nãy đã nói rồi mà.”

Trước đã kích cô tự mình đa tình, sau lại đã kích cô trí nhớ kém.

“Mura Nhỏ ở dưới tầng.”

“Thăm Mura Nhỏ, tiện thể nhìn mẹ của Mura Nhỏ luôn.”

Vì lời này của anh, Thẩm Đại Ngưng tức tiếp cầm nín, cô nở nụ cười, “Hiện tại nhìn cũng đã nhìn, anh nên đi rồi.”

“Trước phải hỏi anh xem anh nhìn xong chưa đã chứ, nhìn xong rồi thì tự nhiên sẽ đi thôi.” Anh cười khẽ, dường như phản ứng của cô cũng không ảnh hưởng gì đến anh.

Thẩm Đại Ngưng cắn môi, lúc đôi co, người nào da mặt dày nhất định sẽ thắng, da mặt tên này dày không phải một hai chút nữa. Thẩm Đại Ngưng không ngừng cố gắng “đôi co”, cuối cùng cảm thấy màn đối thoại của hai người sao ấu trĩ vậy nhỉ, khiến cô ngại đối mặt với tuổi của mình luôn, già cả rồi sao có thể nói ra mấy lời không dinh dưỡng vậy chứ.

“Ê, chúng ta nói chuyện phiếm đi!” Cô đưa ra đề nghị, mắt chớp chớp, đáng vẻ vô cùng tinh ranh.

Chu Thừa Trạch nheo mắt, động tác này của Mura Nhỏ vô cùng giống cô, “Không phải đang nói à?”

“Cái đó không tính.” Cô hừ hừ, “Lúc anh còn đi học, nhất định có rất nhiều nữ sinh thích anh đúng không?”

Chu Thừa Trạch ngờ vực nhìn cô, đột nhiên cô hỏi về chuyện này, nhất định có mục đích ngầm gì khác, “Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Tò mò đó, không phải những học sinh trong truyền thuyết như anh thời đi học đều người gặp người yêu hoa gặp hoa nở sao, rất tò mò đấy, có phải có rất nhiều người yêu thầm anh đúng không?”

“Nhưng mà anh không nghe ra được ý tốt gì cả.”

“Thật sự chỉ là tò mò thôi.” Cô vô cùng nghiêm trang, “Nói xem nào, trong những người yêu thầm anh, anh có ấn tượng sâu sắc nhất với ai.”

Về mặt cô nghiêm túc quá mức khiến anh thật sự ngẫm nghĩ, có điều giờ anh đã hơn bốn mươi rồi, thời đi học đã là hơn hai mươi năm trước, một vài bạn học giờ còn liên lạc, anh có thể nói ra tên của đối phương, nhưng những bạn học khác, đừng nói là tên, ngay cả việc người ta là bạn học của mình anh cũng không có ấn tượng, anh ngẫm nghĩ, lắc đầu, “Không nhớ nữa”, anh nghĩ nghĩ, thay đổi cách nói, “Bình thường anh đều không quá để ý đến người khác”.

Trên mặt Thẩm Đại Ngưng có thêm thứ gì đó, “Thật sự không nhớ à?”

Chu Thừa Trạch buồn cười cười rộ lên, “Em đã nói là yêu thầm rồi, nếu anh biết, vậy còn có thể gọi là yêu thầm được à?”

Hình như thật sự là vậy.

Cô hé miệng, “Anh có nghĩ tới không, trên thế giới này, sẽ có một người lúc nào cũng chú ý đến anh, khi anh không biết, rất thích anh, xem anh thành điều tốt đẹp trong cuộc đời cô ấy. Nếu, tôi nói là nếu có một người đối với anh như vậy, anh sẽ có cảm giác gì?”

Ánh mắt của cô rất nghiêm túc, làm anh không thể bỏ qua vấn đề này, “Em gặp được người như vậy rồi?” Anh lơ đãng, tiếp tục, “Ý nghĩa của nếu chính là không có, nếu có nếu, anh hi vọng không có ai đối với anh như vậy. Được một người khác thích như thế, tình cảm đó nặng nề quá mức, anh không muốn có người nào đối với anh như vậy, tương tự, anh cũng không muốn nhận được tình cảm nặng nề như vậy từ đối phương. Tình cảm chân thành như vậy, không nên đặt trên người anh, khi đó anh cũng không đáng để người khác làm vậy.”

Thời học sinh, anh đã ở bên Liễu Tư Ngôn, tình cảm của người khác, nặng nề như vậy, anh hoàn toàn không đáp lại được gì, anh cảm thấy người khác cũng không nên đặt tình cảm nặng nề như thế ở trên người mình.

Đôi mắt Thẩm Đại Ngưng mờ mịt, thì ra là vậy.

Cô cảm thấy mình thật sự là một người kì lạ, cô có thể phân tích cảm rất rõ ràng, chuyện giữa Liễu Tư Ngôn và Chu Thừa Trạch là chuyện của hai người họ, tự họ giải quyết là được, chuyện giữa cô và Chu Thừa Trạch là chuyện giữa hai người bọn cô, tự cô giải quyết là được, mà chuyện giữa Chu Thừa Trạch và Thẩm Tây Nguyệt, lại là chuyện của bản thân hai người họ.

“Sao thế?” Chu Thừa Trạch phát hiện sự bất thường của cô.

“Không có gì cả, chính là cảm thấy những người yêu thầm anh đều rất ngốc, cũng rất đen đui, đôi lúc được suy nghĩ đó của anh.”

Ngược lại anh nở nụ cười, “Nếu thực sự có những người đó, họ đều đã kết hôn rồi, ai còn so đo chuyện khi đó nữa chứ, sớm đã là mấy chuyện không quan trọng rồi.”

Thẩm Đại Ngưng nghĩ tới Thẩm Tây Nguyệt, nếu Thẩm Tây Nguyệt còn sống, có phải chị ấy đã có được một cuộc đời tươi đẹp rồi không, chính là bởi Thẩm Tây Nguyệt mãi mãi dừng lại ở tuổi mười bảy, vì thế đoạn thanh xuân đó trở nên nặng nề, thanh xuân vốn không nặng nề, chỉ là do cường điệu quá mức, nó mới trở nên nặng nề mà thôi, nếu hiện tại sống rất tốt, bao nhiêu người sẽ nhớ lại những ngọt ngào trong quá khứ chứ?

Cô nhìn Chu Thừa Trạch, “Nếu tôi sống cùng thời với anh, học cùng trường với anh, mỗi ngày tôi liền đi trêu chọc anh, vậy thì không có chuyện của người khác nữa.”

“Sau đó anh cũng chỉ có thể miễn cưỡng chấp nhận em?”

“Đúng, hẹn hò với anh sau đó liền đá anh, xem anh còn có thể đắc ý được nữa không.”

Cô giống như phát tiết hừ mấy tiếng, Chu Thừa Trạch lại không cười, ngược lại còn nghiêm túc suy nghĩ, “Có phải em có rất nhiều bất mãn với anh đúng không?”

“Oa, rốt cuộc anh cũng biết cơ à, tôi đâu chỉ bất mãn với anh... Anh xem anh đấy, không biết nhường tôi, quy củ cứng nhắc, không chút thú vị, lại không hài hước, sở thích thì hoàn toàn trái ngược với tôi... Khuyết điểm chất thành đống lớn, được chưa.”

Chu Thừa Trạch hít sâu một hơi, “Ừ, anh sẽ cố gắng hết sức sửa chữa khuyết điểm của mình.”

Thẩm Đại Ngưng giật giật khóe miệng, lại không biết nên nói gì mới được, cô nhìn anh, nói không nên lời.

Hôm đó, khi Chu Thừa Trạch rời đi, Thẩm Đại Ngưng vẫn tiễn anh ra ngoài.

Đối với hành vi đó của cô, Vu Tử và Thẩm Việt tỏ ra được an ủi.

Thẩm Đại Ngưng lấy nhật kí của Thẩm Tây Nguyệt ra, cô dùng quyền nhật kí này, hoàn toàn hiểu được Thẩm Tây Nguyệt là một người như thế nào, nhật kí của một người, có thể phản ánh rõ nét nhất tính cách của người đó, không chút giấu giếm. Mà Thẩm Tây Nguyệt dùng quyền nhật kí này, cũng ảnh hưởng đến cuộc đời cô.

Cô cảm nhận kĩ, đến dưới một thân cây trong vườn, đốt từng tờ từng tờ một.

Cô không cảm thấy yêu thầm một người là vĩ đại đến mức nào, cũng không cảm thấy có gì phải hổ thẹn, suy nghĩ trung tính, là một việc bình thường, không làm hại ai, cũng không mang lại gì cho ai. Nhưng nếu, cái tên xuất hiện nhiều nhất trong nhật kí, phủ định toàn bộ tình cảm ấy, đó mới là chỗ tối tăm nhất của yêu thầm.

Chuyện này, tất cả đều là chuyện của Thẩm Tây Nguyệt, cũng chỉ thuộc về Thẩm Tây Nguyệt, có ý nghĩa hay không, cũng không nên bị người ngoài mang đi đánh giá. Về phần Chu Thừa Trạch, anh và câu chuyện này, hoàn toàn không liên quan.

Thẩm Đại Ngưng xé từng tờ nhật kí, sau đó nhìn những trang giấy này hóa thành tro bụi.

Nếu Thẩm Tây Nguyệt còn sống, hiện giờ nhất định sẽ có người mà chị ấy yêu, nhất định sẽ sống vô cùng hạnh phúc.

Nhưng không có nếu, vì thế Thẩm Tây Nguyệt mãi mãi dừng lại ở tuổi mười bảy.

“Mẹ, mẹ đang làm gì thế?” Chu Tiểu Ngừ chạy lon ton qua.

Thẩm Đại Ngưng ném trang giấy cuối cùng vào lửa, xoay người đỡ lấy con gái đã chạy tới, “Mẹ chơi với lửa, chỉ là ngón tay bị đốt phải, cho nên Mura Nhỏ đừng học theo mẹ chơi với lửa được không? Tay mẹ đau lắm đau lắm.”

Mura Nhỏ nhìn mẹ, “Con thôi giúp mẹ, thôi thì sẽ không đau nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Thẩm Đại Ngưng ở nhà không được mấy ngày thì lại đi, lịch trình của cô đã được sắp xếp xong, cô phải đi quay mấy quảng cáo, tỉ lệ được đón nhận của cô siêu cao, chỉ cần là tin tức liên quan đến cô thì đều sẽ dẫn đầu – bởi vậy không ít thương hiệu đều tìm tới, đều hi vọng cô có thể đại diện cho thương hiệu của họ, trước đây sức ảnh hưởng của cô cũng rất khủng, hiện giờ cô đã nổi tiếng đến một mức độ nhất định, cho dù đoàn đội của cô đưa ra mức phí để mời cô làm đại diện thương hiệu cao kinh người, vẫn có không ít thương gia đổ xô vào mời cô. Trên mạng có bài đăng liên quan đến phí để mời cô làm đại diện thương hiệu, giá cao đến mức khiến người ta phải lưu luyến, chỉ là tình hình thật sự là, mức phí để mời cô còn đắt hơn tin đồn ở trên mạng một chút.

Tiền của cô phần ít là cô tự mình giữ, phần nhiều đều là đưa cho bố mẹ để họ tự thu xếp, tùy họ định làm sao thì làm, bình thường cô sẽ không hỏi nhiều, đầu tư cái gì, lỗ hay lãi, cô một mực không hỏi.

Trước kia khi Thẩm Đại Ngưng ra ngoài công tác, cô đều thu thập xong mọi thứ, nói đi là đi, bố mẹ cô cũng đã quen với phương thức này của cô.

Chỉ là lúc này, khi Thẩm Đại Ngưng ra khỏi cửa nhà, quay đầu lại, cô liền nhìn thấy Chu Tiểu Ngừ đứng bên chân Vu Tử. Chu Tiểu Ngừ đứng cạnh Vu Tử, cơ thể nhỏ bé lại càng nhỏ hơn, giờ phút này nhóc con đang bấu môi, dường như rất khó hiểu, vì sao mẹ phải ra khỏi nhà chứ, mà mẹ ra khỏi nhà tại sao lại không mang theo mình, biểu cảm trên mặt tiểu tử đó vô cùng đáng thương, giống như bị bỏ rơi vậy.

Chỉ liếc mắt một cái như vậy, lòng Thẩm Đại Ngưng chua xót, cô buông những thứ trong tay, lại quay lại, ngồi xổm xuống, ôm Mura Nhỏ vào lòng, “Mẹ chỉ ra ngoài mấy ngày thôi, mấy ngày này con phải nghe lời bà ngoại ông ngoại, biết chưa?”

Mura Nhỏ khẽ gật đầu, miệng vẫn dẩu lên.

Thẩm Đại Ngưng cảm thấy mình càng ngày càng đông dài, những lời này đều đã nói với Mura Nhỏ rồi, nhưng cô vẫn nhịn không được nói lại một lần nữa, “Nói lại những lời mẹ đã dặn con cho mẹ nghe xem nào, để mẹ xem con có nhớ kĩ không.”

Lúc này Chu Tiểu Ngừ mới không bấu môi nữa, mắt nhìn về phía trước, nhóc con đang nhớ lại lời mẹ đã từng nói, cũng vươn ngón tay, đếm từng điều một, “Phải nghe lời bà ngoại ông ngoại, phải ngoan ngoãn ở nhà, như vậy mới có thể trở thành bé ngoan. Trở thành bé ngoan thì mới có thể đi nhà trẻ, tới nhà trẻ thì có thể cùng chơi với rất nhiều bạn.”

Thẩm Đại Ngưng gật gù đầu, “Nói lời phải giữ lời, phải ngoan ngoãn.”

Chu Tiểu Ngừ vô cùng trịnh trọng gật đầu, “Đạ.”

Thẩm Đại Ngưng xoa xoa đầu con gái, cười cười, rồi mới đứng lên, xoay người rời đi, lần này cô không quay đầu lại nữa.

Thật ra cô cũng không hiểu, việc gì mình phải cố gắng làm việc như vậy, nhất là lúc này khi cô vẫn còn khó chịu như vậy. Nhưng cô có thể nhớ rõ, khi mình nhìn thấy quảng cáo mà mình đóng, có một niềm vui thích phát ra từ trong nội tâm.

Khi cô sắp xếp các phim của Chu Thừa Trạch theo trình tự thời gian, liền nghĩ rằng đó là một chuyện rất bình thường trên đời, đồng thời, đối với cô mà nói nó cũng là một chuyện rất kì diệu. So sánh ảnh chụp từ mười năm trước và ảnh chụp hiện giờ của một người, chung quy vẫn có thể phát hiện dấu vết của năm tháng, nhưng nếu một người mỗi ngày đều chụp ảnh, hôm qua và hôm nay dường như không có gì khác nhau, nhưng vô số ngày hôm qua và ngày hôm nay thì sao, sẽ là dáng vẻ thế nào? Cô hi vọng bản thân mình có thể bước tiếp trên con đường làm diễn viên này, đến lúc già, nhìn quá khứ trôi qua ngày từng ngày này, chuyện đó nhất định rất có ý nghĩa, nhất là khi mặt mình đã nhăn nheo già nua.

Cô theo các trợ lý đến địa điểm quay.

Rất nhanh chóng đã bắt đầu làm việc, cô phải quay mấy quảng cáo liên tiếp, đạo diễn cũng biết lịch trình của cô rất vội, vì thế tranh thủ từng phút từng giây.

Lúc Thẩm Đại Ngưng nhìn thấy Chu Thừa Trạch, cô đang quay quảng cáo thứ hai. Quảng cáo thứ hai là quảng cáo cho bộ sưu tập mùa xuân của một

nhãn hiệu nổi tiếng, quay chụp trong studio, sắc thái mộng ảo luôn quanh quẩn, đây là lần đầu tiên Thẩm Đại Ngưng cảm thấy truyền cổ tích mơ mộng gì đó cũng không đáng ghét, ít nhất cô không cần phải chịu lạnh. Quảng cáo thứ nhất mặc quần áo mỏng tanh đi trong tuyết, chỉ để làm nổi bật sợi dây chuyền trên cổ cô, sau khi có đài ngộ như vậy, cảm giác khi quay quảng cáo thứ hai phải gọi là quá sướng.

Cũng không biết thế nào mà Chu Thừa Trạch trà trộn vào được, anh đứng bên cạnh đạo diễn. Cả người anh khoác lên bộ trang phục rất đơn giản, áo khoác và quần kaki, có điều dù đơn giản như vậy, trên người anh vẫn toát ra ý vị rất độc đáo.

Vì thế Thẩm Đại Ngưng có chút không chuyên tâm, vốn là động tác rất đơn giản, cô cũng không làm tốt, bản thân cô cũng có chút xấu hổ.

Làm xong mấy động tác, Thẩm Đại Ngưng cũng hơi mệt, ngồi nghỉ ngơi ở bên cạnh, đợi lát nữa đôi trang phục rồi lại quay tiếp.

Chu Thừa Trạch đi về phía cô, đưa cho cô một chai nước khoáng.

Thẩm Đại Ngưng nhìn thấy nước khoáng thì đều không muốn uống, có điều nhớ đến lời nói trước kia của anh, cô vẫn nhận lấy. Anh nói nước khoáng cũng không quá tốt, nhưng ít ra không có thêm phẩm màu và các loại chất phụ gia, so sánh các loại nước với nhau, nước khoáng đã rất tốt rồi. Người kiểu như cô thế này, cái gì mà chỉ uống nước vận chuyển bằng đường hàng không. Nếu cô có tiền như thế, cô cũng không có kiên nhẫn làm nhè.

Cô uống một ngụm nước, mới nhìn anh, có chút khó hiểu, “Sao anh ở đây? Chẳng lẽ đúng lúc anh có việc ở bên này?”

Chu Thừa Trạch nở nụ cười, “Em có thể tự luyện một chút.”

Cô chớp mắt, xì~

“Công việc bỏ bớt rồi thì rất rảnh mà.” Anh lơ đãng ngồi vào bên cạnh cô.

Cô ngẫm nghĩ hồi lâu, “Phim của anh hình như mới khởi chiếu đúng không?” Không phải nên tham dự đủ loại tuyên truyền sao? Fan của anh đều kêu la đã lâu rồi không nhìn thấy anh, muốn mượn cơ hội này gần gũi với anh hơn.

“Ừ”, anh nhìn cô, “lát nữa quay xong, cùng anh đến Tinh Hối nhé!”

Cô liếm môi, nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của anh, khoe miệng hơi giương lên, “Ồ.”

Thẩm Đại Ngưng quay quảng cáo xong, mặc luôn quần áo mà nhãn hiệu này tặng cho trực tiếp cùng Chu Thừa Trạch rời đi. Cô mặc quần áo màu hồng phấn, trông như viên kẹo vậy, có vẻ trẻ trung xinh đẹp khác thường, hơn nữa tinh thần cô cũng phấn chấn sôi nổi.

Buổi tuyên truyền bộ phim mới của Chu Thừa Trạch là ở Tinh Hối, thời gian ban đầu cũng không phải hôm nay, mà là qua mấy ngày nữa, mà Chu Thừa Trạch đã sớm nhấn mạnh, có lẽ anh sẽ không có thời gian tham gia buổi tuyên truyền phim, lần này anh chủ động nói rằng mình muốn tham gia, đạo diễn và các diễn viên khác đều phối hợp theo thời gian của anh, vì thế tiến hành tuyên truyền ngay ngày hôm nay ở Tinh Hối, thời gian có chút đột ngột, mà fan của Chu Thừa Trạch thì vô cùng cấp bách, mất mấy giờ tập kết lại, ngồi thẳng máy bay đến.

Cả quảng trường đều là người, sau khi Chu Thừa Trạch xuất hiện, cả đồng fan ở hiện trường đều hô tên anh.

MC đương nhiên biết địa vị của Chu Thừa Trạch trong giới, không tự chủ mà lấy Chu Thừa Trạch làm trọng, bắt đầu dùng Chu Thừa Trạch để pha trò, cùng các fan ở hiện trường tiến hành tương tác. Phía tổ chức cũng rất thông minh, phát huy giá trị của Chu Thừa Trạch đến mức lớn nhất, dùng phương thức hỏi đáp để nhận được quà từ Chu Thừa Trạch với fan, tất cả câu hỏi đều liên quan đến bộ phim, vừa có tính giải trí, vừa đi sâu vào nội dung chính.

Fan và mọi người ở hiện trường chơi rất high. Nhất là trong phần Q&A, dàn diễn viên của phim đều tham gia, khuấy động bầu không khí lên cao nhất.

Không biết là ai, phát hiện Thẩm Đại Ngưng đứng trong đám đông, bắt đầu kêu lên.

Có người đã từng phân tích, vì sao Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng có nhiều fan couple như vậy, một là diện mạo hai người đều rất đẹp, hai là hai người đều cùng một mức độ địa vị, độ xứng đôi rất cao, không có cảm giác nam mạnh nữ yếu hoặc là nữ mạnh nam yếu, ảnh đế và ảnh hậu ở bên nhau, theo bản năng sẽ cảm thấy họ là một đôi trời sinh.

Nếu Thẩm Đại Ngưng đến đây, tức là cũng không sợ bị phóng viên phát hiện, có điều ánh đèn flash của các phóng viên khiến bản thân cô không thoải mái lắm.

Không biết là ai ở đó hô “Ồ bên nhau, ở bên nhau...”, số người tham gia ngày càng nhiều.

Thẩm Đại Ngưng có chút cảm nín, khi cô bị đẩy lên sân khấu, cô quả thật bị bức bách đến không biết làm sao. Cô cầm micro, đầu tiên là nhìn đạo diễn phim, “Xin lỗi nha, bởi vì tôi, làm hại mọi người bị lệch đề tài rồi.”

Đạo diễn đó cười ôn hòa, nói vài điều, việc cô đến có lợi có hại, nếu có đóng góp cho doanh thu phòng vé, vậy thì đạo diễn cũng không có ý kiến gì cả.

Sau đó Thẩm Đại Ngưng rất bất đắc dĩ nhìn những người còn đang hò la ồn ào, “Xem đi, mọi người bắt tôi làm người xấu rồi.”

Mọi người nhất thời cùng trầm mặc.

Một hồi lâu, mới có người lên tiếng: “Có phải hai anh chị về bên nhau rồi không vậy?”

Thẩm Đại Ngưng không quá hiểu, cô và những người này cũng không quen, tình cảm của bản thân mình, vì sao họ lại chú ý như thế. Nhưng nhìn thấy viên mặt các nữ sinh đều đỏ lên, cô đột nhiên không làm được ra hành vi không tìm không phối đó. Cô quả thực không hiểu, cô và Chu Thừa Trạch, mang lại cho những fan hâm mộ này sự cảm động và niềm vui lớn đến mức nào, những cảm xúc ấy bầu bạn bên những người này ngày từng ngày, thỏa mãn câu chuyện cổ tích nào đó trong lòng họ, bởi vì là chuyện cổ tích, vì thế ấm áp, vì thế trở thành điều nào đó mà họ hướng về.

Chu Thừa Trạch đi đến trước mặt Thẩm Đại Ngưng, nắm tay cô, rồi mới mở miệng: “Bạn cảm thấy sao?”

Chu Thừa Trạch chưa bao giờ thể hiện rõ quan hệ giữa anh và Thẩm Đại Ngưng ở trường hợp công khai, động tác thế này, đã chắc chắn không thể nghi ngờ rồi.

“Nếu tiếp tục mấy câu hỏi khó nhằn thế này, tôi sẽ thực sự bị đạo diễn mắng đó, mọi người hợp tác một chút, hỏi nhiều về chuyện liên quan đến bộ phim, có thể chứ?” Chu Thừa Trạch cười cười, dường như mang theo ý thỉnh cầu.

Tất cả mọi người hô – có thể.

Nhóm fan đến đây hôm nay rất thỏa mãn, họ đã nhận được đáp án mà họ muốn biết nhất, không cần phải đoán đi đoán lại nữa, mà là Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng thật sự về bên nhau rồi. Trên các loại diễn đàn, có rất nhiều người xem ảnh và những dòng chữ mà các fan ở hiện trường đăng lên, nhất thời thảo luận sôi nổi không ngừng, mọi người vừa hưng phấn, vừa nói thật tiếc vì mình không được nhìn cảnh đó, bảo các fan ở hiện trường gửi thêm nhiều ảnh về hơn nữa.

Các phóng viên cũng rất thỏa mãn, tin tức hôm nay vô cùng có giá trị, họ đã nghĩ ra tin tức sáng mai nên dùng title thế nào rồi.

Nói tóm lại, tiết mục rồi toi rồi bởi đoán quan hệ giữa Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch, tại ngày hôm nay rốt cuộc đã chấm dứt, Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng trải qua cuộc hôn nhân chớp nhoáng, ly hôn, cuối cùng đã hợp lại.

Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch tránh fan, tránh phóng viên, vượt qua rất nhiều vòng, cuối cùng cũng được tự do.

Hai người đi trên một cây cầu, thời gian đã là rạng sáng, trên cầu ngoại trừ một vài xe cộ thì không nhìn thấy những bóng người khác. Các trợ lý của Chu Thừa Trạch và của Thẩm Đại Ngưng đều đứng ở rất xa, không quấy rầy hai người, có lẽ là thấy hai người đang tình cảm dào dạt, mấy người dứt khoát cùng nhau ngồi xuống rồi bắt đầu đánh bài.

Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch đi trên cầu, gió sông thổi đến, lạnh đến mức cả người Thẩm Đại Ngưng run rẩy, rồi lại có một thứ cảm giác rất sáng khoái, giống như ăn kem giữa mùa đông vậy, lạnh đến run lập cập, nhưng lại có cảm giác sáng khoái đến cực hạn.

“Chu Thừa Trạch, anh cố ý đúng không?” Cố ý gọi cô đến, mới có cảnh như hôm nay.

“Em sợ?”

“Sao có thể?”

Chu Thừa Trạch dùng áo khoác bọc cô vào trong lòng mình, cúi đầu nhìn cô, “Nếu là vài năm trước, nếu có người nói em sẽ trở thành vợ anh, anh nhất định sẽ cảm thấy người đó có bệnh.”

“Như nhau cả, nếu có người nói anh là chồng em, em nhất định sẽ hoài nghi mắt mình không tốt, phải đi cắt kính về đeo ấy.”

“Anh không tốt chỗ nào?”

“Già.” Cô hừ một tiếng.

“Già là thứ kẹp chặt không buông rồi, chứng minh anh không có khuyết điểm khác.”

Thẩm Đại Ngưng nở nụ cười, “Thôi đi, cái gì mà khuyết điểm với không khuyết điểm chứ... Cùng so với em thì anh rất già, hi hi, chứng minh em trẻ. Anh xem anh lời thế còn gì, già đầu vậy rồi còn có thể có được người phụ nữ trẻ trung phơi phới như em, chắc chắn, rốt cuộc kiếp trước anh cứu vớt hệ ngân hà hay cứu vớt cả trái đất thế hả.”

“Anh thấy kiếp trước anh đã làm quá nhiều điều ác thì có.”

Thẩm Đại Ngưng đá anh một cước, hai người cách nhau quá gần, anh không trốn, kiên cường chịu đựng.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em thì có cảm giác gì? Cứ nói thật, em nhất định sẽ không tức giận.”

Chân mày anh khẽ giật, cô cũng biết là không phải cảm giác tốt gì?

“Hình như ở lễ trao giải này, giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất?” Anh cũng không nhớ quá rõ, “Thực sự muốn nghe lời nói thật?”

“Em giống kiểu người thích lừa mình dối người lắm sao?”

“Giải thưởng của người này là bị công ty mua...”

Vừa dứt lời, Thẩm Đại Ngưng giẫm mạnh một phát lên chân anh.

Chu Thừa Trạch không nói gì, nhìn cô, khi ấy anh ngồi đó, hai người ở phía sau đều bàn luận về cô, nói cô vào nghề không bao lâu, tin tức đã không ngừng, vừa thấy đã biết là người được công ty gắng sức lăng-xê, lễ trao giải như vậy cũng tham dự, hơn phân nửa là công ty mua giải cho cô. Hai người đó chê cô, không biết diễn, ánh mắt vô hồn, giọng nói khó nghe... cả người không có chút ưu điểm gì. Khi đó anh cũng không biết cô là người thế nào, chỉ biết là hình như truyền thông rất thích đưa tin về cô, người khác nghĩ vậy, theo bản năng anh cảm thấy, có lẽ chính là như vậy.

“Giải thưởng đó em đạt được đường đường chính chính.”

Chu Thừa Trạch khẽ thở dài, “Giải Ảnh hậu của em...”

“Cũng là đường đường chính chính.”

“Chẳng lẽ không phải hội đồng giám khảo tranh cãi không ngừng giữa Ngô Ngữ Tân và Mạnh Khánh Nhã, cuối cùng tặng cho em?”

“Vậy cũng là đường đường chính chính.” Giọng nói của cô vô cùng kiên định, “Phim đó em diễn cũng được còn gì, ai cũng nói em diễn không tồi, em thừa nhận hai vị đó cũng rất tốt, nhưng thành công cần vận may, hai người đó chính là không có vận may đó, bại bởi em.”

“Đúng thật là vậy nhì.”

“So về vận may thì ai so được với anh chứ, giải Ảnh đế đó như không cần tiền ấy, đều bị anh nhận thầu rồi.”

“Thật ra anh cũng không muốn đâu, thật đó, em xem có mấy lần anh không tự mình đi đấy.”

Còn có thể tán gẫu nữa được không?

Giữa đông lạnh, Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch chậm chậm bước trên cầu, cô chà xát hai tay, “Ê, anh tới đây, là bởi em ở đây à?”

“Em cảm thấy sao?”

“Em cảm thấy là, sớm biết vậy, lúc trước anh việc gì phải thả em đi.”

“Ly hôn là em nói.”

“Là em nói, nhưng anh không thấy em nói rất tùy tiện sao? Anh cũng không biết giữ lại, còn mang dáng vẻ như nói đúng tiếng lòng anh vậy, lập tức đồng ý luôn.”

“Anh là thấy em nói rất tùy tiện, cho nên mới cảm thấy đối với hôn nhân của chúng ta em rất tùy tiện...”

Thẩm Đại Ngưng đỡ trán, thế này rốt cuộc là thế nào đây.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Thẩm Đại Ngưng rất vinh dự bị cảm, sau nửa đêm đón gió lạnh, lãng mạn chuyển thành ngồi trong bệnh viện, một tay Thẩm Đại Ngưng được truyền nước, tay còn lại kéo giấy lau nước mũi, chỉ là giấy cách cô hơi xa, cô vội vội một lát, cũng chỉ có đầu ngón tay chạm được, phẩm chất đặc biệt của người lười lúc này lại lộ rõ, cô không biết nhúc nhích cơ thể một chút – Ánh mắt của Chu Thừa Trạch dừng ở ngón tay cô, qua mấy giây, vẻ mặt anh trở nên méo mó khó coi, có lẽ là thật sự không nhịn được, cuối cùng anh vẫn đi lên trước, ném giấy vào trong lòng cô.

Thẩm Đại Ngưng bắt được giấy, lau lau mũi, “Cảm ơn nhé!”

Về mặt của Chu Thừa Trạch giống như chẳng buồn nói nữa.

Đây là lần thứ hai anh đưa cô đến bệnh viện, trước kia cũng không cảm thấy được cơ thể cô hồng bết như vậy, có điều người xem như anh thấy sốt ruột,

bản thân cô thì lại tỏ ra không đáng ngại, ngược lại hỏi anh, bị bệnh không phải là chuyện rất bình thường sao?

Thẩm Đại Ngưng nằm trên giường bệnh, Chu Thừa Trạch thì ngồi trên ghế cạnh giường bệnh. Hai người bật gió trên cầu mấy giờ liền, lại đến bệnh viện quảng quạt mấy tiếng đồng hồ, sắc trời đã dần sáng, ngày hôm sau cứ bất tri bất giác đến như vậy.

“Em thật sự muốn đi quay quảng cáo đó tiếp à?” Chu Thừa Trạch nhíu mày lại, mắt chăm chú nhìn cô.

“Sao, tiếc em à, nói rõ ra xem nào!”

Chu Thừa Trạch mang dáng vẻ mặc kệ cô, thu hồi ánh mắt, “Nghe nói phải xuống nước?”

“Chuyện này đều là hỏi thăm từ chỗ trợ lý của em, còn nghe nói, anh cũng không biết ngưng à mà nói vậy.”

Chu Thừa Trạch hít sâu một hơi, “Thẩm Đại Ngưng!”

“Rồi rồi, em là nghĩ thế này, em bị cảm, người không thoải mái, e rằng quảng cáo đó cũng rất không thoải mái, hai cái không thoải mái cùng giải quyết luôn, không phải rất tốt sao? Nếu không một cái không thoải mái rồi tiếp đến là một cái không thoải mái khác, vậy quá nhiều thời gian không thoải mái còn gì.” Cô lại lau lau mũi, cảm thấy mình nói rất có đạo lý, cô chẳng phải người có tính chuyên nghiệp gì đâu, chỉ là cảm thấy đây là quảng cáo cuối cùng, quay xong là cô có thể tự do phân bổ thời gian của mình rồi, nếu không thì vẫn sẽ có thứ cảm giác không thoải mái vì mình còn có việc chưa làm xong.

Chu Thừa Trạch cũng không còn cách nào, “Trước kia em đều như vậy?”

“Lúc không có anh thì em mới không vướng phải cảnh xui xẻo sinh bệnh...” Cô liếc nhìn anh một cái, phát hiện sắc mặt anh không đẹp chút nào, “À, ý của em là... O kìa, hình như nước truyền xong rồi kìa, mau tới gỡ kim tiêm cho em”

Lúc này Chu Thừa Trạch mới đi qua, gỡ kim tiêm xuống cho cô, sau khi xác nhận không có máu chảy ra, anh mới yên tâm. Thẩm Đại Ngưng bắt đầu mặc quần áo, vừa mặc quần áo vừa phát biểu sự khó hiểu của mình, “Vi sao em có cảm giác đứng lên từ trong ổ chăn ấm áp như lấy mạng người vậy, Mưa Nhỏ có thể tự đứng dậy rất nhanh, sao sống mấy chục năm rồi mà còn chẳng bằng một đứa trẻ vậy nhỉ.”

“Em cũng biết cơ đấy.”

“Anh khen em một chút xem, không được à!”

“Em là càng sống càng trẻ, hấp dẫn, quý giá, không thể trải qua gió táp mưa sa, ổ chăn ấm áp mới hợp với em”

“Chu Thừa Trạch, sao anh nói mấy lời kiểu này khiến em muốn nôn vậy nhỉ.”

Chu Thừa Trạch tức giận nhìn cô, “Đó là em có bệnh.”

Chu Thừa Trạch cởi áo khoác của mình ra choàng lên người cô, sau khi ra khỏi bệnh viện, trời cũng chưa sáng hoàn toàn, nơi nơi đều im ắng, gần như không nhìn thấy được một ai, một vài cửa hàng nhỏ ngoài bệnh viện cũng vẫn chưa mở cửa đón khách. Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng đi ăn chút gì đó, cháo nóng hổi và một vài món ăn kèm, hai tay Thẩm Đại Ngưng cầm bát cháo, coi bát cháo như chiếc lò ấm áp.

“Thế này có thể khiến anh nhớ tới năm tháng xanh tươi, đến trường rất sớm, sau đó mua bữa sáng cho cô gái mình thích không?” Thẩm Đại Ngưng hí hóp nhìn anh.

“Không.”

“Đồ vô tình!”

Chu Thừa Trạch không nói gì, anh vẫn luôn cảm thấy những người nhớ về quá khứ hết lần này đến lần khác, phần lớn là cuộc sống không như ý, muốn tìm chút hồi ức tốt đẹp, đã là chuyện tận đâu tận đâu rồi, còn nhớ lại cũng có ý nghĩa gì, “Chẳng lẽ em đã làm chuyện như vậy?”

Thẩm Đại Ngưng lắc đầu, có điều cô thật sự nhớ đến điều gì đó, “Nói cho anh một bí mật này, hồi em học cấp ba, đợt Noel, có một nam sinh mua rất nhiều thứ ngon cho em, còn nhờ người khác chuyển cho em. Nhưng em không thích nam sinh đó, lại không muốn tự mình trả lại cho cậu ta, là không muốn nhìn thấy cậu ta đó. Cho nên em liền vứt mấy thứ đó vào thùng rác, nhưng lúc muốn ném quả táo to mà cậu ta mua, quả táo đó rất to rất đỏ, em cảm thấy ném đi thì thật đáng tiếc, không nỡ ném, lại không muốn người khác cảm thấy người như em quá sao sao đó, cho nên em lặng lẽ giấu táo ở một chỗ.”

Chu Thừa Trạch nghe xong, thiếu mỗi nước mắt trợn trắng.

Thẩm Đại Ngưng không thích vẻ mặt này của anh, “Làm sao, em như thế là không lãng phí, mấy thứ quá tốt, ném vào thùng rác rất lãng phí, anh có biết dịp Noel táo đất đến mức nào không hả? Một quả, cũng phải hơn mười đồng đấy.”

Khóe miệng Chu Thừa Trạch co rút, anh cảm thấy mình an tâm ăn bữa sáng thì tốt hơn.

Ăn sáng xong, Chu Thừa Trạch mới đưa cô đến nơi quay quảng cáo. Sau khi tới đó, Thẩm Đại Ngưng đuổi anh đi, bảo anh mấy giờ sau quay lại, Chu

Thừa Trạch là bị cô đẩy đi.

Sau khi Chu Thừa Trạch rời đi, cô mới hóa trang rồi vân vân và vân vân, sau khi chuẩn bị xong, mới bắt đầu quay. Cô phải xuống nước, chỉ để cho thấy chiếc đồng hồ mà cô làm đại diện không thấm nước, còn có thể để người ta tự do làm đủ loại động tác trong nước, vui chơi không chút cố kị. Nước rất lạnh, cô cổ vũ mình hồi lâu thì mới trực tiếp nhảy xuống.

Bởi vì không muốn vào trong nước nhiều lần, cô rất chăm chú nghe đạo diễn nói, mỗi động tác đều làm theo ý đạo diễn, cố gắng làm được đến cảm giác mà đạo diễn muốn.

Chu Thừa Trạch cũng không rời đi, anh đứng ở một góc có thể nhìn thấy cô, hay tay khoanh lại nhìn về phía cô. Rơi xuống nước, nổi trên mặt nước, phủ thêm quần áo trao đổi với đạo diễn, lại xuống nước...

Anh có thể nhìn thấy chân cô đang không ngừng run run, thậm chí có một lần thiếu chút nữa là cô đứng không vững. Anh gần như có thể đoán được, khi cô quay xong quảng cáo này, cô sẽ không nói với anh cô quay vất vả đến mức nào, cũng sẽ không nói hoạt động tâm lý của cô lúc đó, cô sẽ chỉ nói với anh – quá tốt rồi, cuối cùng cũng xong.

Không phải vì thể hiện cô kiên cường cỡ nào vĩ đại cỡ nào, vền vẹn chỉ là không có thói quen đó thôi. Không phải nói mình không vất vả thì thật sự không vất vả, cũng không phải nói mình không đau thì từ trước tới nay chưa từng đau.

Quay xong quảng cáo này, Thẩm Đại Ngưng lập tức đi tắm rửa, sau đó mặc quần áo, rồi chui vào căn phòng có máy sưởi ấm áp. Trợ lý mang nước lọc và thuốc tới cho cô, bảo cô mau uống. Cô vừa ho, vừa uống thuốc, đáng vẻ cần đáng thương bao nhiêu có đáng thương bấy nhiêu.

Khi Chu Thừa Trạch vào phòng, nhìn thấy chính là cảnh nước mũi của Thẩm Đại Ngưng chảy xuống thành chuỗi.

Thẩm Đại Ngưng trừng mắt nhìn anh, khi anh đi tới, cô lập tức ôm anh, lau toàn bộ nước mũi vào người anh, anh cũng sẽ không biết xấu hổ mà cười nhạo cô nữa.

Cô lau sạch sẽ xong, mới buông anh ra. Chu Thừa Trạch rất bình tĩnh cầm giấy, lau lau dưới mũi cô, lại sờ sờ trán cô, thấy cô không phát sốt, vì thế anh thở dài nhẹ nhõm, “Còn khó chịu không?”

“Không khó chịu, em ngủ một giấc thì sẽ ổn thôi.” Cô lập tức nằm xuống, “Hiện giờ có phải anh đang cười nhạo em đúng không?”

“Anh nào dám?” Anh lườm cô một cái, “Anh đã già đầu thế này, còn có thể có được cô gái trẻ trung xinh đẹp như em, đương nhiên em là trên hết rồi, sao anh dám cười em được.”

Cô lau mũi, “Hừ, biết là tốt.” Cô nghĩ nghĩ, lại thêm một câu, “Đáng vẻ em chảy nước mũi, cũng đẹp.”

Chu Thừa Trạch lắc đầu, đắp chăn cho cô, dặn cô nghỉ ngơi, anh thì ngồi bên giường đọc sách.

Thẩm Đại Ngưng nhìn anh mấy giây, biết anh sẽ không rời đi, vì thế thân nhiên ngủ.

Chu Thừa Trạch đọc sách một lát, liếc liếc cô một cái, vươn tay sờ sờ trán cô, xác định quả thực không phát sốt.

Một lát sau, Vu Từ gọi điện tới, khi di động của Thẩm Đại Ngưng vang lên tiếng thứ hai, Chu Thừa Trạch cầm di động đi ra cửa nhận điện, Vu Từ nghe thấy tiếng đàn ông trong điện thoại còn bị dọa cho một trận, đến khi Chu Thừa Trạch gọi mẹ, Vu Từ mới phản ứng lại, là thằng bé này à. Chu Thừa Trạch nói với Vu Từ hiện giờ Thẩm Đại Ngưng vừa mới quay quảng cáo xong, đã ngủ rồi, bởi vậy mới không nhận được điện thoại của bà. Sau khi nghe vậy, Vu Từ liên tục nói được, bà chỉ gọi điện để nói chuyện với con gái thôi, cũng không có chuyện gì quan trọng cả. Mấy giây sau, Vu Từ chuyển đi động vào tay Mưa Nhỏ, để Mưa Nhỏ nói chuyện với Chu Thừa Trạch.

Vu Từ đứng một bên nhìn cháu gái, nhìn một lát, nghĩ tới điều gì, lập tức kéo Thẩm Việt đang đi ra ngoài lại, “Vừa rồi tôi gọi điện cho con gái, là Thừa Trạch nhận điện.”

“Thế thì có gì lạ.”

“Sao ông trở nên ngốc vậy hả. Lúc này Thừa Trạch ở cùng một chỗ với con gái, hơn nữa Thừa Trạch gọi tôi là mẹ, tôi thấy hai đứa chúng nó chắc chắn hòa hảo rồi.”

Thẩm Việt lắc đầu, “Còn đến lượt bà nói nữa à, lần trước tôi đã cảm thấy hai đứa nó hòa hảo rồi.”

Vu Từ: ...

Hôm Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng quay về thành phố Minh Giang, fan đến sân bay rất nhiều, trên mạng đồn rằng fan của hai người trực tiếp chiếm lĩnh sân bay. Toàn bộ bảo an được điều động, tạo cho hai người một lối đi, rất nhiều người hô tên của Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng, Chu Thừa Trạch che chở Thẩm Đại Ngưng vào lòng, hai người cùng nhau rời khỏi sân bay.

Hôm ấy có người đăng những bức ảnh chụp được ở sân bay lên trên mạng, từ sau khi Chu Thừa Trạch tỏ thái độ rõ ràng rằng anh và Thẩm Đại Ngưng

hợp lại, mấy ngày nay đều là ngày vui của cộng đồng fan hai người, có vài người vui còn không thấy đủ, qua chỗ người ủng hộ Chu Thừa Trạch và Liễu Tư Ngôn lúc trước, vớt ảnh chụp Chu Thừa Trạch che chở Thẩm Đại Ngưng qua, khiến đối phương tức điên, vì thế hai bên fan lại tiếp tục gây chiến.

Thẩm Đại Ngưng lên xe của Chu Thừa Trạch, chỉ là hai người dùng chút mưu kế nhỏ, tất cả phóng viên đều đuổi theo xe đi làm của Thẩm Đại Ngưng. Đầu tiên Chu Thừa Trạch đưa cô về nhà cô, sau khi nhìn thấy Mưa Nhỏ, anh liền thương lượng với Thẩm Đại Ngưng, đưa Mưa Nhỏ về.

Thẩm Đại Ngưng rất không vui, lần này Vu Tử và Thẩm Việt không phát biểu ý kiến, mặc hai người làm sao thì làm.

Chu Thừa Trạch kéo kéo áo Thẩm Đại Ngưng, cũng không nói gì, kéo đến lần thứ hai, Thẩm Đại Ngưng trực tiếp đầu hàng. Đừng nói là người khác, bản thân Thẩm Đại Ngưng cũng không nghĩ thông được, nếu Chu Thừa Trạch bắt cô đến nhà họ Chu, cô nhất định sẽ âm ỉ với anh một trận, nhưng người ta không chơi trò đó mà đã đổi sang kiểu mới rồi, anh kéo kéo áo cô như vậy, lực rất nhẹ, cô liền đầu hàng, cô cảm thấy mình thực sự rất mềm lòng.

Một nhà ba người, cùng nhau quay về nhà họ Chu.

Thẩm Đại Ngưng xuống xe, vui vẻ ngay lập tức, nhất là sau khi nhìn thấy Chu Ôn Hòa, Thẩm Đại Ngưng chạy chậm qua, “Hi, con lại về rồi.”

Khuôn mặt già nua của Chu Ôn Hòa lập tức xám xịt, may là Mưa Nhỏ chạy tới ngọt ngào gọi ông nội mới không khiến khuôn mặt ông hoàn toàn đen xì.

Chu Ôn Hòa ôm lấy cháu gái, đồng thời không quên hung hãn trừng mắt nhìn Chu Thừa Trạch, đưa Mưa Nhỏ về là được rồi, còn đưa người phụ nữ kia về làm gì hả.

Chu Thừa Trạch làm bộ không nhìn thấy ánh mắt của bố mình, đưa Thẩm Đại Ngưng vào nhà.

Dương Khả Lam nhìn thấy họ trở về, rất vui mừng, người một nhà rốt cuộc cũng trời sáng sau cơn mưa rồi.

Buổi tối, Dương Khả Lam tự mình xuống bếp, làm một bàn thức ăn lớn những món Thẩm Đại Ngưng thích, đồng thời cũng gọi con cả về, cả đại gia đình cùng nhau ăn cơm.

Trên bàn cơm, hai cháu của Chu Thừa Trạch một người thì chơi với Chu Tiểu Ngừ, một người thì hỏi Thẩm Đại Ngưng rất nhiều chuyện, quảng cáo quay thế nào, có vất vả không.

Dương Khả Lam thì gấp thức ăn cho Thẩm Đại Ngưng, “Hôm nay mẹ rất vui, người một nhà chúng ta cuối cùng cũng lại sống cùng nhau rồi, hôm nay mẹ cũng uống chút rượu, ông già, ông không ngại chứ?”

Chu Ôn Hòa nhìn vợ, “Say tôi mặc kệ.”

Dương Khả Lam thấy tuy trên mặt chồng tỏ ý không vui, nhưng ông cũng không nói gì, bà biết ông sẽ không định xen vào chuyện của Thừa Trạch và Đại Ngưng.

Người một nhà thật đúng là nâng chén cùng cạn, uống chút rượu.

Ăn cơm xong, Chu Thừa Trạch dắt Chu Tiểu Ngừ ra ngoài tản bộ, Thẩm Đại Ngưng cùng đi. Gió đêm lạnh giá, trên trời không có ngôi sao nào, hoàn toàn không chạm đến bên rìa của lãng mạn.

“Bố, hình như đã lâu rồi con không thấy cô Liễu.” Chu Tiểu Ngừ đột nhiên nhớ tới điều gì, thật sự là khi nhóc con về đến nhà, phát hiện có một con búp bê là cô Liễu mua cho.

Thẩm Đại Ngưng lập tức nhìn Chu Thừa Trạch, hai tay khoanh lại, sắc mặt u ám.

“Cô Liễu có chuyện cô ấy phải làm, đợt trước cô ấy có thời gian nên chơi cùng con, bây giờ cô ấy không có thời gian nên không thể chơi cùng con được.”

Thẩm Đại Ngưng thì đơn giản và thô bạo hơn Chu Thừa Trạch, “Chu Tiểu Ngừ, mẹ con đoạt lấy vị trí của người phụ nữ đó rồi, con muốn gặp cô Liễu của con thì sẽ không gặp được mẹ, gặp mẹ thì sẽ không thể gặp cô Liễu của con, muốn gặp ai, tự con nói đi.”

“Vẫn là gặp mẹ thì tốt hơn, không thể gặp mẹ, con sẽ nhớ, sẽ nghĩ đến mẹ.” Chu Tiểu Ngừ cười híp mắt.

Lòng Thẩm Đại Ngưng lập tức mềm nhũn, cô cảm thấy khẩu khí vừa rồi của mình thật sự rất không tốt, từ trong tay Chu Thừa Trạch, cô đoạt Mưa Nhỏ ngay lập tức, ôm con gái vào lòng, “Mẹ cũng nhớ, cũng nghĩ đến Mưa Nhỏ.”

“Nhớ, nghĩ đến con cái gì ạ?” Mưa Nhỏ nghiêm trang.

“Nghĩ xem con có bị đói không, có mặc ấm không, có nghe lời không, có nghịch ngợm không... rất nhiều, về sau còn có thể nghĩ xem thành tích của con có tốt không, nhân phẩm có được không, sau này có thể gả đi không.”

Chu Tiểu Ngừ cái hiểu cái không.

“Được rồi, đừng nói mấy lời này với Mura Nhỏ, con bé còn nhỏ.”

Thẩm Đại Ngưng nhìn anh, có ý muốn hỏi chuyện giữa anh và Liễu Tư Ngôn, nghĩ nghĩ rồi lại cảm thấy không cần thiết... Chuyện đơn giản như vậy, nếu anh thực sự còn tình cảm với Liễu Tư Ngôn, giờ phút này sao có thể ở bên cạnh cô, đã có kết quả rồi, không cần phải canh cánh trong lòng nữa. Huống chi cô tuyệt đối không muốn lãng phí thời gian vào người mà mình không thích.

Ánh mắt Chu Thừa Trạch rất dịu dàng, đây là vợ anh, người sẽ bầu bạn bên anh cả đời.

“Biết rồi.” Thẩm Đại Ngưng tức giận, “Chu Thừa Trạch, anh phải đối tốt với em đây, anh xem em đâu ghét bỏ anh cái gì, lúc lấy anh, em có ghét bỏ anh già không?”

Ánh mắt Chu Thừa Trạch lạnh lẽo ngay lập tức, “Lúc ở trong xe không phải em nói anh là lão già à...”

“Em đâu có ý đó, ý của em là già rồi nhưng cũng rất có sức quyến rũ...”

“À, tức là vẫn già...”

“Không phải, anh tốt hơn những người cùng tuổi với anh nhiều.”

“Ý là vẫn rất già?”

Thẩm Đại Ngưng thờ dãi, “Ý của em là bất luận anh thế nào, em cũng không ghét bỏ anh.”

Chu Tiểu Ngừ mở to đôi mắt to tròn, cái hiểu cái không nhìn bố mẹ, lúc này đột nhiên nghiêm trang gật đầu, “Đúng đúng đúng, con cũng không ghét bỏ.”

Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch nhìn nhau mấy giây, đột nhiên đều nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Quan hệ giữa Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng trở nên rất rõ ràng, bất luận là trên mạng trên báo chí hay là trong cuộc sống, Thẩm Đại Ngưng đi qua đi lại giữa nhà họ Thẩm và nhà họ Chu, cũng không cảm thấy có gì không ổn – Lúc Thẩm Đại Ngưng quay một bộ phim, Chu Thừa Trạch gần như đi cùng trong toàn bộ lịch trình, khi cô được nghỉ trong quá trình quay, anh sẽ cùng cô đến những nơi nổi tiếng ở đó dạo chơi, hoặc là mua thứ này thứ kia, hoặc là đến những con phố đồ vật thường thức các loại món ngon. Không ít fan chụp được ảnh hai người ở bên nhau, cảm thấy hiện giờ họ hòa hợp hơn trước kia, tình cảm cũng thắm thiết hơn rất nhiều. Khi Chu Thừa Trạch làm việc, thỉnh thoảng Thẩm Đại Ngưng cũng sẽ đi cùng, sau khi cảm thấy hoàn cảnh chỗ Chu Thừa Trạch thật sự rất tệ thì sẽ chạy lấy người, lần đến tiếp theo, cô sẽ bế Chu Tiểu Ngừ đến cùng, ý là người một nhà có nạn cùng chịu.

Sau khi Thẩm Đại Ngưng bận rộn xong với đồng công việc, cô tiếp tục khôi phục cuộc sống nhàn nhã của mình. Trong mắt cô, công việc là phải làm, nhưng thực sự không cần bận mạng, có thể khiến phụ nữ bận mạng làm việc, người đàn ông ấy cũng đủ rồi đó, vì thế cô an nhàn hưởng lạc, tiếp tục một năm nhận một bộ phim, đồng thời nhận mấy quảng cáo.

Mà công việc của Chu Thừa Trạch cũng bỏ bớt không ít, ít nhất thì từng tháng đều sẽ chừa ra thời gian nghỉ ngơi cần thiết, đây là yêu cầu của Thẩm Đại Ngưng, làm người cố gắng làm việc chính là để hưởng thụ, thật sự đến già mới biết hưởng thụ, đều đã đi không nổi nữa rồi, phải vất vả kết hợp nhàn hạ thì mới được.

Hôm nay Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngưng gánh trách nhiệm nặng nề, hai người đưa Chu Tiểu Ngừ đến trung tâm thương mại mua cặp sách nhỏ. Hai người quyết định cho Chu Tiểu Ngừ đi nhà trẻ, mấy bạn nhỏ còn bé hơn Chu Tiểu Ngừ đều đã đi nhà trẻ được một hai năm, Mura Nhỏ nhà họ đã bốn tuổi rồi, vẫn còn chưa đi nhà trẻ.

Chu Tiểu Ngừ hào hứng đi theo bố mẹ, Thẩm Đại Ngưng chỉ vào cặp sách rồi hỏi cô nhóc, “Cái này đẹp không?”

Số lần hỏi ngày càng nhiều, Thẩm Đại Ngưng trực tiếp tỏ ý, “Được rồi, con cảm thấy cái nào đẹp, cứ nói với mẹ, mẹ mua cho con.”

Chu Tiểu Ngừ nghiêm túc gật đầu.

Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch đi ở phía trước, Chu Tiểu Ngừ thì nhìn đông ngó tây ở phía sau.

Thẩm Đại Ngưng nhìn thấy chiếc cặp sách rất to, vẻ mặt không còn gì để nói, “Thật vô nhân đạo mà, làm cặp sách to như vậy làm gì chứ. Em nhìn thấy học sinh tiểu học đeo cặp sách còn lớn hơn cả người chúng, đều cảm thấy mệt phát hoảng.”

Chu Thừa Trạch lắc đầu, “Đó là suy nghĩ của em thôi.”

Bất luận ở thời đại nào, dưới bối cảnh thế nào, rất nhiều quan niệm đều ăn sâu bén rễ, chẳng hạn như thành tích học tập đại biểu cho thành công nào đó, giống như người có thành tích tốt thì tương lai nhất định có tiền đồ, người có thành tích không tốt thì phần lớn không làm nên trò trống gì cả. Kiểu quan điểm như thế chắc chắn sẽ không có ở Thảm Đại Ngưng, nhưng lại có ở đại đa số người, thậm chí một vài bố mẹ trước đây thành tích không tốt, lại yêu cầu con mình phải có thành tích vô cùng tốt, hoàn toàn quên mất hồi còn nhỏ mình thấy lời dặn của bố mẹ mình phiền chán đến mức nào.

Chu Tiểu Ngừ kéo tay Thảm Đại Ngưng, “Mẹ, con muốn chiếc cặp sách đó.”

Thảm Đại Ngưng nhìn theo hướng cánh tay nhỏ bé của con gái chỉ, đó là một chiếc cặp sách không to không bé, kiểu dáng là hình chú rùa, ngay cả mấy chân rùa cũng có, Chu Tiểu Ngừ vừa thấy chiếc cặp sách này, mắt đều sáng bừng lên.

Sở thích của con gái, Thảm Đại Ngưng cảm thấy nên tôn trọng lựa chọn của con gái, đương nhiên là mua.

Chu Tiểu Ngừ rất hăng hái, không cần bố mẹ cầm cho mình, nhóc con tự mình vươn tay, đeo ở trên lưng, lại tiếp tục hào hứng. Thảm Đại Ngưng rất thích mua thứ này thứ kia cho con gái, bất luận là quần áo hay là đồ ăn vặt, cô mua một túi lớn, cho đến khi Chu Tiểu Ngừ phát hiện cặp sách nhỏ của mình trở nên rất nặng, ngăn cản mẹ tiếp tục mua.

“Mọi thứ vừa phải thôi.” Chu Thừa Trạch nhìn không được nhắc nhở.

“Em cảm thấy rất tốt mà.” Thảm Đại Ngưng có suy nghĩ của bản thân cô, cô dám mua nhiều như vậy, là phát hiện con gái mình ăn không ngon miệng lắm, mua chút đồ ăn vặt về, bình thường chỉ nếm thử chút, sẽ không ăn quá mức, lại càng không ăn đến mức không muốn ăn bữa chính.

Người một nhà vui vẻ mua sắm, mua về rất nhiều thứ.

Trước tiên họ đến nhà họ Thảm, Thảm Đại Ngưng mua không ít đồ cho bố mẹ mình, bảo họ mặc thử, sau khi cảm thấy rất không tồi, mới cùng Chu Thừa Trạch trở về nhà họ Chu.

Thảm Đại Ngưng cũng mua không ít đồ cho Chu Ôn Hòa và Dương Khả Lam, Dương Khả Lam rất vui vẻ, Chu Ôn Hòa thì phụng phịu như trước, có điều cũng nhận lấy, hành động tỏ vẻ kháng cự không có tác dụng.

Dương Khả Lam chơi cùng Mưa Nhỏ, Chu Thừa Trạch và Thảm Đại Ngưng thì về phòng.

“Em chưa gặp ai già dối như bố anh, giống như không tỏ ra ghét em, ông ấy rơi từ trên cao xuống luôn vậy.” Thảm Đại Ngưng bĩu môi, vô cùng không còn gì để nói với thái độ của Chu Ôn Hòa.

“Đừng nói xấu sau lưng bề trên.”

“Gớm, hai bố con một đức hạnh.”

Chu Thừa Trạch rõ ràng không để ý đến cô.

Ngày hôm sau, Chu Thừa Trạch và Thảm Đại Ngưng đưa Chu Tiểu Ngừ đến nhà trẻ, Chu Tiểu Ngừ ngồi trong xe, có chút hưng phấn, hai tay nắm lấy dây quai cặp.

“Ồ trường phải nghe lời cô giáo nói, biết chưa?” Thảm Đại Ngưng xoa xoa đầu con gái.

Chu Tiểu Ngừ gật đầu.

“Buổi trưa, phải ăn nhiều com một chút, không được kén ăn.”

Chu Tiểu Ngừ lại gật đầu.

“Lúc lên lớp, phải nghiêm túc học, không thể không tập trung.”

Chu Tiểu Ngừ đảo trắng mắt, rất cảm nín mà quay đầu sang bên kia, sao mẹ lại dông dài vậy nhỉ!

Tối cổng nhà trẻ, cả nhà cùng nhau xuống xe, Thảm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch đưa con gái vào. Thảm Đại Ngưng nhìn thấy Chu Tiểu Ngừ rất phấn khởi đi vào bên trong, đột nhiên có chút khó chịu. Cô vẫn cảm thấy sau khi con cái hơn mười tuổi, có suy nghĩ độc lập của mình, mới không thuộc về bố mẹ nữa. Giờ khắc này cô mới cảm thấy được, sau khi đưa con cái bước vào trường học, nó cũng dần dần không còn thuộc về mình nữa rồi. Có đôi khi mong ước là trẻ con trưởng thành hiểu chuyện, nhưng cái giá phải trả lại là ngày từng ngày tâm tư chúng dần rời xa mình.

“Thật ra, em có thể ở nhà trông Mưa Nhỏ mà.” Không cần đưa Mưa Nhỏ đến nhà trẻ, vốn đến nhà trẻ cũng không học được gì, họ chỉ giúp trông trẻ mà thôi, “Bỏ đi, tuổi gì làm việc đó, cưỡng cầu cũng không tốt.”

Tự cô đáp lại lời mình nói, vô cùng cảm thán.

Chu Thừa Trạch lắc đầu, “Chỉ là đi nhà trẻ thôi.” Sao cô mang dáng vẻ như nhìn kẻ thù luôn vậy.

Thẩm Đại Ngưng hừ một tiếng, anh căn bản chẳng hiểu gì cả.

Chu Tiểu Ngừ đến lớp, ngoan ngoãn chào bố mẹ, rồi được cô giáo đưa vào lớp. Chu Tiểu Ngừ nhìn thấy có nhiều bạn như vậy, nhất thời vô cùng vui vẻ, có thể chơi rất nhiều trò thú vị với họ rồi.

Thẩm Đại Ngưng đứng ở cửa, nhìn Chu Tiểu Ngừ một lát, rồi mới chậm rãi rời khỏi nhà trẻ.

Sau khi ra ngoài, Thẩm Đại Ngưng lại thở dài một tiếng, sau đó nhìn Chu Thừa Trạch, “Về sau anh phải tự chăm sóc bản thân nhiều hơn đấy, phải ăn phải mặc, đừng sinh bệnh...”

Chu Thừa Trạch tặng cô vẻ mặt “em lại làm sao vậy”, “Bao năm nay anh vẫn sống thế mà.”

Hình như đúng là vậy.

Thẩm Đại Ngưng ngượng ngùng nở nụ cười, cô đột nhiên phát hiện, con cái rồi sẽ rời khỏi mình, bất luận là đi học hay là lập gia đình trong tương lai, người có thể thật sự bầu bạn bên mình đến già, là người đàn ông bên cạnh này. Vậy thì kể ra, đời người cũng thật kì diệu, bố mẹ và con cái, vốn là người có quan hệ huyết thống với mình, lại không thuộc vào loại thân mật nhất, ngược lại chồng vốn là một sự tồn tại xa lạ, bởi vì sự kết hợp nào đó, lập tức biến thành người ở bên mình cả đời.

“Em quyết định về sau đối tốt với anh hơn một chút.” Thẩm Đại Ngưng hứa.

“Em cũng biết em đối với anh rất ác liệt à.”

Thẩm Đại Ngưng lập tức đá anh một cú, hừ hừ hừ, vừa mới buông lời hứa hẹn, ngay tức khắc liền thay đổi.

Chiều hôm đó, Thẩm Đại Ngưng rất hăng hái đến đón Chu Tiểu Ngừ, cô phát hiện khả năng kết bạn của con gái rất không tồi, lúc rời nhà trẻ, Chu Tiểu Ngừ chia tay với mấy tiểu đồng bạn chỉ thiếu mỗi nước không thể chia lìa.

Chu Tiểu Ngừ hớn hờ nói với mẹ ở nhà trẻ tốt thế nào, có bạn mới, lúc không học bài thì cùng nhau chơi, lúc ăn cơm thì thi xem ai ăn nhanh hơn, xem ra nhóc con vô cùng thích ứng với cuộc sống ở nhà trẻ.

Thẩm Đại Ngưng yên lặng nghe, dắt Chu Tiểu Ngừ về nhà.

Chu Tiểu Ngừ là trái cây vui vẻ của cả nhà, tất cả mọi người đều rất thích cô nhóc, Chu Tiểu Ngừ chơi cùng ông nội bà nội, ăn cơm, xem phim hoạt hình một lát, liền ngủ.

Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch thì ở trong phòng xem một bộ phim, vốn Thẩm Đại Ngưng rất chờ mong, bởi vì doanh thu phòng vé của bộ phim không tồi. Sau khi xem, cô thiếu mỗi nước hoài nghi chỉ số thông minh của những người thích bộ phim này, thế cũng có thể gọi là hài? Gượng gạo kinh khủng, tình tiết thì thôi đánh cảm nín, vậy mà doanh thu phòng vé vẫn mấy trăm triệu... Mười phút đã tua nhanh cho hết, sau đó hai người bắt đầu tán gẫu thuyên.

“Loại phim thế này, tặng em em cũng không xem.” Thẩm Đại Ngưng hừ mấy tiếng, “Xem bộ phim này em mới biết vì sao anh nhiều lần trở thành ảnh đế như vậy, thật ra không phải vì diễn xuất của anh tốt đến mức nào cả, mấu chốt là người diễn chán có rất nhiều.”

Chu Thừa Trạch cù nách cô, “Em khen người ta cũng rất độc đáo ha.”

“Hi hi, vô tình nói thì là lời nói thật.”

“Lời nói thật là người diễn chán nhiều như vậy, vì sao em cũng chỉ được một giải thưởng ảnh hậu?”

“Đó là do họ đều không tình mắt đấy.”

Hai người náo loạn thành một khối, sau khi náo loạn, lại bắt đầu xem một bộ phim, có điều lần này là phim kinh dị. Thật ra nội dung phim cũng rất đơn giản, chỉ là có một bộ trước phụ trợ, hơn nữa tình tiết phim không miễn cưỡng, không khí rùng rợn đúng chỗ, trang phục gì đó rất không tồi, vì thế nhìn qua cũng không tệ.

Lúc sắp tiếp cận chân tướng, di động của Chu Thừa Trạch đột nhiên vang lên.

Thẩm Đại Ngưng giật mình, vốn cô còn tưởng là điện thoại trong phim nữa chứ!

Chu Thừa Trạch lấy di động qua, là một số điện thoại xa lạ, anh ấn nút nhận, để giảm bớt sự căng thẳng của Thẩm Đại Ngưng lúc này, anh tốt bụng mở loa ngoài, sự quấy rầy của bên ngoài, có thể làm hồng không khí của phim kinh dị rất tốt.

“Xin chào.” Chu Thừa Trạch lên tiếng.

“Chu Thừa Trạch, tôi là Nghiêm Tân, đồng nghiệp của Liễu Tư Ngôn. Hiện giờ cô ấy ở bệnh viện, nếu anh có thời gian, tôi muốn mời anh đến bệnh viện một chuyến.”

Chu Thừa Trạch chau mày, “Giữa tôi và cô ấy, đã không còn...”

“Chu Thừa Trạch, anh không muốn biết vì sao cô ấy ở bệnh viện à? Hiện giờ anh là người có vợ có con, mỗi ngày trên tin tức đều vợ chồng đảm đảm, anh đã từng nghĩ đến cảm nhận của cô ấy chưa? Cô ấy tự sát, tự sát vì anh! Nếu anh có chút lương tâm thì đến bệnh viện thăm cô ấy!” Nghiêm Tân nói xong tên bệnh viện và số phòng thì trực tiếp ngắt máy.

Chu Thừa Trạch nhìn về phía Thẩm Đại Ngưng.

Thẩm Đại Ngưng liếc anh một cái, không chủ động mở miệng.

“Em cảm thấy anh nên đi không?”

“Em cho anh đi anh sẽ đi, em không cho anh đi anh sẽ không đi?”

Anh gật đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Đi đi!” Cô nhìn anh, “Đi sớm về sớm.”

Liễu Tư Ngôn tự sát, bất luận anh đối với Liễu Tư Ngôn là tình cảm gì, chuyện liên quan đến tính mạng, đều nên cư xử thận trọng.

Thẩm Đại Ngưng ngồi trên giường, nhìn anh mặc quần áo ra ngoài. Cô tiếp tục xem phim, lúc thấy nữ chính ăn ngon lành, cô đã đoán được kết cục của bộ phim, hơn phân nửa là không có ma quỷ gì cả, tất cả đều là nữ chính uống phải thuốc đã bị người khác hoán đổi, sinh ra ảo giác, mà kẻ giết người, hơn phân nửa là người phụ nữ có ý đồ với nam chính.

Bộ phim kết thúc, kết quả không khác lắm so với trong tưởng tượng của cô.

Trước kia cô vẫn cảm thấy, việc gì phụ nữ phải làm khó phụ nữ chứ, hiện giờ mới phát hiện, ngay từ hồi cấp hai cũng đã biết rồi, đồng tính đẩy nhau, khác tính hút nhau, phụ nữ làm khó phụ nữ, là một biểu hiện rất bình thường.

Chu Thừa Trạch đến bệnh viện, bởi vì đã khuya nên chẳng có mấy người đi lại, trên hành lang đều là bóng dáng vài y tá đang đẩy thuốc. Trong không khí có mùi thuốc nhàn nhạt, vẩn vơ rất lâu, mãi không tiêu tán.

Chu Thừa Trạch đứng ở cửa phòng bệnh, Nghiêm Tân ngồi trên hàng ghế ở bên ngoài, trong tay cầm một điếu thuốc, có lẽ vì đây là bệnh viện, cho nên anh ta không châm thuốc, chỉ quán điếu thuốc quanh ngón tay. Hai người nhìn thấy đối phương, có điều không ai nói câu nào. Ác ý trong mắt Nghiêm Tân rất rõ ràng, anh ta là đồng nghiệp của Liễu Tư Ngôn, hơn nữa đã hợp tác với Liễu Tư Ngôn một năm rồi, anh ta hiểu rất rõ tính cách Liễu Tư Ngôn, rất nỗ lực, hơn nữa cũng có thiên phú nhất định. Trong khoảng thời gian này Liễu Tư Ngôn rất khác thường, tất cả mọi sự khác thường, đều chỉ là vì Chu Thừa Trạch. Nghiêm Tân có chút không hiểu, một người đàn ông đã sớm ở bên một người phụ nữ khác, sao Liễu Tư Ngôn vẫn có thể nặng lòng như vậy được, không phải nên sớm đá tên đàn ông như thế rồi sao?

Chu Thừa Trạch đẩy cửa phòng bệnh.

Liễu Tư Ngôn không ngủ, cô chỉ nằm, sắc mặt tái nhợt, khiến khí chất vốn có trên người cô phai đi không ít. Cô nghe thấy tiếng động, lập tức nhìn qua, “Anh đến rồi à...”

Trong giọng nói của cô có sự kích động nho nhỏ, cô cười rất khiên cưỡng, “Em chỉ làm việc đến một quá thôi, áp lực cũng lớn, không cẩn thận uống quá nhiều thuốc ngủ... Đã tuổi này rồi còn phạm phải sai lầm đơn giản như thế, rất buồn cười đúng không?”

Ánh mắt Chu Thừa Trạch hơi âm trầm, anh không biết cô thật sự muốn tự sát hay là cô vô ý uống nhiều thuốc như lời cô nói. Nhưng anh có thể khẳng định một chuyện, đó là cô muốn anh đến, cho nên mới có chuyện Nghiêm Tân gọi điện cho anh. Anh vẫn luôn cảm thấy một vài sự suy tính nho nhỏ của phụ nữ, không quan trọng, hiện giờ mới cảm thấy, bản thân mình có chút phiền chán cảm giác nguy trang này.

Có lẽ mọi người đều giống nhau, cũng không thích chân thật tuyệt đối, thích dáng vẻ của người khác sau khi họ tạo một lớp bọc, thấy lớp bọc đó trong thời gian dài, sẽ lại cảm thấy bất mãn, chán ghét lớp bọc giả dối đó.

“Bây giờ cảm thấy thế nào?” Anh vẫn lựa chọn mở miệng, bộ dạng cô nhìn qua không tốt lắm.

“Cũng được... Có điều dù sao cũng có tuổi rồi, chút vấn đề nhỏ cũng gầy vò đến không dậy nổi được.” Cô nhìn anh, phát hiện vị trí anh ngồi cách mình hơi xa, mà anh cũng cách xa mình như vậy, không phải vị trí ngồi, mà là tâm lý, giống như bỗng nhiên, anh liền trở nên xa lạ, “Chu Thừa Trạch, em có thể cho rằng bây giờ anh vẫn có vài phần quan tâm em được không?”

Anh chỉ nhìn cô, không trả lời, cũng không muốn trả lời. Quan tâm vì chủ nghĩa nhân đạo thì chắc chắn có, có điều một khi trả lời, sẽ bị hiểu thành một

kiểu quan tâm khác.

Cô cảm thấy anh đang ngần ngại thừa nhận, có chút kích động, “Anh đột nhiên chia tay với em, có phải vì anh nghe người khác nói gì không, cho nên mới lựa chọn chia tay với em, tình cảm của chúng ta nhiều năm như vậy, em không tin anh thật sự cam lòng chia tay với em. Có phải vì Thẩm Đại Ngưng nói gì với anh...”

Anh đứng lên, “Không có, cô ấy chưa bao giờ nói gì với anh. Tuy rằng anh biết, em đã từng đi tìm cô ấy nói gì đó. Nhưng em và cô ấy nói gì với nhau, anh đều cảm thấy không có hứng thú.”

“Em không tin, nhất định là anh nghe cô ta nói gì đó, cô ta có ý, có ý phá chúng ta, sao anh có thể ở bên Thẩm Đại Ngưng được, anh không thể ở bên cô ta được. Ngay từ đầu cô ta đã tính kế, cô ta chưa bao giờ thích anh...”

Anh lắc đầu, “Vậy anh thích cô ấy, được không?”

Tất cả, đều như bất động.

Cô nhìn anh, khó có thể tiếp nhận, nếu là bởi Thẩm Đại Ngưng nói cho anh biết chuyện của Thẩm Tây Nguyệt, khiến anh nghĩ mình là người phụ nữ xấu xa, là bởi vậy anh mới ở bên Thẩm Đại Ngưng, là đang thay cô bù đắp lại chuyện của Thẩm Tây Nguyệt, cô sẽ bởi vậy mà cảm thấy an ủi, sẽ nghĩ đến cách khác để chuộc tội, chứ không cần anh lấy phương thức như vậy.

“Anh nói gì?” Cô giống như không nghe rõ lời anh nói.

“Anh nói, sở dĩ anh lựa chọn Thẩm Đại Ngưng, chỉ là bởi anh thích cô ấy, chỉ một lý do đó thôi.” Anh nói rất chân thành, không do dự. Khuyết điểm của Thẩm Đại Ngưng rất nhiều, anh cảm thấy mình giống như nước trong một chiếc bình, một lòng cảm thấy chỉ có nước cất mới là tốt nhất, cũng vẫn làm như vậy, cô giống như viên đá có màu, bỏ vào trong nước, anh chán ghét cô không lên tiếng đã tiến vào, đồng thời cô còn có thể tẩy màu, khiến anh cũng nhuộm thành màu khác, anh từ chán ghét đến bài xích đến cuối cùng cảm thấy thứ nước có màu sắc như vậy, dường như cũng không tồi.

“Vậy vì sao anh phải tới thăm em? Vì sao? Anh có thể không cần đến!” Cô giống như chịu kích thích, ném gối về phía anh.

Chu Thừa Trạch cau mày, “Em bảo trọng, Nghiêm Tân là một người đàn ông không tồi.”

Anh nói xong, xoay người ra ngoài. Có lẽ điều cô muốn hỏi chỉ là tình cảm chân thật nhất trong lòng anh, anh đã cho cô câu trả lời, dù rằng câu trả lời không phải đáp án mà cô muốn.

Anh đi ra ngoài, băng qua hành lang.

Liễu Tư Ngôn nhảy từ trên giường xuống, kim tiêm trên tay bị kéo mạnh ra, nháy mắt máu chảy đỏ bông băng dán trên đó. Cô đứng ở cửa, nhìn Chu Thừa Trạch rồi đi không quay đầu lại.

Anh vứt bỏ cô hai lần, triệt để vứt bỏ cô.

Nghiêm Tân đỡ cô, “Người đàn ông đó không đáng để em yêu.”

Liễu Tư Ngôn chỉ cảm thấy mình rất muốn cười, nhưng nụ cười còn chưa bày ra, nước mắt đã rơi xuống. Cô cảm thấy tất cả mọi thứ về mình, giống như một câu chuyện cười vậy.

Thẩm Đại Ngưng đã sớm xem phim xong, cô tắt máy tính, tựa vào trên gối, mơ mơ màng màng ngủ. Lúc tỉnh lại, đã qua một giờ rồi, cô ngồi dậy, phát hiện Chu Thừa Trạch còn chưa về. Sắc mặt cô nhất thời trở nên khó coi, tên đó sẽ không mềm lòng hoặc tình cũ bùng lại chứ, nếu thật sự như vậy, cô cũng không dám chắc mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Cô khoác áo đi ra ngoài, phát hiện cửa phòng khách đang mở, vì thế đi qua đó.

Bên trong đèn cũng bật, cô đi vào, liền nhìn thấy Chu Thừa Trạch ngồi ở đó.

Sẽ không phải đang âm thầm đau khổ gì đó chứ?

Vậy mà anh lại đang ngủ, trong tay còn cầm một quyển sách, có lẽ chỉ đọc được vài trang. Cô dùng chân đá ghế, trực tiếp đá anh tỉnh lại, “Sao ở đây? Không biết về phòng à?” Nghĩ đến vừa rồi mình vô dụng khi nhìn thấy anh, con tức thiếu sót cô hòng, cô càng cảm thấy tên này thật đáng ghét.

Chu Thừa Trạch mở to đôi mắt mơ màng nhìn cô, “Về rồi tắm rửa gội đầu, không muốn quấy rầy em ngủ, sợ tóc chưa khô nên ngồi ở đây, sao thế?”

Được rồi, cô nghĩ nhiều rồi.

“À, bạn gái trước của anh thế nào?” Cô không có ngữ khí tốt mở miệng.

“Năm viện, không biết định nghĩa tốt hay không tốt của em là gì, cũng không thăm cẩn thận, không dễ trả lời.”

“Anh đặc biệt đến thăm, còn không thăm cẩn thận mà đã về rồi?”

“Chỉ là một người khác mà thôi, không cần.”

Cô hơi nhếch môi lên, “Về phòng ngủ đi!”

Cô thừa nhận, cô thích cách nói của anh, nếu tất cả đàn ông đều nghĩ giống anh, biết bạn gái trước đã sớm không còn quan hệ với mình, thuộc về kiểu một “người khác”; vậy thì sẽ không có nhiều vướng mắc tình cảm đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thẩm Đại Ngưng Chu Thừa Trạch

Khi Thẩm Đại Ngưng ngồi vào cửa hàng CSC (*), cô cảm thấy mình quả thực có bệnh – rõ ràng cô không thích nơi thế này, người quá nhiều, thức ăn lại đắt (được rồi, hương vị sẽ không khó ăn), nhưng hoàn toàn mang tính chất của quán đồ ăn nhanh. Rõ ràng cô và Tô Y Lâm quyết định đến một quán cà phê sang trọng nào đó, muốn đẳng cấp có đẳng cấp, muốn phong cách có phong cách, kết quả là khi cô phát hiện trong cửa hàng CSC này không có mấy người, cô lập tức chạy vào, mua xong thứ này thứ kia rồi trực tiếp đi chiếm chỗ. Sau khi chiếm chỗ xong, trước tiên cô gọi điện cho Tô Y Lâm nói địa điểm chính xác của mình, sau đó liền phát hiện có rất nhiều người ừn ừn tiến vào, cô lập tức cảm thấy mình được lợi rồi. Xem đi xem đi, nếu không phải cô tiến vào sớm mấy phút, cô đã phải chen chúc cùng những người này rồi.

(*) CSC (Country Style Chicken hoặc Country Style Cooking): Một thương hiệu đồ ăn nhanh ở Trung Quốc.

Thẩm Đại Ngưng đợi mấy phút, dùng khăn giấy che khuất nửa bên mặt mình, mũi cũng kéo thấp xuống, che nốt nửa bên còn lại. Sau mấy lần có người hỏi “Chỗ này còn người không”, rốt cuộc cô giật tái mặt, cô có bệnh mới có thể cảm thấy mình chiếm được chỗ là nhặt được món hời lớn ấy.

Lúc Tô Y Lâm tới, Thẩm Đại Ngưng đã ăn xong hai cái cánh gà chiên và hai cái bánh trứng, cô vừa lòng nhất chính là cánh gà chiên và bánh trứng ở đây, cánh gà vừa thơm vừa mềm, nhẹ cắn một miếng, thịt liền hoàn toàn rơi ra, bánh trứng tròn mềm vô cùng, ăn kèm là ngon nhất, sẽ không cảm thấy cánh gà béo ngậy, cũng sẽ không cảm thấy bánh trứng ngọt ngậy.

Lúc Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch đi vào, trở thành tiêu điểm đánh giá của rất nhiều người, có người nhỏ giọng bàn luận về Giang Thanh Dịch, là ngôi sao mới ra mắt sao, hình như chưa thấy bao giờ, có điều phong thái ngôi sao này ngồi ngồi quá.

Thẩm Đại Ngưng đảo mắt, này này này, đại minh tinh thực sự ở đây, sao không ai nhận ra thế hả!

Thẩm Đại Ngưng nhìn về phía Giang Thanh Dịch, trên mặt tất cả đều là vẻ ghét bỏ, phụ nữ hẹn ngày gặp mặt, một người đàn ông đến làm quái gì, bạn tốt gặp mặt, đàn ông phần sang một bên, đúng là đồ không tình ý.

Tô Y Lâm đi đến chỗ đối diện Thẩm Đại Ngưng rồi ngồi xuống, vừa thấy ánh mắt Thẩm Đại Ngưng đã biết là không tốt rồi, Thẩm Đại Ngưng là người ngay cả cho có lệ cũng không làm được, không vui chính là không vui, cô lập tức nhỏ giọng giải thích, “Đúng lúc anh ấy tiện đường nên đưa tớ đến. Hơn nữa anh ấy cũng chưa ăn cơm trưa, cho nên cùng nhau ăn luôn.”

Thẩm Đại Ngưng bĩu môi, cầm cánh gà lên ăn, lại đẩy cánh gà trong đĩa của mình cho Tô Y Lâm, “Cậu ăn đi này, hương vị rất không tồi, tớ vô cùng thích.”

Giang Thanh Dịch liếc mắt nhìn Thẩm Đại Ngưng khóe miệng đầy dầu mỡ một cái, bĩu môi, dòi tầm mắt, lúc này di động vang lên, anh đi nghe điện. Tô Y Lâm không ăn, mà nhìn Thẩm Đại Ngưng, “Tớ đi xếp hàng mua com trước, cậu còn muốn ăn gì nữa không, tớ mua giúp cậu.”

“Một cốc Coca.” Thẩm Đại Ngưng lập tức hưởng ứng.

Tô Y Lâm nhìn thấy trên tay Thẩm Đại Ngưng đều là dầu, có chút bất đắc dĩ lau tay cho Thẩm Đại Ngưng. Sau khi Tô Y Lâm rời đi, Thẩm Đại Ngưng nhìn tay mình, vì sao vừa rồi lại có cảm giác của “mẹ” nhỉ, quả nhiên lại muốn nhiều hơn rồi.

Giang Thanh Dịch nghe điện thoại xong, liền phát hiện Tô Y Lâm không ở đó, mở miệng hỏi Thẩm Đại Ngưng ba lần, Thẩm Đại Ngưng chỉ lo ăn cánh gà, lúc trong miệng có gì đó cô không thích nói chuyện. Sau khi ăn cánh gà xong, Thẩm Đại Ngưng lau miệng, tức giận nhìn Giang Thanh Dịch, “Nhìn thì rõ thông minh, gặp được chuyện này thì ngốc không để đầu cho hết, còn có thể làm gì nữa, hoặc là đi mua đồ ăn hoặc là đi toilet, không biết đi tìm người à!”

Giang Thanh Dịch tức giận đến chẳng buồn nói, cũng không muốn chấp nhặt với cô, hơi do dự, liền đi tìm Tô Y Lâm.

Thẩm Đại Ngưng ngồi tại chỗ, một tay chống cằm, nhìn bóng dáng Giang Thanh Dịch. Đều biết tránh mình, duy trì khoảng cách với người phụ nữ khác, thoát nhìn thì tình cảm của hai người họ hẳn là sâu đậm thêm một bước rồi, đến giai đoạn nào rồi, đang hẹn hò? Chưa định cưới? Chuẩn bị kết hôn?

Một lát sau, Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm đã bung khay trở lại. Tô Y Lâm đưa Coca cho Thẩm Đại Ngung, Thẩm Đại Ngung nhận lấy, uống Coca.

Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm yên lặng dùng cơm, thỉnh thoảng sẽ nhìn đối phương, có một kiểu ăn ý ngầm. Hai người đều ăn cơm, không mua mấy thứ linh tinh giống Thẩm Đại Ngung, Thẩm Đại Ngung chống cằm nhìn hai người, chỉ cảm thấy giữa họ có thêm thứ gì đó, nhưng nói không rõ được. Cuối cùng cô lắc đầu, chuyện của người khác, bản thân mình thấy không rõ lắm, rất bình thường thôi!

Ăn cơm xong, Giang Thanh Dịch nói một câu chuyện công ty anh bị hoãn rồi, đối phương đột nhiên có việc, anh không cần đến công ty nữa. Thẩm Đại Ngung mặt méo xệch, nói chuyện kì quái, Giang Thanh Dịch xem như không thấy, Tô Y Lâm thì đóng vai trò sứ giả hòa bình.

Ba người ra ngoài chơi, chơi cũng không tệ lắm, về cơ bản là lúc nói chuyện Thẩm Đại Ngung không tiếp lời, lúc chơi Giang Thanh Dịch sang đứng một bên.

Chờ sau khi chơi đủ rồi, về mặt Thẩm Đại Ngung nhìn Tô Y Lâm cũng thay đổi.

Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch đi một chỗ với nhau, cô nhỏ giọng hỏi: “Em vừa có chỗ nào khiến cậu ấy không thoải mái à?”

“Sao anh biết được? Đừng để ý tới cô ấy.”

Tô Y Lâm cho anh ánh mắt “không thể nhất trí”. Lúc này Thẩm Đại Ngung gọi điện thoại, chờ sau khi nói chuyện điện thoại xong, tâm tình của Thẩm Đại Ngung lập tức trở nên rất tốt.

Thẩm Đại Ngung nhìn hai người, hai người ân ân ái ái à, cho hai người ân ái.

Mới đi ra khỏi khu vui chơi, xe của Chu Thừa Trạch đã chạy đến.

Thẩm Đại Ngung cười hi hi nhìn Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch, “Ây da, rất muốn chơi tiếp cùng hai người, nhưng mà vị kia nhà tớ tới đón tớ rồi, tớ cũng không có cách nào cả, gặp sau nhé.”

Thẩm Đại Ngung ưỡn ngực ngẩng đầu ngồi vào xe của Chu Thừa Trạch.

Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch nhìn nhau, đều nhìn thấy được từ trong mắt đối phương bốn chữ “không hiểu gì cả”.

Thẩm Đại Ngung ngồi vào trong xe, Chu Thừa Trạch chau mày nhìn cô, “Cấp tốc bảo anh lái xe đến, anh còn tưởng là đã xảy ra chuyện gì nữa.”

“Thế chẳng lẽ em phải xảy ra chuyện thì mới có thể gọi anh tới hả.”

“Em cũng đâu cần bày ra đáng về cấp thiết như có chuyện lớn như vậy.”

“Hừ, chồng người ta đều đi cùng, còn anh... để em có một mình, đáng thương biết bao, người ta có đôi có cặp, còn em thì lẻ loi hiu quạnh.”

“Lẻ loi hiu quạnh không dùng như vậy, còn nữa, lúc em ra khỏi nhà em đã ngàn dặm vạn dặm anh không được đi cùng.”

Khí thế của Thẩm Đại Ngung lập tức yếu xuống, “Cái đó... cái đó...”

“À, em chưa nói lời đó?” Chu Thừa Trạch quay sang, như cười như không nhìn cô.

“Đó cái gì, vì sự an toàn tính mạng của chúng ta, em đề nghị anh lúc lái xe chỉ cần nhìn đường phía trước là được.”

Chu Thừa Trạch khẽ cười một tiếng, chuyên tâm lái xe.

Sau khi ngày cưới của Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm được xác định, Thẩm Đại Ngung liền kéo Chu Thừa Trạch đi mua quà. Trong lòng Thẩm Đại Ngung vô cùng rối rắm, cô thật sự không biết nên mua gì nữa, nhưng nếu không mua chút gì, trong lòng sẽ không yên.

Hai người đi dạo quanh trung tâm thương mại.

Chu Thừa Trạch mặc một bộ trang phục đẹp đẽ tinh tế, hai tay đút trong túi quần, Thẩm Đại Ngung thì khoác cánh tay anh. Chu Thừa Trạch liếc mắt nhìn tay của Thẩm Đại Ngung, trong lòng có thứ cảm giác rất thỏa mãn.

Trung tâm thương mại giống như nơi trưng bày kính cỡ lớn, nơi nơi đều là kính trong suốt, các miếng kính tạo thành bức vách ngăn giữa rất nhiều cửa hàng nhỏ, mỗi khi đi qua một bức tường kính, Chu Thừa Trạch đều lơ đãng nhìn mấy giây. Một lát sau Thẩm Đại Ngung liền phát hiện hứng thú buồn nôn này của anh, kéo ống tay áo anh, “Sao trở nên tự luyến vậy hả.” Trước kia có cảm thấy anh thích soi gương đầu nhí.

“Anh nhìn em mà.”

Thẩm Đại Ngung phở ra nụ cười tiêu chuẩn, “Ủm ừm ừm, không tồi không tồi, biết vợ anh chim sa cá lặn hoa nhường nguyệt then đấy.”

“Em cũng thật không biết tự luyện ha.”

“Em cũng biết khuyết điểm này rất không tốt, nhưng em sẽ tiếp tục giữ gìn nó.”

Chu Thừa Trạch cười theo cô, trên mặt có vẻ hơi bất đắc dĩ rồi lại rất ngọt ngào.

Thẩm Đại Ngưng sôi nổi một giây, sau đó lại thờ dãi, “Rốt cuộc mua cái gì bây giờ, em thật sự chẳng biết gì cả, không có kinh nghiệm không có kinh nghiệm. Có điều em cảm thấy mua quà, tốt nhất phải thực dụng, thứ đắt hơn nữa, bày đặt cũng uống công.”

“Cái gì thực dụng?”

“Tiền.” Thẩm Đại Ngưng lại buồn phiền, nếu là người khác, cô thật sự muốn trực tiếp vứt tiền qua, như vậy thì người tặng vui vẻ, người nhận cũng vui vẻ. Nhưng đối phương là Tô Y Lâm, cô không thể làm vậy, rồi rầm rừ thì cũng phải tiếp tục dạo xem, “Bỏ đi bỏ đi, tiếp tục xem.”

Thật sự không tìm được vật phẩm ưng ý, cô quyết định tặng thứ đơn giản hơn – đồ trang điểm, thứ này chắc chắn sẽ cần thiết chứ?

Thẩm Đại Ngưng đi giày cao gót cùng đi dạo với Chu Thừa Trạch, theo sau hai người là một đám người chụp ảnh họ, hai người lượn rất nhiều vòng, cuối cùng cắt đuôi mọi người, đi vào một cửa hàng nữ trang. Thẩm Đại Ngưng nhìn hồi lâu, đều cảm thấy tất cả na ná nhau, không có thứ nào khiến cô vô cùng muốn mua ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Quản lý rất tinh ý, dường như biết thân phận hai người không bình thường, dẫn hai người đến bên khác.

Những thứ ở bên này nhìn qua chất lượng tốt hơn chỗ hồi nãy rất nhiều, giá cả cũng ngon hơn.

Thẩm Đại Ngưng buông Chu Thừa Trạch ra, dạo qua một vòng, dừng lại ở một chiếc vòng tay ngọc bích, cô nhìn quản lý đó, “Có loại giống thế này, màu sắc hoặc hoa văn khác không.” Cô không hiểu lắm về ngọc bích, chiếc vòng tay này cảm giác không tệ lắm, nhưng vẫn chưa khiến cô có xúc động muốn mua luôn và ngay.

Quản lý đó nhìn thấy cô không có phản ứng gì với giá của chiếc vòng đó, cười gật đầu, sau đó xoay người ra ngoài.

Đi vào là một người khác, vậy quản lý đó cũng cùng đi, hoặc là người tổng phụ trách ở đây?

Người nọ cẩn thận lấy một chiếc hộp qua, Thẩm Đại Ngưng mở hộp ra nhìn, không quá hiểu, “Đây cũng là ngọc bích?”

“Đúng, ngọc bích pha lê.”

Thẩm Đại Ngưng vẫn không hiểu, người nọ giải thích một lần, Thẩm Đại Ngưng đã hiểu, chỉ là ý rất tốt thôi!

Chiếc vòng tay rất sáng, lại không phải kiểu trong suốt của pha lê, có chút ngà ngà, ở giữa vòng tay có vệt xanh lục nhạt nhạt, rất đẹp, Thẩm Đại Ngưng rất vừa lòng, “Có nguyên bộ không? Chẳng hạn như dây chuyền hoặc trâm triếc gì đó ấy.”

Người nọ lập tức đi lấy dây chuyền và cây trâm ra.

Cứ như vậy, Thẩm Đại Ngưng mua một bộ nữ trang ngọc bích, gồm vòng tay, dây chuyền và cây trâm.

Cô cảm riêng bảo ông chủ gói bộ nữ trang ngọc bích cho thật đẹp, vô cùng vui vẻ, “Rất đẹp đúng không?”

“Ừ, tiếc là chớp mắt đã thuộc về người khác rồi.”

“Vậy có sao đâu, theo tính cách của em, đúng hai ngày là rơi luôn rồi. Em cảm thấy Y Lâm đeo chắc chắn rất đẹp, vô cùng hợp với khí chất của cậu ấy.”

Chu Thừa Trạch lắc đầu, cũng không phát biểu ý kiến.

Hôm Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm kết hôn, Thẩm Đại Ngưng không chỉ tặng quà, còn cho họ mượn Chu Tiểu Ngừ miễn phí, Chu Tiểu Ngừ trở thành hoa đồng của Tô Y Lâm và Giang Thanh Dịch.

Chu Tiểu Ngừ rất vừa lòng với thân phận đặc biệt của mình, đặc biệt mặc một chiếc váy xếp ly nữa.

Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch ngồi phía dưới, nhìn Giang Thanh Dịch và Tô Y Lâm trên sân khấu, mục sư đang nói với đôi tân lang tân nương.

Thẩm Đại Ngưng yên lặng nhìn, trước kia cô cảm thấy những lời đó vô cùng giả, cái gì mà nghèo khó hay giàu sang đều không rồi không bỏ, trên thực tế đều là tai vạ ập xuống đầu thì tự bay tự chạy, hơn thế nữa, còn sợ đối phương bay cao chạy xa hơn mình ấy. Nhưng ở hiện trường nhìn thấy những thứ này, trong lòng cô chỉ có cảm động, cùng với đó là cảm thấy hôn nhân vô cùng thần thánh. Hôn nhân vốn thần thánh như vậy, là nghi thức hai người sánh bước cùng nhau, hơn nữa sau khoảnh khắc đó, đôi bên chính là một phần không thể tách rời trong sinh mệnh. Hôn nhân vẫn luôn là thế, không thể bởi vì có người từng khinh nhờn nó, liền cho rằng nó mang dáng vẻ khác, nó vốn chính là thứ trang nghiêm mà thần thánh không thể xâm phạm.

Thẩm Đại Ngưng giống rất nhiều người ở đây, đều rơi nước mắt, kiểu cảm động không thể dùng ngôn từ để hình dung, khiến người ta xúc động, rồi lại không nói được gì, sau đó tất cả đều biến thành hoàn toàn chúc phúc.

Lúc ăn cơm, Thẩm Đại Ngưng uống không ít rượu, cô thật sự rất vui.

Đến phần trò chơi, Chu Tiểu Ngừ giành được không ít lì xì. Lần đầu tiên Thẩm Đại Ngưng phát hiện con gái mình lợi hại như vậy, không chỉ kiếm được, còn có thể giả bộ đáng thương – anh ơi tặng lì xì này cho em đi mà!

Chu Thừa Trạch đỡ Thẩm Đại Ngưng, sợ cô uống nhiều thì sẽ không thoải mái.

Hôn lễ tiến hành đến khuya.

Tô Y Lâm đã sớm thay bộ trang phục khác, mặc một bộ sườn xám, vô cùng có phong cách cổ xưa, kết hợp với bộ nữ trang ngọc bích Thẩm Đại Ngưng tặng, có vẻ rất cổ điển.

Thẩm Đại Ngưng uống rượu, sắc mặt hơi đỏ, “Cậu xinh lắm đó.”

Tô Y Lâm cười khê, “Rất cuộc uống bao nhiêu vậy.”

“Không bao nhiêu cả.” Thẩm Đại Ngưng bịu môi, khó chịu nhìn Chu Thừa Trạch, “Anh ấy không cho uống tiếp.”

“Cậu cũng có lúc bị người ta quản hã.”

“Hừ, đó là tớ không muốn nghe anh ấy lái nhai thôi.”

“Cậu lợi hại nhất, được chưa!”

Thẩm Đại Ngưng cười hi hi, Tô Y Lâm lắc đầu, dặn Chu Thừa Trạch đưa cô về cẩn thận.

Thẩm Đại Ngưng ngồi trên xe, lúc Chu Thừa Trạch vừa mới muốn khởi động động cơ, cô nhào qua chỗ anh, “Chu Thừa Trạch.”

“Làm gì vậy.”

“Con mẹ nó anh còn chưa cầu hôn bà đây.”

Anh đỡ lấy hai tay cô, nhìn thấy đôi mắt phù sương mù của cô, không khỏi bật cười, “Giữa chúng ta còn cần hình thức đó à.”

“Đừng nghĩ như vậy thì có thể đẩy em ra chỗ khác được. Thật ra em cũng không cảm thấy thế nào cả, nhưng nhìn người khác, cảm thấy thật hạnh phúc, ngừng lại mình, thật đáng thương, ngay cả nhẫn kim cương cũng không có.”

“Là tự em nói tổ chức hôn lễ phiền toái, hai lần kết hôn thì không có mặt mũi gặp người ta, hai lần kết hôn vẫn cùng là một người thì càng không có mặt mũi còn gì.”

Thẩm Đại Ngưng hừ vài tiếng, cắn lên cổ anh một phát, “Nhưng anh cũng phải tặng kim cương, tặng kim cương.”

“Rồi rồi rồi, đừng cắn nữa, mai không có mặt mũi gặp người ta mất.”

“Vậy đừng gặp.”

Anh kéo cô xuống, đặt cô trong lòng mình, rồi mới lái xe đi.

Cô làm tổ trên người anh còn không an phận, “Rất cuộc anh có bình thường hay không vậy hã, cũng đâu phải vô cùng già chứ, trên tin tức người ta nói một ông già già rất già đều làm một cô gái nhỏ...”

“Em câm miệng cho anh.”

“Được rồi, em không nghi ngờ anh.”

“Em còn nói à.”

“Hi hi, đến chỗ đó của em đi!”

Ừm, chỗ đó của cô cách âm rất không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vậ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Những Năm Tháng Ấy Những Câu Chuyện Ấy (Một)

Từ sau khi Tô Y Lâm mang thai, bất luận khi nào Thẩm Đại Ngưng hẹn Tô Y Lâm ra, Giang Thanh Dịch đều sẽ đi cùng, Thẩm Đại Ngưng nhìn trái nhìn phải thì đều cảm thấy Giang Thanh Dịch rất thừa thãi, nhất là anh còn dặn Tô Y Lâm không được động vào cái này không được động vào cái kia, lúc anh ngăn cản, Thẩm Đại Ngưng đều đang nói chuyện với Tô Y Lâm, kết quả là, đề tài bị cắt ngang – Đột nhiên có một ngày Thẩm Đại Ngưng có lương tâm phát hiện, cảm thấy người ta mới là người một nhà, có lẽ trong mắt người khác mình mới là người thừa, hơn nữa đối với Tô Y Lâm mà nói, Giang Thanh Dịch là người nhà, mà mình chỉ là bạn, bạn chỉ có thể xem như người ngoài, tuy lối suy nghĩ thế này thỉnh thoảng nghĩ đến sẽ cảm thấy rất cảm thán, nhưng đây chính là sự thật. Cũng giống như đối với bản thân cô mà nói, Chu Thừa Trạch và Chu Tiểu Ngừ mới là người nhà vậy.

Giang Thanh Dịch kinh hồn bạt vía một thời gian, rốt cuộc Tô Y Lâm sinh cho anh một cậu con trai. Thẩm Đại Ngưng và Chu Thừa Trạch cùng đến bệnh viện thăm họ, tâm tư của Tô Y Lâm đều đặt vào cậu con trai, tiểu tử mới sinh đỏ đang dẫu cái miệng nhỏ nhắn lên khóc, Tô Y Lâm vẫn bế con dỗ dành, Giang Thanh Dịch thì đứng ở một bên không biết làm sao. Thẩm Đại Ngưng chỉ nói mấy câu với Tô Y Lâm, liền cùng Chu Thừa Trạch rời đi, hai người ở đây chỉ thêm phiền mà thôi. Bởi vì sinh con, Tô Y Lâm béo hơn trước rất nhiều, nhưng tinh thần lại rất tốt, lúc ôm tiểu tử đó, trên mặt đều là nụ cười thỏa mãn tươi đẹp, dù rằng cô mới sinh con xong, sức khỏe vẫn còn hơi yếu.

Hai người ra khỏi tòa nhà, Thẩm Đại Ngưng buồn chán dùng chân đá hòn đá nhỏ trên mặt đất, phụ nữ kết hôn rồi, vẫn là sẽ có rất nhiều sự khác biệt. Trọng tâm trước sau gì cũng sẽ có sự nghiêng lệch, không thể muốn làm gì thì làm giống trước kia, sẽ nghĩ đến chồng, nghĩ đến con, rất nhiều chuyện đều sẽ bị hạn chế và bó buộc. Thẩm Đại Ngưng hiểu được chuyện này, nhưng cứ nghĩ đến thì vẫn có chút cảm giác phức tạp không nói rõ được. Không thể nói bạn bè và gia đình bên nào quan trọng hơn, bởi vì vị trí khác nhau, cô nghĩ rồi lại lắc đầu, chỉ cần đứng ở đúng vị trí là được, thứ bên cạnh không cần thiết phải suy nghĩ.

“Cậu ấy mới sinh con không bao lâu đã phải tự mình bế con rồi, tên Giang Thanh Dịch đó chỉ để làm cảnh chớ?” Thẩm Đại Ngưng đảo trắng mắt, cảm thấy Giang Thanh Dịch quá không làm tròn bổn phận, có điều đó là chuyện của nhà người khác, cô đương nhiên không thể tỏ thái độ ngay trước mặt họ được, nhưng nói xấu người ta sau lưng hẳn là không vấn đề.

Chu Thừa Trạch nghe được lời cô nói, lắc đầu, “Sao em không nghĩ là bản thân Tô Y Lâm muốn bế con? Về căng thẳng và nét lo lắng trên mặt Giang Thanh Dịch em đều không thấy à?”

“Việc gì em phải nhìn anh ta chứ, là anh ta không đúng, còn để Y Lâm bế con vào lúc này nữa.”

“Nhưng thật ra anh cảm thấy, trong quá trình hai người họ ở bên nhau, Giang Thanh Dịch mới nằm ở thế yếu.”

“Anh hóa nhãn kim tinh ha, chuyện này cũng có thể biết được.”

“Ánh mắt Tô Y Lâm nhìn con, giống như đứa bé là toàn bộ thế giới của cô ấy vậy.” Chu Thừa Trạch ngậm miệng đúng lúc, phụ nữ quá xem trọng con cái, nhất định hoặc ít hoặc nhiều sẽ xem nhẹ chồng, luôn đặt con cái lên vị trí thứ nhất, đối với tình huống như vậy thì chẳng lẽ người chồng lại không cảm thấy rất bất đắc dĩ?

Chu Thừa Trạch thật sự không cảm thấy Tô Y Lâm đã chịu áp lực, Thẩm Đại Ngưng nhìn nhận vấn đề, sẽ chỉ nhìn xem ai làm nhiều ai làm ít, người làm ít chính là người không đúng, cô cũng sẽ không suy xét đến, người làm nhiều là cam tâm tình nguyện, hơn nữa còn rất vui vẻ.

Thẩm Đại Ngưng cắn cắn môi, “Chu Thừa Trạch, không phải anh muốn học tên Giang Thanh Dịch đó đấy chứ?”

Nếu cô vừa mới sinh con xong, anh vớt đứa bé cho cô, cô tuyệt đối không để yên đâu.

“Em nghĩ nhiều rồi.” Chu Thừa Trạch day day trán, sau khi đi được mấy bước, anh mới phản ứng lại, dừng bước chân nhìn cô, ánh mắt chuyển từ trên mặt cô xuống bụng cô, “Thẩm Đại Ngưng, em thành thật khai báo nhanh, giấu anh cái gì hả?”

Thẩm Đại Ngưng cười ha ha, sờ sờ bụng mình, cố ý khinh thường liếc mắt nhìn anh, “Anh đoán anh đoán anh đoán xem.”

Cô liếc anh một cái rồi bỏ chạy, quả thực giống như cô gái nhỏ chẳng kiên trì gì. Chu Thừa Trạch thật sự không có biện pháp nào với cô, tuy rất cố kị hình tượng, nhưng lúc này anh cũng không nghĩ nhiều đến vậy, anh trực tiếp chạy lên đuổi theo cô, muốn vươn tay kéo áo cô, lại sợ dùng sức quá mức, chỉ có thể kéo tay cô, “Dừng lại cho anh.” Anh tức giận nhìn cô, rồi lập tức vươn tay vuốt vuốt bụng cô, “Thật à?”

Ánh mắt anh rất thánh khiết, không phải kiểu rất chờ mong, cũng không phải kinh ngạc, mà là một sự khát khao đối với sinh mệnh đang đến, trong mắt như có thứ ánh sáng thiêng liêng, khiến suy nghĩ muốn nói vớ vẩn của cô hoàn toàn bị gạt phăng đi, “Ừ.”

Lúc này Chu Thừa Trạch mới nở nụ cười, nhưng vẫn nhìn cô với vẻ không tán thành, “Còn dám chạy.”

“Em vui mà.” Cô nâng cằm, cũng không nói để xác nhận phỏng đoán của mình, đầu tiên cô đến hiệu thuốc mua que thử thai, rồi lại đến bệnh viện làm kiểm tra, sau khi bác sĩ vô cùng chắc chắn, cô mới dám khẳng định mình thật sự mang thai, cô không muốn chưa biết là thật hay giả đã loạn cả lên, cảm giác chờ mong rồi lại hụt hẫng rất khó chịu, cô không muốn anh phải chịu đựng cảm giác đó.

Anh kéo cô vào trong lòng mình, “Đi chậm một chút.”

Một câu rất bình thường, cô lại có thể cảm nhận được sự quan tâm từ đáy lòng anh, “Chu Thừa Trạch, em quyết định sẽ đối tốt với anh hơn một chút.”

“Lời này em nói mấy trăm lần rồi?”

“Lần này là thật.”

“Lần trước em cũng nói vậy.”

“...”

Sau khi mang thai, Thẩm Đại Ngưng quả thực nhận được đãi ngộ như nữ hoàng, cô nói một thì không có chuyện hai, cô muốn ăn gì, đầu bếp trong nhà phải đi làm. Thẩm Đại Ngưng cảm thấy những ngày tháng này trôi qua an nhàn quá mức, khiến cô cảm thấy mình đều lâng lâng phiêu phiêu, muốn cái gì có cái đó, cũng không có ai tìm cô làm cô mất hứng. Đến ngay cả Chu Ôn Hòa cũng ôn hòa với cô hơn rất nhiều, dặn nhà bếp nấu cho cô nhiều món ngon hơn nữa, cái gì cũng theo ý cô.

Cũng khỏi cần nói đến Thẩm Việt và Vu Tử, sau khi biết con gái mang thai, hai ông bà mua rất nhiều sổ tay dành cho phụ nữ có thai gì gì đó, Thẩm Đại Ngưng đều lười nói, cô cũng có phải lần đầu sinh con đâu chứ.

Từng ngày cứ trôi qua như vậy, Thẩm Đại Ngưng cảm thấy cuộc sống như vậy rất hư ảo rất mộng lung, giống như hoàn toàn không chân thực vậy. Cô nói gì thì chính là cái đó, không có ai phản bác câu nào, cảm giác mình là số một quá lâu, hình như cũng có chút chán ngán.

Chu Thừa Trạch trở về sau khi đi quay một bộ phim, bụng của Thẩm Đại Ngưng rớt cuộc nhỏ lên một chút.

Thẩm Đại Ngưng đứng ở cửa chờ anh, không phải cô muốn làm người vợ tốt gì đâu, thật sự là rất vô vị, cô phải tìm cho mình việc gì đó để làm. Chu Thừa Trạch vừa mới xuống xe, cô liền đi lên đón, “Áy, bố bé con đã về rồi đây à, vất vả rồi vất vả rồi, đều là vì kiếm tiền mua sữa cho bé con, làm hại anh phải ra ngoài dãi gió dầm mưa, bé con mà biết được thì nhất định sẽ vô cùng cảm động cho xem.”

Chu Thừa Trạch cho cô ánh mắt “em làm sao vậy”.

Thẩm Đại Ngưng dẫu môi, “Người ta quan tâm anh, không được à.”

“Xin khôi phục cách nói chuyện như bình thường.” Chu Thừa Trạch nghiêm túc dặn.

Được rồi, Thẩm Đại Ngưng xụ mặt, “Bao ngày không gặp, sao anh lại có thái độ này với em chứ. Có phải cảm thấy em mang thai, eo to mặt tròn, ôm không thoải mái, không được xinh đẹp thướt tha muốn mau mau về giống những nữ diễn viên đóng cùng anh, ghét bỏ em ngăn anh ngắm thêm đúng không?”

Chu Thừa Trạch lườm cô một cái, “Em phải tự tin với bản thân mình chứ, em có nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn chim sa cá lặn, người bình thường sao dám không biết lượng sức mà so với em?”

Sao nghe giống như nói cho có lệ thế?

Sau khi Chu Thừa Trạch vào nhà, đầu tiên anh chào hỏi đứa bé trong bụng cô, nói cả đồng. Thẩm Đại Ngưng hừ mấy tiếng, đúng là kiểu có con thì quên luôn vợ điển hình ha.

Buổi tối, rốt cuộc Thẩm Đại Ngưng cảm thấy có tên Chu Thừa Trạch này vẫn là rất không tồi, ít nhất không còn phòng không gói chiếu nữa (Vừa có nĩa vừa có ích? Đây là hoạt động nội tâm của cô)...

“Chu Thừa Trạch, anh dạy bảo em đi, em cảm thấy thế giới này vô cùng không chân thực.” Thẩm Đại Ngưng nghiêm trang nhìn anh.

Chu Thừa Trạch bỏ sách trên tay xuống, nhìn cô, “Em lại làm sao thế?”

“Chính là cảm thấy rất hoảng hốt, rất mộng lung, rất mơ hồ.”

“Cả ngày em ít nghĩ lung nghĩ tung đi thì sẽ chân thật thôi.”

Đúng là giao lưu không ăn ý mà, Thẩm Đại Ngưng nguyền, “Này, em cho anh nói em đó, mắng em cũng được, vẫn luôn bị người khác thuận theo đến mức hoảng rồi, được không?”

Chu Thừa Trạch thờ dài, đắp chăn cho cô, “Em xem em cũng không còn nhỏ nữa, cứ thích giả bộ non trẻ, em cho là em thật sự trẻ lắm hả. Rõ ràng biết mình mang thai, nhưng làm việc chưa bao giờ coi mình là phụ nữ có thai, cảm thấy em vô cùng trâu bò? Mẹ dặn em bao nhiêu lần rồi, lúc ăn cơm đừng kén ăn, nếu không con cũng sẽ dễ dàng kén ăn, em có nghe lần nào không? Bảo em bình thường đi đường cho cẩn thận, em vẫn muốn thế nào thì thế đó. Đây không chỉ là con em, cũng là con anh nữa, em phải đối đãi cho hân hoi.”

Thẩm Đại Ngưng kéo mạnh chân ra, “Mẹ kiếp, anh thật đúng là mắng em kia.”

“Anh nói sai à?” Chu Thừa Trạch nghiêm túc nhìn cô, vẻ mặt rất giống với vẻ mặt của thầy giáo tiểu học của cô.

“Anh đáng ghét muốn chết”, cô sờ sờ bụng mình, “con à, con xem kia, bố con đang bắt nạt mẹ con”.

Về mặt cô vô cùng tủi thân.

Chu Thừa Trạch nhìn cô, ngược lại bản thân anh nở nụ cười trước, “Được rồi được rồi, coi như anh sai rồi, còn không được à?”

“Cái gì gọi là coi như anh sai rồi.”

“Ừ, vốn là anh sai rồi.”

“Rõ ràng là thế còn gì.”

Chu Thừa Trạch thấy cô không tự chuốc phiền nữa, thở dài nhẹ nhõm một hơi. Anh cảm thấy mình như bị cô lây bệnh vậy, tựa như ồ ào một hồi như thế, anh cũng cảm thấy cuộc sống này “chân thật” hơn không ít.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Những Năm Tháng Ấy Những Câu Chuyện Ấy (Hai)

Sau khi Thẩm Đại Ngưng lại mang thai, người không thoải mái nhất trong nhà là Chu Tiểu Ngừ, cũng không phải cô nhóc không chào đón cậu em trai này, nhưng mà cậu em này còn chưa chui từ bụng mẹ ra, đã mang đến cho cô nhóc phiền toái rất lớn rồi, khiến bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ rất không có thiện cảm với cậu em trai này.

Chu Tiểu Ngừ bây giờ đã hơn năm tuổi, sắp sáu tuổi rồi, còn thiếu mấy tháng nữa. Vốn là cô nhóc nên tiếp tục đi học nhà trẻ, thật ra nhà trẻ rất vui rất thú vị, có rất nhiều rất nhiều bạn nhỏ, các cô giáo sẽ dạy múa dạy hát, cô nhóc rất thích nhà trẻ. Nhưng mẹ nói nếu bây giờ không học lớp một, lần sau đã hơn sáu tuổi rồi, tuổi đó không tốt, phải thừa lúc còn sớm mà học tập, trẻ con càng nhỏ trí nhớ càng tốt. Về phần mẹ nói cái gì mà dù sau này nhóc con học không giỏi, muốn ở lại lớp thì cũng không phải vấn đề, nhóc con một mực nghe không hiểu là ý gì. Nói ngắn gọn, bạn nhỏ Chu Tiểu Ngừ đi học lớp 1, cặp sách cũng đổi thành chiếc cặp sách nhỏ bình thường, vốn nhóc con kháng nghị, muốn đeo chiếc cặp sách nhỏ hình động vật kia, nhưng mẹ nói nhóc là trẻ em lớn rồi, không thể ấu trĩ như vậy nữa, nhóc con tìm bố, bố nghiêm túc nói với nhóc, ừm nghe theo mẹ đi, nếu không mẹ tức giận, không tốt cho em trai, vì thế Chu Tiểu Ngừ lại càng thêm oán giận cậu em trai còn chưa gặp mặt kia.

Chu Tiểu Ngừ đi học được một tuần, cảm thấy học lớp một cũng rất tốt, không khác mấy với nhà trẻ, chỉ là thay đổi chỗ chơi mà thôi, có điều cô nhóc còn chưa kịp vui vẻ vì mình đã thích ứng với hoàn cảnh mới, đã bị mời bố mẹ đến.

Thẩm Đại Ngưng vác một bụng khí đến trường, lúc ở trường thì bùng nổ, cô không dạy dỗ Chu Tiểu Ngừ ngay ở trường, thật sự là phải nhờ phúc của cô giáo chủ nhiệm lớp Chu Tiểu Ngừ.

Lúc đi học, Chu Tiểu Ngừ ngang nhiên ăn hạt dưa, bản thân mình ăn còn chưa đủ, cô nhóc còn có tinh thần chia ngọt sẻ bùi chia cho những bạn khác cùng ăn nữa, khắp nơi trong phòng học đều có thể nhìn thấy vỏ hạt dưa, những lúc các bạn nhỏ thích ăn quà vặt, đều sẽ vây quanh Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ phong cách quý tộc liền vô cùng được ủng hộ, ngay cả lúc đi vệ sinh cũng có một đám tùy tùng lớn. Hơn nữa Chu Tiểu Ngừ không có khác biệt gì giữa lúc đi học và lúc tan học, kéo đám bạn xung quanh cùng chơi, trái với kỉ luật nghiêm trọng. Cô giáo gọi Chu Tiểu Ngừ lên dạy dỗ, Chu Tiểu Ngừ lăm bằm, cô giáo không có tư cách dạy dỗ cô nhóc, chỉ mẹ mới có thể.

Vì thế Thẩm Đại Ngưng được cô giáo mời đến trường.

Cô giáo đó nhìn thấy bụng của Thẩm Đại Ngưng, nói vào nói ra đều ám chỉ Thẩm Đại Ngưng không thể mang thai đứa con thứ hai thì tâm tư liền không đặt vào con gái được, cô giáo có thể hiểu mấy người có tiền đều muốn sinh con trai để củng cố địa vị trong nhà, nhưng con cái thì vẫn phải quản, không thể để tính nết này tự do phát triển, nếu không thì hậu quả vì sai lệch trong thời gian dài sẽ rất nghiêm trọng.

Sở dĩ Thẩm Đại Ngưng không dạy dỗ con gái ở trường là vì cảm thấy nếu mình dạy dỗ nó, vậy thì càng chứng thực cho lời nói của cô giáo đó.

Chu Tiểu Ngừ cũng biết mẹ mình đến, vô cùng vui vẻ, đi theo đuôi Thẩm Đại Ngưng, “Mẹ, con và mẹ cùng nhau trở về đi, mẹ dẫn con về, cô giáo con chắc chắn sẽ không nói gì nữa.”

“Về lớp học cho mẹ.” Thẩm Đại Ngưng tức đến không biết nên nói gì mới tốt.

Tức chết mất, tức chết mất.

Sau khi trở về, Thẩm Đại Ngưng liên tục uống hai cốc nước đá cho hạ hỏa. Trước kia cô cảm thấy không cần quá gò ép Mura Nhỏ, trẻ con vẫn nên giữ nguyên sự hồn nhiên thì tốt hơn, hiện giờ xem ra, thái độ của cô cũng quá đáng, mọi việc đều phải có hạn độ, không thể để trẻ con phát triển thuận theo tự nhiên như vậy được. Cây còn cần cắt tỉa mới có thể lớn khỏe lớn đẹp, huống chi là người.

Hôm đó Chu Tiểu Ngừ vừa về nhà, đã bị Thẩm Đại Ngưng tặng cho một bài, Chu Tiểu Ngừ bị phạt quỳ vô cùng đau khổ, cơ thể nhỏ bé bị phạt quỳ ở phòng sách, đáng thương miễn bàn. Sau khi quỳ xuống, Chu Tiểu Ngừ thỉnh thoảng lại nhìn về phía cửa, phát hiện mẹ chưa tới gọi mình đứng lên, mới biết mẹ hành động thật rồi, nhóc con cũng tức giận, vì sao mẹ phải bắt mình quỳ chứ, chân mỏi quá tê quá, hu hu...

Thẩm Đại Ngưng tức không nhẹ, vì thế Chu Ôn Hòa và Dương Khả Lam hiếm khi không xin tha hộ, sợ nói gì khiến Thẩm Đại Ngưng tức ngắt đi, Mura Nhỏ là chịu nổi khổ da thịt, nhưng đứa bé trong bụng, không cẩn thận là nguy hiểm đến tính mạng luôn.

Hôm sau Thẩm Đại Ngưng tự mình đưa Chu Tiểu Ngừ đến trường, dặn Chu Tiểu Ngừ một mạch, vào học thì không được ăn gì cả, không được chơi đùa ẩm ỉ, đồng thời trừ tiền tiêu vặt của Chu Tiểu Ngừ, Chu Tiểu Ngừ cũng không vui về gì, quả thực không nói câu nào với Thẩm Đại Ngưng.

Tối ngày thứ hai, Thẩm Đại Ngưng lại nổi trận lôi đình, hai mẹ con oanh tạc một trận, hôm nay ở trường Chu Tiểu Ngừ đánh người, Thẩm Đại Ngưng không chỉ phạt quỳ, còn cắt bữa tối của Chu Tiểu Ngừ.

Ngày thứ ba, Thẩm Đại Ngưng cũng không giảng đạo lý, trực tiếp đánh Chu Tiểu Ngừ, lần này là thật sự đánh, đánh đến mức tay Chu Tiểu Ngừ đều là những vết đỏ dài, cây gậy đó là Thẩm Đại Ngưng đặc biệt đi tìm ra. Thẩm Đại Ngưng khóa trái cửa, ở trong phòng đánh, đầu tiên Chu Tiểu Ngừ kêu, rồi là khóc la, Thẩm Đại Ngưng cũng không dừng lại, chỉ hỏi cô nhóc có nhận sai không, có lẽ là quá đau, cuối cùng Chu Tiểu Ngừ nhận sai.

Thẩm Đại Ngưng cũng đánh mệt, không có màn dạy dỗ hai ngày trước, cô thật đúng là không biết con gái mình lại bướng như vậy. Con bé này, chỉ có đánh nó, nó mới biết nghe lời. Tuy lúc đánh, trong lòng khó chịu, đứa trẻ lớn một chút như vậy, là miếng thịt rơi xuống từ trên người mình, có ai không đau lòng chứ, nhưng không dạy dỗ như thế, về sau nó sẽ coi trời bằng vung mất.

Hôm đó Chu Tiểu Ngừ vô cùng đau lòng, mẹ có em trai rồi, không thích mình nữa, còn đánh mình, mình không cần mẹ, mình muốn bố, vì sao bố không ở nhà chứ.

Chu Tiểu Ngừ lại được đưa đến trường, trở nên vô cùng có nề có nếp, không dám không có nề nếp, mỗi ngày mẹ đều gọi điện cho cô chủ nhiệm, đến một tháng sau, Thẩm Đại Ngưng mới bắt đầu không kiểm tra cuộc sống ở trường của Chu Tiểu Ngừ mỗi ngày nữa.

Một tháng sau, cuối cùng Chu Thừa Trạch cũng về, Chu Tiểu Ngừ chỉ còn thiếu mỗi nước vui phát khóc.

Chu Thừa Trạch vừa mới về, Chu Tiểu Ngừ đã nhào đến, “Bố, con nhớ bố lắm”

Chu Thừa Trạch giống như chưa nhận được đãi ngộ thế này bao giờ, ôm con gái, phát hiện con gái gầy đi, vì thế vô cùng đau lòng.

Chu Tiểu Ngừ vốn nghĩ bố về rồi, ngày khổ của mình đã chấm dứt, nhưng tất cả không thay đổi chút nào.

Mấy ngày này Thẩm Đại Ngưng cảm thấy nên tìm thứ gì ràng buộc tính cách con gái một chút, phải làm cho Mura Nhỏ biết có thứ gọi là quy củ, tự do gì đó đều phải có điều kiện tiên quyết là quy củ mới có được. Uốn nắn tính ương bướng của trẻ con, thật sự rất hao tâm tổn trí, ngày hôm trước Thẩm Đại Ngưng sẽ nói ra bài văn được yêu cầu cho Chu Tiểu Ngừ, hôm sau Chu Tiểu Ngừ phải đọc thuộc được, mấy bài văn đó đều rất ngắn, không có bao nhiêu chữ cả.

Tuy Chu Tiểu Ngừ trở nên quy củ hơn một chút, nhưng cũng không phải hoàn toàn.

Khi Thẩm Đại Ngưng yêu cầu Chu Tiểu Ngừ đọc thuộc, Chu Tiểu Ngừ hết hồn, bố về rồi mà, cũng phải đọc thuộc sao?

Chu Tiểu Ngừ nhìn về phía Chu Thừa Trạch, Thẩm Đại Ngưng cũng nhìn anh.

Chu Thừa Trạch thở dài một hơi, lại thở dài một hơi, “Mura Nhỏ đọc đi, bố cũng muốn nghe thử.”

Mura Nhỏ hu hu...

Mẹ đáng ghét, bố cũng xấu xa.

Chu Tiểu Ngừ cảm sách vở, đương nhiên không thể đọc được.

Mấy ngày nay Thẩm Đại Ngưng đã không còn đánh người nữa, cô có phương pháp mới, Mura Nhỏ không đọc thuộc thì đừng ăn cơm, khi nào đọc được, lúc đó được ăn cơm.

Chu Tiểu Ngừ hai mắt rưng rưng học thuộc bài.

Chu Thừa Trạch nhìn con gái, lần này trừng mắt nhìn Thẩm Đại Ngưng đang điên cuồng ăn gì đó, làm người có cần phải ác độc vậy không hả?

Rốt cuộc Chu Tiểu Ngừ cũng thấy rõ cục diện rồi, mẹ thật sự mặc kệ mình, bố thì không nói gì cả, kết quả là, nhóc con ngoan ngoãn học thuộc bài, thật đáng ghét, có gì hay đâu mà học.

Cuối cùng Chu Tiểu Ngừ cũng đọc thuộc xong. Thảm Đại Ngưng liếc nhìn nhóc con một cái, “Ồ, đọc lại lần nữa.”

Chu Tiểu Ngừ vẫn trừng mắt, vô cùng cáu kỉnh đọc ra.

Lúc này Thảm Đại Ngưng mới đi lấy một bát mỳ đến, Chu Tiểu Ngừ ôm bát mỳ ăn như hổ đói, “Mẹ, mỳ này ăn ngon quá.”

“Con biết vì sao không?”

Chu Tiểu Ngừ muốn hỏi mỳ đã được bỏ thêm gia vị gì vào.

Thảm Đại Ngưng cười nhìn cô nhóc, “Bởi vì con đói.”

Chu Tiểu Ngừ o__o”...

Những ngày sau đó, Chu Tiểu Ngừ bắt đầu rất tự giác học thuộc bài, cũng không chờ Thảm Đại Ngưng nhắc nhở. Thành thạo Thảm Đại Ngưng sẽ nhắc đến mấy bài văn cũ, sau vài lần bị chinh, Chu Tiểu Ngừ không những học thuộc những bài văn mới mà còn nắm chắc những bài văn cũ, thói quen này duy trì mãi cho đến lúc tốt nghiệp tiểu học.

Sau khi học cấp hai, Chu Tiểu Ngừ bắt đầu khó hiểu, vì sao phải học thuộc mấy thứ này, hình như chẳng có ích gì cả. Hiện giờ cô bé đã tuân thủ rất nhiều quy tắc, đồng thời cũng sẽ chơi mấy thứ ngoài nguyên tắc, nhưng nhất định thuộc loại không ảnh hưởng đến toàn cục.

Chu Tiểu Ngừ quyết định tranh luận với mẹ một chút, học thuộc kiểu đó thuộc về hành vi lãng phí thời gian.

Rất rõ ràng, Chu Tiểu Ngừ lại thua rồi.

Đầu tiên Thảm Đại Ngưng giải thích theo phương diện trí nhớ, hiện giờ rõ ràng là tốc độ ghi nhớ của Chu Tiểu Ngừ nhanh hơn người bình thường, đây là đều là kết quả của việc từ nhỏ đã học thuộc bài, chuyện này cũng là một đạo lý, giống như việc người thường xuyên luyện tập chạy thì tốc độ chạy sẽ nhanh hơn người bình thường vậy.

Một điểm khác là những thứ ghi nhớ được đều nằm trong não, ai biết về sau có tác dụng hay không, có khi chỉ có ích một chút, nhưng một chút đó biết đâu lại có thể lược bớt đi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Quan trọng nhất là bây giờ những thứ nhớ được nhiều rồi, về sau có thể nói có sách sách có chứng, người khác vừa nghe, đã cảm thấy người này tri thức uyên bác gì đó, mức độ có thiện cảm tăng thẳng lên, nói không chừng vận may tốt, lúc làm việc hoặc chọn bạn đời, còn có thể gặp được người vừa ý nữa.

Được rồi, Chu Tiểu Ngừ chỉ có cách tiếp tục học thuộc.

Có điều bây giờ Chu Tiểu Ngừ đã tìm được cách ở chung với mẹ rồi, hai người giống như hai chị em vậy. Chu Tiểu Ngừ sẽ kéo kéo Thảm Đại Ngưng tỏ ý thương cảm, “Ây da, mẹ con đang lo nghĩ cho nhân sinh đại sự của con về sau kìa, có phải sinh con rồi, nuôi không nổi hai đứa, vì thế muốn kiếm lợi để người khác nuôi con đúng không?”

“Đúng vậy, con gái mẹ thông minh ghê.”

Chu Tiểu Ngừ sẽ luôn cười rồi dụi dụi vào lòng Thảm Đại Ngưng.

Còn Thảm Đại Ngưng sẽ vuốt tóc con gái, nhìn thấy đáng yêu của con gái, Thảm Đại Ngưng luôn có thứ cảm giác rất vui diệu, cô ngày một già đi, con gái thì ngày một trưởng thành, tựa như một sự tiếp nối vậy, sinh mệnh luôn kì diệu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Những Năm Tháng Ấy Những Câu Chuyện Ấy (Ba)

Thảm Đại Ngưng sinh đứa thứ hai không bao lâu, vấn đề lớn nhất đã xuất hiện, nên đặt tên cho con là gì mới tốt đây! Chu Ôn Hòa vô cùng rối rắm, ông muốn đặt cho cậu cháu trai nhỏ một cái tên hay có một không hai, làm người ta vừa nghe đã biết người này là người trong long phượng, tương lai rạng rỡ sáng ngời – Liên tục hơn một tháng, Chu Ôn Hòa đều rối rắm trong vụ đặt tên, nghĩ đến rất nhiều cái tên, rồi lại tự mình phủ định tất cả. Sau đó Chu Ôn Hòa viết rất nhiều chữ hay đại biểu cho những điều tốt đẹp lên giấy, cùng thảo luận với Chu Thừa Trạch, rốt cuộc nên đặt tên gì cho cháu trai nhỏ.

Sau khi tan học về, Chu Tiểu Ngừ phát hiện ông nội và bố đều không chủ động quan tâm mình, cô nhóc trẻ môi đứng một bên, không có nửa điểm hào cảm nào với thằng bé mới sinh ra không bao lâu kia, đáng ghét đáng ghét, ông nội và bố cũng không để ý đến mình.

Chu Ôn Hòa vẫn ngồi đó nói, cái tên nào đại biểu cho ý nghĩa vô cùng tốt, cái tên nào nghe vô cùng dễ chịu, đủ loại tên hay tên có ý nghĩa được viết trên

giấy.

Chu Tiểu Ngừ buông cặp sách nhỏ, sau khi học thuộc bài văn mẹ yêu cầu, phát hiện ông nội vẫn còn rối rắm ở đó, cái tên nào cũng không tòi, Chu Ôn Hòa hoàn toàn vô đầu bút tại. Chu Ôn Hòa thấy Chu Tiểu Ngừ, vẫy vẫy tay gọi cô nhóc qua, “Mura Nhỏ à, đến nói cho ông nội xem nào, con cảm thấy cái tên nào tương đối dễ nghe?”

Chu Tiểu Ngừ bĩu môi, “Đều khó nghe ạ, khó nghe muốn chết luôn.”

Chu Ôn Hòa chờ người ngay lập tức.

Chu Thừa Trạch cũng không nói gì, con gái mình quá không nể mặt rồi.

Thẩm Đại Ngưng và Dương Khả Lam ngồi đó không lên tiếng, tránh xa chuyện lớn là đặt tên này.

Chu Tiểu Ngừ đọc mấy cái tên đó một lần, “Không được không được, mấy cái tên này đều không được.”

“Không được chỗ nào?” Chu Ôn Hòa muốn nghe cao kiến của cháu gái.

“Tên của em trai con, nghe phải giống như em trai con. Lúc cùng nhau ra ngoài, vừa nói tên của nó xong, người ta đã biết ngay đó là em trai con, cho nên tên của em trai con phải giống kiểu tên của con. Con tên Chu Tiểu Ngừ, nó á...” Chu Tiểu Ngừ tùy tiện chọn một cái tên, “Gọi thế này ạ, Chu Tiểu... gì gì đó...”

Được rồi, chữ đó bạn Chu Tiểu Ngừ còn chưa học.

Chu Ôn Hòa vừa nghe xong, Chu Tiểu Bân? Ông ngẫm nghĩ, cảm thấy cháu gái nhỏ của mình nói thật sự không sai, anh chị em cùng bố cùng mẹ, đương nhiên tên cũng phải giống nhau rồi, cũng giống như Chu Thừa Minh và Chu Thừa Trạch đó, em trai của Chu Tiểu Ngừ đương nhiên phải tên là Chu Tiểu Bân rồi, kết quả là tên của Chu Tiểu Bân cứ được xác định như vậy.

Thẩm Đại Ngưng nghe xong thì vô cùng câm nín, sau đó đùa với đứa bé trong lòng mình, “Về sau con mà chê tên con khó nghe thì đừng tìm mẹ đó, đi tìm chị gái con ấy.”

Những lời này khiến Chu Tiểu Ngừ nảy sinh lòng hung ác, mình nhất định phải áp bức bạn học Chu Tiểu Bân, áp bức áp bức nữa áp bức mãi, xem thằng nhóc đó có dám tìm mình tính sổ không!

Lúc Chu Tiểu Bân ba tuổi.

Chu Tiểu Ngừ nhào người ra bàn làm bài tập, bút rơi xuống đất, “Tiểu Bân, nhặt bút cho chị.”

Chu Tiểu Bân chân ngắn cùn, bước lon xon, nhanh chóng nhặt bút lên cho Chu Tiểu Ngừ.

Sau hôm đó, hộp bút của Chu Tiểu Ngừ thiếu mất một cây, thiếu lúc nào, bản thân Chu Tiểu Ngừ cũng không rõ, sau đó trên tường trong nhà đều có bức tranh mà bạn học Chu Tiểu Bân vẽ, đủ loại đường cong lộn xộn, phòng của Chu Tiểu Ngừ là thâm nhất, Chu Tiểu Ngừ tức giận đến mức phải đi tìm Thẩm Đại Ngưng gào khóc, “Thằng nhóc mẹ sinh ra, từ bé đã tra tấn con rồi, đáng ghét đáng ghét đáng ghét!”

Thẩm Đại Ngưng ù ù cạc cạc, “Cũng có phải mẹ bảo thằng bé vẽ đâu.”

“Vậy giờ phải làm sao?”

Thẩm Đại Ngưng nhún nhún vai, “Chuyện này á, con tự thương lượng với em trai con đi.”

Chu Tiểu Ngừ bực, càng thêm quyết tâm chinh đốn thằng em trai nhỏ này, cô nhóc vút đồ từ trên tầng xuống, sau đó bảo Chu Tiểu Bân đi nhặt, thằng nhóc xấu xa đó chơi vô cùng vui vẻ. Ban đầu Chu Tiểu Ngừ còn cảm thấy thú vị, kết quả người ta vô cùng vui vẻ, cô nhóc cảm thấy chán kinh.

Cuối cùng Chu Tiểu Bân còn kéo Chu Tiểu Ngừ muốn chơi tiếp, Chu Tiểu Ngừ khóc không ra nước mắt.

Cuối tuần, Chu Tiểu Ngừ đưa Chu Tiểu Bân ra ngoài chơi.

Thẩm Đại Ngưng ở một bên dặn dò, “Đừng có ý để lạc em trai con, mẹ sinh ra rất vất vả đấy.”

Xi.

Chu Tiểu Ngừ thật đúng là muốn quăng thằng bé đi, nhưng không có gan đó, đành phải tay lớn nắm tay nhỏ ra ngoài, lại tay lớn nắm tay nhỏ trở về.

Vì thế suốt bao năm, Chu Tiểu Ngừ vừa giày vò Chu Tiểu Bân, vừa hổ thẹn vì hình như mình không phải một người chị tốt.

Cho đến một năm, Chu Tiểu Ngừ bị bệnh.

Chu Tiểu Bàn rất ân cần, bưng trà rót nước các loại, Chu Tiểu Ngữ cảm động đến hồ đồ, nằm trên giường ăn năn với Chu Tiểu Bàn, “Về sau chị nhất định sẽ đối tốt với mày, rất tốt rất tốt.”

“Chị, chị đừng tự trách.” Chu Tiểu Bàn nói đầu ra đấy.

“Ày, mày còn nhỏ, không hiểu đâu.”

Chu Tiểu Bàn nghiêng đầu, “Chị, chị thực sự không cần tự trách đâu, em còn trộm sách bài tập của chị đấy, hại chị phải làm gấp đôi, còn ăn vụng phần đồ ăn mà bố mua cho chị, còn có lần trước cái bình hoa cổ của ông nội là do em làm vỡ, em nói với ông nội là chị làm vỡ...”

Chu Tiểu Ngữ bùng cháy, ngồi bật dậy.

Chu Tiểu Bàn, tao và mày không đội trời chung.

Có điều không bao lâu, Chu Tiểu Ngữ cảm thấy mình phạm phải lỗi ngu xuẩn rồi, thằng nhãi Chu Tiểu Bàn này rất đáng ghét. Cả nhà đều cảm thấy mình đang bắt nạt em trai, đều cảm thấy tính cách mình không tốt, tuy rằng đó là sự thật, nhưng Chu Tiểu Bàn cũng đâu phải người tốt chứ!

Chu Tiểu Ngữ cảm thấy mình tính toán rất không chu toàn, Chu Tiểu Bàn thích chơi vài trò nghịch ngợm phá phách sau lưng người lớn, tuyệt đối không chơi trước mặt họ.

Chu Tiểu Ngữ nhanh chóng điều chỉnh thái độ mình, dù sao Chu Tiểu Bàn cũng giả bộ vô tội trước mặt người lớn, mình cứ ăn hiếp nó, còn sau lưng, mình phải rất cẩn thận rất cẩn thận mới được.

Vì thế Chu Tiểu Ngữ bắt đầu quá trình lừa tiền của mình.

Từ sau khi Chu Tiểu Bàn bắt đầu được tiền mừng tuổi, tiền trong tay Chu Tiểu Bàn, Chu Tiểu Ngữ đều dùng mọi phương pháp lừa đi.

“Đưa cho chị chị mua đồ cho mày, nếu không mẹ lại cầm đi, chẳng mua gì cho mày đâu.”

Chu Tiểu Bàn ngấm ngấm, có lý, ngoan ngoãn giao tiền ra.

Mấy phút sau, Chu Tiểu Bàn mếu máo, đi đến trước mặt Thẩm Đại Ngưng, “Mẹ, chị cầm tiền của con rồi.”

“Đừng khóc đừng khóc, sao con ngốc vậy hả, chị con nói gì con cũng tin.”

“Chị nói sẽ mua đồ chơi cho con, nhưng chị ấy lừa con.”

Thẩm Đại Ngưng lại lấy tiền ra, “Đây đây đây, khóc xấu muốn chết à.”

Chu Tiểu Bàn cầm tiền, vô cùng vui vẻ rồi đi.

Năm phút sau.

Chu Tiểu Ngữ lại xuất hiện bên cạnh Chu Tiểu Bàn, “Tiểu Bàn à, mẹ lại cho mày tiền, đúng không?”

“Không.”

“Không có sao?” Chu Tiểu Ngữ đoạt lấy, đoạt đồ trong tay trẻ con rất không có đạo đức, nhưng lo cho nó làm gì, “Đây là cái gì?”

Chu Tiểu Bàn bĩu môi.

“Tiểu Bàn à, mẹ lại cho mày tiền, rất không công bằng, mày nên chia cho chị một nửa chứ.”

“Cho chị năm mươi đồng, năm mươi đồng còn lại chị giữ giúp mày.”

Chu Tiểu Bàn cảm thấy, mình thật sự nên khóc.

Theo sự trưởng thành của Chu Tiểu Ngữ, số lần cô bé tìm Chu Tiểu Bàn trộm tiền cũng ngày càng nhiều.

“Tiểu Bàn à, chị lạnh quá, không có quần áo mới gì cả, rất muốn mua.”

Chu Tiểu Bàn vừa nghe thấy lời thế này thì: “Trên người em chỉ có năm trăm đồng thôi, chị xem rồi liệu đi.” Nói xong đặt năm trăm đồng lên bàn.

Chu Tiểu Ngữ cầm năm trăm đồng, lấy toàn bộ thi hình như hơi quá đáng, vì thế lấy ba trăm, để lại hai trăm, “Hi hi, xem chị tốt với mày chưa kia, để lại cho mày nhiều tiền như vậy cơ mà.”

Chu Tiểu Bàn lắc đầu, trong chuyện tiêu tiền, chị căn bản không có giới hạn.

Sau đó không được mấy ngày.

“Tiểu Bân à, chị sắp đói chết rồi, cầu nuôi sống.”

Chu Tiểu Bân lại phải đến ngân hàng lấy tiền cho chị.

Qua mấy ngày.

“Tiểu Bân à...”

“Nói đi, lần này cần bao nhiêu.”

“Chú em tốt lắm ấy, sao chị có thể có được thằng em tốt như vậy chứ!”

“Được rồi được rồi, đừng làm em buồn nôn, lần trước chị nói với em là, có em, chị bị đoạt hết biết bao thứ, không có em, chị có thể có được rất nhiều thứ, có em, tiền tiêu vặt của chị đều ít đi.”

“Nói vớ vẩn, chị có nói thế đâu.”

“Được rồi, cũng không phải lần đầu chị lựa chọn mất trí nhớ.”

Hai năm sau, kĩ năng lừa tiền của Chu Tiểu Ngừ đã thay đổi.

“Bạn học Chu Tiểu Bân à, em gái xinh xắn bên cạnh bạn là ai đấy, bạn nói xem có cần tớ nói với mẹ không, chúc mừng mẹ được làm mẹ chồng sớm.”

Lời này rất độc, vì thế Chu Tiểu Bân cam tâm tình nguyện bỏ tiền ra làm phí bịt miệng.

“Tiểu Bân, không phải chị nói mày đâu, ánh mắt thật sự không tồi đấy, lần này còn xinh hơn lần trước.”

Rồi, lại đưa tiền.

“Tiểu Bân, tần suất mày đổi bạn gái cao như vậy, không biết mẹ thấy sao nhì.”

Được rồi, ném thẳng ví tiền cho Chu Tiểu Ngừ.

Hai chị em náo loạn nhiều năm như vậy, cho đến một ngày, Chu Tiểu Bân chủ động gọi điện cho Chu Tiểu Ngừ, “Chị, chị nói xem rốt cuộc yêu là cảm giác gì?”

“Sao thế, đây cũng không giống lời của người liên tục thay đổi nhiều bạn gái như mày sẽ nói.”

“Chị, nếu em nói với chị, em muốn xuất ngoại, chị có cảm thấy em vô dụng không?” Giọng nói của Chu Tiểu Bân có chút trầm thấp, “Em cũng không có cách nào cả, cô ấy muốn đi, em không giữ được, thậm chí em đã cầu xin cô ấy, nhưng cô ấy không chịu ở lại vì em. . . Em không biết mình làm sao nữa, em và nhiều người đã từng nói chia tay như vậy, nhưng cô ấy nói ra lời đó, em không tiếp nhận được. Em không muốn chia tay với cô ấy, em cảm thấy em và cô ấy cứ như vậy cả đời, em cũng sẽ không cảm thấy chán. . .”

Trong sinh mệnh của rất nhiều người, có lẽ đều có người đặc biệt đó nhì!

Cô gái đó tên Thẩm Bách Y, thật ra Chu Tiểu Ngừ đã từng gặp rồi.

Hôm đó Chu Tiểu Ngừ chạy tới chỗ Chu Tiểu Bân, hai chị em cùng nhau ăn cơm uống rượu. Chu Tiểu Bân lái nhai một hồi, nói cậu cũng không biết mình thích Thẩm Bách Y ở điểm gì, hình như cô ấy cũng không được coi là đặc biệt, chậm chạp cũng không đặt mình ở vị trí thứ nhất, nhưng bản thân mình không rời xa cô ấy được.

Chu Tiểu Ngừ đột nhiên nhớ đến tâm tình của mình khi lần đầu tiên nhìn thấy Trần Tịch, anh cũng không đặc biệt, thậm chí không đẹp trai bằng rất nhiều người, nhưng trong lòng cô, anh chính là người đặc biệt nhất. Anh không đủ thích cô sao? So sánh với rất nhiều chàng trai sống chết vì cô, hình như là vậy. Nhưng không phải như thế, anh chỉ dùng phương thức của bản thân anh để yêu cô, thứ tình cảm kiểu vừa phải phù hợp như thế, cũng khiến cô có thể tiếp nhận.

Có đôi khi một người trở nên đặc biệt, chỉ là bởi trên con đường tình cảm, có cách thức để đôi bên đều có thể tiếp nhận lẫn nhau, không phải có đủ yêu hay không, mà là phù hợp hơn.

“Đi làm tất cả những thứ mà mày muốn làm đi.” Đây là lời Chu Tiểu Ngừ nói với Chu Tiểu Bân.

Chu Tiểu Bân giờ bia lên uống, “Em đi rồi, ai đưa chị tiền lúc chị kêu nghèo đây!”

Một câu, làm Chu Tiểu Ngừ đầm đìa nước mắt.

Em trai tôi, nghe tên phải giống em trai tôi, Chu Tiểu Bân, không phải nghe giống, nó chính là em trai tôi.

Chu Tiểu Bân rời đi, đi theo bước chân một cô gái ra nước ngoài du học, ngày cậu rời đi, cả nhà đi tiễn cậu.

Khi Chu Tiểu Bân mang theo Thẩm Bách Y trở về, Chu Tiểu Ngữ và Trần Tịch hoàn thành đường chạy tình yêu, bắt đầu bước vào cung điện hôn nhân. Tình đầu tình cuối của Chu Tiểu Ngữ đều dành cho Trần Tịch, thậm chí lúc tốt nghiệp mới bắt đầu hẹn hò, có người hỏi cô, có cảm thấy tiếc nuối không, cô cảm thấy như vậy cũng rất tốt.

Cuộc sống không phải không có trắc trở, thỉnh thoảng Trần Tịch cũng sẽ bận rộn đến mức quên ở bên cô, cũng sẽ không chú ý đến cô, cũng sẽ có hiểu lầm cãi vã, nhưng đều nhanh chóng qua đi, tính cách cô từ không khoan nhượng lúc ban đầu đến bắt đầu hiểu anh, mà anh cũng bắt đầu phối hợp với cô, bất luận là chuyện gì cũng thương lượng với cô.

Cuộc sống chính là như vậy nhĩ, luôn cần thỏa hiệp một phần, ai có thể mãi mãi không cõ kị gì được chứ!

Tác giả có lời muốn nói: Lúc trước có viết truyện ngắn về Chu Tiểu Bân tên là , cảm thấy có hứng thì có thể đọc thử, không đọc cũng không có ảnh hưởng gì...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chi Vây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Những Năm Tháng Ấy Những Câu Chuyện Ấy (Bốn)

Một người hết hi vọng, rốt cuộc cần thời gian bao lâu, Liễu Tư Ngôn một mực tự hỏi mình câu hỏi này – Không phải cô không biết giữa mình và Chu Thừa Trạch không thể nữa, nhưng cô không thể chấp nhận, cũng không cam tâm, không chịu tin rằng Chu Thừa Trạch sẽ thực sự yêu Thẩm Đại Ngưng, Thẩm Đại Ngưng có gì chứ, ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp và gia thế, chẳng có gì nữa cả, cô không thể tin tình yêu của Chu Thừa Trạch sẽ nồng nặc như vậy, dành cho một người như thế.

Cho đến một ngày, cô đến trung tâm thương mại mua sắm, cô đang đi thì bị người bên cạnh đụng phải.

“Xin lỗi ạ.” Đối phương vừa quay đầu lại nhận lỗi, vừa chạy đi như bay.

Vài người khác cũng chạy theo người này, miệng còn hỏi mãi: “Thật là Thẩm Đại Ngưng sao? Chị ấy ở đây à, mình rất thích chị ấy, có thể nhìn thấy chị ấy thật quá tốt mà...”

“Mình cũng rất thích chị ấy, nếu có thể chụp ảnh chung thì quá tuyệt rồi!”

Liễu Tư Ngôn đứng tại chỗ, tay cầm túi đồ xiết chặt lại, Thẩm Đại Ngưng sao, thật sự là một người tồn tại giống như một cơn ác mộng, rõ ràng không nên xuất hiện cùng mình, rồi lại giống như không chỗ nào không thấy, luôn luôn nhắc nhở cô đoạn tình yêu được người ta xem như hoàn mỹ của cô chấm dứt như thế nào.

Cô đứng một lúc lâu, lại như không kim lòng nổi, đi về phía bên kia.

Đi qua làm gì chứ, cô tự hỏi mình, cảm thấy rất buồn cười.

Cô đứng lại, quay đầu, tiếp tục dạo xem quần áo, vì sao cô phải thay đổi kế hoạch mua sắm của mình vì Thẩm Đại Ngưng chứ, dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì Thẩm Đại Ngưng có thể thay đổi quyết định của mình, thay đổi cuộc sống của mình chứ.

Cô đi dạo loanh quanh, lượn trong trung tâm thương mại rất lâu, nhưng không có tâm tư shopping gì cả. Cô buộc mình xem quần áo, thử quần áo, mua quần áo.

Không biết qua bao lâu, cô chuyển đến một lối ra nào đó, từ lối ra ấy đi ra ngoài.

Lối ra này không phải cửa chính, bởi vậy không nhiều người lắm, cô đi đến phía đối diện, nhớ tới chiếc xe vừa rồi, cơ thể liền cứng đờ.

Chiếc xe vừa rồi...

Cô lập tức quay người qua.

Chu Thừa Trạch?

Cô không dám tiến lên, chỉ có thể trốn ở sau một chiếc xe, nhìn thấy chiếc xe đó dừng lại, xe vừa mới dừng, anh đã xuống xe.

Chu Thừa Trạch cầm di động trong tay, “Em đang ở đâu?”

“Tới rồi à? Tới rồi thì em ra đây, anh không biết đâu, vừa rồi kích thích lắm ấy, em một mình cắt đuôi một nhóm người rất đông, rất giỏi đúng không?”

“Giỏi, em vô cùng giỏi, được chưa?”

“Ha ha... Ồ, sao em cảm thấy lời này như có ý khác vậy.”

Chu Thừa Trạch chẳng buồn nói nữa, lắc đầu.

Qua một lát, Thẩm Đại Ngung cầm theo túi lớn túi nhỏ đi ra, nhưng cô đứng ở cửa bất động, “Ê, còn không mau qua đây.”

Chu Thừa Trạch không phối hợp, “Tự em qua đây.”

“Anh qua đây.”

“Không.”

...

Đoạn đối thoại như thế lại lặp lại một lần, dường như Chu Thừa Trạch thờ dài, anh đi về phía Thẩm Đại Ngung. Thẩm Đại Ngung vô cùng không vui, bĩu môi, “Bốn tiểu thư tức giận rồi, ai bảo vừa rồi nguoi không phối hợp. Công ta qua đó, ta cũng kiểm tra thể lực hiện giờ của nhà người luôn.”

“Đừng được đặng chân lân đặng đầu.”

“Xì, anh có công không.”

Dường như Chu Thừa Trạch còn quan sát xung quanh một chút, cuối cùng vẫn ngồi xổm xuống. Thẩm Đại Ngung vui vẻ ghé vào trên lưng Chu Thừa Trạch, “Ày da, Chu Thừa Trạch, hình như anh cũng không phải rất già đâu, dùng được phẩm bảo dưỡng gì, nói chút xem nào...”

...

Liễu Tư Ngôn nhìn thấy cảnh tượng đó, dường như Chu Thừa Trạch đang dùng ngữ khí nghiêm túc nói chuyện với Thẩm Đại Ngung, nhưng ý cười nơi khóe mắt anh, thế nào cũng không che giấu được, anh thật sự vui vẻ, hơn nữa còn rất hưởng thụ.

Liễu Tư Ngôn cảm thấy trái tim mình như bị khoét rỗng, cảm giác này đau đến chảy máu, rồi lại không cách nào cảm máu được, thật sự khó chịu như vậy, lại bất lực đến thế.

Muốn đau thì cứ đau dữ dội đi.

Liễu Tư Ngôn không rõ lắm, vì sao bản thân mình muốn đi theo họ.

Hình như Chu Thừa Trạch không định lái xe về, hướng anh lái không phải hướng về nhà họ Chu.

Liễu Tư Ngôn yên lặng đi theo, không biết mình muốn làm gì, rồi nhìn gì nữa.

Xe dừng lại ở một khu phố rất bình thường, Chu Thừa Trạch xuống xe trước, sau đó Thẩm Đại Ngung mới chậm rãi xuống xe.

Thẩm Đại Ngung dẫu môi, “Này này này, chỉ là đến ăn xiên nướng thôi, cứ làm như lấy mạng anh không bằng, cười xem nào.” Thẩm Đại Ngung vươn tay, kéo khóe miệng Chu Thừa Trạch.

Chu Thừa Trạch gạt tay Thẩm Đại Ngung ra, dường như muốn trừng mắt lườm cô, vậy mà lại nở nụ cười bất đắc dĩ.

Trong nụ cười như vậy, còn có sự cứng chiều vô hạn.

Liễu Tư Ngôn véo tay mình, rất đau, vậy tức là tất cả những thứ trước mắt đều là sự thật, không phải ảo giác, đó là Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngung, hai người họ ở bên nhau hạnh phúc đến như vậy.

Chu Thừa Trạch và Thẩm Đại Ngung ngồi trong một quán xiên nướng, bởi vì lạnh, trên giá nướng đều là từng vòng từng vòng khói trắng lớn.

Thẩm Đại Ngung đi chọn món, chọn một lát lại cảm thấy mất hứng, lại kéo Chu Thừa Trạch đi cùng.

Khi Liễu Tư Ngôn nhìn thấy động tác đó, cô nghĩ Chu Thừa Trạch sẽ từ chối, nhưng anh không, anh mang dáng vẻ rất miễn cưỡng, nhưng cuối cùng vẫn thuận theo Thẩm Đại Ngung.

Liễu Tư Ngôn đột nhiên nghĩ đến mình, khi cô và Chu Thừa Trạch ở bên nhau, là đáng về thế nào.

Hai người hình như còn từng cùng nhau thảo luận về tác hại của xiên nướng, hơn nữa rất nhiều nguyên liệu nấu cũng không tươi, mỗi lần xuất hiện vấn đề gì về an toàn thực phẩm, đều luôn có xiên nướng trong đó.

Bởi vậy khi hai người ở bên nhau, sẽ không đi ăn xiên nướng.

Có một lần cô rất muốn đi ném thử, vừa mới nhắc tới, Chu Thừa Trạch liền lắc đầu, “Thứ đó có hại cho sức khỏe, đừng đi.”

Liễu Tư Ngôn rất muốn nói mình thích bầu không khí đó, hai người ngồi, vừa ăn vừa nói chuyện phiếm, xung quanh đều là các bạn đồng trang lứa, nhưng cô biết anh không thích đồ xiên nướng, cũng không ăn được cay, vì thế vô cùng thấu hiểu lòng người không cưỡng cầu.

Thẩm Đại Ngưng đã chọn món xong, đang chờ ông chủ nướng xong thì bê lên.

Cô chọn rất nhiều món, ông chủ phải chia thành hai bàn.

Đồ ăn được bung lên, Thẩm Đại Ngưng gấp rút cầm đũa ăn, “Oa oa oa, ngon lắm ý... Thật sự vô cùng ngon đó.”

Chu Thừa Trạch đặt nước trước mặt cô.

“Anh cũng ăn đi chứ.” Thẩm Đại Ngưng miệng đầy ú, vẫn không quên bảo anh ăn.

Chu Thừa Trạch nhìn thấy nhiều ớt như vậy, dạ dày liền vô cùng khó chịu.

Thẩm Đại Ngưng gấp một miếng cho anh, anh há miệng ăn.

“Đi mua nước cho em.” Thẩm Đại Ngưng dặn.

Bên cạnh quán xiên nướng còn có chỗ bán nước.

Thẩm Đại Ngưng vụng trộm bỏ một thìa ớt rất to vào trong nôi, nghĩ rằng chuyện mình làm thần không biết quỷ không hay.

Liễu Tư Ngôn yên lặng nhìn, đột nhiên rơi nước mắt.

Cô nhìn thấy, lúc Chu Thừa Trạch mua nước rồi quay lại, liền thấy Thẩm Đại Ngưng bỏ ớt vào nôi, nhưng sau khi anh về, lúc Thẩm Đại Ngưng cố ý gấp cho anh, anh vẫn ăn, sau đó cau mày nuốt xuống, làm Thẩm Đại Ngưng ở đối diện vui sướng khi người khác gặp họa.

Hơn nữa Chu Thừa Trạch còn cố ý hay vô tình ăn không ít.

Liễu Tư Ngôn nhìn thấy Chu Thừa Trạch như vậy, đột nhiên tự hỏi mình, anh đã từng đối với mình như vậy sao? Có sao? Mọi người đều nói anh đối tốt với mình, cái gì mới tính là tốt? Anh làm việc đều là nằm trong nguyên tắc của anh, anh từng vì mình mà phá bỏ nguyên tắc của anh sao?

Liễu Tư Ngôn muốn cười, vậy mà vì cảnh tượng này, cô lại bắt đầu hoài nghi tình cảm trước đây của mình.

Liễu Tư Ngôn rời đi, lúc ở trên xe, đột nhiên cô đã biết vì sao Chu Thừa Trạch lại ăn thứ đồ xiên nướng đó, không phải anh không sợ cay, mà là nếu anh không ăn, vậy thì Thẩm Đại Ngưng sẽ ăn càng nhiều, mấy món có tính kích thích đó không tốt cho dạ dày, anh san sẻ một phần không dấu vết.

Thì ra anh không lừa mình, anh và Thẩm Đại Ngưng ở bên nhau, thực sự không liên quan đến mình.

Buồn cười biết bao...

Cô nghĩ tại khoảnh khắc này, cô mới là thật sự hết hi vọng rồi!

~ HẾT ~

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Hóa Ra Chỉ Vậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.